

Chuyện Tình Hoàng Gia

Contents

Chuyện Tình Hoàng Gia	4
1. Chương 1: Hợp Đồng	5
2. Chương 2: Cuộc Sống Mới	6
3. Chương 3: Dẫn Cô Đến Trường	9
4. Chương 4: Tên Đáng Ghét	10
5. Chương 5: Lại Thêm Một Người	13
6. Chương 6: Lãng Hạo	14
7. Chương 7: Heo Đực	16
8. Chương 8: Đồng Cảm Với Anh	19
9. Chương 9: Không Ngừng Lấy Lông	21
10. Chương 10: Đấu Khẩu	23
11. Chương 11: Ngôi Trường Mới-nhuận Lâm	25
12. Chương 12: Gặp Lại	27
13. Chương 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông	29
14. Chương 14: Thêm Người Bạn	31
15. Chương 15: Ngủ Không Được	34
16. Chương 16: Rắc Rối	36
17. Chương 17: Nằm Viện	38
18. Chương 18: Đề Nghị	40
19. Chương 19: “con Ma” Léo Đeo Theo Sau	43
20. Chương 20: Bắt Buộc Thi Hát	44
21. Chương 21: “nụ Hôn Đầu” Bị Cướp	46
22. Chương 22: Đá Trúng Chỗ Đố Của Anh	48
23. Chương 23: Vướng Vào Scandal Rắc Rối (1)	51
24. Chương 24: Vướng Vào Scandal Rắc Rối (2)	55
25. Chương 25: Xử Lý Ôn Thỏa	59
26. Chương 26: Quá Sức Chịu Đựng	61
27. Chương 27: Ác Mộng Bao Đêm	63
28. Chương 28: Huỳnh Ân Di	65
29. Chương 29: Điều Kiện	66
30. Chương 30: Về Nhà Anh	70
31. Chương 31: Bí Mật???	72
32. Chương 32: Ép Buộc Làm Trợ Lý Riêng	75
33. Chương 33: Mới Đánh Nhau Sao?	76
34. Chương 34: Chuẩn Bị Cho Thiên	78
35. Chương 35: Chị Ấy Là Thiên Sứ	79
36. Chương 36: Cuộc Thi Hát Định Mệnh	83
37. Chương 37: Bất Ngờ	85
38. Chương 38: Kết Quả Cuối Cùng	87
39. Chương 39: Đi Bộ Trên Đường Cao Tốc Về	90
40. Chương 40: Yêu Cầu	93

41. Chương 41: “iq Bằng Con Kiến”	97
42. Chương 42: Về Nhà Tình Thương	99
43. Chương 43: Bởi Ông Ấy Là Ba Của Tôi	104
44. Chương 44: Công Viên Giải Trí Thanh Thanh	107
45. Chương 45: Chụp Ảnh Gia Đình	109
46. Chương 46: Âu Thiên Tử	112
47. Chương 47: Tôi Là Bạn Gái Anh Ấy	115
48. Chương 48: Về Trước	126
49. Chương 49: Lại Có Khách	129
50. Chương 50: Tắt	133
51. Chương 51: Độc Quyền Xoa Dầu	135
52. Chương 52: Quay Lại Trường	139
53. Chương 53: Chị Họ	141
54. Chương 54: Màn Cũ Tái Diễn	142
55. Chương 55: Ai Đó Cứu Cô Đi???	144
56. Chương 56: Cảm Ơn Anh, Khiết Đạt!!!	145
57. Chương 57: “anh Yêu Em, Hạ Đồng”	146
58. Chương 58: Xử Lí Ổn Thõa	147
59. Chương 59: Nếu Anh Nói Anh Yêu Em Thì Em Sẽ Thế Nào?	148
60. Chương 60: Căn Phòng Ở Tầng Ba.	149
61. Chương 61: Muốn Biết Tất Cả	153
62. Chương 62: Không Lẽ Là Ân Di???	156
63. Chương 63: Cô Ấy, Chết Rồi	159
64. Chương 64: Make Up Nào!!!	163
65. Chương 65: Trở Nên Xinh Đẹp	166
66. Chương 66: Cinderella Một Đêm.	168
67. Chương 67: Thứ Của Tôi, Tôi Không Muốn Ai Chạm Vào	172
68. Chương 68: Làm Ôn Mặc Oán	175
69. Chương 69: Bị Bắt Gặp Hôn	179
70. Chương 70: Điệu Nhảy	181
71. Chương 71: Tiệc Sinh Nhật Nhỏ	185
72. Chương 72: Tổ Tình Với Dương Tử	188
73. Chương 73: Tổ Tình Thất Bại	191
74. Chương 74: Học Tập Theo Truyện Cổ Tích ”heo Đực Phụ Tì	193
75. Chương 75: Tôi Tin Cô	197
76. Chương 76: Bất Ngờ Bị Hôn	199
77. Chương 77: Người Không Nên Đắc Tội	202
78. Chương 78: Mờ Ám	204
79. Chương 79: Cái Chết Của Ân Di (1)	206
80. Chương 80: You Do Not Want That.	209
81. Chương 81: Dịch Từ Điển.	212
82. Chương 82: Mất Hình Tượng	214
83. Chương 83: Lí Do Lần Này Làm Tôi Không Thoải Mái	216
84. Chương 84: Đến Khi Anh Hiểu Rõ Bản Thân Mình	219
85. Chương 85: Không Có Trong Cuốn Tiểu Thuyết Nào	222
86. Chương 86: Nhật Ký	225
87. Chương 87: Đuổi Khỏi Nhà Chính	228
88. Chương 88: Nhắc Lại Quá Khứ	231
89. Chương 89: Nhắc Lại Quá Khứ (2).	234
90. Chương 90: Bạn Mới.	236
91. Chương 91: Phan Phui.	239
92. Chương 92: Cô Cần Anh Hơn.	243
93. Chương 93. Vị Hôn Phụ.	247

94. Chương 94. Anh Thua Rồi.	250
95. Chương 95. Nụ Hôn Giữa Biển.	253
96. Chương 96. Cảm Giác Rất Kỳ Lạ.	255
97. Chương 97. Đưa Về Nhà Chính.	258
98. Chương 98. Ép Ăn Cháo.	261
99. Chương 99. Chủ Tịch Dương.	264
100. Chương 100. Gặp Mặt Diêu Lão Gia.	267
101. Chương 101. Ngày Càng Rút Ngắn Khoảng Cách.	271
102. Chương 102. Gặp Nạn Trong Phòng Thay Đồ.	274
103. Chương 103. Phản Bội.	277
104. Chương 104. Sự Thật Về Cái Chết.	280
105. Chương 105. Thật Sự Là Lừa Gạt?	284
106. Chương 106. Không Yêu.	287
107. Chương 107. Cô Tác Động Đến Anh Nhiều Đến Thế.	290
108. Chương 108. Gặp Lại Người Thân.	293
109. Chương 109. Mẹ...!? Tôi Có Sao?	296
110. Chương 110. Đỗ Cô Nín Khóc.	299
111. Chương 111. Cô Và Cô Ấy Hoàn Toàn Khác Biệt.	301
112. Chương 112. Mặt Anh Còn Dày Hơn Mặt Đường.	304
113. Chương 114. Lâm Hạ Đồng Là Bạn Gái Của Lăng Hạo Tôi.	307
114. Chương 115. Hãy Đi Gặp Ba Anh.	311
115. Chương 116. Chuyến Đi Đến Paris (1).	315
116. Chương 117. Chuyến Đi Đến Paris (2).	318
117. Chương 118. Chuyến Đi Đến Paris (3).	322
118. Chương 119. Chuyến Đi Đến Paris (4).	325
119. Chương 120. Chuyến Đi Đến Paris (5).	328
120. Chương 121. Chuyến Đi Đến Paris (6).	331
121. Chương 122. Chuyến Đi Đến Paris (7).	334
122. Chương 123. Chẳng Lẽ... Yêu!?	337
123. Chương 124. Cùng Cười Ngựa.	340
124. Chương 125. Tàn Nhẫn Lần Hai.	342
125. Chương 126. Sẽ Từ Từ Yêu Anh.	345
126. Chương 127. Náo Loạn Ở Trường.	347
127. Chương 128. Giúp Cô.	349
128. Chương 129. Anh Yêu Em, Trừ Phi Anh Cho Phép Em Mới Được Rời Xa Anh.	353
129. Chương 130. Dương Tử, Chờ Em...	356
130. Chương 131.1. Điều Tra (1).	358
131. Chương 131.2. Điều Tra (2).	362
132. Chương 131.3. Điều Tra (3).	365
133. Chương 132.1. Dương Tử Tôi Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (1)	369
134. Chương 132.2. Dương Tử Tôi Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (2).	372
135. Chương 132.3. Dương Tử Tôi Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (3).	375
136. Chương 133. Là Lo Sợ Mất Cô.	379
137. Chương 134.1. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (1).	382
138. Chương 134.2. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (2).	384
139. Chương 134.3. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (3).	387
140. Chương 134.4. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (4).	390
141. Chương 134.5. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (5).	393
142. Chương 134.6. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (6).	396
143. Chương 134.7. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (7).	399
144. Chương 135. Yêu.	403
145. Chương 136.1. Trần Ngập Hạnh Phúc (1).	406
146. Chương 136.2. Đau Đến Không Còn Cảm Giác.	411
147. Chương 137. Nếu Là Sai Lầm Thì Cứ Tiếp Tục Sai Lầm.	415

148. Chương 138. Làm Người Tốt Không Thành.	420
149. Chương 139. Nhập Học.	424
150. Chương 140: Tỉnh Lại - Mất Đi Người Thân.	428
151. Chương 141. Chỉ Cần Xuất Hiện Lúc Cô Cần Anh Nhất.	433
152. Chương 142. Hạnh Phúc.	436
153. Chương 143. Lựa Chọn Khó Khăn.	439
154. Chương 144. Nữ Chủ Nhân Trở Về (lên Sàn).	443
155. Chương 145. Cô Tin.	446
156. Chương 146. Sự Thật Phơi Bày.	448
157. Chương 147. Tuyên Chiến.	452
158. Chương 148. Tôi Yêu Dương Tử Không Thua Gì Ân Di.	456
159. Chương 149. Ngay Cả Anh Cũng Không Tin Cô.	460
160. Chương 150. Mạch Huân.	464
161. Chương 151. Ba.	468
162. Chương 152. Như Người Vô Hình.	472
163. Chương 153.1: Buông Tay (1).	477
164. Chương 153.2. Buông Tay (2).	480
165. Chương 153.3. Buông Tay (3).	484
166. Chương 154. Tình Cờ.	488
167. Chương 155. Nói Rõ.	493
168. Chương 156. Nụ Hôn Nhớ Nhưng.	498
169. Chương 157. Anh Là Người Bắt Đầu, Vậy Thì Kết Thúc Hãy Để Em.	502
170. Chương 158. Chấm Dứt.	506
171. Chương 159. Rắc Rối Ở Bar Louis.	510
172. Chương 160. Thiệp Cưới.	514
173. Chương 161. Đi Đến Giới Hạn.	518
174. Chương 162. Hạnh Phúc Ngọt Ngào.	523
175. Chương Ngoại Truyện 1.	530
176. Chương Ngoại Truyện 2.	535
177. Chương Ngoại Truyện 3.	540

Chuyện Tình Hoàng Gia

Giới thiệu

Cô là một cô gái đa tính cách, vì không còn cách nào nên đành ký vào bản hợp đồng, cô nhất định p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-hoang-gia>

1. Chương 1: Hợp Đồng

Một chiếc xe Lexus dừng trước căn nhà nhỏ, cánh cửa xe bật mở, một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi bước ra, ăn mặc lịch thiệp quần áo vest trắng tắp, nhìn thoáng qua cũng biết là người giàu có, không thích hợp với khu nhà nghèo nàn này.

Ông đi đến căn nhà nhỏ xiêu vẹo đó, trước mặt ông bây giờ là một cô bé chừng mười bảy tuổi, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt lạnh lợi nhưng lại hiện lên vẻ mộc mạc, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh nhìn ông

-Cháu là Lâm Hạ Đồng đúng không?-thư ký Trương nhìn cô bé hỏi

-Vâng! Xin hỏi ông là ai vậy?-Hạ Đồng lễ phép đáp lại

-Ta là thư ký Trương của ngài chủ tịch tập đoàn Thiên Tử!-thư ký Trương nhã nhặn đáp lại

-Dạ! Cháu chào ông!- Hạ Đồng nở một nụ cười

-Ngoan lắm! Mà ta nghĩ chúng ta nên tìm chỗ ngồi nói chuyện nhỉ?

-Dạ, ông đi theo cháu.-Hạ Đồng vội vã nói, sau đó dẫn ông đi một đoạn đến một căn nhà khác, cũng không gọi là khang trang chỉ hơn căn nhà lụp xụp lúc nãy thôi

Đây là nhà tình thương của Hạ Đồng cùng bạn mình là Thi mở nên, cũng là nơi trú ẩn tạm thời của cô.

Hạ Đồng rót nước vào ly nước đẩy đến trước mặt thư ký Trương, không nhanh không chậm nói:

-Có phải ông đến vì số tiền nợ không ạ?

Thư ký Trương uống một ngụm nước cô đưa, rồi đáp:

-Không phải. Ta đến đây theo lời ngài chủ tịch có chuyện nhờ cháu!

-Nhờ cháu sao?-Hạ Đồng không khỏi ngạc nhiên hỏi

-Chỉ cần cháu làm được điều ngài chủ tịch muốn thì số tiền ba cháu nợ sẽ được trừ hết.-thư ký Trương gật đầu

-Ông cứ nói nếu cháu làm được cháu sẽ làm!-Hạ Đồng nói, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên định

-Ngài chủ tịch có đưa cháu cần cháu đến thuyết phục.-ông từ tốn nói

-Thuyết phục?

-Người cháu của ngài chủ tịch là một người rất có tài năng nhưng vì một lí do nên cậu ấy không những không phát huy tài năng của mình mà chỉ làm cho ngài chủ tịch thêm đau đầu, nếu trong vòng một năm cháu có thể làm cho cậu ấy tha thứ lỗi lầm của ngài thì cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ.-thư ký Trương từ tốn nói

-Nhưng tại sao ngài chủ tịch không làm luôn ạ?- Hạ Đồng tò mò

-Điều này cháu chưa cần biết! Chỉ cần cháu làm được là sẽ giúp ba cháu trả nợ!

-Dạ! Vậy nếu không làm được thì sao ạ?

Dù sao cô cũng phải hỏi cho chắc ăn, nếu cô không thành công thì có bị gì không nữa?

-Nếu cháu không làm được thì số tiền sẽ tăng lên phân nửa.

-Phân nửa sao?

Hạ Đồng kinh hoàng, nếu số tiền mà tăng lên phân nửa thì sao cô có khả năng trả nhưng nếu không làm thì sẽ không còn cơ hội nào nữa, đi hoặc không đi?Chọn đi Hạ Đồng.

Nhưng mà cô không có cơ hội từ chối, bởi vì số nợ ba cô thiếu tập đoàn Thiên Tử rất lớn, cho dù cô ngày đêm làm việc cũng không trả được một phần ba số nợ, còn em trai của cô nữa.

-Cháu sẽ đi!- Hạ Đồng kiên định nói, ánh mắt trong veo như làn nước mắt hồ yên tĩnh không chút gợn sóng

-Tốt, ta rất vui khi cháu đồng ý! Đây là bản đồng cháu ký vào đi!-thư ký Trương lấy hai bản hợp đồng ra

-Vâng!

Hạ Đồng nhận hai bản hợp đồng từ tay thư ký Trương, hơi chần chờ nhưng cô vẫn ký vào, đây là cơ hội cuối cùng, cô phải thử mới được.

-Khi nào cháu sẽ bắt đầu?-Hạ Đồng hỏi

-Ba ngày nữa ta sẽ cho người đến đón cháu.-thư ký Trương nói

-Dạ! Cháu sẽ chuẩn bị!-cô đáp

-Ừ!-thư ký Trương gật đầu đứng dậy

-Chào ông!-cô cúi người chào

Nhìn bóng của thư ký Trương lên chiếc xe Lexus chạy mất dần, Hạ Đồng khẽ thở dài, cầu mong cho quyết định lần này của cô là đúng. Ba ngày sau sẽ là một bắt đầu mới và cô nhất định sẽ thuyết phục được thiếu gia ở đó! Nhất định!

Nhưng quyết định đó của cô lại là một bước ngoặt của cô, cuộc đời cô bước sang một trang mới, làm cô không cách nào bước chân ra khỏi vòng lẩn quẩn đó được.

2. Chương 2: Cuộc Sống Mới

“Ding...Dong...Ding...Dong”

Tiếng chuông của một tòa nhà nguy nga tráng lệ vang lên, một cô gái bước vào với bước chân rụt rè nhưng cũng rất mạnh mẽ của cái tuổi 17. Cô đứng trước cánh cửa ngôi nhà mà cũng thoáng ngạc nhiên và ngưỡng mộ, thầm nghĩ “Nhà to như thế này mà chỉ có hai thiếu gia ở đúng là phung phí quá đi”. Cách cửa tự nhiên bật ra, trước mắt cô là người phụ nữ trung niên đáng vẻ chừng chạc đầy nghiêm nghị, bà nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi mới nói:

-Cô là người chủ tịch kêu đến thuyết phục thiếu gia sao?

-Dạ, cháu là Lâm Hạ Đồng!-Hạ Đồng mỉm cười lễ phép nói

-Ta là quản gia ở đây, đi lên phòng thôi.

Nói rồi bà quản gia dẫn Hạ Đồng đến phòng mình, mở cửa ra Hạ Đồng choáng ngợp, nó còn lớn hơn phòng của cô nhiều, chiếc giường ở giữa căn phòng, góc bên phải là chiếc bàn học, bên trái là chiếc tủ đựng đồ, ở giữa là chiếc bàn để lọ hoa quỳnh thơm ngát. Đúng là nhà giàu có khác, đúng là mơ cô cũng không dám nghĩ mình sẽ được ở trong căn phòng này.

Sau đó bà quản gia giới thiệu một lượt về nhà Chính cho Hạ Đồng, Hạ Đồng nhanh chóng làm quen và xem một lượt những nội quy mà nhị thiếu gia ở đây đưa ra.

Sau khi Hạ Đồng nhìn thấy mấy cái qui tắc đó là cũng biết tên thiếu gia đó là người như thế nào rồi. Quả là ngang tàn, kiêu ngạo và chẳng xem ai là gì, chẳng lẽ không ai trị được cái tên này thì sao cô có thể làm được chứ.

Chỉ có ba điều mà khiến cô muốn xe nát cái tờ giấy quy tắc, thứ nhất không được lên căn phòng cuối dãy hành lang ở tầng ba, thứ hai lời anh nói đều đúng và người nói chuyện với anh luôn sai, không được cãi lại nếu cãi thì cuốn gói đi, còn thứ ba là phải biết nấu ăn, phải ngon là khác.

Ý ý, điều ba không trùng với hai điều kia nha, điều một điều 2 cho thấy anh là người ngang tàn là đúng rồi nhưng điều ba sao lại phải nấu ăn ngon??? Chẳng lẽ tên này không ai nấu cho ăn sao???

Hạ Đồng cứ suy nghĩ mê man nên vô tình đụng phải người nào đó. Cô khẽ la “Ui” rồi ngược nhìn người đó. Đó là người con trai cao tầm 1m86, khuôn mặt thanh tú mang vẻ đẹp ấm áp của mùa xuân, đôi mắt nâu

nhìn cô dịu dàng, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng làm tim cô đập loạn nhịp. Vội vàng đẩy tay anh đang ôm lấy mình, Hạ Đồng lúng túng nói:

-Xin lỗi! Tôi... tôi không cố ý.... xin lỗi nhiều

-Không sao! Mà hình như đây là lần đầu anh thấy em thì phải?-người con trai đó hỏi

-Dạ, em mới tới, mong anh bỏ qua cho em.-Hạ Đồng cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi

-A! Em là người đến vì Dương Tử phải không?..-anh khẽ reo lên

-Dạ! Anh biết em sao?-Hạ Đồng ngờ nghệch nói khi anh biết cô đến đây làm gì

-Em không biết anh sao?-anh ngạc nhiên hỏi

-Anh là ai mà em phải biết? Với lại em nghĩ anh là người làm ở đây có đúng không?..-cô đoán già đoán non

-Nếu em nói vậy thì cho là vậy!-anh nhún vai

-Vậy thì chào anh!Em là Lâm Hạ Đồng, rất vui được quen biết anh.-cô vui vẻ nói

-Lâm Hạ Đồng!Cái tên mộc mạc lắm!..-anh mỉm cười nói

-Cảm ơn anh! Mà em nói tên của em rồi! Anh tên gì vậy?

-À anh tên Thiên!

-Thiên? Tức là trời, tên anh cũng đẹp lắm.-cô mỉm cười đáp

-Haha em thú vị lắm.-anh nhẹ xoa đầu cô

Cả hai dần quen nhau và nói chuyện rất vui,Hạ Đồng rất thoải mái khi quen được một người thân thiện vui vẻ như Thiên, cô mới đến đây đã quen được bạn cũng khá an tâm vài phần.

-Hạ Đồng! Vào đây!..-tiếng bà quản gia trong nhà nói vọng ra

-Dạ cháu vào ngay.-Hạ Đồng nói lớn rồi xoay qua nhìn Thiên.

-Thôi chào anh nha, bà quản gia kêu em rồi, tạm biệt sau này có cơ hội chúng ta nói chuyện tiếp.-Hạ Đồng tươi cười nhìn anh rồi chạy ngay vào nhà

Nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn chạy lăn xăn trông thật đáng yêu. Cùng lúc đó từ phía xa có một người hầu đi lại phía Thiên trên tay bưng ly nước,lễ phép nói với anh:

-Thiếu gia, nước của cậu!

-Để đó đi. Mà Dương Tử về chưa?-Thiên hỏi

-Dạ chưa nhưng cô gái đến thuyết phục cậu ấy đã đến rồi.-cô hầu lễ phép đáp

-Ừ, tôi biết rồi, cô đi đi tôi muốn ở một mình.-anh xua tay về phía cô hầu

-Dạ.-cô hầu đáp rồi từ từ đi khỏi

Thiên cầm ly nước uống một ngụm, anh hơi thắc mắc tại sao lần này lại là 1 cô bé chứ, ông hẳn đang suy tính điều gì đây. Một cô bé nhìn chẳng có gì nổi bật nhưng lại khiến anh chú ý đến, nhất là cách nói chuyện không giả tạo cũng như là che giấu điều gì. Có lẽ sẽ rất thú vị đây!

Tại nhà bếp ::::::::::::::

Bà quản gia thấy Hạ Đồng chạy hối hả vào, hơi khó chịu nói

-Sao lâu vậy? Lần sau không được như vậy nữa, nếu để thiếu gia biết thì không hay đâu.

-Dạ cháu xin lỗi!Lần sau cháu sẽ không như vậy nữa.-Hạ Đồng hối lỗi nói, cô luôn có cảm giác là bà quản gia không mấy thiện cảm với cô

-Ta kêu cô vô đây là có việc!Lên phòng hai vị thiếu gia dọn dẹp đi.-bà quản gia nghiêm khắc nói

-Vâng!Cháu sẽ làm ngay.

Hạ Đồng nhanh chân cầm lấy dụng cụ lau dọn đi lên phòng hai vị thiếu gia kia.

Hạ Đồng đến phòng thiếu gia lớn trước. Cô mở cánh cửa ra, cũng thoáng ngạc nhiên vì căn phòng rất đẹp,và rộng rãi hơn cả phòng cô 3,4 lần. Căn phòng tuy trang trí đơn giản nhưng trông rất phong cách và đẹp. Nó làm cho người nào bước vào đây đều thấy ấm áp trong lòng.

Sau vài giây ngưỡng mộ cô cũng bắt tay vào công việc.Đang loay hoay thì có 1 chàng trai từ phòng tắm bước ra trên người chỉ choàng chiếc khăn ngang qua.

-Hạ Đồng???-khi thấy người con gái loay hoay lau dọn phòng của mình anh lại nghĩ đến là cô bé lúc này mình gặp lúc này

Khóe môi bất giác cong lên một đường.

-Đang lau dọn sao?

-Ồ, xin lỗi thiếu gia tôi không biết cậu có trong phòng.-Hạ Đồng xoay qua lên tiếng nhưng mặt cúi xuống không dám ngược mắt lên nhìn anh

-Không cần phải “hành lễ” như những người khác đâu.-anh cảm thấy thú vị nói

-Không cần vậy đâu.

Hạ Đồng lắc đầu rồi mới từ từ ngược mặt lên giặt mình hoảng hốt khi thấy người con trai trước mặt mình, sau 1s không khỏi la lên:

-Á, sao anh lại ở đây?

-Chúng ta gặp nhau rồi em không nhớ sao?-anh tỏ vẻ thất vọng nói

-Chẳng lẽ anh là... là... đại thiếu gia sao?-cô nói mà chẳng dám nghĩ tới chỉ mong là không đúng với những gì cô nói

-Ừm.-Thiên nhẹ nói

(Chết chị rồi!!!)

Như sấm đánh ngang tay, Hạ Đồng không dám tin chỉ mới ngày đầu đến đây mà đã gây chuyện với đại thiếu gia rồi, trời ạ sao cô lại có thể đoán mò anh là người làm ở đây chứ, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Nếu anh không trách thì không sao nhưng nếu mà anh để ý chuyện đó thì coi như Lâm Hạ Đồng cô “chết” lập tức.

Cô chỉ mong anh “quân tử” không chấp nhất “tiểu nhân”. Bây giờ cô chỉ cầu mong anh quên sạch sành sanh chuyện lúc này.

-Làm gì mà suy nghĩ dữ vậy?-Thiên nói khi nhìn thấy Hạ Đồng cứ ngơ ngác ra

-À không có gì chỉ là... chỉ là anh không nhớ chuyện lúc này chứ.-Hạ Đồng ngập ngừng nói

-Em nghĩ anh là người nhỏ mọn đến vậy sao?-Thiên hơi xụ mặt nói

-Đương nhiên là không rồi!

Hạ Đồng nhìn lại mới phát giác thấy Thiên chẳng mặc đồ (có quần khăn ngang hông nha, đừng hiểu nhầm), cô mới ấp a ấp úng nói:

-Anh mặc đồ đi.... em còn đi... dọn dẹp nữa.

Bây giờ Thiên mới nhìn lại mình thì ra lúc này mới tắm xong chưa kịp mặc đồ, còn Hạ Đồng đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng anh. Đứng bên ngoài mà cô thấy xấu hổ vô cùng chỉ muốn kiếm cái hố nào đó chui vào. Nhanh chóng lấy lại tinh thần cô tiến lại phòng của thiếu gia kia.

Mở cánh cửa ra càng làm Hạ Đồng ngạc nhiên hơn,căn phòng rất rất rộng hơn cả phòng của Thiên.Trên trần nhà là cái đèn chùm pha lê kiểu Ý tỏa sáng cả căn phòng.Có cả 1 cái giường to ơi là to,ngang đó là tủ

quần áo,tủ đựng đồ và tủ sách được sắp xếp gọn gàng.Còn có cả bàn làm việc dài,trên đó là máy PC loại xịn và có cả tivi màn hình phẳng, còn có cả giàn máy phát nhạc nữa chứ.

Ồi thật là ngưỡng mộ chủ nhân của căn phòng này. Căn phòng mang 1 màu trắng toát và mang 1 vẻ đẹp của băng tuyết, khi bước vào phòng này Hạ Đồng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo và cô độc hèn chi cô cảm thấy lạnh lạnh hết xương sống.

Hạ Đồng nhanh chóng lấy lại hồn phách đang bay lơ lửng giữa căn phòng để bắt tay ngay vào công việc, lau lau chùi chùi cuối cùng cũng xong rồi đi ra. Sau đó đi xuống phòng khách, đi ngang căn phòng ở tầng ba không khỏi hiếu kì, phòng này của ai mà không cho cô đi vào chứ. Mà thôi cô quan tâm chi.

3. Chương 3: Dẫn Cô Đến Trường

Sau khi đã hoàn thành xong việc bà quản gia giao ình,Hạ Đồng nhanh chân đi báo cho bà quản gia biết.

-Thưa quản gia cháu đã làm xong rồi ạ!

-Tốt!Bây giờ đi nấu bữa ăn cho thiếu gia đi!-bà quản gia chỉ tay vào bếp nói

-Thật ra cháu... cháu... nấu ăn tệ lắm.-Hạ Đồng dè chừng nói

Khi đọc tới điều ba cô muốn đâm đầu chết cho rồi, cả đời cô cái gì cũng làm qua chỉ có việc nấu ăn là never chạm tới, có mơ cũng không dám nghĩ tới một ngày cô sẽ vào bếp nấu ăn.

-Qui tắc của nhị thiếu gia có nói không nấu ăn tệ vậy sao cô còn vi phạm nữa!??

-Cháu sẽ cố hết sức mà, mong quản gia rộng lượng bỏ qua!

-Không được ai đến đây đều phải tuân thủ theo, nếu đã vi phạm thì nhanh chóng cuốn gói đi!-bà quản gia chẳng nề nang nói

-Nhưng cháu.....

-Có chuyện gì vui vậy?Cho tôi tham gia với!-một giọng nói trầm ấm vang lên

Không hẹn mà Hạ Đồng cùng bà quản gia đều xoay người nhìn chủ nhân của giọng nói đó, không ai khác ngoài Thiên (cứu tinh đời cô ==")

-Chuyện gì vậy bà quản gia?-Thiên tiếp tục hỏi

-Đại thiếu gia người đến thuyết phục nhị thiếu gia đã vi phạm một số qui tắc của cậu ấy đưa ra nên tôi mới....

-Đuổi cô ấy đúng không?-Thiên cắt ngang lời quản gia tiếp lời bà

-Dạ! Cô ấy vi phạm thì tôi làm đúng qui định thôi!-quản gia cương nghị nói không chút lo lắng hay sợ sệt

-Vậy sao?Cô ấy vi phạm vi tắc gì vậy?-Thiên điềm tĩnh hỏi

-Vi phạm điều 3!

-Điều ba, nấu ăn tệ thì có sao? Dù Hạ Đồng biết nấu cũng không thể nào nấu được những món Dương Tử thích, bà cũng hiểu được mà.

-Được, hôm nay tôi nghe lời cậu, tha cho cô ta một lần.-bà quản gia cuối cùng nhượng bộ

-Tôi rất vui trước quyết định của bà.

-Cảm ơn quản gia!Cảm ơn thiếu gia lớn!-Hạ Đồng cúi đầu cảm ơn rồi rít

-Lo mà làm cho tốt.-quản gia căn dặn trước sắc mặt không vui nhìn cô rồi bỏ đi

-Được rồi, quần gia cũng đi rồi, em ngược đầu lên đi.-Thiên trầm âm nói

Hạ Đồng ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt đầy vẻ thán phục, không ngờ anh lại có thể nói ra những lời có thuyết phục như vậy, làm cô không khỏi khâm phục.

-Có muốn đến trường mới của em không? Anh định đến trường, em đi anh sẽ cho em đi kè.-Thiên đề xuất

-Dạ em rất muốn!-cô hưng phấn nói

-Ừ!Vậy em đi chuẩn bị đi anh đợi em!-Thiên nói rồi bước đi

Hạ Đồng cũng nhanh chóng đi chuẩn bị để đến ngôi trường mới của mình. Cô mặc mặc khá đơn giản nhưng lại đầy cá tính. Chiếc quần jean lửng phối hợp với chiếc áo thun trắng kiểu nữ. Mái tóc dài được cột lên gọn gàng để lộ khuôn mặt bầu bĩnh của cô cùng với chiếc cặp quai chéo nâu làm Hạ Đồng đầy nữ tính và đẹp hơn

-Anh Thiên em xong rồi!-cô bước tới gần Thiên đang đứng ở trước chiếc xe Ford trắng

-Mình đi thôi.-Thiên mỉm cười đáp lại

Hạ Đồng cũng cười đáp lại,cả hai bước vào xe. Cô ngồi trong xe khá là khép nép bởi cô sợ sẽ làm anh cảm thấy khó chịu.

-Hạ Đồng, em có đủ tự tin là mình sẽ làm được không?-Thiên xoay qua nhìn Hạ Đồng nghiêm túc hỏi

-Dạ! Em cũng không chắc nữa, nhưng em sẽ cố gắng ạ.-Hạ Đồng e dè nói

-Ừm vậy thì tốt tại vì những lần trước những người đến toàn là những cô gái trên hai mươi, chứng chắc lại rất xinh đẹp nữa nhưng anh không ngờ lần này lại là một cô bé chỉ mới mười bảy tuổi!-anh ôn tồn nói

-Dạ???

Hạ Đồng khó hiểu, không biết là anh đang khen hay chê cô nữa, cô hơi buồn nhưng một cô bé chỉ mới mười bảy tuổi như cô đáng lẽ phải ở nhà cùng gia đình vậy mà bây giờ cô lại ở cái nơi xa xôi đầy lạ lẫm này đây.

Cả hai rơi vào im lặng, một ít lâu sau chiếc xe dừng lại trước ngôi trường Nhuận Lâm, bước ra khỏi xe mà Hạ Đồng không khỏi ngạc nhiên.

Cô từng xem trên tivi, báo giới thiệu về ngôi trường Nhuận Lâm này, Nhuận Lâm là ngôi trường cấp III đứng hạng nhất toàn quốc, ai ai cũng muốn con cái mình vào đây học chỉ những người giàu có nhất mới có thể vào đây.

Nhuận Lâm thuộc tập đoàn Thiên Tử, còn có sự tài trợ của một tập đoàn khác nhưng không đề cập đến.

Quả thật không hổ danh ngôi trường dành riêng cho con em quý tộc. Ngôi trường rộng rãi rất sang trọng, sân trường được lát những miếng gạch trơn láng, giữa sân có nguyên bồn hoa sen phun nước lên và xung quanh là hoa tường vi và hoa hồng đầy màu sắc. Ngôi trường cỡ 30 tầng nhưng cũng may trường có xây thang máy dành cho học sinh ở tầng cao khỏi phải mệt ^^, cửa cũng được làm bằng kính trong suốt. Phải nói xung quanh trường toàn cây với cây, những hàng cây được cắt tỉa những hình ngộ nghĩnh trông rất là đáng yêu. Nhìn vào thì cũng biết mọi vật dụng lẫn chất liệu đều là những đồ cao cấp, Hạ Đồng thăm “ngưỡng mộ” những “cậu ấm, cô ấm” được học ở trường này.

Được học ở đây không biết là cô may mắn hay là xui xẻo đây???

4. Chương 4: Tên Đáng Ghét

Hạ đồng ngắm ngôi trường đến mức thần thờ, đẹp, trang trọng, xa hoa, dùng những từ này để miêu tả ngôi trường Nhuận Lâm là quá ít, quá tầm thường.

-Thích lắm sao?-Thiên đứng bên cạnh cô hỏi

Hạ Đồng nhìn anh gật đầu liên tục, được học ở đây, là một điều cô không bao giờ nghĩ có thể.

-Vậy thì em đi tham quan đi, anh còn có việc, lát gặp lại em.-Thiên trước khi đi căn dặn cô

-Anh cứ làm việc của mình đi, không cần lo cho em.-Hạ Đồng xua tay nói

-Ừm.

Khi bóng Thiên vừa khuất Hạ Đồng cũng đi lang thang quanh ngôi trường tham quan, đi một hồi tới một nơi trên nền đất được trải một lớp cỏ dày xanh mướt, có những hàng ghế màu trắng được xếp thẳng tắp ngay dưới tán lá cây anh túc cao lớn, rợp bóng mát.

Không khí rất trong lành, những làn gió nhẹ thổi qua tóc cô, cảm giác rất dễ chịu, thoải mái.

Bỗng đâu đó vang lên tiếng khóc thút thít của người con gái phá ngang bầu không khí vốn yên tĩnh của nó, cũng phá đi sự thưởng thức của cô.

Hạ Đồng sờn cả gáy. Chẳng lẽ ban ngày ban mặt mà cũng có ma, không lẽ ngôi trường này ám khí nặng nề dự vậy sao? (bó tay ==")

-Chỉ là vui qua đường, không lẽ cô xem là thật đó chứ?

Tiếp đó là âm thanh lạnh lẽo mang đầy sự giễu cợt của một người con trai vang lên.

Hạ Đồng sực tỉnh, làm sao mà có ma được, đúng là tự dọa mình mà, không được cô phải đến coi mới được. Cô nhanh chân đi đến nơi phát ra âm thanh đó. Núp trong bụi cây gần đó cô thấy một cặp nam nữ.

Người con trai phải nói sao đây?

Ngay khi nhìn thấy rõ khuôn mặt anh ta Hạ Đồng ngẩn cả người ra, trên đời này còn có người đẹp đến mức đó sao? (Thì hôm nay chị thấy rồi đó)

So với những người con trai cô từng gặp qua, bất kì ai cũng không sánh bằng anh ta.

Vẻ đẹp của băng tuyết, vẻ đẹp kiêu ngạo của một thiếu gia, dáng vóc cao lớn với chiều cao 1m86, hàng lông mi cong cao vút, sống mũi cao, đôi môi mong hơi nhếch lên nửa miệng, mái tóc đen bay lòa xòa trong gió, khuôn mặt anh cứ như được tạo hóa chạm khắc rất tỉ mỉ mang theo sự lạnh giá tột độ của băng tuyết, đôi mắt đen sâu thẳm toát lên sự lạnh lẽo và cô độc. Nhìn anh như thiên sứ nhưng cũng không khác gì ác ma.

Còn người con gái cũng rất xinh đẹp, cô mang vẻ đẹp kiêu sa, lộng lẫy vẻ đẹp của một vị tiểu thư quyền quý. Nhưng khuôn mặt của cô ta đã bị nhòe lệ mất rồi.

-Anh tuyệt tình như vậy sao?-Người con gái nói trong nước mắt

-Tôi đã nói xong hết rồi, cô mau biến đi.-người con trai đó tuyệt tình nói

-Em đã làm gì sai đâu àm anh đối xử với em như vậy, em xin anh mà.-cô gái vẫn nài nỉ người con trai đó

Nhưng anh ta chẳng có chút gì là động lòng, khuôn mặt vẫn lạnh, nhìn cô gái nhếch mép cười lạnh giọng khinh bỉ nói:

-Không cần phải khóc lóc nữa, tôi rất ghét con gái khóc, đặc biệt là những người như cô.-anh khoanh hai tay trước ngực dáng vẻ thư thái như không có chuyện gì cả

-Anh muốn nói gì cũng được xin anh đừng đối xử với em như thế, anh nhẫn tâm thật.-cô ta vẫn nước mắt nước mũi, nắm tay người con trai van xin

-Phiền quá.Tôi quen cô chỉ chơi thôi tại cô vẫn cứ đâm đầu vào vậy mà bây giờ lại nói tôi ác sao?-người con trai bình thản giọng vẫn lạnh lùng như cũ rồi phất tay cô gái ra khỏi tay anh làm cho cô gái té xuống đất

Hạ Đồng nhin hết nổi rồi, cơn tức giận dồn lên não, trên đời này cô ghét nhất là loại người bạc tình, liền đi ra hét lớn:

-Cái tên sở Khanh mất tính người kia, lương tâm anh mất rồi hả? Con gái người ta khóc như vậy mà anh vẫn xô cô ấy té được sao?

Ánh mắt đen của anh nhìn qua cô, xẹt qua tia lạnh lẽo tột độ.

-Lại thêm một người muốn gây sự chú ý.-người con trai nhìn Hạ Đồng đáng sợ cũng làm cho xương sống của cô lạnh lạnh hết

-Gì chứ? Ai cần anh chú ý hả? Bỏ cô nương đây thấy chuyện bất bình nên ra tay nghĩa hiệp.-Hạ Đồng nghe lời anh nói không khỏi phát điên (thông cảm chị ấy nhầm phim kiếm hiệp ấy mà ~.~)

-Tôi nhớ bây giờ là thế kỉ XXI ở đâu xuất hiện con gà mái thời phong kiến vậy?-Anh cười nhạt

-Gà mái!?? Anh... anh dám nói tôi là gà mái sao?-Hạ Đồng tức giận nóiZing Blog

-Thì gà mái thời phong kiến toàn là lo chuyện ở trong nhà vậy mà ở đâu lạc loài con gà mái lo chuyện bao đồng.-anh khinh khỉnh nói

-Anh... tôi mà là gà mái thì anh là con heo đực không có chút tính người đó.-Hạ Đồng la lớn

-Cô nói ai là heo đực?-anh ta trừng mắt nhìn cô

Trên đời này cũng còn người chán sống, dám nói với anh những lời lẽ này, chỉ có hai người, cô ấy và cô ta.

-Tôi nói anh đó heo đực phụ tình, con trai mà lại ăn hiếp con gái, anh không biết thương hoa tiếc ngọc hả?..dù đang rất sợ nhưng cô vẫn can đảm đáp

-Mắc mớ gì tới cô hả gà mái? Tại sao tôi lại phải thương tiếc cô ta, cô ta đâu phải hoa cũng đâu phải ngọc mà tôi nương tay chứ, còn đối với cái con gà mái ở thời cổ đại như cô thì CÚT.-anh ta lạnh te, ánh mắt đen nhìn cô như thể bắn ra đạn làm cô không khỏi sợ hãi

-Cút sao?Cái con heo đực thế kỉ X kia, anh là ai mà kêu tôi cút hả? Chính anh đã làm té cô gái đây vậy mà giờ anh lại còn lớn tiếng sao? Tôi không biết anh là hạng người gì nữa, mau xin lỗi cô ấy đi.-cô hừ nhạt nói

Anh ta lấy tay ngoáy ngoáy tai mình nhìn cô mỉa mai nói:

-Tôi không nghe nhầm chứ, cô là ai mà dám kêu tôi xin lỗi.

-Tôi không cần biết! Anh mau xin lỗi đi.-cô hét lên

-Tôi chưa bao giờ thấy ai như cô! Đã lắm chuyện mà còn lắm lời!.-anh ta lạnh băng nhìn cô cười nửa miệng nói

-Grr...cái con heo đực chết tiệt, chết đi này thì gà mái, gà mái cái đầu anh.-cô tức tối nói rồi sẵn tay quơ lấy chiếc giày quăng vô mặt anh.

Thế là nguyên một chiếc giày bay vào khuôn mặt tựa như “thiên sứ” của anh ta đương nhiên anh ta sẽ rất tức giận, khuôn mặt anh ta đỏ lên, đôi mắt đen hằn lên sự tức giận nhìn cô vô cảm, làm cho cô khi nhìn thấy xương sống lạnh lạnh ớn ớn cả người.

Hạ Đồng tự thâm trách bản thân, dù sao những người học trong trường này đều có “máu mặt” thế là kiếm cách “chuồn” cho chắc ăn hơn. Cô lập tức “ba chân bốn cẳng” kéo tay cô gái đó phóng như bay đi, mặc cho anh đang gằm hét phía sau:

-Gà mái!Đứng lại mau.Đứng lại cái con gà mái kia.Tôi mà bắt được cô thì tôi không tha đâu.

Nhưng Hạ Đồng vẫn cầm cúi chạy lùi theo cô gái đó, cuối cùng cũng thoát nhưng tự nhiên cánh tay cô bị kéo lại,cô xoay người qua thì đã bị cô gái đó mắng ột trận ra hồn:

-Cô làm cái quái gì vậy? Tôi mượn cô hả? Lắm chuyện, nếu anh ấy bỏ tôi thì không những anh ấy mà tôi cũng sẽ chẳng tha cho cô đâu.

-Ồ cô này, tôi đang giúp cô vậy mà cô lại nói vậy sao?-Hạ Đồng ngậy thơ vô tội nói (chị mà vô tội chắc hết ai có tội)

-Tôi có nhờ cô không? Sao mà nhiều chuyện vậy? Cô có biết đắc tội với ai không?-cô gái đó lạnh lạnh nói

-Nè tôi giúp cô vậy mà cô lại la tôi, đúng là mắc oán mà.-cô tức giận nói

-Hừ, đúng là gà mái.

Cô gái đó hừ một tiếng rồi bỏ đi một mạch mặc cho cô đang đơ hết cả người vì không biết mình làm sai chuyện gì. Còn khi không bị chửi còn bị gọi là “gà mái” nữa chứ.

5. Chương 5: Lại Thêm Một Người

Hạ Đồng lại tiếp tục đi loanh quanh ngôi trường đi đến một nơi mà cô không khỏi tìm được sự vui sướng, bởi vì trước mặt cô toàn là hoa hướng dương, cô thích nhất là hoa hướng dương hay gọi là hoa mặt trời.

Những đóa hoa cao lớn mọc mặc hướng về phía mặt trời mặc dù ánh nắng chói chang làm ọi thứ phải e ngại không dám ngược lên nhìn vậy mà nó vẫn dám đối mặt. Đó là sự kiên cường không khuất phục trước những khó khăn cũng chính vì điều này cô mới yêu thích nó.

Ngôi trường này sao lại trồng cả khu vườn hoa hướng dương chứ?

Đang mải mê suy nghĩ thì từ xa có tiếng người la lớn:

-Tránh ra!Tránh ra mau.

Hạ Đồng vội quay đầu lại thì thấy một người con trai đang hối hả chạy, phía sau anh có một đám người mặt áo đen mặc hung tàn đuổi theo chưa kịp phản ứng thì cô đã bị anh đụng phải, thế là cả hai té nhào vô vườn hoa, Hạ Đồng bị anh bịt miệng lại nhưng tay cô cố vùng vẫy để thoát ra, bây giờ cô mới hiểu, sức nữ luôn không bằng sức nam, sức cô không đủ để thoát khỏi bàn tay anh nên đành cứ để anh bịt miệng mình như thế.

Đám người kia cứ đứng đó một lúc lâu thì mới bỏ đi, bây giờ anh ta mới bỏ cô ra, cô hít một hơi thật sâu để lấy lại khí oxy thở, cô cau có mặt mày nhìn anh nói:

-Anh làm cái gì vậy?Sao lại kéo tôi vào đây?Anh có biết lúc này tôi suýt ngạt thở không hả?

-Chẳng phải bây giờ cô còn đang la tôi được sao mà còn nói.-anh ta bình thản đáp

-Chính anh tự nhiên xuất hiện rồi kéo tôi vào đây mà còn nói vậy hả?-Hạ Đồng tức tối nói

-Cũng may là có vườn hướng dương này nếu tôi mà bị bắt thì cô biết tay tôi.-anh ta nói đầy hàm dọa

-Tôi không ngờ cái trường này lại đi nhận những học sinh như mấy người hết bạc tình đến vô lí không biết phải trái gì hết.-cô hậm hực nói

Anh đứng dậy nhìn cô, bây giờ cô mới nhìn rõ anh. Sao mà ở đây ai cũng cao 1m86 hết vậy trời anh ta cũng không ngoại lệ, khuôn mặt như được tạo ra để thu hút con gái, chiếc kính gọng đen không che được đôi mắt hổ phách nhìn cô tỏ ra sự phớt đời, bất cần tất cả. Mái tóc phất phơ bay dưới gió. Nhìn qua rất giống thư sinh nho nhã bởi vì có chiếc kính gọng đen nhưng cũng không kém phần lãng tử.

Hai người đứng giữa vườn hướng dương này mà cũng thấy rõ chiều cao của hai người, nhìn vô là khỏi thấy cô đâu (cũng đúng cô chỉ cao có 1m60 vài centimet làm sao mà so bì được với một người cao 1m86 được). Nếu đem anh ra so sánh với tên heo đực lúc này thì chưa biết ai thắng ai thua về nhanh sắc.

-Hôm nay xui xẻo thiệt gặp gì đâu?-anh ta lên tiếng khó chịu, đồng thời phui phui chiếc quần bám ít đất của mình

-Anh nói vậy là ý gì?Anh có tin tôi kêu mấy người kia lại không?.-Hạ Đồng lăm le nói

-Nếu cô nghĩ cô làm được thì làm.

-Được cái này là anh nói đó ghen.-Hạ Đồng nói rồi ho vài tiếng, tay để lên miệng và hét lớn:

-NÈ MẤY NGƯỜI KIA ANH TA Ở ĐÂY NÈ,Ở ĐÂY NÈ!!!

-Ê muốn chết à, làm thiệt sao?-anh vội bịt miệng của cô đang găm gú lên

-Buông....buông....ra...-cô khó khăn nói

-Thiếu gia ở đó kìa.-bỗng tiếng của người nào đó vang lên, cô và anh ta đều nhìn lại đó là đám người lúc này đuổi

-Chết tiệt, bị phát hiện rồi, tất cả tại cô hết.-anh ta lườm cô một cái cũng đủ thấy anh ta đang rất giận

-Tôi đâu có cố ý tại anh chọc tôi thôi với lại tôi tưởng giọng tôi nhỏ lắm, bây giờ làm sao đây?-Hạ Đồng lo lắng nói (trời...cái giọng như “loa phát thanh” vậy mà nói nhỏ bó tay

-Còn làm gì nữa 36 kế chạy là thượng sách.

6. Chương 6: Lãng Hạo

Anh nói rồi nắm tay Hạ Đồng chạy thục mạng, còn cô mặc dù đang thần thờ nhưng vẫn chạy theo anh, tay anh nắm chặt tay cô, làm cô cảm thấy xao xuyến, tim cứ đập tình thật, nếu như không phải đang chạy trốn những người đó thì cô sẽ nghĩ mình bị sốt mất rồi. Hai người cứ chạy, chạy mãi đến một căn phòng, cả hai núp vào sau một cái bàn, đám người đó cũng chạy vào theo.

-Đâu mất rồi, mới thấy cậu ấy ở đây mà.-một người trong đám nói

-Nhất định phải tìm cho ra cậu ấy, nếu hôm nay không đem cậu ấy về thì chúng ta bị đuổi mất.-một người khác tiếp lời

-Còn đứng đây nữa mau đi kiểm tra đi.-một người khác nói

Thế là cả đám người bỏ đi, đứng ngoài cuộc nhưng cô cũng hiểu rõ là anh đang bị bắt

-Họ đi rồi ra thôi.-Hạ Đồng vội nói

Hạ Đồng đứng dậy quan sát khắp căn phòng một lượt, đây hẳn là phòng nhạc bởi nó có cây đàn piano, violông, ghita,... và một chỗ cho dàn diễn xướng. Hạ Đồng vốn rất thích yêu âm nhạc, cô rất thích hát nếu gia đình không khó khăn thì cô có thể tiếp tục học

-Sao đứng tần ngần ra vậy?-anh ta lên tiếng rồi lại ghé ngồi xuống

-Đây là phòng nhạc sao?-Hạ Đồng tò mò hỏi

-Ừm, sao nào?

-Hỏi cho biết thôi.

-Cô hát được không?-anh ta nhìn cô hỏi

-Cũng không rành là mấy, chỉ có thể hát thôi còn đàn thì tôi không biết nhiều lắm-Hạ Đồng ngại ngần nói

-Vậy tôi đàn cô hát được không?-anh hỏi

-Hà? Tại sao tôi phải hát chứ?

-Chính cô hại tôi xem bị bắt, tinh thần của tôi vẫn chưa hoàn lại cho nên cô phải bù đắp cho tôi.-anh thản nhiên nói

-Không thích, anh biết đàn thì tự hát đi.-cô tức tối nói

-Bây giờ cô hát không?-anh nói nửa hăm dọa nửa cầu khẩn

-Ok, ok sợ anh quá à, nhưng anh biết đàn bài Qúa khứ không?-cô hỏi

-Qúa khứ?Tại sao tôi chưa từng nghe đến bài này?-anh thắc mắc hỏi

-Đây là bài hát mẹ tôi tự sáng tác tặng tôi lúc sinh nhật 7 tuổi của tôi,anh biết cũng đúng.Thôi để tôi đàn rồi hát luôn cho.-cô nói rồi bước lại cây đàn piano ngồi xuống,tay lướt nhẹ qua phím đàn,bắt đầu hòa nhập tâm hồn vào bài nhạc

”...Em vẫn nhớ ngày ấy ánh mắt anh trao em đắm say.

Em bối rối nhìn anh từ giây phút đó... yêu anh.

Qua bao nhiêu buồn vui, đôi chúng ta được đến với nhau.

Cảm ơn trời vì đã ban tặng tình yêu

Em không thể nào quên quãng thời gian khi em có anh.

Nhớ mãi nụ cười xinh và đôi mắt ấy anh trao.

Hôm nay một mình em đi dưới mưa trên con phố quen.

Có khi nào anh nhớ đến cuộc tình xưa.

Nào ai biết rằng mình chia tay, nào ai tin mình chia lìa đôi.

Chỉ có những kỉ niệm, buồn vui vẫn còn lại đây những tháng ngày qua

Nào ai biết được chuyện ngày mai.

Nào hay tình yêu mặn đắng.

Sẽ mãi luôn là vậy và như định mệnh.

Tình yêu ko trọn bước dễ dàng...” (Bài: Qúa khứ-Anh Quân)

Tiếng nhạc du dương cùng tiếng hát trầm lắng trong trẻo mang về đượm buồn trong ánh mắt của Hạ Đồng. Căn phòng bây giờ cũng hòa cùng tiếng nhạc mang về u buồn của cô đem lại khiến cho ai nhìn thấy và nghe thấy cũng phải rơi vài giọt lệ.

Người con trai kia chỉ lặng lẽ nhìn cô, chiếc kính đen không che giấu được cảm xúc xao động trong anh. Cô gái này là ai? Tại sao có thể khiến anh cảm thấy như thể đã quen từ lâu. Khi nhìn cô hát, lại làm anh nhớ đến một người không nên nhớ

Tiếng nhạc từ từ dứt trong lặng lẽ, tự nhiên sóng mũi của Hạ Đồng cảm thấy cay cay, khóe mắt đỏ hoe vì một điều trong quá khứ mà từ lúc tám tuổi hình ảnh bị thương đó đã hằn khắc sâu vào trong tâm trí bé nhỏ của cô. Cô chẳng bao giờ dám nghĩ tới điều đó nhưng khi hát bài này cô lại nghĩ tới.

-Mẹ cô sáng tác rất hay, nhưng nghe thấy buồn quá.-anh ta đưa ra nhận xét

-Xong rồi, tôi đi đây..-Hạ Đồng cố gắng nói để giọng không bị lạc đi

-Khoan đã.-anh đứng dậy kéo tay cô lại

-Gì nữa?-cô nhăn mặt nói

-Cô tên gì?-anh hỏi mà vẫn không buông tay cô ra

-Tôi hả?Tôi tên Lâm Hạ Đồng!Còn anh tên gì?-cô đáp

-Tôi tên là Lăng Hạo.-anh mỉm cười một nụ cười làm say chết bao cô gái

Mặt cô đỏ ửng cả lên, hai lần cô cảm thấy tim mình đập mạnh như vậy, nhất định về nhà cô phải lấy nhiệt kế ra đo quá.

-Sau này tôi kêu cô bằng nhóc nha, kêu bằng tên thì tôi không thích dù gì cô cũng nhỏ tuổi hơn tôi mà phải không?-anh nói

-Nhóc gì chứ?Tôi 17 tuổi rồi, anh hơn tôi có một tuổi chứ nhiều, không thích.-cô tức tức nói

-Nhóc nghe hay hơn nhiều, với lại mặt nhóc khi giận nhìn đáng yêu lắm.-anh nhẹ béo má cô

-Nè tôi không phải cô nhóc ba bốn tuổi đâu nha!-Hạ Đồng phất tay anh ra.

-Anh muốn thì kiếm ai đó mà kêu bằng nhóc đi còn tôi không rãnh đâu!Tạm biệt hẹn không bao giờ gặp lại!

Nói rồi Hạ Đồng bỏ đi trước, bỏ lại anh đang cười nắc nẻ trước phản ứng của cô, trông cô thật giống một người mà anh từng rất rất yêu, yêu đến nỗi chỉ muốn là của mình thôi. Nhưng đáng tiếc cô ấy không yêu anh.

Nhìn cô anh lại nổi ý cao hứng muốn chọc phá cô.

Chợt anh nhìn lại phía cây đàn piano thì thấy chiếc cặp nâu của cô bỏ quên,anh cầm lấy và nhìn thấy tờ giấy gì đó trong cặp rớt ra.

Lúc đầu có chút ngạc nhiên nhưng sau đó là thích thú, thì ra là người tiếp theo đến đây thuyết phục hẳn ta, là cô.

-Trò chơi, bắt đầu.

Lăng Hạo cầm bản hợp đồng trong tay, khóe môi là nụ cười nửa miệng.

Còn Hạ Đồng thì phồng mang trợn má vì tức giận, hôm nay chắc cô bị sao chổi chiếu hộ rồi toàn gặp những người gì đâu hết phụ tình đến vô duyên kì quái, chẳng lẽ người giàu lại như vậy. Ôi cái đầu như muốn nổ tung khó hiểu quá, tốt nhất quay về nhà cho chán ăn hơn. Hạ Đồng định lấy “đế yêu” ra liên lạc cho Thiên nhưng sờ tới sờ lui vẫn không thấy chiếc cặp yêu dấu của mình đâu, cô ôm đầu la lên:

-OMG!

Trong chỉ có điện thoại, bản hợp đồng cùng sợi dây chuyền của cô thôi nhưng mà nếu để người khác thấy không hay cho lắm.

Thế là Hạ Đồng đành đi về bằng xe “căng hải” về trong tâm trạng buồn không tả được, tự nhiên mất đi điện thoại, bản hợp đồng nữa nhưng cũng may là cô đã đem photocopy rồi nhưng cũng phải kiểm lại mới được nếu để người khác biết thì chẳng hay ho chút nào, đang suy nghĩ vừa mới bước vào tới cửa nhà thì nhìn thấy mặt bà quản gia chau lại,về khó chịu nói

-Sao giờ này mới về hả?Có biết trễ lắm rồi không?

-Dạ cháu xin lỗi vì cháu vui quá nên quên về sớm ạ!-Hạ Đồng lí nhí nói

-Được rồi, mau đi thay đồ rồi xuống nấu bữa ăn cho thiếu gia nhỏ đi, cậu ấy mới điện là đang trên đường về đó.-bà quản gia căn dặn cô

-Nhưng...cháu...-Hạ Đồng ngập ngừng nói

-Không nấu ngon cũng phải nấu, cô đến đây để chơi chắc.

-Dạ!-Hạ Đồng đành ngoan ngoãn tuân theo.

Cô vẫn không sao hiểu được, vì sao bà quản gia không thích mình, cứ gây khó dễ cho cô.

7. Chương 7: Heo Đực. . .

Hạ Đồng sau khi thay đồ xong bắt tay ngay vào bếp. Hạ Đồng hôm nay sẽ nấu một bữa ăn “hoành tráng” cho nhị thiếu gia để bà quản gia phải hoa mắt luôn. Cô nở nụ cười thích thú khi đang cầm lấy cái chảo, nhìn vô tưởng cô sợ nấu ăn quá nên cũng chạm mạch luôn. Món ăn ời, ta đến đây, Hạ Đồng bắt đầu “bày binh bố trận” trong nhà bếp.

-Kính chào thiếu gia!

Đang loay hoay thì đám người hầu đồng thanh la lên làm cho Hạ Đồng không khỏi hoảng hốt, cô dẹp mấy món ăn đó sang một bên đi ra ngoài xem chuyện gì mà vui vậy.

Vừa mới bước ra đến phòng khách thì cô thấy một chàng trai bước vào, dáng người cao lớn, anh đồng dạng bước qua đám người hầu, khuôn mặt đẹp không tì vết mà lại lạnh như tiền nhưng rất cuốn hút người khác.

Khoan... tại sao anh ta quen quen vậy? Hình như gặp ở đâu rồi? Chẳng phải là cái con heo được hồi nãy đây sao, tại sao anh ta lại ở đây chứ? Mọi người kêu anh ta bằng thiếu gia vậy anh ta?

Không phải chứ!!!!

Cầu trời không cho anh ta nhận ra không thì chết chắc T.T

Hình như lời cầu khẩn của Hạ Đồng không được thích ứng thì phải, anh ta tiến lại gần cô, còn cô cứ cúi mặt xuống không dám nhìn lên sợ anh sẽ “xử tử” cô.

-Ông ta kêu cô đến?-Anh lạnh lùng mở miệng

-...im lặng là câu trả lời của Hạ Đồng (ngu sao mà lên tiếng để bị nhận ra *.*.)

-Tôi không có thói quen cùng một câu lại lần hai?

-...Hạ Đồng vẫn im lặng

-Thiếu gia đây là cô gái đến như những cô gái trước.-bà quản gia nói

-Vậy sao?Ngước mặt lên.-anh ra lệnh cho cô

Nhưng Hạ Đồng vẫn cúi mặt xuống không ngước lên cô bây giờ đã thật sự sợ rồi, huhu đáng lẽ không nên gây chuyện làm chi cho khổ, đặc tội ai không chịu lại là tên thiếu gia máu lạnh này chứ.

-Cô đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi sao?-anh ta giọng lạnh hơn nói

Ai nhìn vào cũng thấy được anh đang rất là giận dữ, nếu có thể anh sẽ tóm lấy cô “xử” cho cô chừa tội “xem thường” anh. Hạ Đồng khẽ nói, cảm giác lạnh thấu xương do anh toát ra làm cô không khỏi lạnh hết cả người, cơ thể như đông cứng lại,người mềm nhũn vì sợ, cái chân lại chẳng đi chuyển được.

-Tự ngước hay để tôi giúp?

Hạ Đồng càng cúi mặt xuống hơn không dám ngước lên nhìn dù chỉ là thoáng qua.

-Thiếu gia nói sao còn không ngước mặt lên đi.-bà quản gia cũng không khỏi khó chịu nói

-Nếu cô ta không chịu ngước thì để tôi làm cho.-anh ta cười lạnh nói

Bàn tay anh nhẹ đặt lên mái tóc Hạ Đồng từ từ xuống cằm, nhẹ nhàng nâng lên nhưng cô vẫn cương quyết cúi xuống dù anh nâng lên thế nào thì cô vẫn cúi xuống, nhưng cuối cùng thì anh cũng đã chiến thắng

-Gà mái!??

Anh có hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng bị cơn thịnh nộ lấn áp, anh còn đang tìm kiếm cô không ngờ cô lại chui đầu vào rọ, cũng tốt anh khỏi tìm nữa.

Hạ Đồng không nói gì chỉ nhắm tít hai mắt lại không dám nhìn anh, miệng lẩm bẩm cầu trời cầu phật cho cô tay qua nạn khỏi không thôi là cô có nước ra mà ra ngoài đường “chơi”. Không thấy bàn tay anh nắm cằm mình nữa lại chẳng nghe thấy tiếng anh Hạ Đồng cứ tưởng anh đã đi từ từ hé mắt ra, và giật mình vì anh đang đứng trước mặt cô khuôn mặt lạnh băng lại còn nở nụ cười bí hiểm nữa chứ. Dù như vậy trông anh cũng thật cuốn hút nhưng mà với cô lại là dự báo sắp có chuyện lớn.

-Haha thiếu gia chào cậu, cậu khỏe chứ?-Hạ Đồng cố nở nụ cười gượng gạo nhìn anh nói

-Hahaha.-Dương Tử tự nhiên cười với cô trông thật là đẹp (Ông trời ơi tại sao lại bắt công quá vậy người gì đâu mà đẹp ghê hồn) nhưng tại sao anh ta lại cười chứ chẳng lẽ anh ta quên chuyện đó rồi sao?

-Cô nói xem tôi có khỏe không?-Dương Tử tức giận quát lớn

-Tôi... tôi thấy anh khỏe lắm.-Hạ Đồng ấp úng nói

-Con gà mái kia, cô nghĩ sao mà tôi khỏe vậy? Chuyện hồi nãy tôi vẫn chưa xử cô đó.-Dương Tử ta nhìn cô với đôi mắt lạnh tanh

-Tôi đâu có cố ý, chỉ là... chỉ là vô can thiệp thôi mà.-Hạ Đồng lấp bắp nói

-Can thiệp sao? Vậy chuyện cô quăng chiếc giày vô mặt tôi là sao?-Dương Tử lườm cô nói

-Cái đó chỉ là.... là nó tự động bay đến mặt anh thôi chứ... tôi đâu có cố ý.-Hạ Đồng cố gắng biện minh ỉn

-Tự bay? Cô nghĩ nó là gì hả? Máy bay hay là tự có cánh mà bay hả?-Dương Tử tức giận nói, nực cười thật giầy mà cũng bay được sao?Tưởng là chim có cánh chắc

-Tôi đâu cố ý anh đừng có nhỏ mọn như thế chứ!-Hạ Đồng lằm bằm trong miệng nói

-Cô nói gì hả con gà mái kia?-anh ta trừng mắt nhìn cô

-À không có... không có gì hết hehe.-cô lắc tay lia lịa

-Con gà mái tôi cho.....-anh ta đang nói tự dừng dừng lại

-Hình như có mùi gì khét?-bà quản gia lo lo nói

-Khét???ÁÁÁ miếng thịt bò của tôi.-cô bỗng la lên chạy nhanh vô bếp

-Chuyện gì thế?-bà quản gia cũng đi vô nhìn cô nói

-Quản gia ơi,miếng thịt cháy khét ngột rồi.-cô méo mào nói rồi cầm dĩa gấp miếng thịt đen thui lên cho bà quản gia xem

-Trời ơi, chiên có miếng thịt mà cũng làm không xong?-bà quản gia lắc đầu nói

-Cháu xin lỗi, chỉ là cháu quên tắt lửa thôi.-cô nói nhỏ

-Quên tắt lửa của cô là sẽ làm cháy nhà đấy con gà mái kia.-Dương Tử lạnh lùng đút tay vào túi quần nói

-Tôi đâu có ý đó.-Hạ Đồng bĩu môi

-Cô có biết nếu không phát hiện thì hậu quả sẽ như thế nào không?-Dương Tử mặt nghiêm nói

-Tôi có ý đó đâu! Dù gì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra!-cô bĩu môi nói

-Cô muốn có chuyện gì xảy ra lắm sao?Mau đi đi!-anh nói chỉ tay ra phía cửa

-Đi?Đi đâu?-cô ngơ ngác hỏi

-Đi về.-anh ta lạnh lùng buông hai chữ

-Cái gì?Tại sao tôi lại phải đi chứ?Lí do gì?-cô la lên

-Thứ nhất cô dám can thiệp vào chuyện của tôi còn kêu tôi bằng “heo đực”.Thứ hai lúc nãy cô dám xem thường tôi.Thứ ba cô nấu ăn chút nữa làm cháy nhà.Xin hỏi cô Hạ Đồng bấy nhiêu đã đủ chưa?-anh cười khinh nói

-Người ta nói không biết không có tội mà!

-Không biết là làm như vậy được sao hả?Cô mau biến nhanh cho tôi!-anh ta nói chỉ tay ra phía cửa

-Huhu thiếu gia Dương Tử đáng kính,tôi đâu có tội gì đâu,anh là quân tử không chấp tiểu nhân đâu ha?-Hạ Đồng chuyển qua dùng “khổ nhục kế” với anh.

Nhưng khuôn mặt Dương Tử vẫn lạnh tanh,không chút hề hứng như chẳng có chuyện gì. Anh chỉ nhếch mép cười khẩy nhìn cô nói:

-Đừng dùng chiêu này với tôi,cô tưởng đang dụ con nít mới lên ba hả?Mau xéo đi.-anh ta lạnh lẽo nói

Trời ơi cái tên gì đâu khó ưa,nếu không vì ba và em Tiểu Lạc thì tôi sẽ xé xác anh ra rồi,bực quá,đành phải hạ giọng thôi.

-Thiếu gia đại nhân tha cho tôi lần này,dù gì tôi đâu có cố ý với lại tôi chỉ mới đến đây thôi,tha thứ cho lỗi lầm tôi nha thiếu gia.-Hạ Đồng năn nỉ anh

Anh ta chỉ hừ lạnh một cái rồi nhìn khắp người cô một lượt,mỉm cười gian tà nói:

-Cô từ trên xuống dưới chẳng có gì là nổi bật cả,nếu cô đẹp hay hấp dẫn tôi còn có thể suy nghĩ lại nhưng.....-anh ta cười gian nhìn chăm chăm chỗ nào đó trên người cô nói

-Nhưng gì?Nè anh nhìn đi đâu vậy?-cô thấy anh nhìn chỗ khác liền quát to.

-Áááá cái tên này nhìn đi đâu vậy?Anh dám.....-cô tức tối la lên rồi lấy tay túm lấy cổ áo mình

-Chẳng có gì là đẹp.-anh ta lắc đầu nói

-Anh...anh...-cô tức nói chẳng nên lời

-Dọn dẹp đồ đi khỏi đây ngay.

-Thôi mà!Tôi sai rồi!Tha cho tôi đi!Tôi hứa sẽ không tái phạm nữa!

-Giờ là tình hình gì đây?Cô nghĩ tôi là ai?Mơ đi!

-Tôi hứa sẽ không có lần sau, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, anh đừng đuổi tôi đi.

-Em ấy cũng không làm gì sai, em tha lỗi cho em ấy đi.

Cứu tinh xuất hiện cứu vớt cô, từ ngoài cửa Thiên nở nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Dương Tử.

-Anh từ khi nào có thói quen giúp đỡ người làm vậy?-Dương Tử cười lại như không nói

-Thì hôm nay anh có thói quen đó rồi đó.-Thiên không giận mà còn mỉm cười ấm áp hơn

-Em không biết anh có tài ăn nói như vậy?

-Em nói sao cũng được. Nể mặt anh có được không?

-Được, anh đã lên tiếng rồi em làm sao có thể không đồng ý. Cô, tốt nhất đừng làm gì sai.

Dương Tử cảnh cáo một câu sau đó đi lên phòng.

8. Chương 8: Đồng Cảm Với Anh

Hạ Đồng nhanh chóng thay quần áo mới, lúc nấu ăn cô bất cẩn làm rơi đồ tùm lum làm quần áo cũng dơ hết. Sau khi đã dọn sẵn đồ ăn cho hai vị thiếu gia cô ra ngoài vườn của tòa nhà ngồi trên chiếc xích đu, lắc lư ngồi suy nghĩ miên man, nghĩ cách làm thế nào lát nữa lấy lòng anh cho cô ở lại.

Đúng là nhút đầu mà! Suy nghĩ làm cho Hạ Đồng không chú ý đến xung quanh, một dáng người từ từ bước lại gần cô nở nụ cười ấm áp, nhẹ vỗ vai cô. Điều đó làm cô giật mình xoay người lại, mỉm cười đáp lại người đó. Anh từ từ ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô trìu mến nói:

-Chuyện lúc nãy anh thay mặt Dương Tử xin lỗi em!

-Sao anh lại phải xin lỗi? Anh đâu có làm gì sai đâu?-Hạ Đồng cười nhẹ

-Em đừng trách em ấy! Tất cả cũng có lý do mà!

-Là gì vậy? Em biết được không-Hạ Đồng tò mò hỏi

-Thật ra em ấy không phải em ruột của anh!-Thiên buồn mênh mang nói

-...-Hạ Đồng tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, không dám tin vào những gì mình vừa nghe được, nó cứ ù ù bên tai cô mãi

-Em ấy là con của ba anh và người khác, đã thế lần lượt người em ấy yêu nhất cũng rời xa, mẹ em ấy rồi cả người con gái em ấy yêu nhất cũng bỏ em ấy đi, vì vậy em ấy luôn như vậy, không thương hại ai và cũng không cần ai thương hại.-Thiên buồn nói, đôi mắt nâu ẩm áp kia đã nhuộm một màu đen của bóng đêm bày tỏ sự buồn thăm thẳm không ai thấu

-Không thể nào, chẳng lẽ anh ta đã sống cô đơn như vậy sao?-cô khó tin nói

-Ừ, em ấy đã rất khó khăn mới có thể vượt qua nhưng cũng từ lúc đó em ấy luôn như vậy lạnh lùng vô cảm, suốt mấy năm qua em ấy chẳng nở một nụ cười thật thụ. Em ấy đã tự tạo ình một thế giới tách biệt với mọi người, chính vì thế mới cần sự giúp đỡ của em.

-Em có thể sao?-cô nghi ngờ bản thân mình

-Đương nhiên là có thể, em là cô bé hiền lành nhưng rất mạnh mẽ và kiên cường mà! Chẳng lẽ em không tin bản thân mình?-anh hỏi cô

-Có, em tin bản thân mình nhưng mà..... mọi người nói mấy người khác chưa chịu được 1 tháng thì đã đi rồi.... em sợ.-cô nói có chút lo lắng

-Em đừng lo nhiều quá,bên cạnh em có anh mà, anh sẽ bảo vệ em!

-Cảm ơn anh!-cô mỉm cười đáp

-Mà một tuần nữa học rồi,em chuẩn bị hết chưa?

-Dạ em đã chuẩn bị sẵn tập vở rồi.

-Tập vở?

-Ừm chẳng lẽ học không cần tập sao?

-Ừ,không cần tập đâu.-Anh nhẹ gật đầu

-Không cần tập làm sao mà học?-cô ngạc nhiên hỏi

-Thường thì mọi người trong trường đều có máy PC hoặc Laptop riêng để ghi bài vào vì nội dung bài học khá là nhiều với lại ở đây cũng phát trên máy tính nên chỉ cần em lên hỏi mật khẩu máy chủ nhà trường copy xuống sau khi đã học xong tiết đó thôi.-Thiên từ tốn giải thích cho cô

-Không phải chứ?Mấy người này học mà cũng cần máy PC hay Laptop

sao?-cô la lên

-Ừ tại đến tiết tự học tụi anh có thể lên chơi hoặc là làm công chuyện mà.-Thiên cười tươi đáp

-Vậy thì em sẽ mệt dài dài đây.-cô thở dài nói

-Sao vậy?

-Thì ai cũng ngồi nghe giảng chỉ cần lên máy chủ của nhà trường sao chép xuống còn em vừa nghe giảng vừa viết.

-Hay anh mua cho em một cái nha.-Anh đề nghị

-Không cần đâu,không cần đâu.-cô lắc tay lia lịa

-Làm sao em học được?Còn chưa nói đến em sẽ vào lớp A1 nữa.

-Lớp A1?Thì sao ạ?-cô thắc mắc hỏi

-Trường Nhuận Lâm chia làm 2 khu, khu A và khu B, mỗi khu có 3 khối, mỗi khối 10 lớp nhưng lớp A1 là lớp tập trung con cháu bậc nhất không hơn không kém,và lớp A1 nổi tiếng là kì thị, nếu em nói gia đình em bình thường thì sẽ không ổn đâu?Hay là em cứ nói là em họ của anh và Dương Tử đi-Anh lo lắng nói

-Không.-Hạ Đồng kiên định nói.

-Nếu mà nói vậy thì hai anh sẽ gặp rắc rối với lại lỡ như bại lộ thì sẽ phiền phức hơn! Tốt nhất anh cứ để em lo cho!

-Em lo được sao?-Anh ngạc nhiên hỏi

-Hạ Đồng này đâu có dễ bị ăn hiếp dù gì lúc ở trường cũ em cũng từng bị ăn hiếp quen rồi, còn đối với những cô ầm cậ ầm thì càng dễ đối phó hơn.-cô hình mũi nói

-Ừ nhưng anh không yên tâm lắm, nếu em gặp phiền phức không thể giải quyết thì cứ nói với anh, anh sẽ giúp em.-Anh nhẹ xoa đầu cô

-Ừm nhất định thế.-cô nháy mắt với anh nói.

-Thôi em vào nhà trước, em còn phải làm nước cho “heo đực” nữa, anh có uống không em làm cho.

-Em định pha coffee sao?

-Không, em tính pha sữa.

-Vậy cho anh một ly nhưng em đừng làm cho Dương Tử.-Anh căn dặn cô

-Tại sao?

-Em ấy ghét đồ ngọt, mỗi tối em ấy uống coffee.

-Nhưng coffee không tốt, à hay em pha café cappuccino được không?.-cô nảy ra ý định, rồi nhanh chóng tạm biệt Thiên “phóng” vô nhà làm cái ý định đó

Nhất Thiên chỉ nhún vai, anh không biết nói gì hơn tại sao lại là cappuccino chứ thật là trùng hợp. Anh ngược lên nhìn bầu trời đã sập tối, tay giơ lên trời cao như muốn chạm lấy thứ gì đó, miệng thì thầm:

-Em có thấy cô bé lúc nãy không? Em hãy âm thầm giúp cô bé đó nha, anh tin cô ấy sẽ là người giúp được hai người đó, cô bé đó sẽ xóa nhòa tất cả nỗi đau trong tim cả hai, em hãy yên tâm đi!

9. Chương 9: Không Ngừng Lấy Lòng

Hạ Đồng đứng trong bếp pha cho anh ly coffee nhưng tâm trạng khá không ổn, cô nào ngờ một người được gọi là “hoàn hảo” như anh lại có một cuộc sống “đáng thương” như thế chứ, từ lần đầu gặp anh cô ghét cay ghét đắng ấy chứ, tính tình gì mà đáng ghét, con gái người ta nắn nỉ vậy mà không hỏi han lại còn lạnh như tảng băng ấy nhưng nghe Thiên kể thì anh ta đáng thương thật.

-Đang làm gì đây?-bà quản gia đi vào hỏi

-Quản gia, con đang pha đồ uống cho hai thiếu gia!-Hạ Đồng cười tươi nói

-Đang pha gì vậy?Coffee sao?-quản gia hỏi

-Dạ một ly sữa cho anh Thiên và một ly coffee cappuccino cho heo à không nhị thiếu gia.-cô mỉm cười đáp

-Tại sao lại pha café cappuccino hả?-bà quản gia chau mày nói

-Tại đại thiếu gia nói nhị thiếu gia không uống đồ ngọt nên cháu pha coffee cappuccino, nó cũng là coffee chỉ là thêm tí sữa thôi.-Hạ Đồng từ từ nói

-Cô dám pha coffee sao?Chán sống à!.-bà quản gia la ầm lên

-Tại sao vậy quản gia?-Hạ Đồng ngớ người hỏi

-Thiếu gia ghét nhất coffee cappuccino, cô pha chẳng khác nào chọc cậu ấy!

-Nhưng coffee chẳng tốt cho sức khỏe cậu ấy, nếu uống coffee cappuccino sẽ tốt hơn.

-Cô thật là cứng đầu mà, muốn làm gì thì làm nếu bị nhị thiếu gia la thì đừng có nói tại sao tôi không nhắc nhở?-bà quản gia hầm hằm bước đi trong bực tức

-Làm gì mà khó quá vậy? Cappuccino thì cappuccino có gì đâu chứ?-cô chu mỏ nói

_Cốc...cốc...cốc

-Vào đi.-giọng nói lạnh lùng trong phòng vọng ra.

Hạ Đồng từ từ mở cánh cửa ra,thấy Dương Tử đang ngồi trên bàn làm việc với chiếc máy Laptop gõ lách cách lách cách. Anh chẳng thèm ngước mặt lên nhìn cô chỉ chăm chăm vô máy Laptop, y như trong đó có cái gì rất quan trọng ấy

-Tôi có làm nước cho anh!-Hạ Đồng lên tiếng

-Lại muốn gì đây?-Dương Tử lạnh lùng nói mà vẫn không ngước mặt lên

-Hìhì coi như anh xui xẻo gặp phải người điên không biết chuyện đi! Tha cho tôi nha! Lần này thôi!-Hạ Đồng cười mong anh cho qua chuyện

-Vậy cô thừa nhận cô là gá má!... điên.-anh cố ý kéo dài ba từ cuối, nhìn cô cười như không

-Anh...

Hạ Đồng cố gắng nhịn cơn lửa sắp trào dâng, cố gắng mỉm cười cho qua.

-Anh nói vậy thì cho là vậy đi, đây là coffee của anh.

Cô nhẹ nhàng đặt cốc coffee xuống gần bên anh, đúng là số cô “may mắn”, gặp phải tên khùng, còn lại là người cô cần thuyết phục mới “may mắn” đó chứ.

-Cappuccino?-Dương Tử nhìn thấy ly coffee cô đặt trước mặt không khỏi nhăn mặt

-Là cappuccino có rắc thêm socola!

-Cappuccino?Socola?

“Anh Dương Tử,em có pha cappuccino rắc socola ngon lắm nè,anh uống đi!Nó tượng trưng cho tình yêu mới chớm nở đó,giống như hai chúng ta này.”

Một giọng nói trong trẻo,nhẹ nhàng như làn suối trong veo xuất hiện trong tâm trí anh, từ lúc 15 tuổi anh đã không còn nó nữa vậy mà cô lại khơi dậy.

-Sau này không được pha nữa?-Dương Tử tự nhiên quát lên

-Tại sao?Tôi thấy... nó ngon mà.-Hạ Đồng giật mình nói

-Tôi nói không pha nữa!Bà quản gia chưa nói cho cô biết sao?-Dương Tử trừng mắt nhìn cô

-Tôi... tôi... bà quản gia nói rồi! Nhưng mà...-cô sợ hãi nói không nên lời

-Mau đem đi! Pha lại cho tôi coffee!-anh đẩy ly coffee qua cho cô

-Nhưng... coffee nó không tốt, tôi nghĩ.... cappuccino tốt hơn.-cô sợ nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình

-Tại sao lại pha café cappuccino hả?

-Vì nó ngon! Anh đừng trách bà quản gia bà ấy có nói cho tôi biết rồi nhưng tôi nghĩ nó tốt cho anh hơn nên mới pha! Nếu muốn anh cứ trách tôi, tôi sẽ chịu!

-Cô nghĩ hậu quả cô làm ra cô sẽ chịu được sao?

-Chỉ là một tách coffee thôi, cappuccino đã sao? Anh cứ làm như nó là máu không bằng.-Hạ Đồng xì mũi

-Nó là máu, cô nói đúng nó với tôi là một ly đầy máu.-ánh mắt Dương Tử chợt hoang mang cùng đau khổ

Hạ Đồng chưa kịp nhìn thấy kĩ chỉ thấy xẹt qua rồi về yếu đuối đó biến mất, trở lại vẫn là khuôn mặt lạnh lùng cuồng ngạo đó.

-Pha lại.-anh lạnh lùng phun ra 2 chữ

-Không pha, anh nói gì tôi tôi cũng không pha, đó là vì muốn sức khỏe anh tốt thôi, còn nữa, tôi nghĩ anh nên học cách tôn trọng người khác đi.

Hạ Đồng “giáo huấn” anh một tràng rồi bỏ đi trở về phòng nằm phịch xuống giường. Suy nghĩ miên man về anh làm cô chìm dần vào giấc ngủ lúc nào không hay.

10. Chương 10: Đấu Khẩu

“Tít...Tít...Tít” tiếng chuông chiếc đồng hồ báo thức trong phòng Hạ Đồng vang lên, với tay tắt lấy, cô vươn vai lấy tinh thần rồi nhanh chân đi thay đồ chuẩn bị bữa sáng cho Dương Tử.

-Chào anh Thiên, tối qua anh ngủ ngon không?-Hạ Đồng nhìn Thiên ngoài cửa phòng nói

-Ừm chắc em đến nên anh ngủ ngon quá.- Thiên trêu cô

-Vậy sao?Vậy em gặp được anh nên ngủ cũng ngon lắm.-cô trêu ngược anh

-Em giỏi thật đấy, dám trêu ngược lại anh à.-Thiên véo má cô

-Hi, em nói thật mà.-cô cười nói

-Sáng sớm đã thấy cảnh chướng mắt.-một giọng nói lạnh lùng vang lên

-Có ai kêu anh nhìn đâu mà nói.-Hạ Đồng bĩu môi

-Còn dám trả treo, ba qui tắc chắc ít đối với cô nhỉ?-Dương Tử sắc mặt không mấy tốt nói

-Suốt ngày quy tắc, heo đực đúng là khác người nha.-Hạ Đồng không chịu thua nói

-Gà mái chắc không khác người quá, đỡ hơn thứ chuyện nhà còn lo không xong đã lo chuyện thiên hạ.-Dương Tử cười khinh nói

-Anh...

-Thôi can hai người, làm gì mà mới gặp nhau đã cãi rồi, sau này còn gặp nhau thường xuyên mà.-Thiên chen vào nói

-Anh làm như em thích cãi với con gà mái này quá, nhìn thấy cô ta là em ghét rồi.-Dương Tử lạnh lùng nói

-Tôi thích anh quá, thấy ghét, khó ưa, heo đực phụ tình.-Hạ Đồng chửi anh một lần

-Điều thứ tư sau này không được kêu tôi bằng hai từ “heo đực”.-Dương Tử khoanh hai tay trước ngực mình nói

-Không cãi lại bày đặt đưa thêm quy tắc.-Hạ Đồng lăm bằm trong miệng

-Điều thứ năm, không được chửi rửa và trả treo với tôi.-Dương Tử đắc thắng nói tiếp

-Anh... được thôi, năm quy tắc, tôi không tin sẽ quy phạm.-Hạ Đồng cố nhịn cơn thịnh nộ sắp trào dâng nhìn anh bằng ánh mắt bắn ra lửa

-Ồ, vậy thì chúc may mắn nha, chỉ sợ cô quy phạm không phải một mà là năm cái một lượt, nhớ nha, cô mà vi phạm thì sẽ bị phạt đó.-Dương Tử thản nhiên nói, sau đó vỗ vai cô, khoe môi hơi cong lên rồi đi xuống nhà bếp

-Heo đực, heo đực, heo đực, áaa tức quá.-Hạ Đồng tức muốn nhảy dựng lên, nếu không phải anh là người cô cần thuyết phục thì cô đã sớm băm dằm anh ra trăm mảnh rồi

-Em đừng tức nữa, em ấy là vậy, mai xuống ăn sáng đi.-Thiên đứng bên cạnh nhẹ nhàng nói

-Anh chịu được anh ta cũng hay thật.-Hạ Đồng không khỏi thán phục Thiên, Thiên lại có thể chung sống với một tên heo đực như vậy đúng là hay mà

-Từ từ em sẽ quen thôi.

Hạ Đồng cười cười đáp, sau đó cũng nhanh chân đi xuống nhà bếp. Cô chỉ vừa bưng hai phần ăn để lên bàn, Dương Tử đã cau mày đặt nĩa xuống và chạm vào chiếc đĩa bằng thủy tinh, vang lên tiếng chói tay.

-Cái này mà gọi là cho con người ăn sao?-Dương Tử nhìn phần ăn sáng của mình, trứng nát bầy, bánh mì thì nướng quá khét, còn miếng thịt bò nữa đen thui, nhìn vô không còn hứng để ăn

-Chị Ly, hôm nay chị làm sao vậy? Sao lại nấu ăn như thế?-Dương Tử khó chịu nhìn người phụ trách chuyện nấu nướng-chị Ly.

-Hôm nay, bà quản gia kêu tôi đừng nấu ăn, để Hạ Đồng nấu.-chị Ly cung kính đáp lại

Ngay lập tức Hạ Đồng nhận được ánh mắt dao găm của Dương Tử, khỏi cần anh nói cô cũng đủ biết là mình sắp nghe chửi, quả nhiên...

-Như vậy mà cô còn đem lên cho tôi ăn sao?-Dương Tử tức giận quát

Hạ Đồng bịt tai mình lại, để anh quát hết cậu mới bỏ ra, nở nụ cười lấy lòng

-Gì chứ? Tôi cố gắng lắm mới làm được phần ăn đó đó.

-Cô đừng nói, ngay cả một món ăn cô cũng không biết nấu?

-Có, có một món.-Hạ Đồng lập tức la lên, cô có một món biết nấu, nhưng mà hình như tất cả ai cũng nấu được món đó, ngay cả đứa trẻ trên mười tuổi cũng biết nấu.

-Món gì?

-Là... là mì gói.-Hạ Đồng đôi mắt lấp lánh nói (chị bị anh ấy chửi là đúng rồi)

-Nấu ăn là điều cơ bản nhất trong năm quy tắc tôi đưa, hôm qua tới giờ cô đã vi phạm bốn điều, cô nghĩ có nên đuổi không?

Hạ Đồng giơ bốn ngón tay lên, miệng không ngừng lẩm bẩm, không có nha, bắt quá có ba điều thôi.

-Có ba điều mà.-Hạ Đồng phản bác

-Một không biết nấu ăn, hai trả treo chửi tôi, ba kêu tôi bằng heo đực, bốn tôi luôn đúng và cô luôn sai, vậy mà cô còn vi phạm, nói xem có phải bốn không?-Dương Tử nhả nhặn kể ra, đáng vẻ nhàn nhai nhìn cô

-Điều bốn không hợp lý, anh nói sai tôi cũng phải cho đúng, như vậy không công bằng.-Hạ Đồng phản đối

-Cô không có quyền phản đối, cũng không có quyền đứng đây cãi nhau với tôi.

Nhìn, nhìn, nhất định phải nhìn. Hạ Đồng nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn anh, rõ ràng anh cố ý mà, làm gì ai lại đưa ra mấy cái quý tắc như thế chứ.

-Thiếu gia, cậu nói phải, tôi sẽ nghe, sau này không vi phạm nữa.-Hạ Đồng gượng ép mình cười

-Thái độ như vậy mới đúng, hôm nay tâm trạng tôi không tồi nên tha cho cô lần này, lần sau đừng hòng tôi cho qua.

-Dạ, cậu nói đúng, tôi sẽ nghe theo.-Hạ Đồng vẫn giữ bộ mặt cố ép mình cười, dùng thái độ cung kính đáp nhưng trong lòng cô không ngừng chửi rửa anh

Dương Tử không khó nhận thấy cô ngoài mặt như vậy bên trong chửi anh như thế nào, chỉ là anh không muốn kiểm thêm chuyện, dù sao tâm trạng anh đang tốt, mắc công vì cô mà làm tâm trạng xấu đi.

-Anh Thiên, ba ngày tới em ở trường không về nhà, còn hồ sơ về buổi lễ mặt tựu trường em đã gửi qua cho anh, anh từ từ xem có vấn đề gì không rồi nói em.-Dương Tử quay sang nhìn Thiên nói

-Được, anh sẽ xem.-Thiên đáp lại

-Ừ, em đi liền, anh đi luôn không?

-Cũng được.

Nói rồi đồng loạt Dương Tử và Thiên cùng đứng lên rời bàn ăn, Dương Tử thì bỏ đi một mạch còn Thiên trước khi đi còn căn dặn cô:

-Em ở nhà có gì cứ hỏi bà quản gia, không thôi chị Ly cùng mọi người, ba ngày tới anh và Dương Tử phải ở trường lo việc ngày khai giảng tới sẽ không về nhà được.

-Em biết rồi, tạm biệt anh.-Hạ Đồng mỉm cười đáp lại

Hạ Đồng phải nói mừng hết cỡ, ba ngày không nhìn thấy mặt Dương Tử, đỡ phải chửi anh làm mình tổn đức, ba ngày thoải mái.

11. Chương 11: Ngôi Trường Mới-nhuận Lâm

Ba ngày nay chẳng có gì đặc biệt xảy ra vì Thiên và cả Dương Tử đều không có ở nhà nên Hạ Đồng cứ lủi thủi một mình, hôm nay là ngày Hạ Đồng vào học tại trường Nhuận Lâm. Mặc trong người bộ đồng phục của ngôi trường danh giá chiếc áo sơ mi trắng phối với chiếc áo khoác tay dài màu đỏ, dải ruy băng thắt kiểu nơ ở cổ, chiếc váy sọc đỏ kẻ hợp cùng, bên ngực trái có huy hiệu chữ A màu vàng kim sáng lấp lánh cùng với bảng tên của cô.

Tâm trạng Hạ Đồng hôm nay rất vui vẻ và phấn khởi khi được bước vào ngôi trường này. Mọi người trong trường này ai ai cũng đi học bằng những chiếc xe hơi sang trọng, trông ai cũng sang trọng và quý phái, khuôn mặt ai cũng tươi tắn với nụ cười trên môi, khúc khích nói chuyện nhau nghe làm Hạ Đồng thấy phần nào thoải mái bởi ai cũng vui vẻ chắc không đến nỗi nào đối với cô.

Nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy hai vị thiếu gia của cô đâu, chắc họ bận lắm nên mới không rảnh về nhà không biết họ có ốm đi không? Hạ Đồng lắc đầu xua đi những suy nghĩ đó, nhanh chóng dắt chiếc xe đạp vào bãi, cô nhanh chân đi lên hội trường, vì Thiên nói cho cô biết nó nằm ở tầng 25 cho nên đa số mọi người đều đi thang máy còn cô có lần nào đi thang máy đâu nên cô cứ đứng nhìn mãi mặc ọi người đã đi hết rồi. Hình như thang máy biết cô chứ cô không biết thang máy thì phải >.

-Thôi, đi cầu thang cho khỏe vậy.-Hạ Đồng tự trấn an mình rồi đi về phía cầu thang.

Thế là đành vác đôi chân nặng trĩu cùng với chiếc cặp quai chéo đi lên, từ đây đi lên hội trường thì đi tới 25 tầng. Đi đến nơi Hạ Đồng không khỏi thở phào, lấm tấm vài giọt mồ hôi. Từ từ mở cánh cửa hội trường ra, cô không khỏi choáng váng khi nhìn thấy, gì đâu mà rộng quá vậy, rộng kinh khủng, ít nhất chứa được mười ngàn người, trường gì đâu mà giàu dữ đúng là trường dành cho con em quý tộc mà.

Hạ Đồng nhanh chóng lấy lại tinh thần, kiểm một chỗ ngồi xuống, cô phát hiện trường này không phải chỉ có một kiểu đồng phục, phía dãy ghế khu A lớp 12 trong bộ đồng phục đen, lớp 11 là đỏ còn 10 là xanh biển đậm. Khu B chẳng khác gì nhưng phù hiệu khu B là chữ B màu bạc (nam thì cravat nữ thì nơ)

Buổi lễ được diễn ra khá trang trọng và cũng nhằm chán làm Hạ Đồng phải ngáp dài, vươn vai uể oải và buổi lễ được kết thúc bằng bài diễn văn sơ lược một số hoạt động của trường trong học kì đầu do heo được phát biểu (anh ấy là thủ khoa của trường) ba ngày không gặp anh vẫn như vậy, lạnh lùng cao ngạo.

Sau khi buổi lễ kết thúc cô đi cùng cô giáo bước vào lớp, đúng như Thiên nói cô học lớp 11A1, bước vào lớp ai ai cũng ồn ào không chú ý đến cô và cả cô giáo nữa.

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới, các em nhớ giúp đỡ bạn ấy nha.-cô giáo lên tiếng cũng chẳng ai quan tâm

-Xin chào các bạn mình là Hạ Đồng rất vui được quen các bạn!-Hạ Đồng lên tiếng bây giờ mọi người mới bớt ồn ào hơn

-Bạn là con của ai vậy?-một giọng nói hiếu kì từ phía bên dưới lớp vang lên

-Đúng rồi, bạn là con của tập đoàn lớn nào vậy?Hay là con của diễn viên, ca sĩ?-một giọng nói khác tiếp lời

-Gia đình của mình bình thường lắm, không có giàu có gì đâu.-Hạ Đồng bình thản đáp

-Bạn không cần che giấu đâu, ai ai trong lớp này ai mà không cao quý chứ.-đứa con gái khác lại tiếp lời

-Mình nói thật mình không có che giấu gì hết.-Hạ Đồng vẫn giữ thái độ bình thản nói

Cả lớp bỗng xôn xao hẳn lên vài tiếng nói về cô đầy khinh miệt và xua đuổi, đúng là chẳng ngoài lời nói của Thiên nói cho cô biết về cái lớp A1 này.

-Thôi em về chỗ đi, ở bàn cuối đó.-cô giáo lên tiếng giải vây cho cô chỉ tay về phía bàn trống ở cuối lớp

-Dạ.-Hạ Đồng lễ phép nói rồi bước xuống chỗ ngồi của mình

Cô đi đến đâu cũng có tiếng nói đuổi miết và khinh bỉ cô và vài tiếng cười khúc khích đầy vẻ khoái chí

-Đi đi đồ chuột cống.

-Chỗ này không dành cho hạng người như mày đâu.

Hạ Đồng chẳng thèm để ý vẫn tiếp tục đi về chỗ ngồi, ngồi xuống lấy tập ra. Đúng là Thiên nói chẳng sai, ai ai cũng có riêng một chiếc máy PC chỉ có cô là cầm cùi ngồi viết muốn gãy cánh tay mới theo kịp.

Reng...Reng...Reng

Tiếng chuông báo giờ giải lao đến, Hạ Đồng sắp xếp đồ đạc vào cặp để đi ăn cho no cái bụng nhưng chưa kịp đi thì cô bị ngay một đám con gái năm sáu người vây lấy chặn không cho cô đi ra, nếu cô không làm thì họ chung lớp với cô, có thể thấy cô gái mang vẻ đẹp kiều kì sắc xảo là “cầm đầu” trong nhóm, mấy người trong lớp dường như chẳng có chuyện gì cứ thản nhiên, người thì đi ăn, người thì ngồi xem “kịch”.

-Mày mau chóng rút khỏi đây ngay,tụi tao không muốn học chung với loại người như mày đâu.-một đứa con gái trong nhóm nói

-Tại sao tôi lại phải đi chứ?-Hạ Đồng khê chau mày hỏi

-Vì mày nghèo, mày không đủ tư cách học chung với tụi tao.-đứa con gái khác khinh khỉnh nói

-Nghèo thì không được học sao? Các người có quyền không cho tôi học sao?-Hạ Đồng hỏi ngược

-Đúng vậy mày mau đi khỏi cái trường này nếu không mày tự chuốc lấy hậu quả đấy.-đứa khác nhếch mép cười nói

-Tôi chẳng làm gì sai hết nên không tự chuốc lấy hậu quả, làm ơn tránh qua một bên.-cô bình thản đáp rồi đi ra phía cửa

-Ai ày đi hả?Chặn nó lại cho tao.-đứa con gái “cầm đầu” nói rồi ngoắc hai đứa khác chặn không cho cô đi

-Mấy người làm gì vậy?Các người không học phép tắc hay sao mà lại chặn đường người khác hả?-Hạ Đồng tức giận nói

-Mày biết đang nói chuyện với ai không hả mà dám gan như vậy?-cô ta giận run người mặt đỏ phừng phừng

-Tôi đang nói chuyện với cô chứ với ai, chẳng lẽ ma sao?-Hạ Đồng bình thản đáp

Bốp

Hạ Đồng choáng váng cả người, cô ôm tròn một cái tát lên mặt năm ngón tay hẳn đỏ lên bên má, chưa kịp định thần Hạ Đồng đã nghe tiếng cô gái đó vang lên âm âm

-Đây là những gì mày nhận được vì dám nói vậy với tao.-cô ta cười khinh nói rồi rút trong túi ra một miếng khăn giấy lau lau bàn tay mới tát cô, điều đó cho thấy việc tát cô rất dơ bẩn.

-Vậy cho hỏi vị tiểu thư đây nếu tôi vẫn nói như vậy thì sao?-Hạ Đồng hừ nhạt

-Mày thử đi, tao sẽ ày chịu dài dài.-cô ta khiêu khích cô

-Đúng vậy, Du Hy đã nói thì sẽ làm, mày khôn hồn cút đi.-đứa khác nói

-Vậy tôi nói cho tiểu thư Du Hy biết tôi sẽ chẳng đi đâu và sẽ ăn nói như vậy với cô, vậy cô sẽ làm gì tôi.-Hạ Đồng khiêu khích

-Mày... mày liệu hồn đi, hôm nay chỉ đến đây thôi, tao sẽ “thăm” mày dài dài.-Du Hy chỉ tay vào cô nói rồi cùng cả đám người bỏ đi

12. Chương 12: Gặp Lại

Mới ngày đầu đi học mà đã như vậy rồi, đúng là chẳng sai chơi với người giàu chẳng khác là chơi với hổ vậy. Ôi tội cho cái bụng của cô, định đi ăn mà đã bị “quấy rầy”, thôi đi chơi với hướng dương thôi. Hạ Đồng đi nhanh xuống vườn hoa hướng dương, ngồi tựa vào gốc cây gần những bông hoa hướng dương, nhìn những bông hoa làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn.

-Hướng dương mày nói tao sẽ làm sao đây? Cái nhỏ Du Hy đó sẽ không bỏ qua cho tao,mày nghĩ tao phải làm sao?-Hạ Đồng vẫn nhìn những bông hoa hướng dương nói

-Ôi nghĩ tới lúc đó sao mà ghét quá đi.-Ha Đồng vỗ đầu bứt tóc nói

-Làm gì mà vỗ đầu bứt tóc quá vậy, ai ăn hiếp nhóc sao?-một giọng nói quen quen vang lên

Hạ Đồng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, dáng người cao lớn của người con trai ấy, chiếc mắt kính không thể che giấu sự điển trai vốn có của anh.

-Là anh sao?-Hạ Đồng khẽ nghiêng đầu nhìn người đó nói

-Anh không được đến đây sao?-Lăng Hạo ngồi xuống cạnh cô nói

-Được nếu anh ngồi đây thì tôi sẽ đi.-Hạ Đồng lạnh nhạt đáp

-Có cần tuyệt tình vậy không? Chẳng lẽ em không muốn lấy lại cặp của mình sao?-Lăng Hạo đắc ý hỏi

-Cặp? Ý anh là cái cặp màu nâu quai chéo kia của tôi sao?-Hạ Đồng khẽ rít lên

Anh gật đầu nhìn cô nói:

-Hình như trong đó có điện thoại và sợi dây chuyền của nhóc.

“Uả còn bản hợp đồng đầu ta chẳng lẽ anh ta không thấy, vậy thì tốt” Hạ Đồng mừng thầm trong bụng

-À quên còn tờ giấy ghi là hợp đồng nữa.-anh khẽ reo lên làm cho cô từ trên trời cao lọt xuống đất cái phịch ề cả người

-Anh... anh thấy rồi sao?-Hạ Đồng căng thẳng hỏi

-Ừm, hợp đồng kí với tập đoàn Thiên Tử.

-Anh... anh đừng nói cho ai biết nha.-Hạ Đồng năn nỉ anh

-Cũng được nhưng nhóc phải làm bạn với anh nha.-Lăng Hạo ra điều kiện

-Bộ anh không có bạn hay sao mà bắt tôi làm bạn chứ?-Hạ Đồng nhăn mặt hỏi

-Đúng vậy, ở trong trường này anh không có bạn.-Lăng Hạo nhún vai

-Không lẽ anh giống tôi, gia đình nghèo khó nên mấy đứa nhà giàu ăn hiếp anh?-Hạ Đồng ngờ vực hỏi

-Đúng vậy.-Lăng Hạo thích thú gật đầu

-Tôi sẽ làm bạn anh, ai ăn hiếp anh cứ nói tôi, tôi sẽ bảo vệ anh, còn nữa, anh phải trả cặp cho tôi.-Hạ Đồng ưỡn ngực tự tin nói

-Nhóc nói phải giữ lời đó.

-Tôi giống kẻ lừa gạt lắm sao?-cô chỉ vào mặt mình, ánh mắt cực chân thành

-Không có, mà anh có đem sữa nè.-Lăng Hạo nói rồi lấy ra hộp sữa đưa trước mặt cô.

-Có độc không?-Hạ Đồng lăm le hỏi

-Có là độc tình, uống vào nhóc sẽ yêu anh đấy.-Lăng Hạo bật cười

-Yêu anh tôi thà không uống.

Cô liếc anh một cái rồi lấy hộp sữa từ tay anh, uống ngon lành, cô chẳng ngại khi có mặt Lăng Hạo. Cái gì chứ thức ăn, đồ uống là cô không thể chối từ

-Ngon thật,cảm ơn nha.-Hạ Đồng lấy tay lau miệng mình nhìn anh mỉm cười nói

-Nhóc dễ thương thật, bây giờ anh có việc rồi, tạm biệt nhóc.-anh khẽ vuốt mái tóc của cô rồi đứng dậy bỏ đi để cho cô ngây ra vì bất ngờ trước hành động của anh

Ồi sao mà ngượng quá, tỉnh lại đi Lâm Hạ Đồng, tỉnh táo tỉnh táo lên nào, cô vỗ vỗ mặt mình lấy lại tinh thần rồi đi về lớp chuẩn bị tiết học sau. Cô bước vào lớp thì khuôn mặt ai đang vui vẻ thì trở nên khó chịu, họ không ưa cô chỉ vì cô nghèo, cô chẳng quan tâm vấn ung dung bước về chỗ ngồi của mình.

Giờ ra về đến cô phóng nhanh xuống bãi đất chiếc xe đạp ra chạy nhanh về nhà phục vụ cho heo đực.

-Quần gia con về rồi có cần con giúp gì không?-Hạ Đồng lễ phép nói với bà quần gia.

-Xuống bếp phụ giúp chị Ly đi,xong rồi đem thức ăn lên cho thiếu gia nhỏ.-quần gia nói

-Dạ cháu biết rồi ạ

Cho cô nấu ăn là một hậu quả nghiêm trọng, cho cô phụ bếp là một sai lầm to lớn.

-Trời ơi, Hạ Đồng em làm gì vậy? Chị kêu em đưa hũ muối sao lại lấy hũ đường.-chị Ly khó chịu nói

-Em xin lỗi chị, em nhầm.-cô bối rối xin lỗi lia lịa

-Thôi đi, làm ơn em ra ngoài giùm, một lát xong chị kêu em vào.-chị Ly bực bội nói

-Dạ em biết rồi, chút em vào.-Hạ Đồng mặt buồn đi nói rồi bỏ đi ra ngoài

Đi lang thang trong khu vườn ngắm nhìn những bông hoa được chăm sóc chu đáo bởi bàn tay của ai đó. Chắc người này rất yêu hoa nên mới chăm sóc kĩ như vậy.

Chúng thật rực rỡ, khoe sắc đẹp của mình dưới ánh nắng mặt trời, vẻ đẹp kiêu sa, quý phái của hoa hồng,tình yêu trong trắng của loài hoa cẩm chướng trắng, sự diễm lệ của những bông hoa tulip, hoa tường vi mang vẻ đẹp thâm lặng, mỏng manh, không thơm nhưng rất thu hút, vẻ kiên cường, mạnh mẽ của hướng dương và cái vẻ rực rỡ, tràn đầy sắc màu trang trọng của Lay ơn mà đi với Vi-ô-lét tím biếc khiêm nhường thật là hợp.

Khẽ chạm tay vào những bông hoa đó, hòa mình với hương thơm của chúng mang lại làm cho cô cảm thấy thoải mái, nỗi buồn vơi đi phần nào, nở nụ cười ngây thơ vì cảm giác đó, vẻ đẹp mộc mạc bình yên của Hạ Đồng hòa cùng những vẻ đẹp của những bông hoa trông cô giống nàng tiên giữa cánh rừng hoa .Lo ngắm những bông hoa cô không hay có một người ở ngoài ban công nhìn cô từ nãy giờ, cô thật giống người con gái đó đều yêu hoa.

Nhưng mà cô ta mãi mãi không giống người con gái đó, với anh cô là duy nhất và là mãi mãi.

-Dương Tử tôi vào được không?-Hạ Đồng đứng ngoài cửa phòng anh nói lớn

-Vào đi.

_Cạch

Hạ Đồng mở cánh cửa ra, nhẹ nhàng đặt phần ăn xuống, cô nhìn anh chăm chăm không nói gì, Hạ Đồng ghét anh, ghét cái tính khí ngang như cua, kiêu ngạo của anh và ghét cả vẻ đẹp băng tuyết của anh nữa.

-Nhìn đủ chưa?-Dương Tử lên tiếng khó chịu khi cô cứ chăm chăm nhìn anh

Lúc này Hạ Đồng mới giật mình gục đầu xuống vì xấu hổ, không ngờ cô lại có thể nhìn anh như vậy, cứ nhìn chăm chăm anh như vậy chắc anh sẽ hiểu lầm là “háo sắc” không nữa?

-Tôi... tôi...-Hạ Đồng ấp a ấp úng nói

-Tôi tôi cái gì? Nhìn tôi như vậy là có ý gì?Đừng nói là thích tôi rồi nha-Dương Tử cười nửa miệng

-Tôi mà thích anh sao heo đực?-Hạ Đồng tức giận nói,đúng là không thể ưa mà

-Cô nói ai heo đực hả? Quy tắc, quy tắc...-Dương Tử lắc đầu liên tục nói hai từ quy tắc

“Chết... do một lúc giận dữ mà làm sai, trời ơi mình sống không yên mà huhu T.T” Hạ Đồng thầm trách bản thân, nhìn anh nài nỉ nói

-Tôi đâu có cố ý, chỉ là quên thôi, anh tha cho tôi nha, làm ơn.

-Đã vi phạm thì phải chịu, không được xin gì hết.-Dương tử sắc mặt vẫn lạnh lùng nói

-Khó ưa, có gì đâu, kêu bằng heo đực mà cũng bị phạt.-Hạ Đồng lẩm bẩm trong miệng

-Cô nói gì?-anh trừng mắt nhìn cô

-Không có, tôi nào dám chứ.-Hạ Đồng cười xuề xòa cho qua

-Dọn dẹp hết tất cả các phòng kể cả phòng của người làm.-anh lạnh tanh nói chẳng chút tình nghĩa

-Cái gì? Anh... anh bị điên à?-cô hét lên

-Tôi rất bình thường,nếu nghe xong thì đi làm đi

-Nhưng bây giờ tối rồi mà, với lại anh có biết ở đây có rất nhiều phòng không làm sao tôi có thể làm chứ?-Hạ Đồng bất mãn nói

-Làm không?-Dương Tử nhẹ nhàng nói đầy quyền lực

-Làm, làm, tất nhiên làm rồi.

Nói rồi Hạ Đồng nhanh chân bước ra khỏi phòng không quên đóng cửa rầm, cô đang rất giận nên trút lên cánh cửa ấy mà (tội cánh cửa, vô tội mà cũng bị lây *-*)

-Cái tên đó nhất định sẽ sống chẳng yên, ra đường bị xe tông, ở nhà bị la mắng, vô trường làm gì cũng chẳng được tốt nhất là sống dở chết dở luôn.-Hạ Đồng vừa làm mà vừa rửa Dương Tử

Trời ơi... sao ông ác với con quá vậy, con nào có tội chứ, tất cả là tại con heo đực hết, tôi mong anh sống cô độc suốt đời không yên thân, thù này không trả tôi sẽ chẳng là Lâm Hạ Đồng... hehehe.. hãy đợi đấy.

Cô nở nụ cười bí hiểm khi nghĩ ra trò gì đó. Vợ làm nhanh, cô đi ra ngoài rồi quay lên phòng anh trên tay còn cầm túi gì đó.

13. Chương 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Từ từ mở cánh cửa ra, vì đã khuya nên anh đã ngủ, khuôn mặt anh trông như thiên thần ngay cả lúc ngủ, nhưng ai mượn anh đụng đến Lâm Hạ Đồng làm chi, chỉ tại anh xấu số.

Thò tay vào túi đồ lấy ra cây gì đó, quẹt tùm lum quần áo đi học của anh.. Hạ Đồng nở nụ cười đắc ý nhìn anh nói thầm “Anh chết chắc rồi”, rồi cô bỏ ra ngoài nhưng không hay anh không hề ngủ chỉ là chớp mắt vì mệt mỏi do làm việc, anh khẽ nở nụ cười lạnh, những việc cô làm anh đều đã biết

“Lâm Hạ Đồng người chết là cô đó” anh thầm nghĩ rồi cẩn thận lau đi những thứ bị cô lấy cây gì đó quẹt lên trừ một thứ.

Sáng hôm sau cô thức dậy khá sớm do tâm trạng cô vui, lần này cô đã trả được thù, nghĩ tới lúc đó cô không khỏi nhin cười, anh sẽ mất mặt trước mọi người trong trường cho xem, hahaha anh chết chắc rồi heo đực. Như qui tắc của anh Hạ Đồng sau khi làm thức ăn sáng chạy nhanh lên phòng kêu anh thức dậy. Mở cánh cửa ra chẳng thấy anh đâu, chẳng lẽ anh ngủ quá nên chịu không nổi đi rồi, cuối cùng ông trời cũng có mắt. Đang đứng cười tùm tùm cô không hay Dương Tử đang ở phía sau nhìn cô nãy giờ, anh lạnh lùng lên tiếng:

-Cô bị chạm à, sao lại cười?

Hạ Đồng giật bản người xoay qua nhìn anh cười vui vẻ nói nhân tiện dò xét:

-Không có gì chỉ là vui quá thôi, mà anh có cảm thấy bị gì không?

-Có.

-Là gì vậy?-Hạ Đồng đặc ý hỏi tới

-Buồn ngủ thôi.-anh lạnh đáp

-Buồn ngủ? Sao lạ vậy chứ?-.Hạ Đồng chẳng hiểu nổi cứ có dấu chấm hỏi to đùng trên đầu

-Là cô bày trò đúng không?

-Gì chứ? Tôi... tôi có đâu.-cô chột dạ

-Nếu cô khai báo sự thật thì tôi tha còn nếu không thì cô sẽ chết đó.

-Tôi... tôi không có làm.

-Vậy sao? Tôi qua không biết con mèo nào đi vào phòng tôi chết cái cây gì đó vậy?Là cô đúng không gà mái?-.Dương Tử lạnh nhạt qui tội cô nhanh chóng

-Sao anh biết, anh không ngủ sao?-Hạ Đồng la lên nhưng nhanh chóng bịt miệng lại vì đã quá lời, đúng là không đánh tự khai mà

-Vậy là đúng rồi, khai mau cô đã làm gì?

-Tôi... tôi chỉ lấy mắt mèo bôi lên đồ anh thôi.-Hạ Đồng thú nhận trong nước mắt chảy ngược

-Cũng may tôi biết nếu không tôi đã ngứa chết rồi, cô chết chắc.-anh nở nụ cười nham hiểm nhìn cô

-Thắt cravat cho tôi.-Dương Tử chỉ tay vào cravat trên giường ra lệnh

-Tại sao? Anh không biết thắt à?

-Tôi thích mau lên.-Dương Tử thúc cô

-Được rồi.

Hạ Đồng không nghĩ ngợi mình sẽ bị anh chơi, nên cầm lấy cravat trên giường, cô không nhìn thấy nụ cười chiến thắng của anh. Khi cô vừa định thắt cho anh thì anh lại lạnh lùng lên tiếng:

-Dừng lại, lấy cravat khác thắt đi.

-Tại sao?-Hạ Đồng khó hiểu nói

-Cô không nhớ mình quệt mắt mèo lên đâu à.-anh nhướn mày đầy tà niệm nói

Cô ngẫm nghĩ một lúc, mặt biến sắc từ hồng hào sang trắng bệch nhìn anh chẳng nói nên lời

-Chẳng lẽ cái này.... là cái cravat... trong bộ đồng phục mà tôi... tôi quệt lên sao?-cô nói rồi nhanh tay buông thông cravat trên tay mình ra

-Bingo, coi như cô thông minh.-anh nở nụ cười chiến thắng

-Anh.. anh... cố tình.-Hạ Đồng tức đến mức mặt cũng đỏ gay lên

-Tôi không cố tình à nha, cái này là cô tự bơi lên chứ tôi có làm gì đâu.-Dương Tử thần nhiên như chẳng có chuyện gì

-Anh... anh thật quá đáng.-cô la lớn rồi bỏ đi ra ngoài, cô bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy toàn cánh tay mình, ôi đúng là gây ông đập lưng ông mà, cứ như vậy làm sao mà đi học chứ, trời ơi.

-Em đi học trước.-cô nhìn Thiên nói mà không ngừng gãi gãi cánh tay mình

-Em sao vậy?-Thiên tò mò hỏi

-Dương Tử đó, anh đi hỏi anh ta đi-cô tức giận nói rồi đi nhanh ra chiếc xe đạp phóng đi

-Em lại làm gì vậy?-Thiên nhìn Dương tử nói

-Em không làm gì cả, là cô ta tự chuốc lấy.-anh thần nhiên nói rồi cũng bỏ đi trước

14. Chương 14: Thêm Người Bạn

Vội quăng chiếc xe đạp vào bãi cô chạy nhanh lên lớp mà trong người khó chịu, chạy nhanh lên lớp cô đặt ngay chiếc cặp lên bàn phóng nhanh đi ra khỏi lớp. Chạy như bay đến phòng y tế mong được cứu giúp, vào tới phòng y tế chẳng thấy ai cả, cô y tế cũng không có, chẳng lẽ ông trời muốn hại Hạ Đồng này sao? Ngứa thế này làm sao mà chịu nổi, cô gãi gãi mà khuôn mặt méo sẹo.

-Áaaa, khó chịu quá.-cô la lên

Nghĩ không có người nhưng cô không hay có một người bị giọng nói của cô phá hỏng giấc ngủ, anh khó chịu nói:

-Ồn ào quá, không biết đây là phòng y tế sao?

Nghe thấy tiếng người cô quay người lại nhìn, người con trai bị cô phá giấc ngủ ngồi dậy trên chiếc giường nghỉ dưỡng người cao ráo, khuôn mặt điển trai mang một chút baby cũng mang chút hài hòa của mùa xuân, anh nhìn cô có vẻ khó chịu, cô nói với giọng hối lỗi:

-Xin lỗi, tôi tưởng không có người.

Anh nhìn thấy cô cứ hờ hững là gãi tay mình, tay cô cũng vì thế mà đỏ lên một mảng.

-Cô làm gì mà cứ gãi tay hoài vậy?

-Tôi... tôi bị dính mắt mèo.-Hạ Đồng xấu hổ đáp

-Mắt mèo? Tôi không ngờ bây giờ mà vẫn còn người bị dính mắt mèo đó.-anh cảm thấy thú vị nói

-Anh đang mỉa mai tôi sao?-cô lườm lườm anh nói

-Không chỉ đùa ý kiến tôi làm gì giận dữ vậy, có cần giúp không?

-Anh giúp tôi được sao?-Hạ Đồng không khỏi mừng rỡ, cô tưởng chuyện này chết chắc rồi chứ

-Được chứ.-anh nhún vai

Cô từ từ đưa cánh tay của mình lại, anh lấy nước nóng lau nhẹ lên những mảng đỏ, sau đó lấy chai alcol thoa lên cho cô nói:

-Sau này có bị dính nữa thì đừng có mà gãi, nếu không nó sẽ lan ra nhiều hơn đó.

-Cảm ơn anh nhiều, tôi thấy bớt rồi.-cô mỉm cười nói

-Cô là học sinh mới sao?

-Ừm tôi tên Lâm Hạ Đồng, còn anh?

-Xin chào tôi là Khiết Đạt chào cô.

-Anh học lớp 12 sao?

-Ừm vậy sau này phải xưng là anh em rồi.

Cô không nói gì chỉ cười trừ, xưng là anh em sao? Có vẻ thân thiết quá, nếu càng thân thì chỉ tự chuốc hậu quả, thôi thì chào qua loa được rồi.

-Xin lỗi em về lớp trước.-cô đứng dậy chào anh rồi bỏ đi để cho anh đang muốn nói chuyện với cô lát nữa

-Khó gần thật, nhưng cũng khá thú vị.-anh lắc đầu nói

Khi cô vừa bước ra thì có một người khác bước vào, anh đi lại gần Khiết Đạt ngồi xuống nói:

-Đổi style rồi à!

Khiết Đạt chỉ nhún vai không nói gì, chỉ nhìn anh nở nụ cười bí hiểm

-Khiết Đạt mà đi nói chuyện với con gái sao? Hiếm thấy.-người con trai cười nửa miệng nói

-Cô gái đó bị dính mắt mèo nên tiện tay giúp thôi.-Khiết Đạt nói

-Mắt mèo sao?Cô ta tên gì?-anh ta nhún mày nói

-Hạ Đồng.

-Cố ý hay vô tình đây?-anh lạnh lùng nói

-Cái gì mà cố ý với vô tình.-Khiết Đạt khó hiểu nói

-Cậu còn nhớ tớ nói về cô gái mới đến “chịu trận” không?

-Là cô ta sao?-Khiết Đạt ngờ vực

-Ừ.

-Nhưng cậu lấy đâu ra mắt mèo chọc cô ta thế?-anh thích thú hỏi

-Chính cô ta là người lấy mắt mèo chọc mình nên mình trả lại thôi.

-Oh cô gái này gan nhĩ dám cả gan động Dương Tử, đáng khen chắc lần này cậu có đối thủ mạnh rồi đây.

-Mình đâu có dễ như vậy, nhờ cậu đấy, làm như cũ đi.-anh vỗ vai Khiết Đạt nói rồi bước đi

-Xin lỗi nha Hạ Đồng, anh không cố ý chỉ tại em... là cô gái xấu số tiếp theo thôi có trách thì trách Dương Tử ấy.-Khiết Đạt thầm nói nở nụ cười bí ẩn

Còn cô vừa bước vào lớp học cô đã thấy ngay cái bàn của cô bị làm bẩn hết trên đó là nước màu, những câu nói mắng nhiếc và xua đuổi cô thậm tệ. Cô tỏ ra bình tĩnh, đi lên lấy giẻ lau chùi đi những thứ đó. Rồi lấy tập ra ôn, không màn thế sự là mọi người đang xì xầm nói xấu cô.

-Lúc này mày mới ở phòng y tế với anh Khiết Đạt đúng không?-Du Hy cùng đám con gái ầm ầm kéo đến bàn cô nói

Cô chẳng quan tâm vẫn chăm chăm vào cuốn tập, mặc cho Du Hy tới sầm mặt mày vì tức.

“Rầm” Du Hy đập vào bàn làm chiếc bàn cũng phải rung rinh phần nào.

-Tôi không có điếc đâu?-cô lên tiếng mắt vẫn chăm chăm vào cuốn tập

-Tao hỏi mày mới ở phòng y tế với anh Khiết Đạt đúng không?-Du Hy mắt bình tĩnh la lên

-Đúng thì sao? Cô làm gì tôi chẳng lẽ đánh tôi sao?-cô ngược mặt lên cười khẩy nói

-Mày... mày gan nhĩ, dám tiếp cận anh Khiết Đạt của tụi tao?-Du Hy tức điên hét lên

-Chối tai quá, nếu chỉ vì tên Khiết Đạt thì tôi không rảnh nói chuyện với cô.

“Ầm” Du Hy đập đổ bàn cô làm cô choáng váng té theo, từ từ đứng dậy đối mặt với Du Hy, cô mặt lạnh đi nói:

-Tiểu thư Du Hy tôi nói cô biết, nếu cô vẫn giữ thái độ đó với tôi thì tôi sẽ chẳng làm ngơ cứ cho cô đánh nữa đâu

-Mày đã dám đụng đến tao coi như mày xấu số nay dám mơ mộng với anh Khiết Đạt thì coi như mày chán sống, hãy cầu nguyện đi.-Du Hy chỉ tay vào cô nói với giọng uy hiếp

-Vậy tôi sẽ chờ để coi tôi có chết hay không?

-Mày...liệu hồn đi, anh Khiết Đạt là của chị Gia Uyển mày nhất định sẽ không yên đâu.-Du Hy nói rồi cùng cả đám bỏ đi

Còn cô đứng lại bàn ghế vẫn bình thản ngồi xuống tiếp tục nhìn vào cuốn tập. Giờ giải lao đến cô chẳng đi đâu, chỉ gục xuống bàn nghe nhạc ngắm nhìn khung cảnh phía ngoài cửa sổ, cô không hay Lăng Hạo đợi cô ở vườn hướng dương suốt, anh cứ tìm cô mà chẳng thấy cô, có lẽ cô quên rồi, nhưng không sao chiếc cặp nâu của cô anh đang giữ vì vậy vẫn còn gặp nhau lâu dài.

Về đến nhà cô đi nhanh lên phòng, nhất định cô sẽ chẳng buông cái tên heo đực, dám chơi xỏ cô à, Lâm Hạ Đồng này đâu có dễ ăn hiếp, anh chết chắc rồi.

Tranh thủ lúc chị Ly đã nấu xong phần ăn mà đi ra ngoài,Hạ Đồng lén lấy bịch thuốc chống ngủ trút 1 lượt thứ bột màu trắng vào phần ăn của Dương Tử, dám chọc chị hả cưng?Cho chết, tối nay cho anh thức trắng nhà.

Thiên và Dương Tử từ trên lầu bước xuống,ngồi định vị vào bàn, Hạ Đồng vui vẻ “chào” hai người,nói

-Đây là phần của anh, còn phần này của Dương Tử.-cô đặt hai phần ăn xuống

-Ăn được không?-Dương Tử lạnh lùng nói

-Được mà.-cô đáp.

-Thôi, không ăn đâu, mắc công bị gì thì khổ!-Dương Tử đẩy phần ăn ra xa

-Ấy, ấy... sao anh lãng phí thế, phải ăn chứ với lại nếu không ăn thì chẳng phải uổng công của chị Ly sao? Ăn đi!-Hạ Đồng lập tức ngăn lại, anh không ăn chẳng khác nào uổng công cô rồi

-Lâm Hạ Đồng, sao cô lại bắt tôi ăn, có phải cô bày trò gì đối với phần ăn này không?

-Sao anh lại nghĩ vậy chứ?Thề đấy!

-Nhìn cô lúc này tôi sợ mình ăn vào có “biến cố” mất!Rất đáng nghi!

-Chắc! Sao anh cứ thích suy bụng ta ra bụng người thế, tôi đến đây chỉ mong muốn hoàn thành hợp đồng để mau về nhà thôi, chẳng lẽ tôi ngu tới mức chỉ gây sự với anh rồi không làm tốt nhiệm vụ mà về tay không sao?-Hạ Đồng nói, khuôn mặt tỏ vẻ chút thất vọng cùng một chút kiên định

Lời của cô nói cũng có lí cộng thêm khuôn mặt cô biểu hiện làm ai cũng phải tin, Dương Tử hơi lưỡng lự một lát rồi cũng ăn.

Cô không giỏi gì nhưng mà chỉ giỏi nhất “giả ngây” từ nhỏ đã ra đường mưu sinh thì cái cần nhất là phải biết “lừa” người khác, nếu không người thiệt thòi lại là mình, cuộc sống quá phức tạp, cô muốn theo ý mình cũng không thể phải dùng một chút thủ đoạn mới tồn tại, trải qua nhiều lần cô cũng có kinh nghiệm khá nhiều, với anh cô chỉ dùng một chút thủ đoạn cũng có công dụng rồi, ca này cô sẽ báo thù được, kaka!!!

“Heo đực, ăn nhiều vào, rồi anh sẽ lãnh hậu quả, hahaha tối nay anh chết chắc rồi, để tôi xem anh ngủ được không?”

{Bởi vậy ta nói thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội phụ nữ}

15. Chương 15: Ngủ Không Được

_Cốc...cốc...cốc

-Tôi đem coffee cappuccino cho anh, anh có ở trong phòng không?-Hạ Đồng đứng ngoài phòng nói

-Vô đi.

_Cạch

Hạ Đồng mở cửa vào thấy anh đang ngồi ở bàn làm việc với cái máy PC, nhẹ nhàng đặt ly coffee cạnh anh, cô lén liếc qua nhìn màn hình và thấy dòng chữ “CUỘC THI GIỌNG HÁT VÀNG TRƯỜNG NHUẬN LÂM”

-Gì vậy? Là thi hát sao?-Hạ Đồng không khỏi tò mò hỏi

-Sao, muốn thi à?-anh cười châm chọc nói

-Có anh muốn đó. Mà cái này là sao?

-Chỉ là một cuộc thi giành danh hiệu cho cá nhân và lớp thôi.-Dương Tử nhún vai

-À ra vậy, tôi hiểu rồi.

-Xong rồi ra đi.-anh đuổi cô không chút do dự

-Xí... làm gì mà đuổi ghê vậy, từ từ tui ra!-Hạ Đồng xí một tiếng

-Vậy cho hỏi, cô Lâm Hạ Đồng muốn ở đây luôn hay tối nay ngủ ở phòng tôi luôn đi nha!??-Dương Tử nhìn cô cười như không cười

-Ai thèm chứ, làm như mình hay lắm! Hứ!

-Cô có giỏi làm thái độ đó với tôi lần nữa đi, xem tôi có bỏ qua không?

-Sợ anh chắc, bộ anh quên tôi là ai sao? Từ nhỏ tôi đã chẳng biết sợ là gì rồi!-Hạ Đồng vênh mặt tự đắc

-Giỏi ghê nhỉ?

-Đương nhiên!

-Vậy đánh giùm tôi cái này đi.-Dương Tử nói quăng cho Hạ Đồng sấp giấy

-Gì đây? Là danh sách những người dự thi sao?-Hạ Đồng nhìn sấp giấy rồi liếc qua nhìn anh nói

-Đánh lại một bản giống như vậy, còn mấy tờ phía sau chỉ cần ngắn gọn nhưng dễ hiểu là được.-anh nói rồi tiếp tục quay qua làm việc với máy Laptop

-What? Anh vừa nói cái gì?-Hạ Đồng sợ mình nghe lầm hoặc chưa nghe rõ hỏi ngược lại

-Tôi không bao giờ lặp lại lần thứ hai cả!

-Ý anh là bắt tôi nội trong tối nay đánh lại bản danh sách này cộng thêm mấy cái văn tự linh tinh này sao?-Hạ Đồng lật lật mấy trang giấy trước mặt anh hỏi

-Biết rồi thì làm đi!

-Ê ê... như vậy không được nha, anh ngủ không được bắt tôi cùng cảnh sao?

-Sao cô biết tôi không ngủ được?-ánh mắt anh sáng rực nhìn cô

-Cái, cái này ai biết? Tại thấy anh giờ này không ngủ nên đoán!

-Đoán? Cô đi làm thầy bói được rồi đó! Đoán hay nhỉ?

-Ừ thì... mà thôi coi như tôi làm phước làm mấy cái hồ sơ này giùm anh, được chưa?-cô cười cười xuề xòa

-Máy Laptop trên bàn làm việc đó.

Hạ Đồng lồm bồm trong miệng đi lại phía bàn làm việc, ngồi yên vị xuống rồi bắt đầu chăm chú làm, rõ ràng cô biết anh đang cố ý bắt cô làm không cho cô ngủ mà, tức!

Khoảng gần 11h hơn Hạ Đồng mới làm xong tất cả, cô đang rất muốn ngủ nhưng quay qua thấy anh vẫn đang làm, đôi mắt đen lạnh lùng kia có vẻ mệt mỏi, có lẽ cô để thuốc quá liều trong thức ăn nên anh muốn ngủ cũng không xong ,thấy anh như vậy cô cũng thấy xót.... nhưng ai biểu anh cứ phá cô, kệ cho anh mệt chết luôn!

-Tôi làm xong rồi.-Hạ Đồng lên tiếng ngáy một cái

-Xong để đó đi.-Dương Tử nói nhưng mắt không rời máy PC

-Đây là đồng hồ sơ cần giải quyết, cô “xử lý” giùm tôi luôn đi.-Dương Tử thấy nguyên một đồng hồ sơ nữa cho cô

-Trời trời, còn nữa sao? Anh là cỗ máy sao mà làm lắm thế, tính làm bù luôn à!-Hạ Đồng nhìn thấy đồng tài liệu trong lòng khốc than liên tục, tên này đang muốn cô giúp anh hay muốn chơi cô đây.

-Làm đi đừng nói nhiều!

-Nhờ tôi giúp mà nói giọng đó, khó ưa!

Hạ Đồng nói rồi lại tiếp tục xử lý đồng hồ sơ, cho dù con mắt mở không lên nhưng lỗ rồi chẳng lẽ bỏ ngang sao? Mặc dù anh không được tốt với cô nhưng đôi lúc cũng thấy tội. Đến gần 2h sáng cô mới ngủ được, trong lúc làm cô đã uống tới 5 ly coffee, anh thì 3 ly thôi nhưng có vẻ anh chì hơn cô (nhờ tác dụng thuốc chống ngủ của cô ấy >o<), tới=“” tận=“” ba=“” bốn=“” giờ=“” sáng=“” anh=“” mới=“” chợp=“” mắt=“” vậy=“” mà=“” sáng=“” sớm=“” còn=“” phải=“” đi=“” học,=“” tội=“” thật.=“”>

Gần 6h sáng Hạ Đồng mới bừng tỉnh thấy mình đang nằm ngủ gục trên bàn làm việc của anh nếu không vì phải đi học thì cô đã ngủ tiếp rồi, còn anh đang gục đầu nằm ngủ trên bàn vẽ mặt mệt mỏi, Hạ Đồng không muốn đánh thức anh dậy nên đã cẩn thận bước ra khỏi phòng để không gây ra tiếng động. Vừa bước ra khỏi phòng cô đã thấy Thiên, anh ngạc nhiên khi cô ở phòng Dương Tử bước ra nên không khỏi thắc mắc hỏi:

-Sao em lại ở phòng của Dương Tử?

-Tối qua em giúp anh ấy làm một số hồ sơ thôi, mệt quá nên em ngủ gục luôn đến sáng em mới hay.-Hạ Đồng vội giải thích cho Thiên hiểu

-Là vậy sao? Sao em ấy không nhờ anh giúp nhỉ?

-Dù gì em cũng giúp được mà, chắc vì anh ấy không muốn phiền anh thôi.

-Ừm, em đi thay đồ đi học đi,để anh kêu Dương Tử dậy.-Thiên nói tiến lại phòng của Dương Tử

-Ừm nhưng mà chắc Dương Tử không thức nổi đâu, nhìn anh ta còn mệt lắm!

-Ừ anh biết rồi!

Hạ Đồng về phòng thay nhanh bộ đồng phục,đúng là thức khuya quá nên giờ mắt cứ xụp xuống mở chẳng lên, haizz cứ đà này chắc ngủ luôn quá. Hạ Đồng đi xuống nhà thì thấy Thiên vẫn còn đứng đó chưa đi, hơi thắc mắc cô hỏi:

-Sao anh chưa đi?

-Anh đợi em thôi.

-Anh không cần đợi em đâu, em tự đi được mà.

-Cũng không sao anh đang rảnh, có cần đi nhờ không?

-Không! Không cần đâu! Em tự đi được mà này Dương Tử đâu?

-Anh vào phòng thấy em ấy đang ngủ nên không quấy rầy,cứ để em ấy ngủ đi khi nào tỉnh bà quản gia sẽ lo liệu!

-Ừm, vậy em cũng yên tâm! Thôi em đi học luôn nha, bye bye anh Thiên!-Hạ Đồng cười tươi rồi bước đi, mặc dù Thiên đang cố muốn đưa cô đến trường.

16. Chương 16: Rắc Rối

Hạ Đồng sau khi dắt chiếc xe vào bãi, thì người cứ lừ đừ thêm ngủ vô cùng, mắt cứ híp lại, lo cứ lơ quờ nên cô vô tình đụng phải người con trai nào đó, khẽ ngước đầu nhìn, thì ra là anh sao?

-Ồ xin lỗi anh, em không cố ý.-Hạ Đồng xin lỗi rồi rít

-Không sao, nhìn em có vẻ mệt quá nhỉ, tối qua thức khuya lắm sao?-Khiết Đạt hỏi han khi thấy mặt cô bơ phờ

-À, tại... tại tối qua em học bài trễ.-cô gãi gãi đầu viện đại lý do

-Vậy à, hay em lên phòng nghỉ của anh nằm một lát đi.-Khiết Đạt đề nghị

-Dạ khỏi, khỏi đâu, em lên lớp nằm một lát là khỏe liền à.-cô vội xua tay từ chối ý tốt của anh

Hôm qua mới gặp mặt lần đầu đã bị đe dọa này nọ, hôm nay lại gặp, không biết bị gì nữa đây?

-Em ổn chứ?-Khiết Đạt nghi ngờ

-Dạ được mà, anh yên tâm đi.

-Ừm vậy em lên lớp đi, anh không phiền em nữa.-anh xoa nhẹ đầu cô

-Cảm... cảm ơn anh.-cô lúng ta lúng túng đỏ mặt cả lên, ít khi có người quan tâm cô như thế

-Ừm, nhớ giữ sức khỏe nha, anh không muốn thấy em bệnh đâu đừng học nhiều quá.-anh mỉm cười lại dịu dàng

-Em biết rồi, tạm biệt anh nha.-cô cười tươi vẫy vẫy tay chào anh rồi chạy đi

-Sao mà khó tiếp cận thế nhỉ?-anh lắc đầu

Từ phía xa, một người con gái đứng nhìn họ từ nãy đến giờ, mọi hình ảnh đó cô đều thấy, dù nói cô là bạn gái anh nhưng anh chưa bao giờ dịu dàng xoa đầu cô như vậy cả, đến cái nắm tay cũng chẳng có nữa huống chi, người con gái đó lại làm được, cô không cam, nhất định phải trừng trị cô ta.

Hạ Đồng lên tới lớp là nằm gục lên bàn ngủ ngon lành không màng thế sự, trước tiên đánh một giấc cái đã chuyện gì đến thì tính tiếp. Suốt hai tiết cô ngủ mà không bị cô giáo bắt, mãi đến khi tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đến làm Hạ Đồng giật mình tỉnh giấc, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, tình cờ cô nghe được hai đứa con gái nói mà nói về cô nữa chứ

-Mày nghe gì chưa? Con nhỏ mới vào lớp 11A1 lúc nãy có vẻ như đang cố tình “quần” lấy anh Khiết Đạt đó.-giọng một đứa con gái chanh chua nói

-Tao cũng nghe rồi, chắc chắn chị Gia Uyển không bỏ qua đâu, dám cả gan vây lấy anh Khiết Đạt, con nhỏ đó có gì mà tốt chứ?-đứa khác tiếp lời

-Nhỏ đó nhìn tới nhìn lui chẳng đẹp tí nào gia đình còn nghèo nữa chứ, vậy mà lúc nãy thấy anh ấy nói chuyện với nó, không biết anh ấy có bị gì không?

-Ê, mày nói anh Khiết Đạt như vậy coi chừng anh ấy với chị Gia Uyển nghe là chết.- nhỏ thứ hai can ngăn

-Ừ, thôi chút đi coi “phim” chị Gia Uyển nói đó.

Cả hai bước ra khỏi phòng vệ sinh thì Hạ Đồng cũng đi ra, đứng ngay bồn rửa tay mà Hạ Đồng cảm thấy như mình đã làm sai điều gì khi nói chuyện với Khiết Đạt lại còn tự chuốc lấy hậu quả nữa chứ, trời ơi muốn sống yên mà sao gió chẳng ngừng, chết mất. Muốn kiếm người tâm sự mà chả có ai.

Đang định đi xuống vườn hướng dương thì ở đâu có một đứa con gái chạy lại, giọng nói có phần không được tốt:

-Mày đi xuống phòng nhạc ngay chị Gia Uyển cần gấp.

-Gia Uyển?-Hạ Đồng thắc mắc hỏi

-Thì đi biết liền.-nhỏ đó nói xong chạy nhanh đi

Hạ Đồng cũng đi theo chẳng biết đến lượt ai “thăm hỏi” cô đây. Đến phòng nhạc thì thấy có một đám người mặt đỏ hồng sát khí nhìn cô, họ vây quanh một người con gái đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế, chân bắt chéo để lộ làn da trắng ngà phải nói cô ta xinh đẹp thật, vẻ đẹp kiêu kì, mái tóc đen mượt xõa ra để lộ khuôn mặt kênh kiệu chẳng xem ai ra gì của cô nhưng lại rất là gợi cảm người khác giới, nhìn cô ta như nữ vương còn những người kia là thần tử.

-Đến rồi sao?-Gia Uyển vẻ không mấy “thiện cảm” nói

-Là chị kêu em tới mà.-Hạ Đồng đáp

-Nghe nói, mới vào trường chưa biết quy tắc nhỉ?-Gia Uyển cười khinh nói, một tay kia cầm một loạn tóc của mình

-Chị nói gì?-Hạ Đồng không hiểu hỏi

-Quy tắc chính là, đàn em lớp dưới đừng mơ tới đàn anh lớp trên. Đặc biệt là những đứa nghèo khổ.-Gia Uyển cố ý kéo dài câu cuối

-Em không hề có ý định đó, em và anh Khiết Đạt chỉ mới quen có hai ngày thôi.-Hạ Đồng giải thích

-Vậy sao? Nhưng mà đứa nào bị chị đưa xuống đây cũng nói như thế, không biết có nên như cũ không đây?-Gia Uyển hơi đắn đo suy nghĩ, khuôn mặt kiêu kì lộ ra tia nguy hiểm

Hạ Đồng cụp mi mắt xuống, ở trường cũ cô cũng hay bị bọn bạn học ức hiếp, miệt thị cô và Thi, lúc đó cô còn có Thi, cả hai chống chọi lại nhưng mà ở cái nơi lạ lẫm này cô không có ai để nương tựa, nếu mà mình cứ xử như lúc còn ở trường cũ, cô không biết bản thân sẽ “biến dạng” cỡ nào.

-Sao không trả lời? Hay là không có đường chối? Hoặc đang chờ Khiết Đạt đến?-Gia Uyển ngẫm nghĩ nói, khuôn mặt xinh đẹp nhìn cô hiện ra tia hung ác khi nói ra câu cuối cùng

-Chị là bạn gái anh Khiết Đạt, chị phải tin tưởng anh ấy chứ? Em không có ý định tiếp cận anh ấy, vẫn là chị nên hỏi rõ anh ấy mọi chuyện.-Hạ Đồng hít một hơi ngẩng cao đầu nói

-Chắc chắn, không chỉ giỏi dụ dỗ người khác còn giỏi ăn nói nữa, hèn gì mới vào trường ba ngày đã được anh Khiết Đạt chú ý.-Gia Uyển chắc lưỡi

-Cuối cùng chị vẫn cho là tôi dụ dỗ anh ta?-Hạ Đồng lạnh giọng hằn đi, hỏi

-Đúng vậy, mày nghĩ mày là ai, ngang nhiên được anh Khiết Đạt xoa đầu, quan tâm hả?-Gia Uyển đột nhiên quát lớn

-Thật là đáng cười, chị là bạn gái anh ta, đáng lí chị phải đi hỏi rõ anh ta thế nào, chưa gì hết đã bắt tôi đến đây, sao chị không suy nghĩ ngược lại là anh ta dụ dỗ tôi?-Hạ Đồng khéo léo đáp trả

-Em nói làm chị bắt đầu sợ rồi đó, sợ Khiết Đạt bỏ chị theo em đó.-Gia Uyển cười khẩy nói, ngoắc tay ra hiệu cho hai đứa con trai túm lấy cô.

Hai tay Hạ Đồng bị hai người con trai ghì chặt, có ra sức phản kháng cũng vô ích bởi vì sức Hạ Đồng làm sao địch nổi hai đứa con trai chứ, giọng cô lạnh đi nhìn Gia Uyển nói:

-Các người định cả đám ăn hiếp một sao? Không thấy hèn à?

-Từ hèn đó đáng lẽ phải dành ày, mày dám cả gan ve vãn anh Khiết Đại của tao, mày vẫn chưa lãnh hậu quả nên chưa sợ mà, hôm nay tao phải dạy ày một bài học mới được.- Gia Uyển nói sau đó tiến lại phía cô

“Bốp” một cú tát đau điếng giáng xuống mặt Hạ Đồng, năm dấu đỏ in hằn trên khuôn mặt bầu bĩnh của cô, Gia Uyển tát xong lấy khăn lau lau bàn tay như việc tát cô rất là dơ bẩn.

Hành động này, đã có hai người trong trường này tát cô rồi lau tay, nhất thời cơn thịnh nộ nổi lên, bọn họ vô cớ kiểm chuyện lại cho rằng cả người cô dơ bẩn, họ đùng vào sẽ bị dơ theo vậy, đúng là tức cười mà.

-Lau tay làm chi, dù gì tay chị cũng đâu có sạch sẽ gì chứ.-Hạ Đồng hừ lạnh nói

Gia Uyển xoay qua liên tục tát Hạ Đồng, đã năm cú tát Gia Uyển đánh vào mặt cô, làm á cô phải sưng đỏ lên khóe môi rỉ máu.

-Mày nghĩ sẽ có chuyện hoàng tử và lọ lem sao? Tao nói ày, lọ lem vẫn là lọ lem, còn hoàng tử là của công chúa, mày không phải công chúa mà là lọ lem, nên nhớ cho kĩ.-Gia Uyển vươn một ngón tay chỉ vào trán cô

-Hahahaha.....-Hạ Đồng cười một tràng

-Mày cười gì hả?-Gia Uyển nhăn trán lại

-Tôi cười vì không ngờ đại tiểu thư như cô lại là loại người như vậy, hèn gì anh Khiết Đạt lại “chê” cô mà nói thích tôi.-cô cười khẩy nói nhưng trong lòng thầm xin lỗi Khiết Đạt vì đã tự ý nói anh thích cô (bà này chơi liều nè, nam mô anh Khiết Đạt)

-Mày.... mày dám.-Gia Uyển tức điên lên, nếu như có thể cô ta sẽ nhào tới giết chết cô ngay.

-Sao lại không? Khi bị dồn tới đường cùng, bất kì ai cũng sẽ chống trả lại bằng mọi cách.

-Mày.... hôm nay tao sẽ ày một bài học.- Gia Uyển tức tối la lên giơ tay lên tát cô thêm ba cái thật mạnh

-Cuối cùng chị cũng có bấy nhiêu, bọn người trong ngôi trường này cũng như thế, chỉ có thể ăn hiếp kẻ yếu hơn mình, thử là người hôm nay các người trừng trị là người mạnh hơn các người, các người có dám đánh không?

Lời nói của cô, làm cho bọn người kia có chút dè dặt mà nhìn nhau, còn Gia Uyển sắc mặt tối lại. Thẹn quá hóa giận, Gia Uyển sẵn chân đạp vào bụng cô một cái làm cô té xuống nền đất.

Ngay bụng truyền đến một cơn đau âm ỉ, đau đón dữ dội, còn chưa hết đau, thì Hạ Đồng lại nhận được những cái đánh, cái đá của bọn người theo Gia Uyển, khuôn mặt Hạ Đồng sưng tấy cả lên, máu từ khóe môi tuôn ra nhưng hạ Đồng vẫn không khóc, những nỗi đau da thịt này cô đã nhận được từ ba cô và cả những người ở trường cũ nên dần đã quen.

-Hôm nay đến đây thôi dừng lại đi.-Gia Uyển giơ một tay lên ra lệnh dừng lại

-Đây chỉ là khởi đầu thôi nếu em cứ đâm đầu vào anh Khiết Đạt thì dừng trách chị nha.-Gia Uyển nói đầy hàm dọa rồi cùng cả đám bỏ đi để lại cô đang ngồi khụy dưới đất.

Hạ Đồng đưa tay lên xoa nhẹ hai má mình, chạm vào khóe miệng khẽ nhăn mặt vì đau, nhưng cô lại cười, cười vì điều này quá quen thuộc, cười vì thương hại cho Gia Uyển và cũng cười chính bản thân của mình.

17. Chương 17: Nằm Viện

Hạ Đồng lếch cái thân nặng trĩu của mình lại gần tường dựa vào, khẽ nhắm mắt lại để được ngủ thật sâu. Một mỗi.

Hạ Đồng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đối với cô chuyện này rất quen thuộc nhưng lần này lí do bị đánh lại rất là lằng xẹt quá lằng xẹt là khác. Hiểu nhầm cô với Khiết Đạt sao? Cô với anh ta còn chưa là bạn chỉ mới gặp hai lần mà đã nói cô có ý đồ với anh, đúng là lí do này làm cô không khỏi bực mình.

Căn phòng nhạc yên ắng chứa chấp một dáng người bé nhỏ đang ngồi dựa tường nhắm nghiền mắt, khuôn mặt sưng đỏ hết,màu áo trắng của bộ đồng phục cũng lốm đốm vài giọt máu, ai nhìn thấy cô cũng phải thương xót cho cô.

Từ phía cửa một dáng người cao ráo bước vào trên tay còn có chiếc cặp quai chéo màu nâu của cô, vẻ mặt buồn so khi không tìm thấy ai đó, chợt anh khựng lại khi nhìn thấy cô, vội chạy lại khuôn mặt buồn lúc này thay bằng khuôn mặt lo lắng.

-Nhóc con, nhóc con... em bị làm sao vậy?-Lăng Hạo liên tục lay lay người cô

Nhưng àm Hạ Đồng đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không cách nào trả lời anh được.

Anh bế cô đi, trong lúc mơ màng cô nhìn người con trai đó vẻ mặt hốt hải vừa quen vừa lạ đem cho cô cảm giác ấm áp hẳn, dựa vào lòng người đó rồi cô cũng nhắm mắt tiếp tục thiếp đi.

...

Hạ Đồng khẽ động đây mi mắt, toàn thân uể oải, hai bên má còn đau vì những cú tát của Gia Uyển, cả người cũng đau nhức nhối.

Hạ Đồng ngồi nửa người trên giường bệnh, ánh mắt đảo xung quanh căn phòng xa lạ này, một căn phòng trắng toát, mùi sát trùng còn có toàn dây nhợ khắp người, có lẽ đây là bệnh viện, nhưng tại sao cô lại ở đây, cô cố nhớ nhưng chẳng nhớ được gì, đầu đau như búa bổ chỉ nhớ chuyện Gia Uyển tát mình còn bao nhiêu chuyện khác chẳng sao nhớ ra.

-Em tỉnh rồi sao?-một giọng nói quen thuộc trầm ấm vang lên

Không ai khác ngoài Thiên lúc cô có chuyện anh đều là người đầu tiên quan tâm nhưng cô lại có cảm giác hụt hẫng.

-Em đã hôn mê hai ngày rồi, anh lo cho em lắm!-Thiên lo lắng nhìn cô nói

Hạ Đồng nói mà chẳng nên lời, cứ ú á ú ớ, nhìn anh khó chịu cũng không hiểu gì hết.

-Bác sĩ nói em tạm thời chưa nói được, cần phải nghỉ ngơi lấy lại giọng.-Thiên ân cần nói rồi rót ly nước đưa cho cô

Hạ Đồng cầm lấy ly nước của anh uống một ngụm lấy lại sức, cô đang có chuyện muốn hỏi anh nhưng lại bất lực.

-Tỉnh rồi sao? Tưởng cô ngủ luôn chứ?-giọng nói lạnh lùng vang lên

Cả hai hướng mắt nhìn thì thấy Dương Tử đang đứng dựa cánh cửa phòng, phía sau còn có tên.... Khiết Đạt “đáng chết”, cô vừa nhìn thấy Khiết Đạt đã nổi máu giận lên, nếu cô không phải là bệnh nhân thì cô đã nhào tới “xử” anh rồi.

-Em không sao chứ? Anh lo cho em chết mất.-Khiết Đạt lại gần ngồi kế cô vẻ mặt lo lắng nói

Hạ Đồng cố gắng nói ra từng chữ nhưng chẳng được, cô đang rất muốn nói “Tất cả tại anh mà anh còn nói vậy” nhưng đành bó tay

-Em không sao là anh yên tâm rồi, mà ai đánh em vậy, anh xử cho.-Khiết Đạt tiếp tục nói

-AAAAAA...-cô cố hét lớn làm cho cả ba người kia giật mình hết

-Em sao vậy bị gì à?-Thiên và Khiết Đạt đồng thanh nói đầy lo lắng

-i...i (đi đi)-cô chỉ tay về phía Khiết Đạt

-Em muốn nói gì?-Khiết Đạt khó hiểu nói

-I.. a oài... (đi ra ngoài)

-Em nói gì anh chẳng hiểu, hay là em đói.

Tức quá nói chẳng được nên cô quơ tay cầm chiếc gối lên chọi vào mặt của Khiết Đạt, làm cho anh và cả Thiên và Dương Tử đều phải ngạc nhiên.

-Em sao vậy Hạ Đồng?-Thiên lo lắng nói

-Chắc cô ta chạm rồi.-Dương Tử lạnh lùng nói người dựa vào tường tay đút vào túi làm cho cô thấy là ngứa mắt

Cô lườm anh rồi lườm Khiết Đạt, cô đang rất là giận, chính Khiết Đạt là nguyên nhân tại sao cô bị như vậy mà còn giả nai, còn tên Dương Tử nữa cứ gặp cô là kiếm chuyện đúng là sống không yên với hai tên này mà

-AAAAA....àm ơn i ùm (làm ơn đi giùm)-cô ú ớ nói

-Cô nói tiếng anh à.-Dương Tử cười nhạt nói

Hạ Đồng không nguôi giận mà mình thì chẳng nói nên lời còn hai tên đó cứ đứng đó làm cô tức thêm, chỉ có Thiên là tốt với cô, mà quên mất rõ ràng lúc cô mơ màng nhìn thấy người cứu cô là Lăng Hạo tại sao lại không thấy nhỉ? Nhìn dáo dác khắp căn phòng để kiếm anh mà không thấy, chẳng lẽ do cô nhìn nhầm nhưng mà rõ ràng cô cảm nhận thấy là anh mà

-Em tìm ai à?-Thiên nhìn cô hỏi

Hạ Đồng lắc đầu, và chợt nhìn thấy Thiên đang cầm lấy chiếc cặp nâu của mình,cô chỉ tay vào chiếc cặp nhìn Thiên

-Cái cặp này là của người đưa em vào bệnh viện để lại đó, anh không biết đó là ai nữa-Thiên nói

Vậy là đúng rồi là Lăng Hạo chứ không ai khác, cô lấy tay lấy chiếc cặp, mở ra xem có mất gì không, mọi thứ đều đủ mà còn có thêm một tờ giấy trong đó ghi

“Nhóc mau chóng khỏe lại nha, không có nhóc anh buồn chết được chắc anh tương tự em rồi ^^” là Lăng Hạo để lại cho cô, mỉm cười vì nhìn thấy dòng chữ đó, cảm thấy trong lòng ấm áp hơn có lẽ anh là người quan tâm cô nhất ngoài Thiên.

-Em làm gì mà cười vậy? Trong đó có gì à.-Khiết Đạt thắc mắc hỏi

Hạ Đồng không thèm nhìn anh quay qua chỗ khác từ từ nằm xuống trườn mền kín mít, cô chẳng muốn nhìn thấy cái tên đó chút nào.

-Em ấy mệt rồi mình ra thôi.-Thiên nói rồi sau đó là tiếng bước chân tiếp là tiếng cạch

Không nghe thấy tiếng ai nữa, Hạ Đồng nhẹ nhàng vén chăn ra, từ từ ngồi dậy thở dài một cái, mắt cô dán vào tờ giấy của Lăng Hạo, điện thoại của cô còn có lưu số của anh chắc anh để lại.

Trong lòng Hạ Đồng cảm thấy vui vui sao ấy, có lẽ đây là lần có người quan tâm, lo lắng cho cô đến như vậy. Mở chiếc cặp lấy ra sợi dây chuyền mặt viên đá ruby xanh ngọc, nâng niu nó trên tay miệng cô thì thầm một chữ đầy tình yêu thương.

Giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má Hạ Đồng, cô đang khóc, cô thực sự muốn khóc, đã ba năm nay cô chưa từng gặp mẹ cô một lần ngay cả thư từ hay liên lạc cũng không, giọng nói của mẹ cô dần dần cô cũng không nhớ rõ, khuôn mặt ấy cũng biến mất, thực sự cô không phải là một cô gái tốt, chắc cô chỉ đem lại xui xẻo cho người khác, đáng lẽ cô không nên sống trên đời này, cô luôn tạo ỉn ngoài mặt mẽ mẽ cứng rắn nhưng thực ra cô mỏng manh như loài hoa tường vi vậy, cô không thể là đóa hướng dương mạnh mẽ được.

18. Chương 18: Đề Nghị

Hôm nay Hạ Đồng đi học lại, Hạ Đồng đã nghỉ ba ngày rồi, ba ngày tương đương với 15 tiết học mà 15 tiết học thì phải chép gầy tay, nghĩ đến đây cô chẳng muốn học. Vừa vào đến lớp ai ai cũng xôn xao, không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng không phải về cô như vậy thì tốt. Sau khi ngồi vào chỗ cô loáng thoáng nghe thấy họ đang bàn về cuộc thi hát. Chắc là quan trọng lắm nên mới quan tâm như vậy.

Đột nhiên tiếng điện thoại báo tin nhắn của Hạ Đồng vang lên, nhìn vào màn hình để chữ điện thoại của Lăng Hạo, cô thầm cười, mắt nhìn vào màn hình

“Giờ giải lao nhóc xuống phòng nhạc nha, anh có quà cho nhóc đó ”

“Em biết rồi, cảm ơn anh đã đưa em vào bệnh viện”

Sau khi đọc lại phần tin nhắn bấm nút send rồi thầm cười, còn anh khi nhận được tin nhắn cũng cười vui vẻ. Lâu rồi, anh chưa được vui như thế, cũng ba năm rồi nhỉ?

Giờ giải lao đến như lời hẹn, Hạ Đồng xuống phòng nhạc gặp Lăng Hạo, thấy anh đang ngồi ngay cây đàn piano, Hạ Đồng bước lại gần anh lên tiếng trêu chọc:

-Chà hôm nay anh Lăng Hạo nổi hứng chơi piano ta? Sao để ý ai để lấy lòng à?

-Để ý nhóc thì có, hôm nay gan nhĩ dám chọc anh sao?-Lăng Hạo véo nhẹ má cô coi như hình phạt

-Em đâu có gan mà dám chọc anh, sao hôm nay nổi hứng chơi piano vậy?

-Lâu lâu chơi thôi.

-Anh kêu em xuống đây nói có quà mà, đâu?-Hạ Đồng xòe tay ra y như đứa trẻ đòi kẹo vậy

-Đây này, anh mua cho nhóc đây, anh biết nhóc thích nghe nhạc nên mới mua.-Lăng Hạo nói đưa cho Hạ Đồng một cái máy MP3 loại xịn

-Anh nói anh nghèo sao còn mua thứ đắt giá như thế?-.Hạ Đồng lắc tay từ chối

-Là có người tặng anh, mà anh không thích cái máy này cho lắm, em lấy đi.-Lăng Hạo không cho cô cơ hội từ chối

-Nhưng... cái này ...-cô khó xử nói

-Nhận đi, nhưng anh không làm ăn lỗ vốn đâu, em phải khao anh một bữa.-Lăng Hạo đưa ra điều kiện

-Nể tình anh cứu em một mạng còn cho em chiếc máy MP3, em sẽ khao anh.-Hạ Đồng đồng ý

-Em hứa đó, anh chưa muốn bây giờ, để bữa nào đi.

-Ừm.-Hạ Đồng mỉm cười gật đầu

Hạ Đồng ngồi vào chiếc ghế ngồi đối diện nhìn anh, chợt thấy trên kính anh có bám chút bụi bặm cô vươn tay ra cầm lấy chiếc kính đó.

Lăng Hạo hơi giật mình khi cô lấy chiếc kính của mình, mở miệng hỏi:

-Sao vậy?

-Kính anh bị dơ, nên em giúp anh lau lại thôi, anh cũng bị cận nên sẽ lau không sạch đâu.-Hạ Đồng ngay thơ nói, đồng thời lấy trong túi ra chiếc khăn tay lau bụi trên kính cho anh

-Anh đâu...

-Xong rồi.

Hạ Đồng cắt ngang lời Lăng Hạo muốn nói, vừa định đưa chiếc kính lại cho anh thì hơi sững người, anh đeo kính đã rất đẹp, cô không ngờ gỡ ra càng đẹp hơn, cứ như một thiên thần vậy, đẹp một cách khó cưỡng lại sức hút tỏa ra từ anh.

-Lăng Hạo này, anh có biết khi không đeo kính anh rất đẹp không?

-Vậy sao?-Lăng Hạo khẽ cười hỏi

-Đúng vậy, nhưng mà đáng tiếc thật, anh bị cận nên phải đeo kính.-Hạ Đồng tiếc nuối nói

Anh phì cười, cô bé này, đúng là ngốc quá mà.

-Nếu nhóc thích anh sẽ không đeo kính nữa.-Lăng Hạo nhún vai nói

-Thôi đi, lỡ anh không thấy đường lại bắt em làm người dẫn đường cho, tới lúc đó em lại mệt.-Hạ Đồng trẻ môi nói

-Không cần nhóc làm người dẫn đường cho anh đâu.-Lăng Hạo bật cười

-Thôi đi, ai thèm tin lời anh, đeo kính vào đi.-Hạ Đồng bịt môi, sau đó đeo kính lại cho anh

Lăng Hạo lại trở thành một tên “bốn mắt”, trong mắt cô đó là lần đầu tiên nhìn thấy con trai đeo kính mà đẹp như anh, anh đeo vào lại không mất đi cái vẻ đẹp của mình, mà còn tôn thêm vẻ thư sinh của anh.

-Mà này, sao anh lại vào được trường này?-Hạ Đồng hiếu kỳ hỏi, không lẽ anh cũng đến đây giống cô? Hay là anh giả mạo danh tánh của ai vào?

Trong đầu Hạ Đồng toàn suy nghĩ ra những vấn đề không đâu, cũng không hề nghĩ ra vấn đề nào tốt cho Lăng Hạo.

-Anh giúp thầy hiệu trưởng ở đây nên thầy cảm kích cho anh vào học.-Lăng Hạo nhún vai nói

-Đơn giản vậy thôi sao?-Hạ Đồng ngờ vực hỏi

-Chứ nhóc muốn sao nữa?

-Em còn nghĩ anh giả mạo người khác hoặc uy hiếp ai đó để vào đây học.-Hạ Đồng chớp mắt nói

-Trong mắt nhóc, anh xấu xa đến vậy sao?-Lăng Hạo nhíu mày

-Chứ gì nữa, lần nào gặp anh, anh cũng “nhóc này nhóc nọ” còn trêu chọc em. Còn nữa, lần đầu tiên gặp anh cũng bọn người áo đen đuổi, chắc chắn là làm gì rồi mới bị người ta đuổi theo.-Hạ Đồng giả vờ tính thám tử ra

-Bị đuổi chưa chắc làm gì xấu xa nha, còn nữa kêu bằng “nhóc” nghe nó dễ thương chứ bộ.

-Vậy anh nói đi, vì sao lại bị đuổi theo?-Hạ Đồng chống cằm nói

-Là anh thiếu tiền học, nên họ đuổi.-Lăng Hạo buồn cười đáp

-Hai chúng ta giống nhau nhỉ? Em thiếu tiền phải đến đây, còn anh thiếu tiền bị chủ nợ rượt theo, tình cờ em và anh gặp mặt, đúng là số trời nha.-Hạ Đồng cười sang sảng nói

-Đúng vậy, là số trời.

Lăng Hạo nhìn cô, ánh mắt sắc bén lộ ra tia lạnh lẻo dưới lớp kính mỏng, nhưng nhanh chóng bị anh che giấu đi.

-Hạ Đồng, nếu sau này, anh làm gì không tốt với nhóc, hoặc giấu nhóc điều gì thì nhóc sẽ thế nào?-Lăng Hạo nghiêm chỉnh hỏi cô

-Chưa biết nữa, để xem đó là gì, mà anh chắc không làm vậy đâu, đúng không?-Hạ Đồng cười tít cả mắt

-Đúng vậy, sẽ không.

Cả hai rơi vào im lặng, anh, anh không thể hạ tay được, ngay từ lần đầu gặp anh đã có cảm tình đặc biệt với cô bé này, không giả tạo lại rất ngây thơ, mộc mạc, nếu anh lợi dụng cô, thì sẽ ra sao?

-Hạ Đồng, nhóc có định tham gia cuộc thi hát không?

-Em không định thi, vả lại em hát không hay lắm.-Hạ Đồng lắc đầu

-Nhóc hát hay lắm, sao lại nói không? Nhóc thi đi, anh sẽ ủng hộ nhóc.-Lăng Hạo nháy mắt nói

-Không thi đâu, em ghét hát lắm, rất ghét.-Hạ Đồng buồn bực nói

-Nhóc bị sao vậy? Nếu không muốn anh không ép.

-Không phải tại anh, em xin lỗi.-Hạ Đồng hối lỗi nói, cô đã quá quan trọng, chính cô cũng thích hát nhưng khi hát cô lại nhớ đến bà ta, người đã cho cô cuộc sống này.

-Anh phải nói câu xin lỗi mới đúng.

-Đừng nói chuyện này nữa, để xem, anh đẹp thế này chắc được nhiều cô theo lắm chứ gì?-Hạ Đồng nhanh chóng làm bầu không khí vui vẻ trở lại

-Đó là đương nhiên, anh đẹp thế mà.-Lăng Hạo dương dương tự đắc nói

Hạ Đồng nghe xong, thật sự muốn ói, trên đời này có ai tự tin như anh không trời?

-Em sắp ói rồi nè.

-Em không tin thì thôi, nhưng sự thật là sự thật.-Lăng Hạo không giận còn cười

-Em bó tay với anh rồi.-Hạ Đồng hết cách lắc đầu, đúng là tự tin quá mức mà.

Lăng Hạo buồn cười nhìn cô, cô bé này khá thú vị, lại còn nghĩ anh và cô giống nhau mới đáng nói, không biết khi biết được sự thật thì sẽ thế nào nhỉ?

Tiếng chuông báo giờ vào học vang lên, Hạ Đồng chào tạm biệt Lăng Hạo xong chạy về lớp học. Nhìn bóng dáng cô khuất dần từ xa, Lăng Hạo khẽ cười nhạt, anh giờ tay tháo chiếc kính ra, khuôn mặt tựa thiên thần lộ ra giữa ánh nắng ban mai, nhưng lại nguy hiểm không thua gì ác quỷ.

-Hạ Đồng, em nhất định... phải thi hát.

Bỏ lại câu đó, Lăng Hạo thuận tay quăng chiếc kính qua khung cửa sổ, đồng dặc rời đi, để lại căn phòng nhạc yên ắng, cũng là một niềm báo...

19. Chương 19: “con Ma” Lẽo Đẽo Theo Sau

Hạ Đồng lầm lũi bước về lớp học, trong lúc vô tình cô đụng phải ai đó ngay ngã rẽ cầu thang, khẽ nghiêng đầu nhìn người đó, cô thoáng giật nảy người, chẳng lẽ trùng hợp đến thế sao trời?

-Chào... chào anh!-Hạ Đồng ráng nặn ra nụ cười

-Khỏi chào! Giờ này sao chưa về lớp? -Dương Tử lạnh lùng hỏi

-Tôi đang về đây!-Hạ Đồng khản trương nói, muốn về lớp thật nhanh, đúng là xui xẻo vậy mà cũng gặp

-Tuồng cô cúp học chứ! Nếu thế thì chắc tôi sẽ vui!-Dương Tử khóe môi nhàn nhạ nụ cười

-Ý anh là sao? Tại sao tôi cúp học anh lại vui chứ?-Hạ Đồng lườm anh một cái

-Vì được hành hạ cô!-Dương Tử thoải mái nói ra một câu

-Quá đáng!-cô hầm hực

-Theo tôi!-anh ra lệnh

-Tôi không muốn bị nói là cúp học, tránh ra đi!-cô đẩy người anh ra

-Cô đang nói mớ gì sao? Thiếu gia luôn đúng, người làm luôn sai.-anh cố tình nói ra quy tắc thứ nhất

-Vậy xin hỏi thiếu gia, bây giờ tôi có thể về lớp học được chưa? Hay là muốn tôi làm gì anh mới chịu đây?-Hạ Đồng nói, không ngừng dùng ánh mắt viên đạn nhìn anh, nếu có thể dùng ánh mắt giết chết người, cô sẽ giết chết anh ngay

-Nếu cô muốn có thể, tôi không ép! Đi theo tôi vào phòng hội học sinh nhanh!

-Tại sao chứ?Không thích!

-Đi hay không?

-Đi.

Cô tức tối đáp lại, giậm chân một cái thể hiện cô đang rất rất tức giận mới bước đi, mỗi bước chân y như cô đang cố trút giận vào nền gạch vậy.

-Cô có biết cô nặng lắm không?Không sợ sập à!-Dương Tử đi phía sau cười khinh

-Anh làm như tôi là heo không bằng!-Hạ Đồng quay đầu lại liếc anh một cái muốn rách mắt ra

-Đúng vậy mà!-anh nhún vai đáp

-Anh.... đồ heo được!Đáng ghét!-cô vừa đi vừa rửa thắm anh

-Không được kêu thiếu gia mình bằng heo được.-Dương Tử đi theo sau cô nói

-Đúng là xui xẻo khi không đụng mặt hấn, biết thế khoan hãy lên lớp, thà chơi với Lăng Hạo còn sướng.-Hạ Đồng lầm bầm nhưng không hay hai từ “Lăng Hạo” đã lọt vào tai Dương Tử

Cặp chân mày anh nhíu chặt lại, cô ta, quen với hấn sao?

-Lâm Hạ Đồng, cô biết Lăng Hạo sao?-Dương Tử không mấy vui hỏi

-Thì đã sao?-cô quay đầu lại buồn bực nói

-Không gì, chỉ là nhắc cô cẩn thận thôi.

-Người tôi nên cẩn thận là anh đó.-Hạ Đồng không nghĩ ngợi đáp lại

Dương Tử sắc mặt lạnh như băng nhìn Hạ Đồng, không nói không rằng tiến lại phía cô.

-Anh... cách xa tôi ra!-cô cảnh giác nói

-Hành lang này, cô mua sao?-Dương Tử cười như không

-Anh....

Hạ Đồng tức muốn chết, bộ tên này ngày nào không chọc tức cô thì ăn không ngon ngủ không yên à, chọc tức cô là sở thích của anh chắc, rãnh rỗi quá mà! Hạ Đồng bước chân nhanh hơn nữa, đi y như chạy ấy, cô sợ “con ma” lẻo đẻo theo sau mình, anh cứ gần cô cô lại rùng mình vì hơi lạnh do anh toát ra!

Bước tới cầu thang, do bất cẩn sẩy chân vì đi nhanh quá, theo quán tính cô với tay tìm thứ gì đó nắm lại, lại nắm trúng cravat của anh, thành ra cả người cô té lên người đó.

Cánh tay cô đau rát do bị trầy, khe nhấn trán vì đau, lúc này cô mới ngược nhìn người con trai đang bị cô đè lên, vội vã đứng người dậy, cô đỏ mặt hấn lên, vừa tức vừa xấu hổ.

-Té một mình thôi, đừng làm duyên lụy người khác.-Dương Tử lạnh lùng đứng lên, phúi quần áo mình đồng thời chỉnh cravat lại

-Anh vừa phải thôi, tôi bị té mà anh còn nói vậy được nữa.-Hạ Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói

-Cô té thì liên quan tới tôi sao? Nếu như vậy thì kêu Lăng Hạo đến mà đỡ cô.-Dương Tử lạnh nhạt nói một câu, sau đó quay bước bỏ đi

Hạ Đồng nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng khó hiểu, khi nhắc đến Lăng Hạo thì anh đột nhiên như thế, khó gần, nguy hiểm. Rốt cục thì, Dương Tử và Lăng Hạo có liên quan tới nhau không?

20. Chương 20: Bắt Buộc Thi Hát

Bước tới phòng hội trường, Hạ Đồng rẽ vào, căn phòng rộng rãi, thoáng mát, cách bày trí khá đơn điệu, chiếc bàn họp ở giữa phòng, bàn làm việc cùng chiếc laptop cạnh cửa sổ, còn có một cánh cửa khác bên trong phòng hội trường. Là toilet sao?

Nhìn thấy, Hạ Đồng cũng chẳng khỏi thắc mắc, một thiếu gia đức cao vọng trọng như anh mà lại ở một căn phòng thế này sao? Có quá đơn điệu không? Dương Tử bước vào thấy mặt cô ngây ra nhìn khắp phòng cũng đủ làm anh hiểu.

-Ngồi đi!-Dương Tử bước lại chiếc bàn làm việc ngồi xuống ghế

-Nói đi, anh kêu tôi xuống đây làm chi?-Hạ Đồng không muốn vòng vo nữa

-Tôi muốn cô thi hát!-Dương Tử vào thẳng vấn đề

-Không đời nào! Miễn bàn!-Hạ Đồng phản kháng kịch liệt

-Cô sợ thua à?

-Sợ gì chứ?

-Đúng vậy rồi. Hát tề quá mà!-anh cười khinh

-Anh xem thường tôi quá đó!

-Vậy cực đi! Nếu cô thắng cuộc thi lần này tối sẽ cho cô một điều kiện mình muốn!

-Bất cứ chuyện gì sao?

-Đúng! Nhưng....

-Nhưng gì?

-Nếu cô thua thì....

-Thì sao?

-Nếu cô thua thì phải lau dọn phòng hội trường và phải làm luôn vệ sinh sân trường trong một năm và chạy mười vòng sân vận động!

-Anh đùa hả?-cô hét lên

-Sợ rồi.

-Ai nói sợ hả? Chỉ là tôi không thi.

-Haizz... sợ thật rồi.

-Tôi thi, chỉ cần tôi thắng là được một điều tôi muốn phải không?-Hạ Đồng chịu không nổi nữa, không dẫn đó đồng ý ngay

-Đúng vậy, nhưng tôi nghĩ cô không có bản lĩnh đó đâu.-Dương Tử mỉa mai

-Đừng xem thường tôi.

-Đó là sự thật, không thể phủ nhận.

Cô thề, tên đang ngồi trước mặt mình mà không phải người cô cần thuyết phục, cô lập tức không do dự mà xé anh ra trăm mảnh, kiếp trước bộ cô và anh là kẻ thù hay sao? Hay cô phóng hỏa giết chết anh, mà cho cô gặp phải tên này, còn bị ngược đãi hết lần này đến lần khác. Bất công quá mà!!!

-Nếu không còn gì, tôi về lớp đây!-Hạ Đồng không muốn bản thân kìm không được đánh anh, nên hòa hoãn nói

-Đánh bằng số liệu này rồi photo ra.-Dương Tử không cho cô đi, quăng đồng giấy qua cho cô

-Tôi không rãnh để làm, với lại hội trưởng kêu người trong hội học sinh đánh cho anh đi, tôi chỉ là một học viên bình thường thôi.-Hạ Đồng ung dung nói, bắt cô làm osin tập hai sao? Không có đâu.

-Không làm, đừng hối hận.-Dương Tử nói, nhưng có đến năm phần là cảnh cáo

-Thua anh đi. Tránh ra chỗ khác.

Hạ Đồng liếc xéo anh một cái, đồng thời đuổi anh ra khỏi bàn làm việc của anh, bắt tay vào việc anh giao.

Khá lâu sau Hạ Đồng mới làm xong tất mọi thứ, lấy tay xoa xoa mắt mình cho đỡ mệt, mới phát hiện Dương Tử không còn trong phòng hội trường, lại thấy cánh cửa trong phòng hé mở (cánh cửa chị cho là toilet á), Hạ Đồng cầm bảng tài liệu mình đánh xong cùng bảng gốc, đứng lên hướng tới cánh cửa đó.

Khẽ đẩy cửa ra, Hạ Đồng bị sự căn phòng này làm giật mình, bên trong phải nói rộng bằng căn phòng của Dương Tử, cách trang trí hoàn toàn giống nhau nhưng khác một chỗ là bên cạnh cánh cửa sổ rộng lớn ấy, là một bộ bàn ghế hai người, điểm hướng ra của cửa sổ là vườn hoa hướng dương.

Dương Tử đang ngồi ở chiếc bàn đó, ánh mắt đen thâm thúy nhìn ra cửa sổ, ngắm nhìn những đóa hướng dương tràn đầy sức sống dưới ánh mặt trời rực rỡ ánh nắng.

Cô thì ngồi bên ngoài đánh một xấp văn bản mệt mỏi, còn anh thì ngồi đây hưởng thụ, đúng là quá bất công mà.

-Anh được lắm, bắt tôi đánh một đồng giấy tờ còn anh thì ngồi đây ngắm hoa.-Hạ Đồng hậm hực quăng hai sấp giấy lên bàn

Dương Tử quay sang nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên, ngay sau đó cầm tài liệu cô vừa đánh xong.

_Rẹt.

Hạ Đồng nghe âm thanh lạnh lẽo đó vang lên, cô trợn mắt nhìn hành động vừa rồi của anh, hai tay siết chặt lại cũng run lên vì tức giận.

Cô ngồi suốt nửa tiếng để đánh lại bản tư liệu anh đưa, vậy mà chỉ trong một giây anh đã xé nát nó ra, anh càng ngày càng quá đáng, cô không nhịn được nữa.

-Xong rồi,về đây!-cô hậm hực quăng sấp hồ sơ trước mặt anh còn mình cầm sấp giấy mới đánh

-Xong rồi hả?-anh tháo chiếc earphone ra.-Xé đi!

-Cái gì?-cô chẳng nghe rõ lời anh nói,xé sao?Anh đùa à,phải lâu lắm cô mới hoàn thành xong vậy mà một câu xé là xé sao?

-Nghe chưa rõ hả?Tôi nói là xé bản cô mới đánh đi!

-Tại sao?Anh vô lý quá!

-Giữ lại cũng đâu có làm gì,xé đi!

-Anh đùa chắc!Bắt tôi làm cái này rồi bảo giữ cũng chẳng làm gì,anh đang bày trò gì thế?

-Cô hiểu ý tôi mà còn hỏi gì nữa!

-Ý anh là.....

Cô đứng ngây ra,nếu theo anh nói thì anh bắt cô đến đây,bắt cô đánh sấp tài liệu đó cũng chỉ là đùa,là đùa sao?Quá đáng

-Anh....cho dù thế nào anh cũng không cần làm thế đâu,ghét tôi đến thế sao?Anh ghét tôi vậy à,nếu đã ghét tôi thì tôi cũng chẳng cần nhường gì anh cả,tên xấu xa!

21. Chương 21: “nụ Hôn Đầu” Bị Cướp

_Bốp

Hạ Đồng giơ tay tát anh một cái, ánh mắt căm phẫn nhìn anh, anh lại dám đem cô ra đùa.

Bị ăn tát bất ngờ, lại là bị con gái tát, trong nhất thời sắc mặt anh đen lại, cô gái này dựa vào tư cách gì mà đánh anh, ngoài cô gái đó ra, không ai có thể cư xử hành động với anh như vậy.

-Hôm nay, cô ăn gan báo rồi.

Dương Tử sắc mặt không tốt đứng lên, ánh mắt đen tủa ra một luồng sát khí nhìn cô, Hạ Đồng sợ hãi vô thức lùi về sau vài bước.

-Chính anh ép tôi đánh tôi thôi. Ai kêu anh quá đáng trước.-Hạ Đồng cố nén sợ hãi mạnh dạng nói

-Dám tát tôi, cô cũng rất to gan.-Dương Tử không hề có thái độ tức giận, khóe môi nâng lên một đường rõ rệt, nhưng mà đối với cô lại là một niềm báo không lành.

Hạ Đồng thật hối hận về hành động vừa rồi của mình, dù gì anh cũng là người mình cần thuyết phục, nếu làm anh giận cô không biết mình sẽ thế nào nữa?

Nếu cô bây giờ ở lại đây, chắc chắn sẽ bị anh trừng trị, cho nên cô vội vàng quay người bỏ chạy, nhưng không ngờ bị vấp chân té ngã ra sao, lại xui xẻo hơn chính là anh vì muốn tóm bắt cô không ngờ cô té nên bản thân mất đà.

Thế là tình trạng hiện tại là anh đè lên người cô lại còn có thêm chi tiết “mắt đối mắt, môi chạm môi”, cô trợn tròn mắt nhìn anh, sau ít phút lấy lại tinh thần cô vội đẩy người anh ra, mình đứng dậy, khuôn mặt nóng bừng đỏ gay cả lên, tức giận xen lẫn xấu hổ ngượng ngùng. Cô vội lau lau miệng mình.

Đó là nụ hôn đầu của cô, nụ hôn đầu của cô đó. Trời ơi, sao lại bị cái tên này cướp mất chứ? Suốt mấy năm gìn giữ lại bị cướp đi một cách lãng xẹt, lại còn là người cô ghét nhất nữa chứ.

-Nếu muốn hôn tôi cứ nói chứ đừng làm thế!-Dương Tử khóe môi giãn giãn nói

-Tôi cấm anh nhắc đến chuyện này nha!Câm ngay!-Hạ Đồng liếc xéo anh một cái

-Miệng của tôi, cô không tôi nói, cô có tư cách bảo tôi câm sao?

-Anh.... xấu xa, bỉ ổi, đê tiện, vô liêm sỉ....

-Cứ chửi thoải mái, đến khi nào mệt thì thôi! Dù gì tôi cũng không bị thiệt gì.

-Anh...

Đấu võ mềm với anh, cô chẳng bao giờ thắng được, đã thế người chịu thiệt lại là mình, tức thật, cô muốn động đến một sợi tóc của anh còn không được huống chi là đánh trút giận.

-Tôi không thèm nói với anh nữa!

Cô bực bội phớt lờ anh đi, vừa bước ra khỏi cửa cô thấy Khiết Đạt đang đứng đó, tên này đứng ở đây từ bao giờ vậy, có thấy cảnh lúc này không? Mong rằng là không!

-Chào anh,em đi trước!

-Ừm!

Khiết Đạt bước vào phòng hội trường đi vào phòng nghỉ của Dương Tử.

-Đến đây chi vậy!-Dương Tử ngồi xuống chiếc ghế cạnh ô cửa sổ không nhìn Khiết Đạt lấy một cái, lạnh giọng hỏi

-Không ình đến sao?-Khiết Đạt ngồi vào chiếc ghế đối diện anh

-Không, chỉ là hỏi cho có lệ thôi!-anh nhún vai

-Ừm, có vẻ cậu thành công hơn mình rồi!

-Ý cậu là sao?-Dương Tử chau mày hỏi

-Thì lúc này đó!

-À.... Sao? Sợ tớ không nhường cho cậu à! Yên tâm đi!

-Không có! Nói thế thôi!

-Đừng nói cậu ghen nha!

-Ghen gì chứ?

-Vậy thì tốt, coi như Khiết Đạt chưa cần đi khám!

-Cậu... đừng chọc tớ nha!-Khiết Đạt dọa quơ nắm đấm

-Ok, ok!-anh gơ hai tay lên hàng

Khiết Đạt hướng ánh mắt về phía cửa sổ, thoáng suy nghĩ trong đầu vài chuyện vặt, bỗng chốc cảm thấy nực cười.

Anh chỉ mới quen cô mấy ngày, làm sao anh thích cô? Chắc không đâu! Anh mà thích cô sao? Làm sao có thể xảy ra chứ, Khiết Đạt mau tỉnh lại đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

22. Chương 22: Đá Trúng Chỗ Đó Của Anh

Hạ Đồng tức tối đi về lớp, sau bao nhiêu năm cố gìn giữ vậy mà chỉ trong một lúc sơ suất lại bị mất đi cái gọi là nụ hôn đầu đời, còn tức thêm nữa là lại bị cái tên cô ghét nhất lấy mất, đúng là khôn ba năm dại một giờ mà.

-Hình như tiết sau là tiết tự học thì phải?-Hạ Đồng ngẫm nghĩ

Sau khi suy nghĩ ra, cô lên sân thượng, đứng ngay lan can cô hét to:

- ÁÁÁÁÁÁ..... Heo đực tôi ghét anh, anh là tên xấu xa, khó ưa, đáng ghét nhất, anh sẽ sống không yên!!!

-Làm gì mà nói xấu em của anh dữ vậy?-một giọng nói ồm ồm vang lên

Hạ Đồng quay đầu ra sau nhìn, là Thiên! Sao anh ấy lại ở đây chứ?

-Anh Thiên, tại... tại anh ta...-cô ấp úng nói

-Em ấy lại làm gì em à?-Thiên ngồi xuống nói

-Dạ.-cô cũng ngồi theo

Hai người dựa lưng vào lan can, Hạ Đồng lấy trong túi ra chiếc máy MP3 mà Lăng Hạo tặng cô, đeo một bên phone ỉnh còn một bên cho Thiên.

-Nói cho anh nghe thử được không, em ấy đã làm gì nữa vậy.-Thiên cầm lấy phone hỏi cô

-Uhm... anh ấy....-cô hơi ngập ngừng nói,nếu nói chuyện lúc này chẳng phải kì lắm sao?

-Em không nói được thì thôi, anh không ép.-Thiên nhẹ xoa đầu cô

-Dạ.

-Hạ Đồng sao tay em bị trầy vậy?-Thiên lo lắng nắm tay cô

-Ủa bị lúc nào vậy ta?-cô nhìn tay mình, đúng là bị trầy thật nhưng sao cô không đau lại còn chẳng biết sao có vết trầy nữa, ngẫm nghĩ một lát cô mới nhớ ra

-Ah!Chắc là bị lúc em té cầu thang á!

-Té cầu thang? Sao em lại té?

-Thì... thì em bất cẩn thôi! Thôi mình nghe nhạc đi anh!

Cô đánh trống lảng cười xòa rồi đeo tai phone vào, anh một cái cô một cái, chiếc máy MP3 này vậy mà cũng tiện, có rất nhiều bài hát, Lăng Hạo tốt thật, sao anh tốt với cô quá vậy?

Cứ như vậy cô dần chìm vào giấc ngủ, đầu cô khẽ nghiêng qua dựa vào vai Thiên.

Anh hơi bất ngờ khi cô dựa vào vai mình, nhưng anh lại cảm thấy vui vui sao ấy, cô khá đặc biệt so với những cô gái anh gặp, cô không nhu mì như những vị đại thiên kim cũng chẳng xinh đẹp kiêu diễm chỉ đơn

thuần trong sáng, nét đẹp không quá chói cũng chẳng nhạt. Thiên cũng khẽ nhắm mắt lại, đầu dựa vào đầu cô, trông hai người thật giống những cặp tình nhân.

Hai người không hay là trên sân thượng còn có người, cô gái đó lấy máy điện thoại ra chụp lại cảnh của hai người, khẽ nở nụ cười nham hiểm, cô quay gót bước đi mang vẻ hung ác.

Sau một giấc ngủ ngon, Hạ Đồng thức giấc thấy mình đang trong tình trạng này còn cùng Thiên nữa, hơi xấu hổ cô nhẹ nhàng đẩy anh ra làm cho anh cũng thức giấc theo, thấy mình phá hỏng giấc ngủ của Thiên cô hơi ngại ngùng nói:

-Em xin lỗi, em đã làm anh thức giấc.

-Không sao, dù gì anh cũng ngủ được một giấc mà.-Thiên nở nụ cười ấm áp

-Dạ, thôi em xin phép về lớp trước.-cô nói rồi đứng dậy bỏ đi.

Hạ Đồng chào Thiên rồi hối hả chạy về lớp.

Thiên nhìn theo bóng dáng cô, lại cảm thấy vui trong lòng.

_____*_____*_____*_____

Sau một ngày học Hạ Đồng quay trở về nhà, vẫn như thường lệ cô bưng coffee lên cho Dương Tử, Hạ Đồng còn giận chuyện lúc nãy nên mở cửa ra không thêm gõ cửa, vừa mới bước vào Hạ Đồng đã không khỏi hốt hoảng quay mặt đi, giọng ngại ngùng nói:

-Xin lỗi... tôi không cố ý!

-Cô không biết gõ cửa à!-Dương Tử lạnh lùng nói

-Tôi... tôi tưởng anh... như mọi ngày nên....

-Như mọi ngày, vậy xin hỏi nếu cô đang thay đồ mà tôi xông vào thì cô sẽ như thế nào hả?-Dương Tử chòem người ra trước thì thắm vào tai cô

-Tôi xin lỗi rồi.

Hạ Đồng từng tức xoay người qua đập vào mắt cô là anh chẳng mặc áo, để lộ body chuẩn không cần chỉnh, cơ thể rắn chắc, làm Hạ Đồng phải giật mình, lập tức quay đi tiến lại phía bàn làm việc đặt ly coffee xuống

-Anh uống đi, tôi xin phép.

Hạ Đồng nói rồi lập tức bước đi, khi đi ngang anh cô chẳng dám ngược lên nhưng chưa kịp định hình cô bị anh tóm lại kéo sát vào người anh.

-Làm gì đi sớm vậy? Chẳng phải cô đang muốn “trả thù” tôi sao?-Dương Tử cười vô cùng đều

-Trả thù gì chứ? Tôi... tôi ...còn có chuyện nữa.-Hạ Đồng bối rối nói

-Chuyện gì hả?

-Anh mà không thả tôi ra thì đừng trách tôi nha!

-Sợ cô chắc!

-MỘT..... HAI.... không buông à.-cô mất kiên nhẫn nói

-Đếm ba đi.

-BA.... Buông ra nếu không thì đừng trách.-cô la lớn

-Không buông, cô làm gì tôi hả?

Hạ Đồng nhin không được, sẵn chân đá anh một cái, ai mà ngờ kết quả lại đập trúng... (khỏi cần nói, mấy bạn cũng hiểu rồi nha :v)

-Lâm-Hạ-Đồng...-Dương Tử nghiêng răng ken két, cúi gập người xuống vì đau hai tay ôm lấy chỗ cô đá trúng

-Tôi, tôi xin lỗi. Tôi không cố ý đây đâu.

Hạ Đồng bối rối, tay chân loạn xạ lên, cô biết bị đá trúng chỗ đó của con trai rất đau, nhưng cô đâu phải cố ý, chỉ là thuận chân đá ngược ra sau ai mà ngờ trúng ngay chỗ đó, với lại là anh gây sự trước thôi.

-Tôi xin lỗi mà... tôi không cố ý, tại anh thôi.-Hạ Đồng nhìn anh bị đau đến vậy, yếu ớt đến gần

-Cô định giết tôi chết hay sao mà đá mạnh như vậy?-anh khó chịu nói ra một câu, hận không thể bóp chết cô bây giờ

-Không có... tại, tại tôi lỡ chân, vả lại là anh gây sự trước.-Hạ Đồng vô tội nói một câu

-Ý cô là sao đây?-anh trừng mắt nhìn cô

-Không, không có, tôi nghĩ sao nói vậy thôi.

-Cô đang giận mặt với tôi sao?-anh tức giận quát

-Tôi, tôi không dám. Để tôi kêu bác sĩ cho anh.-Hạ Đồng quỳnh quáng nói

-Không được. Cô định ọi người biết tôi bị cô đá trúng ngay chỗ đó hay sao?-anh khó chịu phun ra một câu

-Vậy, vậy thì anh tự lo ỉnh nha, tôi đi ngủ sáng còn đi học.-Hạ Đồng vừa nói xong liền dùng tốc độ tên lửa chạy ra khỏi phòng

Dương Tử tức đến mức lửa giận cũng nổi lên phừng phừng, lúc sáng tát anh bây giờ còn đá ngay chỗ sinh mạng của anh, cô đúng là chán sống rồi mà. Đừng để anh có cơ hội nếu không cô sẽ chết với anh.

Hạ Đồng về đến phòng liền thờ hì hục, sao cô lại có thể đá trúng chỗ đó của anh được? Chuyến này cô chết chắc rồi, anh dễ gì bỏ qua cho cô? Huhu

Mà bỏ qua chuyện đó, Hạ Đồng lấy chiếc điện thoại ra, thu hết can đảm cô mới dám bấm số điện gọi đi, nhìn dòng chữ “calling” mà cô thấy hồi hộp, không biết cô có làm phiền anh lúc này không nữa!

-Alo, anh Lăng Hạo hả?-Hạ Đồng lên tiếng khi nghe bên kia bắt máy

[...Ừm, em điện anh có việc gì không?...]-Lăng Hạo không bắt ngờ khi cô điện cho anh, nếu không nhầm, thì cô điện cho anh là vì chuyện đó.

-Có, em muốn hỏi anh... anh có định thi hát không?-Hạ Đồng vừa nói mà khuôn mặt không ngừng nhăn lại, xấu hổ quá, lúc sáng còn nói không thi giờ lại hỏi anh câu này.

[...Anh không tìm ra người hát chung nên không định thi. Sao vậy?...]-Lăng Hạo khẽ cười hỏi

-Em, em em, định thi. Anh có thể...-Hạ Đồng khó khăn hỏi

[...Thi chung với em phải không?...]

-Đúng, đúng vậy.-Hạ Đồng mừng rỡ đáp lại

[...Được, anh sẽ thi với em...]

-Thật sao?-cô mừng hết cỡ hỏi

[...Thật, nhưng anh có điều kiện...]

-Điều kiện gì cũng được cả.-cô nhanh chóng thỏa hiệp

[...Khi nào nghĩ ra anh sẽ nói điều kiện với em...]

-Ừm, em cúp máy đây, chúc anh ngủ ngon.

[...Em cũng cũng ngon...]

Hạ Đồng cúp máy, khẽ thở dài một cái, quán quân, danh hiệu quán quân cô có thể giành được sao? Lăng Hạo lại giống cô, không biết là có làm trò hề không nữa? Đúng là rắc rối mà.

-Thôi không suy nghĩ nữa, ngày mai tính tiếp.-cô lắc lắc đầu nằm xuống ngủ

23. Chương 23: Vương Vào Scandal Rắc Rối (1)

Vì chuyện hôm qua nên từ sáng sớm Hạ Đồng đã chuẩn khỏi nhà, gặp anh chẳng khác nào cô tìm đường chết, nên chỉ còn cách trốn trước thôi.

Vì cô đến sớm nên giờ này khá ít người, Hạ Đồng để cặp lên bàn xong, đi xuống vườn hoa hướng dương. Hạ Đồng đi vào giữa vườn hoa, đứng trong những cành hoa hướng dương cao vút, nhìn vào chỉ thấy mái tóc đen nhấp nhô của cô khó thấy được cô.

Hạ Đồng đang đứng trong vườn hướng dương, lại vô tình thấy một cảnh không nên thấy.

Lăng Hạo... cùng Du Hy...

Hạ Đồng đưa tay lên bịt miệng mình, Lăng Hạo cùng Du Hy đang nồng nhiệt hôn nhau, không lẽ, không lẽ Lăng Hạo cặp với mấy cô tiểu thư sao? Cho dù anh thiếu tiền đến mức đó cũng không nên làm vậy chứ? (==")

Cô vô thức lùi về sau, lại không cẩn thận đến mức đập trúng cành cây, vang lên tiếng động. Lập tức ngồi xuống núp dưới những cành hoa.

Nghe có tiếng động Lăng Hạo dừng lại, nhìn sang phía phát ra tiếng động, ánh mắt tinh tường dưới chiếc kính nhìn người con gái bị những cành hoa che lại.

-Giờ này còn sớm, không có người đâu, anh đừng lo.-Du Hy nũng nịu nói

-Về lớp đi, lát sẽ tìm em.-Lăng Hạo ám muội nói

-Người ta không chịu đâu.-Du Hy giận dỗi nói

-Ngoan, về lớp đi.

-Được rồi, nhưng anh phải đến tìm người ta đó.-Du Hy trước khi đi còn nói một câu

Đợi Du Hy rời đi, Lăng Hạo mới từng bước từng bước đi vào vườn hướng dương, tiến thẳng đến phía cô, Hạ Đồng hồi hộp nhìn từng bước chân của anh, dừng để anh phát hiện ra cô nha.

Lăng Hạo dừng trước cô một bước chân, khoé môi hơi nâng lên, tay phải vươn ra kéo một loạt từng cành hoa hướng dương ra, lập tức Hạ Đồng liền ngồi trước mặt anh.

-Anh, anh Lăng Hạo.-Hạ Đồng khuôn mặt méo sẹo nhìn anh

-Anh còn tưởng con mèo nào, thì ra là nhóc.-Lăng Hạo ngồi xổm xuống nhìn cô

Hạ Đồng xấu hổ đến mức muốn tìm cái hố chui vào, anh nói vậy có nghĩa anh đã biết cô ở đây từ lúc này rồi.

-Sao lại núp ở đây?-Lăng Hạo định vươn tay ra vén tóc cô lại bị cô nghiêng đầu tránh né, tay anh rơi giữa không trung

Hạ Đồng ý thức được hành động của mình cũng hơi bối rối, cô bị làm sao thế này? Lúc này anh vừa cùng Du Hy ở đó, cô lại cảm thấy không vui, lại không muốn anh chạm vào mình một chút nào.

-Em, em tình cờ đi ngang qua thôi, lại không nghĩ sẽ nhìn thấy anh cùng Du Hy...-Hạ Đồng nói lấp lửng

-Anh đang cặp với Du Hy.-Lăng Hạo không che giấu nói, bàn tay một lần nữa vươn ra vén tóc cô

Hạ Đồng sững người nhìn anh đang vén tóc mình, đừng nói là vì tiền mà anh tình nguyện cặp với Du Hy nha.

-Anh cần tiền có đúng không? Em sẽ cho anh, anh đừng hạ thấp bản thân mình như thế.-Hạ Đồng không cần suy nghĩ liền nói ra câu này

-Nhóc cho anh tiền?-Lăng Hạo đỡ khóc đỡ cười với cô, cô lại nghĩ anh vì tiền mà quen Du Hy sao? Đúng là ngốc quá mà.

-Đúng vậy, nếu anh cần tiền, em sẽ cho anh, anh đừng quen Du Hy, em biết anh đang ép bản thân mình quen cô ta thôi.-Hạ Đồng gật đầu kiên định, hai bàn tay vươn ra nắm lấy tay anh

-Cô bé ngốc, em nghĩ anh cần tiền sao?-Lăng Hạo nhu tình nhìn cô

-Có phải vì bọn người áo đen lần trước lại đến tìm anh không? Anh đừng lo em sẽ cho anh tiền, anh đừng cặp với Du Hy nữa.

-Nhóc thật biết cách làm người khác khó xử.

Lăng Hạo ôn nhu kéo cô ôm vào lòng, mặc dù cô nghĩ anh quen Du Hy là vì tiền, nhưng anh có thể cảm nhận được cô đang lo lắng cho anh, cô đang quan tâm anh, anh lại không nỡ xuống tay với cô, càng làm anh khó xử hơn.

Hạ Đồng chưa bao giờ tiếp xúc với con trai còn ôm nữa nên có chút ngượng ngùng, lại muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh, nhưng lại càng làm anh ôm chặt hơn, anh khẽ lên tiếng:

-Đừng nhúc nhích, chỉ một lát thôi Hạ Đồng.

Từ suốt ba năm nay, chưa có một cô gái nào có thể làm anh ngay từ lần đầu gặp mặt đã có cảm tình như cô, có thể khiến anh mềm lòng được. Người con gái này rốt cục là người như thế nào, lại khiến anh có cảm giác như cô ấy bên cạnh mình.

Từ phía xa, Du Hy đứng nhìn cả hai ôm nhau, trong lòng phát lên một ngọn lửa lớn, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cô đi rồi nhưng chợt nhớ còn có chuyện cần nói nên quay lại không ngờ lại thấy cảnh này.

Lâm Hạ Đồng, mày là cái thá gì mà ôm anh Lăng Hạo. Tao nhất định sẽ khiến mày hối hận.

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Hạ Đồng, sau đó quay gót bỏ đi, để lại một điều mới mẻ chào đón Hạ Đồng.

Ít lâu sau, Lăng Hạo mới buông cô ra, chỉ quen cô được năm ngày, anh đã không thể xuống tay với cô, lúc này khi cô quan tâm anh, anh lại cảm thấy có lỗi nếu mình lợi dụng cô. Nếu lợi dụng cô, anh sẽ thắng hay là thua?

-Chuyện thi hát ấy? Anh đã nghĩ ra bài hát chưa?-Hạ Đồng đưa mình ra khỏi sự ngượng ngùng lên tiếng

-Anh đã nghĩ ra rồi, chỉ cần tập hát là xong thôi.-Lăng Hạo vui vẻ đáp lại

-Như vậy thì hay quá rồi.

-Về buổi tập, khi nào được thì anh sẽ nói cho em biết trước.

-Được ạ.

Hạ Đồng cười tươi đáp lại, một khoảng trời rộng xanh biếc, ánh mặt trời chiếu lên từng lớp cánh hoa rồi nhẹ nhàng dừng lại ở khuôn mặt tươi cười của cô.

Nhẹ nhàng mà diễm lệ...

Du Hy không hề có ý định sẽ bỏ qua chuyện này, đi một mạch lên tầng của dãy lớp học 12, dừng trước lớp 12A1, hậm hực đi lại bàn Gia Uyển.

Gia Uyển thấy sắc mặt Du Hy tối như đêm ba mươi, hỏi:

-Chuyện gì vậy?

-Ra nói chuyện với em một lát đi.-Du Hy cộc cằn nói

-Có chuyện gì mà ở đây không thể nói được.-Gia Uyển chau mày lại hỏi

-Về con ăn mày mới vào lớp em.-Du Hy thốt ra câu này, đồng thời ánh mắt lộ ra tia hung ác

-Em định chết hay sao mà nhắc đến con nhỏ đó trong lớp này, đừng quên con nhỏ đó đang quần lấy anh Khiết Đạt.

Gia Uyển đập bàn một cái, cũng may giờ này trong lớp vẫn chưa có ai vô, nếu không, để Khiết Đạt nghe được, sẽ không bỏ qua.

-Thì em mới kêu chị ra ngoài gặp em đó.

-Đi thôi.

Nói rồi, đồng loạt Gia Uyển và Du Hy đi lên sân thượng của trường, sau khi xác định không có ai trên này, Gia Uyển nhìn Du Hy không vui hỏi:

-Nói đi, lại là chuyện gì?

-Thì con nhỏ đó nó hết quần lấy anh Khiết Đạt của chị, bây giờ lại là anh Lăng Hạo của em, chị nói xem, có nên bỏ qua không?-Du Hy siết chặt lan can sân thượng nói

-Lăng Hạo???-Gia Uyển nhủ mày hỏi

-Đúng vậy, lúc nãy em thấy anh ấy cùng con ăn mỳ đó ôm nhau, sao con ăn mỳ đó có thể dày mặt như vậy chứ?-Du Hy nói, ánh mắt nổi đầy tia máu, hận lúc nãy không đến cho cô mấy bạt tay

-Con nhỏ này rõ ràng cố ý tiếp cận những đàn anh trong lớp 12A1 của mình mà. Chị còn định cho cô ta một trận nữa đây, em có biết hôm qua chị thấy cảnh gì không?

Du Hy không hiểu cho lắm, Gia Uyển cười độc ác, lấy trong túi áo khoác ra chiếc điện thoại, trượt trên màn hình một hồi lâu, đưa đến trước mặt Du Hy.

-Anh Thiên!???-Du Hy nhìn thấy bức hình không khỏi kinh ngạc sau đó là tức giận tràn tới

-Con ăn mỳ này rõ ràng là cố ý tiếp cận ba anh ấy mà, Khiết Đạt rồi Thiên bây giờ là Lăng Hạo.

-Cho nên, chúng ta cần tặng một món quà cho nó.-Gia Uyển nói, trong mắt toàn là độc ác

-Nhất định rồi, con ăn mỳ này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.-Du Hy cai nghiệt nói

Không trung vang lên tiếng cười hiểm ác của cả hai, ánh mắt toàn là âm hiểm, hung ác.

—

Lăng Hạo cùng Hạ Đồng ở trong phòng nhạc, tâm trạng vui vẻ hẳn, Hạ Đồng này giờ vẫn cứ luyện huyền về câu chuyện vui của mình, còn Lăng Hạo thì chăm chú nghe cô kể, lâu lâu còn bật cười thành tiếng.

Không gian chỉ có tiếng cười.

Lăng Hạo hơi nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, chỉ còn mười phút nữa là vào học rồi, anh khẽ đứng lên, nhìn cô nói:

-Sắp vào học rồi, chúng ta cũng nên về lớp thôi.

-Ừm, em còn tưởng lát mới tới giờ, không ngờ chỉ còn mười phút.-Hạ Đồng thoáng buồn đứng lên

-Không lẽ nhóc định ngồi ở đây đến cuối giờ sao?-Lăng Hạo cười nhẹ nói

-Chắc vậy.-cô cười đáp lại

-Chỉ giải trả treo.-anh búng trán cô một cái

-Ui, đau em đó.-cô xoa xoa trán mình nhìn anh phồng mang trợn má lên

-Thắt cravat cho anh đi, anh không biết thắt.-Lăng Hạo nhanh chóng đổi đề tài, đưa chiếc cravat trước mặt cô

-Từ trước tới giờ ai thắt cho anh?-Hạ Đồng buộc miệng hỏi

-Đều có người thắt cho anh, chỉ là từ ba năm trước đã không còn.-Lăng Hạo vẫn luôn rất giỏi che giấu tâm trạng, trả lời bình thản

-Vậy ba năm nay ai thắt cho anh?-Hạ Đồng nói xong câu này biết mình quá tò mò, thăm trách bản thân

-Ba năm nay, anh không thắt cravat.-Lăng Hạo không giận đáp

-Trường cho sao? Anh đúng là một học sinh cá biệt mà.

Hạ Đồng dở khóc dở cười với anh, nhắc mới nhớ, lúc gặp anh, anh cũng không thắt cravat, lời anh nói là thật. Giật lấy chiếc cravat trên tay anh, sau đó thắt cho anh.

Bởi vì anh cao không thua gì Dương Tử nên cô phải nhón chân lên mới thắt được, cô vừa thắt vừa lên tiếng quở trách:

-Anh lớn như vậy ngay cả thắt cravat cũng không biết, đúng là đáng cười mà.

“Anh đã lớn như vậy, cravat cũng không thắt được, để người khác biết đúng là buồn cười mà”

Cô vừa nói xong, trong đầu Lăng Hạo lại vang lên một giọng nói khác, trong trẻo nhẹ nhàng như dòng suối, tại sao cả hai khi thắt cravat cho anh đều nói câu quở trách tương tự nhau thế này chứ?

-Xong rồi.-Hạ Đồng thắt xong cho anh, hạ chân xuống, lùi ra sau hai bước nhìn anh

-Rất đẹp.-Hạ Đồng tự khen thành quả của mình

-Sau này nhóc phải thắt cravat cho anh đó.-Lăng Hạo nói một câu, y như câu ba năm trước mình nói với cô gái đó, anh muốn xem, cô trả lời có giống không?

-Không có chuyện đó đâu. Anh phải tập thắt cravat đi, lỡ sau này em không bên cạnh anh thì ai thắt cho anh.

Rất giống, câu trả lời rất giống nhau. Thật ra cô là ai?

-Nhóc thật ra là ai? Có phải nhóc cố ý nói ra hai câu đó không?-Lăng Hạo có chút nóng nảy vịn hay bên vai cô

Sức lực lại quá mạnh, làm Hạ Đồng khẽ nhăn mặt vì đau, anh bị làm sao thế? Lúc này còn rất vui mà, sao lại thay đổi nhanh như vậy?

-Anh Lăng Hạo, anh làm sao vậy? Còn nữa, cố ý nói gì chứ? Em nghĩ sao nói vậy thôi.-Hạ Đồng nhìn sắc mặt anh không tốt nói

Lăng Hạo lấy lại bình tĩnh, ý thức việc mình vừa làm, buông thông hai tay xuống, đưa một tay lên mặt mình, bắt lực nói:

-Em đi về lớp đi, anh muốn ở đây một lát.

-Anh ổn chứ?-Hạ Đồng hỏi han

-Anh ổn, em về lớp đi.

-Vậy em về lớp trước.

Hạ Đồng bước đi, chưa được lâu thì quay đầu lại nhìn anh, sau đó mới đi lên lớp một mạch.

Lăng Hạo gỡ mắt kính ra, xoa xoa mắt mình, thật ra là cô cố ý hay là đó chỉ là trùng hợp? Hoặc trước khi đến đây cô đã tìm hiểu trước? Nhưng mà cũng không thể thể hiện chân thật như cô được, thái độ thành thật của cô không giống diễn trò. Hay là anh quá đa nghi??

-Chết tiệt.-anh phun ra hai chữ, đồng thời bóp chiếc kính trong tay, nhanh chóng chiếc kính bị anh bẻ gãy.

Lăng Hạo ngồi một lúc mới đứng lên đi lên lớp.

Bước chân đều đều của Lăng Hạo vang khắp dãy hành lang, trùng hợp lại đụng mặt người đó ngay cửa lớp 12A1.

Ánh mắt đen thẳm nhìn Lăng Hạo toàn là băng lạnh. Hơi dừng lại ở cravat được thắt ngay ngắn tươm tất của anh, khước môi nhếch lên lạnh lùng nói:

-Biết thắt cravat rồi sao?

-Có người thắt giùm thôi.-Lăng Hạo hỏi đáp lại một câu

-Vậy sao? Ba năm không thắt cravat, bây giờ thắt lại nhìn rất khác.

-Không cần cậu nói tôi cũng biết, vẫn là cậu nói đó, hãy lo cho bản thân cậu đi.-Lăng Hạo nói

xong cậu đó khỏe môi cười lại như không sau đó đi vào trong lớp

Dương Tử chỉ nhoẻn miệng cười, không nhanh không chậm vào lớp.

...

Giờ giải lao là giờ ồn ào nhất của trường Nhuận Lâm, từng tốp học sinh từ mỗi cửa lớp đi ra, nơi đi chính là canteen.

Hạ Đồng cũng không ngoại lệ, một mình đi xuống canteen, giờ cô mới nhận ra một điều canteen lại rất rộng. Ở trên tường phía nơi có thể cho tất cả học viên nhìn thấy là chiếc máy chiếu có kết nối với máy chủ của trường. Những chiếc bàn mặt vuông với bốn chiếc ghế nằm ở cạnh những ô cửa sổ. Những chiếc bàn hình chữ nhật với hàng ghế dài ở giữa canteen.

Một dãy quầy hàng bán thức ăn trải dài, trong đây lại rất thoáng mát.

Nơi đáng chú ý là ở trung tâm canteen, nơi cao nhất là hai chiếc bàn tròn lớn có thể ười người ngồi, mặt bàn làm bằng thủy tinh trong suốt, có thể thấy đó là nơi dành cho học viên đặc biệt.

Hạ Đồng vừa bước vào, nghe thấy tiếng xì xào của tất cả học viên có mặt trong canteen, tiếp đó là nhìn về phía cô, mọi ánh mắt đều là khinh bỉ.

-Là con nhỏ đó đó.

-Đúng là từ đâu đến thì giống vậy mà.

-Thứ mồi chài.

Hạ Đồng hơi nhúu mày, cô lại làm gì sai sao? Rõ ràng là không mà.

Ánh mắt cô dán chặt vào chiếc máy chiếu trên tường, trong nhất thời cả người cứng lại khi nhìn thấy nội dung trong đó. Lại là trò của ai nữa đây?

24. Chương 24: Vướng Vào Scandal Rắc Rối (2)

Hạ Đồng hai tay nắm chặt gấu váy không ngừng run lên, vẫn đang chôn chân tại chỗ thì ai đó cố tình đụng trúng vai cô, lực đụng lại rất mạnh làm cô chao đảo té bước qua một bên.

-Xin lỗi nha, không thấy cô đứng đây nên lỡ đụng trúng.-Du Hy làm vẻ hốt hoảng nói một câu, ngay sau đó là tiếng cười khúc khích

-Sao lại cứ đứng đây thế, sao không vào bàn ăn đi? Hay không dám vô hay là không thể vô?-Gia Uyển mỉa mai nói

-Tôi có vô hay không cũng không liên quan tới chị.-Hạ Đồng lạnh nhạt nói

Du Hy nghe câu trả lời của cô tức giận định tát cô một cái nhưng bị Gia Uyển kéo tay lại.

-Du Hy à, bây giờ người ta có người chống lưng, à phải là có hai người chống lưng mới đúng, không chừng còn có người thứ ba kìa.-Gia Uyển nhấn mạnh từng chữ một, lời nói phát ra đều là giễu cợt

-Cũng đúng, đụng vào mắc công lại bị nói oan ức lắm.

-Rõ ràng là hai người bịa đặt ra, còn nói tôi.-Hạ Đồng lạnh lùng nói

-Bằng chứng đâu? Khi nào lấy ra bằng chứng hãy nói tội tao làm.-Gia Uyển cười khẩy sau đó xô cô thật mạnh, làm cô xuyết chút nữa đã té lên sàn cũng may đứng vững được.

Lần lượt Gia Uyển cùng Du Hy cười khinh bước đi, Hạ Đồng cắn môi một cái, cô nhất định sẽ lấy bằng chứng, để hai người phải hối hận.

Hạ Đồng rời khỏi canteen, nơi đến của cô là phòng hội trường, mở cửa ra cô thấy tất cả người trong hội đều có mặt ở đây.

-Chính là cô ta.-một người trong hội khinh miệt nhìn cô nói

-Hội trường, tôi muốn anh tìm giúp tôi người đưa thông tin đó lên trang chủ của trường.-Hạ Đồng mặc kệ những lời nói về cô, nhìn thẳng Dương Tử nói

-Vì sao? Cô làm thì cô chịu, nếu không có thì làm sao người ta đưa lên được.-Dương Tử vẫn còn thù cô chuyện tối hôm qua, cười lạnh hỏi

-Anh chỉ cần hỏi Khiết Đạt và anh Thiên là biết tôi có hay không mà?-Hạ Đồng bắt mồm cãi lại

-Thiên có cùng cô ngủ trên sân thượng, Khiết Đạt cũng từng xoa đầu cô trước cổng, cái này không thể phủ nhận.-Dương Tử dựa người vào ghế nói

-Anh... Nếu hội trường không thể giúp, tôi muốn tìm hội phó. Ở đây ai là hội phó?-Hạ Đồng nghiêng răng nói

-Đáng tiếc, từ trước đến giờ hội phó chỉ xuất hiện khi có những chuyện quan trọng, cô muốn gặp cũng khó đó.-một người trong hội trả lời cô

-Thì ra hội học sinh chỉ là một lũ ăn hại.-Hạ Đồng không do dự nói ra câu này, ngữ khí toàn là lạnh lẽo

-Cô nghĩ mình là ai mà nói vậy.-người trong hội học sinh không khỏi tức giận nhìn cô

-Không phải sao? Hội trường không lo làm tròn trách nhiệm của mình, hội phó không lo việc trong hội, còn những người còn lại trong hội chỉ là một lũ nghe theo hai kẻ vô dụng đó.-Hạ Đồng thực sự đang rất bức tức trong người, nên nói không thêm suy nghĩ

-Thứ như cô có tư cách nói ở đây sao?-một người trong hội nhin không được đứng dậy đập bàn một cái

-Hừ, lũ vô dụng.-Hạ Đồng hừ nhạt sau đó mở cửa bỏ đi ra ngoài

-Hội trường sao anh lại để cô ta đi dễ dàng như vậy.

-Ra ngoài hết đi.-Dương Tử này giờ im lặng mới lên tiếng

-Nhưng... thôi được, bọn em ra ngoài.

Mặc dù ầm ục tong lòng nhưng những người trong hội đều bỏ ra ngoài hết trừ Khiết Đạt và Thiên.

-Hạ Đồng đúng là rất có bản lĩnh.-Khiết Đạt không giận trước thái độ của cô ngược lại còn tán thưởng

-Lời nói của cô ta, chắc chắn sẽ làm cô ta lãnh hậu quả.-Dương Tử lạnh lẽo nói ra câu này

-Nhưng mình rất thích tính đó của Hạ Đồng. Cô bé này khá thú vị đây.-Khiết Đạt xoa cằm mình

-Giờ này còn giỡn được, lúc này em ấy rất giận, nên tìm ra kẻ đầu xỏ.-Thiên có chút lo lắng trước thái độ của cô lúc này

-Lúc này anh đã nghe rồi, cô ta nói em chỉ là kẻ ăn hại, vậy thì cứ để cô ta tự tìm đi.-Dương Tử khoanh hai tay trước ngực nói

-Dương Tử...-không hẹn Thiên và Khiết Đạt đều đồng thanh lên tiếng

-Làm gì đồng thanh dữ vậy, hội trường không làm tròn trách nhiệm vậy thì em sẽ nghe lời cô ta.-Dương Tử nhún vai thản nhiên nói

-Em đúng là hết cách nói.

-Nếu cậu không làm thì tớ và Thiên làm vậy.-Khiết Đạt nói

-Cũng được, dù gì cũng là hai người gây ra, cũng nên dọn dẹp đi.-Dương Tử cho đó là tất nhiên

-Hạ Đồng nói không sai, hội trưởng cùng người trong hội toàn lữ vô dụng.-Khiết Đạt châm chọc nói

-Hình như trong đó cũng có cậu đó.

-Coi như thua hội trưởng đi.

Ánh mắt Dương Tử rơi vào không trung, suy nghĩ một chuyện khá chú tâm, cũng nghĩ đến lời lúc này cô vừa nói.

Hạ Đồng tức tối đi đến vườn hướng dương, không hiểu cái trường này sao lại ột lữ vô dụng đó làm trong hội học sinh được? Lại còn cái tên hội trưởng thù tư trả chung mà, cô làm sao có thể tìm được bằng chứng chứng minh mình không như lời của Gia Uyển và Du Hy đưa lên trang chủ trường đây?

Hội phó là ai? Ai là hội phó?

Trời ạ, hội trưởng cô có thù với anh, còn hội phó lại không biết là ai, không lẽ không ai giúp được cô sao?

-Tin tức của nhóc, quả thật rất gây chấn động.

Hạ Đồng đang rối ren thì một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau lưng cô, Hạ Đồng quay lại nhìn thấy Lăng Hạo đang đứng phía sau lưng cô, vẫn là chiếc kính gọng đen dưới đôi mắt màu hổ phách của anh. Hình như chiếc kính này rất mới?

-Anh còn chọc em, em đang buồn bực chết đi được nè.-Hạ Đồng bực dọc nhìn anh

-Chỉ là tin đồn thôi, nhóc bận tâm làm chi.-Lăng Hạo đi đến cạnh cô

-Không biết đâu, hội học sinh chỉ là một lữ vô dụng, không ai giúp cho em được hết, đã vậy hội trưởng lẫn hội phó chỉ để làm cảnh cho có thôi.-Hạ Đồng tức tối nói

-Sao nhóc lại nói vậy?-Lăng Hạo nheo mắt nhìn cô, thích thú hỏi

-Tên Dương Tử đó rõ ràng trả thù tư mà không chịu giúp em, còn hội phó không biết là ai, đã vậy còn không quan tâm đến hội. Anh nói xem, hai người đó có phải kẻ vô dụng không?-Hạ Đồng phát hỏa nói một tràng

-Đúng, đúng, hai tên đó là vô dụng. Nhưng mà lỡ như hội phó giúp được nhóc thì sao?

-Anh ta là ai? Anh biết thì nói em biết đi, em tìm anh ta.

-Thật ra anh...

-Mà thôi đi, không chừng hội phó lại chung phe với Dương Tử, khỏi cần tìm anh ta đâu.-Hạ Đồng cắt ngang lời Lăng Hạo xua tay nói

-Sao lại nghĩ vậy?-Lăng Hạo chau mày hỏi

-Không phải sao? Hội trưởng hội phó không lẽ lại đối đầu nhau.-Hạ Đồng bĩu môi nói

-Được được, hai tên đó vô dụng, chung phe nhau. Vậy nhóc định làm sao?-Lăng Hạo hòa hoãn nói

-Còn sao nữa, em đang định về lớp học nè, không lẽ lại nghỉ.

-Nhóc quả thật rất khác những cô gái khác, nhóc rất mạnh mẽ.-Lăng Hạo xoa đầu cô

-Đó là từ trước đến giờ rồi. Lăng Hạo, không lẽ anh không từng bị những tên con trai ăn hiếp sao? Dù gì anh cũng có hoàn cảnh giống em mà.-Hạ Đồng không khỏi tò mò hỏi

-Cũng có.-anh bật cười nói

-Sao lại cười? Anh bị đánh riết rồi sáng hả?

-Không, không có gì. Nhóc mau về lớp đi, vào học rồi.

-Ừm, tạm biệt anh.

Hạ Đồng vẫy tay chào anh, xong chạy đi về lớp.

Lăng Hạo nhìn theo bóng lưng cô chạy đi khuất dần, khoe môi lại nhếch lên một đường, rất thú vị, rất thú vị nha.

-Hạ Đồng, chào mừng em gia nhập vào trò chơi của anh và... hần.

Một mảng trời xanh biếc cao vợi vợi, những áng mây trắng bông bành, cảnh vật xung quanh tươi tốt. Một điều mới mẻ lại đến.

Hạ Đồng quay trở về lớp trong tiếng xì xầm của mọi người, những ánh mắt khinh bỉ đều chĩa thẳng về hướng của cô, cô chẳng sai gì cả, chẳng nhẽ nói chuyện với Thiên và Khiết Đạt thì sai sao, họ có phải thần thánh gì đâu chứ.

Từ từ ngồi xuống bàn của mình, mắt nhìn sang cửa sổ nhìn khung trời bao la bên ngoài, những cơn gió nhẹ thổi qua luồn tóc của Hạ Đồng làm nó phất phơ làm cô phần nào thoải mái, tâm trạng khá hơn nhiều.

Giờ ra về, tất cả học viên ủa về trong tâm trạng phấn khởi sau một ngày dài học tập mệt mỏi, Hạ Đồng sau khi dọn tập vở vào cặp xong vừa đứng lên thì

Rầm

Cánh cửa lớp bật ra, đám người hùng hổ xông xông vào, hỏi hỏi thì cô cũng đoán trước là ai, chỉ có hai người này thôi

-Mày còn dám vác mặt ngồi học sao?Đồ mặt dày.-Du Hy giọng khinh khỉnh nói

-Tôi chẳng làm sai gì cả, chính các người tự bịa đặt ra thôi.-Hạ Đồng giọng đều đều nhìn Du Hy

-Mày có biết đang nói chuyện với ai không?Nghèo mà bày đặt làm giá, tao nói ày biết trong trường này mày chẳng là cái thá gì hết mày chỉ là thứ rác rưởi không hơn không kém.-Du Hy phẫn nộ trước thái độ hờ hững chẳng quan tâm tới cô

-Rác rưởi nó cũng có giá của rác rưởi, đỡ hơn tiểu nhân mà nói mình là quân tử.

Hạ Đồng bắt đầu thấy khó chịu, ngược mặt nhìn Du Hy! Rác rưởi sao? Vậy họ là gì kim cương hay đá quý còn không chỉ là một hòn đá cuội không hơn không kém chỉ là hưởng thụ ít tiền của ba mẹ mình mà có thể nói người khác sao?

-Mày gan nhỉ, mày dám nói ai là tiểu nhân hả? Đồ rác rưởi thôi tha.-Du Hy mặt phùng phùng lửa trước câu nói của cô

-Mày nên nhớ mày chẳng là cái gì trong ngôi trường này,kể cả đứa nghèo nhất trường này cũng hơn mày,mày dựa vào tư cách nào mà nói tội tao.-Gia Uyển lên tiếng về thân nhiên nhưng chứa chất vẻ khinh miệt, xem thường cô

-Vậy các người có đủ tư cách sao? Các người dám nói tiền các người xài là các người làm ra đi, chẳng qua là xài tiền của ba mẹ các người thôi thì dựa vào đâu mà nhận xét người khác chứ-Hạ Đồng cười khinh nói

-Đúng là tội tao xài tiền của ba mẹ nhưng mày thì sao? Ba mẹ mày ày gì chứ, chẳng qua là những thứ rẻ mạt còn không là mày chẳng có ba mẹ nữa chứ? Mày dám to tiếng ở đây sao? Không biết chữ nhục à.-Gia Uyển cười về khoái chí sau đó là tiếng cười khúc khích của những kẻ xung quanh xen vào, bọn họ đang rất hứng thú khi cô bị sỉ nhục như vậy

-Các người không được nói ba mẹ tôi, các người không xứng đáng.

Hạ Đồng tức giận nhìn chăm chăm Gia Uyển, đôi mắt cô lạnh đi hần nhìn đám người trước mặt mình. Quá đáng thật, họ nghĩ mình là ai mà dám nói ba mẹ cô như thế chứ, nói cô sao cũng được nhưng ba mẹ cô cô tuyệt đối không bỏ qua

-Oh, mày tưởng mày nói tao sẽ nghe sao, tao vẫn cứ nói đó, ba mẹ mày chẳng qua cũng là rác rưởi, sinh ra mày chỉ là họa làm khổ vậy, mày là đứa chẳng may mắn, ba mẹ mày chỉ là hạng người nghèo khổ đáng thương, chẳng ai thèm đến, sống làm chi cho làm đen xã hội!!!-Gia Uyển thích thú cứ nói về mặt khoái chí

Bốp

Không do dự Hạ Đồng “tặng” cho Gia Uyển cái tát tay thật mạnh, cô đã nhân nhượng lắm rồi sao vẫn cứ ép cô chứ, chẳng nhẽ nghèo là cái tội sao? Họ giàu thì được sống sao? Thật là nhảm nhí!!!

-Cô chẳng là gì để nói ba mẹ tôi hết, cô chẳng qua chỉ ăn bám ba mẹ mình thì nói gì tôi, các cô đã thử biết cảm nghĩ của người khác chưa? Sao lại phán xét người khác chứ.-Hạ Đồng tức giận hét lên, cô ghét ai đụng đến ba mẹ cô

-Mày dám tát tao, chuyện mày dụ dỗ Khiết Đạt tao không nói nhưng bây giờ cả Thiên mày cũng kéo theo, còn tát tao, hôm nay tao phải dạy mày một bài học!

Vừa dứt lời Gia Uyển lập tức xắn tới Hạ Đồng, tát mạnh Hạ Đồng một cái té xuống đất, Gia Uyển nhanh chóng đè lên người Hạ Đồng, một tay cô nắm tóc Hạ Đồng còn tay kia liên tục tát vào mặt Hạ Đồng

-Mày tưởng mày là ai, dám ăn nói với tao như vậy, mày chán sống rồi

-Chị Gia Uyển dạy nó bài học đi cho nó chừa

-Đúng vậy mạnh vào chị.

Đám người kia phấn khích “cổ vũ” cho Gia Uyển, người nào người nấy đều ghét cô vậy sao? Cô làm gì sai? Sao họ lại nổi đóa với cô vậy chứ? Chính họ gây sự với cô trước, đánh cô trước, chứ cô trước còn hạ nhục cô vậy mà người sai là cô sao?

-Để tao coi mày còn cứng miệng nữa không?-Gia Uyển vừa tát cô vừa nói

-Haha....cô luôn cho là mình đúng, nhưng Gia Uyển, cô có biết rằng càng làm như thế thì tôi càng tội nghiệp cô không? Vì Khiết Đạt mà cô thành con người tàn độc sao? Cô chỉ ngu dại làm mọi chuyện, anh ta thì sao, có quan tâm không?-Hạ Đồng khẽ nhếch mép cười nhạt

-Mày.... mày dám...-Gia Uyển sa sầm mặt cả lại, khuôn mặt đỏ lúc nãy thay bằng màu đen xám xịt

-Dám? Tôi nào dám chứ là cô ép tôi nói thôi, bộ tôi nói không đúng sao?-Hạ Đồng cười khẩy nói

Phải nói tình trạng của Hạ Đồng bây giờ trông thảm vô cùng, hai bên má sưng tấy lên vì mấy cái tát không thương tiếc, khoe môi rỉ máu, tóc thì bù xù vì bị giật lấy, quần áo thì xộc xệch do giằng co, trông thảm còn hơn chữ thảm. Mà cô còn nói được những lời như thế thì hay thật

-Mày....

Mấy người đứng xem cũng xì xầm, ai mà không biết Gia Uyển là em họ của chị ta, dám đụng vào Gia Uyển là đụng vào chị ta.

-Để tao coi ai giúp mày, tưởng Thiên, Khiết Đạt giúp mày sao? Họ chỉ thương hại mày thôi đồ rác rưởi.

_Bốp....Bốp....Bốp

Nhanh chóng ba cái tát lại được “trao tặng” lên khuôn mặt của Hạ Đồng, cứ tình trạng này Hạ Đồng sẽ không cầm cự được lâu nữa, cô đã quá sức chịu rồi, hết chống được rồi, nếu cứ đà này cô sẽ “thân thuộc” với bệnh viện còn không thôi sẽ làm bạn với mấy bác sĩ y tá luôn.

-Mày chán sống rồi, tao sẽ ày chết, không ai giúp được mày đâu.-Gia Uyển tức giận nói giật mạnh tóc Hạ Đồng ra, làm cô không khỏi rên lên vì đau, đầu đau buốt cả lên, cảm giác này khó chịu thật.

-Chết đi đồ bẩn thỉu, đồ rác rưởi thôi tha.

25. Chương 25: Xử Lý Ổn Thỏa

Hạ Đồng khẽ nhắm mắt lại, mệt mỏi, cô mệt mỏi lắm rồi, sao lại đối xử cô vậy chứ, cô làm gì sai, chẳng lẽ cô sống trên đời là sai lầm sao, là họa ọi người sao, là điều không may sao hay là do cô luôn như vậy, luôn bị ghét bỏ.

-Dừng lại đi, như vậy đủ rồi.

Một giọng nói trầm ấm lạnh lùng nhưng cũng không kém phần ra lệnh, Hạ Đồng nhìn ra phía cửa một cách mơ hồ, bóng người cao ráo dựa lưng vào thành cửa lớp, khuôn mặt người đó mập mờ một cách mơ hồ làm cô chẳng nhìn rõ mặt nhưng cũng thầm cảm ơn vì đã giúp cô.

-Cậu... cậu sao lại...-Gia Uyển hơi mấp máy nói chẳng nên lời

-Tôi nói dừng lại như thế quá đủ rồi, trường này vẫn còn chủ đây.-người đó nói giọng đầy uy nghiêm

-Cậu đừng chen vào, chuyện này chẳng liên quan tới cậu.-Gia Uyển tức giận la toáng lên

-Chẳng liên quan tới,vậy tôi lấy tư cách là người trong hội học sinh của trường được chứ?-người đó giọng đều đều nói

Người trong hội? Là ai chứ? Dương Tử, Khiết Đạt hay Thiên, ai giúp cô vậy, sao cô không nhìn thấy gì ngoài đôi mắt vừa dịu dàng nhưng lại lạnh lùng, hơi hột?

-Vậy thì đã sao? Con ăn mày này bị như vậy là đáng.

-Cô thừa nhận, những tấm hình đó là do cô và Du Hy đăng lên?

-Đúng vậy, vậy thì đã sao?

-Tôi muốn cô lập tức dừng lại.

-Cậu muốn chen vào?-Gia Uyển chau mày hỏi

-Với tính của tôi cô có cần hỏi không?-người đó hỏi ngược

-Cậu.....

-Tôi nói dừng lại.

-Tôi không muốn, nếu cậu không nể mặt tớ cũng phải nể mặt chị ấy chứ.

-Tôi chẳng quan tâm.

-Tôi không muốn, con nhỏ này dám với anh Khiết Đạt tớ chẳng bỏ qua.-Gia Uyển cố chấp chẳng nghe

-Trác Gia Uyển, tôi nhắc lại một lần nữa, tốt nhất là bỏ qua chuyện này, nếu còn cố chấp thì đừng trách tôi.-anh khẽ nhếch môi lạnh nhạt nói một câu

-Không, tớ nhất định sẽ không cho qua dễ dàng như vậy.-Gia Uyển cắn tức nói

-Được, là cô muốn đó.

Anh cười lạnh lẽo, vỗ tay một cái, sau đó hai người con trai sau lưng anh bước ra, Khiết Đạt cùng Thiên sắc mặt đen lại, quả nhiên là cô ta làm mà.

Thiên nhẹ nhàng đến bên cô lên, nhìn cô như vậy, anh cũng đau lòng không kém.

-Khiết... Khiết Đạt...-Gia Uyển sắc mặt trắng bệch nhìn Khiết Đạt miệng lắp ba lắp bắp

-Bất ngờ lắm sao? Tôi còn có thứ bất ngờ dành cho cô. Lên phòng hội trường ngay.-Khiết Đạt lãnh đạm nhìn Gia Uyển một cái

Hết rồi, hết thật rồi. Gia Uyển hoàn toàn sụp đổ. Thì ra, thì ra cô bị anh gài bẫy, anh hỏi là để cô nói ra cô là người đăng những hình ảnh đó lên.

-Còn không đi?-Khiết Đạt lạnh lẽo lặp lại, sau đó bỏ đi. Thiên cũng bế Hạ Đồng đi.

Gia Uyển suy sụp tinh thần đi theo, khi đi ngang anh, liếc một cái, cảm phần nói:

-Là cậu cố ý?

-Tôi có nói trước rồi, lo mà đi giải thích với Khiết Đạt.-anh khẽ nhếch môi

-Cậu...

-Anh, anh sao lại làm vậy? Rõ ràng là nó có lỗi trước, vả lại dù gì em và anh...

Du Hy còn chưa nói hết câu, đã bị anh cắt ngang:

-Chỉ là qua đường, đừng nghĩ đó là thật chứ.

Anh hơi hốt bỏ lại câu đó sau đó cũng bỏ đi, một dãy hành lang lại im ắng như thường.

Nằm gọn trong vòng tay của người con trai này, Hạ Đồng cảm thấy người nhẹ nhõm hẳn, cảm giác lúc này đã vơi đi chút nào, hơi ấm từ anh truyền vào người cô làm cô thấy ấm lòng, dựa đầu vào lòng ngực anh hai tay buông thõng, Hạ Đồng dần dần thiếp đi.

Trong phòng hội trường, Khiết Đạt và Thiên ngồi đối diện ở bàn họp với Gia Uyển, Du Hy còn Dương Tử ngồi ở bàn làm việc chăm chú vào chiếc Laptop.

-Cô nói xem, tôi nên làm gì cô?-Khiết Đạt mặt lạnh đi nhìn Gia Uyển nói

-Khiết Đạt, em biết em sai rồi... em sẽ không tái phạm nữa.-Gia Uyển run cầm cập nước mắt tuôn ra nhìn Khiết Đạt

-Không tái phạm!?? Sẽ có lần sau sao?-Khiết Đạt cười nhạt nhẽo hỏi

-Anh... anh nói vậy là sao?-mặt Gia Uyển tối sầm lại

-Rất đơn giản tôi chỉ có hai điều cần cô làm, thứ nhất cô qua khi B học, thứ hai, tôi muốn ngày mai Trác Gia Uyển cô cùng Ôn Du Hy sẽ tự thú nhận trên trang chủ trường, là do cô bịa đặt những chuyện với Hạ Đồng.-Khiết Đạt từ đầu đến cuối ngữ khí toàn lạnh lẽo

-Anh, anh có cần tuyệt tình như vậy không?

-Tôi đã nường tay lắm rồi. Nếu như tuyệt tình như cô nói thì cô đã sớm không ngồi ở đây nói chuyện với tôi.

Cả hai im thin thít chẳng nói gì, mím chặt môi nhìn nhau, họ đang rất giận, vì có gì mà hai người họ lại qua khu B chứ, chẳng lẽ nhỏ đó tốt vậy sao, không chấp nhận mà!

-Chuyện này tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, vì vậy kêu cô ta hãy cẩn thận.-Gia Uyển còn quay lại nói rồi mới cùng Du Hy bỏ đi

26. Chương 26: Quá Sức Chịu Đựng

Sau khi hai người bỏ đi, ba người con trai trong phòng im lặng hẳn đi, chẳng ai nói gì, không khí nặng nề bao lấy cả căn phòng đến ngạt thở.

-Em ấy sao rồi?-Khiết Đạt lên tiếng phá tan bầu không khí đó

-Đang ngủ ở trong đó.-Thiên đáp chỉ tay về phía căn phòng nghỉ

-Chắc em ấy mệt lắm.-Khiết Đạt lên tiếng đầy đau buồn

Không nói gì, Khiết Đạt cùng Thiên đứng lên đi vào căn phòng nghỉ, Dương Tử nhìn cả hai một lúc mới đi theo vào trong.

Nhìn thân thể mảnh mai kia đang nằm trên giường với khuôn mặt hao gầy, mệt mỏi làm cho ai thấy cũng phải đau xót, Khiết Đạt nhẹ nhàng bước lại gần ngồi xuống bên cạnh Hạ Đồng, nói:

-Xin lỗi, là anh không tốt.

-Đừng... đừng đi mà... đừng đi...-Hạ Đồng bất chợt hét lên ngồi bật dậy, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, lại là cơn ác mộng đó, nó cứ bám lấy cô mãi, không cách nào cô quên được

-Hạ Đồng em không sao chứ?-Khiết Đạt lập tức trấn an cô

-Em... em.. chẳng sao cả...-Hạ Đồng cười gượng gạo đáp

-Thật sao?-Thiên nghi hoặc hỏi

-Thật, em chẳng sao cả, các anh đừng lo cho em chỉ là hai bên má hơi đau thôi...-Hạ Đồng mỉm cười nói

-Ừ anh tạm tin em.

-Các anh về nhà đi, em không muốn vì em mà các anh phải về trễ đâu.-Hạ Đồng xua tay về phía ba anh

-Cô ta cũng tỉnh rồi, mọi người về đi.-Dương Tử dựa người vào cửa, tay khoanh trước ngực lạnh lùng nói

-Nhưng em ấy.....

-Mọi người về đi em ổn mà.-Hạ Đồng lập tức cắt ngang lời Khiết Đạt

-Vậy em nghỉ ngơi đi.-Thiên và Khiết Đạt xoa nhẹ đầu cô rồi bước đi.

Căn phòng chỉ còn lại hai người, Hạ Đồng và Dương Tử, cả hai đều im lặng chẳng nói gì, Hạ Đồng chẳng biết nói gì hơn ngồi co ro trên giường, hai tay chắp lại nhau, vì sao họ lại ghét cô chứ, họ lại nỡ hạ nhục cô chứ, vì sao, vì sao hay chỉ vì chữ nghèo mà bị họ xem thường khinh bỉ cô!??

Suốt bao năm qua luôn vậy, nơi nào cũng không chứa chấp cô, chẳng lẽ cô đáng ghét đến vậy sao, từ ba mẹ đến bạn bè họ đều ghét cô, chẳng lẽ cô khó ưa vậy sao, làm người khác ghét đến thế sao?

Bất giác vài giọt nước mắt nóng hổi rơi trên má Hạ Đồng, từ lúc này đến giờ cô đã kìm nén lắm rồi, cô sợ khóc sẽ yếu đuối, sẽ bị thương hại, có lẽ đã quá hạn nên mới kìm không nổi nữa, bất chợt nước mắt cứ rơi, rơi mãi, Hạ Đồng cố cắn môi không cho tiếng nấc vang lên nhưng không thể, quá sức chịu đựng rồi, có lẽ khóc cô sẽ vơi đi chút nào đó.

Dương Tử từ này giờ đứng lặng người quan sát cô, từ lúc đầu khi cô vừa tỉnh thì anh đã biết cô sắp khóc, chỉ là đang cố kìm lại không cho nước mắt rơi, nếu có mặt hai người kia thì cô sẽ chẳng khóc được chắc có lẽ cô chẳng muốn bị xem là yếu đuối nên anh cũng thuận tay giúp cô, anh từng trải qua nên cũng hiểu khóc có lẽ sẽ tốt hơn nhưng nhiều lúc khóc không giải quyết được vấn đề.

Sau một hồi lâu, Hạ Đồng ngừng khóc hắt khuôn mặt lấm lem cả, nước mắt nước mũi tùm lum trên mặt, thu lại tiếng nấc của mình Hạ Đồng khẽ lên tiếng

-Anh... anh không đi về sao?

-Cô chưa ra sao tôi đi được?-Dương Tử ngồi nhẹ xuống ghế nói

-Vậy để tôi đi.-cô gượng ngồi dậy

-Yên tâm, tôi cho cô nghỉ ở đây thì cũng có lợi, ít nhất cô khỏe sẽ giúp tôi soạn hồ sơ.

-Anh đúng là con người của công việc mà.-cô khê trách nhưng có lẽ vậy sẽ tốt hơn, ít nhất cô còn giúp ích được anh, tuy anh nói vậy thôi chứ cô cũng biết anh đang quan tâm cô

-Nhưng dù gì cũng cảm ơn vì anh đã giúp tôi.-Hạ Đồng cười tươi nói đầy lòng chân thành

-Tôi là thủ khoa của trường cho nên không cần cảm ơn đâu, nhưng cô đừng tưởng chuyện tối hôm qua tôi sẽ bỏ qua.

-Tôi biết mà.-cô cười trừ

Cả hai chợt im lặng, không ai nói gì thêm, Hạ Đồng sực nhớ, lên tiếng hỏi:

-Ai đã giúp tôi vậy?

-Cô không biết hay giả vờ không biết?-Dương Tử cười nhạt hỏi

-Anh nói gì tôi không hiểu, ai đã cứu tôi vậy?-Hạ Đồng nghiêng đầu hỏi

-Sau này cô cũng biết thôi.

-Là ai mới được?

-Nếu hần ta nói thì cô biết ngay thôi, tôi không thích làm kẻ nhiều chuyện.

-Anh đúng là... tức chết vì anh.

Hạ Đồng thật muốn đánh anh một cái, người cứu cô là ai chứ? Tại sao anh lại không nói ra?

-Đừng đi, là ai vậy?-Dương Tử hơi nhìn sang phía cô, hỏi

-Là... mẹ tôi.-cơ thể Hạ Đồng không khỏi run lên từng cơn, lâu lắm rồi cô mới nói từ mẹ nhỉ? Chín năm còn gì.

-Vì sao?

-Anh muốn biết phải không?

27. Chương 27: Ác Mộng Bao Đêm

Chín năm trước tại căn nhà của Hạ Đồng

-Sao em lại giấu anh chuyện này hả?-ông Hưng (ba Hạ Đồng) tức giận la lên

-Em giấu anh chuyện gì chứ?-bà Khuê (mẹ cô) khẽ nói

-Chuyện gì à? Những gì cô ghi trong quyển nhật kí tôi đã đọc hết rồi, cô thật là bí ối khi giấu tôi chừng ấy năm.-ông Hưng tức giận ném quyển sổ về phía bà Khuê

-Trời ạ, quyển sổ... sao anh lại...-bà Khuê khẽ run lên nhè nhẹ

-Không ngờ tôi lại biết hết phải không, cô thật xấu xa khi đã giấu tôi là Hạ Đồng không phải con tôi suốt mấy năm qua.-ông Hưng quát mắng

-Em... em không cố giấu anh... chỉ là em... bất đắc dĩ thôi.-bà Khuê vội vàng giải thích

-Bất đắc dĩ? Đáng lẽ cô nên nói với tôi ngay từ đầu có lẽ tôi sẽ chấp nhận nhưng bây giờ quá muộn rồi, cô và đứa con hoang đó tôi sẽ không tha thứ.-ông Hưng quát toáng lên

-Nhưng còn Tiểu Lạc?

-Có khi nó không là con tôi nữa? Làm sao tôi chắc được.

-Nó thật sự là con anh.... tin em đi

-Quá muộn rồi, những lời cô nói tôi chẳng thể nào tin được nữa.

-Nhưng em..... em nói thật anh tin em đi.... dù Hạ Đồng không phải là con ruột của anh nhưng Tiểu Lạc chắc chắn là con của anh.-bà Khuê nắm chặt tay ông Hưng lắc mạnh

-Buông ra.-ông hất mạnh tay bà Khuê ra làm bà té xuống đất.

-Loại đàn bà như cô tôi chẳng thể tin được,đáng lẽ tôi không nên tin lời một ca nữ như cô

-Anh.. anh nói vậy có nghĩa.....

-Đúng tôi xem cô chỉ là một ả đàn bà vô liêm sỉ dè tiện, đáng lẽ loại người có xuất thân như cô tôi không nên tin, vậy mà tôi cứ đâm đầu vào,tôi quá ngốc mà

-Anh.... anh.... vậy anh có từng yêu em không?-bà Khuê cay đắng hỏi

-Không.-ông Hưng lạnh lùng nói

-Được vậy em đi là được, nhưng Tiểu Lạc là con anh, anh phải chăm sóc nó, còn về Hạ Đồng mong anh sẽ yêu thương nó như con ruột của mình.

Bà Khuê mắt rưng rưng nói rồi bỏ vào phòng một hồi lâu bước ra trên tay xách chiếc vali nhỏ

Tại một góc nhỏ nào đó, một cô bé tám tuổi đã chứng kiến và nghe hết mọi chuyện, những lời nói cử chỉ đó đều như sấm đánh ngang tay của cô, thật sự là vậy sao?

Điều đó đối với một cô bé tám tuổi quả là một cú sốc to lớn, không đâu, không đâu. Cô bé lắc đầu xua đi nhưng linh tính lại mách bảo rằng đó là sự thật.

Khi bà Khuê vừa bước ra khỏi nhà, Hạ Đồng liền lập tức chạy ngay theo ,mong rằng mẹ của mình sẽ nói đó chỉ là giả dối, phải hai từ thôi là quá đủ với cô.

-Mẹ, mẹ đi đâu thế? Cho Đồng Đồng đi chung được không mẹ?-Hạ Đồng kéo áo bà Khuê mặt cún con nói

-Đồng Đồng ngoan, mẹ phải đi, ba con không cần mẹ nữa, mẹ xin lỗi con.-bà Khuê đau khổ xoa nhẹ đầu Hạ Đồng

-Vậy còn Đồng Đồng? Đồng Đồng cũng cần mẹ mà, mẹ không thể ở lại sao? Hay là... hay là những điều lúc này mẹ nói là thật.-Hạ Đồng òa khóc nức lên từng đợt

-Con... con đã nghe gì? Mẹ... mẹ...

Bà Khuê chợt xao xuyến cũng rơi lệ,tội cho đứa con bà, mới tám tuổi mà đã mất tình yêu thương của ba, bây giờ bà lại rời xa. Bà thật là ác độc, bà không xứng làm mẹ của cô.

-Mẹ... mẹ đừng bỏ con, con sẽ ngoan, sẽ không ganh tị với Tiểu Lạc, sẽ không vò vẹo, con sẽ học ngoan, mẹ ở lại đi... con hứa mà... huhu-Hạ Đồng nghẹn ngào nói tay kéo kéo vạt áo bà Khuê

-Mẹ... mẹ không thể.... mẹ phải đi.... đây... con hãy giữ lấy.-bà Khuê nói tay đưa lên cổ mình lấy sợi dây chuyền mặt viên đá ruby xanh ngọc

-Con hãy giữ lấy, chúc mừng sinh nhật con... còn nữa.... sau này...nếu còn cơ hội mẹ con mình sẽ nhận biết nhau... con hãy giữ lấy.-bà Khuê đưa vào tay Hạ Đồng sợi dây chuyền rồi bỏ đi

Hạ Đồng khóc từng cơn, sau đó đuổi theo, kéo chiếc vali trong tay bà Khuê lại không cho bà Khuê đi.

-Con không ẹ đi, mẹ phải ở lại với Đồng Đồng.

-Đồng Đồng, buông ra đi con, mẹ và ba không thể sống chung được.-bà Khuê đau lòng nhìn đứa con gái bé bỏng của mình

Hạ Đồng vẫn ngoan cố không buông ra, khuôn mặt nhỏ lấm lem nước mắt, cô vô thức lắc chiếc đầu nhỏ

-Không, con không ẹ đi... Mẹ phải ở lại với Đồng Đồng...

-Đồng Đồng ngoan, mẹ phải đi.-lòng bà Khuê như bị ai cào xé, đau đến tận tâm can

-Đồng Đồng không muốn xa mẹ mà, mẹ dẫn Đồng Đồng theo đi...

-Mẹ xin lỗi con rất nhiều, mẹ không thể đưa con theo.-bà Khuê càng không ình rơi nước mắt, bởi vì bà biết chỉ cần bà khóc bà sẽ không bỏ đứa con này được

-Không, đừng đi mà, mẹ ơi, con hứa sẽ ngoan, mẹ đừng bỏ con đi, huhu, con không muốn mẹ đi...

-Đồng Đồng, mẹ có lỗi với con.

Bà Khuê vuốt đầu con trẻ, sau đó dứt khoát đẩy cánh tay đang ôm chiếc vali, làm thân thể nhỏ nhắn của cô té ào xuống đất, bà nhân cơ hội kéo vali đi nhanh.

-Mẹ, mẹ... mẹ đừng đi mà... mẹ...-Hạ Đồng thét lên trong tuyệt vọng, mẹ cô cũng đã lên chiếc taxi đi mất

Hạ Đồng ngồi chật vật trên đất suốt ba tiếng đồng hồ, người qua kẻ lại nhìn cơ thể bé nhỏ của cô, Hạ Đồng vô vọng đứng lên, mẹ cô cuối cùng vẫn bỏ cô mà đi, tại sao tất cả đứa trẻ khác đều nhận được tình yêu của ba mẹ, còn cô, chỉ trong chớp mắt tất cả đều tan biến mất.

Người mẹ này, nếu cô gặp lại, cô chắc chắn sẽ rất hận bà, sẽ không nhận lại bà.

28. Chương 28: Huỳnh Ân Di

Hạ Đồng kết thúc hồi tưởng đau buồn của mình, khuôn mặt lấm lem những giọt nước mắt, khóc thì ít gì, cười thì hết đau sao? Phải, đã quá đau rồi, tám tuổi, chỉ tám tuổi thì biết mình là con của mẹ và người khác, ngay đúng sinh nhật thì mẹ bỏ đi chỉ để lại sợi dây chuyền, còn ba thì thường xua đuổi mắng nhiếc cô, Tiểu Lạc cũng bị vạ lây, hai chị em nương tựa vào nhau. Có lẽ... có lẽ cô không thể nhận được những thức tình thương đó, có lẽ nó quá xa vời với cô.

-Có thể lúc trước tôi hay gạ anh, nhưng lần này đều tôi nói đều là sự thật.-Hạ Đồng có phần ghen ngào nói

-Tôi có nói không tin sao?

-Tôi chỉ nói thế thôi, nhưng mà tôi kể chuyện của tôi rồi, còn.... còn chuyện của anh.... tôi... nghe được không?-cô ngập ngừng nói lên nhìn anh dò xét thái độ

Nhanh chóng sắc mặt anh đen lại, đôi mắt đen nhìn cô như bắn ra những tảng băng nhọn.

-Tôi, tôi chỉ muốn biết thôi, dù gì... dù gì tôi cũng...

_Xoảng

Chiếc ly nước trên tay Dương Tử bị anh quăng vào bức tường, vỡ ra từng miếng từng miếng một, lại thêm một kẻ muốn chết sớm đây.

Thấy tình hình bất ổn, Hạ Đồng run lên từng đợt, có lẽ cô đã quá tò mò, không nên xen vào chuyện riêng tư của anh, phải mau xoa cho anh thì tốt hơn

-Tôi.. tôi nói vậy thôi... anh... anh không cần giận... tôi... tôi...-Hạ Đồng chột lấp bắp cả lên, chết rồi, tiêu rồi, anh mà giận có khi cô còn chết nhanh hơn nữa

-Thì ra là thế, chẳng qua cô cũng như những hạng người đó thôi!!! Thừa lúc làm mình tội nghiệp để tìm cách lấy thông tin từ tôi để hoàn thành hợp đồng!-Dương Tử cười nhạt, giọng lãnh đạm thốt ra từng chữ, từ anh lại toát ra sự lạnh lẽo của băng tuyết

-Tôi không có!-cô vội giải thích

-Không có? Nghe sao hay quá nhỉ?

-Anh nghĩ tôi rảnh lắm sao mà tự bịa ra thân phận của mình?

-Tôi không muốn nghe nữa! Khỏe rồi thì đi về đi.-Dương Tử lạnh lùng lên tiếng phải nói từng chữ đều làm Hạ Đồng cảm thấy rùng mình, lạnh quá, sao anh lại làm người khác cảm thấy ghê sợ và khó gần vậy chứ

-Tôi... tôi.... tôi về ngay.-Hạ Đồng xiu giọng phải vọt lẹ thôi

Hạ Đồng vội leo ngay xuống giường, mang đôi giày vào cô ba chân bốn cẳng chạy đi, ở lại đây thêm không bị đánh chết cũng bị anh dọa đến chết.

-Chết tiệt, sao cứ nhắc đến chứ?-Dương Tử tức giận quăng luôn một ly nước khác trên bàn (tên này phí của quá)

Đứng dậy, Dương Tử đi đến chiếc tủ nhỏ gần giường, lấy ra đó là chiếc máy ghi âm nhỏ, màu hồng nhạt, trên đó khắc ngôi sao và ba chữ “Huỳnh Ân Di”, phải là của người con gái của anh để lại. Thứ duy nhất còn lại của cô cho anh

_Tút.....Bíp....

“Dương Tử em yêu anh... yêu anh nhất... Ân Di yêu anh nhất, mãi mãi yêu anh, mãi mãi bên anh”-từ trong chiếc máy một giọng nói ngọt ngào ,trong trẻo mượt mà như dòng suối vang lên

“Dương Tử, anh đừng giận em nữa.... em với anh ấy không có gì đâu.... anh đừng giận nữa nha”

“Cuối cùng anh cũng hết giận rồi nha, Ân Di yêu anh nhất... haha.... Dương Tử sợ một, em sẽ làm bánh cho anh ăn”

“Dương Tử em yêu anh.... Huỳnh Ân Di mãi mãi chỉ yêu anh, sẽ luôn bên cạnh anh đến chết.... coffee cappuccino và hướng dương là biểu tượng của hai ta, một mối tình đầu đẹp và mãi mãi, hãy tin tưởng tình yêu của em nha, Dương Tử!!! ”

“.....”

“.....”

“.....”

“Này... anh lại chơi trò này nữa à... giận gì dai thế... em nghĩ đi ngắm biển với anh bây giờ, Dương Tử xấu xa”

“Em chịu hết nổi rồi, em với anh ấy chẳng có gì cả sao anh cứ nghi ngờ thế, đến chừng nào anh mới tin em đây, anh xấu lắm... em ghét anh”

“Dương Tử, có lẽ đây là lần cuối em ghi âm nhật kí của hai mình vào đây... em không thể bên anh nữa, anh quên em đi.... em không xứng với anh, anh hãy tìm người khác đi, có lẽ cô ấy sẽ tốt và mang lại hạnh phúc cho anh hơn, em... em xin lỗi vì đã không giữ đúng lời hứa. Anh hãy tha lỗi cho em, em yêu anh nhiều lắm, Dương Tử và tạm biệt anh, Ân Di mãi yêu anh.”

Đoạn cuối cùng, nghe đến đây chỉ cần đến đây Dương Tử lại đau nhói cả tim, đây là máy thu những kỉ niệm của anh và người con gái anh từng yêu nhưng cũng là kết thúc tình yêu của hai người, vì sao chứ, vì sao cô lại bỏ anh chứ, những kỉ niệm vui, buồn, giận hờn đều có trong máy ghi âm này, nhưng nó lại là quả kết thúc của cô cho anh.

Đau... đau lắm.... ba năm... đã ba năm rồi... anh luôn mong nhớ cô... luôn hiện hữu hình ảnh cô trong trái tim mình, anh đã thử mở lòng rồi nhưng không thể, mãi mãi không thể... trừ phi... trừ phi có kì tích... nhưng trừ phi chỉ là trừ phi thôi

-Huỳnh Ân Di em ác lắm, sao lại bỏ anh chứ? Đáng lẽ lúc đó anh không nên giận em, xin lỗi vì không tin em.

Dương Tử nắm chặt máy thu âm, nhưng anh sẽ không khóc, khóc cũng chẳng có tác dụng gì, anh phải mạnh mẽ và bắt “họ” phải trả giá vì việc họ đã làm với anh và cả cô ấy

29. Chương 29: Điều Kiện

Hạ Đồng chạy nhanh ra khỏi phòng hội trường, mém tí nữa là tiêu rồi, kì lạ chuyện đó có gì đâu chứ, đau thì nói đau mắc mớ gì mà che giấu mà phải hành hạ mình. Khó hiểu!

-Nhóc đang buồn gì thế nói anh nghe xem.-Lăng Hạo ở đâu xuất hiện từ phía sau cô, làm cô không khỏi giật mình

-Anh định hù em chết mới chịu à, làm em tưởng là ma không đấy.-Hạ Đồng khê trách

-Ngốc.-Lăng Hạo búng nhẹ trán cô.

-Ban ngày ban mặt ma đâu mà ma.

-Ui đau đấy anh biết không?-cô xoa nhẹ trán mình nhăn trán nói

-Thôi nhóc đói chưa anh dẫn đi ăn, chịu không?

-Ăn hả? Ok ok đi liền.-cô gạt đầu lia lịa mắt sáng rỡ cả lên

-Xem nhóc kìa làm gì vui dữ vậy?Đi thôi.

-Đi xe đạp của em kìa.-Hạ Đồng vui vẻ nói

-Xe đạp!???-Lăng Hạo dở khóc dở cười với cô, kêu anh đi xe đạp sao?

-Đúng vậy, chẳng lẽ anh định đi bộ sao?-Hạ Đồng ngây thơ nói

-Nhưng anh không biết chạy xe đạp, nhóc phải chở anh.-Lăng Hạo ra điều kiện

-Được thôi.-Hạ Đồng nhanh chóng đồng ý, cũng khó thối thác, anh có hoàn cảnh giống cô sao lại không biết đi xe đạp ta? Vậy thường ngày anh đi xe gì?

Nhanh chóng Hạ Đồng dắt xe đạp ra, bản thân đã vào vị trí chỉ chờ anh lên ngồi ở phía sau thôi.

-Anh lên đi.-Hạ Đồng nhắc anh

-Ừ.

Lăng Hạo chưa lần nào đi xe đạp, lại còn là con gái chở, không biết sẽ như thế nào nữa, ngồi vào yên sau, cô chậm chậm đạp xe đi.

-Em thật không hiểu, sao xe đạp mà anh không biết chạy?-Hạ Đồng vừa đạp xe vừa nói

-Anh làm sao biết được? Từ nhỏ đã không chạy rồi.-Lăng Hạo đáp lại

-Không lẽ anh đi bộ, anh cũng siêng đó.-Hạ Đồng buồn cười nói

Lăng Hạo không trả lời, nhìn người con gái đang chở mình trên chiếc xe đạp, mái tóc cô bay lòa xòa trong gió, những lọn tóc bay thẳng chạm vào cánh mũi anh, một mùi thơm ngát sức vào cánh mũi anh, nhẹ nhàng, thoang thoảng dễ chịu.

Bàn tay anh đưa lên, cầm lấy lọn tóc bay trước mặt mình, sau đó đưa lên cánh mũi, tham lam ngửi lấy. Tóc cô thật mềm mại, thật thơm.

Cầm nhận người con trai phía sau khác lạ, cộng thêm có cảm giác tóc mình bị ai cầm lấy, cô khẽ nhìn người con trai phía sau, mới phát hiện anh đang nhắm mắt lại đưa lọn tóc mình ở cánh mũi ngửi lấy.

Hạ Đồng hơi đỏ mặt, quay đầu nhìn phía trước chú tâm chạy xe, hành động của anh, quá thân mật. Dù gì cô và anh chỉ quen nhau chưa lâu, mặc dù thân nhau nhưng thân chưa quá mức thân thiết và thân mật được.

Lăng Hạo khẽ mở mắt, buông lọn tóc đó ra, tháo cravat ra luồn ra phía sau tóc cô, sau đó cẩn thận buộc mái tóc được thả ra của cô lên gọn gàng.

Hạ Đồng không nói gì, để yên cho anh buộc tóc mình lên.

Lăng Hạo kêu Hạ Đồng dừng trước một nhà hàng sang trọng, Hạ Đồng nhìn anh một lát, mới dám mở miệng:

-Chúng ta, chúng sẽ ăn ở đây sao?

-Đúng vậy.-Lăng Hạo gật đầu

-Nhưng...

-Nhóc yên tâm, anh được hai phiếu ăn miễn phí ở nhà hàng này.-Lăng Hạo nhìn thấu suy nghĩ cô nói

-Ừm.

Hạ Đồng miễn cưỡng đồng ý đi vào trong, nhà hàng thiết kế theo phong cách Ý, cửa đều làm bằng cửa kính, bày trí sang trọng xa hoa, mang kiểu phương Tây. Mọi thứ đều làm bằng vật liệu cao cấp. Nhìn vào cũng biết là nơi dành cho giới thượng lưu.

Vừa bước vào cửa Hạ Đồng bị nhà hàng này làm cho cô há hốc mở to mắt, nhân viên đón chào khách đứng ngay cửa, nhìn thấy cả hai cùng kính nói:

-Kính chào thiếu...

Còn chưa nói hết câu nhân viên đó đã nhận được cái trừng mắt của Lăng Hạo, lập tức hiểu chuyện vội sửa lời:

-Kính chào quý khách.

-Mau vào thôi.-Lăng Hạo kéo cô vào trong

Cả hai ngồi vào bàn hai người cạnh ô cửa kính, anh gọi món cho cả hai. Sau một lúc lâu phục vụ bưng ra hai phần ăn và hai ly coffee cappuccino rắc thêm socola.

-Nhóc cũng thích uống coffee cappuccino à?-Lăng Hạo hỏi

-Ừm nó rất ngon.-Hạ Đồng uống một ngụm đáp.

-Mà anh cũng thích nhỉ?

-Cũng như nhóc nói vì nó rất ngon và ý nghĩa.-Lăng Hạo vừa thưởng thức ly coffee vừa nói

-Dương Tử cũng thích nữa đó, ba chúng ta giống quá nhỉ?-cô buột miệng nói

-Vậy sao? Thôi nhóc ăn đi đừng nói chuyện này nữa

-Ừm

Hạ Đồng đáp sau đó cúi đầu xuống ăn, khi ăn có để ý đến Lăng Hạo, cách ăn của anh lại ra rất tao nhã, y như anh thường ăn những bữa sang trọng thế này. Làm cô khó mà cho rằng anh thuộc gia cấp với mình.

-Chuyện gì mà nhóc nhìn anh quai vạy?-Lăng Hạo thấy cô chốc chốc nhìn mình

-Không, không có gì cả.-Hạ Đồng cười xòa nói sau đó cúi đầu ăn tiếp

-Chủ nhật tuần này, nhóc đến nhà anh, chúng ta tập hát.-Lăng Hạo bỏ bộ dao nĩa xuống, tao nhã cầm chiếc khăn lau miệng mình, mỗi động tác đều thể hiện một con người sang trọng, lịch thiệp.

-Hình như, không tiện lắm.-Hạ Đồng dè chừng nói, dù gì cô chưa bao giờ đến nhà con trai cả

-Không lẽ nhóc định đưa anh về nhà Dương Tử tập hát.-Lăng Hạo buồn cười nhìn cô

-Nhưng... thôi được ạ.-cô đành chấp thuận

Sau bữa ăn Hạ Đồng định đưa anh về nhà nhưng Lăng Hạo lại không chịu, cô dừng xe mở một khu phố sầm uất, nhìn anh nói:

-Anh không cần em đưa về sao? Dù gì anh cũng không có xe về mà.-Hạ Đồng ngồi trên chiếc xe đạp, nhìn Lăng Hạo đang đứng đối diện mình

-Không sao, nhà anh cũng gần đây thôi.-Lăng Hạo nói

-Vậy thì tạm biệt anh, bai bai.-Hạ Đồng mỉm cười chào anh sau đó đạp xe chạy

Lăng Hạo nhìn cô đi xa dần, lẫn vào dòng người tấp nập, đôi môi mỏng cong lên một đường, gơ tay phải lên tháo chiếc kính bỏ vào túi quần, chừng năm giây sau một chiếc Lamborghini trắng dừng trước mặt anh, tài xế xuống xe mở cửa phía sau cho anh, kính chắn nói:

-Thiếu gia, mời cậu lên xe.

Lăng Hạo không nói gì, lên xe ngồi, tài xế đóng cửa lại cũng chạy vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái, chạy xe đi.

Hạ Đồng chạy về tới nhà, vừa dẫn xe bước vào phòng khách thì thấy Thiên đứng trước mặt cô, hình như anh đang đợi... cô!???

-Em về rồi à, có bị gì không? Anh lo cho em lắm.-Thiên thấy cô vội về đi đến, còn vô ý nắm lấy tay cô

-Em không sao, lúc này em đi với bạn, quên mất giờ về.

Hạ Đồng á ngại nói, đồng thời hơi nhìn tay anh đang nắm tay mình.

Thiên nhận ra hành động của mình, nhanh chóng buông tay cô ra.

-Em không sao là tốt rồi.-Thiên bối rối đáp, anh bị làm sao thế này? Ngày thường anh đâu có hành động như vậy

-Chuyện ở trường anh xin lỗi, nếu anh không lên sân thượng thì em đã không gặp rắc rối rồi.-Thiên nói tiếp về hối lỗi

-Dù gì em cũng đã không sao rồi, anh đừng có lo nữa.-Hạ Đồng vui vẻ đáp

-Ừ, mà hình như Dương Tử có vẻ không vui đó, em lên phòng em ấy xem.

-Em quên mất còn phải pha coffee cho anh ta nữa, anh ta giết em mất.-Hạ Đồng quỳnh quáng chạy nhanh vào bếp y như bị ma đuổi.

Thiên nhìn cô, khe thở dài một cái.

Hạ Đồng vào bếp gấp gấp lấy hũ coffee cappuccino ra không kịp thay đồ nữa, pha với vận tốc nhanh nhất, tìm hũ đựng socola để rắc lên nhưng tìm hoài không thấy.

-Cô tìm gì vậy?-bà quản gia đi vào nhìn cô loay hoay hỏi

-Bột socola để rắc lên coffee đó quản gia, quản gia có thấy không?-Hạ Đồng quay qua nhìn quản gia hỏi

-Hũ đó hết rồi, vẫn chưa mua.-quản gia nói

-Cháu biết rồi.

Hạ Đồng đáp, nhanh chóng đem lên phòng cho anh không quên chào quản gia, đứng trước phòng anh cô cố trấn an sẽ chẳng có gì, gõ cửa nói:

-Tôi vào được chứ?

-Vào đi.

Hạ Đồng khe khàng mở cửa bước vào, thấy Dương Tử đang ngồi nghe nhạc có vẻ rất là thư thái, nên cô cũng có phần yên tâm sẽ không bị phạt, từ từ đặt ly coffee gần anh, cô cười lấy lòng trước, nói:

-Hôm nay tôi về trễ nên mới pha coffee trễ cho anh, anh uống đi.

-Cô biết là trễ sao? Tôi tưởng cô chơi đến nỗi quên đường về rồi chứ.-Dương Tử tháo tay nghe ra nhìn cô lạnh lùng nói

-Tôi xin lỗi tại anh, tôi quên mất giờ về.

-Do cô về trễ cho nên tự phạt mình đi.-Dương Tử đứng lên đút hai tay vào túi nhìn cô

-Tha cho tôi lần này đi, tôi hứa sẽ không có lần sau đâu, làm ơn đi thiếu gia đại nhân.-cô năn nỉ anh

-Tự phạt đi.

-Phạt gì?-cô cau có hỏi

-Vừa hát vừa nhảy éch 10 vòng.

-Anh có cần phạt vậy không? Dù gì tôi cũng đang mặc váy đó.-cô bắt mắt phản đối

-Kệ cô, nhanh đi.-anh không quan tâm nói

-Anh... anh... đúng là tôi không ưa anh nổi mà.

Nói xong Hạ Đồng bắt đầu hình phạt vừa hát vừa nhảy éch làm cô mệt muốn chết, còn anh có vẻ hứng thú khi cô bị như vậy nhưng cũng phải công nhận cô hát hay thật, đúng là anh không chọn nhầm người mà.

-Tôi.... xong rồi...-Hạ Đồng thở hổn hển nói

-Được rồi cô về phòng đi.-anh nói rồi tiếp tục nghe nhạc

“Heo đực anh là tên khó ưa, đáng ghét, tôi mà thắng được cuộc thi hát là anh chết với tôi”, cô trong lòng nghĩ thầm rửa anh rồi mới bước về phòng mình. Sau khi thay đồ xong cô đánh ngay một giấc tới sáng.

30. Chương 30: Về Nhà Anh

Sáng chủ nhật, Hạ Đồng đứng trước cổng trường, hôm nay Hạ Đồng diện ình chiếc váy mềm màu hạt dẻ cùng với chiếc áo trắng, mái tóc thắt lên để lộ khuôn mặt bầu bĩnh trông cô thật cá tính, nét đẹp dịu dàng mạnh mẽ.

Vì hôm nay Hạ Đồng đã hứa đến nhà Lãng Hạo chơi cho nên phải ăn mặc đẹp một tí chứ.

Lãng Hạo từ xa đi đến gần cô, rũ bỏ bộ đồng phục học sinh, anh khoác trên mình chiếc quần jean mang chút bụi bặm, chiếc áo sơ mi đen, hai cánh tay áo dài được xắn lên. Điều không hợp với bộ đồ anh mặc chính là chiếc mắt kính kia, nó có vẻ thư sinh hơn.

-Nhóc đến lâu chưa?-Lãng Hạo nhìn cô hỏi

-Em mới đến thôi, hôm nay nhìn anh bảnh lắm.-Hạ Đồng đánh nhẹ vào vai anh một cái, cái đầm đó toàn là quan tâm, trêu đùa.

-Hôm nay to gan lắm, dám chọc anh.-Lãng Hạo không chịu thua, nhéo chóp mũi cô

-Hihi.

-Chúng ta đi thôi.

Lãng Hạo nói, dẫn cô đến trước một chiếc mô tô phân khối lớn, Hạ Đồng hơi nhìn anh, mãi một lúc mới dám mở miệng:

-Anh đừng nói, chúng ta, sẽ đi xe này nha.

-Đúng vậy.

Lãng Hạo gật đầu, sau đó lấy chiếc nón đội lên cho cô, còn cẩn thận gài quai lại.

-Hay, hay là đi xe bus đi.-Hạ Đồng cười không nổi nói

-Xe bus phải đợi rất lâu, vả lại đi xe mô tô nhanh hơn mà, lên đi.

Lãng Hạo đội nón xong cũng đã lên xe ngồi, chỉ chờ cô ngồi lên.

Hạ Đồng nhìn anh một lát, đi xe mô tô này cô không dám đi, xe này là dành cho những tay đua hạng nặng, cô làm sao dám lên. Lỡ như...

-Nhóc yên tâm đi, anh sẽ chạy cẩn thận.-Lãng Hạo hiểu tâm tư của cô, lên tiếng nói

-Dạ.

Cô không muốn cũng phải đồng ý, đành lên phía sau xe ngồi (đương nhiên là ngồi một bên rồi, chị mắc váy mà)

Sau một lúc lâu chiếc xe dừng trước một căn biệt thự, mang phong cách phương Tây, kiểu dành cho tình nhân ở, nó mang màu trắng toát, xung quanh trồng nhiều loài hoa đầy màu sắc, có cả hồ bơi nữa, ôi nhìn vào mà cô hoa cả mắt, sướng thật ^0^.

-Wow nhà anh đẹp thật.

Hạ Đồng nói đầy ngưỡng mộ, sau một khắc quay qua nhìn anh, khó hiểu trong lòng dâng lên. Không phải anh nói anh thiếu nợ tù túng sao? Sao nhà lại đẹp thế này?

-Đây là biệt thự của bạn anh, anh mượn thôi.-Lãng Hạo nhìn cô hoài nghi nhìn mình, giải thích

-Anh không cần rắc rối thế, nhà anh cũng được mượn nhà bạn anh có phiền phức không?-Hạ Đồng nghe câu giải thích của anh cũng bớt hoài nghi nói

-Không có đâu, bạn anh dễ tính lắm.

-Ừ.

-Nào chúng ta vào thôi.

Nói rồi anh dẫn cô vào trong. Căn biệt thự có hai tầng, tầng dưới là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng ngủ có cả sân thượng nữa chứ. Phải nói căn biệt thự khá lí tưởng để cho những cặp đôi yêu nhau đến sống.

-Nhóc nấu bữa sáng cho anh được không? Anh chưa ăn gì hết.-Lăng Hạo nhìn cô mắt long lanh nói

-Em... em nấu ăn tệ lắm.-Hạ Đồng thú thật, cúi mặt vì xấu hổ

-Nhưng anh muốn ăn, nhóc làm cho anh nha.

-Nhưng.... tệ lắm đó, Dương Tử ăn còn chê lên chê xuống huống hồ là anh.

-Tệ cũng được, anh muốn ăn của nhóc nấu à, nấu đi Hạ Đồng, anh đói sắp xỉu rồi nè.-anh “làm nũng” cô

-Thôi được rồi nhưng đỡ đừng có trách em nha.

Hạ Đồng nói rồi đi xuống bếp mở tủ lạnh ra lấy thức ăn bắt tay vào nấu ăn. Cô đang tối mặt tối mũi mà anh thì ngồi vào bàn ngắm cô lâu lâu còn cười một mình nữa. Sau một lúc lâu cô bưng ra phần ăn cho anh đặt xuống bàn, trứng thì nát bầy, bánh mì thì khét còn miếng thịt xông khói cũng không tốt là mấy.

-Anh ăn thử đi.-Hạ Đồng nhìn phần ăn mình nấu ái ngại nói

Lăng Hạo ăn thử một miếng nhưng có vẻ đúng như cô nói nó không được ngon là mấy. Nhìn thấy biểu hiện của anh là cô cũng hiểu nên lên tiếng

-Dở lắm đúng không? Em đã nói rồi mà, thôi đừng ăn nữa

-Không, rất ngon.-anh cười nói rồi tiếp tục ăn.

-Thật sao?-cô nghi hoặc nói

-Thật mà.

-Anh không lừa em chứ?

-Không, ngon thật mà, mà em không định cho anh ăn hết à.

-Ừm, anh ăn đi.-Hạ Đồng ngồi xuống ghế rót ly nước cho anh và cô.

__Ring...ring...ring

Bỗng tiếng chuông nhà vang lên, Lăng Hạo ra mở cửa Hạ Đồng thì lo dọn dẹp, đang loay hoay trong bếp cô nghe cuộc đối thoại của anh và ai đó trong phòng khách.

-Sao con không chịu về nhà?-giọng một người phụ nữ nói

-Con đã nói con không muốn mà, con muốn có tự do, không gian riêng của mình, ba mẹ đừng có tốn công vô ích.-Lăng Hạo nói về tức giận

-Con thật là, con cái mà để ba mẹ lo lắng như vậy sao, con tính ở đây tới khi nào hả?-giọng người đàn ông quát to

-Ba à, con đã nói là con không thích về mà, khi nào thích con sẽ tự về.-Lăng Hạo cãi lại

-Con theo ba mẹ về đi, chẳng lẽ con muốn ở đây luôn sao?-người phụ nữ nói với giọng hiền từ

-Theo về làm gì, chính ba mẹ ép con phải ra đi mà.-Lăng Hạo tức giận nói

Đứng bên trong Hạ Đồng không khỏi hiếu kì về cuộc đối thoại của cả ba, không lẽ Lăng Hạo bỏ nhà đi sao? Cũng có khả năng đó.

Hạ Đồng nhin không được, đi ra ngoài phòng khách, cô vừa ra liền thu hút ánh nhìn của hai trưởng bối.

Hạ Đồng nhìn hai người kia, cách ăn mặc của họ không cho thấy họ thuộc tầng lớp như anh nói, mà họ thuộc tầng lớp cao hơn, thượng lưu.

Hạ Đồng nhíu mày lại, trong đầu mơ hồ biết được điều gì đó.

-Cô là ai? Sao lại ở đây?-Lăng lão gia chau mày nhìn cô

-Cháu chào hai bác, cháu là Hạ Đồng.-Hạ Đồng lễ phép nói

-Ba mẹ, đây là nhà bạn con, ba mẹ có gì về nhà trước đi.-Lăng Hạo lên tiếng trước khi Lăng lão gia nói tiếp

-Nhà bạn con?-Lăng phu nhân không hiểu con trai mình nói gì hỏi

-Phải, bạn con chỉ mới cho con mượn để con và Hạ Đồng tập hát thôi.-Lăng Hạo đáp đồng thời ra ám hiệu

Lăng lão gia cùng phu nhân cũng thoáng hiểu ra, không khỏi nhìn nhau, đứa con trai này rốt cục muốn bày trò gì đây?

-Hạ Đồng, cháu có thể đi dạo cùng ta không?-Lăng phu nhân hiền hậu nhìn cô

-Dạ...-Hạ Đồng không biết trả lời ra sao cả.

-Mẹ, không cần nhất thiết như thế đâu.-Lăng Hạo hơi nhíu mày nói

-Sao lại không, Hạ Đồng?-Lăng phu nhân nhìn cô, cùng ngầm quan sát, mặc kệ lời Lăng Hạo

-Dạ được ạ.-Hạ Đồng đồng ý, mẹ anh hiền từ như vậy, dễ gần như vậy chắc đi dạo với bà không sao đâu.

Nói xong, cô cùng Lăng phu nhân bước ra hoa viên của khu biệt thự, để lại Lăng lão gia và Lăng Hạo.

31. Chương 31: Bí Mật???

Lăng Hạo nhìn Lăng lão gia một lúc, rốt cục cũng mở miệng:

-Ba hãy kêu bọn người của ba quay về đi, nếu con còn gặp chúng con sẽ không nhượng bộ nữa.

-Ngay cả lời ba này, mày cũng không nghe sao?-Lăng lão gia tức giận nói

-Ba, con đã nói, khi nào con muốn con sẽ quay về nhà, con vẫn muốn ở đây hơn.-Lăng Hạo bất đắc dĩ nói

-Vậy còn con bé đó? Không lẽ con định xem nó là cô ta sao?

-Ba, chuyện của con, con tự biết. Nếu ba không muốn ngay cả ba con cũng không nhận thì cứ làm như ba năm trước đi.-Lăng Hạo không khỏi tức giận nói

...

Hạ Đồng cùng với Lăng phu nhân đi dạo trong khu vườn, có thể nói bác đây cũng rất hiền từ và nhân hậu, bác có vẻ không có gì là ghét cô nên cô cũng thấy thoải mái.

-Lăng Hạo nó nói gì về nó với cháu?-Lăng phu nhân hỏi

-Dạ, anh ấy nói hoàn cảnh gia đình khó khăn, hôm cháu gặp anh ấy, anh ấy còn bị một toán người áo đen đuổi theo, anh ấy nói là bọn đòi nợ. Biệt thự này là anh ấy mượn bạn anh ấy.-Hạ Đồng thành thật kể lại hết không giấu giếm

-Nó nói vậy thật sao?-Lăng phu nhân nói với vẻ khó tin

-Dạ, bộ không đúng sao bác?-Hạ Đồng ngây ngô hỏi lại

-Không, ta chỉ ngạc nhiên sao nó lại nói cho cháu biết như vậy thôi.-Lăng phu nhân nhìn cô hiền từ nói

-Dạ.

Hạ Đồng mỉm cười nhìn bà, trong lòng không khỏi thở phào, cũng khó hiểu, lời cô nói lúc nãy là sai hay sao mà bác lại có vẻ ngạc nhiên như thế?

-Cháu thấy con ta như thế nào?-Lăng phu nhân đột ngột lên tiếng

-Dạ?-Hạ Đồng khó hiểu, kêu cô nhận xét anh sao?

-Cháu cứ nói thật, ta không có ý gì đâu.-bác mỉm cười hiền từ nói

-Dạ, anh ấy đối xử với cháu rất tốt, hay giúp đỡ cháu nhưng anh ấy rất hay chọc ghẹo cháu.-cô nói giọng đều đều

Bác mỉm cười gật đầu có vẻ tỏ ý hài lòng với cô.

Hạ Đồng nhìn bà, nụ cười hài lòng đó là sao?

Lăng phu nhân cùng cô luyện huyền vài chuyện cũng vào nhà, không khí trong phòng khách khá căng thẳng khi thấy được Lăng lão gia cùng Lăng Hạo không mấy vui vẻ nói chuyện với nhau.

-Hai cha con làm gì mà gây căng vậy?-Lăng phu nhân lên tiếng phá vỡ không khí đó

-Nó đó, anh đã nói hết lời mà vẫn không chịu về.-Lăng lão gia tức giận nói

-Ba mẹ, con không muốn cãi nhau với hai người, ba mẹ về đi.-Lăng Hạo nói xong quay người bỏ lên lầu

-Con với cái chả ra cái gì.-Lăng lão gia lắc đầu nói

-Hạ Đồng chắc hôm nay ta không thể trò chuyện với cháu thêm nữa rồi, ta về trước còn Lăng Hạo nhờ cháu nha.-Lăng phu nhân nói rồi cùng Lăng lão gia bước ra cổng lên chiếc xe chạy đi.

Sau khi tiễn hai bác xong, Hạ Đồng đi lên lầu tìm Lăng Hạo, nhẹ nhàng mở cánh cửa ở căn phòng ngay khúc quẹo ra thấy anh đang đứng ngoài ban công, Hạ Đồng từ từ đi lại phía Lăng Hạo, đứng bên cạnh, lên tiếng:

-Anh không sao chứ?

-Anh ổn.-Lăng Hạo hỏi nhưng mắt vẫn nhìn vườn hoa

-Em biết anh sẽ nói ổn.-Hạ Đồng dịu dàng nói

-Có phải nhóc thấy anh quá đáng lắm không?-Lăng Hạo quay qua nhìn cô hỏi

-Em nghĩ anh làm vậy là có lí do của mình, em hiểu mà.-cô mỉm cười nói

-Cảm ơn nhóc.

Lúc này đây khi cô ở bên cạnh an ủi anh, lòng anh nhẹ nhõm hẳn, những phiền muộn cũng vơi đi bớt.

Hạ Đồng nhìn nơi xa xăm, nhẹ nhàng cất giọng hát của mình lên, cô muốn hát để cho anh vơi đi chút nỗi buồn

"... Giữa mệnh mông hoa mặt trời trải dài cuối chân đồi phía xa

Ngồi bên anh mãi ko rời, bình yên nhé hương thơm cỏ cây

Gió ơi gió đừng vội kéo mây kéo hạt mưa rớt qua nơi này

Để em ngắm nụ cười của anh, cứ dịu dàng mà lại nồng say

Những nụ cười mình ước trong nắng, những ngọt ngào gửi vào cành hoa

Những kỉ niệm lặng im trên mây, để nơi này của riêng đôi ta

Để mai này dù xa 2 hướng, vẫn có người hằng ngày chờ anh

Đến một ngày mình lại gặp nhau giữa ngọn đồi ngập màu vàng tươi những bông hoa mặt trời..." (Bài: Đồi hoa mặt trời)

Hạ Đồng dứt dần tiếng hát, hòa vào không gian tĩnh lặng. Từng cơn gió nhẹ khẽ khàng thổi qua khuôn mặt của cô và anh.

-Anh đã đăng kí bài hát chúng ta dự thi rồi.-Lăng Hạo lên tiếng

-Là bài gì vậy?-Hạ Đồng quay sang nhìn anh

-Tự anh sáng tác.

-Anh sáng tác sao? Bây giờ em mới biết đó.-Hạ Đồng ngạc nhiên ra mặt

-Nhóc tưởng anh không biết sáng tác nhạc hay sao mà ngạc nhiên như vậy?

-Không có, em đâu có ý đó.-Hạ Đồng lắc tay

-Đến lúc thi, anh sẽ nói cho nhóc biết một bí mật.-Lăng Hạo nhìn cô thích thú nói

-Bí mật!?? Là gì vậy, hay là nói luôn đi.-Hạ Đồng tò mò hỏi

-Đến lúc đó nhóc sẽ biết nhưng phải hứa không được giận anh.

-Được nhưng mà có thể gợi ý một tí không?-Hạ Đồng nhìn anh làm mặt cún con nói

-Miễn bàn đi.-anh đẩy cô ra, nụ cười lộ hẳn trên môi

Hạ Đồng chu mỏ nhìn anh, bí mật là gì ta?

Anh mượn tiền cô?

Anh chia tay Du Hy? (ơ ơ cái này không phải bí mật gì lắm)

Anh sẽ làm ca sĩ?

Anh thích cô???

Hơi hơi hình như cái cuối không có khả năng nha, cô nghĩ đi đâu vậy? Mau quay về đi Hạ Đồng ơi.

Hạ Đồng quay trở về nhà Chính thì mặt trời cũng đã lặn, một mảng trời đen phủ lấy khắp con đường, Hạ Đồng tháo nón bảo hiểm ra, đưa cho Lăng Hạo, nói:

-Cảm ơn anh đã đưa em về.

-Có gì mà cảm ơn, ráng về học thuộc lòng lời nhạc đi, chúng ta sẽ tập từ từ.-Lăng Hạo khẽ vuốt đầu cô

-Em biết rồi. Anh về nhà đi, tạm biệt anh.-Hạ Đồng vẫy tay chào anh

-Ừm, tạm biệt nhóc.-Lăng Hạo nhìn cô, sau đó lên ga chạy đi mất.

Hạ Đồng nhìn anh chạy đi xa dần, mới đi vào nhà, vừa vào đến cửa giặt nãy người khi thấy Dương Tử ngồi trên chiếc sofa hoàng gia.

-Đi chơi có vui không?-Dương Tử nhìn cô, khóe môi là nụ cười nửa miệng

-Vui hơn ở với anh.-Hạ Đồng liếc xéo anh một cái

-Hôm nay to gan nhỉ? Dám ăn nói với tôi kiểu đó.-Dương Tử đứng dậy, dáng người cao ráo nhìn cô từ phía trên

-Anh lại định bắt tôi vừa nhảy ếch vừa hát mười vòng nữa chứ gì?-Hạ Đồng trề môi nói

-Tôi lại không nghĩ thế.-anh cười lại như không nhìn cô, càng làm cô cảnh giác hơn

-Tôi lại có một ý khá hay.

-Anh lại định bày trò gì?-cô nhúu mày, trong lòng khôn khỏi lo lắng

-Ngày mai cô sẽ biết ngay thôi.

Dương Tử thông thả đút hai tay vào túi, nhìn cô cười lạnh sau đó đi lên lầu.

Hạ Đồng nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng khó yên ổn, anh lại định bày trò gì đây? Đừng nói bắt cô vừa nhảy ếch vừa hát giữa sân trường nha. Đừng mà.

Hạ Đồng mặt mày meo mào đi vào bếp, pha cappuccino đem lên phòng cho anh xong đi về phòng mình thay đồ đánh một giấc đến sáng. Chuyện ngày mai để mai tính.

32. Chương 32: Ép Buộc Làm Trợ Lý Riêng

Sáng sớm Hạ Đồng thức dậy qua phòng kêu Dương Tử nhưng anh đã đi sớm, cũng tốt khỏi làm bữa sáng, cô chạy nhanh đến trường.

“.....You are my love... You are my life... I don't live when I don't have you.....”

Tiếng chuông điện thoại của Hạ Đồng reo lên, nhìn vào màn hình là một số hoàn toàn lạ, cô chưa từng thấy lúc nào, vừa nhắc máy lên cô đã bị tra tấn lỗ tai bằng một giọng nói lạnh lùng

[...Gà mái, lên phòng hội trưởng mau...]

-Anh... anh... là ai?-Hạ Đồng ngớ ngẩn phán một câu xanh rờn khiến cho người ở đầu dây bên kia máu sôi lên vì tức giận

[...Không nói nhiều, mau lên phòng hội trưởng mau...] (cúp máy)

-Phòng hội trưởng? A là heo đực, hèn chỉ mình thấy quen.-cô reo lên (phản ứng siêu chậm =.=)

Mở cửa phòng hội trưởng ra, Hạ Đồng choáng ngợp, tất cả những người trong hội học sinh đều có mặt ở đây. Hạ Đồng hơi nhíu mày, tên này tối qua nói sáng này sẽ cho cô biết mình bị gì, đừng nói trước mặt mấy người này mà nhảy ếch hát nha.

-Anh kêu tôi lên đây làm gì?-Hạ Đồng hít một hơi nói

-Có việc, lại đây ngồi đi.-Dương Tử chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh mình

Hạ Đồng từ từ tiến lại ngồi xuống nhìn anh khó hiểu, khẽ nói nhỏ

-Anh lại bày trò gì đây?

-Im lặng đừng nói gì hết chỉ nghe tôi thôi.

-Đây là người tôi nói, các người có ý kiến gì không?-Dương Tử nói bằng giọng lạnh lùng

-Hội trưởng, anh cần suy nghĩ lại, em thấy cô bé này không được đâu.-một người con gái lên tiếng

-Đúng vậy Nhi nói đúng, cô ta dám nói chúng ta vô tích sự, sỉ nhục mọi người trong hội, làm sao có thể?.-người khác cũng tiếp lời

-Hội trưởng anh nên suy nghĩ lại.-lại một người khác tiếp lời

-Tôi không có gì mà phải suy nghĩ lại,L âm Hạ Đồng đủ tiêu chuẩn để đảm nhiệm vị trí ấy.-Dương Tử khoanh hai tay trước ngực nói

-Tôi cũng tán thành ý kiến đó.-Thiên, Khiết Đạt và cùng đồng thanh lên tiếng

Cả đám người nhìn nhau vẻ khó chịu, không mấy là vui, nhìn khắp người cô như coi xét gì đó. Bọn họ không hiểu hôm nay hội trưởng có ẩn nhằm gì không mà đưa ra quyết định đó.

-Ok, quyết định vậy đi, nếu không còn chuyện gì thì tan họp.

Dương Tử nhanh gọn đưa ra quyết định, cả đám người không đồng ý cũng phải đồng ý, cả tốp người bỏ ra ngoài.

-Lúc này là chuyện gì vậy?-Hạ Đồng nhìn Dương Tử thắc mắc hỏi

-Không có gì chỉ là tôi chọn cô làm trợ lý giúp tôi thôi.-Dương Tử khước môi nhàn nhạt nụ cười

-Cái gì?-Hạ Đồng ngây người ra

-Hạ Đồng anh thấy ý kiến đó cũng hay mà, ít nhất em cũng ít bị ăn hiếp.-Thiên lên tiếng

-Hay cái gì mà hay, em không bị đám tiểu thư kia ăn hiếp thì cũng bị anh ta hành hạ à.-Hạ Đồng chỉ tay vào Dương Tử nói

-Em đừng lo có gì anh “xử” cậu ấy cho.

Khiết Đạt nháy mắt với Hạ Đồng nói, xoay qua liền nhận được cái liếc của Dương Tử, trong đó cô có thể thấy dòng chữ “Tớ sẽ tính với cậu sau, liệu hồn đi”

-Không phải chứ!!! Em không muốn làm trợ lý của anh ta.-Hạ Đồng vuốt trán mình một cái

-Rất tiếc là cô không có cơ hội phản đối. Từ hôm nay cô đã là trợ lý của tôi, phải biết nghe lời.-Dương Tử đắc ý nói

Hạ Đồng khóc không ra nước mắt, nói vậy chẳng khác nào cả năm học cô đều phải nghe theo anh, chắc chết mất.

-Anh được lắm, coi như tôi thua anh lần này đi.-Hạ Đồng nghiêng răng nhìn anh, sau đó dùng dưng bỏ ra ngoài

Cô đi chưa được bao lâu thì cánh cửa lại một lần nữa mở ra, một người con trai với chiếc kính gọng đen, hai tay đút vào túi quần, hơi hợt nhìn ba người kia, nói:

-Trợ lý mới, cũng không tồi.

-Không bằng việc cậu giải quyết giùm cô ta.-Dương Tử cười lạnh nói

-Biết thắt cravat từ khi nào vậy?-Khiết Đạt nhìn cravat lại được thắt ngay ngắn của anh

-Có người thắt giùm thôi.-anh nhún vai, hôm nay cô đến trả cravat ỉnh nên anh bắt cô thắt cho anh, cũng khá lâu chưa ai thắt cravat cho anh rồi

-Đừng nói nhiều, suốt ba năm không vào phòng hội trưởng một bước, hôm nay đến đây làm gì?-Dương Tử không vòng vo nói

-Chỉ là đăng kí thi hát thôi.

-Được thôi, tôi sẽ ưu tiên cậu đứng đầu danh sách dự thi.-Dương Tử cười lại như không cười

-Cảm ơn nha hội trưởng.-anh cười nheo miệng

-Hội phó đã muốn thi tôi phải đưa lên đầu danh sách thôi.-Dương Tử nhặt nheo nói

-Để đáp lại, tối nay gặp hội trưởng ở quán bar Louis, như cũ.-anh nói xong quay lưng đi còn vẫy tay chào cả ba

-Hai người rốt cục đến bao giờ mới chấm dứt đây.-Khiết Đạt cùng Thiên khẽ thở dài một cái

33. Chương 33: Mới Đánh Nhau Sao?

Hạ Đồng hậm hực đi về lớp, từ lúc chuyện của Gia Uyển và Du Hy thì rất ít người kiếm chuyện với cô, lâu lâu chỉ vài tiếng xì xầm nói về cô, cô thầm mừng vì cuối cùng sóng yên biển lặng rồi nhưng có phải sẽ như cô mong muốn bình yên hay là kết thúc bi kịch này là bắt đầu một bi kịch khác..... còn đáng sợ hơn nữa.....

Đã hơn mười giờ đêm rồi mà vẫn chưa thấy Dương Tử về, Hạ Đồng lo lắng ngủ không yên, cứ đi qua đi lại, qua hỏi Thiên thì Thiên nói Dương Tử có chuyện mà chuyện gì tới mười giờ lặn chứ, Hạ Đồng ra phòng

khách đợi anh, cứ lóng nga lóng ngóng nhìn ra phía cửa nhà, đợi mệt quá cô nằm trên ghế sofa ngủ lúc nào chẳng hay.

Hạ Đồng đang chìm trong giấc mộng đẹp, thì cảm thấy cơ thể mình bị ai đó lay lay, quơ tay loạn xạ thì cảm thấy tay mình chạm phải mặt ai đó. Khẽ nheo mắt nhìn người đó một cách mơ mơ màng màng, xuất hiện trước mắt cô là khuôn mặt lạnh lùng mang đầy những vết thương và trầy trên mặt, đôi lông mày chau lại, đôi mắt đen đang nhìn cô trân trân, đây chẳng phải là....

-ÁÁÁaaaa...má ơi...sao...sao anh lại ở đây-Hạ Đồng la toáng lên khi ý thức được

-Người nên hỏi câu đó là tôi mới đúng, tại sao cô lại nằm đây ngủ?-Dương Tử lạnh lùng nói

-Tôi.... tôi.... đợi anh.-hai từ “đợi anh” Hạ Đồng nói rất nhanh mong anh không nghe được

-Sau này đừng đợi nữa, trễ rồi về phòng ngủ đi sáng mai còn đi học nữa.-Dương Tử nói rồi đứng dậy bỏ đi lên phòng

Hạ Đồng thở dài, xoay qua nhìn đồng hồ, trời ơi đã gần một giờ sáng rồi chứ ít gì, sao hôm nay anh về trễ vậy nhỉ lại còn có vết thương của một cuộc ẩu đả nữa chứ, không khỏi tò mò cô đánh liều đi hỏi anh cho rõ.

-Dương Tử tôi có thể vào không?-Hạ Đồng vừa mở cửa vừa nói

-Vào rồi còn hỏi chi nữa.-Dương Tử càu nhàu

-Tôi dù gì cũng phải “chăm sóc” anh mà.-Hạ Đồng cố nén cơn tức nói, có cần móc họng cô không chứ? Đáng ghét

-Tôi không biết cô “chăm sóc” hay là “trả thù” tôi nữa, cảm ơn ý tốt của cô không cần đâu.-Dương Tử chậm chọc đáp

Hạ Đồng tức tối trong lòng, cô đã cố gắng cố gắng nhường nhịn mà anh cứ làm tới, ai mà chịu nổi nhưng nhịn, nhịn, nhịn thôi. Cô cố mỉm cười nói

-Đương nhiên là chăm sóc rồi. Mà anh... anh... mới đánh nhau với ai à.-Hạ Đồng nhìn anh tò mò hỏi

-Liên quan gì tới cô, về phòng lo ngủ đi.-Dương Tử cau có nói

-Vậy là đúng rồi, đảm bảo anh mới đánh nhau về.

Hạ Đồng vỗ tay chắc ăn rồi đi lại phía tủ nhỏ lấy ra hộp cứu thương lại gần Dương Tử mở ra lấy chai thuốc và miếng băng cá nhân

-Đưa mặt anh đây.-Hạ Đồng nhìn anh “hiền lành” nói

-Làm gì?

-Sức thuốc cho anh nếu không khuôn mặt đẹp trai của anh sẽ có sẹo đấy.-Hạ Đồng mỉm cười đáp

-Ý cô là khen tôi đẹp sao?

-Điên, tôi khen anh đẹp hồi nào, xấu hoắc.-cô vội phủ nhận nhưng mà trong lòng biết rõ, anh mà xấu chắc trên đời hết ai đẹp

Dương Tử thì phì cười, Hạ Đồng nhìn anh khó hiểu nhưng cũng phải công nhận khi anh cười đẹp thật, có lẽ đây là nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy ở anh.

Bối rối.

Cô liều mạng kéo mặt anh lại rồi sức thuốc và dán băng keo một cách cẩn thận lên những vết thương làm anh ngạc nhiên vô cùng.

-Xong rồi, anh ngủ ngon sáng còn đi học.-Hạ Đồng nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

Dương Tử khẽ nâng môi, sau đó đi vào nhà tắm.

Đi về phòng Hạ Đồng cảm thấy tim mình đập loạn xạ khi nhìn thấy hình ảnh anh cười, cảm giác vui vui lẫn ngượng ngịu trong cô, nở một nụ cười khó hiểu cô chẳng hiểu tại sao, có lẽ cô bị bệnh chăng, có lẽ thế,

nên đi khám tốt hơn nhiều.

34. Chương 34: Chuẩn Bị Cho Thiên

Sáng sớm Hạ Đồng đã có mặt ở nhà bếp làm hai ly coffee cho hai vị thiếu gia, tâm trạng của cô đỡ hơn hồi tối nhiều, suốt đêm cô cứ trằn trọc vì nụ cười của anh, anh cười rất đẹp nhưng cô lại thấy anh rất ít cười, vội lắc đầu xua đi suy nghĩ mông lung cô đặt phần ăn sang xuống bàn rồi lên phòng hai vị thiếu gia gọi thức dậy

_Cốc...cốc...cốc

-Anh Thiên em vào nha.-Hạ Đồng đứng ngoài phòng Thiên nói lớn

-Ừm em vào đi.-Thiên trong phòng nói vọng ra

Nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, thấy anh đang đứng chỉnh trang bộ đồng phục, nhìn kĩ Thiên cũng đâu có kém gì Dương Tử, khuôn mặt luôn ấm áp, nụ cười hiện trên môi thật dịu dàng

-Wow, nhìn kĩ anh đẹp thật.-Hạ Đồng lên tiếng nửa ngưỡng mộ nửa trêu đùa

-Em... dám trêu anh nhỉ, gan ha.-Thiên chột bối rồi, mặt đỏ gắt cả lên

-Em nào dám, em nói thật mà, anh đẹp lắm.-Hạ Đồng mỉm cười đáp

-Thôi đi cô nương, ghẹo anh hoài ha.-Thiên véo nhẹ má cô

-Hi, em nói thật mà tại anh nghĩ em ghẹo anh thôi.

-Ừ anh tin mà.-Thiên cười dịu dàng đáp

-Ừ mà anh chưa xong nữa nhỉ?-Hạ Đồng hỏi khi thấy chiếc cravat và áo khoác đang nằm trên giường

-Ừ anh chưa xong, đợi anh tí.-Thiên đáp

-Hay để em giúp anh nha.

Hạ Đồng mỉm cười đáp, rồi khom người xuống lấy chiếc cravat đưa lên cổ thắt cho Thiên, vì chiều cao có hạn nên Hạ Đồng phải nhón chân lên mà thắt, vừa mới chân lại thêm tay còn phải ngược lên nữa chứ, làm Hạ Đồng phần nào thấy khó khăn

Thiên có vẻ không chú tâm đến tình trạng “thấp bé” của Hạ Đồng, vì tình trạng anh bây giờ..... rất rất hạnh phúc. Tim cứ đập thình thịch mãi, phải chi, phải chi ngày nào cũng thế này, làm điếm tâm, chính trang lại đồng phục cho anh thì tốt biết mấy

-Xong rồi.-Hạ Đồng kéo ngay ngắn chiếc cravat vừa thắt xong nói

-Cảm ơn em.-Thiên cười “hạnh phúc” nói

-Anh khoác áo vào đi.-Hạ Đồng nhắc nhở

-Ừ cảm ơn em.

-Anh mặc áo khoác dài hay ngắn vậy?-Hạ Đồng thắc mắc

-Anh tính mặc ngắn.-Thiên nhẹ nhàng đáp

-Hôm nay trời hơi lạnh anh mặc áo khoác dài tay đi.

Hạ Đồng nói rồi lấy nhanh chiếc áo khoác ngắn tay trên giường thay bằng chiếc áo khoác dài tay trong tủ quần áo, rồi khoác nhanh cho Thiên. Đồng phục đã chỉnh tề, trông anh trong bộ đồng phục này cũng thật đẹp, tuy màu đen nhưng lại không mất đi vẻ đẹp ấm áp dịu dàng, nhất là đôi mắt nâu đỏ, trông nó thật gần gũi và ấm áp làm cô luôn cảm ấy lòng ấm hẳn

-Xong rồi anh xuống nhà trước đi, em qua phòng Dương Tử kêu anh ấy

-Ừm

Hạ Đồng nói rồi ra khỏi phòng Thiên, thẳng tiến phòng của Dương Tử, đứng ngoài phòng tay cô nắm chặt khóa cửa nhưng chẳng mở ra, vì sao ư? Vì chuyện tối qua, sợ tim mình sẽ đập loạn lên khi thấy anh cười, sợ... sợ mình sẽ vượt quá xa mức giới hạn.

_Cạch

Đang đứng lơ mơ phân vân mở với không thì cánh cửa tự nhiên bật ra, thoáng giật cả mình, Hạ Đồng mới lấy lại bình tĩnh nhìn cánh cửa tự nhiên bật ra, định phán nó cái đá chân, thì bắt gặp Dương Tử đang đứng nhìn cô lạnh lùng và khó hiểu những hành động của cô

-Cô làm trò gì thế?-Dương Tử nhìn cô trân trân nói

-Hả... Không... không có gì, tôi chỉ lên kêu anh thôi.-Hạ Đồng cười như con ngốc đáp

-Lẹ lên đi, hôm nay có cuộc họp chuẩn bị phần thi hát, cô lo hồ sơ chưa?-anh lạnh lùng nói

-Ồ... hồ sơ? Tôi... tôi có biết gì đâu.-cô ấp a ấp úng nhìn anh trân trối nói

-Đúng là tức chết với cô, tôi biết thế nào cũng vậy nên chuẩn bị giùm rồi.-anh nhún mặt lạnh lùng nói

-Thật sao? Cảm ơn anh nhiều lắm.-cô mắt sáng rỡ cả lên

-Không có lần sau đâu đó.

Anh nói rồi thông dong bước đi xuống nhà, để lại cô còn sung sướng, hôm nay tên này tốt thật, cô không lo chuẩn bị hồ sơ vậy mà cũng được bỏ qua. Haha hôm nay quả là ngày may mắn của cô mà.

Hạ Đồng sốt sắng chạy nhanh xuống bếp dọn bữa sáng cho anh, bưng ra hai phần ăn cùng hai ly coffee, hôm nay cô thay đổi khẩu vị cho hai người để khỏi ngán

-Mặt em sao thế?Lại đánh nhau à.-Thiên vừa ăn vừa nhìn Dương Tử hỏi dò xét

-Ừ, anh biết mà.-Dương Tử đáp lạnh lùng

-Ừ, nếu được thì em đừng lại đi.

Ngay khi Thiên dứt lời Dương Tử liền buông bộ dao nĩa xuống, lấy khăn lau lau miệng rồi đứng phắt dậy bỏ đi, Thiên lắc đầu nhìn theo đứa em trai ngỗ nghịch của mình mà trong lòng thoáng đau giùm.

Đã ba năm, ba năm rồi, vẫn chưa dứt ra được, có lẽ nó đã khắc sâu quá rồi.

Thiên ăn nốt phần ăn rồi cũng bỏ đi trước. Hạ Đồng đứng phía trong không khỏi thắc mắc, từ trước tới giờ anh có bao giờ như vậy đối với Thiên đâu chứ, đúng là tên tính khí thất thường, vui thì không sao, giận thì quả có sao.

35. Chương 35: Chị Ấy Là Thiên Sứ

-Là... la là... la... la ngày mới bắt đầu... đôi ta bên nhau... dù khoảng cách có xa, dù tình ta chưa đủ... nhưng em tin chúng ta sẽ mãi bên nha.... la... là.. lá là... la...

Chạy xe đến trường Hạ Đồng hát vang khúc nhạc, tâm trạng có vẻ khá khảm hơn.

Vừa dắt chiếc xe vào bãi Hạ Đồng lơ mơ đi lên phòng hội trường, cổ trần an mọi chuyện sẽ bình bình an an Hạ Đồng lấy can đảm mở cửa, vừa bước vào mọi ánh mắt đều dồn vào cô, ghen ghét có, đố kị có, xem thường khinh miệt có, cũng đúng chuyện cô gây ra cũng đủ chấn động ngôi trường Nhuận Lâm này mà. Quen rồi, đã quen lắm rồi kể cứ cho họ ngắm dù gì cô cũng xinh mà (muốn ới với bà này luôn ____ ____!)

-Là trợ lí của hội trưởng sao mà cô cứ đi trễ về sớm thế? Làm kiểu gì thế nhắm không được thì đừng làm.-một chị lớp mười hai (tên Hà) lên tiếng mỉa mai nhìn Hạ Đồng về khinh miệt

-Em đâu có, chỉ là tối qua em lo làm một số đồ cho anh Dương Tử nên mới ngủ trễ sáng nay dậy trễ tí, chị có cần khó vậy không?-Hạ Đồng cười khinh đáp lại

-Cô... cô làm sai mà còn trả treo à, đến trễ mà bảo là ngủ trễ hay là làm biếng nói ra còn chấp nhận chứ đừng đem hội trưởng ra làm tấm chắn.-Mặt Hà tối sầm lại vì tức

-Em nào dám chứ, anh hội trưởng cao cao tại thượng em nào dám lấy ra đùa, quả thật tối qua em làm giúp anh ấy mà.-Hạ Đồng đáp lại giọng vô cùng hiền lương thực đức

-Cô...

-Thôi đi đây không phải chỗ cho hai người cãi nhau.-Dương Tử chau mày lên tiếng

-Còn cô đi trễ thì chấp nhận còn cãi lại, mau lại đây cho tôi.-Dương Tử lãnh đạm đánh ánh mắt sắc bén lạnh đến rùng mình cho cô

-Biết rồi, tôi muốn đâu chứ.-Hạ Đồng thầm nói rồi đi lại phía ghế gần anh ngồi xuống

-Họp thôi.-Dương Tử mặc cô lật đống hồ sơ ra nhìn qua loa rồi bắt đầu họp

Trọng tâm của buổi họp chẳng qua chỉ là cuộc thi hát, cách trình bày, cách cho điểm cách ứng xử đều có trong buổi họp, quả là lợi cho cô, trình bày cho điểm cô đều đã nghe nói nhưng ứng xử là câu hỏi, họ không bật mí một tí nào.

-Oa... oa buồn ngủ chết được.-Hạ Đồng ngáp ngáp dài than vãn

-Ngủ thì về nhà hãy ngủ ở đây là trường không phải chỗ cho cô nằm vạ.-Dương Tử mắt nhìn tập hồ sơ nói

-Biết, không cần anh nhắc, khó chịu quá đi.-Hạ Đồng giọng buồn ngủ nói

-Mà Dương Tử anh nhắm năm nay liệu Sa Sa có giành được chức quán quân nữa không?-chị Liên lên tiếng về tò mò

-Hỏi thừa chị ấy năm nào mà chẳng thắng.-Vy phản ánh vấn đề

-Oh ai nhắc đến tôi thế.

Một giọng nói vang lên, cánh cửa bật tung ra, bước vào là một người con gái trẻ trung xinh đẹp, vẻ đẹp hào nhoáng, kiêu sa quý phái không quá kệnh kiêu cũng không quá tầm thường, mái tóc nâu hơi xoăn được xõa dài ngang lưng, đôi mắt long lanh cùng hàng lông mi cong dài cao vút, làn da trắng nõn nà trong bộ đồng phục đen.

Vừa nhìn thấy người con gái đó Hạ Đồng cũng phải hâm mộ, quả thật xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, người thì đẹp, giọng nói nhỏ nhẹ trong veo, còn tính tình chắc tốt và thân thiện hòa đồng lắm. Làm sao cô có thể sánh bằng chị ấy chứ?

-Sa Sa tụi em chỉ đang nói thế nào chị cũng giành giải quán quân.-Hà cười tươi như hoa nói

-Cảm ơn cậu, dù gì năm nay cũng có người mới tham gia mà.-Sa Sa khiêm nhường nói

-Chị đừng nói vậy chứ, ai có thể thắng nổi chị chứ, chị vừa xinh lại hát hay nữa, ai mà thắng nổi.-Quyên xua xua tay

-Cậu quá khen.-Sa Sa cười thẹn thùng

-Cậu tới đây làm gì?-Dương Tử khoanh tay trước ngực lạnh lùng hỏi

-Mình mới về nước nên ghé qua thăm mọi người không được hả?-Sa Sa trên môi nở một đường cong tuyệt mỹ thu hút mọi ánh nhìn, quả thật đẹp, đẹp lắm

-Thăm xong chưa, nếu xong thì đi đi.-Dương Tử chẳng có một chút cảm xúc nói

-Này cậu quá đáng lắm đấy, tớ dù gì cũng là thành viên trong hội mà.-mặt Sa Sa hơi tối lại nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ rạng rỡ lúc nãy nói

-Được muốn thì cứ ngồi.-Dương Tử nhún vai đáp

-Nhưng ai đấy?-Sa Sa chỉ tay về phía Hạ Đồng về tò mò hỏi

-Là trợ lí của tôi.-Dương Tử vắn vẹo đáp lại

-Trợ lí? Cậu chọn rồi hả?-Sa Sa miệng hơi cười cười nhưng biểu lộ vẻ thất vọng

-Ừ không được hả?-Dương Tử nhìn Sa Sa hỏi

-Không, tớ chỉ thắc mắc từ lúc... lúc em ấy đi thì có ai là trợ lí cậu đâu... bây giờ cậu lại...

-Chẳng lẽ tìm một người làm trợ lí ỉn cũng là sai sao? Tôi có cần chịu gì không?-Dương Tử lạnh lùng nhìn Sa Sa cười nửa miệng

-Không... đương nhiên là không... Tớ không có ý gì hết.

-Vậy thì vào họp đi, trễ rồi.

Sa Sa tuân theo răm rắp, khi đi ngang qua cô Sa Sa có vẻ không mấy vui dù trên môi của cô luôn nở nụ cười, Hạ Đồng cảm thấy bất an, cả người run lên nhẹ nhẹ, chẳng nhẽ sắp có chuyện chẳng lành.

Buổi họp kết thúc, hầu hết tất cả thành viên trong hội đều rời khỏi phòng hội trường, Hạ Đồng cũng không ngoại lệ. Vừa đi ra ngoài cửa thì thấy Sa Sa đi theo phía sau Dương Tử, trên khuôn mặt là nụ cười tươi.

-Em mới về nước không lẽ anh không định mời em một bữa sao?-Sa Sa khoác tay Dương Tử

-Muốn thì tự mình tổ chức, tôi không rảnh.-Dương Tử lạnh nhạt buông một câu đồng thời hất tay Sa Sa ra

-Anh... Anh không thể dành một ít thời gian sao?-Sa Sa mím môi, nhìn Dương Tử

-Không, dù chỉ nửa giây.-Dương Tử bỏ lại câu lạnh lùng đó rồi bước đi

Khi đi ngang cô, anh hơi dừng lại nhìn nhưng đi tiếp, Hạ Đồng cũng nhìn anh lại, anh nhìn cô? Nhìn gì không biết nữa.

-Hạ Đồng, em đến đây bao lâu rồi?-Sa Sa đi đến bên cạnh cô hỏi

-Dạ chưa được lâu lắm.-Hạ Đồng cười nhẹ đáp lại

-Chưa được lâu? Vậy mà tin đồn giữa em và Khiết Đạt cùng Thiên phát tán nhanh nhỉ?-Sa Sa dù trên môi là nụ cười nhưng trong lòng không khỏi ghen ghét

-Dạ, cái đó thì...-Hạ Đồng bối rối nhìn Sa Sa

-Chị không có ý gì đâu, chỉ là muốn xin lỗi em về chuyện của Gia Uyển thôi.

-Dạ!??-cô khó hiểu nhìn Sa Sa

-Gia Uyển là... em họ của chị.-Sa Sa chậm rãi nói ra từng chữ

Hạ Đồng nghe xong cả kinh, Gia Uyển là em họ của Sa Sa? Không phải vậy chứ? Hạ Đồng đúng là khóc không ra nước mắt, chỉ còn cách mong là Sa Sa là người hiểu chuyện không chấp nhất cô.

-Chị chỉ nói vậy thôi. Em về lớp đi.-Sa Sa mỉm cười nhìn cô

-Chào chị.

Hạ Đồng cúi chào Sa Sa sau đó đi về lớp.

Sa Sa nhìn bóng lưng của Hạ Đồng đi xa dần, khóe môi nhếch lên một đường, chúc vụ trợ lý đó cô đã rất muốn đảm nhiệm nhưng vì ba năm trước có một con kì đà cản mũi, thế mà ba năm sau vẫn có con kì đà cản mũi xuất hiện.

-Về rồi sao?-một giọng nói hời hợt vang lên phía sau lưng cô

Sa Sa quay lưng lại thì thấy người con trai dựa người vào tường, hai tay khoanh trước ngực nhìn Sa Sa.

-Cậu vẫn như xưa nhỉ? Không thay đổi chút nào.-Sa Sa khoe môi hơi nâng lên nói

-Lời khen đó cô cứ để lại mà dùng, nó thích hợp với cô hơn.-anh buông hai tay xuống, đút vào túi, thông thả đi về phía Sa Sa

-Mới vừa gặp mặt có cần lạnh nhạt vậy không?-Sa Sa không mấy vui nói

-Chưa lạnh nhạt bằng việc lúc này cô nói với em ấy? Chị họ Gia Uyển à.-anh cười khinh nhìn Sa Sa

-Vậy thì sao? Đừng nói ngay cả cậu cũng để ý con bé đó nha.

-Không phải để ý mà là quan tâm.

-Tôi lại thấy để ý đó.

-Cô muốn nói sao cũng được, ráng mà bám Dương Tử dai vào, hẳn ta chỉ hợp với hạng người như cô thôi.-anh cười lại như không

-Hạng người như tôi là sao? Cậu đừng có quá đáng.-quả nhiên sắc mặt Sa Sa một mảng đỏ một mảng đen

-Cái đó cậu hẳn phải rõ hơn tôi, sao lại hỏi tôi chứ?-anh khẽ nhếch môi, bỏ đi không thèm đếm xỉa tới Sa Sa

-Cậu...

Sa Sa tức đến mức mặt đỏ lên, dám nói với cô kiểu đó sao? Anh nghĩ mình là ai? Kim Sa Sa cô chưa bao giờ thua một ai và nhất định cô sẽ thắng.

Giờ ra về, Hạ Đồng chạy lên hội trường, lúc này Lăng Hạo kêu cô khi nào ra về thì lên quảng trường gặp anh, cô thật không biết anh định bày trò gì nữa đây?

Mở cửa phòng hội ra, Hạ Đồng thấy Lăng Hạo ở trên khán đài ngồi ở chiếc đàn piano, dưới lớp kính mỏng có thể thấy ánh mắt đượm nỗi buồn của anh. Dù quen anh chưa lâu nhưng cô chưa thấy ánh mắt đó của anh bao giờ cả.

Hạ Đồng từng bước từng bước đi lên khán đài, đứng nhìn Lăng Hạo.

Lăng Hạo ngẩng đầu nhìn cô, trên môi nhanh chóng là nụ cười, nói:

-Em đến rồi sao?

-Ừm.

Hạ Đồng đáp, nhìn anh. Có chút nhú mày khi phát hiện trên mặt anh cũng có vết thương sau một cuộc ẩu đả để lại, chân mày ngày càng nhú chặt lại. Dương Tử cũng có, Lăng Hạo cũng có! Hai người này rốt cục có liên quan tới nhau không?

-Em không sao chứ? Chúng ta tập hát ở đây nha.-Lăng Hạo thấy cô ngần người ra hỏi

-Ở đây sao?-Hạ Đồng sức tỉnh hồi, chắc cô đa nghi quá thôi

-Đúng vậy, dù gì đến buổi thi em cũng đứng ở đây hát mà, tập ở đây cho quen.

-Nhưng mà đến lúc đó sẽ có rất nhiều người, em sợ.-Hạ Đồng e dè nói

-Đừng sợ, em hãy tưởng tượng trước mắt em là hàng ngàn người nhìn em hát.-Lăng Hạo dịu dàng nói

-Được sao?

-Em làm được, bây giờ chúng ta bắt đầu thử nha.

Lăng Hạo nói bắt đầu lướt tay lên bàn phím piano, từng nhịp từng nhịp nhẹ nhàng vang lên, giữa một hội trường rộng lớn, chỉ có tiếng nhạc du dương trầm ấm.

”...Thời gian đã qua dần

Ngày xưa của đôi mình

Cùng chung mộng mơ

Sánh bước nơi thiên đường

Rồi...”

Hạ Đồng không cách nào vượt qua khó khăn trong lòng, cứ nghĩ đến hàng ngàn người nhìn cô hát, còn hàng ngàn người chiêm chọc kêu cô xuống đi, cô lại không cách nào hát tiếp được.

-Em, em không thể.-Hạ Đồng phe phẩy lắc đầu

-Em làm được mà.-Lăng Hạo dừng tay lại nhìn cô

-Không, em không làm được. Bọn họ sẽ không nghe em hát đâu. Chúng ta sẽ không thắng được đâu.-Hạ Đồng vô lực lắc đầu

-Em hãy xem, anh là khán giả của em. Chỉ mình anh thôi Hạ Đồng.-Lăng Hạo nhu tình nhìn cô nói

Chỉ mình anh, làm khán giả cho cô sao? Hạ Đồng nhìn anh, đôi mắt to tròn mở to, sáng lấp lánh như thủy tinh trong suốt, thanh thuần đến dường nào.

-Ừm.

Hạ Đồng gật nhẹ đầu, anh đã quyết tâm giúp cô như vậy, cô không thể làm anh thất vọng, càng không thể vì mình mà thua được.

-Bắt đầu nhé.

Lăng Hạo nói cũng bắt đầu dần lại, Hạ Đồng nén cảm xúc hỗn loạn của mình, khe khẽ cất giọng hát.

”...Thời gian đã qua dần

Ngày xưa của đôi mình

Cùng chung mộng mơ

Sánh bước nơi thiên đường

Rồi thu tàn đông về

Nhìn bóng anh xa mờ

Chìm trong ngàn nỗi sầu

Hỏi lòng em đã sai...”

Cứ thế Lăng Hạo giúp từng bước từng bước can đảm hơn, cuối cùng thì cô cũng hát được, còn mạnh dạn hơn, cả hai kết thúc trong một nụ cười thỏa mãn, nụ cười ấy sáng lạng giữa không gian tĩnh mịch của nó.

36. Chương 36: Cuộc Thi Hát Định Mệnh

Đạo này cứ vừa ra về là Hạ Đồng tức tốc chạy lên hội trường thành ra cô cứ đi sớm về trễ, ít khi ở nhà mà nếu về thì cũng trễ. Đạo này có lẽ cô chú tâm vào cuộc thi hát quá nên quên mất trọng tâm mình đến đây.

Không khí ở trường sôi nổi và náo nhiệt hẳn lên vì hôm nay là cuộc thi hát. Đứng phía sau cánh gà Hạ Đồng lén nhìn ra, hàng ngàn con người đang ngồi phía dưới vẻ hào hứng, cảm thấy hồi hộp và không tự tin với chính bản thân mình, Hạ Đồng muốn rút lui nhưng đã kề bên rồi làm sao mà rút nữa. Dù đã cùng Lăng Hạo tập nhiều lần nhưng Hạ Đồng vẫn không sao quen được, cứ hát khúc đầu là chập chờng mãi.

-Sắp bắt đầu sao đây?-Hạ Đồng lo lắng nói, đi qua đi lại

-Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi, có anh mà.-Lăng Hạo trấn an cô

-Ừ.-Hạ Đồng gật đầu một cách ngần ngại

“.....Love... love...I ove.... you are my love.... hey my baby... you're mine.....”

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Hạ Đồng reo lên, là số điện thoại của Thi.

-Alo.

[...Chị hai...]-giọng nói trẻ con trong sáng đầu dây bên kia vang lên khi nghe cô nhắc máy

-Tiểu Lạc, là em sao?-Hạ Đồng ngạc nhiên nói

[...Dạ, em nhớ chị hai lắm, khi nào chị về vậy?...]

-Chị chưa về được đâu, khi nào rảnh chị sẽ về, chịu không?.-Hạ Đồng nói bằng giọng ầm áp nhất

[...Em không chịu đâu, em muốn gặp chị, em nhớ chị lắm...]

-Tiểu Lạc ngoan nha, chị hai thương Tiểu Lạc lắm, khi nào được chị sẽ về chơi với em.

[...Chị hai hứa đấy...]

-Ừ chị hai hứa.

[...Chị không được gạt Tiểu Lạc đó, pye pye chị em sẽ đợi chị về...]

-Ừ, yêu Tiểu Lạc nhất *chụt*. -Hạ Đồng đáp còn kèm theo cái hôn qua điện thoại rồi cúp máy

Hạ Đồng cảm thấy trong lòng có thêm động lực, cuộc thi này cô phải thắng.

-Ai vậy?-Lăng Hạo đứng bên cạnh cô hỏi

-Là em trai của em.-Hạ Đồng đáp

-Chắc nhóc nhớ em của nhóc lắm.

-Vâng.

Cô đáp, cô phải thắng cuộc thi này, ra điều kiện quay về thăm Tiểu Lạc.

-Ừ, thôi em đi thay đồ cái đã.

Hạ Đồng mỉm cười rồi bước đi trên tay cầm bộ trang phục đi vào phòng thay đồ.

Lăng Hạo nhìn cô khẽ cười, đồng thời tháo chiếc kính ra, khuôn mặt đẹp trai đến mức hút hồn bao cô gái, anh rất chờ mong một lát nữa.

-Cảm ơn mọi người đã tới ủng hộ cuộc thi hát này.-thầy Huy dẫn chương trình đứng trên khán đài cầm micrô nói

-Hôm nay thành phần ban giám khảo của chúng ta là thầy hiệu trưởng, em Dương Tử và ca sĩ Lam Tương mời vỗ tay hoan nghênh chung.-thầy nói thì phía dưới ba người đứng dậy vỗ tay với mọi người, ai ai cũng vỗ tay hò hét lại

-Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu cuộc thi đầu tiên là em Khả Vi lớp 11A1 và em Minh Khang lớp 12A1.

Thầy nói rồi đi vào cánh gà nhường lại cho cặp nam nữ dự thi. Phần thi của ai cũng rất nổi trội có thể thấy sự quyết tâm trong họ, ai ai cũng gương mặt hào hứng ,ai cũng hát rất hay làm cô cảm thấy mình không sánh bằng họ.

-Đừng nói nhóc sợ rồi nha!??-Lăng Hạo từ phía sau vỗ vai cô một cái trêu chọc

-Ai nói em sợ hả? Có anh đó.-Hạ Đồng héch mặt lên

-Vậy thì tốt, anh lại sợ nhóc lên khán đài lại run cầm cập không hát thôi.-Lăng Hạo nhún vai nói

-Anh xem thường em quá đó. Lát nữa em sẽ cho anh thấy bản lĩnh của em.-Hạ Đồng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nói

-Làm được hãy nói nha.

Hạ Đồng quánh nhẹ vào người anh một cái, cô biết anh nói vậy là để làm cô cảm thấy thoải mái hơn, nhưng mà chính cô lại sợ giống như những lời anh nói.

-Nãy giờ em mới chú ý nha, anh không đeo kính rất đẹp trai.-Hạ Đồng nhìn anh bảy phần thật ba phần đùa

-Anh đẹp từ lâu rồi.

-Chết em rồi.-Hạ Đồng la lên một cái

-Em làm sao vậy?-Lăng Hạo không khỏi lo lắng hỏi

-Anh làm em muốn ói chứ gì. Làm ơn tự tin vừa thôi.-Hạ Đồng tỉnh ranh đáp lại

-Giỏi lắm, dám phá anh.-anh véo má cô

-Em, em sai rồi. Buông tay ra đi anh Lăng Hạo.-Hạ Đồng bị nhéo đau vội hòa hoãn nói

-Còn dám phá anh không?-anh không buông tay hỏi

-Không, không dám nữa. Buông tay đi anh.

-Như vậy mới ngoan.-Lăng Hạo hài lòng buông tay ra

Vừa được giải thoát cô xoa xoa hai bên má mình, có cần chơi ác vậy không? Nhéo má cô, đổ hết rồi. Hạ Đồng khuôn mặt bí xị nhìn anh

-Muốn anh nhéo nữa phải không?-Lăng Hạo giơ tay định véo má cô nữa

-Không, em không muốn.-Hạ Đồng vội vã đưa hai tay ôm má mình, nhìn anh cảnh giác

-Không giỡn nữa, chúng ta chuẩn bị đi sắp đến lượt chúng ta rồi.-Lăng hạo không giỡn nữa nghiêm túc nói

-Ừm, em vào vị trí trước.

-Ừm, anh cũng vào vị trí đây, một lát phải cố lên đó.

Lăng Hạo trước khi đi không quên làm động tác cổ lên.

Hạ Đồng nhìn anh, lại đi cười ngu ngốc, anh vẫn là anh, một Lăng Hạo bí hiểm nhưng lại dịu dàng ầm ập, cũng bắt cần tất cả.

37. Chương 37: Bất Ngờ

-Tiếp theo là phần thi của em Hạ Đồng lớp 11A1 và em Lăng Hạo lớp 12A1.-thầy Huy nói

Từ phía trên khán đài một thứ vật thể màu trắng rơi nhẹ xuống, không khí trên sân khấu đột nhiên lạnh lạnh và một màu trắng xóa bao phủ lấy.

Tuyết.

Thứ vật thể đó là tuyết chỉ có điều đây là tuyết rơi giữa hè nói đúng hơn là tuyết giả, được Lăng Hạo sắp đặt từ lâu mới có thể làm giống như thật. Đó cũng chính là điều cô thắc mắc, anh làm sao có thể làm được một thứ công phu thể này.

Cùng lúc đó một cô gái mặc chiếc váy màu trắng toát, kiểu vai lệch một bên, phía trước áo ngắn ngang đầu gối còn phía sau dài tới chân, ngang eo thắt sợi dây nơ màu vàng kim sáng lấp lánh, mái tóc xòa dài còn đội chiếc vòng hoa quỳnh, khuôn mặt được trang điểm nhạt nhưng cũng rất nổi bật.

Trông cô rất giống thiên thần từ thiên đường phái đến làm cho trái tim bao người nhìn thấy khẽ rung động. Hạ Đồng cất tiếng hát trong trẻo của mình lên, giọng hát du dương trầm ấm mang lại hơi ấm cho người khác, khuôn mặt thánh thiện trông bộ trang phục trắng tuyết làm cô đẹp hơn gấp bội.

H.Đồng: ...Thời gian đã qua dần

Ngày xưa của đôi mình

Cùng chung mộng mơ

Sánh bước nơi thiên đường

Rồi thu tàn đông về

Nhìn bóng anh xa mờ

Chìm trong ngàn nỗi sầu

Hỏi lòng em đã sai...

Hạ Đồng cố gắng vượt qua khó khăn trong lòng, mới có thể hát nốt đoạn nhạc của mình, trong đầu cô chỉ nghĩ đến câu Lăng Hạo nói với mình “Hãy xem anh là khán giả của em, chỉ mình anh thôi”

...Từng lời nói thấm mi cay

Dẫu biết rằng giấc mơ chỉ là mơ

Và người chẳng phải hoàng tử trong tim em

Tình này vẫn ấm bao đêm

Ngàn vì sao như được toả sáng

Mỗi khi gần nhau

Chấp cánh bao yêu thương...

Một giọng nam cất lên, nhẹ nhàng, ấm áp, truyền cảm. Nhanh chóng tất cả các học viên có mặt trong hội trường đều quay xuống phía cánh cửa của hội trường nhìn chủ nhân giọng hát đó. Trong mắt chỉ toàn kinh ngạc là kinh ngạc.

-Anh Lăng Hạo...

-Là anh Lăng Hạo, không lẽ anh ấy thi hát với con nhỏ đó sao?

Nhanh chóng đám đông sôi nổi lên hẳn khi Lăng Hạo xuất hiện.

Hạ Đồng đứng bên trên khán đài, nhìn người con trai mặc bộ tây trang màu trắng, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Anh hôm nay đẹp hơn tất cả mọi ngày, không đeo kính càng tôn lên vẻ đẹp của anh.

Nhưng mà, bọn người phía dưới, hình như rất ngạc nhiên khi anh xuất hiện, thật ra anh là ai trong ngôi trường này?

Lăng Hạo vừa cất giọng hát vừa từng bước tao nhã đi giữa hàng ghế lên khán đài, dừng lại đứng bên cạnh Hạ Đồng, ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

Ba vị giám khảo ngồi ở hàng ghế đầu, ánh mắt vẫn dõi theo cả hai.

-Dương Tử, bài hát này, chẳng phải ba năm trước...-người vừa lên tiếng về cả tin là nữ ca sĩ Lam Tương cũng là giám khảo trong phần thi hát này

-Hắn ta, định bày trò gì nữa rồi.-Dương Tử về không quan tâm nói

-Tôi cũng đợi xem, Lăng Hạo cậu ta, rốt cục là muốn làm sao?-Lam Tương chực hiểu nói

H.Đồng: ...Điều ước mong manh, luôn có anh

Dang cánh tay chở che muôn đời

Người là thiên sứ sẽ ấp ôm tình mình mãi thôi

Và mang hạnh phúc đến với em

Vào trong giấc mơ lúc xưa đôi mình

Quên tháng ngày tình ta luôn bền lâu...

L.Hạo: ...Từng lời nói thắm mi cay

Dẫu biết rằng giấc mơ chỉ là mơ

Và người chẳng phải hoàng tử trong tim em

Tình này vẫn ấm bao đêm

Ngàn vì sao như được toả sáng

Mỗi khi gần nhau

Chấp cánh bao yêu thương...

H.Đồng L.Hạo: ...Và mãi ước mơ luôn có anh

Dang cánh tay chở che muôn đời

Người là thiên sứ sẽ ấp ôm tình mình mãi thôi

Và mang hơi ấm như tia nắng sáng soi giấc mơ mỗi khi đêm về

Nhưng ước rằng tình ta như ngày xưa

Quên tháng ngày tình ta luôn bền lâu... (Bài: Đồng Thoại-Đồng Nhi)

Tiếng hát trầm ấm do Hạ Đồng và Lăng Hạo tạo ra làm không khí phần nào hòa theo điệu nhạc, những người xem phía dưới có thể tưởng tượng ra cảnh thật từ Hạ Đồng và Lăng Hạo mang lại, những giám khảo cũng như vậy, họ hài lòng với giọng hát và diễn xuất của hai người nhưng riêng Dương Tử chẳng ai biết anh sẽ cho bao nhiêu điểm bởi khuôn mặt anh vẫn như thể lạnh lẽo tột cùng.

Bài hát dần dần dứt trong lặng lẽ, Hạ Đồng ngược nhìn Lăng Hạo đứng bên cạnh mình, vô thức nở nụ cười.

__Bốp... bốp... bốp...

Một tràng vỗ tay kéo đến, cả hội trường chỉ còn nghe được tiếng vỗ tay của những học viên phía dưới, còn không ngừng hò hét tên Lăng Hạo:

-Lăng Hạo... Lăng Hạo... Lăng Hạo...

Hạ Đồng như đang mơ không tin vào mắt mình, tất cả mọi người đều phấn khích gọi tên anh, hò hét um sùm, Hạ Đồng khó tin quay sang nhìn anh, anh thật ra là ai? Tại sao cô luôn cảm thấy anh không phải những người tầm thường như cô, mà là ở vị trí trên cao, ngang bằng Dương Tử.

-Bí mật của anh, từ từ em sẽ biết.-Lăng Hạo nhìn cô nói

Hạ Đồng nhìn anh, rồi nhìn khán giả hô to, hét lớn gọi tên anh, trong lòng cũng mơ hồ hiểu ra.

38. Chương 38: Kết Quả Cuối Cùng

Hạ Đồng khóc không ra nước mắt thật mà, ai mà biết thân phận của anh lại to lớn đến thế?

Thiếu gia tập đoàn Lăng Vương. Là hội phó.

Còn gì động trời hơn nữa không? Để cô chết một lần một đi.

Lăng Hạo nhìn cô khẽ cười, sau đó lấy chiếc kính trong túi ra, đeo lên cho cô.

Hạ Đồng khó hiểu nhưng khi đeo vào, cô nhận ra một điều. Đây là kính mát, không phải kính cận, ngay cả nửa độ cũng không có. Thì ra anh không bị cận, vậy mà, vậy mà cô lại... Lâm Hạ Đồng cô đúng là chết còn sung sướng hơn.

-Anh không hề bị cận anh chỉ đeo cho vui, ai mà biết nhóc tưởng thật.-Lăng Hạo chậm rãi nói

-Anh còn gì giấu em không? Nói ra một lượt để em chết một lần luôn đi.-Hạ Đồng méo mồm nhìn anh, đồng thời tháo chiếc kính ra

-Bọn người áo đen là do ba anh kêu họ bắt anh về nhà thôi. Anh quen Du Hy cũng quen chơi thôi. Còn căn biệt thự đó là của anh không phải của bạn anh.-Lăng Hạo nhanh không chậm nói

Mấy cái này cô chấp nhận được, cũng may không có gì chấn động, yếu tim như cô chắc nhanh chóng bị anh hù chết thôi.

-Còn một việc nữa, lúc nhóc nói hội trưởng hội phó cùng phe với nha, anh đã rất muốn nói với nhóc, thật ra anh và Dương Tử không thích nhau.

Rồi, xong rồi. Đời cô đúng là chết đi cho xong.

Cô lại trước mặt Lăng Hạo nhắc tên Dương Tử, hèn gì lần trước khi nghe cô nói đến hai từ Lăng Hạo thì Dương Tử sắc mặt không tốt, còn định “thủ tiêu” cô. Cô sao lại có thể cùng một lúc mà đắc tội hai người thế này?

-Sao anh không nói sớm? Em đúng là bị anh hại chết đó.-Hạ Đồng ngay cả cười cũng không cười nổi, đưa điện thoại trả lại cho anh

-Anh thấy có gì đâu.-Lăng Hạo bình thản nói lấy điện thoại bỏ vào túi quần

-Không có gì đâu của anh cũng đủ hại chết em đó.-Hạ Đồng tức tối đứng lên đánh anh vài cái

-Anh đâu có biết nó nghiêm trọng như vậy, vả lại anh thấy nhóc thích thân phận giả của anh hơn nên anh thuận miệng hợp tác theo nhóc thôi.-Lăng Hạo làm mặt vô tội nói

-Anh còn nói tại em, bây giờ là tại anh, tại anh, em đắc tội với anh đã đành giờ còn đắc tội luôn Dương Tử, anh đúng là hại chết em mà.

Hạ Đồng bị thái độ vô tội của anh nhìn cô, làm cô tức muốn hộc máu, giơ chân đá vào chân anh một cái.

-Hạ Đồng, nhóc có cần mạnh chân vậy không? Đau đó.-Lăng Hạo ôm chân bị cô đá trúng nói

-Như vậy còn chưa đủ đối với em đó.-Hạ Đồng còn đang định xử anh thì bên ngoài đã vang lên tiếng nói của thầy Huy triệu tập mọi người.

-Xin mời các em thí sinh ra phía khán đài.

-Xem như anh may mắn.-Hạ Đồng giờ nắm đấm trước mặt anh, sau đó hằm hằm đi ra ngoài.

Lăng Hạo khẽ lắc đầu, đúng là không nên chọc con gái, đặc biệt là... con cộp cái. (Chết anh nha, dám kêu chị Hạ Đồng bằng cộp cái :v)

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đi ra khán đài, hầu hết tất cả những người tham dự cuộc thi đã có mặt, ai ai cũng hồi hộp chờ đợi kết quả, cô cũng vậy.

-Bây giờ thầy đã có kết quả cuộc thi, chủ nhân giải quán quân năm nay là ai ta?-thầy Huy ra vẻ bí ẩn làm mọi người ai ai cũng hồi hộp.

-Lăng Hạo... Lăng Hạo... Lăng Hạo...

-Sa Sa... Sa Sa... Sa Sa...

Tất cả mọi người phía dưới đồng loạt gọi tên Lăng Hạo và Sa Sa, làm cô có chút không tin vào mình sẽ chiến thắng, dù Lăng Hạo có địa vị ở đây, địa vị cao ngất ngưỡng luôn ấy chứ nhưng mà Sa Sa cũng không thua kém, vả lại anh lại thi với cô nữa.. Một cơn thất vọng ủa tới bao lấy cô.

-Giải quý quân năm nay thuộc về em... Phương Khanh và Long Bình với số điểm là 80.

Lập tức cặp nam nữ vui vẻ cười toe toét tiến lên phía trước nhận giải của mình trong niềm vui sướng.

-Bây giờ là giải quán quân và giải á quân chúng ta có hai thí sinh sáng giá là cặp của em Sa Sa và em Hạ Đồng, không biết là Kim Sa Sa của chúng ta có được giải nữa không ta?-thầy Huy lại làm mọi người căng thẳng và tò mò thêm

Hạ Đồng ngạc nhiên cực độ, cô lọt vào top đầu sao? Qua rồi, chỉ cần, phải chỉ cần giành giải quán quân là về nhà được rồi. Phải, chỉ thế thôi. Hạ Đồng cầu trời khẩn phật, làm ơn cho cô giành giải đi.

-Giải quán quân thuộc về em... em....-thầy Huy nói lấp lửng làm cô hồi hộp cầu trời vái phật cô đã lọt vào hai giải đầu rồi cầu trời cho cô thắng luôn đi

Hạ Đồng không khỏi hồi hộp, cắn cắn môi dưới, hai tay nắm chặt gấu váy của mình, cô phải thắng, cô phải thắng.

-Em Lâm Hạ Đồng và Lăng Hạo với một trăm điểm tròn chúc mừng hai em.-thầy Huy nói lớn.

-Và á quân là em Sa Sa với chín điểm

Hạ Đồng ngạc nhiên vô cùng, cô đã thắng, cô đã chiến thắng sao? Không thể tin được, đúng là chuyện lạ hiếm có mà, cuối cùng cũng thắng, cô có thể về nhà thăm em trai yêu quý rồi, cô đang rất mừng ai ai cũng thấy điều đó, nụ cười thật tươi trên khuôn mặt thánh thiện và trong sáng của cô, không suy nghĩ gì cô nhào tới ôm Lăng Hạo, miệng cười toe toét nói đến nỗi khó kìm chảy ra vài giọt nước mắt

-Mình thắng rồi, thắng rồi, em vui quá.

-Thắng thì tốt, tốt rồi.-Lăng Hạo có chút bất ngờ trước hành động của cô nhưng cũng ôm chặt cô, anh biết cô đang rất vui, rất xúc động.

-Không định nhận giải sao?

-Em quên mất.-cô nói rồi cùng anh tiến lên giành giải thưởng.

Cầm chiếc cúp trong tay cô vui mừng vô cùng, không tin nổi cô lại thắng một người nhiều năm giành quán quân, có phải cô đang nằm mơ không? Nằm mơ cũng đâu thể cảm nhận được niềm vui sướng này chứ.

-Chúc mừng em.-Sa Sa lại gần cô mỉm cười rồi nhẹ ôm cô như người chị hai ôm đứa em gái

-Em cảm ơn chị.-cô đáp lại

Sa Sa buông cô ra, sau đó đi ra sau cánh gà, ánh mắt hung ác nhìn ra phía cô, tại sao? Tại sao suốt mấy năm nay cô hoàn toàn không được mười điểm câu hỏi vấn đáp còn cô ta chỉ một lần trả lời đã được. Dương Tử, anh rốt cục muốn em phải ra tay hay sao?

Sau khi nhận giải xong thì cô lập tức thay chiếc váy lúc nãy bằng bộ đồ đơn giản nhưng đậm chất con gái.

-Anh Lăng Hạo cảm ơn anh, tất cả là nhờ anh cả.-Hạ Đồng nhìn Lăng Hạo cười tít cả mắt nói

-Đương nhiên, anh đã ra tay nhất định sẽ thắng.-Lăng Hạo dương dương tự đắc nói

-Anh đừng tưởng chuyện lúc nãy em sẽ quên.-Hạ Đồng lườm anh một cái

-Anh vô tội mà.-Lăng Hạo giơ hai tay lên

-Còn nói, tại anh hết, giấu em chi để em đắc tội với Dương Tử.

-Được được, tại anh, tại anh. Anh không nên giấu em.

Hạ Đồng gườm gườm nhìn anh, cô đúng là ngu ngốc khi nghĩ anh cùng giai cấp với mình mà, nhưng mà cũng thấy có chút lỗi khi nghĩ anh quen Du Hy là vì tiền, mà cũng đâu hẳn do cô, tại anh nói anh thiếu tiền thôi.

Hạ Đồng đang suy nghĩ thì thấy Thiên và Khiết Đạt, cô vui mừng vẫy tay gọi cả hai.

-Anh Thiên, anh Khiết Đạt.

-Chúc mừng em Hạ Đồng.-Thiên và Khiết Đạt đi đến đồng thanh lên tiếng

-Cảm ơn hai anh.-Hạ Đồng cười tươi đáp

-Em giỏi lắm, có thể thắng được Sa Sa.-Khiết Đạt xoa đầu cô

-Hihi, em cũng không ngờ mình lại thắng.-Hạ Đồng cười đáp

-Để khích lệ em, anh và Thiên sẽ dẫn em đi karaoke, chịu không?-Khiết Đạt đề nghị

-Dạ được, sao em lại không đi chứ? Nhưng mà anh Lăng Hạo có thể đi cùng không?

-Tất nhiên, Lăng Hạo là bạn tụi anh mà vả lại trong cuộc thi này công lao cậu ấy cũng không ít.-Thiên từ tốn nói

-Vậy chúng ta đi thôi.

Hạ Đồng cười với ba anh, lúc đầu đến đây cô cứ tưởng chỉ có một mình sẽ không có ai làm bạn cả nhưng lại cho cô lần lượt gặp được ba người con trai này, họ đối xử với cô rất tốt, làm cô có phần tự tin về việc sẽ thuyết phục được Dương Tử.

39. Chương 39: Đi Bộ Trên Đường Cao Tốc Về

Tại quán karaoke Hunny bốn người đi vào phòng 203, ba anh chàng cứ nằng nặc đòi kêu bia uống, thành ra cô cũng chiều và uống cùng. Vừa hát vừa uống bia vừa trò chuyện không khí nhộn nhịp và vui tươi bởi tiếng cười nói của bốn con người.

Tâm trạng vốn đang rất tốt, lại bị phá vỡ khi người con trai kia bước vào.

-Là ai kêu hần ta đến vậy?-Lăng Hạo có chút nóng nảy hỏi

-Là em.

Hạ Đồng cố gắng trả lời, cô cũng biết anh và Lăng Hạo không hợp nhau nhưng mà cô vẫn kêu anh đến đây. Có quá đáng không?

-Nhóc biết anh không thích hần ta sao nhóc còn kêu hần ta đến.-Lăng Hạo buồn bực hỏi

-Em, em... em chỉ muốn cảm ơn anh ấy nữa thôi.-Hạ Đồng hơi sợ hãi trước thái độ của anh, nhìn anh bây giờ hung hăng, ánh mắt tàn ác nhìn cô.

-Đáng lẽ tôi không nên nghe lời cô đến đây.-Dương Tử đứng ở cửa không bước vào, lạnh nhạt nói

-Tôi... tôi...

Hạ Đồng trong nhất thời không biết trả lời thế nào với hai anh, có phải cô kêu Dương Tử đến là sai không? Cô biết rõ Dương Tử và Lăng Hạo không thích nhau vậy mà còn kêu anh đến.

-Thôi nào, hai cậu đừng cãi nhau nữa.-Khiết Đạt lên tiếng hòa giải

-Im đi.

Cùng một lúc Dương Tử và Lăng Hạo la lên, ánh mắt cả hai lạnh lẽo tột cùng nhìn nhau, mọi thứ xung quanh như bị đóng băng lại.

Hạ Đồng thật hối hận khi kêu Dương Tử đến, lúc đầu anh không đến nhưng cô nài nỉ dỗi lắm anh mới ừ một tiếng, khi đến đây lại có Lăng Hạo, nên khó trách tâm tình anh không tốt, không, phải là xấu đến cực điểm. Lăng Hạo cũng vậy.

-Lâm Hạ Đồng cô có một giây quyết định, một là đi theo tôi hai là cứ ở lại đây. Nhưng mà, nếu cô ở đây thì...-Dương Tử lạnh lùng nói lấp lửng

Hạ Đồng nghe qua cũng đủ hiểu hàm ý của anh, trời ơi, sao mà số cô xui dữ vậy nè. Đi hay ở lại? Không thể đi cũng không thể ở lại. Đường nào cũng chết hết, đi thì Lăng Hạo sẽ thế nào, ở lại thì chết sớm với Dương Tử.

-Cứ ở đó mà suy nghĩ.

Dương Tử cười nhạt, sau đó thông thả bước đi ra ngoài.

Hạ Đồng phân vân nhìn Lăng Hạo, biết thế sẽ không kêu Dương Tử đến làm gì. Bây giờ lại làm mình khó xử.

-Em, em xin lỗi anh. Em... em phải đi theo anh ta.-Hạ Đồng hối lỗi nhìn Lăng Hạo nói

-Nhóc đừng đi. Anh không muốn hôm nay đang vui lại bị phá rối.-Lăng Hạo nắm tay cô lại

-Em, em không thể. Dương Tử nói đúng, em chỉ có thể đi theo anh ta, bởi vì chỉ có anh ta mới giúp được em.-Hạ Đồng khó xử nhìn anh nói, sau đó lấy tay mình ra, chạy theo Dương Tử

Lăng Hạo nắm chặt tay thành nắm đấm, được, là hấn ép anh, làm người “bạn thân thiết” như cô cũng bỏ theo hấn, anh không tin, anh lại thua hấn lần hai.

Ánh mắt Lăng Hạo hung ác, lại nham hiểm như một con sói.

Hạ Đồng len lén đi theo phía sau Dương Tử, trong lòng không ngừng cầu trời khẩn phật, làm ơn đừng cho anh “nổi điên” lên, nạn nhân nhất định là cô đó.

Hạ Đồng cúi đầu đi, không nhìn phía trước, ai mà biết Dương Tử đột nhiên dừng lại, làm cô đụng thẳng vào tấm lưng rộng lớn của anh.

-Ui... Xin lỗi anh...-Hạ Đồng xoa xoa trán mình, ngược đầu lên

Dương Tử không quay người lại nhìn cô, khỏi cần nhìn mặt anh bây giờ cô cũng biết rõ tâm trạng anh qua tấm lưng lạnh lùng này.

-Tôi, tôi xin lỗi mà. Ai mà biết anh sẽ... sẽ không thích Lăng Hạo đến mức đó.-Hạ Đồng đi ra phía trước nhìn anh, vô tội nói

-Đã làm thì đừng hối hận.-Dương Tử lãnh đạm nói, đến nhìn cô cũng không có lấy một cái

-Xin lỗi, tôi đâu cố ý.-Hạ Đồng hối lỗi nói

-Có cố ý hay không chỉ có mình cô biết thôi.

Dương Tử khẽ nhếch môi một cái, sau đó ngồi vào ghế lái chiếc BMW đen được phục vụ lái ra.

Hạ Đồng đứng nhìn anh ngồi trong chiếc xe, không biết nên làm gì?

-Lên hay không?-Dương Tử hạ cửa kính xuống, nói

-Ờ, lên ngay.-Hạ Đồng vội vã ngồi lên hàng ghế phụ, thắt dây an toàn vào.

Dương Tử nhấn ga chạy đi. Hạ Đồng trong lòng không khỏi lo lắng cùng hiểu kì. Anh muốn đưa cô đi đâu? Không lẽ định giết chết cô sao? Hay là thủ tiêu đây? (Chị ơi bớt suy nghĩ ba cái này giùm em, em bó tay với chị ==”)

Hạ Đồng nhìn ra cửa sổ, đây là đường cao tốc. Sao anh lại chạy đến đây? Anh định làm gì? Chiếc xe vẫn đang chạy thì đột ngột dừng lại giữa đường cao tốc. Hạ Đồng không khỏi nhúu mày khó hiểu nhìn anh.

-Xuống xe.-Dương Tử lạnh lùng phun ra hai từ

-Hả!?-Hạ Đồng ngẩn ra nhìn anh.

Xuống xe??? Ý anh là sao? Không lẽ. . .

-Tôi không có thói quen lặp lại lần hai.-Dương Tử cười lạnh nhìn cô

-Đây, đây là đường cao tốc đó.-Hạ Đồng cố gắng bình tĩnh nói, anh đùa hay sao? Đây là đường cao tốc, lại ở giữa đường bắt cô xuống xe.

-Vậy thì đã sao? Xuống.-Dương Tử lạnh lẽo nhìn cô, ánh mắt đen sâu thẳm như chứa toàn băng lạnh

-Nhưng... đây là...

-Tự xuống hay tôi giúp.-anh nhàn nhã dựa người vào ghế hỏi

Hạ Đồng muốn nói nhưng rồi thôi, cô biết rõ anh không tốt lành gì mà, lại dám kêu cô ở giữa đường cao tốc đi xuống xe. Hạ Đồng mở cửa xe bước xuống xe, còn chưa kịp hỏi Dương Tử làm gì thì cửa xe đóng lại. Chiếc xe bị anh lái đi.

Hạ Đồng đúng là phải khóc rồi, rất muốn kêu anh lại nhưng mà làm sao có thể chứ? Bỏ cô giữa đường cao tốc, làm sao cô về nhà được đây? Trời ạ, có cần ác với cô thế không?

Bây giờ cô phải làm sao có thể về nhà đây? Đường cao tốc làm sao bắt được taxi chứ. Dương Tử, anh ác cũng vừa thôi.

Hạ Đồng muốn gọi điện cho Lăng Hạo nhưng rồi thôi, cô đã khiến anh buồn như thế, làm sao dám điện thoại kêu anh đến rước mình chứ. Có trách thì trách cô thôi.

Không còn cách nào khác đành đi bộ vậy.

...

Phải mất thời gian rất lâu Hạ Đồng mới mệt mỏi đến được nhà Chính, có cho cô, cô cũng không dám lên xe cùng Dương Tử lúc anh nổi giận dẫu. Một lần thôi. Sẽ không có lần hai.

-Sao về trễ vậy?-bà quản gia có chút khó chịu hỏi

-Dạ, cháu... cháu từ giữa đường cao tốc đi bộ về đây.-Hạ Đồng lí nhí đáp, cầu là bà tin đi.

-Đường cao tốc? Cô đang nói dối tôi đúng không? Đi chơi quên đường về thì nói đi.-bà quản gia không tin, nghiêm khắc nói

-Cháu không có, thật sự là cháu từ giữa đường cao tốc đi về đây.-Hạ Đồng vội biện bạch

-Cô giành được giải quán quân cuộc thi hát, phải đi ăn mừng chứ? Sao lại ở giữa đường cao tốc, tôi làm sao tin được?-bà quản gia vẫn không chịu tin cô, hừ một tiếng

-Cháu, cháu...-cô cho dù có giải thích khan cổ họng bà cũng không chịu tin cô, rốt cục là tại sao? Tại sao bà lại ghét cô ngay khi cô đến đây chứ? Cô đã làm gì sai chứ?

-Hừ, không hiểu sao chủ tịch lại kêu cô đến đây.-quản gia không thiện cảm nhìn cô, hừ nhạt một tiếng bước đi

Hạ Đồng đứng nhìn bà quản gia đi khuất dần, không khỏi uất ức, cô không có nói dối bà mà, là Dương Tử đưa cô đến đó rồi bắt cô xuống xe. Tại sao bà lại không tin cô? Tại sao lại ghét cô chứ?

-Đi cũng nhanh đó.

Sau lưng vang lên tiếng nói lạnh lẽo đến tận cùng, không có bất kì cảm xúc nào đan xen, khiến cô vừa lạnh thấu xương lại vừa tức giận khi biết chủ nhân giọng nói đó.

Hạ Đồng quay qua nhìn Dương Tử đứng ngay cầu thang gác vàng nhìn cô, ánh mắt hờ hững lạnh lùng không hơn không kém. Một cơn tức giận ủa tới, anh bỏ cô giữa đường cao tốc vậy mà không có chút gì là hối lỗi lại còn cho đó là điều cô nên gánh phải.

-Liên quan tới anh sao?-Hạ Đồng hậm hực nhìn anh

-Đương nhiên là không liên quan đến tôi.-Dương Tử thờ ơ đáp

-Vậy thì đừng hỏi.-Hạ Đồng liếc anh một cái

-Hỏi để biết cô có vui không thôi? Thế nào?-Dương Tử cười lại như không cười, nói

-Nhờ anh mà tôi rất vui. Vừa lòng chưa?-Hạ Đồng sắp phát điên lên vì thái độ lạnh nhạt của anh, đi lên cầu thang dừng trước mặt anh

-Vẫn chưa. Thứ tôi hài lòng chính là... cô rời khỏi đây.-Dương Tử nhấn mạnh bốn từ cuối cùng, lãnh đạm nói ra

-Vậy thì làm anh buồn rồi. Tôi-sẽ-không-đi.-Hạ Đồng nói thật chậm thật lớn câu cuối, sau đó đẩy anh qua một bên đi lên phòng

Anh khẽ nhếch mép nhìn cô đi lên phòng, anh cũng muốn xem, cô chịu được bao lâu.

40. Chương 40: Yêu Cầu

Sáng thức dậy, Hạ Đồng vươn vai lấy tinh thần rồi đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, xuống nhà chuẩn bị bữa sáng cho Dương Tử.

Dương Tử từ trên phòng đi xuống, Hạ Đồng phải cố lắm mới có được nụ cười trên môi, nhìn anh nói:

-Anh thức rồi thì ăn sáng đi. Hôm nay là chủ nhật chắc anh không đến trường đâu nhỉ?

Ồ, cơ hình như cô hơi hơi dư thì phải, chủ nhật làm sao đến trường được.

-Cô quên là hôm nay có cuộc họp sao?-Dương Tử hơi liếc nhìn cô nói

-Có sao?-Hạ Đồng ngu ngơ hỏi, sao cô không nhớ là có ta?

-Trong vòng năm phút nữa, nếu tôi không thấy cô có mặt ở phòng hội trường thì cô tự biết số phận mình đi.-Dương Tử bỏ lại câu đó, sau đó bước đi.

-Hử!?

-Không được đi xe, đi bộ cho tôi.-Dương Tử trước khi đi nói một câu, sau đó đi tiếp ra ngoài

-Khoan, khoan.-Hạ Đồng đuổi theo anh nhưng vừa đuổi ra tới cửa thì anh đã lên xe chạy mất dạng.

Năm phút, đi bộ đến trường!? Không phải chứ? Hôm qua chạy từ đường cao tốc về đây hai chân cô đã mềm nhũn hết rồi, đã vậy sáng sớm còn bắt cô chạy bộ đến trường. Có cần ác vậy không?

Lắc đầu một cái, Hạ Đồng lao ra ngoài cửa dùng hết sức lực chạy với vận tốc nhanh nhất, cứ coi như cô xui xẻo gặp tên điên như anh, còn không thôi thì xem như cô chạy bộ buổi sáng vậy.

Còn chưa chạy đến trường thì điện thoại cô đã reo lên một hồi chuông dài, vừa dốc hết sức chạy vừa lấy điện thoại ra bắt máy.

-Alo.-Hạ Đồng thở hì hục nói

[...Em bị làm sao vậy?...]-đầu dây bên kia Lăng Hạo thấy giọng cô hơi lạ, hỏi

-Em, em ổn. Mà anh điện em chi vậy?-Hạ Đồng vừa chạy vừa trả lời điện thoại

[...Hôm nay là chủ nhật, định rủ em đi ăn sáng thôi...]

-Chắc không được rồi. Hôm nay hội học sinh có cuộc họp, em phải đến đó.-Hạ Đồng không khỏi thở gấp đáp

[...Sao anh lại không biết?...]

-Anh thì quan tâm đến hội bao giờ. Không nói nữa, em đang rất gấp. Tạm biệt anh bái bai.-Hạ Đồng vội vã nói, sau đó cúp máy

Lăng Hạo còn đang định kêu cô bỏ đi, anh sẽ đến đón cô đi ăn sáng thì cô đã cúp máy. Cũng khó trách cô được.

Hạ Đồng không thể trong năm phút từ nhà Chính chạy tới trường, mất ít nhất cũng chín mười phút, chuyển này tiêu rồi, tiêu thật rồi.

Hạ Đồng mở cửa phòng hội trưởng ra, phải nói ai ai cũng nhìn cô y như gặp sinh vật lạ vậy, làm cô có chút mất tự nhiên.

-Xin lỗi mọi người, xin lỗi.-Hạ Đồng liên tục cúi đầu xin lỗi

-Đến trễ, ra ngoài đứng.-Dương Tử mắt chăm chú nhìn tập hồ sơ trong tay, không nhìn cô lạnh lùng nói

Gì, gì chứ? Bắt cô chạy đến đây còn không cho cô vào, bắt cô ra ngoài đứng chờ tan họp sao? Có cần quá đáng vậy không?

Hạ Đồng rất muốn đi đến gần tay tát một bạt tay vào mặt anh nhưng mà cô không thể, chỉ có thể nhẫn nhịn thôi.

-Tôi biết rồi.-Hạ Đồng cắn môi dưới đáp, sau đó mở cửa ra ngoài

Trước khi đi cô có thể thấy mọi người trong phòng họp có vẻ hả hê khi cô bị như vậy, ngoại trừ Thiên và Khiết Đạt.

-Chúng ta họp tiếp.-Dương Tử vẫn giữ thái độ như cũ nói

-Cho em ấy vào đi.-Khiết Đạt nói nhỏ với Dương Tử

-Cậu còn nói, tớ đuổi cậu ra ngoài luôn.

Dương Tử đóng tập hồ sơ lại, lạnh lùng liếc Khiết Đạt một cái.

-Cậu đúng là đồ máu lạnh.

Khiết Đạt có chút bực mình nhìn anh, nhưng không nói gì thêm, tính cách của Dương Tử, Khiết Đạt đã quá rõ, dù anh có nói gì cũng vô ích.

Hạ Đồng đứng bên ngoài không khỏi tức giận, cô thật muốn đánh chết tên Dương Tử đó, băm dằm, mổ xẻ nói chung cách nào giết anh được thì cô sẽ làm ngay nếu giết người không bị bắt =.=”

Cuộc họp kéo dài đến một tiếng đồng hồ, Hạ Đồng biết rõ cuộc họp này không có gì quan trọng bất quá ba mươi phút là xong nhưng lại đến một tiếng đồng hồ vẫn chưa ra. Khỏi nói cô cũng biết là cái tên heo đực đó cố ý rồi.

Đứng thêm năm phút nữa thì cửa phòng họp mở ra, tất cả mọi người trong hội đều đi ra, Hạ Đồng đứng nép qua một bên nhường đường cho họ.

-Tưởng mình là ai? Cho chừa cái tội làm chảnh.-Nhi đi ra khinh khỉnh nói với Hân

-Lo mà giữ miệng đi Nhi à, lỡ người ta nói với anh Khiết Đạt hay Thiên thì coi chừng qua khu B luôn đó.-Hân khinh bỉ nói

Hạ Đồng không nói gì, chỉ nhìn hai người họ, ánh mắt như mặt hồ không hề gợn sóng, lại là một sự im lặng đến đáng sợ.

-Nhìn cái gì? Tụi này đang nói mày đó, đồ ăn mày.-Nhi miệt thị nhìn cô nói

-Nãy giờ tôi có nhìn chị sao? Rõ ràng tôi đang nhìn không phải là người.-Hạ Đồng lạnh nhạt cười, nói

-Mày, mày... con ăn mày này, mày có biết đang nói chuyện với ai không?-Hân mặt đen như cục than, tức giận đùng đùng làm mọi người trong hội đi ra có phần chú ý

-Lúc này đã nói rồi. Thứ tôi đang nhìn, thứ tôi đang nói, không phải con người.-Hạ Đồng khẽ cười, hoàn toàn trong ánh mắt đều là yên tĩnh đến đáng sợ

-Mày, mày...

Hân cùng Nhi tức đến mức mặt một mắng đỏ một mắng đen, nhìn cô như muốn giết chết cô vậy.

-Tôi không phải kẻ ác độc hại người khác cũng không phải kẻ hiền lành để các người ăn hiếp. Nhớ kĩ, không phải ai cũng sợ các người, ăn mày vẫn còn lòng tự tôn của nó, còn hơn là hạ thấp bản thân mình dưới người khác đó, đàn chị à.-Hạ Đồng vẫn là thái độ như cũ nói

Câu nói của cô có sức chấn động lớn, làm cho những người này giờ xem có phần kiêng dè nhìn cô, không phải họ sợ cô nhưng mà cách nói của cô, cũng rất hợp tình hợp lý. Bọn họ thừa nhận, chính bọn họ cũng từng hạ thấp bản thân mình khi đối diện với kẻ lớn mạnh hơn mình, lại ức hiếp kẻ yếu hơn mình.

-Đừng ý bản thân có chút tiền, lại đi nói người khác là ăn mày, xem lại bản thân mình trước đi.-Hạ Đồng bỏ lại câu đó, sau đó đi vào phòng hội trường

Hân và Nhi đứng như trời trồng, trong nhất thời có chút suy yếu sức lực, lời nói của cô như có ma lực tác động đến tận lương tâm của họ. Ăn hiếp kẻ yếu hơn mình chỉ là bị kẻ mạnh hơn ức hiếp. Tức giận mà trút lên bọn họ.

Khiết Đạt này giờ chăm chú xem “phim” miễn phí, khéo môi cứ nâng lên vô ý thức, thú vị, thật sự rất thú vị. Lại rất có cá tính, dám nói những câu nói này với đàn chị lớp trên, chỉ có mình Lâm Hạ Đồng cô.

Hạ Đồng sắc mặt không tốt nhìn Dương Tử, đến một lúc mới lên tiếng:

-Họp cũng họp xong rồi. Bây giờ tôi có chuyện muốn nói với anh.

-Nói đi.-Dương Tử dựa hẳn vào chiếc ghế hội trường nhìn cô

-Tôi muốn về nhà mình.-Hạ Đồng nói, có chút kì vọng

-Vì sao tôi phải đồng ý?-Dương Tử hỏi ngược

-Đó là yêu cầu. Anh nói chỉ cần tôi thắng cuộc thi sẽ cho tôi một điều tôi muốn.-Hạ Đồng khẩn trương nói, anh không được nuốt lời, cô rất muốn về gặp Tiểu Lạc.

-Tôi có thể không cho sao?

-Vậy là anh đồng ý rồi. Tôi về chuẩn bị đây, tôi muốn về ngay.-Hạ Đồng cực mừng rỡ nhìn anh nói, không khó nhìn thấy cô đang rất vui, rất phấn khởi.

-Đi cùng đi, dù gì tôi cũng đang định về.-Dương Tử đứng lên, cầm chiếc áo khoác mặc trên ghế nói

Hạ Đồng cảnh giác nhìn anh, bắt cô lên xe đi cùng anh sao? Không. Một lần là đủ rồi, sẽ không có lần hai.

-Yên tâm, hiện tại tâm trạng tôi rất tốt, sẽ không bỏ cô trên đường cao tốc, vả lại tôi chưa ăn sáng, nếu muốn thì đi cùng.-Dương Tử khéo môi giết giết nói, sau đó đi một mạch ra ngoài

Hạ Đồng đứng ngây ra, có nên tin anh lần này không? Lỡ anh lại bỏ cô lại trên đường cao tốc thì sao? Có ác đến mức đó không? Chắc không.

Hạ Đồng lắc đầu, sau đó chạy theo anh, tạm tin anh lần này, dù gì anh nói cũng đúng, cô đâu có chọc anh đâu mà anh bỏ cô trên đường cao tốc.

Ngồi trong xe mà Hạ Đồng cứ cười toe toét, hứng hở vô cùng, cuối cùng cũng được về nhà rồi, Tiểu Lạc chị về với em đây.

Chiếc xe dừng trước nhà hàng Reen sang trọng, cô nhanh chóng bước vào theo anh, ngồi vào bàn thì có một nữ phục vụ lại về kính cẩn nói:

-Thiếu gia muốn dùng gì ạ?

-Hai phần seafood loại A.-Dương Tử vừa nhấp môi ít nước trắng vừa nói

-Vâng, xin thiếu gia đợi một lát.-nữ phục vụ cúi đầu cung kính đáp, sau đó lui đi

Nam phục vụ khác lại rót chai champagne vào hai chiếc ly thủy tinh chân cao, sau đó đưa trước mặt cả hai. Mỗi hành động của phục vụ ở đây đều cho thấy được huấn luyện kỹ càng, không cho phép sai phạm bất kì lỗi nào

Đợi phục vụ lui đi hết, Hạ Đồng mới nhìn anh, mở miệng:

-Lúc này anh gọi seafood là hải sản sao?

-Đúng vậy.-Dương Tử lắc ly rượu trong tay mình nói

-Sao anh không hỏi tôi có ăn được hay không?-Hạ Đồng khó chịu nói

-Cô không ăn được hải sản?-Dương Tử khẽ dừng động tác, nhíu mày nhìn cô

-Ừ.

Hạ Đồng kịch liệt gật đầu, cô còn nhớ lúc nhỏ chỉ ăn một con tôm thôi, khắp mình liền nổi mẩn đỏ, rất ngứa rất khó chịu, không phải một mình tôm mà là hải sản, tất cả cô đều bị dị ứng

Dương Tử búng tay một cái, lập tức có phục vụ đi lại, dùng thái độ kính cẩn nói:

-Thiếu gia cần thêm gì ạ?

-Ăn gì kêu đi.-Dương Tử nhìn cô nói, có chút chau mày, ăn không được hải sản thì nói ngay từ đầu đi, cứ im lặng, lúc kêu nói thì không lúc cần im lặng thì nói nhiều.

-Tôi kêu gì cũng được đúng không?

-Ừ.

Hạ Đồng nhìn menu một cái, muốn chắc ăn hỏi thêm:

-Anh trả tiền đúng không?

-Nếu còn không kêu thì cô nhịn đi.-Dương Tử cau có trả lời

-Cho em ly Latte, còn thức ăn thì một pizza chicken black papper, một súp kem sữa với thịt gà và nấm, một beef steak. Đem ba món đó lên khi nào ăn xong thì đem lên kem sô-cô-la đông lạnh kèm bánh quy.

-Tiểu thư đợi một lát sẽ có ngay.

Nữ phục vụ sau khi ghi các món ăn cô gọi xong nói, sau đó lui đi.

Hạ Đồng hí hửng uống ngụm nước, lại phát hiện Dương Tử nhìn mình một cách không bình thường, y như cô là người ngoài hành tinh mới đáp xuống.

-Anh nhìn gì?-Hạ Đồng không thoải mái hỏi

-Tôi đang xem, cô rốt cục là gà mái hay là heo đây? Kiếp trước cô không được ăn hay sao mà kêu lắm thế?-Dương Tử nhàn nhạt đáp

-Tôi ăn lắm thì kệ tôi, miễn tôi ăn no là được rồi.-Hạ Đồng trề môi nhìn anh, dù sao anh cũng là người trả tiền, cô lo gì chứ. Vả lại ăn như vậy vẫn chưa lấy lại vốn lẫn lời.

-Cũng đúng, dù gì cô cũng đâu phải con gái.

-Anh...

Hạ Đồng biết rõ anh đang cố ý nói móc mình nhưng mà lại không thể cãi lại, chỉ có thể nhịn thôi.

Ít phút sau, phục vụ đẩy xe thức ăn ra, đặt lên bàn những món cô gọi, trong nhất thời trên bàn trải đầy thức ăn.

-Ăn thôi.-Hạ Đồng cười tít cả mắt, sau đó cúi đầu ăn

Dương Tử nhíu chặt mày nhìn người con gái trước mặt, tay trái cầm một miếng pizza, tay phải thì cầm muỗng múc một muỗng soup húp. Chưa kể ngay cả cắt thịt bò cũng vô cùng khiếm nhã.

-Anh không ăn sao?-Hạ Đồng thấy anh ăn chỉ có một miếng rồi thôi, hỏi

-Cô là ma đói đầu thay hay sao?-Dương Tử càng ngày sắc mặt càng không tốt, ăn với cô đúng là một quyết định sai lầm mà.

-Vẫn là câu nói đó, tôi ăn sao kệ tôi, miễn tôi no được rồi.

Hạ Đồng không thèm chấp nhứt với anh, tiếp tục ăn.

-Ngon quá.-Hạ Đồng ăn xong ly kem sô-cô-la đông lạnh cùng bánh quy xong, lau lau miệng mình, nói

-Xong rồi thì về.

Dương Tử đứng dậy bỏ đi một mạch, Hạ Đồng thì lẻo đẻo theo sau, gấp gì chứ, cô còn không gấp cơ mà.

41. Chương 41: “iq Bằng Con Kiến”

Chiếc xe chậm chậm chạy trên con đường dài, Hạ Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, liền bị thu hút bởi một cửa hàng. Không suy nghĩ Hạ Đồng liền la lên.

-Stop.

Bác tài nghe thấy liền phanh “két” một cái làm Hạ Đồng và Dương Tử té nhào ra phía trước, anh đang định mắng cô một trận thì cô đã mở cửa xe băng nhanh qua đường, anh khẽ nhíu mày nhìn theo cô

-Lại bày trò gì nữa đây?

Hạ Đồng bước vào cửa tiệm bán dụng cụ vẽ tranh, đảo mắt khắp nào dừng trước bộ đồ vẽ ưng ý nhất, dù rất đắt nhưng cô vẫn mua, đi ra quầy thu ngân tính tiền.

-Chị ơi tính tiền cho em.-Hạ Đồng nhìn chị thu ngân nói

-Của em là hai trăm ngàn.-chị thu ngân đáp

-Dạ tiền đây.-cô vừa nói vừa lấy tiền ra đưa cho chị thu ngân

Hạ Đồng cầm lấy bộ vẽ vừa quay người qua đã thấy Dương Tử đứng ngay cửa nhìn mình, Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn anh, hỏi một câu:

-Sao anh lại ra đây?

-Ra xem xem con gà mái như cô đang bày trò gì.-Dương Tử đút hai tay vào túi quần mình nói

Hạ Đồng còn đang định trả lời thì phát hiện, xung quanh mình toàn con gái bu lại, Hạ Đồng quay ra sau, trời trời có cần háo sắc vậy không?

-Ah... Anh ấy đẹp trai quá đi!!!

Dương Tử nhíu mày nhìn xung quanh rồi nhìn sang Hạ Đồng thầm cười mình, quét ánh mắt lạnh lùng nhìn đám con gái đang “chiêm ngưỡng” sắc đẹp của anh, làm cả đám không khỏi sở hãi không dám nhìn nữa.

-Quay trở về xe cho tôi.-Dương Tử ngữ khí toàn là lạnh lẽo ra lệnh cho cô

-Biết rồi.

Hạ Đồng cúi mặt xuống, nhưng vẫn tủm tỉm cười, lủi thủi đi ra khỏi cửa hàng.

Chiếc xe trở về nhà Chính, Hạ Đồng lon ton chạy lên phòng, sắp xếp lấy đồ để về nhà của mình, trên môi không ngừng là nụ cười hạnh phúc.

Đồ đạc đem theo không nhiều, đều được đựng trong chiếc balô, vừa mở cửa phòng ra liền thấy Thiên.

-Anh Thiên.-Hạ Đồng vui vẻ nhìn anh

-Nghe nói em về nhà mình phải không?-Thiên hỏi

-Dạ phải.-Hạ Đồng gật đầu nói

-Em đi khoảng bao lâu?

-Phải xem Dương Tử cho em đi bao lâu thôi.

-Vậy em đi chơi vui vẻ.-Thiên xoa nhẹ đầu cô

Hành động của anh, cô đơn thuần chỉ nghĩ là tình bạn, tình anh em, nhưng đối với anh lại qua mức quan hệ đó.

-Em đi nha, tạm biệt anh.

Hạ Đồng cúi chào anh, sau đó chạy nhanh xuống dưới nhà, Thiên nhìn theo bóng lưng cô không khỏi mỉm cười.

Hạ Đồng vừa chạy xuống cầu thang đã thấy Dương Tử ngồi ngay ghế sofa hoàng gia ở phòng khách, đáng vẻ không cho thấy chút gì gấp gáp.

-Sao anh lại ngồi đây?-Hạ Đồng hiếu kì hỏi

-Tại sao tôi lại không thể ngồi đây?-Dương Tử hỏi ngược

-Đáng lẽ anh phải trên xe chờ tôi chứ.-Hạ Đồng chau mày hỏi

-Cô càng nói tôi càng buồn cười, lí do gì tôi phải chờ cô trên xe?-Dương Tử nhìn cô, cười lại như không cười

-Ý anh là sao?-Hạ Đồng mơ hồ hiểu ra

-Cô đi về nhà cô, tôi ở nhà tôi.

-Không phải, không phải anh sẽ đưa tôi đi sao?

-Cô đang nằm mơ hay sao?

-Đâu có, tôi không có ngủ quên làm sao nằm mơ được.-Hạ Đồng đáp lại một câu xanh rờn

-Cô đang chọc điên tôi sao?

-Không có, anh hỏi sao thì tôi trả lời vậy mà.-cô ngờ nghệch đáp

-Lâm Hạ Đồng, tôi cho cô ba giây lập tức chạy ra xe đi về nhà cô ngay, còn không thì ở nhà.-Dương Tử tức giận đập bàn một cái

-Hơ, tôi có làm gì đâu. Với lại đi xe một mình không an toàn lắm, lỡ gặp vấn đề trục trặc gì thì sao?-cô giật mình lùi về sau

-Trục trặc?

-Thì lỡ như xe mất thắng, xảy ra tai nạn giao thông, hay gặp một băng cướp ngay lúc xe đang đi gặp phải, chẳng phải tôi ngổm vô lý hay sao?-Hạ Đồng nói một hơi

{ Sức tưởng tượng của chị thật sự rất lớn, rất lớn!!! }

-Cô đang đùa hay sao mà suy nghĩ ra ba cái đó hả? Nếu nói như cô không phải tôi đi cùng cô cũng sẽ ngổm cùng sao?

-Hình như có lý. Chắc vậy.-Hạ Đồng nghĩ nghĩ đáp

-Cô...

-Đi cùng đi, nha nha.

Hạ Đồng chớp đôi mắt to tròn của mình nhìn anh, bộ dạng cực đáng yêu, nhưng mà biểu hiện với ai không biểu hiện lại biểu hiện trước tên máu lạnh này, uống công rồi!!!

-Không.-anh lạnh lùng cự tuyệt thẳng thừng

-Đi đi, lỡ có sự cố có anh cũng đỡ hơn.

-Lí do gì tôi phải đi, tôi cũng không phải vệ sĩ của cô.

-Ở nhà anh cũng đâu làm gì, đi cùng thôi.

Thật ra lúc này nói ra mấy cái vấn đề trực trặc tự nhiên trong đầu cô nghĩ tới cảnh tượng đó, có anh đi cùng có gì ngổm chung hoặc anh cứu mạng cô được.

{ Em chỉ có thể tặng chị một câu: "Mức suy viễn lung tung của chị rất lớn, chỉ số ác của chị càng lớn hơn } }

-Không.-lại phun ra một chữ lạnh lùng

-Thiếu gia, nếu đi xe của anh tôi bị ngổn bất đắc kì tử có tính là tai nạn nghề nghiệp không?

-Tai nạn nghề nghiệp?-anh đúng là sắp bị cô làm tức chết mà cũng làm cười chết

-Thì tôi đến đây thuyết phục anh, anh lại kêu tôi lên xe về nhà một mình, tôi có chết khi đi xe anh cũng được tính là tai nạn nghề nghiệp chứ?-Hạ Đồng rất ngây thơ mà nói

-Nếu không thì sao mà tính thì sao?

-Nếu không thì tôi sẽ ám anh cả đời, còn nếu anh tính là tai nạn nghề nghiệp thì phải bồi thường cho gia đình tôi, số nợ ba tôi thiếu phải trừ hết, còn nữa mọi chi phí ăn uống, học tập của Tiểu Lạc anh cũng phải lo cho đến khi Tiểu Lạc mười tám tuổi.

-Cô...

Anh cứng họng, những lời như vậy cô cũng nói ra được sao?

-Coi như tôi sợ cô đi.-Dương Tử đúng là có lý cũng không nói lại cô

-Vậy đi thôi.-Hạ Đồng vui vẻ nhìn anh nói

Dương Tử không trả lời ngay cả nhìn cô cũng không, đi một mạch ra ngoài, nói chuyện với hạng "IQ chỉ bằng con kiến" như cô thà không nói còn thôi. Ngu ngốc cũng vừa thôi, có cần quá đáng thế không?

42. Chương 42: Về Nhà Tình Thương

Chiếc xe BMW đen đã đợi sẵn chờ hai người. Ngồi trên xe chạy đi mà Hạ Đồng háo hức vô cùng, cuối cùng cũng được về nhà rồi, tâm trạng nôn nao hồi hộp trong cô.

Vì nhà cô cách nhà Chính khá xa đi xe cũng mất hai ba tiếng đồng hồ, ngồi trong xe chưa được mười phút, cô đã bắt đầu buồn chán.

-Hay là anh kể chuyện vui nghe đi.-Hạ Đồng nhìn anh đề xuất

-Không có hứng.-Dương Tử lại mặc cô, tay chống lên cửa sổ đặt ngay cằm mình, nhìn ra bên ngoài

-Vậy tôi kể cho.-Hạ Đồng biết thế nào anh cũng trả lời như thế nên không giận nói

-...

Anh không trả lời vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Ngày xưa có một con heo đực đang bỏ rơi con heo cái, một con gà mái thấy rất rất rất ức chế với tên heo đực phụ tình đó nên đã anh dũng đi ra, chỉ vào mặt heo đực đó "Tên heo đực kia, người phải thương heo cái người ta chứ?". Heo đực không thèm đếm xỉa đến gà mái, nói một câu "Nuôi heo cái cho nó ăn thay lớn thay như vậy, phải bán lấy lại vốn lẫn lời chứ?". Có vui không?

Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn anh chớp mắt long lanh.

{ Nghe quen quen :D }

-Hình như, cô đang ám chỉ tôi!??-Dương Tử quay qua nhìn cô, ánh mắt không có chút cảm xúc

-Có, có sao?-Hạ Đồng bày ra mặt vô tội nhìn anh

-Phải bổ sung thêm một câu cho con heo đực.-Dương Tử nhìn cô không thiện cảm nói

-Là gì vậy?-Hạ Đồng hiểu kì nhìn anh, cần bổ sung câu gì nữa?

-Bắt con heo cái bán còn phải đem con gà mái nhỏ lông đem luộc nấu cháo ăn.-Dương Tử cười lạnh nhìn cô
Tên này rõ ràng đang móc họng cô mà. Dám nói đem cô đi nấu cháo sao?

-Anh... anh...-Hạ Đồng tức đến mức không nói thành lời

-Thế nào? Thêm vào cũng hay đó chứ.-Dương Tử đắc ý nói

-Hay, rất hay, rất vui...-Hạ Đồng phải cố nén cơn thịnh nộ sắp ào tới mà nở nụ cười với anh

-Vậy thì cười đi.

Dương Tử nói ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý đến cô.

Đồ thần kinh, đồ bệnh hoạn, đồ heo đực, đồ phụ tình, bội bạc.... !!!

Hạ Đồng thầm nguyện rửa anh, tay không ngừng quơ loạn xạ sau lưng anh, dám đem cô ra nấu cháo hả?
Nấu cháo cho anh ăn chết luôn, heo đực, heo đực, heo đực.

Hành động kì quái của cô làm cho bác Lam-tài xế xe nhìn qua kính chiếu hậu nhìn thấy hết, cô gái này là người đầu tiên dám hành động như vậy.

Dương Tử cảm nhận thấy sự kì lạ ở phía sau lưng mình, khẽ nhíu mày xoay qua nhìn.

Hạ Đồng giật bắn người khi anh đột ngột xoay, theo phản xạ cô giả bộ quơ quơ tay trước mặt mình, ngu ngốc nói một câu:

-Hình như mới có con ruồi bay qua.

{ Tiêu rồi chị ơi!!! }

-Trong xe BMW lại có ruồi bay, cô đang định đưa vào những điều kỳ thú trên thế giới hay sao?-Dương Tử biết rõ cô làm gì phía sau mình, lạnh nhạt nói

-Hơ, không có... Tôi chỉ, chỉ nói thế thôi.-Hạ Đồng cà lăm đáp

-Tốt nhất là không có.-Dương Tử nhẹ nhàng nói nhưng cô nghe cũng đủ biết là nhắc nhở cô không được sau lưng anh chửi rửa, đánh đập.

-Tôi biết mà, anh khỏi nhắc.-Hạ Đồng cười xuề xòa nhìn anh

Dương Tử không thiện cảm nhìn cô một cái, tiếp tục “thú vui tao nhã” nhìn ra cửa sổ.

{ Không biết ngoài cửa sổ có cái gì đẹp mà anh cứ ngắm mãi thế }

Hạ Đồng ớn lạnh nhìn anh, tên này bộ có mắt phía sau lưng hay sao mà biết cô làm gì sau lưng anh chứ.
Đáng sợ!!!

Ngồi trong được ba mươi phút Hạ Đồng bắt đầu buồn ngủ, đầu gật gà gật gù.

Theo đà này bảo đảm cô sẽ ngủ trên xe ngay thôi.

Không ngoài dự đoán, chưa đến năm giây cô đã “bay” vào giấc mộng đẹp, kết quả cái đầu nó lắc qua lắc lại, lắc tới lắc lui lại tựa đúng vào vai anh.

Dương Tử khó chịu quay qua đẩy cái đầu cô ra khỏi vai mình, nào ngờ chưa đến năm giây đã tựa đầu trở lại vai anh, cứ vậy mà năm lần, đều không có tác dụng.

-Con gà mái này...

Anh cau có nhìn cô đang thoải mái tựa đầu vào vai anh ngủ ngon lành, anh biết đẩy đầu cô ra nữa cũng không có hiệu quả chỉ còn cách để yên thôi.

Hạ Đồng ngủ một giấc đến hai ba tiếng đồng hồ, khi thức dậy cũng đã gần đến nhà cô, khẽ ngáy một cái cô dựa thẳng người vào ghế, lúc này mới phát hiện, bản thân mình vừa dựa vào cái gì đó rất rất mềm, lại rộng lớn êm ái. Quay qua thì... ngay lập tức cô cứng đờ, sao cô lại dựa vào vai anh chứ?

Đã vậy còn, còn chảy cả ke lên vai anh.

Chết, chết chắc, chuyện này chết chắc.

Hạ Đồng thật khóc không thể ra nước mắt mà.

Cũng may Dương Tử đang gác tay lên cửa sổ dựa chính đầu mình vào đó, nét ngủ của anh, nhẹ nhàng, ấm áp, lại có nét trẻ con.

Hạ Đồng thần thờ nhìn gương mặt anh ngủ, đôi mắt nhắm lại hàng lông mi dài rậm, đôi mày nghiêm nghị, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng hơi nhếch lên. Cả khuôn mặt đều bừng sáng rực rỡ như ánh mặt trời, lại tỏa ra khí thế Vương giả cao cao tại thượng cùng hàn khí tương phản với vẻ mặt lúc ngủ bây giờ của anh.

Hình như cảm nhận có người đang nhìn mình, Dương Tử khẽ khàng mở mắt, lúc này không có gì làm, lại không bị cái loa phát thanh như cô tra tấn màng nhĩ nên anh ngủ quên lúc nào không hay.

Quay qua lại thấy cô đã thức, không những vậy còn nhìn anh chăm chăm không dời mắt, không chớp mắt một cái.

-Cô định nhìn đến bao giờ.-Dương Tử nhàn nhạt mở miệng

-Hơ, tôi, tôi đang định kêu anh thức đó thôi.-Hạ Đồng vội biện minh

Dương Tử không nhìn cô nữa mà chuyển sang nhìn vai áo mình, trong nhất thời sắc mặt không vui, nhìn cô, sau đó gờ một ngón tay chỉ vào cô:

-Cò!

-Hử!?!-Hạ Đồng méo máo nhìn anh, cô biết số phận mình sắp không yên rồi.

-Ngay cả ngủ cũng xấu như vậy, còn chảy ke lên vai áo tôi. Sau này cấm cô dựa vào vai tôi ngủ nữa.-Dương Tử chìa tay đến thẳng trán cô nói

-Tôi biết rồi. Sẽ không có lần sau.-Hạ Đồng cúi đầu đáp

-Hử!?!

Dương Tử dùng một ngón tay đang ở trán cô, nâng đầu cô lên.

-Cô nói lại xem.

-À à, đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng.-Hạ Đồng vội sửa lời

-Biết vậy thì tốt.-Dương Tử thu tay lại nói

Hạ Đồng lóng ngóng nhìn phía trước xe, xem xem đến chưa. Chỉ còn một đoạn đường nữa sẽ đến nhà cô, đến lúc đó cô sẽ gặp được Tiểu Lạc và Thi. Nghĩ tới thôi đã không nhịn được cười hạnh phúc.

Hạ Đồng lại nảy ra ý định, nhìn anh nói:

-Hay là anh ở lại nhà tôi chơi một bữa đi.

Dương Tử quay qua nhìn cô, y như đang nhìn sinh vật lạ hoặc đang nhìn một con gà mái đang biết gáy ồ ồ.

-Anh làm gì nhìn tôi như vậy hả? Tôi chỉ có lòng tốt thôi.-Hạ Đồng chớp mi mắt nói

Thật ra cô đâu tốt đến mức rủ anh đến nhà tình thương ở, chỉ là hỏi có lệ thôi, cô biết chắc anh sẽ không ở lại.

-Gà mái như cô, lại tốt đến mức đó sao?-Dương Tử khoanh hai tay trước ngực mình nói

-Chỉ hỏi thôi, anh làm gì khó khăn thế. Không ở thì thôi.-Hạ Đồng trề môi, không ngoài dự đoán, anh sẽ không ở lại.

Hạ Đồng đang hài lòng với dự đoán chuẩn xác của mình, nào ngờ lại bị hai từ anh nói ra làm cô suýt hét lên.

-Được thôi.-Dương Tử không nhanh không chậm lên tiếng

-Cái gì?-ngay lập tức cô hét lên vì kinh ngạc, cũng may cô không ăn hay uống gì hết nếu không sẽ nghẹn hoặc sặc chết thôi.

-Cô kêu tôi ở lại mà, được thôi.-Dương Tử khẽ nhếch môi mỏng nói

-Anh, anh đùa sao?-cô đang cố gắng bình tĩnh, cô có nghe lầm không? Anh đồng ý sao?

-Nhìn tôi giống đang đùa sao?

Mặt cô méo sẹo, chết rồi, chơi cái này là chơi ngu nè, tự dưng rủ về nhà làm chi cho khổ thân, đúng là tự chuốc phiền phức mà.

-Tối rồi kìa, xuống thôi.-Dương Tử nói rồi bước ra khỏi xe.

Cô cũng đi theo mà trong lòng chảy dòng nước mắt ngược, huhu giỡn chẳng vui tí nào cả, mai mốt không thêm giỡn nữa đâu.

-Sao trông cô có vẻ khó chịu vậy?-Dương Tử biết rõ cô đang thăm rửa bản thân cô, nên nói một câu chọc tức

-Không có, chỉ là, nhà tôi không so sánh bằng nhà anh đâu, anh sẽ không thể ở quen, với lại đó là nhà tình thương nữa.-Hạ Đồng cúi đầu theo sau nói, mong anh sẽ đổi ý

-Không sao, tôi ở được.-Dương Tử nhìn cô nhoẻn miệng cười nói

-Ở đây tệ lắm, anh ở không được đâu hay anh về nhà đi.

-Tôi đã nói không sao mà.

Dương Tử dừng chân lại nhìn cô, Hạ Đồng còn chưa kịp trả lời thì một giọng nói trẻ con trong sáng, hồn nhiên, lại ngọt ngào đến đáng yêu.

-Chị hai.

-Tiểu Lạc.

Một đứa bé trai tầm mười tuổi gương mặt ngây thơ, vô tư chạy đến ôm chầm lấy Hạ Đồng ngay. Hạ Đồng dang hai tay ra đón cậu bé vào lòng.

-Tiểu Lạc, chị hai về rồi em có vui không?-Hạ Đồng xoa đầu đứa bé âu yếm hỏi

-Dạ có.-Tiểu Lạc cười tươi đáp

-Ngoan lắm.-Hạ Đồng xoa nhẹ đầu Tiểu Lạc đầy yêu thương

Tiểu Lạc lúc này mới phát hiện ra Dương Tử, cậu bé khẽ ngẩng đầu, ngay sau đó nụ cười thiên thần trên môi cậu bé hiện lên, cậu nhìn Dương Tử, trẻ con nói:

-Anh đẹp trai, anh là bạn chị em sao?

-Đúng vậy. Chào em, anh tên Dương Tử.-Dương Tử khom người xuống nói với Tiểu Lạc

-Chào anh em là Tiểu Lạc, anh ơi anh đẹp trai quá à.-Tiểu Dương lễ phép đáp mà không quên hết lời khen ngợi anh

-Tiểu Lạc, em có cần chị mua cho em kính không?-Hạ Đồng chen ngang lời Tiểu Lạc, cái gì mà đẹp trai, xấu trai thì có.

{ Em nghĩ chị cần đeo kính mới đúng }

-Em thấy anh ấy đẹp trai mà, còn hơn mấy anh trai ở đây nữa.-Tiểu Lạc trong sáng đáp

-Tiểu Lạc ngoan, anh sẽ ở đây chơi với Tiểu Lạc chịu không?-Dương Tử nhìn Tiểu Lạc nói

Hạ Đồng nhìn anh, có thể thấy khi nói chuyện với Tiểu Lạc về cuồng ngạo, lạnh lùng của anh giảm bớt vài phần. Đến cô cũng cảm thấy được điều đó.

-Dạ được, anh ở đây bao lâu cũng được.-nhanh chóng Tiểu Lạc gật đầu lia lịa

-Không được.-cô sực tỉnh, tiếp theo là hét lên phản đối

-Sao lại không vậy chị hai, em thích anh ấy ở đây à, nếu không Tiểu Lạc giận chị hai đó-Tiểu Lạc làm nũng cô

-Hai người muốn làm gì thì tùy.-cô chịu hết nổi cũng đồng ý

-Cảm ơn chị hai.-Tiểu Lạc cười tươi nói

-Vào nhà thôi.-cô xách chiếc balô vào nhà

Cả ba vào nhà tình thương, những đứa trẻ ở đây thấy cô liền quần quýt xung quanh cô, đứa nào đứa nấy đều hiện lên nụ cười, rất chân thực, rất trong sáng cũng rất hạnh phúc.

Dương Tử nhìn qua, cũng khẽ mỉm cười, nhưng sau đó lại được anh che giấu nụ cười đó, có lẽ anh từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm của mẹ, nên khi chứng kiến màn này, khi những đứa trẻ quần quýt lấy cô xem cô y như mẹ mình, anh lại cảm thấy vừa chua xót vừa ấm lòng.

-Hạ Đồng về rồi à.-một người con gái đi lại nói, nụ cười rạng ngời trên đôi môi

-Thì, mình nhớ cậu phát khóc luôn rồi.-Hạ Đồng nhanh chóng nhào tới ôm cô bạn của mình, không quên nói một câu trêu

-Hmm... Tớ không nhớ cậu.-Thì bật cười đáp lại cô

-Đồ bạn xấu.-Hạ Đồng buông cô bạn ra, chu mỏ nói

-Ừ tớ xấu đó.-Thì xua tay trước mặt cô, lại phát hiện sự có mặt của anh.

Dạ Thi vừa nhìn thấy anh, phải nói Hạ Đồng và Dạ Thi là hai người bạn tri kỷ nên giống hệt nhau về tâm lý. Không ham trai đẹp.

Bởi vì cuộc sống rất thực tế, bọn họ biết những người đẹp trai, sang trọng, giàu có sẽ không phải dành cho bọn họ. Cho nên hai người đã sớm miễn dịch với chủng loại này.

-Ai đây?-Thì hỏi

-Là người tớ cần... cần...-Hạ Đồng lấp lửng nói, cô không muốn trước mặt Tiểu Lạc cho nó biết

-Chào anh tôi tên Thi.-Thì hiểu chuyện, nhìn Dương Tử nói

-Chào! Tôi là Dương Tử.-Dương Tử trả lời lạnh lùng, không giống lúc chào Tiểu Lạc

-Anh thấy đó ở đây chật chội lắm, nếu anh muốn đổi ý đi về tôi sẽ không có ý kiến đâu.-Hạ Đồng nói mong anh “biến” ngay

-Không sao mà, ở đây có Tiểu Lạc tôi sẽ chơi với nó.-Dương Tử đáp còn cười với Tiểu Lạc nữa chứ

-Chị hai, chị đừng đuổi anh Dương Tử đi. Tiểu Lạc rất thích anh ấy.-Tiểu Lạc níu lấy vạt áo cô lay lay, khuôn mặt lại đáng yêu vô cùng

Hạ Đồng không bao giờ qua được ải này, đành thuận theo.

-Tùy em vậy.

43. Chương 43: Bởi Ông Ấy Là Ba Của Tôi

Hạ Đồng đúng là hối hận khi kêu anh ở lại, định là hỏi cho có lệ thôi ai mà ngờ thành thật, đã vậy đưa em trai từ trước tới giờ luôn nghe lời người chị hai như cô cũng không ngoan nữa, đúng là sai lầm, sai lầm.

Hạ Đồng chỉ còn cách đuổi Dương Tử cùng Tiểu Lạc đi khuất mắt. Hạ Đồng mãi một lúc sau mới nhìn Thi nói:

-Thì, ông ấy... thế nào rồi?

-Cậu còn lo lắng cho ông ta làm gì? Cậu phải đi đến cái nơi xa lạ đó cũng là ông ta làm ra thôi.-Thì nhất thời bực tức nói

-Tớ không sao cả mà. Là mẹ con mình thiếu nợ ông ấy, nếu không phải vì mẹ mình gây lỗi trước thì ông ấy đã không thành ra như vậy.-Hạ Đồng chỉ cười trừ nói

-Tớ thật không hiểu nổi cậu, suốt chín năm qua khi mẹ cậu bỏ đi, ông ta luôn ngược đãi cậu vậy mà cậu còn thay ông ta trả nợ.-Thì trách cứ

-Cậu đừng nói nữa, tớ đi xem ông ấy thế nào rồi.

Hạ Đồng khẽ thở dài một cái, sau đó bước đi.

Thì chỉ lắc đầu ngó theo, Hạ Đồng đi một lúc lâu dừng trước căn nhà nhỏ xập xệ, mở cửa bước vào, mọi thứ trong nhà thật bừa bộn, đồ quăng tứ tung, dơ bẩn y như nhà hoang vậy.

-Ba ơi.-Hạ Đồng cố gắng gọi lớn

Không có câu trả lời, cô tiến vào sâu hơn, trước mắt cô là người đàn ông say khướt vì rượu, nằm lả lốc trên sàn, đây là ba cô chẳng ai khác nữa.

-Ba ơi, con về rồi.

Người đàn ông giật mình, giọng say xỉn nhìn cô vẻ tức giận.

-A mà về rồi à, tao tưởng mày đi luôn rồi chứ?

-Con chỉ về chơi ba ngày thôi rồi con sẽ đi.-Hạ Đồng đáp

-Trả nợ xong chưa mà về chơi hả? Hay là mày không muốn trả nợ cho tao.-ông Hưng giọng say mềm đứng lên chào qua lượn lại nói

-Không có, con về thăm Tiểu Lạc, rồi con sẽ đi mà.-Hạ Đồng vội giải thích cho ông hiểu

-Tao biết mà, mày dễ gì mà tình nguyện đi gánh nợ thay tao, mày giống như mẹ mày vậy, dê tiện.

-Ba đừng có lôi mẹ vào chuyện này.-Hạ Đồng nhẹ giọng nói

-Mày nghĩ mẹ con mày thanh cao lắm sao? Mẹ mày xuất thân từ phòng trà, đáng lẽ tao không nên tin những lời nó.-ông Hưng tức giận hừng hực nói, trong đáy mắt toàn cay nghiệt, cùng hung ác.

-Con biết mẹ gây lỗi với ba rất nhiều, con cũng chỉ có thể nói xin lỗi với ba mà thôi. Con xin lỗi ba rất nhiều.

Hạ Đồng nghẹn ngào nói, cô biết ba cô đáng lẽ sẽ không ra nông nổi của ngày hôm nay, tất cả đều do mẹ cô gây ra cả.

“Bóp” ông tát cô một cái không thương tiếc, mạnh đến mức máu từ khóe miệng rỉ ra, Hạ Đồng không nói gì cũng chẳng phản kháng.

-Mày tưởng nói vậy thì mọi chuyện coi như không có gì sao?

Ông ta túm lấy tóc cô giật mạnh, cô không làm gì chỉ im lặng mặc kệ, chuyện này đối với cô cũng dần quen rồi. Từ lúc mẹ cô đi thì cô luôn chịu đựng bao nỗi đau này, thể xác tuy đau nhưng không bằng tâm can của cô đau, đau đến nỗi trái tim như bị cào xé, người tám năm kêu là ba phút chốc chẳng phải lại còn phỉ báng không ngừng mình và mẹ mình, còn gì đau bằng nữa chứ.

-Dừng tay.

Giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực, Hạ Đồng vô thức nhìn ra cửa, dáng người cao lớn của Dương Tử đứng ngay cánh cửa, tuy bị ánh sáng phản chiếu lên khuôn mặt kia, nhưng vẫn không che được vẻ cao cao tại thượng của anh.

-Mày là thằng nào?-ông Hưng tức giận quát

-Tôi là ai không quan trọng, tôi chỉ biết người đàn ông trước mặt mình ngay cả cầm thú cũng không bằng.-Dương Tử chỉ nhếch môi mỏng, lời nói chứa toàn băng lạnh

-Thằng ranh con, mày tưởng mày đang nói chuyện với ai hả?-ông Hưng buông tay đang túm lấy tóc cô ra say mê nhìn Dương Tử

-Thằng ranh con?-Dương Tử lạnh nhạt nói, từng bước chậm rãi đi đến phía ông Hưng

-Dương Tử, anh đi đi. Đừng lo cho tôi.

Hạ Đồng cảm thấy bất an vội nói khéo đuổi anh đi, ánh mắt của anh lạnh đến mức cô nhìn còn phải run sợ, ba cô lại kêu anh bằng ba từ “Thằng ranh con”, không lẽ anh định làm gì ba cô?

Dương Tử không đếm xỉa đến lời Hạ Đồng vẫn từng bước đi đến, khóe môi cong lên một đường sâu thẳm, đôi mắt đen như chất chứa toàn băng lạnh, lại đáng sợ đến mức làm cô run lên từng đợt.

-Mày muốn gì hả thằng ranh con? Ông đây không rãnh giỡn với mày, cút về nhà mày đi.-ông Hưng tuy bị khí thế từ anh tỏa ra cũng hơi lo sợ nhưng vẫn cao giọng nói

-Trên đời này tôi ghét nhất cảm giác bị chính người thân mình sỉ vả, đánh đập, tước hết yêu thương từ tay con cháu của mình.-Dương Tử cay nghiệt nói, ánh mắt hung ác nhìn ông Hưng

Anh chính là bị ông mình, ba mẹ mình tước đoạt hết tình yêu thương của mình, khiến anh phải gục ngã trên đau khổ, khiến anh trở nên như ngày hôm nay.

Hạ Đồng nghe lời anh nói ra, cũng hiểu chuyện chút ít, không lẽ, không lẽ là như anh nói? Trong ánh mắt đen của anh khi nói ra câu này, lại rất độc ác, lại rất lãnh đạm, lại rất căm hận. Thật ra mọi chuyện của anh là như thế nào? Cô đến bao giờ mới biết hết.

Bóp

Còn đang suy nghĩ Hạ Đồng lại bị tiếng đánh đấm thô bạo vang lên, Hạ Đồng ngược lên nhìn lại thấy ba mình nằm sòng soài trên nền nhà, còn Dương Tử lại ung dung xoa xoa cánh tay mình, khóe môi lạnh lẽo nhếch lên một đường. Nói:

-Đừng nói tôi trẻ mà đánh người già. Hạng người như ông không xứng để tôi ra tay, mà cũng đúng, dù gì ông là cầm thú chứ không phải người.

-Thằng ranh này, mày giỏi lắm.-ông Hưng then quá hóa giận, thuận tay cầm chiếc ghế ngã trên nhà đứng lên hung hăng gơ cao về phía anh

Nhưng mà chiếc ghế chưa chạm tới anh đã được anh nhẹ nhàng né, trên môi lại càng là nụ cười sâu thẳm khó lường.

-Tốt nhất ông dừng lại cái trò này lại. Đừng để tôi ra tay với ông.

Dương Tử lạnh lùng buông một câu, sau đó kéo cô từ trên sàn nhà đứng lên. Một mạch đi ra khỏi căn nhà đó.

Dương Tử dẫn cô đến trước nhà tình thương, không nói không rằng nhìn cô chăm chăm. Hạ Đồng chỉ cúi thấp đầu, mãi một lúc mới nói:

-Cảm, cảm ơn.

-Còn cảm ơn?

Dương Tử không thèm nhìn cô, lời nói phát ra lạnh lẽo đến âm độ.

-Vậy xin lỗi.-Hạ Đồng lí nhí cúi thấp đầu nói

-Ngoài hai từ cảm ơn, xin lỗi cô không biết nói gì nữa sao?-Dương Tử quay qua nhìn cô

-Anh, anh còn muốn tôi nói gì nữa?-Hạ Đồng càng cúi thấp đầu hơn

-Ngu ngốc.

Anh bỏ lại hai từ sau đó đi một mạch vào nhà tình thương.

Cô ngu ngốc sao? Cũng đúng, ngu ngốc để suốt chín năm chịu những trận đòn mắng nhiếc từ người “ba” của mình, ng ngốc để thay “ba” gánh nợ giùm ông. Có lẽ cô sinh ra không đúng thời điểm, đúng gia đình.

Sau bữa tối, Hạ Đồng pha hai ly ca cao nóng, đi đến Dương Tử đang ngồi ở băng đá trước nhà tình thương, Hạ Đồng có chút do dự, đến một lúc mới đi đến cạnh anh. Chừa một ly đưa cho anh, nói:

-Anh uống đi.

Dương Tử nhìn cô, sau đó nhìn ly ca cao, sau một lúc mới lên tiếng:

-Ca cao!??

-Ừm, cũng ngon lắm. Anh uống đi, cẩn thận nóng.-Hạ Đồng cười nhẹ nói

Dương Tử cầm ly ca cao uống một ngụm, vị ngọt ngọt đắng đắng đều tan trong miệng anh tạo cho anh cảm giác thích thú và khác lạ.

-Không tồi.-Dương Tử nhâm nhi ly ca cao nói

-Anh thích là tốt rồi.-Hạ Đồng ngồi cạnh anh, chính mình cũng nhâm nhi tách ca cao

-Tiểu Lạc thích vẽ tranh lắm thì phải?

-Ừ, Tiểu Lạc vẽ rất đẹp, nó nói sau này sẽ trở thành một họa sĩ tài giỏi, nó còn nói bức tranh đầu tiên khi nó lớn sẽ vẽ tôi.-Hạ Đồng vừa nói lại vừa mỉm cười hạnh phúc

-Cô có đứa em trai rất ngoan.-Dương Tử hơi nhìn cô nói

-Tiểu Lạc mặc dù là em cùng mẹ khác cha với tôi nhưng tôi rất thương đứa em trai này.-Hạ Đồng nói, lại suy nghĩ về một điều xa xôi

Dương Tử không trả lời, lặng lẽ uống một ngụm ca cao. Thiên cũng như cô, cũng rất yêu thương đứa em như anh, nhưng mà anh lại cảm thấy rất áp lực, là vì Thiên cứ tốt với anh, anh lại không cách nào chấp nhận được.

-Tại sao...

Hạ Đồng im lặng một lúc mới mở miệng, nghiêng đầu nhìn anh.

-Tại sao trên đời này, có nhiều cha mẹ lại bỏ rơi con ruột của mình?

-Chính tôi cũng đang hỏi điều đó. Có nhiều người mẹ vừa sinh con đã mất đi, thành ra đứa con ấy lại thành trẻ không mẹ, có ba cũng vậy thôi.-Dương Tử khẽ cười nói

Hạ Đồng lại cảm thấy nụ cười ấy không hề cuồng ngạo, không hề lạnh lùng, lại rất thê lương.

-Ít nhất cũng không tổn thương bằng bị mẹ ruột mình nở tâm bỏ rơi. Mà thôi, không nói chuyện này nữa.-Hạ Đồng xua đi tâm trạng nặng nề trong mình, đồng thời lấy lại bầu không khí ban đầu

-Ừ.

Hạ Đồng đang suy nghĩ mông lung lại sực nhớ có chuyện cần hỏi anh.

-À, mai anh có thể đi chơi không? Với tôi và Tiểu Lạc.

-Đi đâu?

-Tôi định dẫn Tiểu Lạc đi công viên Thanh Thanh chơi, anh đi chung chứ? Dù gì anh ở đây nên tôi cũng phải dẫn anh đi chơi chứ.-Hạ Đồng nhìn anh mỉm cười nói

-Được thôi.-Dương Tử khẽ gật đầu đồng ý

-Vậy tôi vào trong nói cho Tiểu Lạc biết trước. Một lát anh cũng vào ngủ đi.

Hạ Đồng nói sau đó đem hai ly ca cao được uống sạch đi vào trong.

Dương Tử khẽ ngược đầu nhìn bầu trời đen xám xịt kia, một bàn tay vươn tay bầu trời, ánh mắt chứa đầy thâm tình, cùng nhớ nhung. Đến một lúc lâu anh mới hạ tay xuống đi vào nhà.

44. Chương 44: Công Viên Giải Trí Thanh Thanh

Sáng sớm Hạ Đồng thức dậy liền thay bộ đồ thường ngày hay mặc. Sau đó đi đến phòng ngủ của Tiểu Lạc, mở cửa ra thì không thấy ai.

Đi ra phòng ăn cũng không thấy, rốt cục em ấy đã đi đâu?

Đang ngẫm nghĩ Tiểu Lạc có thể đi thì giọng nói cười vui vẻ của Tiểu Lạc từ ngoài sân vọng vào.

Hạ Đồng vội chạy ra, thấy Dương Tử và Tiểu Lạc đang đi vào nhà, trên tay còn cầm một gói thức ăn.

-Hai người mới đi đâu về đó?-Hạ Đồng hỏi

-Anh Dương Tử dẫn em đi mua thức ăn sáng.-Tiểu Lạc cười tít cả mắt đáp

-Vậy Tiểu Lạc mau vào trong ăn sáng đi, rồi chị hai dẫn Tiểu Lạc đi chơi.-Hạ Đồng xoa nhẹ đầu Tiểu Lạc ân cần nói

-Tiểu Lạc sẽ vào ăn sáng ngay.-Tiểu Lạc vâng lời rồi cùng đám trẻ chạy lăn xăn vào nhà ăn sáng

Nhìn Tiểu Lạc vui vẻ chạy vào nhà, trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc. Khẽ quay qua nhìn Dương Tử, nói:

-Anh cũng vào ăn sáng đi.

-Tôi chưa đói.

-Tôi qua anh ngủ có quen không?-Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn anh

-Cũng bình thường.-Dương Tử nhún vai

Hạ Đồng thoải mái nhìn anh, cô cứ sợ anh không quen như vậy cô sẽ không gánh vác nổi đâu. Anh mà chỉ bị mất một cọng tóc, đời cô coi như tàn.

-Nhìn cô...

Anh nhìn cô từ đầu đến chân lấp lửng nói.

-Tôi thì làm sao?-Hạ Đồng nhìn lại mình, cô thì có bị làm sao chứ?

-Không hề giống con gái chút nào.-Dương Tử khẽ lắc đầu nói

Hạ Đồng nhìn lại mình một lần nữa, sau đó nhìn anh bằng ánh mắt nảy lửa, cô thế này mà nói không phải con gái sao? Anh có phải bị mù rồi không?

-Tôi thế này mà anh bảo là con trai sao?-Hạ Đồng liếc anh nói

-Tôi chỉ nói cô không giống con gái thôi, là cô tự nói mình là con trai.-Dương Tử thản nhiên nói

-Anh...-Hạ Đồng lập tức ghen hòng.

-Mà gà mái như cô, làm sao thùy mị hiền thực như con gái được.-Dương Tử nói với vẻ tiếc nuối

Hạ Đồng giận run mình, cô mà không phải con gái sao? Tên này, rõ ràng đang chọc cô điên mà. Nhưng mà cô nói gì ra anh cũng có cơ trả lời lại, tức đến điên mà. Không được, phải hạ quả.

Hạ Đồng lấy tay quạt quạt mặt mình, hít vào thở ra, nói chuyện với anh chắc cô sớm vào viện tâm thần quá.

-Tâm trạng tôi đang rất tốt, sẽ không vì anh mà bị phá hỏng.

Hạ Đồng gặng cười sau đó lờm anh đi vào nhà.

Tại công viên giải trí Thanh Thanh, Hạ Đồng nắm tay Tiểu Lạc đi vào trong, Dương Tử thông thả đi theo sau.

Chỉ có điều, khi anh vừa bước vào liền thu hút ánh nhìn, toàn bộ con gái đều nhìn anh bằng ánh mắt hình trái tim. Dương Tử vẫn như vậy, lạnh lùng nhìn xung quanh. Cả người anh đều được vầng sáng hào quang bao lấy. Sáng chói.

Hạ Đồng nắm tay Tiểu Lạc đến quầy bán vé. Nhìn bảng trò chơi, sau đó nhìn Tiểu Lạc nói:

-Tiểu Lạc muốn chơi trò gì?

-Chơi cái kia đi.

Tiểu Lạc còn chưa trả lời thì Dương Tử đã lù lù xuất hiện sau cô, chỉ vào bảng trò chơi.

Hạ Đồng nhìn theo tay anh, ngay sau đó kịch liệt phản đối.

-Không.

-Trò đó vui mà. Tiểu Lạc có muốn chơi không?-Dương Tử không thèm quan tâm cô, nhìn Tiểu Lạc nói

-Dạ muốn.-Tiểu Lạc vô tư gật đầu

-Tiểu Lạc...-Hạ Đồng nhìn Tiểu Lạc, từ trước đến giờ Tiểu Lạc luôn làm theo ý cô, từ khi cái tên heo đực này đến thì hầu như nó chỉ chọc điên cô, toàn nghe lời anh.

-Không, tôi không vào ngôi nhà ma đâu. Hay là chơi trò tàu lượn siêu tốc đi.-Hạ Đồng cực cầu khẩn nhìn anh

-Được thôi, chơi thì chơi.

Dương Tử cũng nhanh chóng tán thành, Tiểu Lạc đồng ý theo sau.

Cả ba mua vé sau đó đi đến ngồi ngay đầu tàu, Tiểu Lạc ngồi giữa còn anh và cô ngồi bìa, Hạ Đồng sau khi thắt dây an toàn ỉnh và Tiểu Lạc, sau đó không khỏi căng thẳng. Cô sợ cảm giác mạnh, còn rất sợ ma nữa. Lúc này vì tránh chơi trò ngôi nhà ma, cô mới đành đưa ra biện pháp này thôi. Bây giờ lại hối hận.

Lúc đầu tàu đi rất chậm bỗng nó chạy nhanh lên làm cô giật hết cả mình, nó uốn quanh rồi chạy xuống xong thì lộn vòng làm cô phải hét lên vì hết hồn. Dương Tử thì không như cô, cảm giác bất ngờ làm anh cũng phải thích thú, còn Tiểu Lạc tuy nhỏ nhưng lại giống Dương Tử thích chơi cảm giác mạnh.

-ÁÁÁÁaaaaa.....-cô hét lên khi tàu xoay vòng vòng

-Trò này cũng vui.-Dương Tử thoải mái nói

-Ừ thì vui mà...ÁÁÁÁaaaaa.....-cô đang nói thì la lên vì tàu đột ngột đâm xuống với tốc độ cực nhanh

-Chị hai ơi vui quá...-Tiểu Lạc phấn khởi la lên

Có cho lần sau cô cũng không dám chơi. Cô yếu tim, sợ cảm giác mạnh, lại chơi trò này, chắc bị nhồi máu cơ tim chết mất.

Cô sợ đến mức phát khóc nhưng lại bị cô nuốt trọn vào trong bụng lúc đầu vì muốn xem anh phá hình tượng sẽ sợ sệt tới nỗi khóc, ai dè nguyên kế hoạch đồ sộ tiêu tan hết. Người sợ lại là cô.

45. Chương 45: Chụp Ảnh Gia Đình

“Tách”

Vốn đang đau khổ ăn ăn cơm, thì một tiếng máy ảnh vang lên, sau đó là ánh sáng lập lòe chiếu vào người mình, Hạ Đồng ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông khá già dặn, tầm sáu mươi ngoài, trên tay còn đang cầm một chiếc máy ảnh.

-Ta xin lỗi vì làm phiền gia đình cháu, nhưng mà nhìn gia đình các cháu rất hạnh phúc nên ta mới không kìm được chụp một tấm hình.

-Bác hơi, bác hiểu nhầm rồi. Thật ra bọn cháu...

-Cháu đừng ngại, mặc dù hai cháu trông trẻ người nhưng nhìn vào rất hạnh phúc, ta sẽ không nói gì đâu.-bác cười hiền hậu nhìn cô

Trời ạ, bây giờ là gì nữa đây? Sao lại nói cô và anh là vợ chồng, còn Tiểu Lạc là con của cô và anh chứ? Hiểu lầm quá lớn rồi. Không xong, không xong.

-Chắc bác...

-Hay là bác... chụp hình cho gia đình cháu đi.

Lời nói này, là do chính miệng Dương Tử thốt ra.

Hạ Đồng tròn mắt nhìn anh, gì, gì chứ? Anh vừa nói chụp hình cho gia đình cháu sao? Rốt cục đang diễn ra trò gì hả trời?

Hạ Đồng đưa tên lên trán mình, bây giờ là gì đây? Sao lại thành ra hiểu lầm lớn thế này?

-Tiểu Lạc muốn chụp hình gia đình, Tiểu Lạc muốn.-Tiểu Lạc phấn khởi vỗ tay, có thể thấy sự mừng rỡ cùng hạnh phúc

-Nào cười lên.-người đó đưa máy ảnh lên và nói

Cả ba người cùng hướng mắt về phái ông kính, Hạ Đồng cùng Tiểu Lạc nở nụ cười tươi, còn Dương Tử khề cong môi lên một đường đẹp đẽ, không quá nhạt cũng không quá chói.

Chụp xong người đó đưa hai tấm hình lấy liền cho cô, Hạ Đồng cầm lấy một tấm, anh một tấm, khề mỉm cười khi thấy hình ảnh hạnh phúc đó, Tiểu Lạc có vẻ rất vui và thích Dương Tử, có lẽ anh cũng tốt không về bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo kia, chắc anh cũng đau khổ lắm khi cố tạo ình về bọc đó.

Anh nhìn tấm hình một lúc lâu, khóe môi vô tri vô giác hơi nhấc lên, sau đó đút vào chiếc ví trong túi, nó được để trong một nơi rất cẩn thận và khi mở ra sẽ thấy ngay tấm hình.

Sau một bữa ăn tràn đầy đau thương dành cho Hạ Đồng, Tiểu Lạc đứng giữa cả hai, hai bàn tay nhỏ nhắn của đứa bé nắm lấy tay anh và cô.

-Đi xe bus về nhé.-Hạ Đồng nhìn anh nói

-Không.

Ngay lập tức anh nhìn cô lạnh lùng, lúc đầu khi đi anh không rõ xe bus sẽ thế nào đến khi lên rồi lại hỏi hận. Xe bus đó rõ ràng rất đáng đẹp bỏ.

-Sợ sao?

Hạ Đồng buồn cười nhìn anh, nhớ lúc này khi anh lên xe bus lại nhịn không được mà cười.

Hạ Đồng nắm tay Tiểu Lạc đứng ngay trạm đợi xe bus, Dương Tử đứng phía sau, sau anh lại có hàng tá con gái nhí nhố chen nhau đứng nhìn anh. Dương Tử không bận tâm đến họ, chỉ bận tâm đến con gà mái, biết anh lb đi ra ngoài sẽ gặp tình trạng này còn không cho anh đưa cả hai đi bằng xe riêng của mình.

-Xe bus đến rồi, lên thôi.-Hạ Đồng nhìn chiếc xe bus chậm chậm dừng ngay trạm, sau đó cùng Tiểu Lạc đi lên.

Dương Tử đi lên theo, thì đương nhiên đám con gái kia cũng theo sau.

Hạ Đồng cùng Tiểu Lạc chọn hai chiếc ghế trống ngồi xuống, trên xe đông người hẳn, nội những cô gái đi theo anh cũng chiếm diện tích rồi. Dương Tử khó khăn chen qua đám đông đứng ở chỗ cô ngồi. Tay phải đưa lên cao vịn vào cho đứng vững.

-Anh ấy đẹp trai quá đi.

-Hình có bạn gái rồi?

-Cái cô ngồi ngay chỗ anh ấy đứng đó, hình còn có con?

Không muốn nghe người mọi lời bàn tán đều lọt vào tai anh và cô, Hạ Đồng rất muốn giải thích người không tiện, Dương Tử khẽ quay qua dùng ánh mắt lạnh lẽo dọa bọn họ.

-Con trai lạnh lùng đúng là rất đẹp trai.

-Ước gì anh ấy là bạn trai tớ, tớ có chết cũng tình nguyện.

Dương Tử quả thật bị đám ruồi nhặng này làm phiền chết, nếu không phải đang trên xe bus lại còn có mặt Tiểu Lạc anh đã đuổi hết đám người này xuống xe chỉ còn ba người thôi.

Tâm trạng vốn đang bức bối, lại bị xe bus đột nhiên phanh lại làm anh hơi ngã về phía trước, xui một cái là anh lại đứng đối diện cô, trong nháy mắt khoảng cách giữa cô và anh trở nên rất gần, gần đến mức tim cô đập thành thịch một tiếng.

Hạ Đồng còn đang ngẩn ngơ nai vàng thì Dương Tử mặt vẫn lạnh tanh đứng cao người trở lại, dáng dấp cao lớn phủ lấy cô cùng Tiểu Lạc. Hạ Đồng thu hồi lại gương mặt đỏ ửng của mình, nhịp tim cũng đập lại theo tiết tấu bình thường.

-Hay là, hay là anhngồi xuống đi.-Hạ Đồng nhìn anh ngập ngừng nói

-Cô và Tiểu Lạc ngồi đi.

-Ngồi đi, dù gì anh đi xe bus lần đầu mà. Tiểu Lạc ngồi trên chân tôi được rồi.-Hạ Đồng nhanh chóng bế Tiểu Lạc lên ngồi trên đùi mình, còn một chiếc ghế bên cạnh ám chỉ anh ngồi vào

-Không cần.

-Ngồi đi. Nhiều người nhìn chúng ta kìa.

Dương Tử ngồi xuống một cách miễn cưỡng, còn ngồi chưa được lâu anh đã bế Tiểu Lạc qua mình, đặt Tiểu Lạc ngồi lên đùi anh.

-Không cần phiền anh đâu, Tiểu Lạc ngồi với tôi được rồi.-Hạ Đồng vội nói

-Im lặng cho đến khi đến khu vui chơi.

Dương Tử không quan tâm đến cô, chân mày anh tuần nhú lại, có cho anh lb, anh cũng không có lần sau đi lên xe bus.

Hạ Đồng quay về thực tại, nhìn anh. Không đi xe bus, chẳng lẽ đi bộ? Từ đây về nhà tình thương đi xe bus cũng đã mười phút, đi bộ chắc hai mươi phút quá.

-Anh định, định đi xe gì về?-Hạ Đồng nhìn anh dò xét

-Hai chân.

Dương Tử lại nhìn cô, lạnh lùng nói ra hai chữ này.

-Sao? Hai chân? Ba người sáu chân? So với xe đạp thì còn nhanh hơn.-Hạ Đồng lẩm bẩm trong miệng

-Tiểu Lạc, đi, anh dẫn em đi mua kem.

Dương Tử mặc cô đứng đó lẩm bẩm, dẫn Tiểu Lạc đến xe kem.

-Vây đi.

Sau khi đã tìm ra phương án, Hạ Đồng vỗ tay một cái, vừa định nói ý kiến với anh thì quay qua người đã đi mất. Nhìn anh dắt Tiểu Lạc đi mua kem, trong lòng lại cảm thấy hạnh phúc. Ngay sau đó chạy đến nơi mình cần phải đến.

Dương Tử mua kem cho Tiểu Lạc xong quay trở lại chỗ lúc này lại không thấy cô. Lại biến đi đâu nữa rồi? Anh nhớ cô đâu phải thần đâu mà cứ biến quai vậy?

-Ê, tôi ở bên này.

Còn đang suy nghĩ xem cô chạy đi đâu, thì giọng la inh ỏi của cô đã vang lên, Dương Tử quay qua nhìn, cô kiếm đâu ra chiếc xe đạp vậy.

Hạ Đồng ngồi trên xe đạp lúc này đi đến chỗ thuê xe để thuê, được thuê trong vòng hai tiếng, cô cũng đã trình bày tận tình cho chủ thuê biết, còn phải khan cả cổ, miệng cũng con két mới có thể thuyết phục chủ xe hai tiếng sau đến nhà tình thương lấy xe. Rốt cục phải đưa thêm tiền.

Lần này quả thật ngân khố của cô bị giảm sút trầm trọng mà.

Tiểu Lạc tay cầm cây kem, lẩn xấn chạy tới chỗ cô, còn Dương Tử không nhanh không chậm đi đến, hai tay đút vào túi, luôn luôn nổi bật giữa đám đông xung quanh.

-Tôi mới thuê xe.-Hạ Đồng thấy anh đến gần nói

-Tôi không có hỏi.-Dương Tử lại lạnh lùng trả lời lại

-Tôi nghĩ anh không biết chạy xe đạp đâu. Lên đi, tôi chở cho.-Hạ Đồng hạ cục tức xuống, kiên nhẫn nói tiếp

-Dương Tử tôi không để con gái chở.-Dương Tử lãnh đạm nói

-Vây có giỏi anh chở đi. Bày đặt sĩ diện.-Hạ Đồng trề môi

-Xuống đi.-Dương Tử lại nhìn cô, buông ra hai từ

-Hả!??-cô không hiểu nhìn anh

-Xuống xe.-anh lười biếng nhắc lại, người năm phần là ra lệnh

-Nhưng tôi tốn tiền...

Xuống xe, xuống xe, xuống thì xuống.

Hạ Đồng bị thảm xuống xe, cô tốn nhiều tiền lắm đó, bàn ăn lúc này đã tốn lắm rồi, giờ là tiền thuê xe còn phải tốn thêm để cho chủ xe kêu người đến nhà tình thương lấy xe về nữa.

Tiền ơi, tiền ơi, bay về đi. Đừng có mà đi không trở lại.

Còn đang đau xót cho túi tiền của mình, Dương Tử đã lên xe ngồi ở yên trước.

Hạ Đồng mở to mắt nhìn, cô, cô đang nằm mơ hay sao? Anh, anh, anh lại...

Không. Cô đang mơ, đang mơ đó. Làm sao anh lại đồng ý chạy xe?

Hạ Đồng vỗ má mình người mà anh vẫn ngồi ở yên trước, lần này thật sự kinh hãi. Thiếu gia, thiếu gia anh lại chạy xe đạp? Heo đực biết chạy xe đạp?

46. Chương 46: Âu Thiên Tử

Hạ Đồng lại một hồi mơ tưởng, cô nghĩ đến cảnh một con heo đực ục ịch đạp xe đạp, còn không cẩn thận tông vào một gốc cây ven đường.

Hạ Đồng lắc đầu kịch liệt, đời cô nếu lên xe lúc này để anh chở, chắc chắn sẽ... die đó.

-Không, không cần, tôi sẽ chạy.-Hạ Đồng lắc tay liên tục

-Không lên thì cô đi bộ về đó.-Dương Tử lại mặc cô

-Anh Lăng Hạo lần trước tôi cũng chở, cho nên...

_Rầm

Hạ Đồng còn chưa nói hết câu thì một tiếng động vang lên, Dương Tử đã đứng trước mặt cô tự lúc nào, còn chiếc xe đạp lại thê thảm ngã trên đất.

Hạ Đồng ý thức được mình nói sai, sao cô lại nhắc đến Lăng Hạo trước mặt anh chứ? Cô quên mất, đúng là lần này chết chắc rồi. Thảm rồi!!!

-Tôi... tôi...

-Cố!!!

Dương Tử dùng một ngón tay chỉ vào cô, lời nói toàn là lạnh lẽo, lạnh đến mức nhiệt độ xung quanh cô y như âm độ.

-Tôi...

-Nhanh chóng dùng chiếc xe đạp này đưa Tiểu Lạc về nhà.

Dương Tử định cho cô một trận nhưng vì có mặt Tiểu Lạc nên đành thôi, chỉ buông ra câu lạnh lùng đó.

-Còn, còn anh?

Hạ Đồng khẽ hỏi, cô nghĩ anh không để cô sống yên đâu.

-Đi nhanh lên, nếu không tôi sẽ khiến cô hối hận.-Dương Tử trừng mắt nhìn cô

Đương nhiên Hạ Đồng hãi hồn liền dựng chiếc xe, chở Tiểu Lạc chạy với vận tốc tên lửa.

Dương Tử lạnh lùng nhìn theo chiếc xe đạp chạy xa dần, khóe môi nhàn nhạt nụ cười. Sau đó lấy điện thoại ra, trượt trên màn hình, bấm số điện thoại của thư ký Trương.

[...Thiếu gia, cậu điện tôi có việc gì ạ?...]-thư ký Trương nhanh chóng nghe máy, cung kính nói

-Thông báo với nhân viên ở công ty Âu Thiên Tử, tôi sẽ đến đó... khảo sát.-Dương Tử chậm rãi nói ra từng chữ.

[...Sao ạ?...]-thư ký Trương có phần ngạc nhiên

-Còn nữa, kêu người đến đón tôi ở khu vui chơi Thanh Thanh.

Dương Tử nói xong liền cúp máy, hiệu suất làm việc của thư ký Trương rất cao, chưa đến hai phút đã có một chiếc xe cao cấp sang trọng dừng trước mặt anh. Tài xế xe nhanh chóng đi xuống mở cửa xe cho anh.

Dương Tử khóe môi nhắc lên nụ cười, bước lên xe.

Hạ Đồng trở về nhà tình thương, phải nói chỉ cần một câu nói, một câu nói đầy đe dọa cũng có thể khiến chuyện cô không thể làm biến thành có thể. Giống như lần này, cô chạy xe đạp về nhà tình thương mất ít nhất hai mươi phút, vậy mà anh nói xong chỉ trong mười phút đã đến.

Rất có ảnh hưởng, rất có ảnh hưởng!!!

_Tít.. tít...

Hạ Đồng dừng xe trước cửa nhà tình thương, thì điện thoại vang lên có tin nhắn. Hạ Đồng lấy ra, sau đó trợn mắt cùng hét lên:

-Cái gì?

-Có chuyện gì vậy chị hai?-Tiểu Lạc nhìn cô hét lên hỏi

-Không có gì. Em mau vào nhà đi.-Hạ Đồng nhanh chóng bảo Tiểu Lạc vào nhà

Hạ Đồng đợi Tiểu Lạc vào nhà, điên cuồng “đánh” chiếc điện thoại. Gì chứ? Đang đùa hay sao mà kêu cô đến đó.

“Mười phút sau đến công ty Âu Thiên Tử, không đến thì khỏi về nhà Chính nữa.”

Nội dung ngắn gọn nhưng đầy sức tích cùng đe dọa. Dương Tử sao lại kêu cô đến đó chứ? Anh lại bày trò quái quỷ gì nữa đây?

-Hạ Đồng, sao không vào nhà đi.-Thi đi ra hỏi

-Thi, nếu tớ có mệnh hệ gì thì nhớ thay tớ chăm sóc cho Tiểu Lạc giùm tớ nha.-Hạ Đồng quay qua mếu máo nói

-Cậu bị điên hay sao mà nói năng lung tung vậy?-Thi vỗ trán cô một cái

-Dương Tử kêu tớ đến Âu Thiên Tử, tớ thấy số tớ sắp hết rồi. Die, là die đó.

Hạ Đồng nắm tay Thi kịch liệt lay lay.

-Chỉ đến đó thôi thì cậu làm sao die được. Mà đừng chơi tiếng anh với tớ, chết thì nói chết, còn die với chả die.

Thi không quan tâm, lấy tay cô ra, nói.

-Tớ sẽ chết thật đó. Thi, cậu phải chăm sóc Tiểu Lạc thật tốt đó.

Hạ Đồng nói, anh ghét nhất hai từ Lăng Hạo, cô lúc này lại nhắc đến, anh còn tức đến mức xô ngã chiếc xe đạp nữa. Anh sẽ giết chết cô mất thôi!!!

-Không hổ cậu thuộc cung Song Ngư nha. Trí tưởng tượng rất phong phú.-Thi gõ trán cô một cái, khê lắc đầu

-Tớ đi đây, nếu tớ không trở về thì cậu biết rồi, nhớ chăm sóc Tiểu Lạc cẩn thận nha.

-Cậu còn nói, tớ nhất định lấy chổi đánh cậu.

Thi lại không thèm ngó đến cô, chống nạnh nói. Ai cũng biết cung Song Ngư rất giàu trí tưởng tượng, mọi lúc mọi nơi, dù mọi tình huống nhỏ hay lớn đều được Song Ngư suy nghĩ thái quá vấn đề.

Hạ Đồng thuộc cung Song Ngư không sai, tưởng tượng đến mức làm người khác muốn đập nát cái thứ cô nghĩ ra.

Công ty Âu Thiên Tử là một trong những chi nhánh của tập đoàn Thiên Tử, tập đoàn Thiên Tử có rất nhiều chi nhánh thuộc nhiều lĩnh vực khác nhau như thương trường chính khoáng, trang sức kim cương đá quý, ngoại thương, địa ốc, ngân hàng, nhà hàng khách sạn, showbiz...

Âu Thiên Tử là chi nhánh về ngành trang sức kim cương đá quý nhỏ nhất trong tất cả các chi nhánh ngoại thương của tập đoàn Thiên Tử trên khắp đất nước và thế giới, nhưng Âu Thiên Tử lại đồ sộ nguy nga. Cao đến một trăm tầng, được bao phủ toàn bộ bằng kính, mọi thứ xa hoa, cho dù bạn vào chi nhánh Âu Thiên Tử cũng đã mãn nguyện.

Nhân viên trong Âu Thiên Tử từ thứ bậc cao đến thấp, đều tập trung ở đại sảnh, xếp hàng hai hàng ngay cánh cửa chính, ai nấy đều trang phục chỉnh tề. Chờ đợi.

-Tất cả các người nghe đây, một lát nữa, thiếu gia đến, nhất định phải chào cho đều, không được có bất kì sơ suất.

Người vừa cao giọng căn dặn là giám đốc của Âu Thiên Tử, giám đốc Hàn.

-Dạ.

Tất cả nhân viên đều đồng thanh đáp.

-Giám đốc, thiếu gia đến rồi.-quản lý chạy vào nói

-Tất cả chuẩn bị đi.

Giám đốc Hàn chỉnh lại tây trang, đứng ngay cửa nghênh đón. Lúc này ông nhận được điện thoại còn tưởng mình nghe nhầm, Âu Thiên Tử là chi nhánh nhỏ nhất thuộc ngành trang sức kim cương đá quý, vậy mà hôm nay thiếu gia bọn họ lại đến khảo sát.

Không lẽ đúng như người xưa nói, làm việc lớn phải chú tâm đến từng việc nhỏ nhất trước. Nói sao đi nữa Âu Thiên Tử cũng rất quan trọng.

Dương Tử chậm chậm bước xuống xe, dáng người cao cao tại thượng đứng nhìn công ty Âu Thiên Tử. Khóe môi nhàn nhạt nụ cười, anh đồng dạng đi vào trong.

Toàn bộ nhân viên khi thấy anh đặt chân bước vào liền cúi đầu hành lễ, đồng thanh hô to:

-Kính chào thiếu gia đến với Âu Thiên Tử!!!

Có vài nhân viên nữ nhịn không được ngược đầu len lén nhìn thiếu gia bọn họ, ai ngờ vừa nhìn thấy liền bị hớp hồn mất.

Cả thân hình cao lớn đứng ngay cửa, gương mặt anh tuấn nghiêm nghị lạnh lùng đảo mắt nhìn xung quanh, khuôn mặt không biểu lộ một cảm xúc càng tăng thêm sức thu hút.

-Đẹp trai quá đi!!!

Vài tiếng to nhỏ bắt đầu vang lên, ngày một càng nhiều nhân viên nữ quá lố nhìn anh đến ngây ngẩn.

-Khụ khụ...

Giám đốc Hàn cố ý ho khan hai cái, nhằm cảnh cáo nhân viên nữ của mình.

-Thiếu gia, mời cậu lên phòng dành cho khách V.I.P.-giám đốc Hàn cười lấy lòng nói

-Bọn họ...

Dương Tử lại mặc ông, lạnh lùng giơ ngón tay chỉ một lượt vào đám nhân viên nữ xếp thành một hàng.

-Thiếu gia có gì căn dặn.-giám đốc Hàn kính cẩn hỏi

-Làm tự kiểm, trừ nửa năm tiền thưởng tiền tăng ca.-Dương Tử lãnh đạm phun ra từng chữ, xung quanh anh đều toát ra khí thế Vương giả cao cao tại thượng.

-Sao!???

Không chỉ một mình giám đốc Hàn ngạc nhiên mà tất cả mọi nhân viên đều ngạc nhiên, nhất là đám nữ nhân viên kia.

-Không hiểu sao? Cần tôi lặp lại nữa???-Dương Tử lạnh lùng nhìn giám đốc Hàn

-Tôi hiểu rồi thiếu gia, tôi sẽ làm theo lời ngài.

Giám đốc Hàn toát mồ hôi đáp, khi anh nhìn ông, đôi mắt đen toàn lạnh lùng cùng đáng sợ như có một ma lực khiến ông không thể kháng cự.

-Như vậy tốt.

Dương Tử vờ vai giám đốc Hàn, khóe môi hơi nhếch lên, sau đó sải bước đi ngang đám nhân viên, mỗi bước đi đều để lại hàn khí, đều là khí chất cao quý từ anh. Anh chậm rãi đi vào thang máy.

-Lạnh lùng. Quá là lạnh lùng. Tôi lại rất thích.

-Cho dù bị thiếu gia trừ hết lương, đuổi việc tôi cũng cam.

Tất cả nhân viên nữ đều ồ ạt lên tiếng, mỗi người tự tưởng tượng ra cảnh mình trở thành bạn gái anh, quàng tay đi vào. Nhưng lại bị giám đốc Hàn làm tan biến khi ông lên tiếng tức giận quở trách:

-Thiếu gia là ai mà các cô có thể nhìn còn xì xầm nữa. Đúng là hết phép tắc.

Sau đó hằm hằm đi vào thang máy.

-Còn không phải ông ta sợ bị thiếu gia cắt chức hay sao?

-Sợ chúng ta liên lụy cả thôi.

Vẫn là đám nhân viên nữ lúc, càng ngày càng to nhỏ, toàn bàn tán về anh, có người đoán anh đã có bạn gái, có người lại nói chưa, quá đáng hơn từ trước đến giờ việc pha chế coffee cho khách là do nhân viên chức vụ thấp nhất làm vậy mà bây giờ, ngay cả những nhân viên nữa cao hơn cũng giành pha.

Hạ Đồng sau khi xuống xe bus, đứng trước cửa Âu Thiên Tử, lại đứng im không vào, đến mãi một lúc mới hít một hơi can đảm đi vào.

Hạ Đồng đi đến tiếp tân, khẽ nhỏ giọng nói:

-Chị ơi.

-Chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho quý khách?-nữ tiếp tân dùng thái độ lịch sự đáp

-À, tôi định...

Hạ Đồng lại ngập ngừng không thôi.

-Quý khách muốn mua dây chuyền, nhẫn, vòng tay, lắc chân, kim cương, đá quý, mọi thứ đều có. Hàng của công ty đều là cao cấp, quý khách muốn mua gì ạ?-nữ tiếp tân nói tiếp

-Tôi, thật ra tôi đến...-Hạ Đồng chập chững nói, cô thật không biết nói sao cho cô tiếp tân này để lên gặp anh cả.

-Quý khách, quý khách muốn mua gì?

-Tôi, tôi đến tìm Dương... thiếu gia mới đến đây.-Hạ Đồng ghé sát nữ tiếp tân nói nhỏ

-Sao? Cô tìm thiếu gia?

Nhanh chóng nữ tiếp tân la lớn lên, hầu như tất cả nhân viên từ lớn đến bé đều nhìn cô. Hạ Đồng đột nhiên trở thành đề tài tranh luận.

47. Chương 47: Tôi Là Bạn Gái Anh Ấy

Hạ Đồng nhanh chóng che mặt mình lại, có cần lớn tiếng thế không? Sợ mọi người không biết à?

-Cô gái đó là ai mà tìm thiếu gia vậy?

-Không lẽ bạn gái?

Hạ Đồng không biết nói sao cho bọn họ hiểu, cô chẳng qua chỉ đến đây theo lời anh mà thôi, lại bị bọn họ đem ra làm chủ đề bàn tán này nọ.

-Xin hỏi, tiểu thư tên gì?-nữ tiếp tân hỏi

-Khoan, đợi tôi một lát.

Hạ Đồng giơ tay lên, đi đến một chỗ khuất lấy điện thoại ra. Gọi cho anh.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người bắt máy.

-Tôi đang đợi anh ở đại sảnh, anh mau xuống đi.-Hạ Đồng nói rất nhỏ vào điện thoại, sợ mọi người nghe thấy

[...Cô tự lên đây đi...]-Dương Tử lạnh băng trả lời

-Anh ở phòng nào?

Hạ Đồng vừa trả lời vừa xoay ra sau nhìn nữ tiếp tân nhanh chóng nhận được nụ cười từ nữ tiếp tân, cô cười lại sau đó xoay qua.

[...Tầng năm mươi, phòng V.I.P 1...]

Cô còn đang định nói nhưng chưa kịp anh đã cúp máy, Hạ Đồng đau khổ quay qua, nặn nụ cười đi lại quầy tiếp tân, nói:

-Chị ơi, em cần lên tầng năm mươi phòng V.I.P 1.

-Tiểu thư, cô và thiếu gia định đám cưới hay sao ạ?-nữ tiếp tân khó kìm lòng tò mò hỏi

-Không có, không có.-Hạ Đồng nghe xong tròn mắt, kịch liệt lắc đầu

-Tầng bốn mươi một đến tầng năm mươi là khu trưng bày nhà cao cấp, nếu thiếu gia và tiểu thư không định đám cưới thì...

Hạ Đồng khẩn trương cắt ngang lời nữ tiếp tân.

-Bọn em không có đám cưới, cũng không có quan hệ gì cả.

-Vậy làm phiền tiểu thư nói tên, để tôi hỏi thiếu gia cho chắc chắn.-nữ tiếp tân nói

-Chị không cần điện, lúc này em đã điện cho anh ấy rồi. Có thể cho em lên không?-Hạ Đồng gấp gáp hỏi

-Tiểu thư phải nói rõ cô là gì với thiếu gia chúng tôi mới có thể cho tiểu thư lên, để đảm bảo an toàn tránh lừa gạt ạ.-nữ tiếp tân nhã nhặn nói

Rắc rối, đúng là rắc rối quá mà. Được thôi, muốn biết quan hệ cô với heo đực là gì chứ gì? Cô toại nguyện.

-Tôi là bạn gái anh ấy.-Hạ Đồng đồng dục nói, đôi mắt to tròn nhìn nữ tiếp tân

-Bạn gái?

-Là bạn gái của thiếu gia!??

Tất cả đám nhân viên lập tức xì xào, nhất thời đại sảnh Âu Thiên Tử trở nên náo nhiệt, một cơn gió lốc scandal xuất hiện.

-Tiểu thư là bạn gái thiếu gia, xin mời đi theo tôi.

Nữ tiếp tân nhanh chóng nở nụ cười, sau đó đi ra, dẫn lối cho cô.

Hạ Đồng thật hơi hận, cô biết mình sắp gặp đại nạn, lần này quả là tiêu rồi. Dám nói là bạn gái anh, chỉ có người điên như Lâm Hạ Đồng cô. Thế nào cô cũng bị phân thân ra thành trăm mảnh mà xem.

Hạ Đồng khóc ròng trong lòng, cúi đầu cùng nữ tiếp tân đi vào thang máy, sau một lúc, “ting” một cái, cửa thang máy mở ra, dừng ở tầng năm mươi.

Hạ Đồng liếm liếm đôi môi khô khốc, chỉ còn biết cầu xin trời Phật phù hộ cho cô, đừng để cô xảy ra chuyện gì nha, hôm nay phạm hai sai lầm là đủ làm cô chết rồi.

-Thiếu gia đang ở bên trong, mời tiểu thư.-nữ tiếp tân đứng trước cửa một căn phòng, nói

-Cảm ơn chị.

Hạ Đồng lại ngập ngừng không dám mở cửa vào, nhưng mà nữ tiếp tân cứ nhìn cô cười, ý bảo cô vào đi, Hạ Đồng cũng cười cười, sau đó miễn cưỡng mở cửa.

Hạ Đồng mở cửa ra, thò chiếc đầu nhỏ vào nhìn xung quanh, một lát sau đứng thẳng người đi vào, giơ một tay lên sờ nghếch nói:

-Chào...

Dương Tử lạnh lùng nhìn cô, cả người ngồi trên chiếc ghế sofa hoàng gia, chân phải đặt trên chân trái.

-Vào đây.-Dương Tử lạnh nhạt mở miệng

Hạ Đồng cúi đầu từng bước chậm thật chậm đi đến chỗ anh, dừng trước mặt anh, Hạ Đồng vẫn cúi thấp đầu, không dám ngược nhìn anh.

Dù vẫn đang cúi đầu nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh vẫn đang nhìn cô, còn là nhìn chăm chăm nữa chứ.

Áp lực, quá áp lực!!!

Mãi đến một lúc lâu, thấy anh vẫn chưa có động tĩnh, đang lúc phân vân có nên ngẩng đầu lên tiếng trước không thì anh đã đứng lên, dáng người cao lớn phủ lấy dáng người nhỏ nhắn của cô.

Hạ Đồng cảnh giác ngược đầu lên, vô thức lùi về sau hai bước.

-Lên được đây, cũng rất hay.

Đó là câu đầu tiên anh thốt ra suốt một lúc lâu.

-Anh, anh quá khen.

Hạ Đồng ấp úng trả lời, trong lòng khóc không thoi, nếu để anh biết cô lấy tư cách là bạn gái anh để bước lên đây, chắc chắn, chắc chắn cô sẽ bị anh hành quyết cho xem.

Đang đau khổ đứng nhìn anh, thì cánh cửa phòng mở ra, bước vào là chị tiếp tân lúc này, trên tay còn bưng hai ly coffee.

-Thiếu gia, tôi có pha coffee cho ngài và tiểu thư đây.-nữ tiếp tân đặt hai ly coffee xuống bàn nói

Dương Tử vẫn nhìn cô không thèm trả lời nữ tiếp tân, Hạ Đồng nuốt nước bọt, nhìn anh. Trong đầu trống rỗng, anh nhìn cô lâu như vậy làm gì chứ? Cô cũng đâu cố ý chọc anh đâu.

-Ah, hay là lại uống coffee đi.

Hạ Đồng vội kiếm chuyện để tránh khỏi ánh mắt của anh đang chăm chăm nhìn mình, sau đó gấp gáp đi lại ghế ngồi xuống, cầm lấy ly coffee uống một ngụm cho bình tĩnh trở lại.

-Thiếu gia, ngài cùng bạn gái định mua nhẫn cặp có phải không?-nữ tiếp tân nói một câu

-Khụ khụ...

Hạ Đồng nghe xong ngay lập tức bị sắc, ho liên hồi. Cô không có cần giới thiệu mà, sao lại đi nói với anh như thế chứ? Hại chết cô rồi.

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn anh, hai tay giơ tay lắc lia lịa, ám chỉ không phải đâu. Nhưng mà ngược lại, ánh mắt của anh bắn ra băng lạnh, không hề có chút tin cô.

-Ra ngoài đi.

Dương Tử không hề có chút biểu cảm nào, ngay cả tức giận cũng không có, nhẹ nhàng uy nghiêm nói ra ba chữ.

-Tôi sẽ đi ra ngay.

Hạ Đồng giả điên, vội nói sau đó đứng lên, nhưng còn chưa đi được hai bước đã bị giọng nói của anh kéo ngược lại.

-Ngồi xuống.

Hạ Đồng biết số phận mình sẽ ra sao rồi, đành ngậm ngùi ngồi xuống trở lại.

Nữ tiếp tân trong lòng hoài nghi, nhưng rất hiểu chuyện mà lui ra ngoài. Đóng cửa lại, nữ tiếp tân khó hiểu, thiếu gia sao lại đối xử với bạn gái mình lạnh lùng như vậy chứ? Nhưng cô không dám lo nhiều, cũng nhanh chóng rời đi.

Bên trong phòng Hạ Đồng không dám nhúc nhích, đầu cúi đến thấp nhất có thể, biết làm sao giờ, trong một ngày mà cô phạm đến ba lỗi lầm lớn. Trời cô thế là xong!!!

Kệ, chết thì chết. Giải thích xong chết cũng chưa muộn, chứ không cô lại chết không nhắm mắt. { Bó tay bó tay bó tay }

Nghĩ xong, Hạ Đồng hít một hơi thật sâu thu hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, đồng dục nói:

-Chuyện này không phải tôi cố ý đâu, tôi biết trong hôm nay đã chọc anh đến ba lần, nhưng mà tôi hoàn toàn là vô tình, anh muốn sao nói đi đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Tôi chịu không được!!!

Hạ Đồng nói xong căng thẳng nhìn anh, ngược lại khuôn mặt anh hoàn toàn không hề có một chút cảm xúc, khóe môi lại cười như không.

Đến một lúc lâu, Dương Tử mới nhàn nhạt mở miệng:

-Nói như cô, là tôi sai trước!??

-Không có, không có.-Hạ Đồng vội lắc tay

-Cô nói xem, tôi nên phạt cô như thế nào bây giờ?-Dương Tử thong thả đút hai tay vào túi quần mình, nhìn cô từ phía trên.

-Tôi... tôi...-Hạ Đồng không biết nên trả lời ra sao, cô rất muốn nói anh đừng phạt cô, nhưng mà cô biết nói ra thế nào cũng... xẹt xẹt cô đi ngay lập tức.

-Hay là vậy đi, cô, đi ra ngoài, từ đây đến sáu giờ chiều nếu bán được năm mươi chiếc nhẫn tôi sẽ tha cho cô.-Dương Tử khóe môi nhàn nhạt nói

-Cái gì?

Hạ Đồng thất kinh hét lên, bắt cô ra ngoài bán năm mươi chiếc nhẫn từ đây đến sáu giờ chiều sao? Làm sao có thể bán được nhiều như vậy chứ?

-Bây giờ là mười giờ, chỉ còn tám tiếng nữa thôi, nếu không đi ra ngoài bán sẽ không kịp đâu.

Dương Tử nhìn sang đồng hồ trên tường, khẽ nhìn cô gợn một nụ cười trên môi, nói.

-Anh, anh... rõ ràng tôi không thể bán được năm mươi chiếc nhẫn trong tám tiếng đồng hồ mà.-Hạ Đồng đứng dậy, phản bác

-Cô không có quyền không làm theo.-Dương Tử nâng nhẹ môi lên, nhẹ nhàng nói nhưng đầy uy lực khiến cô không thể không nghe theo

Hạ Đồng cắn cắn môi dưới, anh đang làm khó cô mà, cô làm sao có thể bán được năm mươi chiếc nhẫn trong tám tiếng chứ? Khi không lại trở thành nhân viên bán hàng.

Không công bằng, quả thật không công bằng. Thiên lý nằm ở đâu rồi!??

-Rõ ràng đang làm khó mình.

Hạ Đồng bước ra ngoài lảo lảo bầm không thôi. Lại nói số cô quá là khổ mà.

Hạ Đồng đi ra quầy bán nhẫn, cô vừa xuất hiện, toàn bộ nhân viên đều nhìn cô, Hạ Đồng cố nặn ra nụ cười nhìn bọn họ.

-Cô là nhân viên mới vào sao?-một nữ nhân viên đi đến nhìn cô

-Chào chị, em, em là người thiếu gia kêu đến, thực hiện làm theo thử thách của anh ấy, từ đây đến sáu giờ chiều phải bán được năm mươi chiếc nhẫn.-Hạ Đồng nhỏ giọng kể lại

-Thì ra là vậy, chào em, chị là quản lý của khu nhẫn tầng năm mươi, cứ kêu chị là chị Phụng được rồi.-chị Phụng vui vẻ nói

-Chị Phụng, chị có thể chỉ em cách nào bán được nhiều nhẫn không?

Hạ Đồng xấu hổ hỏi, cô căn bản chưa hề biết bán nhẫn trong một công ty lớn thế này. Bán ngoài đường phố, khu chợ mua sắm cô còn bán được nha.

-Tháng này cũng có nhiều cặp tình nhân đến để mua nhẫn cặp, nhưng mà chỉ tiêu tiêu thụ một ngày chỉ được hai mươi lăm chiếc nhẫn, hiện chưa có ai bán qua số lượng đó.-chị Phụng tận tình nói

-Cảm ơn chị, mà đợi em năm phút, năm phút thôi.

Hạ Đồng gơ năm ngón tay lên, sau đó chạy đi.

Chị Phụng khẽ nhìn cô, cô gái này không phải là người lúc này mọi người đồn là bạn gái thiếu gia hay sao? Sao lại làm nhân viên chứ?

Hạ Đồng quay trở lại căn phòng lúc này, mở cửa một lần nữa, nhìn Dương Tử đang đứng ở cửa thủy tinh nhìn ra bên ngoài bầu trời rộng lớn.

Nhìn bóng lưng của anh, đều cô độc, cô tịch cùng hiu quạnh bao quanh. Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy ánh mắt đó ở anh, nhìn anh lại có gì đó suy tư, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, đôi mắt đen trong của thủy tinh phản chiếu lại hiện ra tia đau đớn, tuyệt vọng.

Nó có nghĩa là gì? Anh hình như đang suy nghĩ về một điều gì đó hoặc một ai đó?

Dương Tử rơi vào trầm tư, không chú ý đến sau lưng mình có người, cho đến khi giọng nói của cô cất lên khiến anh trở về thực tại.

-Tôi muốn hỏi.-Hạ Đồng lắc đầu, lên tiếng. Có lẽ cô nhìn nhầm thôi.

-Sao cô còn chưa đi?-Dương Tử nhẹ nhàng xoay người, khôi phục lại sự lạnh lùng cổ hữu, nhìn cô.

-Chỉ cần tôi bán được năm mươi chiếc nhẫn là được, cho dù tôi dùng cách nào cũng được.-Hạ Đồng nhìn anh hỏi

-Phải.

-Vây... vậy tôi cho bạn họ năm mươi chiếc nhẫn, là xong đúng không? (==")-Hạ Đồng ngu ngốc hỏi

-Cô đang giỡn mặt sao?

Quả nhiên, thần cũng bị cô chọc điên, Dương Tử không ngoại lệ.

-Không, tôi nói chơi cho tôi rút lại câu nói lúc này.

Hạ Đồng cười hì hì như con ngố sao đó dùng vận tốc siêu nhanh chạy ra khỏi phòng.

Dương Tử đi đến ngồi trên chiếc ghế sofa hoàng gia, bàn tay nhanh nhẹn mở chiếc PC trên bàn, nhanh chóng trên màn hình PC là bao quát hình ảnh ở tầng năm mươi. Hình dáng của cô nhanh chóng xuất hiện trên màn hình.

Hạ Đồng khó nhọc đứng ở tủ kính trưng bày nhẫn, cô áp mắt xuống nhìn những chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, không khỏi rít lên trước sự đẹp đẽ của nó. Dưới ánh đèn sáng phản chiếu bên trong tủ kính lên những chiếc nhẫn càng tăng sức hấp dẫn, những chiếc nhẫn ở đây có rất nhiều kiểu dáng đều mang sự sang trọng, quý phái, đẹp đến mê người.

-Oa, đẹp quá đi!!!

Hạ Đồng xuýt xoa la nhỏ, hàng cao cấp đúng là hàng cao cấp mà, cô nhìn thấy một cái đã muốn có ngay tất cả chiếc nhẫn ở đây mà.

-Lấy cái này cho tôi xem.

Hạ Đồng còn đang suy nghĩ làm cách nào bán một lượt năm mươi chiếc nhẫn thì giọng một người phụ nữ hơi già dặn vang lên, Hạ Đồng ngẩng đầu lên, trước mặt là một phu nhân cao sang quý phái, dáng vẻ rất thanh nhã, nhìn cũng đủ biết là người trong giới thượng lưu.

-Chào phu nhân.

Hạ Đồng tự nhiên nói, cô còn chưa biết cách ăn nói, phục vụ cho khách ra sao cả, tới đâu hay tới đó vậy.

-Tôi muốn xem cái này.

Phu nhân đó chỉ tay trên lớp kính mỏng, hướng tới một chiếc nhẫn mặt nhẫn là con hồ điệp, ở giữa là một viên trân châu to, xung quanh con hồ điệp là những viên kim cương nhỏ lớn khác nhau.

Hạ Đồng cẩn thận lấy chiếc nhẫn đó ra, đưa đến trước mặt phu nhân.

-Cái này bao nhiêu?

Phu nhân cầm chiếc nhẫn trong tay, xoay qua xoay lại ngắm nhìn chiếc nhẫn, còn nâng niu như vật bảo từ từ đeo vào ngón tay áp út sau đó đưa lên xem.

-Dạ, cái này thì...-Hạ Đồng gãi gãi đầu, cô quên mất cô không biết giá của tất cả các chiếc nhẫn ở đây, làm sao nói?

-Bao nhiêu vậy?-phu nhân trong mắt chỉ còn chiếc nhẫn, nói

-Cái này...

Hạ Đồng nhìn bà, cô chỉ mới làm chưa được mười phút, làm sao mà biết giá của chiếc nhẫn này được, có ai nói cho cô biết đâu.

-Ah, bà Triệu, bà lại đến mua nhẫn cho con gái bà sao?-chị Phụng đi đến, cười với phu nhân kia.

-Lần này tôi đến để mua cho con dâu tương lai của tôi, nó là con gái lớn nhà họ Diêu.-bà Triệu cười lớn, tự hào nói

-Chúc mừng bà Triệu, tôi nghe nói Diêu đại tiểu thư vừa xinh đẹp lại tài giỏi, bà Triệu thật có phúc.-chị Phụng cười chúc mừng

-Haha cô làm tôi rất hài lòng, tôi lấy chiếc nhẫn này, gói lại cho tôi.-bà Triệu cười khanh khách nói

-Vâng, Hạ Đồng em mau gói lại đi.-chị Phụng nói sau đó nhìn cô

Hạ Đồng này giờ quan sát, quả nhiên là người trong nghề lâu làm việc gì cũng thuận lợi, chỉ cần nhìn vài câu, làm cho khách nghe sướng tai là bán được. Cô phải học hỏi thôi.

Hạ Đồng lấy chiếc nhẫn để vào trong một chiếc hộp nhung nhỏ, sau đó cẩn thận để vào túi đồ, đưa cho bà Triệu.

-À, cái cô nhân viên này tôi hỏi giá hai ba lần mà vẫn không trả lời, cô nên phạt cô ấy đi.-Bà Triệu nhìn cô không vui nói

-Vâng bà Triệu, tôi biết rồi, tôi sẽ phạt cô ấy.-chị Phụng cười lấy lòng

-Ừ như vậy mới được.-Bà Triệu nói rồi cầm gói đồ bỏ đi.

Bà Triệu vừa đi, Hạ Đồng khẽ thở phào, nhanh chóng nhận được ánh mắt không hài lòng của chị Phụng.

-Hạ Đồng à, dù em được thiếu gia kêu đến cũng nên phục vụ khách cho tốt vào, cũng may là chị đến kịp nếu không theo tính của bà Triệu đã làm ầm lên rồi.-chị Phụng quở trách

-Em xin lỗi!!!

Hạ Đồng cúi đầu xin lỗi, cô cũng đâu muốn, khi không lại làm nhân viên đứng đây không công, đúng là dễ điên mà.

-Làm cho tốt vào.-chị Phụng nói sau đó bước đi chỗ khác.

Hạ Đồng nuốt cục tức này không trôi, đột nhiên trên đầu nổi ra một bóng đèn sáng chói, để xem, lần này cô có trị được anh không?

Năm phút sau, tất cả nhân viên, tất cả khách hàng đều nhìn một người, đó là cô. Hạ Đồng trở thành trọng tâm của tất cả, lúc này cô phải dùng hết sức mới la lên kêu mọi người chú ý.

-Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, nhưng mà hãy cho tôi được đại diện thiếu gia của tôi để nói vài lời.-Hạ Đồng lớn tiếng nói

-Thiếu gia?

-Có chuyện gì sao?

Xung quanh nổi lên hàng loạt lời bàn tán.

-Nhằm để tăng khả năng tiêu thụ của công ty Âu Thiên Tử, hôm nay thiếu gia nhà tôi đã đến đây và hiện đang ở trong phòng V.I.P 1, và tôi xin thay mặt ngài nói đến các vị một điều.-Hạ Đồng đồng dục nói

-Là chuyện gì vậy?-Có người không chịu được hiếu kì hỏi.

-Mọi người dừng vội. Thiếu gia muốn tôi gửi đến các bạn, năm mươi vị khách đầu mua nhẫn sẽ được vào phòng V.I.P gặp mặt thiếu gia, không những thế thiếu gia còn cho các vị chữ kí.-Hạ Đồng nói rõ từng chữ từng chữ một

-Là thật sao?

-Nhân viên có được mua không?-nhiều nhân viên nữ nhón nháo cả lên hỏi

-Được chứ. Chỉ có năm mươi vị khách đầu thôi, nhanh tay kéo trẻ.-Hạ Đồng thầm cười trong lòng

Lời cô vừa dứt thì một đám nữ nhân viên kể cả khách hàng đều ủa đến chỗ cô, chen chúc nhau mua nhẫn, không cần biết đắt hay đẹp đều lấy để còn nhanh tay gặp mặt Dương Tử.

Nhân viên thì khỏi nói, đã thấy mặt anh chỉ muốn gặp lại càng muốn có chữ kí, còn có người tôn anh làm thần tượng, người tình lí tưởng. Còn khách hàng nữ toàn là tiểu thư quý tộc, hưởng hờ thiếu gia tập đoàn Thiên Tử ai mà không muốn gặp mặt chứ. Chỉ mong được lọt vào mắt anh thôi.

...

Rầm

Dương Tử sắc mặt lạnh lùng đập bàn một cái, ánh mắt đen láy tận sâu toàn chứa sự lạnh lẽo đến tận cùng, mọi hành động lời nói, tình hình ở tầng năm mươi, nhất là chỗ của cô đều thu vào tầm mắt của anh, hình ảnh âm thanh đều rõ mồn một.

Lâm Hạ Đồng, cô chán sống rồi!!!

Dương Tử còn đang định kêu cô lên hành quyết thì cửa phòng đã bị mở ra, nguyên một toán người, toàn là con gái ủa vào, chạy đến ánh mắt trái tim nhìn anh, bu quanh anh, xuýt xoa khen ngợi, còn xin chữ kí, y như đang gặp ca sĩ diễn viên nổi tiếng.

Dương Tử toàn thân đều bị hàn khí bao quanh, lạnh đến mức khiến mọi thứ xung quanh như đóng băng, vài người vì khí thế của anh tỏa ra mà thất thời tránh xa vài bước nhưng vẫn không chịu ra ngoài.

Hạ Đồng đứng ngoài cửa ló đầu vào, nhìn không được mà cười lớn, sức ảnh hưởng của anh quả thật rất lớn nha, chỉ trong chớp mắt đã bán được năm mươi chiếc nhẫn, lần này coi như cô vừa làm được yêu cầu của anh vừa cho anh một bài học.

Dương Tử tinh mắt nhìn ra cô đang đứng lấp ló cười hả hê trước tình trạng hiện giờ của anh, ánh mắt đen chăm chăm nhìn cô. Lạnh lẽo nói ra từng chữ một:

-Lâm-Hạ-Đồng...

Hạ Đồng giật mình, lập tức núp ra sau cánh cửa.

Phải nghĩ ra cách thôi, phải nghĩ ra cách thôi!!!

-Cô mau ra đây!-Dương Tử lạnh giọng nói lớn.

Hạ Đồng miễn cưỡng đi ra, cười cười nhìn anh, nhưng mà nhận được ánh mắt muốn giết chết cô của anh thì nụ cười phải cố gắng lắm mới có tắt ngấm.

-Chào, chào...-Hạ Đồng giơ một tay lên vẫy qua vẫy lại nhìn không có chút lực nào.

-Cô mau lại đây cho tôi.-Dương Tử trừng mắt nhìn cô

-Tôi, tôi thấy anh đang bận, hay là, hay là để tôi ra ngoài lát tôi vào.-Hạ Đồng sống lưng toát mồ hôi lạnh, cả chân như bị dán tại chỗ không di chuyển được

-Bước lại đây.-Dương Tử không cho cô cơ hội chuồn

-Không cần, để, để tôi ra ngoài không quấy rầy anh.-Hạ Đồng nuốt nước bọt hồi hộp nói

-Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai.-Dương Tử nói năm phần đe dọa, năm phần toàn là lãnh đạm.

Hạ Đồng cúi đầu khóc không ra nước mắt, rõ ràng cô đâu có lỗi, anh cũng nói cô dùng cách nào cũng được ngoại trừ tặng nhẫn miễn phí cho khách hàng thôi mà, cách này cũng là cách mà, chỉ là có chút lợi dụng sự “nổi tiếng” của anh thôi.

Hạ Đồng bước từng bước chậm thật chậm đi đến phía anh, cô cũng là nạn nhân của anh chứ bộ, coi như có qua có lại huê đi, đồ nhỏ mọn.

Hạ Đồng đứng trước mặt anh y như một con thỏ nhỏ bé tí tẹo đứng trước một con sư tử hung hăng to lớn, sợ bị con sư tử ăn thịt. Hạ Đồng cúi thấp đầu, không dám ngước đầu lên, đám con gái xung quanh cũng nhìn cô chăm chăm.

-Ngẩng đầu lên.-Dương Tử ngữ khí lạnh lẽo ra lệnh

Hạ Đồng miễn cưỡng nâng đầu lên cao một chút xíu, lại vô tình chạm vào ánh mắt đen lãnh đạm của anh, Hạ Đồng biết, cô dùng cách này đã sai lầm còn thêm nữa, không nên chọc anh, cô chọc đã chọc lắm người rồi.

-Tất cả cút hết ra ngoài cho tôi, trừ cô.-Dương Tử gần như làm những người xung quanh đóng băng, lạnh lẽo nói

-Cái gì chứ? Rõ ràng nói năm mươi người mua nhẫn được chữ kí mà.

-Không công bằng gì hết.

Đám nữ nhân bắt đầu lên tiếng, bọn họ mua nhẫn cũng chỉ vì muốn gặp mặt chữ kí của anh thôi mà. Kêu bọn họ ra ngoài hết chẳng khác nào gạt họ, họ không muốn mua nhẫn rồi mà ra tay không.

-Cút hết.-Dương Tử mất kiên nhẫn nhìn đám nữ nhân kia

Luôn khi tỏa ra từ anh càng ngày càng lạnh càng ngày càng nhiều, làm đám nữ nhân lo sợ bước đi ra ngoài không cam lòng cùng luyến tuyền.

Hạ Đồng chỉ nghe “cách” một tiếng, cánh cửa phòng đóng kín lại không một khe hở nhỏ, đồng thời cũng biết được số phận của mình sắp không xong.

-Cô to gan lắm, dám bày ra trò này.-Dương Tử chậm rãi đi đến tủ kính lấy chai rượu champagne cùng một ly thủy tinh cổ cao

-Đâu có, tôi chỉ, chỉ là muốn, nhanh hoàn thành nhiệm vụ anh đưa thôi.-Hạ Đồng ngước nhìn vô tội nói

-Đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì.-Dương Tử chậm chậm đi đến ngồi xuống chiếc ghế sofa hoàng gia, hai chân bắt chéo nhìn cô

-Chỉ, chỉ nghĩ là làm sao bán được năm mươi chiếc nhẫn thôi, cũng có phải là do tôi đâu.-Hạ Đồng chớp mắt nhìn anh

-Lâm Hạ Đồng, cô có biết là đã chọc tôi biết bao nhiêu lần rồi không? Chỉ ngày hôm nay thôi cũng đủ khiến cô cuốn gói quay về nhà rồi.-Dương Tử khóe môi hơi nhếch lên, từ từ rót rượu vào ly

-Tôi không cố ý mà.

-Đúng, cô không cố ý, chỉ là cố tình thôi.-Dương Tử cười lại như không, trên tay lắc lắc ly rượu

-Không có cố ý hay cố tình chỉ là, chỉ là có chút ý nghĩ đó.-Hạ Đồng giơ một ngón tay lên nói

-Bước lại đây.-Dương Tử nói xong ngửa đầu uống cạn ly rượu

-Tôi đứng ở đây nói chuyện được rồi.-Hạ Đồng vội xua tay

-Mau lên.

Dương Tử dửng dưng vẻ lười biếng nói nhưng đa phần là ra lệnh, rót tiếp rượu vào ly.

Hạ Đồng đau khổ đi lại trước mặt anh, trong lòng không ngừng cầu trời khấn phật.

Hạ Đồng đứng trước mặt Dương Tử, khẽ chớp mắt vô tội nhìn anh.

Không ổn, tình hình cực không ổn!!!

-Xin, xin lỗi, tôi sai rồi.-Hạ Đồng không còn đường thoát liền đầu hàng, hai tay đưa lên đầu đặt ngay tai.

-Biết sai là tốt, nhưng mà biết sai bây giờ trễ rồi.-Dương Tử khước môi giựt giựt nói

-Vẫn chưa muộn vẫn chưa muộn, tôi có thể ra ngoài bán lại năm mươi chiếc nhẫn.-Hạ Đồng kịch liệt xua tay, sau đó nhanh gọn quay ra sau chuẩn

-Đứng lại.

Chỉ hai chữ, chỉ hai chữ thôi đã lấy đi toàn bộ dũng khí chạy ra khỏi cửa của cô, Hạ Đồng xoay qua nhìn anh, nặn không ra nụ cười nữa.

-Tôi, tôi biết lỗi rồi mà, sẽ, sẽ không dám làm vậy nữa.-Hạ Đồng lắp bắp

Dương Tử vẫn không trả lời cô, con người đen láy thâm thúy nhìn cô gần như xuyên thấu.

-Dương, à thiếu gia, anh cũng không nhỏ mọn chấp nhất với một người không biết trời cao đất rộng như tôi đâu, thiếu gia tôi hứa sẽ không có lần sau.

-Lại đó đứng.

Dương Tử nói chỉ vào vách tường đối diện mình. Hạ Đồng lùi thui đi lại đứng sát bức tường theo lời anh.

Dương Tử chậm rãi đứng lên, đi đến chiếc bàn, cầm lấy hai chồng sách dày cộm, từng bước đi lại phía cô.

-Giơ hai tay lên.-Dương Tử ra lệnh

-Hở!?

Hạ Đồng nhúu mày nhưng mà vẫn ngoan ngoãn nghe theo, giơ hai tay lên.

Nhanh chóng trên tay cô mỗi bên một chồng sách, sách nhiều nên nặng, làm tay cô trĩu xuống, Hạ Đồng hiểu được ý định của anh. Không phải chứ, thời đại này còn bắt phạt vậy sao?

-Đứng đến khi nào tôi cho phép mới được bỏ sách xuống.-Dương Tử nhàn nhã nói, khước môi nâng lên sau đó quay gót trở lại chiếc ghế sofa.

Hạ Đồng đúng là bị anh hành hạ sống dở chết dở mà!!!

Hai giờ đồng hồ trôi qua, Hạ Đồng đã bắt đầu mỗi hai cánh tay còn là đứng nên hai đôi chân cũng mỏi không ít. Cô cũng khâm phục bản thân, hai tiếng, có thể chịu được cách hành hạ này của anh, càng ngày cô càng cảm thấy khâm phục bản thân, “nhờ” anh việc cô không thể làm, việc mất mặt, việc xấu việc tốt cô đều làm được.

Cô rất muốn bỏ hai chồng sách này xuống nhưng mà không dám chỉ còn cách khẽ ngo ngoay đôi chân mỗi, chiếc đầu nhỏ khẽ lắc qua lại.

Dương Tử nãy giờ đang xem một quyển sách thì đột nhiên ngược đầu lên, Hạ Đồng vội đứng nghiêm không dám nhúc nhích. Dương Tử đứng lên, đi ra phía cửa, trước khi đi còn không quên nói một câu:

-Đứng yên cho tôi, nếu cô dám bỏ sách xuống thì coi chừng tôi.

-Ok, ok, anh đi đi.-Hạ Đồng bày ra mặt nghiêm túc không dám làm trái lời anh

Dương Tử biết rõ cô không tốt lành gì mà nghe anh, chỉ nhìn cô một cái sau đó mở cửa ra ngoài.

Hạ Đồng nhìn cánh cửa đóng lại, nhìn đến năm phút, cô mới mừng rỡ mà bỏ hai chồng sách xuống, xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, không nghĩ ngợi đã lao đến chiếc ghế sofa nằm dài lên.

-Thời gian thoải mái tới rồi.-Hạ Đồng nằm trên sofa vô cùng thoải mái, khẽ la lên

Dương Tử đáng ghét, heo đực khó ưa, hành hạ cô như vậy, làm cả người cô nhức mỏi rã rời, hai chân đứng cũng tê lại, hai cánh tay thì đau nhức, người cô từ trên xuống dưới đều mỏi.

-Không được, lỡ tên đó vào thì mình chết chắc.-Hạ Đồng đang nằm hưởng thụ thì sức nhớ

Phải nghĩ cách, phải nghĩ cách!!!

Nghĩ mãi mà không ra cách ngược lại cô lại bắt đầu có tình trạng buồn ngủ ==” Hạ Đồng lim dim bắt đầu chìm vào giấc ngủ, một phút sau, cô hoàn toàn bay vào mộng đẹp, nằm dài trên sofa ngủ.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, Dương Tử đi vào, thấy hai chồng sách nằm trên bàn, còn cô lại nằm dài trên sofa ngủ ngon lành.

Đôi mày anh tuần khẽ nhíu lại gần nhau, nhưng nhanh chóng giãn ra, anh từng bước bước lại phía cô, khẽ khàng ngồi xổm xuống.

-Chỉ giỏi ngủ.

Đôi môi mỏng khẽ nói ra ba từ, anh nhìn gương mặt của cô ngủ say, lại nhìn nhăm ra khuôn mặt người con gái kia, ánh mắt đen lạnh lùng nhanh chóng chuyển sang nét thâm tình xẹt qua một tia đau đớn.

Bàn tay anh hơi vươn ra, từ từ đưa đến khuôn mặt cô, bàn tay vừa chạm vào gương mặt của cô, lại rút về, anh khẽ đưa tay lên đầu mình, anh làm sao lại nhìn cô thành cô ấy được chứ?

Cô ấy và cô hoàn toàn khác nhau không giống nhau ở điểm nào trên khuôn mặt nhưng mà cả hai lại có sở thích giống nhau, ngay cả ngủ cũng đáng yêu y như một đứa trẻ khiến anh nhìn cô nhăm ra cô ấy.

Dương Tử nhìn cô đang nằm ngủ trên sofa, nhanh chóng khôi phục lại nét lạnh đậm vốn có, đứng dậy thẳng người, đi đến cửa sổ nhìn ra bầu trời rộng lớn.

Hạ Đồng khẽ động đậy mi mắt, mơ màng mở đôi mắt ra, sau đó hơi ngồi dậy, nhìn xung quanh, nhanh chóng bị người con trai đang ngồi đối diện mình làm giật mình, tinh thần lập tức không còn mê man buồn ngủ nữa.

Hạ Đồng nhìn sang đồng hồ trên tường. Sau đó mở to mắt, đã sáu giờ tối rồi sao? Cô ngủ đã năm tiếng đồng hồ rồi sao?

Tiêu rồi!!! Làm thế nào giải thích cho Dương Tử đây? Không lẽ lại nói tôi bị trượt chân té lên sofa nên ngất đi?

Anh không tin đâu!!!

Hạ Đồng nhìn anh, lại nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh, cô hơi cười cười sau đó cúi đầu xuống, lúc này cô định chỉ nằm nghỉ một năm phút thôi không ngờ lại ngủ quên đến năm giờ đồng hồ.

Bầu không khí vốn đang âm u lạnh lẽo, làm cô không khỏi lạnh sống lưng, lại bị tiếng của cái bụng nhỏ của cô phá đi.

_Ọt ọt ọt...

Hạ Đồng xấu hổ lấy tay xoa bụng mình, cô đúng là quá mất mặt mà, xấu hổ đỏ cả mặt lên. Có đứa con gái nào như cô không? Chắc không rồi!!!

-Đi thôi.

Dương Tử cuối cùng cũng lên tiếng, sau đó đứng lên. Hạ Đồng cúi đầu đứng lên đi theo anh.

-Ngược đầu lên đi, nếu không mọi người lại nói tôi làm gì cô nữa.

Dương Tử nói xong bỏ ra ngoài một mạch.

Hạ Đồng khẽ thở phào ngẩng đầu lên, cũng may anh không chấp nhất phạt cô nữa nếu không cô đã chết rồi, nhanh chóng cô đuổi theo anh.

Cả hai lên chiếc Lamborghini đen đã đợi ở cửa, sau khi thắt dây an toàn xong, anh chạy xe đi.

-Có thể, có thể phiền anh chở tôi đến đầu ngõ ở nhà tình thương không?-Hạ Đồng nhìn anh chớp mắt hỏi
Dương Tử không trả lời cô vẫn chuyên tâm chạy xe.

Cô còn tưởng anh bỏ lời cô ngoài tay, không ngờ một lát sau anh lại cho xe dừng trước đầu ngõ cô vừa nói, Hạ Đồng nhìn anh không khỏi cười với anh.

-Anh về trước đi, tôi ăn xong sẽ đi bộ về, dù gì cũng gần nhà tình thương.-Hạ Đồng nói xong liền tháo dây an toàn đi xuống xe

Dương Tử nhìn quán ăn nhỏ, lại nhìn cô, sau đó cũng đi xuống xe.

Hạ Đồng thấy anh xuống xe, không khỏi ngạc nhiên.

-Anh không cần đợi tôi đâu, tôi...

-Ăn hủ tiếu gõ.-Dương Tử cắt ngang lời cô, đi đến một bàn trống

-Hả!?

Cô ngạc nhiên nhìn anh, lại thấy anh sắp ngồi xuống ghế, cô gấp gáp ngăn anh lại.

-Khoan khoan, đợi lát.

Hạ Đồng nói xong liền với tay lấy vài tờ khăn giấy trên bàn lau chiếc ghế, sau đó kêu anh ngồi xuống. Dương Tử không nói gì ngồi vào chiếc ghế cô vừa lau xong.

-Hạ Đồng lâu quá cháu không đến ăn, hôm nay ăn gì?-bà chủ quán thân thiện đi lạ cô hỏi

-Cho cháu hai phần hủ tiếu gõ.-Hạ Đồng tươi cười giơ hai ngón tay lên

-À, một nhỏ một lớn.-Hạ Đồng bổ xung thêm

-Hôm nay Hạ Đồng ăn tô nhỏ cơ à.-bà chủ quán nói

-Hơ, dà.

Hạ Đồng miễn cưỡng gật đầu, cô định mình ăn tô lớn còn anh tô nhỏ mà, sao lại nói vậy chứ? Tiền của cô, lại bay nữa rồi. Tên này có phải là thiếu gia không, sao lại keo thế, từ sáng đến giờ toàn cô trả tiền.

-Sẽ có ngay.-bà chủ quán mỉm cười sau đó bước đi

Một lát sau hai tô hủ tiếu gõ được bưng lên, Hạ Đồng lau đĩa sau đó đưa cho anh, mình cũng lấy một đôi.

-Ăn đi, ngon lắm đó.-Hạ Đồng nói xong liền cúi đầu ăn

Dương Tử cũng không nói nhiều, gấp một đĩa bỏ vào miệng ăn thử. Anh chưa ăn những món vỉa hè như thế này, mùi vị cũng không tệ.

-Ngon không?-Hạ Đồng thấy anh ăn được nên hỏi

-Ừ.-Dương Tử chỉ gật đầu

-Anh thấy ngon là được rồi.

Hạ Đồng mỉm cười sau đó ăn tiếp.

Nhanh chóng hai tô hủ tiếu gõ được chui vào bụng của cả hai. Hạ Đồng vẫn cảm thấy ăn chưa đủ, đúng lúc xe bán hàng di động đi đến, toàn là que xiên. Hạ Đồng đứng lên đi đến xe đồ xiên, đồ xiên vừa rẻ lại ngon, cô ăn cũng không sợ hao tiền.

-Cho cháu cá viên, tôm chiên, hoành thánh với chả giò mỗi thứ hai xiên.-Hạ Đồng nhìn chú bán hàng nói
Chú bán hàng nhanh chóng lấy thứ cô kêu, sau một lúc tất cả được bỏ vào một chiếc hộp nhỏ, ông đưa cho cô.

-Tiền đây ạ.

Hạ Đồng đưa tiền cho ông, sau đó đi nhìn Dương Tử.

-Ăn không?-Hạ Đồng chìa một que xiên ra trước mặt anh

-Không.-Dương Tử không nói nhiều chỉ nói một từ

-Không thì thôi.

Hạ Đồng xì mũi, sau đó cầm que xiên lên ăn, từ lúc đến nơi anh, cô có được ăn những món này đâu, bây giờ ăn lại không ngon như vậy nha.

Có thể nói cái bụng của cô là dạ dày bốn ngăn của con bò, những tám que nhanh chóng được cô xử đẹp. Không còn sót một thứ.

-Ngon quá đi.-Hạ Đồng lau lau miệng mình nói

-Gà mái còn có thể thành heo, lên xe đi.

Dương Tử nói xong câu đó liền đi lại xe ngồi lên.

-Gà mái, heo cái đầu anh đó.

Hạ Đồng hậm hực nói, sau đó cũng lên xe ngồi, đi về nhà tình thương.

48. Chương 48: Về Trước

Sáng hôm sau, Hạ Đồng vốn định rủ anh đi ăn sáng lại không thấy anh trong phòng, đi ra ngoài trước thì thấy anh ngồi ngay băng đá, cô chậm rãi đi đến, nói:

-Anh đi sáng không?

-Tôi phải về rồi.-Dương Tử không nhanh không chậm nói ra từng chữ

-Sao vậy?-cô có chút bất ngờ, cô cứ tưởng anh sẽ ở lại đây đến khi cô về chứ?

-Ở trường có việc cần tôi giải quyết.

-Vậy thì anh về đi, chuyện ở trường quan trọng hơn mà.-Hạ Đồng cười xòa nói

Cô không hiểu sao lại cảm thấy hụt hẫng khi anh nói anh sẽ đi, chính cô cũng không hiểu rõ.

-Anh Dương Tử.-Tiểu Lạc từ trong nhà nhanh nhẹn chạy tới chỗ anh

-Tiểu Lạc, sao em thức sớm vậy?-Hạ Đồng ôm lấy Tiểu Lạc hỏi

-Em ngày nào không thức sớm hả chị hai?-đôi mắt to tròn của Tiểu Lạc nhìn cô

-Chị hai biết, dù gì hôm nay Tiểu Lạc cũng không đi học mà.-Hạ Đồng nói

-Em muốn đi chơi với anh Dương Tử.-Tiểu Lạc vui vẻ nói, sau đó đi đến nắm tay Dương Tử

-Anh Dương Tử, hôm nay Tiểu Lạc muốn đi chơi nữa.

-Anh xin lỗi Tiểu Lạc, hôm nay anh phải về rồi.-Dương Tử nhẹ giọng đi nói

-Tiểu Lạc không muốn anh Dương Tử đi.-Tiểu Lạc làm nũng

-Tiểu Lạc ngoan, nếu em không ngoan, anh Dương Tử sẽ không thương nữa.-Dương Tử xoa nhẹ đầu Tiểu Lạc

-Tiểu Lạc thích anh Dương Tử mà, anh ở lại đây đi.-Tiểu Lạc lay lay tay anh

-Tiểu Lạc ngoan, anh Dương Tử còn có việc, em đừng quậy nữa.-Hạ Đồng kéo Tiểu Lạc lại

-Nhưng Tiểu Lạc...

-Tiểu Lạc, hay là anh Dương Tử hứa với em, sau này nếu có cơ hội anh sẽ đến chơi với Tiểu Lạc có chịu không?

Ít khi cô thấy anh có kiên nhẫn như vậy, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

-Đạ được.-Tiểu Lạc nghe xong mỉm cười gật đầu nói

-Tiểu Lạc ngoan lắm.

-Nhưng anh Dương Tử phải móc ngoéo với Tiểu Lạc.-Tiểu Lạc tinh ranh đưa ngón út ra

-Được.

Dương Tử cũng đưa một ngón út ra, móc ngoéo với Tiểu Lạc.

Dương Tử đứng ở chiếc BMW đợi mình, anh khẽ ngồi xổm xuống xoa nhẹ đầu Tiểu Lạc, nói:

-Tiểu Lạc phải ngoan đó biết chưa?

-Tiểu Lạc biết rồi, nhưng mà Tiểu Lạc sẽ rất nhớ anh Dương Tử.-Tiểu Lạc xụ mặt nói

-Tiểu Lạc ngoan, anh Dương Tử cũng sẽ nhớ Tiểu Lạc.

Dương Tử nói rồi đứng lên, nhìn cô. Hạ Đồng nhìn anh, gấp gáp cúi đầu nói:

-Anh đi bình an.

Hớ, cô đang nói cái quái gì vậy? Rõ ràng cô muốn nói cảm ơn anh mà, sao lại thành bốn chữ này.

-Đó là điều đương nhiên, khỏi cần cô nói.-Dương Tử liền thay đổi thái độ một trăm tám, lúc này là dùng thái độ ấm nói với Tiểu Lạc, giờ lại là lạnh nói với cô

Cô còn định sửa lời cảm ơn anh, bị anh nói như vậy, hết muốn nói luôn.

-Anh đi nhanh đi, tạm biệt.-Hạ Đồng đuổi anh như đuổi tà

Dương Tử không nói gì, nhìn cô một lát mới lên xe. Hạ Đồng khẽ nhìn anh bước lên xe ngồi, nhìn cô làm gì chứ, cô cũng có làm gì anh đâu. Bất quá chỉ làm anh tức giận ngày hôm qua thôi.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh chạy đi, Hạ Đồng nhìn theo khẽ thở phào, cuối cùng thời gian tự do thoải mái của cô đến rồi, tên heo đực cũng đi rồi.

Cùng lúc một chiếc Lexus và Mercedes chạy ngược chiều với xe của Dương Tử, dù lướt qua rất nhanh nhưng anh cũng thấy được chủ nhân ngồi trong chiếc xe kia.

Khóe môi hơi nhấc lên một đường lạnh nhạt.

Hạ Đồng còn định mở tiệc ăn mừng vì đuổi được anh đi, ai mà ngờ còn chưa kịp vui thì chiếc Lexus đã dừng trước cửa nhà tình thương.

Hạ Đồng nhú mày nhìn, đến khi cánh cửa xe mở ra đồng loạt hai người con trai bước ra, cô lại tròn mắt nhìn, sao hai anh lại đến đây?

-Hạ Đồng, anh nhớ em lắm!!!

Người vừa lên tiếng trêu đùa cùng với tiếng cười vui vẻ chẳng ai khác ngoài Khiết Đạt.

-Hai anh, hai anh...

Cô còn chưa định thần lại thì đã nhận được cái ôm đầy ấm áp của Khiết Đạt, vòng tay của anh siết chặt lấy thân hình nhỏ bé của cô, lại ngọt ngào ấm áp.

-Anh, anh... buông em ra.-Hạ Đồng vội đẩy anh ra

-Không có em để anh chọc phá, anh thật buồn.-Khiết Đạt cười vui vẻ nói

-Vậy ra anh không phải nhớ em mà là vì em giúp anh giải khuây hay sao?-Hạ Đồng nửa đùa nửa thật nói

-Em hiểu lắm rồi, anh không có ý đó, chỉ là, chỉ là...

-Xem anh kia, làm gì căng thẳng quá vậy em chỉ nói đùa thôi.-Hạ Đồng nhìn anh rồi rít giải thích, buồn cười nói

-Ừ.

Khiết Đạt nói, anh sao lại lấp bắp giải thích, còn làm cô hiểu lầm ý của anh nữa chứ?

-Xem hai người kia, biến tôi thành người vô hình rồi.-Thiên chen vào nói

-Em nào có.-Hạ Đồng cười hìhì nói

-Anh biết em không dám.-Thiên cười ấm áp, sau đó vươn tay ra xoa đầu cô

-Mà hai anh đến đây làm gì vậy?-Hạ Đồng sực nhớ hỏi

-Để thăm em.-đồng loạt Thiên cùng Khiết Đạt cùng nhau trả lời

-Thăm em? Không cần nhất thiết phải thế đâu, dù gì hết ngày mai em cũng về rồi.

-Cần chứ, sao lại không?-Khiết Đạt cười hất cả mắt nói

-Chị hai.

Cô còn định nói thì Tiểu Lạc đã níu tay cô, thanh âm trong sáng vang lên.

-A, Tiểu Lạc, đây là bạn của anh Dương Tử. Đây là anh Khiết Đạt, còn đây là anh Thiên.-Hạ Đồng quên mất Tiểu Lạc, vội giới thiệu hai anh cho Tiểu Lạc.

-Chào Tiểu Lạc, anh là anh Khiết Đạt, có phải anh rất đẹp trai không?-Khiết Đạt hài hước nói với Tiểu Lạc

-Anh đẹp trai, nhưng mà anh vẫn thua anh Dương Tử.-Tiểu Lạc rất thẳng thắn trả lời

-Xì, Dương Tử còn thua xa anh đó, nói cho em biết nha, anh đây là đẹp trai nhất.-Khiết Đạt dương dương tự đắc nói

-Anh Thiên, mình vào nhà đi.-Hạ Đồng ngó lơ Khiết Đạt, sau đó cùng Thiên và Tiểu Lạc vào nhà tình thương

-Nè nè hai cái người kia.-Khiết Đạt quay sang la lên

-Anh đúng là tự tin thái quá.-Thi nãy giờ không nói gì, y như không hề có mặt ở đây, bị thái độ của Khiết Đạt làm bật cười nói

-Em là ai nữa đây?-Khiết Đạt nhanh chóng gạt bỏ sự thờ ơ của hai người kia, nhìn Thi hỏi

-Chào anh, em là Thi, bạn của Hạ Đồng.-Thi lịch sự nói

-Chào em, nếu em muốn sau này có thể kêu anh bằng anh đẹp trai, chứ đừng như Hạ Đồng, không chịu khen anh tí nào.-Khiết Đạt vui vẻ tự tin nói

-Được được anh đẹp trai.-Thi buồn cười nói

-Sao mà bạn của Hạ Đồng lại hiểu lý lẽ hơn em ấy nhỉ?

-Được rồi anh đẹp trai, anh mau vào đi.-Thi khẽ lắc đầu, sau đó đẩy anh vào nhà tình thương

Lần đầu tiên, Thi cảm thấy một người con trai lại đẹp đến mức này!!!

Hạ Đồng phải công nhận, độ tự tin của Khiết Đạt là chín mươi phần trăm thì không ai xứng với một trăm phần trăm cả, cái gì mà anh Khiết Đạt đẹp trai, gì mà anh rất tài giỏi, lại còn ai yêu anh, sẽ rất hạnh phúc. Cô nghe xong, quả thật vừa buồn cười vừa khen cho sự tự tin của anh.

-Nào nào, lại đây, anh Khiết Đạt đẹp trai sẽ chơi với các em chịu không?-Khiết Đạt đứng giữa những đứa con nít, nói

-Dạ được.-mấy đứa trẻ kháu khỉnh trả lời

-Chị Thi cũng chơi với tụi em có chịu không nè?-Thi cười tươi nói

-Được ạ.

-Bây giờ nha, anh Khiết Đạt đẹp trai sẽ bịt mắt lại bắt các em, nhiệm vụ của chị Thi là bảo vệ các em.

Nhanh chóng, Khiết Đạt bị tấm vải bịt mắt lại, Hạ Đồng ngồi xem lại thấy vui trong lòng, nhìn Khiết Đạt cùng Thi vui đùa với đám trẻ, hình ảnh thật hạnh phúc.

-Ở đây thật vui.-Thiên ngồi cạnh cô, nói

-Đúng vậy, nhìn mấy đứa trẻ vui đùa em cảm thấy rất vui.-Hạ Đồng đáp

-Anh cũng thấy như vậy, nhìn bọn chúng lại nhớ đến mình lúc nhỏ.

Hạ Đồng không trả lời, im lặng nhìn đám trẻ chơi đùa với Khiết Đạt cùng Thi, tuổi thơ của cô, là đầy rẫy sự đau khổ.

49. Chương 49: Lại Có Khách

Đến chiều tối Thiên và Khiết Đạt mới lên xe quay trở về, Hạ Đồng nhìn chiếc xe khuất dần sau ánh chiều tà, sau đó vươn vai một cái, cuối cùng thời gian tự do cũng quay về với cô rồi. Không còn ai đến đây làm phiền cô nữa rồi.

Đang suy nghĩ ngày mai nên dẫn Tiểu Lạc đi đâu thì điện thoại đổ lên một hồi chuông dài, Hạ Đồng có chút cau mày, cô quên mất lời anh dặn mình rồi.

-A, alo.-Hạ Đồng nhẹ giọng nghe máy, sau đó liền đưa máy cách xa tai mình ra, quả nhiên...

[...Nhóc giỏi lắm, anh nói khi nào đến nhà nhóc, nhóc phải điện thoại cho anh, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, rốt cục nhóc có nhớ hay không?...]

Chưa gì hết Lăng Hạo đã chửi cô xối xả.

-Em xin lỗi, xin lỗi, em quên mất.-Hạ Đồng đưa máy kề sát tai mình, hối lỗi nói

[...Lâm Hạ Đồng, nhóc rốt cục có nhớ lời anh nói hay không? Có biết suốt ngày hôm qua đến bây giờ anh chờ điện thoại của nhóc hay không hả?...]

Anh đợi điện thoại của cô thật sao?

Hạ Đồng không khỏi kinh ngạc, một người như anh, lại đợi điện thoại của cô? Cô đang nằm mơ sao?

-Em, em quên mất, xin lỗi, xin lỗi anh.-Hạ Đồng liên tục xin lỗi lia lịa

[...Anh sẽ đến nhà em...]-Lăng Hạo giọng đầy chắc định, cùng tuyên bố

-Được thôi, anh đến thì cứ đến, nếu như ngay bây giờ càng hay.-Hạ Đồng còn tưởng anh đang nói giỡn với mình, nhanh chóng đồng ý

[...Đang sau em...]

Lăng Hạo nói giọng mang đầy ý cười, Hạ Đồng còn không hiểu chuyện gì, quay ra sau, ngay lập tức mắt mở to đến mức sắp rách ra, miệng không nói gì ra hồn.

-Anh đã làm theo ý nhóc rồi nhé.-Lăng Hạo nhìn thái độ siêu kinh ngạc của cô làm thích thú, không nhịn được cười, sau đó tắt điện thoại bỏ vào túi quần

-Anh, anh... sao anh lại ở đây?-Hạ Đồng lúc này chỉ biết hỏi anh câu đó, cô còn tưởng mình thoát ba người kia rồi, sao bây giờ lại là Lăng Hạo nữa.

Lúc này cô còn tưởng anh giỡn với mình, ai mà biết anh nói thật đến nhà cô.

-Lúc này nhóc nói anh đến ngay bây giờ càng hay mà, anh làm theo lời nhóc rồi đó.-Lăng Hạo buồn cười đi lại phía cô

-Em, em tưởng, em tưởng anh chỉ nói đùa thôi.-Hạ Đồng lấp ba lấp bắp nói

-Nhóc nên nhớ, anh từ trước đến giờ chưa nói đùa, đặc biệt là khi nhóc xuất hiện, với nhóc, anh chỉ nói sự thật.

Lăng Hạo đứng trước mặt cô, dáng người cao ráo phủ lấy thân hình bé nhỏ của cô, từng lời nói đều mang theo sự chắc nịch

Hạ Đồng khẽ ngáy ra vì câu nói của anh, tại sao từ lúc quen biết anh đến giờ, anh luôn quan tâm cô chứ, lời nói lúc này là có ý gì? Thật ra, có giống như cô nghĩ hay không? Không, chắc không đâu.

-Nhóc làm sao vậy?

Lăng Hạo thấy cô ngơ ngẩn ra, vươn tay đưa đến trước mặt cô, quơ quơ vài cái.

Hạ Đồng sực tỉnh sau một dòng suy nghĩ mông lung, là cô suy nghĩ nhiều thôi. Vội lấy lại tinh thần, trên môi in hằn nụ cười tươi.

-Em không sao, anh định đi rồi về liền hay sao?

-Bây giờ đã gần tối rồi, nhóc không định cho anh qua đêm hay sao?

-Sao? Anh định ngủ qua đêm ở đây sao?-cô đúng là dở khóc dở cười mà

-Nhóc không cho rồi.

-Không, em cho, em cho.-Hạ Đồng vội nói

-Được rồi, vào nhà em đi.

Hạ Đồng không biết rốt cục bản thân đang may mắn hay là xui xẻo đây?

Hạ Đồng dẫn Lăng Hạo vào nhà tình thương, bọn trẻ lại vui mừng chào đón.

-Ai nữa đây?-Thì không khỏi hiếu kì, từ khi trở về đây đã có tổng cộng ba người con trai bây giờ lại thêm một người

-Là bạn tớ, anh ấy là Lăng Hạo.-Hạ Đồng chớp mi mắt nói

-Cũng bảnh.-Thì nói xong câu đó rồi quay bước vào trong

Cũng bảnh? Hạ Đồng quay qua nhìn một lượt Lăng Hạo, dùng hai từ “cũng bảnh” hình như chưa đủ nha, dù cô không ham trai đẹp nhưng mà Lăng Hạo cô không khỏi khen, tặng anh năm chữ “cực phẩm trong cực phẩm”. Nói vậy, Dương Tử cũng là cực phẩm rồi, tên đó cô chỉ xem là hạ phẩm.

-Bạn nhóc, có bị cận không?-Lăng Hạo nhìn không được hỏi, anh như vậy mà là cũng bảnh hay sao?

-Nửa độ thôi.-Hạ Đồng đáp

-Nhóc nên mua kính cho bạn nhóc thì hơn.-Lăng Hạo nhẹ vỗ vai cô

-Để hôm nào em đưa nó ra tiệm mắt kính để mua.-Hạ Đồng gật đầu

Chỉ bấy nhiêu, cả hai lại bật cười.

-Chị hai.-Tiểu Lạc tinh nghịch chạy ra ôm lấy cô, lúc này nghe chị Thi nói lại có anh đẹp trai đến, Tiểu Lạc cứ tưởng là Dương Tử, ra xem thì lại mừng hụt.

-Tiểu Lạc, em xem, bạn chị lại đến chơi nè. Đây là anh Lăng Hạo, có phải rất đẹp trai không?-Hạ Đồng mỉm cười xoa đầu Tiểu Lạc

-Chào em, Tiểu Lạc.-Lăng Hạo ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Lạc nói

-Anh đẹp trai, anh đẹp không thua gì anh Dương Tử cả, Tiểu Lạc thích anh.-Tiểu Lạc ngây thơ nói

Hạ Đồng thực sự bắt đầu nghi ngờ về giới tính của Tiểu Lạc, Tiểu Lạc rõ ràng là con trai, sao lại cứ thích những anh đẹp trai vậy?

Hạ Đồng đột nhiên hoảng hốt, Tiểu Lạc vừa nhắc đến Dương Tử, không biết Lăng Hạo sẽ thế nào? Cầu mong không như Dương Tử, tức giận đùng đùng mà làm khổ cô.

-Tiểu Lạc thích anh Dương Tử lắm sao?-ánh mắt Lăng Hạo xẹt qua tia sắc bén nhưng chưa đến ba giây liền biến mất, ánh mắt lại hiện lên tia cười

-Dạ phải, anh Dương Tử rất tốt, dẫn Tiểu Lạc đi chơi, còn mua kem cho Tiểu Lạc nữa.-khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc vui vẻ hẳn

-Vậy thì ngày mai, anh Lăng Hạo cũng sẽ dẫn em đi chơi, mua kem cho em, chịu không?-Lăng Hạo nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Lạc

-Dạ được.-Tiểu Lạc vui mừng gật đầu

-Vậy thì Tiểu Lạc nên vào ăn, sau đó thì đi ngủ sớm, sáng mai anh sẽ dẫn em đi.

-Tiểu Lạc biết rồi.-Tiểu Lạc cười tíu cả mắt, sau đó nghe theo lời Lăng Hạo

Hạ Đồng chứng kiến màn này, quả thật có hai điều nên nói. Lăng Hạo rất giỏi dỗ trẻ con, Lăng Hạo càng giỏi không chế cảm xúc, nhắc đến Dương Tử còn có thể biểu hiện như anh, cô đúng là khâm phục.

-Thằng bé rất ngoan.-Lăng Hạo đứng lên nói

-Đương nhiên, nó là em của em mà.-Hạ Đồng vênh mặt nói

-Vậy mà chị gái không ngoan bằng em trai nha.

-Anh, anh dám... Lăng Hạo....-cô nhìn anh trừng mắt, lại liên tục đánh anh

-Anh nói sai gì chứ? Đó là sự thật mà.-Lăng Hạo nhanh nhẹn né những cái đánh của cô

-Anh còn cãi, có muốn tối nay em cho anh ra ngoài đường ngủ hay không hả?-Hạ Đồng bị anh chọc tức, liên tục tiến đến đánh anh nhưng mà lại bị anh né được hết.

-Anh nói sai, cho anh nói lại. Cả hai chị nhóc đều ngoan hết.-Lăng Hạo hòa hoãn nói

-Anh, đừng có mà chọc điên em, nếu không, em sẽ không nể tình mà đá anh ra ngoài ngủ.-Hạ Đồng chống nạnh đành hãnh nói

-Anh biết rồi, anh biết rồi.-Lăng Hạo tỏ vẻ nghe lời, gật đầu

-Không chỉ nói suôn thôi, sau này không được phá em.

-Được được.

Đến tối, sau khi đã kể chuyện cho Tiểu Lạc nghe để nó ngủ, Hạ Đồng mới khẽ đắp chăn cho Tiểu Lạc, sau đó khẽ khàng đi ra ngoài, lại thấy phòng của Lăng Hạo còn sáng đèn, Hạ Đồng không khỏi tò mò đi đến gõ cửa.

-Anh Lăng Hạo.

-Nhóc vào đi.-giọng Lăng Hạo từ bên trong vang lên

Hạ Đồng khẽ mở cửa, chỉ thấy anh vừa vặn tắt chiếc Ipad mini lại, quay qua nhìn cô.

-Sao anh còn chưa ngủ?-Hạ Đồng đi vào ngồi trên chiếc giường nhìn anh

-Anh định ngủ thì nhóc vào.-Lăng Hạo giải thích

-Vậy để em ra ngoài.

-Không cần đâu, dù gì nhóc cũng vào rồi, hay là ngồi chơi đi.

-Anh vừa xem gì vậy?-Hạ Đồng kiểm chuyện nói

-Lại đây.-anh ngoắc cô

Hạ Đồng chậm rãi đi lại phía anh, Lăng Hạo cũng mở Ipad lên.

Thì ra, anh đang xem những chiếc xe đua mô tô hạng nặng.

-Cái này em không có hứng.-Hạ Đồng vội xua tay

-Nhóc biết chơi cờ tướng không?

-Anh chọn nhầm người chơi rồi, em chơi cờ tướng rất giỏi đó.-Hạ Đồng vênh mặt nói

-Vậy thì chơi thử đi.-Lăng Hạo khẽ cười, sau đó trượt tay lên màn hình Ipad, một lát sau trên màn hình là một bàn cờ dành cho hai người chơi.

Lăng Hạo đặt chiếc máy tính lên bàn, cô và anh ngồi đối diện nhau.

Năm phút sau...

-Chiếu tướng.-Lăng Hạo chiến thắng bấm trên màn hình, sau đó nhìn cô

-Không tính, chơi lại đi, tại em đi nhầm nước thôi.-Hạ Đồng vội nói, sau đó bấm vào nút chơi lại

-Nhóc thua, phải chịu phạt, đưa trán đây.-Lăng Hạo không dễ bị cô đánh lừa, nói

-Tại tôi quá em không đủ tập trung tinh thần thôi.-Hạ Đồng biện lí do

-Không nói nhiều, đưa trán đây.

Hạ Đồng đau khổ, đưa trán mình đến trước mặt anh, “phốc” một cái, trán cô đau điếng, cô vội xoa xoa trán mình, có cần mạnh tay vậy không?

-Chơi lại, em sẽ báo thù.-Hạ Đồng hùng hồn nói, sau đó xắn xắn tay áo lên

-Được thôi.-anh nhún vai

Mười lăm phút sau...

-Áaaa, em không chơi nữa, không chơi nữa.-Hạ Đồng bực tức nói

-Nhóc thua rồi, đưa trán lại đây.

Hạ Đồng lại miễn cưỡng đưa trán đến gần anh, lại “phốc” một tiếng, trán cô bị anh búng đến đỏ cả lên. Trong vòng mười lăm phút, cô đã bị anh búng đến mười cái, sao anh lại chơi cờ tướng giỏi quá vậy?

-Chơi trò khác, chơi trò khác.-Hạ Đồng phồng mang trợn má nói

-Được, chơi trò đơn giản nhất đi, cờ carô.-Lăng Hạo buồn cười nhìn cô

-Anh chuẩn bị tinh thần đi, em sẽ trả thù.

-Anh sẽ chờ.

Suốt buổi tối, Hạ Đồng cùng Lăng Hạo vui vẻ chơi với nhau, khó tránh khỏi tiếng cười đùa vui vẻ tràn ngập, nhưng mà người khó tránh đau khổ là Lâm Hạ Đồng cô, chơi trò nào với anh, người thua nhiều nhất là cô, cô cũng bị anh búng lên trán đến đỏ cả lên.

Đến một giờ sáng, Hạ Đồng mới mệt mỏi mà bỏ qua sự trả thù búng trán anh mà quay về phòng ngủ một giấc đến sáng.

50. Chương 50: Tắt

Trường Nhuận Lâm, Dương Tử khuôn mặt không thể hiện bất kì cảm xúc nào đồng dạng bước vào trường, hôm qua Kim Sa Sa lại điện thoại kêu anh quay về, đáng lẽ anh định không nghe theo nhưng mà lại nghĩ lại, anh ở đó thêm lại cứ cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình từ Tiểu Lạc.

Dương Tử khẽ nhấc môi, sau đó mở cửa phòng hội trưởng bước vào.

-Hội trưởng, anh về rồi sao?

-Như vậy thì hay quá.

Dương Tử vẫn duy trì thái độ lạnh như băng, đi đến ngồi vào chiếc ghế hội trưởng, đảo mắt một lượt, ánh mắt dừng hẳn ngay trên người Sa Sa.

Bầu không khí đột nhiên lạnh hẳn dù bên ngoài trời đang nắng gắt, một bầu không khí im lặng lại lạnh lẽo khiến mọi người trong phòng lạnh toát cả mồ hôi.

-Hình như, người trong hội học sinh đúng như trợ lý mới của tôi nói nhỉ?-mãi một lúc lâu Dương Tử mới trầm trầm lên tiếng

Đồng loạt tất cả mọi người im thin thít chỉ biết nhìn nhau, lời nói của anh không lẽ nói bọn họ vô dụng hay sao?

-Không có tôi lại trở thành một đám vô tích sự.-Dương Tử dựa lưng vào ghế nhìn từng người nói

-Hội trưởng, bọn em chỉ là...

-Là em sợ không có anh, sẽ không ai làm chủ quyết định nên mới kêu anh về không liên quan đến họ.-Sa Sa lên tiếng trước

-Tất cả các người, đều làm bản kiểm điểm bản thân mình cho tôi.-Dương Tử không đếm xỉa đến lời nói của Sa Sa, lãnh đạm nói

-Anh có cần bắt mọi người làm kiểm điểm không chứ? Bỏ qua không được sao?-Sa Sa có chút bực dọc nói

Dương Tử lại không trả lời Sa Sa, chỉ tặng ánh mắt không thể lạnh hơn nữa, làm Sa Sa im bật, đương nhiên tất cả người trong hội không dám hó hé, tuân theo lệnh anh, đi ra ngoài tự làm bản kiểm điểm bằng thân.

Căn phòng im ắng, chỉ còn Sa Sa ở lại cùng Dương Tử, Sa Sa nở nụ cười kiêu diễm đứng lên đi ra phía sau Dương Tử, vòng tay qua ôm cổ anh, giọng ngọt ngào nói:

-Hôm qua không thấy anh, em rất nhớ anh.

Dương Tử lại lạnh lùng bắt lấy tay Sa Sa, sau đó hất ra khỏi cổ mình, đánh ánh mắt lạnh lẽo cho Sa Sa.

-Tại sao anh luôn dùng thái độ này với em? Em có gì không xứng đáng bằng con nhỏ đó. Là nó phản bội anh trước mà.-Sa Sa bị thái độ của anh chọc tức, la toáng lên

-Câm miệng.-Dương Tử ánh mắt lạnh lẽo nhìn Sa Sa, đôi mắt đen thăm thẳm hiện lên tia chết người.

-Em nói sai sao? Nó đã phản bội anh, nó lại đi yêu bạn thân của anh, làm anh và bạn anh đối mặt, nó đã chết rồi, anh còn nhớ nhưng nó gì chứ.

Sa Sa không cam tâm hết lên, cô có gì không xứng chứ, cô từ nhỏ đã là một tiểu thư, khuôn mặt xinh đẹp, mọi thứ đều hoàn hảo để sánh đôi với anh, vậy mà anh lại chọn con nhỏ đó.

_Bốp

Một tiếng vang mạnh mẽ cùng sắc lạnh vang lên, Sa Sa đưa tay ôm một bên má mình, ánh mắt lại có chút hoảng sợ, anh lại đánh cô sao? Từ nhỏ đến lớn chưa ai dám đối xử với cô như vậy, ngay cả ba mẹ cô cũng chưa hề tát cô, cô yêu anh như vậy, vậy mà anh lại tát cô?

-Tốt nhất cô rút khỏi đây ngay cho tôi.-Dương Tử đứng đối diện Sa Sa, ánh mắt chỉ còn một mảng băng lạnh lẽo

Sa Sa hai tay nắm chặt lại run cả lên, ánh mắt hung ác đầy không cam tâm, nhưng vẫn không dám không rời đi.

Căn phòng lấy lại bầu không khí im ắng, Dương Tử ánh mắt xẹt qua tia mệt mỏi cùng đau đớn đi vào phòng nghỉ của mình, nằm phịch lên chiếc giường lớn, cứ mỗi lần ai nhắc đến chuyện này, hay anh nghĩ đến chuyện này anh đều như phát điên lên, tim thắt chặt lại, nỗi đau đó lại cứ ủa về, vậy lấy anh cứ như hút cạn hết không khí, làm anh thở không nổi.

Anh từng thề, sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn họ, cho những người làm anh trở thành một người như hôm nay.

Dương Tử một lúc sau mới đứng lên vào nhà tắm, vặn vòi sen hết mức, để nước xối xả rơi lên người anh, từng cơn lạnh buốt kéo đến nhưng lại không thấm thía với anh. Ít nhất, anh lại cảm thấy nhẹ nhõm.

...

Hạ Đồng nắm tay Tiểu Lạc cùng Lăng Hạo đi vào trung tâm thương mại của khu phố, nơi đầu tiên Hạ Đồng kéo Lăng Hạo cùng Tiểu Lạc theo chính là khu ăn uống.

Trên tay Hạ Đồng là hai phần thức ăn, đi đến chiếc bàn Lăng Hạo và Tiểu Lạc đã ngồi đợi.

-Cái này của anh.-Hạ Đồng đặt một phần ăn trước mặt anh

Lăng Hạo nhìn phần ăn của mình, khẽ bật cười, sau đó nhìn cô nói:

-Rất ngộ nghĩnh.

-Hihi, là em kêu thợ nấu làm đó, có thích không?-Hạ Đồng ngồi đối diện anh hỏi

-Thích, rất thích.

Lăng Hạo nhìn phần ăn của mình, trên đĩa là hai cái trứng ốp-la, phía dưới là miếng thịt xông khói để cong lại, nhìn vào rất giống một khuôn mặt đang tươi cười với anh, còn có cà chua và xà lách trang trí vào.

-Tiểu Lạc, chị hai mua KFC cho em nè, em ăn xong cũng phải ăn chè khúc bạch đó.-Hạ Đồng nhìn Tiểu Lạc nói

-Dạ được.-Tiểu Lạc vui vẻ gật đầu, sau đó quay sang nhìn Lăng Hạo

-Anh Lăng Hạo, anh cũng ăn chè khúc bạch với Tiểu Lạc nha.-Tiểu Lạc chớp đôi mắt nhỏ nói

-Được, anh Lăng Hạo sẽ ăn với em.-Lăng Hạo nhanh chóng đồng ý

-Vâng.

Hạ Đồng mỉm cười nhìn cả hai, sau đó cũng chuyên tâm ăn nốt phần ăn của mình, chỉ là Hạ Đồng lại không chịu ăn phần ăn, cứ lâu lâu lại đưa chiếc nĩa đến gấp một miếng trứng hoặc một miếng thịt xông khói trên đĩa ăn của anh.

-Lâm Hạ Đồng, nhóc không lo ăn phần của nhóc sao cứ ăn của anh hoài vậy?

-Cho anh lại nè.

Hạ Đồng vừa tinh ranh đáp vừa bỏ miếng thịt xông khói vừa chồm được của anh vào miệng mình, sau đó dùng nĩa và muỗng gấp một miếng cà chua cùng xà lách đưa đến đĩa anh.

-Được lắm, nhóc cho anh ăn rau, còn nhóc ăn đồ ăn.

-Ăn rau tốt cho sức khỏe, anh phải ăn nhiều.-Hạ Đồng nói sau đó lại gấp rau vào đĩa anh

Không những vậy cô còn gấp thức ăn trên đĩa anh vào đĩa mình, nói:

-Có qua phải có lại.

Chốc lát, đĩa của Hạ Đồng không còn một cọng rau chỉ toàn thức ăn, còn đĩa của Lăng hạo lại toàn rau, thức ăn thì chỉ còn chút xíu.

-Nhóc rõ ràng đang gây sự với anh đúng không?

Lăng hạo nói xong liền đưa nĩa đến đĩa cô, lại bị cô nhanh chóng phát hiện, cô lạnh lệ cầm đĩa của mình lên, sau đó đưa thức ăn vào miệng mình ăn ngẫu nhiên.

-Không cho anh lấy lại.-Hạ Đồng nhìn anh cười híp mắt nói sau đó đặt đĩa của mình xuống, thức ăn đã bị cô xử lý gọn đẹp.

-Nhóc giỏi lắm, để xem lát anh trị nhóc.

-Em sẽ đợi.-Hạ Đồng không tin anh sẽ làm gì mình, nói

-Tiểu Lạc, lát anh em mình đi bơi, có chịu không?-Lăng Hạo quay sang Tiểu Lạc nói

-Anh chọn nhầm chỗ rồi, em bơi rất giỏi đó.-Hạ Đồng nhìn anh cười, khuôn mặt nhỏ sáng lạng

-Anh bơi dở lắm đó, phải học hỏi em rồi.-Lăng Hạo một tay chống cằm mình nhìn cô nói

-Được thôi, em sẽ dạy anh.-Hạ Đồng ngay thơ đáp

-Chị hai cũng phải dạy Tiểu Lạc.-Tiểu Lạc hí hửng nói

-Được, chị hai sẽ dạy.

Hạ Đồng vui vẻ đáp, ở bên Lăng Hạo cô cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn hẳn, anh không gây cho cô áp lực, cô lại thỏa mình làm việc cô thích, chọc anh, vui đùa với anh, không như lúc bên Dương Tử, làm gì cũng phải thận trọng suy nghĩ.

51. Chương 51: Độc Quyền Xoa Đầu

Hồ bơi mà Lăng Hạo dẫn cô đến là hồ bơi trong khách sạn Hàn Lăng, khu hồ bơi rộng lớn có thể chứa hơn một trăm người, Lăng Hạo lại không cho ai vào đây bơi ngoài cô, anh và Tiểu Lạc. Cô hỏi lí do, thì anh trả lời lại, nghe xong mà cô cười muốn tẹt quai hàm, cười đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

-Vì anh mặc cảm với bản thân, không muốn mọi người cười anh.

-Anh mặc cảm? Cười anh?-Hạ Đồng nghe xong bật cười lớn

-Thân hình anh không đẹp, anh bơi tệ, anh tự ti.

-Hahaha...

Hạ Đồng nghe xong cười ha hả, muốn nhin cười cũng không thể, có ai lại như anh không? Lại nói những câu chọc cười cô như vậy, anh tự ti về bản thân anh, vậy chắc cô sớm tự kỷ rồi còn gì!??

Hạ Đồng đứng trước hồ bơi, không khỏi thích thú, hồ bơi rất rộng lớn, nước lại trong veo nhìn được dưới đáy luôn, nếu Hạ Đồng đoán không nhầm thì hồ bơi sâu chừng 1m70, cũng may là cô biết bơi, nên với người 1m60 vài centimet như cô không sợ uống nước.

Hạ Đồng mặc một chiếc quần đùi, chiếc áo sơ mi trắng ngay khúc đuôi áo được cô cột thành chiếc nơ. Mái tóc được cô búi cao lên.

Còn Tiểu Lạc mặc bộ đồ bơi trẻ em, còn ôm chiếc phao lớn.

-Tiểu Lạc, chị em mình xuống trước, lát anh Lăng Hạo xuống sau.-Hạ Đồng mỉm cười nói

Hạ Đồng cùng Tiểu Lạc nhanh chóng đi xuống hồ bơi, lâu rồi chưa bơi, bây giờ bơi lại rất thích, nước âm ấm không quá lạnh, bao quanh lấy cô. Hạ Đồng thoải mái bơi, cô từ nhỏ đã biết bơi nên bây giờ bơi rất giỏi.

Hạ Đồng vốn đang bơi dưới dòng nước thì tự nhiên phía trên có một bàn tay đưa xuống nhấn cô xuống dưới, lực không mạnh nhưng đủ làm cô chơi vơi, vội ngóc đầu lên.

-Khụ khụ...

Hạ Đồng vừa lên khỏi mặt nước ho sảng sặc, lau nước trên mặt mình, nhìn người con trai đang cười khăng khặc khi thấy mình bị uống nước, người đó không ai khác ngoài Lăng Hạo.

-Lăng Hạo, anh dám nhấn nước em.-Hạ Đồng vừa tức vừa vui nhìn anh bặm môi nói

-Lại đây, lại đây.-Lăng Hạo ưu tư trước thái độ của anh, cười thỏa thích, sau đó lùi về sau

-Được lắm, đừng để em bắt được anh.-Hạ Đồng cũng không chịu thua, cấp tốc đuổi theo

-Nhóc không bắt được anh đâu.

-Đứng lại.

Hạ Đồng không tin mình không đuổi kịp anh, bơi lại phía anh, chỉ có điều cánh tay cách anh một centimet thì anh đột nhiên hụp xuống nước, lặn xuống nước mất.

Hạ Đồng ngoi lên, anh biết lặn, cô cứ tưởng anh không biết bơi nên lặn cũng không biết, ai mà ngờ, được rồi, cứ để cô bắt anh được đi, rồi cô sẽ cho anh uống hai lít nước luôn.

Hạ Đồng nghĩ xong, liền lặn xuống phía dưới đáy, nào ngờ, cô lại bị anh nhấn nước lần hai. Hạ Đồng tức không nói nên lời, cô không tin bản thân mình biết bơi lại thua một người chỉ biết lặn như anh.

-Lăng Hạo, anh lên đây cho em.-Hạ Đồng liên tục khuấy động nước, nhằm lôi anh lên

-Chị hai. Anh Lăng Hạo ở đây nè.

Tiểu Lạc đang ôm chiếc phao, nói. Hạ Đồng quay ra sau nhìn, lại thấy Lăng Hạo đứng cạnh Tiểu Lạc, còn cười đắc ý.

Lúc này không để ý, bây giờ nhìn kĩ, lời anh nói sai một trời một vực, anh nói thân hình anh xấu nhưng mà cô lại thấy sai bét. Anh không mặc áo, để lộ thân hình cường tráng, nước da hơi ngăm, cơ thể rắn chắc lộ ra phía trên.

Hạ Đồng đi lại phía anh, dùng ánh mắt không thiện cảm nhìn anh, dám nhấn nước cô hai lần, cô mà bắt được thì cho anh uống nước thoải mái luôn.

-Nhóc bơi cũng giỏi đó.-Lăng Hạo không bị ánh mắt muốn nhấn chìm anh của cô làm sợ mà ngược lại còn vui vẻ nói

-Anh lặn cũng rất giỏi.-Hạ Đồng nghiêng răng nhìn anh

-Quá khen. Anh vẫn còn học hỏi nhóc nhiều.

-Anh...-Hạ Đồng đúng là không nói chuyện lại anh mà.

Hạ Đồng bặm môi, tức tối hất nước lại phía anh.

-Cho anh chết, cho anh chết.-Hạ Đồng nói liên tục hất nước về phía anh

Nào ngờ, Tiểu Lạc lại hợp tác với Lăng Hạo, cùng với Lăng Hạo hất nước ngược lại cô, qua chuyện đi chơi lần này chắc cô phải đi xét nghiệm xem Tiểu Lạc có phải em cùng mẹ khác cha với cô hay không? Ba lần bốn lượt phản bội cô.

Tắm hồ bơi một lúc cô mới nhận ra, Lăng Hạo không chỉ biết lặn mà còn bơi rất giỏi, giỏi hơn cả cô gấp mấy lần, cái này cô có nên nói anh khiêm tốn hay không? Hay là anh muốn chọc cười cô đây?

Tầm một lúc, Hạ Đồng đi lên bờ, kéo theo Lăng Hạo cùng Tiểu Lạc lên theo mình, cô cười hìhì, nhìn Lăng Hạo chớp mi mắt, nói:

-Em muốn xông hơi. Đi thử nha.

-Anh sợ nóng.-Lăng Hạo nói

-Lúc này anh nói anh sợ người khác cười thân hình anh xấu, anh bơi tẹt. Mà anh nhìn lại xem, có đúng lời anh nói đâu chứ.-Hạ Đồng bấu môi nói

-Cho nên...

-Cho nên mình đi xông hơi.-Hạ Đồng mỉm cười chớp chớp mắt nói

-Mười phút.

-Mười lăm đi.

-Anh bơi tiếp.

-Được được, mười phút.

Hạ Đồng thuận theo anh, sau đó cùng anh và Tiểu Lạc vào phòng xông hơi.

Phải nói, nóng không tả nổi. Chỉ vừa đóng cửa lại thôi, cô y như đang ở sa mạc Sahara vậy, nóng, nóng, rất nóng.

Hạ Đồng ngồi lên hàng ghế gỗ, nước hồ bơi trên người cô bắt đầu được thay bằng mồ hôi nhễ nhại, nhiệt độ phòng chắc cũng năm mươi quá. Cô đoán vậy.

-Chị hai, Tiểu Lạc ra trước, Tiểu Lạc không chịu được nữa.-Tiểu Lạc mồ hôi mồ kê chảy đầy, sau đó ba chân bốn cẳng bay ra khỏi phòng xông hơi.

Chỉ còn cô và anh.

-Anh có chịu nổi không?-Hạ Đồng nhìn anh cười tủm tỉm hỏi

-Không.-Lăng Hạo nhìn cô nói

-Vậy ráng chịu lát đi, cho anh thành heo quay luôn.

-Đợi đó đi nhóc.

Mười phút sau...

-Đúng mười phút rồi, mình ra nha.-Hạ Đồng bắt đầu cảm thấy khó chịu, nóng muốn chết cô rồi, sao anh lại chịu được mười phút nhỉ?

-Anh muốn xông tiếp.-Lăng Hạo nhìn cô nói

-Cái, cái gì?

Hạ Đồng nghe xong dở khóc dở cười với anh, anh nói anh không chịu nổi, anh sợ nóng còn gì, ngay cả cô chịu cũng sắp không xong, vậy mà anh đòi xông thêm.

-Anh muốn xông hơi tiếp, nhóc chịu không nổi thì ra trước đi.-Lăng Hạo nhìn cô bình thản nói

-Anh, anh nói, anh sợ nóng mà.

-Bây giờ thì anh thích rồi.

-Được rồi, dù gì em cũng muốn xông thêm, em ở lại.

Hạ Đồng cứ tưởng mười phút thôi sẽ thoát ra khỏi cái phòng nóng như sa mạc này, ai mà ngờ anh lại đòi ở thêm, áaaa, cô lại bị anh gạt rồi. Anh làm gì mà sợ nóng.

Năm phút sau...

-Anh ra chưa?-Hạ Đồng mồ hôi đổ đầy khắp người, nhìn anh hỏi

-Không chịu nổi sao?-Lăng Hạo đắc thắng nhìn cô

-Ai nói, ở lại thì ở lại.

Hạ Đồng trề môi, kệ, ráng chịu năm phút nữa, coi như cô đang tập luyện đi, lỡ sau này bị lạc ra ngoài sa mạc ít nhất cô chịu nổi ==”

Năm phút sau, sức chịu đựng của cô bắt đầu hết, Hạ Đồng không cần thể diện, nhìn anh la lên, sau đó phóng như bay ra khỏi phòng xông hơi.

-Em không chịu được rồi, em ra trước, anh cứ ở lại mà thành heo quay đi.

Lăng Hạo buồn cười nhìn cô chạy ra khỏi phòng xông hơi, thật ra với anh mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ nhặt, anh chỉ muốn đùa cô một lát thôi.

Hạ Đồng quay trở lại hồ bơi, hít một hơi thật sâu lấy lại không khí, ra đây mát mẻ hẳn, nếu cô còn ở đó thêm một giây nào, sớm muộn cô cũng bị nướng chín cho xem.

-Phù phù...

Cô đứng là xem thường anh mà, lại đi tin lời anh, làm hại cô vào cái phòng nóng như sa mạc đó gần ba mươi phút, nhưng mà cô cũng nên khâm phục mình.

-Nhóc vẫn tốt chứ?-Lăng Hạo xuất hiện từ phía sau lưng cô, cố ý hỏi

-Nhờ anh, bây giờ sức khỏe em rất tốt, xông hơi có lợi cho sức khỏe mà.-Hạ Đồng quay qua miễn cưỡng cười với anh, anh rõ ràng đang nói móc cô mà

-Như vậy thì tốt, sức khỏe trên hết mà.-Lăng Hạo ân cần xoa đầu cô

-Đầu em không phải cứ để anh xoa quài nha.-Hạ Đồng chu mỏ nói, lần nào anh cũng xoa đầu cô hết

-Anh thích xoa.-anh nói, lại xoa đầu cô tiếp tục

-Xoa đi xoa đi, sau này anh không xoa được nữa.-Hạ Đồng nói đùa

Chân mày anh khẽ nhíu lại, nhìn cô.

-Thì sau này em hoàn thành nhiệm vụ hoặc thất bại thì phải quay về, đến lúc đó anh làm sao xoa đầu em.-Hạ Đồng giải thích

-Dù em không còn ở đây, anh cũng sẽ đến gặp em, mỗi ngày xoa đầu em.-Lăng Hạo ôn nhu nói

-Gì chứ? Lỡ như, lỡ như sau này em có bạn trai rồi sao? Đến lúc đó, bạn trai em cũng sẽ xoa đầu em.-Hạ Đồng nói đùa tiếp

Lăng Hạo có chút giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói:

-Anh xoa đầu em, không cần xin phép ai ngoài em cả, chỉ cần em nhớ một điều, chỉ có anh được phép xoa đầu em.

-Ngay cả xoa đầu anh cũng giành độc quyền nữa là sao?-Hạ Đồng phồng mang trợn má nói

-Bởi vậy cho nên, sau này dù đi đâu, em cũng không được cho ai xoa đầu em.

-Để em suy nghĩ lại cái đi.-Hạ Đồng vui vẻ đáp, sau đó dắt Tiểu Lạc đi thay đồ

-Em rất giống cô ấy, Hạ Đồng.-Lăng Hạo nhìn cô vô tư dắt Tiểu Lạc đi, khóe môi lại vô thức nâng lên một đường

-Không được, không được. Xoa đầu em quài, em méc anh Dương Tử đó.

Giọng nói trong sáng thuần khiết của một cô gái bắt đầu vang lên.

-Cậu ấy là bạn anh, sẽ không nhỏ mọn đến mức đó đâu.”

Người con trai đứng đối diện cô, khẽ cười thích thú, bàn tay lại tiếp tục xoa đầu cô gái.

-Gì chứ? Dương Tử nói rất thích xoa đầu em, anh xoa như vậy, anh ấy sẽ phạt anh cho em.-cô gái xì mũi nói

-Cậu ấy là bạn trai em, không lẽ lại nghĩ xấu về bạn thân của cậu ấy vậy sao? Chỉ là xoa đầu chẳng nhẽ lại nhỏ nhoi đến thế.-người con trai vẫn tiếp tục xoa đầu cô

-Được rồi, thua anh, thua anh. Nhưng em nói trước, Dương Tử nói không cho ai xoa đầu em ngoài anh ấy, cho nên đầu em thuộc sở hữu của anh ấy, bây giờ anh xoa, thì anh cũng nên bồi thường cho em.-cô gái lém lỉnh nói

-Sao không phải bồi thường cho Dương Tử?

-Bởi vì em muốn. Bây giờ anh phải khao em một bữa.

-Giỏi lắm cô bé, anh chỉ xoa có tí xú đã bắt anh khao em một bữa. Đi thôi anh dẫn em đi ăn.

Chàng trai ưu tư nói, khoe môi không ngừng là nụ cười rạng rỡ.

Anh đã từng, có một thời gian rất hạnh phúc. . .

52. Chương 52: Quay Lại Trường

Sau ba ngày được trở về nhà, Hạ Đồng lại bắt đầu bước vào ngôi trường này, vừa dắt xe vào bãi bước đi thì biết bao ánh mắt khinh bỉ, miệt thị, ghen ghét đều chĩa thẳng vào Hạ Đồng, họ đều dùng ánh mắt đó để nhìn cô, phải đều là thế! Có lẽ ba ngày nay cô không học thì họ thấy vui lắm cho nên cô vào lại trường thì mặt họ lại thế, cũng đúng thôi. Cứ mặc họ, Hạ Đồng vẫn ung dung bước đi xem như chẳng có việc gì, cứ xem là họ vô hình cũng được.

Bước vào lớp, Hạ Đồng đi về phía chỗ mình sau ba ngày nó không những khá lên mà càng ngày càng thâm, nước dơ, phấn, rác, giấy nằm rải rác trên bàn còn cả những chữ viết bậy nữa làm cô phát chán.

Họ rãnh đến mức thế sao, đến sớm để làm mấy trò vô bổ này họ thật quá rỗi rang mà. Thở dài một cái cô đi lên bảng lấy giẻ lau chùi kĩ càng sạch sẽ bàn mình rồi để lại chỗ cũ.

Sau khi xử lý đồng bọn xong, Hạ Đồng thuận tay quơ xuống học bàn của mình phát hiện thứ gì đó, lấy ra là chiếc hộp nhỏ, linh tính báo cho cô biết thứ này rất có vấn đề.

Từ từ mở ra Hạ Đồng suýt giật nảy người, tại sao thứ ghê tởm này lại trong học bàn của cô chứ, là họ làm sao, cô làm gì chứ. Xác chuột chết trong hộp thối rửa trông đến phát ói, họ thật sự ghét cô vậy sao? Mới ngày đầu đi học chẳng nhẽ họ rãnh đến thế!!!

Cứ thế đã ba ngày mà họ vẫn “đều đặn” tặng cô thứ ghê tởm đó, dù đã ba ngày nhưng cô không sao quên được hình ảnh cái xác chết con chuột đó, nó ghê gớm đến mức cô muốn phát ói.

Ngày thứ tư, Hạ Đồng thiết nghĩ họ sẽ không tặng cô hộp đó nữa đâu nhưng cô lại thấy nó quá đơn giản, đối với việc cô trong trường này là họ phát ghét cộng thêm cô luôn bên cạnh Khiết Đạt, Lăng Hạo, Thiên còn là trợ lí của Dương Tử họ phải ghét kinh cô ấy chứ, nhưng sao lần này họ chỉ “tặng” cô thứ đó chứ, có phải càng yên ắng thì sóng gió càng lớn hơn.

Đang đi được nửa chừng thì Hạ Đồng bị ngay một đám con gái chặn lại. Nhìn cũng rõ đây chẳng phải là Gia Uyển và Du Hy sao? Rõ ràng cô biết họ bị điều qua khu B mà giờ lại ở đây, còn phù hiệu lại là chữ A bạch kim, chẳng lẽ họ không xem lời Dương Tử ra gì sao?

-Lâu rồi không gặp.-Gia Uyển nói nhưng xen lẫn lời nói chất chứa cay độc

-Chào.-Hạ Đồng bình thản đáp

-Càng ngày càng ra vẻ nhỉ?.-Gia Uyển nói báo trước cho cô hậu quả mình gây ra

-Cảm ơn lời khen của chị. Tôi phải về lớp rồi.

-Khoan đi vội, tao có quà ày.-Gia Uyển cười khinh kéo tay cô lại

_Bốp

Ngay lập tức cú tát giáng xuống khuôn mặt Hạ Đồng, thì ra quà cô ta muốn là tát cô sao? Từ trước tới giờ chẳng hề cô ta tát chưa đủ, chưa thấm vào đâu hay sao? Quá đáng thật.

-Nếu đã tặng quà xong thì tôi đi trước.-Hạ Đồng vẫn giữ thái độ bình thản như cũ, ánh mắt như mặt hồ lặng yên không một chút gợn sóng

-Đi thì đi nhưng chẳng hề cô lại dùng thái độ này đối với đàn chị hay sao? Quá thất lễ rồi đấy, em Hạ Đồng.-Gia Uyển vẽ mặt giễu cợt chất chứa ý đồ nhìn cô cười đáp

-Chị muốn sao nữa?-Hạ Đồng bắt đầu cảnh giác

-Quà của chị còn nữa mà, em đi vội thế.

Gia Uyển vừa dứt câu, lập tức có hai người con trai tiến lên túm lấy hai tay cô, Hạ Đồng còn đang giãy giụa thì “Bốp” một cái, sau gáy cô bị bàn tay ai đó đánh, cô mơ màng ngất đi.

.....

_Ào.

Một xô nước lạnh tạt thẳng vào khuôn mặt Hạ Đồng, cô mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một góc tường, xung quanh bám đầy bụi bẩn, mọi thứ lộn xộn, rất giống một nhà kho.

-Tỉnh rồi sao?

Gia Uyển cất cao giọng, lại nhìn cô bằng ánh mắt tóe ra lửa, đầy mắt hiện ra vẻ độc ác, nham hiểm.

-Chị lôi tôi đến đây làm gì?-Hạ Đồng không hề hoảng sợ, nói

-Làm gì gấp vậy em, chị chỉ muốn cho quà em thôi, để em sau này nhớ kĩ thôi mà.-Gia Uyển thái độ lại rất bình tĩnh, ánh mắt lộ ra tia chết chóc

Hạ Đồng cảm thấy rất nực cười, từ cái ngày cô bước vào trường này, bọn họ không ngừng thay phiên nhau ức hiếp cô, cô nhẫn nhịn, không muốn gây chuyện với ai nhưng họ luôn tìm cách gây sự với cô. Thiên nói không sai, trường này quả thật là phân biệt tầng lớp.

-Chị lại muốn sao nữa?-Hạ Đồng cảm thấy nhàm chán, hỏi

-Chắc chắn, chưa gì hết em vội làm gì.

-Tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ sẽ giành lấy Khiết Đạt của chị, chị yêu anh ấy thì chị nên tin anh ấy, không lẽ bất kì cô gái nào đến gần Khiết Đạt chị đều đối xử như tôi sao?-Hạ Đồng rành mạch nói từng chữ

-Đúng vậy.-Gia Uyển đột nhiên gằn giọng, quát lớn, ánh mắt hung ác chia thẳng đến cô

-Bất kể đứa con gái nào tiếp cận anh ấy đều vì vẻ anh tuấn cùng tiền tài địa vị của anh ấy, hướng hồ chỉ một đứa ăn mày như mày, dựa vào tư cách gì mà được anh ấy quan tâm, dựa vào gì được vào ngôi trường này hả?-Gia Uyển như phát điên, hét lên, sau đó giật lấy tóc cô

Bị giật tóc bất ngờ, Hạ Đồng khẽ rít lên, trên đầu truyền đến một trận đau buốt, cô lại cắn răng chịu đựng, không yếu đuối la lên.

-Mày nghĩ mày hại tao qua khu C thì mày sẽ có thể tiếp cận Khiết Đạt sao? Tao nói ày biết, tao sẽ không để mày đạt được mục đích.-Gia Uyển cai nghiệt nói, lực giật tóc cô càng tăng thêm

-Chị đúng là bị tình yêu làm mù quáng, tôi không có ý tứ gì với anh ấy cả, tôi chẳng qua chỉ vô tình gặp anh ấy trong phòng y tế, anh ấy giúp tôi, chúng tôi chỉ...

_Bốp

Còn chưa dứt câu, Hạ Đồng đã bị Gia Uyển tát một cái, Gia Uyển căn bản không nghe cô nói, cô ta chẳng qua chỉ nghĩ đến ý nghĩ của chính mình, luôn gán ghép cho cô cái tội danh dụ dỗ Khiết Đạt.

-Rốt cục thì, chị vẫn không tin tôi?-Hạ Đồng cảm thấy nhột nhèo hỏi

-Mày dựa vào gì mà bắt tao tin lời mày nói, mồi chài.-Gia Uyển cố ý nói thêm hai từ cuối cùng, đáy mắt đều bị sự đố kỵ, ganh ghét bao lấy không chừa một chút.

53. Chương 53: Chị Họ

Ngày bị Khiết Đạt ruồng bỏ, bị qua khu B, Gia Uyển suốt ngày đều “túc trực” trong quán bar. Gia Uyển uống một ly rồi thêm một ly, cứ như vậy mà uống, đến khi có một cánh tay chạm vào vai Gia Uyển. Gia Uyển mới giật mình xoay qua nhìn.

Người con gái đó mặt trong người bộ váy đen bó sát cơ thể, mái tóc xõa ra, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt lại tỏa sáng cả quán bar. Có thể nói cô là một mỹ nhân thật sự.

-Chị.-Gia Uyển có chút run rẩy gọi một tiếng

-Nếu chị không đến thì chị không biết em ra thế này. Phải làm sao đây, vì em mà chị bị chỉ trích lắm đó.-người đó vẽ thất vọng nói nhưng ẩn sao đó là nụ cười đầy ác độc và nổi tức giận trào dâng

-Em, em...-Gia Uyển biết mình đã gây lỗi lầm to lớn liên lụy đến chị ta, không đợi chị ta nói ra cô cũng đủ hiểu

-Chị chỉ nói thế thôi mà, em làm gì căng thẳng thế.-người đó vỗ nhẹ vai Gia Uyển nhưng cô biết đó là lời cảnh cáo dành ỉnh

- Em thật sự không cố ý, chuyện đó em...

-Chị biết em không cố ý, nhưng mà anh ấy lại xa lánh chị nữa rồi, cứ ngỡ quay về sẽ được tình cảm của anh ấy, nào ngờ bị phá hỏng.-lời nói lại rất nhẹ nhàng nhưng mà như toả ra một luồng sát khí không hề nhẹ

-Em, em chỉ vì Khiết Đạt thôi, em sai rồi, chị.-Gia Uyển cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi xuống đáp

-Lại vì Khiết Đạt. Gia Uyển, cho dù em yêu cậu ta, cũng không nên làm ra những chuyện như vậy, còn làm lớn nữa. Em xem, danh tiếng của chị cũng bị kéo theo.

-Chị họ, em sai rồi, em biết em sai thật rồi. Nhưng mà tại con nhỏ ăn mày đó hết, chị, chị làm ơn tha cho em, em không muốn phải qua khu B, em không muốn làm chị bị liên lụy, em càng không muốn anh ấy sẽ xa lánh chị.

Gia Uyển run người lên, nước mắt bỗng chan hòa, cô sợ rất sợ, người con gái trước mặt cô chẳng khác nào con quỷ dữ sẽ bắt chấp mọi thứ vì người con trai đó.

-Được rồi, em là em của chị, không lẽ chị lại bỏ mặc em. Chuyện của em chị sẽ cố gắng dàn xếp.

-Em biết rồi... em sẽ không tái phạm nữa... chị yên tâm đi.-Gia Uyển sợ hãi gật đầu răm rắp

-Chị cũng rất muốn gặp mặt “con ăn mày” mà em luôn nói ra sao lại có thể cùng một lúc câu dẫn Khiết Đạt và Thiên??-người đó cảm thấy rất hứng thú nói

-Chị, nó đang làm trợ lý riêng của hội trưởng.

-Vậy sao? Chà chà, càng ngày càng không ổn rồi, chị lại đang rất nhàn rồi, để mai chị vào xem, rốt cục nó có nhan sắc bao nhiêu?-người đó cười lộ ra tia giết người

-Chị, chị tuyệt đối đừng tin lời nó hoặc vì vẻ bề ngoài của nó đánh lừa, những đứa như đó chẳng qua vào được ngôi trường này chỉ mong kiếm được tài lộc.

-Vậy thì em nên canh chừng Khiết Đạt của em rồi, chị thấy em đã qua khi B thì nó sẽ có thời gian gần gũi Khiết Đạt hơn, thứ của em thì em nên giữ lấy đừng bắt chị phải dạy làm thế nào.

-Em biết rồi.-Gia Uyển đặt mạnh ly cocktail xuống,tay siết chặt như muốn bóp nát chiếc ly ra

-Chị chỉ nói thế thôi, em không cần quan tâm.

Người đó vỗ vỗ bả vai Gia Uyển, tiếp đó là nụ cười vẻ khiêu khích.

-Em nhất định phải dạy cho nó bài học, nó thật to gan, dám hại em qua khu B rồi tiếp cận Khiết Đạt.

Gia Uyển nói nở nụ cười độc ác, sau đó cúi chào người con gái đi nhanh ra khỏi quán bar, cô gái đó mỉm cười vẻ thích thú, kế hoạch thật sự dễ hơn cô tưởng, quá đơn giản để loại trừ cái gai trong mắt, vị trí trợ lý tuyệt đối cô phải nắm giữ.

Tay nắm chặt ly rượu, người con gái khẽ cười độc ác, khuôn mặt tuy ẩn hiện nụ cười qua ánh đèn nhưng sau đó là giọng nói đầy cay nghiệt

-Xin lỗi, có trách thì trách bản thân mày đi.

54. Chương 54: Màn Cũ Tái Diễn

Quay lại thực tại, Gia Uyển càng tức giận hơn, cơn nóng đưa lên tận đỉnh đầu, dám to gan vậy lấy Khiết Đạt của cô, chán sống mà. Gia Uyển nắm chặt tay nghe rắc rắc,thù cũ hận mới cô sẽ tính luôn một lượt, hôm nay là cơ hội tốt.

-Để tao xem hôm nay ai sẽ cứu mày.

Gia Uyển giọng nhẹ nhàng ẩn hiện nụ cười đầy tà niệm, rút trong túi áo ra thanh dao nhỏ sắc bén, ánh sáng qua lưỡi dao chiếu sáng tới mặt Hạ Đồng.

Ý thức mách bảo Hạ Đồng rằng sắp có chuyện chẳng lành với cô, cả người run lên nhè nhẹ, sắp có án mạng rồi, cô chẳng muốn chết sớm thế đâu.

-Cô... cô định làm gì?-Hạ Đồng cố giữ bình tĩnh nói

-Mày đừng hỏi tao, đi mà hỏi con dao này, chỉ cần nó muốn tao sẽ không đảm bảo an toàn ày.-Gia Uyển giọng đều đều vuốt ve con dao

-Chị... chị điên rồi, có biết sẽ chết người không?-Hạ Đồng run bật người, Gia Uyển điên rồi, sao cô ta lại dám đùa với dao chứ?

-Điên, tao điên chỉ vì mày thôi, hôm nay tao sẽ làm ày chẳng dám nhìn mặt ai.

Gia Uyển nhẹ nhàng từng bước từng bước một tiến lại phía Hạ Đồng, tay cầm con dao đưa lên trước mặt cô một cách thờ ơ.

-Chị... chị tính làm gì... thả tôi ra.

Hạ Đồng giãy giụa phản kháng, lại bị hai tên con trai lúc nãy túm lại, nhưng mà mặc cô la hét, bản thân vẫn không thoát ra được.

-Sợ rồi sao? Sao lúc đầu mày dám đến bên Khiết Đạt lại không nghĩ đến hậu quả, tao đã cảnh cáo mày rồi tại mày ngoan cố thôi.-Gia Uyển tay vẫn nâng niu con dao trên tay quơ trước mặt Hạ Đồng

-Chị đừng làm bậy.... tôi.... sẽ điện báo cảnh sát đó.

Hạ Đồng bắt đầu cảm thấy bất an, cảm giác sợ hãi bắt đầu xâm chiếm lấy toàn cơ thể của cô, lúc này cô như cá nằm gọn trên thớt chỉ cần “bụp” cô sẽ đi ngay tại chỗ.

-Haha... mày tưởng mày còn gọi điện cho cảnh sát được sao? Mày tưởng tao sợ sao?-Gia Uyển cười phá lên như đang nghe một chuyện vô cùng nực cười, ánh mắt lóe lên tia hiểm độc

-Chị thật sự điên rồi mà, chị mau thả tôi ra, nếu không... nếu không...

-Nếu không sao? Như thế này phải không?

_Bốp

Gia Uyển tát mạnh Hạ Đồng một cái làm cô choáng váng té sang một góc, đầu đập mạnh vào tường làm cô đau buốt cả đầu, tay ôm nhẹ má mình xoa nhẹ cho bớt đau, trên trán khễ rỉ máu chắc do va chạm vào tường lúc này.

-Mày gan lắm dám đối đầu với tao, tao sẽ ày biết thế nào là lợi hại.

_Bốp...Bốp...Bốp

Liên tục Hạ Đồng được “nhận” ba cú tát không thương tiếc, đau, đau lắm, sao họ làm thế với cô, họ tưởng cô muốn sao, muốn đến đây chịu đựng những điều này sao, đáng nhẽ cô phải đang bên cạnh Tiểu Lạc, bên Thi bên mấy đứa trẻ, họ biết cảm nhận của cô không?

Nước mắt bỗng tuôn trào từ khóe mắt chạy dọc xuống má rồi chan hòa ở cổ, cổ kìm nén nước mắt xuống, cổ kìm cơn nấc nhưng không thể, chịu đựng thế quá đủ rồi, kiên cường được ích gì chứ chỉ càng làm tổn thương mình thêm thôi.

-Khóc hả? Tao còn nữa mày khóc chi vội thế? Còn dài mà.-Gia Uyển cười một tràng đắc ý

-...

Hạ Đồng chẳng đáp lời, có lẽ cô muốn mặc cho số phận an bài, tới đâu thì tới đó nếu như có thể cô cầu mong có ai đó đến cứu cô.

Gia Uyển thu lại con dao nãy giờ đang “đùa giỡn” với Hạ Đồng, ngoắc cho đám người phía sau ra ám hiệu, bọn họ khiêng ra chiếc lồng sắt mà bên trong toàn là chuột. Con nào con nấy nhúc nhích làm cô thấy ớn cả người thì ra người đều đặn tặng cho cô là Gia Uyển sao? Nhưng khoan tính chuyện đó, bây giờ cô ta đang định làm gì cô?

-Cô... cô định... định làm gì?-Hạ Đồng nói trong nước mắt giọng khàn đi hẳn và sợ hãi xen lẫn

-Ba ngày nay tao tặng mày hộp quà chắc mày thích lắm giờ tao khuyến mãi mày đám chuột này, thấy tao tốt với mày không?-Gia Uyển cười gian trá, ánh mắt hắt lên vẻ độc ác kiêu căng và thích thú

-Chị... chị đừng làm vậy.... tôi... tôi sẽ la lên đó.-Hạ Đồng cả người run lẩy bẩy

-Mày cứ la thoải mái đi sẽ chẳng có ai biết đến đâu.-Gia Uyển cười đắc ý

-Chị... chị điên thật rồi.... tôi làm gì chứ...-Hạ Đồng ầm ỨC rít lên, phải, cô làm nên lỗi chứ?

-Mày còn hỏi tao, tất cả là tại mày, tại mày hết, nếu không tao đã không ra thế này, tao đã không bị qua khu B, đã không bị Khiết Đạt bỏ rơi, mày còn dám nói chẳng liên quan, mày thật là vô sĩ mà.-Gia Uyển tức điên hét toáng lên nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống

-Tôi thật sự không biết.... nếu chị không làm gì tôi thì sao qua khu B, nếu chị không ghen tuông bấy bọ thì chị đã không mất Khiết Đạt... tôi chẳng làm gì cả, chỉ tự chị làm mà thôi giờ lại nói tôi.-cô cũng tức điên la lên, cô có làm gì chứ là tự chị ta làm tự mình tự chịu.

-Mày.... mày dám dạy đời tao sao? Tao ày chết.

55. Chương 55: Ai Đó Cứu Cô Đi???

_Bốp... bốp... bốp

Gia Uyển đang giận điên tiết cả người cô lại cứ nói kích động vào thêm càng làm cô ta tức điên hơn nữa, đang giận sẵn đang có cô nên cứ trút giận lên không thương không tiết.

Máu từ trán của cô do đập mạnh vào tường chảy từ từ xuống trên khuôn mặt luôn tươi sáng của cô, một phần khuôn mặt bị nhòe đi vì màu đỏ của máu, màu trắng của chiếc áo cũng thể dính máu toàn máu.

Thê thảm.

Hai từ quá đơn điệu nhưng đủ diễn tả tình trạng của cô hiện tại.

-Hôm nay tao không ày bài học thì tao chẳng phải Trác Gia Uyển.-Gia Uyển hất ánh mắt khinh khỉnh chen lẫn sự mưu mô hiểm ác

-Hừ... tôi đã lãnh đủ rồi còn gì nữa cứ đem ra.-cô hừ nhạt, bây giờ cô bắt cần tất cả, mặc cô có sống hay chết chẳng ai quan tâm hay rơi một giọt lệ đâu mà lo.

-Mày dám dùng gương mặt cáu đồ Khiết Đạt, nếu trên mặt mày có vết sẹo thì sao ta? Chắc đẹp lắm, phải không?-Gia Uyển tay nâng niu con dao bén lúc nãy, nhìn cô cười gian ác

Chị ta muốn làm gì cô? Mặc dù biết cô ta ác nhưng cô lại không ngờ đến mức này, cô ta muốn làm gì khuôn mặt cô, hủy hoại nó sao? Đánh, mắng chửi, hạ nhục giờ lại phá khuôn mặt cô, cho dù có nghĩ cô cũng không nghĩ đến mức độ này, nó thật sự quá tàn nhẫn và ác độc mà.

-Để tao xem mày còn có thể dụ dỗ ai khi mà khuôn mặt mày xấu xí đi, chẳng qua Khiết Đạt chỉ yếu lòng một chút thôi nhưng đây lại là hậu quả ày đó, ráng mà chịu đi, đũa móc mà chòi mâm son sao? Mơ đi.

Gia Uyển khuôn mặt lộ rõ vẻ căm phẫn cầm con dao từ từ tiến lại phía cô, nhẹ nhàng ngồi xuống, mắt nhìn con dao vẻ thích thú tay thì không ngừng nâng niu, cứ như “thú cưng” vậy.

Hạ Đồng biết mình xảy ra chuyện chẳng lành rồi, nhưng trong lòng cầu mong ai đó hãy đến cứu cô. Liệu có ai đó đến cứu cô không?

Lăng Hạo... cô cần sự quan tâm của Lăng Hạo, những câu chuyện vui anh kể, những lúc chọc ghẹo cô. Trong ngôi trường này, người thân thiện với cô nhất chỉ có Lăng Hạo.

Con dao thì ngày càng kề sát mặt của Hạ Đồng, ngày càng gần rồi chạm vào một bên má, cảm giác khi vừa chạm vào làm cô thấy lạnh cả người, nhắm mắt lại chờ điều sắp đến dẫu biết rằng nó sẽ xảy ra như mình nghĩ.

-Tao sẽ ày không dám ra ngoài gặp ai.

_Rầm

Cánh cửa nhà kho đột ngột bị ai đó đá bung ra, sững sờ, Hạ Đồng mở mắt ngược nhìn người đó, thầm cảm ơn vì anh đến kịp lúc, nhưng cũng có chút giận vì lí do cô ra thế này vì anh mà.

Có phải, lần trước cũng là anh cứu cô không?

-Cô đang làm cái quái gì thế?-Khiết Đạt tức điên hét lên

-Em... em...-Gia Uyển chợt lấp bắp rút cả con dao trên tay

-Em cái gì? Tôi hỏi cô đang làm gì em ấy.-Khiết Đạt khuôn mặt lạnh lùng, giận dữ mà hét

-Em chỉ.... chỉ...-Gia Uyển lấp bắp đáp chẳng nên lời

-Tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng, tốt nhất cô tự mình mà liệu.-Khiết Đạt mặt lạnh lùng chìa tay về phía Gia Uyển

-Anh... anh đừng làm vậy.... em chỉ quá yêu anh nên mới làm thế thôi... em yêu anh mà Khiết Đạt.-Gia Uyển nắm vạt tay Khiết Đạt lay lay rồi khóc lên

56. Chương 56: Cảm Ơn Anh, Khiết Đạt!!!

Khiết Đạt không thương tiếc hất mạnh tay Gia Uyển ra làm cô ta té xuống sàn đất, nước mắt Gia Uyển chan hòa vào nhau trông cô ta thật đáng thương còn hơn cô nữa, có lẽ chỉ vì quá yêu anh nên cô ta mới thế.

-Yêu tôi? Cô yêu tôi nên làm thế với em ấy sao, cô có quá trẻ con không, tôi đâu phải kẹo của cô mà cô muốn của riêng mình, chẳng lẽ bất cứ ai gần tôi thì cô sẽ làm như đối với em ấy phải không?-Khiết Đạt hừ nhạt nói

-Em thật sự không chịu nổi khi có bất cứ ai bám lấy anh, đặc biệt là con ăn mày này, em không muốn.-Gia Uyển chỉ tay về cô giận dữ quát

-Phải, em ấy nghèo, chẳng lẽ vì thế cô bắt tôi phải xa lánh em ấy sao, cô thôi ngay đi, khi cô kì thị em ấy thì tôi cũng bắt đầu xa lánh cô.-Khiết Đạt càng lạnh lùng hơn nữa

-Anh... anh đừng làm thế với em, em yêu anh, yêu anh đến phát điên vì thế xin anh đừng xa lánh em... em sai rồi... em hứa sẽ không có lần sau.-Gia Uyển nài nỉ anh khóc sụt sùi

-Sẽ có lần sau sao? Cô chẳng còn nữa đâu, hãy biến khỏi mắt tôi trước khi tôi nổi nóng, nếu không, tôi không đảm bảo an toàn cho cô.-Khiết Đạt nói coi như lời cảnh cáo

-Xin anh... em xin anh... em yêu anh thật mà.

Gia Uyển chạy ngay đến bên chân anh, không ngừng van xin năn nỉ nhưng anh vẫn như thế, lạnh lùng tàn nhẫn chẳng khác gì Dương Tử.

Hạ Đồng nãy giờ chứng kiến phần nào thương xót cho Gia Uyển phần thì cảm thấy Khiết Đạt hơi quá đáng, dù cô ta có sai thật, có quá đáng thật nhưng cũng vì anh thôi, cô hiểu khi yêu có thể làm con người ta mù quáng và làm những điều sai trái với lẽ thường. Có lẽ chỉ khi yêu cô ta mới ác độc đến thế thôi, hiểu mà, cô hiểu mà, có lẽ trong chuyện này cô cũng có một phần sai, đáng lẽ cô không nên xuất hiện bên cạnh anh, nếu không mọi chuyện đã không thế này.

-Lập tức biến khỏi mắt tôi, nếu ngày mai tôi vẫn thấy cô thì đừng trách sao tôi ác.-Khiết Đạt tức giận cảnh cáo

Anh nhẹ nhàng bước lại gần cô, quét anh mắt cảm phần vào hai tên đang ghì chặt lấy cô, đương nhiên hai tên đó sợ phát khiếp liền ba chân bốn cẳng chạy nhanh đi ở đây thêm chết mất!

Anh bế nhẹ cô lên trong khi cô còn ngỡ ngàng, rồi bước đi mặc Gia Uyển đang khụy người xuống khóc nức nở.

Hạ Đồng hơi khó xử khi Khiết Đạt bế cô, Hạ Đồng hơi cựa quậy người, cô muốn anh bỏ mình xuống, cô còn gượng được chưa đến nỗi không thể đi.

-Cảm ơn anh, Khiết Đạt!!!Nhưng, anh thả em xuống đi!!!-Hạ Đồng lí nhí nói

-Yên đi, nếu không đừng trách anh.-Khiết Đạt khẽ trách thầm

-Nhưng em ớn, còn đi được.-Hạ Đồng cãi bướng

-Như vậy mà gọi là ớn sao, yên đi anh đưa em chữa vết thương.

Anh nói tay càng siết chặt cô vào lòng hơn nữa như muốn cô không thể chạy ra khỏi vòng tay của anh. Lần đầu tiên, anh lại vì một người con gái lo lắng như vậy, lại vì một người con gái mà trái tim bắt đầu đau nhói.

57. Chương 57: “anh Yêu Em, Hạ Đồng”

Hạ Đồng không quậy nữa nằm yên cho anh bế đi lên phòng nghỉ của anh, anh đặt nhẹ cô lên giường, tay vén mái tóc của cô lên xem vết thương ngay trán, lúc anh mới chạm vào cô khẽ nhăn mặt rít lên vì đau nhưng cô im bất để anh xem vì bây giờ đây cô cần lắm một người quan tâm mình dù đó là ai chẳng nữa.

-Sao em ngốc thế không nói cho anh biết sớm nếu không mọi chuyện không thế này rồi.-Khiết Đạt hơi khó chịu khẽ trách cô, tay thì dán miếng băng dán lên trán cho cô

-Em thấy cũng không quan trọng lắm.-Hạ Đồng cười trừ

-Không quan trọng là sao, em có biết khi anh nghe em ba ngày nay bị dọa vì xác chết chuột lại thêm hồi nãy anh vào trường nghe thấy em bị Gia Uyển tóm, em có biết anh lo lắng không? Anh lo muốn tức điên lên vậy, nếu em có chuyện gì thì sao anh sống chứ?-Khiết Đạt đột nhiên xoay hướng 180 độ quay qua gắt

-Ồ anh nói thế là sao, em làm gì chứ?-Hạ Đồng hơi ngờ nghệch đáp

-Em... không có gì, em ngủ lấy lại sức đi.-anh đỡ cô nằm xuống nhẹ nhàng vén chăn cho cô, ân cần chu đáo từng li từng tí như thế cũng làm cô ấm lòng

Chỉ ít phút sao cô chìm dần vào giấc ngủ sâu, anh ngồi bên cạnh giường nhìn cô ngủ mà tim đau nhói hẳn lên, cô không biết rằng khi biết cô bị bắt đi anh đã lo lắng và sợ hãi đến nào, sợ cô sẽ gặp chuyện, sợ cô sẽ không bên anh nữa.

Anh chạy như một thằng điên lòng sực khắp nơi, chạy quanh khu A chẳng thấy nên liều mạng chạy nhanh đến khu B, nếu chậm một lát có lẽ anh đã hối hận cả đời.

Tất cả tại anh, anh nói sẽ bảo vệ cô, chăm sóc cô nhưng giờ lại là hại cô. Lúc ấy tim anh đau thắt lại, cái cảm giác lo âu sợ hãi xâm chiếm cơ thể anh, anh đau đến mức như ngộp thở vì tim cứ đau nhói lên từng đợt.

-Lâm Hạ Đồng anh nghĩ anh yêu em mất rồi!?? Em nói xem anh nên làm thế nào bây giờ?-Khiết Đạt nhìn cô đang ngủ say khẽ nói

-Anh không thể quên em được không thể thôi nhớ mong em muốn thấy em cười, muốn em giận khi anh ghẹo vì lúc đó anh rất hạnh phúc.

-Em là cô gái đầu tiên anh yêu, là người đầu tiên khiến anh chú ý, làm anh đau nhói, làm anh nhớ nhung.-Khiết Đạt vẫn tiếp tục cuộc độc thoại

Lặng đi một lát Khiết Đạt mới mở lời nói câu bấy lâu nay thầm giữ trong tim.

-Anh yêu em, Hạ Đồng!!!

Rồi nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn, tuy nhẹ nhàng không mãnh liệt và đáp trả từ cô nhưng như thế đối với anh là quá đủ, chỉ thế thôi cũng đủ làm anh vui và hạnh phúc.

Anh khẽ khàng bước đi ra khỏi phòng tránh cô thức giấc, vừa bước ra Khiết Đạt bắt gặp ngay Dương Tử, lúc đầu hơi sững người nhưng nhanh chóng anh lấy lại bình tĩnh và nét mặt vẫn cười nói như xưa.

-Có chuyện gì mà hôm nay hội trưởng đại nhân ghé thăm vậy?

-Đừng giỡn mặt với tớ, cậu cũng biết là tớ biết rõ chuyện của cậu, Gia Uyển và Hạ Đồng, giải quyết ổn thỏa rồi chứ?-Dương Tử vẫn không chút biểu cảm nói

-Cũng được, nhưng tớ chưa muốn bỏ qua, nếu có thể cứ để tớ giải quyết.-Khiết Đạt nghiêm túc nói

-Cứ làm theo ý cậu tớ không can đâu.

Dương Tử thuận theo ý Khiết Đạt, dù anh không đồng ý thì Khiết Đạt cũng tự giải quyết, tên này một khi nóng cũng có thể như anh nhưng chưa lần nào anh thấy Khiết Đạt lại nóng giận như thế, chẳng lẽ...

-Có phải cậu yêu Lâm Hạ Đồng không?-Dương Tử vẻ đa nghi hỏi

-...

Khiết Đạt có chút bối rối, anh có nên thừa nhận không? Lúc đầu Dương Tử kêu anh tiếp cận Hạ Đồng là vì cậu ta muốn anh giúp đuổi cô đi khỏi nơi này, không thể hoàn thành nhiệm vụ. (Khiết Đạt là một tay sát gái-Play Boy chính hiệu ^^)

Nhưng mà anh lại chưa ra tay đã bị cô “ra tay” trước, lại đi yêu ngược lại cô, Khiết Đạt anh sao lại thất bại vậy chứ? (Là do anh cả thôi)

-Không ngờ, con gà mái như cô ta lại lọt vào mắt xanh của cậu. Nên chúc mừng hay chia buồn với cậu đây?-Dương Tử lại có ý mỉa mai, vỗ vai Khiết Đạt

-Đừng tưởng là bạn tớ thì tớ không dám làm gì cậu, hội trưởng tớ cũng không nể.-Khiết Đạt giờ nắm đấm dọ

-Được rồi, chuyện của cậu giải quyết ổn thỏa đi, tối nay...

-Tiếp tục ở quán bar Louis, biết rồi, biết rồi, khỏi nhắc.

-Vậy thì tốt.

58. Chương 58: Xử Lí Ổn Thỏa

Sau khi thừa nhận tình cảm của mình với Dương Tử, Khiết Đạt đi ngay đến nhà Gia Uyển kiểm cô nhằm xử lí chuyện cũ lẫn chuyện mới. Bước vào trong nhà anh nhẹ người đi lên phòng Gia Uyển, tâm trạng khá không ổn nếu lát nữa Gia Uyển cứ kích động thêm thì anh chẳng chắc mình làm gì nữa.

Không cần gõ cửa Khiết Đạt mở luôn cửa phòng của Gia Uyển bước vào, cô đang khóc nức nở trên giường, vừa nhìn thấy anh liền chạy nhanh tới miệng thì toé toét cười vì nghĩ rằng mình được tha thứ.

-Có phải anh đã tha lỗi cho em không? Em biết anh yêu em mà.-Gia Uyển cười tươi nói liên hồi

-Im đi, tôi có nói tha cho cô sao?

Cười chưa được bao lâu nụ cười trên môi Gia Uyển tắt hẳn khi nghe anh nói thế, hơi nhăn mặt nhưng sau đó cô cố giữ bình tĩnh nói:

-Anh yêu em mới đến đây gặp em đúng không?

-Từ trước tới giờ tôi chưa từng nói yêu cô, tôi đến đây chỉ vì chuyện của cô gây ra thôi.-Khiết Đạt hừ nhạt đáp lại

-Anh... xin anh, em yêu anh lắm, em chỉ vì anh thôi... em thật sự rất yêu anh mà.-Gia Uyển lại òa khóc nức lên

-Yêu tôi mà cô làm thế sao? Tôi nói cho cô biết nhanh chóng biến mất khỏi mắt tôi, từ nay mà tôi thấy cô thì đừng trách.-Khiết Đạt hăm dọa

-Không, em yêu anh. Em không thể để anh đến bên con nhỏ đó, em thật sự không chịu nổi.-Gia Uyển không cam lòng phản kháng lại

-Cầm mồm cho tôi, cô làm em ấy ra thế mà giờ con dám nói thế sao? Tôi chưa đánh cô là may lắm rồi.-Khiết Đạt cầm giận quát lớn

-Anh... em yêu anh... dù anh có chán ghét em, có yêu ai đi nữa thì xin anh đừng xua đuổi em đi, em thật sự không thể sống thiếu anh được mà.-Gia Uyển tiếp tục khóc lóc nài nỉ anh

-Nhưng xin lỗi tôi không hề yêu cô.

-Nhưng em yêu anh mà.

Vừa dứt lời Gia Uyển chạy ngay đến hôn lên môi anh, lúc đầu anh hơi chững người nhưng nhanh chóng đẩy cô ra nhưng cô không chấp nhận sự xua đuổi của anh nên cứ xấn tới. Khiết Đạt tức tối đẩy mạnh Gia Uyển ra làm cô ta té xuống sàn, anh lấy tay quệt miệng mình nhìn Gia Uyển mặt lạnh nói:

-Cút xéo khỏi mắt tôi, tốt nhất là cô hãy đi ra nước ngoài nếu không đừng trách tôi ác.-Khiết Đạt giận dữ cảnh cáo

-Anh không yêu em nữa có phải vì con nhỏ đó không? -Gia Uyển không khóc nữa hỏi ngược lại anh

Hơi sững người trước câu hỏi của Gia Uyển nhưng nhanh chóng Khiết Đạt lấy lại sự bình tĩnh ban đầu anh đáp lại.

-Phải thì sao mà không phải thì sao?Tôi không có nghĩa vụ nói cho cô biết

-Anh thật sự đã yêu nó.-Gia Uyển nói xong lại cười phá lên

-Tôi yêu em ấy. Bây giờ cô hài lòng rồi chứ? Nhanh chóng cút khỏi đây nếu không tôi nhất định sẽ làm cô phải hối hận.

-Lâm Hạ Đồng, tao hận mày, tao hận mày.

Gia Uyển như người điên đập phá đồ đạc, điên cuồng hét lên.

Khiết Đạt đi khỏi phòng của Gia Uyển, chạy xe về trường nhưng nghĩ cô cũng thức rồi nên thuận đường mua cho cô chiếc bánh ngọt rồi mới quay xe về trường.

59. Chương 59: Nếu Anh Nói Anh Yêu Em Thì Em Sẽ Thế Nào?

Bước nhanh lên phòng nghỉ của mình, Khiết Đạt mở cửa ra thấy cô vẫn còn chìm trong giấc ngủ say. Trông cô ngủ cũng thật đáng yêu làm trái tim anh đập mãi. Kéo chiếc ghế gần đó lại kê bên cô, ngắm nhìn cô ngủ mà anh cũng thấy vui.

Khẽ động dậy mi mắt, Hạ Đồng từ từ mở mắt ra, đập vào mắt cô đầu tiên là Khiết Đạt đang gục đầu bên giường ngủ ngon lành, hơi ngạc nhiên khi anh nằm cạnh mình nhưng thoáng nghĩ lại chắc vì mệt thôi, không muốn làm phiền anh nên cô khẽ động dậy làm anh cũng thức giấc theo. Anh ngóc đầu dậy thấy cô thức nên mỉm cười hỏi:

-Em thức rồi hả? Có đói không? Anh có mua bánh cho em nè.-anh quơ tay cầm lấy hộp bánh ngọt đưa trước mặt cô

-A bánh ngọt, cảm ơn anh.-vừa nghe hai từ “bánh ngọt” Hạ Đồng lập tức nhận lấy hộp bánh, mắt sáng rõ quên cả việc mình mới trải qua

Anh phì cười trước thái độ của cô, lúc này đợi gần tiếng đồng hồ mà cô vẫn không tỉnh nên anh thiếp đi, không ngờ cô lại thức. Quá lơ đãng mà.

-Ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu.-anh lau nhẹ vệt bánh kem trên khóe môi của cô nhẹ nhàng nói

-Có anh mà, lỡ anh cũng giành với em sao?-cô ngây thơ đáp miệng vẫn ăn miếng bánh

-Ngốc, nếu anh muốn anh mua cho anh có cần mua cho em không đâu.-anh vỗ nhẹ trán cô cho thông

-Ừ hen em quên mất hihi mà cũng phải đề phòng.-cô vẫn phòng ngừa sợ anh tranh phần bánh với cô

-Ừ mà Hạ Đồng anh hỏi em câu này nhé.-Khiết Đạt hơi nghiêm túc hỏi

-Anh cứ nói.-cô vừa ăn vừa nhìn anh nói

-Nếu anh nói anh yêu em thì em sẽ thế nào?-Khiết Đạt nghiêm túc hỏi và phần kì vọng câu trả lời

Cô hơi bất ngờ trước câu hỏi của anh, suýt mất nghẹn.

Sao lại hỏi cô có yêu anh không chứ? Dù sao thì cô cũng xem anh là một người bạn tri kỉ, một người anh trai, ngoài ra làm sao có tình cảm đặc biệt được chứ?

Nhưng suy nghĩ lại chắc anh đùa nên cũng muốn đùa theo.

-Nếu anh yêu em thì em cũng yêu anh.-cô cười tươi đáp lại

-Thật sao?-anh nở nụ cười nhưng đa nghi hỏi

-Thật, anh hỏi em nếu anh yêu em thì em sẽ thế nào, thì em sẽ nói em sẽ yêu anh.

Cô ngây thơ đáp lại, nhưng lời nói đùa của cô lại làm cho anh thêm kì vọng hơn nữa, thật trớ trêu liệu điều này có làm anh hạnh phúc hay sẽ làm anh tăng thêm đau khổ?

-Ngon quá cảm ơn anh.-Hạ Đồng lau miệng mình cười tươi nói

-Không cần cảm ơn miễn em vui là được.-Khiết Đạt đáp thăm

-Anh nói sao?-cô nghe không rõ ấy thắc mắc hỏi

-Không có gì cả.-anh cười đáp

-Mà anh không học ngồi đây với em suốt tiết sao?

-Ừ cũng xem là thế.-anh đáp, làm sao có thể nói là trong khi cô ngủ thì anh kiếm Gia Uyển chứ, chắc chắn cô sẽ la anh mất.

-Xin lỗi đã làm phiền anh.-cô hối lỗi nói

-Anh phải là người nói xin lỗi mới đúng, tại anh mà.-anh giành lỗi qua mình

-Không, đáng lẽ tại em, anh đừng trách mình nữa.-cô lại giành qua mình

-Này em định giành với anh hoài sao?Ngốc quá.-anh gõ nhẹ trán của cô

-Hi, tại anh giành với em trước mà, mà thôi tạm biệt anh em về trước nha bye bye.-cô vẫy tay tạm biệt anh chạy ra khỏi phòng

Anh còn định chờ cô về, nhưng cô lại chạy mất.

Anh cười khổ mặc dù lúc này cô nói sẽ yêu anh nhưng anh biết đó chỉ là lời nói đùa, cô không biết anh nói thật sao mà đùa chứ, nhiều lúc anh rất ghét tính của cô đôi lúc ngây thơ quá lại làm đau người khác.

60. Chương 60: Căn Phòng Ở Tầng Ba.

Hạ Đồng uể oải trở về phòng của mình, cứ xem như hôm nay cho cô cúp một buổi học đi. Hạ Đồng không màn thế sự, lập tức nhảy lên giường nằm dài ra, hôm nay bị tai nạn quá đủ rồi, cho cô hưởng thụ lát đi.

Hạ Đồng ngủ một mạch đến sáu giờ tối, định đi xuống nhà bếp lại vô tình nghe đám người làm đang nói chuyện với nhau. Hạ Đồng tò mò đứng lại nghe:

-Gần đến sinh nhật thiếu gia nhỏ rồi, không biết sẽ đãi ở đâu nữa?-người 1 tò mò nói

-Nhưng mà không biết sẽ chọn ai làm bạn đi cùng nữa? Hay là không chọn ai ta?-người 2 tiếp lời

-Tôi để ý lần nào sinh nhật thiếu gia cũng không được vui hết.

-Chắc vì Ân Di, lúc trước còn ăn sinh nhật cùng Ân Di không còn gì, từ ba năm trước lại cô độc một mình.

-Thiếu gia vậy mà si tình thật.

Hạ Đồng đứng nghe này giờ ít nhiều cũng biết loáng thoáng, rốt cục thì Ân Di là người như thế nào? Cô nghe cái tên này cũng nhiều lần rồi, tại sao lại cứ luôn luôn nhắc đến cái tên đó chứ?

-E hèm.

Quản gia nghiêm nghị đi vào khê ho vài tiếng, đám người làm vội ngoan ngoãn im lặng, cúi đầu xếp thành một hàng. Hạ Đồng cũng vội đứng nép qua một bên.

-Rảnh rồi quá không có gì làm sao? Mau đi làm đi.-quản gia nghiêm khắc đảo mắt một lượt tất cả những người ở đây

-Vâng.- đám người làm cúi đầu sau đó ai nấy lo làm việc của mình

Hạ Đồng biết, mình còn ở đây sẽ tự làm hại mình, cho nên cô rất hiểu chuyện mà khê khàng chuồn đi.

-Hạ Đồng, cô cũng may mắn lắm khi chưa bị đuổi đi.-bà quản gia cất cao giọng nói

Hạ Đồng dừng chân lại, quay sang nhìn bà. Bà đang khen hay là mĩa mai cô vậy?

-Tốt nhất giữ mình đi, nếu không, thiếu gia chưa đuổi cô, thì ta đã đuổi cô rồi.-bà quản gia không chút thiện cảm nói

-Cháu, cháu không hiểu.-Hạ Đồng khó khăn nói

-Không hiểu?

-Tại sao... tại sao quản gia lại không thích cháu?-Hạ Đồng cắn cắn môi dưới hỏi

-Vì sao ư?

-Phải, vì sao vậy? Cháu không biết, cháu đã làm sai gì?

-Bởi vì ta, không thích cô.-bà quản gia không chút chần chờ nói

-Cháu biết rồi, cháu xin lỗi.-Hạ Đồng cúi thấp đầu đáp, sau đó lẳng lặng bước lên cầu thang

Bà quản gia chỉ nhìn cô, khuôn mặt vẫn giữ nét nghiêm nghị, đáng lý bà sẽ không ghét những cô gái đến đây thuyết phục thiếu gia nhỏ, cũng như ghét cô, chỉ là con gái như bọn họ đến đây đều vì tiền, vì mục đích cá nhân. Bà không muốn, bất kỳ cô gái nào lại có thể thay thế vị trí của cháu ấy.

Hạ Đồng tâm trạng nặng nề bước lên cầu thang, ba từ “Không thích cô” từ miệng bà quản gia phát ra như tạt một xô nước lạnh vào mặt cô, cô đến đây, ai ai cũng ghét cô, ở trường thì những thiên kim tiểu thư kia, về nhà thì là bà quản gia. Cô cũng không phải là người vô cảm, cô cần một người bạn, một người “bà” chia sẻ với cô. Khó lắm sao?

Bước chân cô hơi dừng lại. Nhìn dãy hành lang trước mặt, tại sao cô lại đứng ngay tầng ba chứ?

Cô nhớ quy tắc của Dương Tử, điều một chính là tuyệt đối không vào căn phòng ở tầng ba.

Trong đầu cô lập tức có một câu hỏi “Căn phòng đó, là của ai?”. Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, không kìm chế được mà bước chân về phía căn phòng duy nhất ở tầng ba.

Dừng trước cánh cửa làm bằng gỗ cây xoan, bàn tay khê vươn ra nắm chặt nắm đấm, cô có nên mở cửa vào trong xem không? Quy tắc của anh đã đưa rõ ràng vậy mà, nhưng mà, cô không xem thì mãi mãi sẽ không biết điều gì cả.

Hạ Đồng do dự một lúc, phải đấu tranh tư tưởng mới can đảm mở cửa ra. Hạ Đồng khê bước vào trong, căn phòng mang một màu hồng, phong cách bày trí chủ yếu dành cho con gái.

Hạ Đồng nhìn một lượt căn phòng, vẫn còn đang định xem kỹ hơn, thì phía sau lại vang lên một giọng nói lãnh đạm, kèm theo một sự tức giận, Hạ Đồng như chôn chân tại chỗ.

-Ai cho cô vào đây hả?

Cơ thể Hạ Đồng chấn động mạnh, run rẩy mà xoay qua nhìn người con trai phía sau lưng mình, lại vô tình chạm vào ánh mắt đen thẳm lạnh lẽo đến âm độ của anh, con người đen nhánh nhìn cô, lại làm cô như có một bàn tay vô hình siết chặt chiếc cổ, hơi thở có chút dồn dập. Cô biết, mình đã gây ra tội lớn!!!

-Tôi hỏi, ai cho cô bước vào đây?-Dương Tử lãnh đạm lặp lại câu hỏi, không khó nhận ra sự tức giận trong đôi mắt của anh

-Tôi, tôi... là tôi tự vào.-Hạ Đồng có chút sợ hãi không dám nhìn thẳng anh

-Cô càng ngày càng to gan, không xem lời tôi nói ra gì.-Dương Tử gằn từng chữ một

-Tôi, tôi không phải, tôi không cố ý, tôi chỉ là, chỉ là...-Hạ Đồng lắp bắp không biết nên trả lời anh ra sao? Lại cộng thêm ánh mắt lạnh lẽo của anh cứ nhìn cô chăm chăm, càng khiến cô sợ hãi hơn.

-Lắp tức ra ngoài cho tôi.-Dương Tử giận dữ hét lên, cô gái này lại cứ nhiên xem lời anh nói không ra gì, dám xem thường lời nói của anh.

-Tôi, tôi không cố ý, thật sự tôi chỉ là...

-Câm miệng. Cút ra ngoài ngay.-Dương Tử tức giận gầm lên, không cho cô cơ hội giải thích thêm

Hạ Đồng biết mình đã gây ra lỗi lớn, không nói nhiều mà lẳng lặng bước ra ngoài, cô làm sao lại vào căn phòng này làm gì, để chọc tức anh chứ? Nhưng mà lại càng làm cô hiểu kì về chủ nhân của căn phòng này.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Dương Tử chậm rãi đứng ở tấm hình treo trên bức tường, khẽ nhắm mắt lại, bàn tay nhẹ nhàng vươn lên, sờ lên bức tranh một cách dịu dàng. Giọng nói anh có chút khàn đi, vang lên giữa căn phòng:

-Xin lỗi em, vì đã để người con gái khác vào phòng em.

Hạ Đồng trở về phòng mình, trong đầu vẫn hiện lên ánh mắt lúc nãy của anh, nó đáng sợ, rất đáng sợ. Hạ Đồng mệt mỏi ngã mình lên giường.

Ân Di, Ân Di... thật ra đó là tên của ai chứ? Không lẽ là chủ nhân căn phòng đó? Rốt cục thì cô ấy là gì của anh? Không lẽ như lời Thiên nói với cô, là người con gái anh yêu nhất?

Tiếng chuông dễ nghe vang lên một hồi dài, Hạ Đồng lấy điện thoại ra, là của Lăng Hạo. Anh sao lại điện cô vào lúc này?

-Alo.

[...Nghe nói nhóc lại bị Gia Uyển đánh, có sao không?...]-Lăng Hạo đầu dây bên kia có chút lo lắng hỏi

-Em không sao.

[...Không sao thì tốt...]

-Lăng Hạo...-Hạ Đồng đột nhiên gọi tên anh, lời nói có chút ngập ngừng

[...Có chuyện gì sao?...]

-Anh, anh có biết... ít nhiều về chuyện của... Dương Tử không?-Hạ Đồng khó khăn mở lời

[...Không...]-Lăng Hạo rất nhanh trả lời cô

-Vậy, vậy anh có biết, Ân Di là ai không?-Hạ Đồng cắn môi hỏi

[...]

Đáp lại cô lại là một khoảng không im lặng của Lăng Hạo, Hạ Đồng càng căng thẳng hơn, không phải anh giận cô chứ?

-Em, em chỉ hỏi thế thôi. Anh, anh đừng quan tâm.-Hạ Đồng vội nói

[...Huỳnh Ân Di, anh có quen...]-Lăng Hạo trầm ổn đáp

Hạ Đồng nghe được giọng nói của anh có chút bất lực, có chút thay đổi, nhưng lại không biết là sao?

-Em không nên hỏi anh về vấn đề này, em, em xin lỗi.-Hạ Đồng nhỏ giọng nói

[...Được rồi, em ngủ sớm đi...]-Lăng Hạo nhanh chóng giọng nói lấy lại bình tĩnh ban đầu, nói

-Ừm, anh ngủ ngon.-Hạ Đồng khẽ đáp, sau đó cúp máy. Tiếp đó là một hồi thở dài.

Hạ Đồng đứng trước cửa phòng của Dương Tử, trên tay là tách coffee như ngày thường, cô không muốn vào trong, nhưng mà không thể không vào.

Hạ Đồng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng mở cửa phòng anh ra.

Dương Tử nghe thấy tiếng mở cửa nhưng không ngước đầu lên, cũng chẳng quan tâm là ai vào, vẫn cúi đầu xem quyển sách trên tay mình.

Hạ Đồng cẩn thận đặt tách coffee trước mặt anh, sau đó khẽ cúi đầu nói:

-Xin lỗi chuyện lúc nãy, tôi chỉ vào đưa coffee cho anh, tôi ra ngoài.

Hạ Đồng nói xong liền quay gót bước đi.

-Chủ nhật tuần này, cùng tôi dự tiệc.-anh lại lên tiếng trước khi cô ra khỏi phòng

-Hả!??

Hạ Đồng sợ mình nghe nhầm quay sang nhìn anh, ánh mắt lộ ra tia khó hiểu cùng nghi hoặc. Cô còn tưởng anh sẽ nói “Cô chết chắc” hay “Cô lặp tức cú đi.” chứ? Sao lại là câu này?

-Đừng nhìn, chuyện lúc nãy đừng nghĩ sẽ bỏ qua, lại đây.-Dương Tử nhẹ nhàng ngước đầu lên, lời nói cùng khuôn mặt không hề biểu lộ một cảm xúc nào cả (vâng, anh là người vô cảm rồi (-.-)/)

Hạ Đồng cẩn thận bước lại gần anh, lại là gì nữa đây.

-Cầm lấy.-Dương Tử đưa cuốn sách trong tay mình cho cô

Hạ Đồng ngày càng không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy. Quyển sách này, dành cho doanh nhân mà. Cô đâu có ước mở trở thành doanh nhân thành đạt đâu? Đưa cô làm gì? Chắc đốt uống ==” (bó tay, bó tay.)

-Anh đưa tôi làm gì?-Hạ Đồng lật lật vài trang đầu, thấy chữ toàn chữ, chóng cả mặt đóng lại.

-Chép hết cuốn sách này mười lần.-Dương Tử ưu nhã dựa lưng vào ghế, nói

-Cái gì?

Hạ Đồng hét đến chói tay, không phải chứ!?? Anh lại bắt cô chép nguyên quyển sách kinh tế dày cộm này mười lần.

-Không lặp lại lần hai. Chủ nhật, không được trốn đi.-Dương Tử bỏ lại câu đó, sau đó vươn tay ra chỉ ra cửa, ám chỉ cô ra ngoài.

-Anh, tôi... anh rõ ràng... tôi sao...-Hạ Đồng như chưa lấy lại hồn phách sau khi nghe anh nói xong, lời nói không đâu ra đâu.

-Go out.

Dương Tử lại đứng đưng nhìn cô như thể đó là bình thường (dà, rất bình thường, nhưng mà với tg viết mười lần một quyển ngôn tình cũng cam tâm :D nổ tí thôi ^^)

-Out, out...-Hạ Đồng đau khổ quay mặt đi, nuốt dòng nước mắt chảy ngược vào trong, cô biết cô không nên vào căn phòng đó, nhưng mà anh không cần phạt cô thế đâu.

Thiếu gì cách, nhảy éch nè, hát nè, bán hàng nè, đuổi nè.

Ế, cái cuối không được, sao cô lại nghĩ ra chứ? Đúng là tâm thần bị anh làm rối loạn mà. Không thể bị đuổi được.

Hạ Đồng không đành lòng bước về phòng, tối nay cô phải “luyện công” rồi, đời cô từ khi gặp anh, bắt đầu tàn theo năm tháng.

61. Chương 61: Muốn Biết Tất Cả

Sáng hôm sau, khi Hạ Đồng xuất hiện, lập tức dọa chết chị Ly cùng những người làm. Cũng khó trách tối qua cô thức đến ba giờ sáng để chép quyển sách anh đưa, nên biến thành gấu trúc luôn rồi.

-Chị Ly, chào buổi sáng.-Hạ Đồng nói không ngừng ngáp dài ngáp ngắn

-Hạ Đồng tối qua em thức trễ lắm sao?-chị Ly nhìn “Con gấu trúc” trước mặt hỏi

-Chị đừng nhắc đến nữa, em buồn ngủ quá đi mất.-Hạ Đồng xua tay nói, tối qua cô chép với tốc độ nhanh nhất, đến nỗi thuộc luôn quyển sách, chỉ được bảy lần, vẫn còn ba lần, phải làm sao đây?

-Tối qua lại thức khuya tâm sự với anh nào rồi.-chị Ly ghẹo

-Có đó, là anh “doanh nhân”.-Hạ Đồng buồn cười đáp

-Doanh nhân nào? Có đẹp không?

-Chị tin sao?

-Lại ghẹo chị.

Vốn đang rất tốt, còn có tiếng cười, lại bị câu nói có chút hốt hoảng của chị Ly phá ngang:

-Thiếu gia, chào hai cậu.

Hạ Đồng nuốt nước bọt, quay mặt qua nhìn hai người con trai ngồi vào bàn ăn.

Nhìn mặt Dương Tử, Hạ Đồng lại liên tưởng đến bao cát nha, chỉ muốn tùy ý đánh đấm hành hung nó.

Còn không thôi là mặt của một con heo, cô sẽ cầm con dao, chém chém chém.

Nghĩ thôi, cô cũng nhịn không được cười tủm tỉm.

Toàn bộ hành động mờ mờ ám ám, cử chỉ cười trộm của cô đều thu vào tầm mắt của Dương Tử, khỏi cần suy nghĩ, anh cũng biết cô đang nghĩ gì. Đảm bảo không có lợi chỉ có hại cho anh.

-Lâm Hạ Đồng, đưa đây.-Dương Tử lạnh lùng nhấp môi ngụm coffee, nói

-Hả!? Tôi chưa chép xong.-Hạ Đồng lập tức thu lại nụ cười tủm tỉm, nhìn anh chớp mắt nói

-Từ bây giờ đến giờ giải lao, không có, tự mình thu dọn đồ đạc trở về nhà đi.

-Biết rồi.-Hạ Đồng miễn cưỡng gật đầu

-Ráng chép tốt, đừng để tôi biết cô nhờ người khác chép giùm, nếu không...-Dương Tử nói, đồng thời đưa tay ngang cổ mình, di chuyển một cái

Hạ Đồng lú lờ, cô chỉ lờ vào căn phòng ở tầng ba thôi mà, làm gì phải lấy mạng cô chứ? Hạ Đồng không suy nghĩ nhiều, liền xách cặp phóng ra ngoài. Cô phải đến trường “trò chuyện” với “anh doanh nhân” của cô.

Hạ Đồng vào một cái đã đến trường, liền lên lớp chuyên tâm chép quyển “doanh nhân”, nhưng mà cái đầu cứ gật gà gật gục, nói thật Dương Tử mà không phải người cô cần thuyết phục thì cô đã ghi một tờ giấy “Mười lần bài phạt” rồi dán lên bìa quyển sách doanh nhân anh đưa.

Nhưng mà cô không dám, cô mà làm vậy chẳng khác nào tự mình hại mình chứ.

Điện thoại cô vang lên một hồi chuông, Hạ Đồng gấp gấp nghe máy không thèm liếc qua xem ai gọi.

-Alo, ai vậy?

[...Là anh...]-Lăng Hạo đầu dây bên kia trầm ấm nói

-Anh Lăng Hạo hả? Điện cho em có gì không?-Hạ Đồng để điện thoại lên vai đầu áp sát, vẫn tích cực viết

[...Có thể xuống phòng nhạc gặp anh không?...]

-Bây giờ sao? Chắc không được rồi.-Hạ Đồng hơi dừng tay, cầm điện thoại nói

[...Vậy anh lên lớp tìm em...]

-Cái này khỏi nha, để em xuống. Đợi em.-Hạ Đồng nghe xong liền tỉnh táo hẳn, nói xong liền cúp máy, còn không quên đem theo đồng giấy mình viết được.

Lần trước cô chỉ vừa gặp Khiết Đạt thôi, anh cũng chỉ vừa xoa đầu cô thôi, vậy mà cô đã bị đánh đến te tua tơi tả, nếu để Lăng Hạo lên lớp tìm cô, cô với anh có thể xem là “bạn thân” để đám tiểu thư này biết, có mức cô chết sớm luôn.

Cho nên, vẫn là tự cô đi tìm anh thì hơn.

Hạ Đồng chạy xuống phòng nhạc, thở hì hục. Sau đó ôm xấp giấy mình viết được lên chiếc bàn tròn cạnh ô cửa sổ.

-Gặp được anh vui lắm sao mà chạy xuống gặp vậy?-Lăng Hạo ngồi ở chiếc đàn piano nói

-Ai nói, em chỉ là sợ anh lên lớp tìm em thôi, em không muốn chưa gì hết đã lại vào bệnh viện.-Hạ Đồng xì mũi, đi đến ngồi vào chiếc ghế đối diện anh

-Sắp đó là gì?-Lăng Hạo nói, chỉ tay về phía xấp giấy cô để ngay bàn

-À, là anh doanh nhân.-Hạ Đồng buồn cười nhìn anh

-Sao? Nhóc lại quen anh nào nữa?

-Anh doanh nhân là quyển sách dành cho doanh nhân đó.

-Sao lại xem sách doanh nhân?-Lăng Hạo nhìn cô hỏi

-Dương Tử bắt em chép mười lần quyển đó.-Hạ Đồng đau lòng thừa nhận

-Nhóc lại làm lỗi gì rồi?-Lăng Hạo nhíu mày hỏi

-Em thì làm gì chứ, chỉ là làm sai quy tắc của anh ta, nên anh ta phạt em vậy đó.-Hạ Đồng bĩu môi

-Sai điều gì?

-Không lên căn phòng ở tầng ba.

Hạ Đồng khẽ thở dài, chỉ là một căn phòng, bộ chứa châu báu hay sao mà lại cấm cô, còn phạt nặng như vậy nữa.

Lăng Hạo nghe xong hơi khựng người, nhíu mày nhìn cô.

-Em không biết, em không biết, em đang chép đây, anh kêu em xuống làm gì?-Hạ Đồng không chú ý đến sắc mặt không tốt của anh, nói

-Căn phòng đó, nhóc lên làm gì?-giọng Lăng Hạo có chút lạnh đi, hỏi

-Chỉ là tò mò thôi, em cũng cố ý đâu, chỉ vừa mở cửa vào liền bị anh ta phát hiện, thế là em phải chép mười lần quyển sách doanh nhân nè.-Hạ Đồng phồng mang trợn má nói, không quan tâm đến sắc mặt của anh

-Sau này đừng tò mò nữa.

-Cho em, em cũng không dám lần hai đâu.

-Ừ.

Lăng Hạo chỉ ừ một tiếng, ánh mắt chăm chú quan sát cô, anh vẫn không hiểu được, cô là người thế nào? Cô có dã tâm hay không? Cô có phải cố ý làm những chuyện này hay không?

-Aiss, Lăng Hạo, anh làm gì nhìn em dữ vậy? Bộ mặt em dính gì sao?-Hạ Đồng thấy anh cứ nhìn mình chăm chăm, có chút ngượng, nhìn anh nói

-Không có.-Lăng Hạo lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu nói

-Được rồi, để làm anh vui, em sẽ kể chuyện cười anh nghe có chịu không?-Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn anh

-Được, nhóc kể đi.

-Đố anh giữa một con thỏ và một con rùa chạy rất nhanh rất nhanh thi chạy với nhau, con nào thắng?-Hạ Đồng thú vị nhìn anh

-Con thỏ.

-Sai. Không phải em nói con rùa chạy rất nhanh rất nhanh hay sao? Vậy giữa con rùa đeo kính râm và con thỏ, theo anh con nào thắng?

-Con thỏ.

-Sai, con rùa đeo kính râm vẫn là con rùa chạy rất nhanh rất nhanh đấy thôi.

Lăng Hạo phì cười, không phải câu chuyện cô hay mà là cách kể của cô, làm anh rất thấy buồn cười, lại có chút nét trẻ con, đáng yêu trong đó.

-Cười rồi nhé.-Hạ Đồng thấy anh cười, cũng vui vẻ hẳn

-Nhóc kể rất hay.

Lúc cô kể xong câu chuyện, tâm trạng anh thoải mái vui vẻ hơn hẳn, cũng quên bèn chuyện suy nghĩ lúc nãy. Có lẽ, anh không nên nghĩ về cô như thế.

-Lăng Hạo này, em có thể hỏi anh điều này không?-Hạ Đồng nhìn anh chớp mắt nói

-Nhóc nói đi.

-Anh và Dương Tử, vì sao lại không thích nhau vậy?-Hạ Đồng nói xong khẽ cắn môi, cô không biết anh sẽ ra sao nếu cô hỏi vấn đề này

-Vì sao lại muốn biết?-Lăng Hạo có chút sững lại, hỏi

-Em đến để thuyết phục Dương Tử, em phải hiểu biết về anh ta, nếu không làm sao em giúp anh ta được.

-Chẳng hạn như...

-Chẳng hạn như vì sao Dương Tử không chấp nhận ông và ba mẹ anh ta? Căn phòng ở tầng ba là của ai? Còn nữa rốt cục cô gái tên Huỳnh Ân Di đó là ai? Em đều muốn biết hết.-Hạ Đồng tiếp lời Lăng Hạo

-Anh chỉ có thể nói cho nhóc biết một điều, Ân Di, cô ấy là một cô gái rất tốt, tốt nhất anh từng gặp.-giọng Lăng Hạo mang theo nhẹ nhàng, lại vô cùng bất lực

Hạ Đồng có thể nhận ra trong lời nói của anh chứa đầy tình cảm yêu thương, cũng chen vào một loại cảm giác thê lương.

-Lăng Hạo, rốt cục anh giấu em điều gì vậy?-Hạ Đồng nhin không được nữa hỏi

-Đến khi cần thiết, anh sẽ nói cho nhóc biết. Bây giờ, nhóc biết bấy nhiêu là được rồi.-Lăng Hạo lại né tránh không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô

Hạ Đồng biết anh không muốn trả lời câu hỏi của mình nên không muốn ép hỏi anh thêm, chỉ lẳng lẳng nhìn anh. Không hiểu sao, cô luôn cho rằng, giữa anh và Dương Tử có một thứ gì đó ngăn lại, thứ đó lại mơ hồ không rõ ràng, làm Lăng Hạo và Dương Tử đồng loạt trở mặt nhau.

62. Chương 62: Không Lẽ Là Ân Di???

Hạ Đồng quay về lớp học, trong đầu cứ suy nghĩ đến câu nói của Lăng Hạo, nhẹ nhàng chất chứa bao cảm xúc, cô chưa từng thấy Lăng Hạo như thế bao giờ cả, cô cảm nhận được, giữa Dương Tử và Lăng Hạo không đơn thuần là không thích nhau, hình như cả hai, từng xung đột chuyện gì đó, rất nghiêm trọng.

Đang suy nghĩ mông lung, cô lại bị tiếng bàn tán của đám nữ sinh trong lớp phá ngang.

-Gần đến sinh nhật anh Dương Tử rồi, các cậu định thế nào?-NS1

-Đương nhiên phải diện thật đẹp rồi.-NS2

-Hôm đó mình nhất định sẽ ăn mặc thật gợi cảm, thật quyến rũ cho các cậu lóa mắt.-NS3

-Này này, cậu định quyến rũ anh Dương Tử hay sao mà nói thế hả?-NS4

-Tất nhiên, anh Dương Tử là thủ khoa, lại đẹp trai, đặc biệt là thiếu gia của tập đoàn Thiên Tử nữa chứ, ai lại không mê? Cậu đi mà xem, tất cả nữ sinh trong trường đều đang bàn luận về vấn đề này, xem xem hôm đó làm sao lọt vào mắt anh ấy còn gì?-NS3

-Không chỉ mình anh Dương Tử, hôm đó đảm bảo tập trung nhiều công tử cho xem, nếu không lọt vào mắt xanh của anh Dương Tử thì có thể tìm người khác mà.-NS1

-Đúng đúng, anh Lăng Hạo là tiêu biểu để chúng ta chọn lựa. Thế lực của Dương Tử và Lăng Hạo ngang bằng nhau, được một trong hai anh ấy chọn là sướng nhất.-NS4

-Suyt, Lăng Hạo đời nào đi tham dự sinh nhật của Dương Tử, để lọt vào tai hai anh ấy thì chúng ta tiêu đó.-NS2

-Haizz, hai người đứng đầu trường lại chỉ vì một đứa con gái lại trở mặt nhau, ước gì lúc đó tớ có mặt, nghe mấy chị lớp trên kể, cuộc tranh giành rất gay gắt đó nha. Chúng ta mà sinh sớm ba năm là được xem màn đặc sắc này rồi.-NS3

-Nhỏ thôi, để người khác nghe thì tiêu.

Hạ Đồng khẽ nhún mày, lời bọn họ nói là sự thật hay sao? Đặc biệt là chuyện hai anh ấy trở mặt nhau vì một cô gái?

Cô gái đó, không lẽ là... Ân Di???

Hạ Đồng khẽ cắn môi, lời bọn họ nói cô chưa thể xem là tin thật nhưng mà thông tin này giúp cô không ít, ít nhất cô biết làm thế nào hỏi ra từng chuyện một, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, chuyện cô nên bắt đầu chính là nguyên nhân Dương Tử và Lăng Hạo trở mặt...

Hạ Đồng khẽ thở dài, cô cứ tưởng mọi chuyện đơn giản, không ngờ ngày càng trở nên phức tạp, càng ngày càng có nhiều bí mật được phơi bày ra.

Giờ giải lao là giờ ồn ào nhất, Hạ Đồng cầm quyển sách doanh nhân cùng sấp giấy mình chép được do bỏ một đêm ra để chép, bước chân rảo trên hành lang làm bằng gạch bóng loáng, đi đâu Hạ Đồng cũng nghe mọi người đề cập đến sinh nhật của Dương Tử, anh kêu cô chủ nhật đi cùng anh, rốt cục là sao chứ?

Hạ Đồng đi vào phòng hội trường, lại không có ai trong đây, thoáng nghĩ anh chưa đến nên thoải mái đi vào phòng nghỉ của anh, sau đó đi đến ngồi vào chiếc ghế cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, nhìn ra bên ngoài nhìn cả vườn hướng dương.

Lăng Hạo... Dương Tử... Ân Di... ba người này có mối quan hệ gì hay không? Nhưng nếu như cả hai đều vì Ân Di mới trở mặt, vậy thì Ân Di đi đâu mất rồi? Từ khi cô đến chẳng thấy cô gái nào tên Ân Di xuất hiện cả? Không lẽ ra nước ngoài hay đi xa rồi?

Nếu Ân Di ra nước ngoài, vậy thì chẳng phải Dương Tử và Lăng Hạo đều đau lòng hay sao? Nhưng dù thế thì Dương Tử không có lý nào không chấp nhận ông mình, còn hận ông ấy nữa chứ? Không lẽ ông ấy làm gì Ân Di?

Dù gì đó cũng là suy đoán của cô thôi, cô phải chờ đến khi sự thật được phơi bày, cô phải đợi thôi.

Lo mãi mê suy nghĩ, cô không phát hiện sau lưng mình có người, lại còn là ánh mắt cực lạnh lùng mà nhìn cô. Cô gái này, lại chưa được phép của anh mà bước vào đây?

Hạ Đồng cảm nhận được có đôi mắt nóng bỏng đang nhìn cô chăm chăm, nhưng cũng có cảm giác sóng lưng mình lạnh lạnh, cảm giác này, chỉ khi Dương Tử nhìn cô, cô mới có, không lẽ...

Hạ Đồng vô thức quay đầu lại nhìn, sau đó nuốt nước bọt, nhìn người trai trước mặt.

-Xin, xin chào.-Hạ Đồng khẩn trương đứng lên, nói

Dương Tử không trả lời cô, chậm rãi từng bước tiến lại gần cô.

Hạ Đồng vô tri vô giác nhìn anh càng ngày càng gần mình, anh như một Đế Vương cao tận trời xanh, Hạ Đồng cô dù đứng kế bên anh nhưng vẫn có cảm giác xa ngàn trượng, lại không sao chạm vào được anh, dù chỉ một sợi tóc.

-Ai cho phép cô vào?-Dương Tử đứng trước mặt cô, khoảng cách chừng một bước chân, cả dáng người cao lớn phủ lấy thân hình nhỏ nhắn của cô

-Tôi, tôi định đợi anh... nhưng, nhưng lại muốn ngắm hướng dương, nên... nên mới vào.

Hạ Đồng nói xong liền gục đầu xuống, cô sao lại có thể lắp bắp chứ?

-Vậy sao?

Lời nói lại cực tỉnh lặng, không hề mảy may một chút sự giận dữ nào. Nhưng mà với cô, lại là lời nói sắp báo, cô tiêu chắc rồi.

-Vậy, vậy đó, chứ không có gì đâu.-Hạ Đồng vẫn gục đầu, không dám ngước lên

-Tốt, tôi tin cô.

Hạ Đồng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, cô cứ tưởng anh sẽ quát mắng cô một trận, không thôi sẽ phạt cô, nhưng anh lại nói ra bốn từ này, anh lại nói, anh tin lời cô? Đúng đúng, anh tin là đúng, dù gì cô cũng không hẳn nói dối, lúc đầu ý định của cô là vào nằm kế giường nghỉ của anh để đánh một giấc.

Dương Tử đi qua người cô, ngồi vào chiếc ghế, hai chân bắt chéo, tay phải vươn ra cầm sắp giấy cô cực khổ chép được. Ánh mắt đảo quanh từng tờ giấy, từng tờ giấy một.

-Chép tốt lắm.-Dương Tử đặt sắp giấy trở lại vị trí cũ

-Vậy anh tha cho tôi đúng không?-Hạ Đồng chớp chớp mi mắt nói

-Sau này, cô còn dám lên tầng ba thì đừng trách tôi.-Dương Tử lạnh lùng ra lời cảnh cáo

-Biết rồi, biết rồi, sẽ không có lần sau.-Hạ Đồng cười cười gật đầu nói

-Rất tốt.

-Vậy tôi đi nha, anh ở lại vui vẻ.-Hạ Đồng nhe răng cười, giơ tay vẫy vẫy anh, sau đó liền quay người đi

-Đứng lại.

Tay cô còn chưa chạm vào tay nắm đã bị giọng nói lạnh đến cực độ của anh ngăn lại, Hạ Đồng căng thẳng quay người lại, không phải lại bắt cô chép phạt nữa chứ?

-Anh, anh muốn gì nữa đây?-Hạ Đồng nhìn anh hỏi

-Tôi đói rồi, đi xuống canteen mua đồ ăn lên đây.-Dương Tử nhàn nhạt mở miệng, nói

-Hả!?

Hạ Đồng sợ mình nghe nhầm, tròn to mắt nhìn anh, cái gì chứ? Ăn mà cũng bắt cô mua đồ ăn cho anh sao?

-Tôi không lặp lại lần hai.

-Sao anh không tự đi ăn? Hoặc kêu người khác đi.

Dương Tử cau mày nhìn cô, Hạ Đồng khởi cần nói nhiều đã vọt chạy ra ngoài đi mua đồ ăn cho anh, nhưng mà chưa được một phút cô đã quay trở lại.

-Sao lại quay lại?-Dương Tử nhíu mày hỏi

-Cái đó đó, anh chưa đưa tôi.-Hạ Đồng ngại ngần nói

Dương Tử nhìn cô đang chớp chớp mắt nhìn anh, cái đó đó, là gì? Đúng là gà mái, nói chuyện cứ ấp a ấp úng, lại không ra đầu vào đầu.

-Là cái gì?

-Thì tiền đó.

Hạ Đồng xấu hổ nói, cô cũng đâu muốn mất mặt quay lại kêu anh đưa tiền, chẳng qua canteen phục vụ toàn là món ăn sang, cô lại nghèo rớt mồng tơi, mua cho anh, rồi cô ăn gì.

-Nói mua cho tôi được rồi.-Dương Tử còn tưởng chuyện lớn gì, không ngờ chỉ có chút xiu xiu

-Lỡ người ta không tin tôi rồi sao?

-Cô làm trợ lý riêng của tôi làm gì hả?

-Tôi hiểu rồi, tôi đi ngay.

Hạ Đồng không ngu ngốc mà đứng đây hỏi thêm anh muốn ăn món gì, mắc công lại bị... xẹt xẹt, cô tiêu!!!

Năm phút sau, Hạ Đồng hí hục quay trở về phòng hội trưởng, trên tay bưng hai đĩa mì spaghetti, nhưng mà vừa đi vào phòng nghỉ của anh, bước chân có chút sựng lại khi nhìn thấy có người khác nữa.

Người con gái đó, kinh ngạc khi cô xuất hiện.

-Hạ Đồng, sao em lại ở đây?-Sa Sa vẫn là nụ cười trên môi, nhưng trong lòng không vui tột độ

-Em, em đem thức ăn lên cho hội trưởng.-Hạ Đồng nhỏ giọng nói

-Dương Tử, anh biết em lên tìm anh ăn cùng nên kêu Hạ Đồng mua hai phần đúng không? Cảm ơn anh.-Sa Sa thái độ cười vui vẻ, nhìn Dương Tử, cũng đồng thời nói lớn từng chữ một

Dương Tử lại không trả lời lấy một câu, ánh mắt đen dãn chặt lên người Hạ Đồng, không thể nhìn được anh đang nghĩ gì, anh đang có cảm xúc nào.

Hạ Đồng khẽ cúi đầu, sao cô lại nghĩ đến chuyện sẽ cùng anh ăn chứ? Đáng lý cô chỉ nên mua một phần thôi, để bây giờ, cô cảm thấy trong lồng khó chịu vô cùng, như thế, lời Sa Sa nói, như đánh một bạt tay vào mặt cô, cho cô thức tỉnh.

-Hai anh chị ăn vui vẻ, em mua tối hai phần lận.-Hạ Đồng bỏ qua tâm trạng không vui ngẩng đầu mỉm cười, sau đó đặt hai phần mì lên chiếc bàn Dương Tử đang ngồi

-Cảm ơn em nha Hạ Đồng, chị còn định cùng Dương Tử xuống canteen, không ngờ anh ấy đã kêu em mua trước rồi.

Sa Sa đắc ý nói, không ngừng khiêu khích.

-Chị đừng nói thế, anh chị ăn vui vẻ, em về lớp trước.-Hạ Đồng cười xuề xòa, sau đó cúi gập người rồi chạy ra ngoài.

Sa Sa nhìn cô đi ra khỏi phòng hội trưởng, khóe môi nâng lên nụ cười thỏa mãn, sau đó quay sang Dương Tử, nói:

-Em...

-Ra ngoài.

Sa Sa chưa kịp nói hết câu Dương Tử đã lãnh đạm lên tiếng trước, chỉ hai từ nhưng đủ để sắc mặt Sa Sa tối sầm lại.

-Anh vừa nói gì?-Sa Sa mím môi hỏi lại

-Không nghe!??-Dương Tử dùng ánh mắt lạnh như tảng băng ở Nam Cực nhìn Sa Sa, không mang theo biểu cảm nào

-Dương Tử, anh đừng một ngày quá đáng.-Sa Sa mặt đen như đêm ba mươi, nói

-Không ra!??-Dương Tử nhàn nhạt mở miệng, hai tay khoanh trước ngực, người dựa vào chiếc ghế

-Được, em ra.-Sa Sa không cam tâm quay phắt bỏ ra ngoài.

Cô yêu anh như vậy, yêu anh từ nhỏ, nhưng anh lại không quan tâm đến mình, luôn dùng thái độ lạnh nhạt với mình, cô không tin, cô đã đuổi được con kì đà đầu tiên, đến con kì đà thứ hai vẫn không thành công.

Dương Tử vẫn duy trì thái độ như cũ nhìn hai đĩa mì spaghetti trên bàn, đến một lúc lâu, một tay mới vươn ra cầm lấy chiếc nĩa.

Từ từ bỏ một ít mì vào miệng mình.

Anh nhớ, lần ăn hủ tiếu gõ cùng cô. Lại rất thú vị.

63. Chương 63: Cô Ấy, Chết Rồi

Phải nói, tin tức sinh nhật của Dương Tử có chấn động rất lớn, chỉ trong một ngày, Hạ Đồng đi đến đâu cũng chỉ nghe, sinh nhật Dương Tử, sinh nhật Dương Tử, sinh nhật Dương Tử...

Hạ Đồng bước dọc hành lang dãy học, hôm qua, sau khi rời phòng hội trường, tâm trạng cô không mấy vui vẻ, cứ nghĩ đến những câu nói của Sa Sa, cô cứ cảm nhận được nó đang chia thắng đến cô vậy. Nhưng mà đó là suy nghĩ của cô thôi.

Mãi mê suy nghĩ, Hạ Đồng lại vô tình đụng phải ai đó ngay ngã rẽ của dãy hành lang, khẽ xoa xoa đầu mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn.

-Mới sáng sớm sao lại hậu đậu thế?-Khiết Đạt nhìn cô, vui vẻ nói

-Em xin lỗi, em không biết anh sẽ rẽ qua.-Hạ Đồng gương mặt nhỏ tỏa sáng, nhìn anh nói

-Được rồi, anh không trách em đâu.

-Sao anh lại ở đây này, anh phải ở khu lớp 12 chứ?-Hạ Đồng không khỏi thắc mắc

-Thang máy bị trục trặc, nên anh đi thang bộ.-Khiết Đạt đáp nhẹ

Thật ra anh cố ý đi xuống khu 11, anh muốn tìm cô, nhưng mà gặp rồi lại không biết nên nói gì cả.

-Vậy anh mau về lớp đi, không thôi vào trễ bị giáo viên phạt đó.-Hạ Đồng cười tươi đáp lại

-Ừm, em cũng mau vào lớp đi.-Khiết Đạt ân cần xoa đầu cô

-Ừm.

Hạ Đồng cười nhẹ sau đó lách qua người anh bước về phía lớp học, Khiết Đạt nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô không kìm được mỉm cười.

Khẽ lắc đầu, Khiết Đạt xoay nhẹ người qua, có chút bất ngờ khi người con trai kia đứng trước mặt mình, nhưng nhanh chóng trở lại nét vui vẻ ban đầu.

-Chưa lên lớp sao?-Khiết Đạt nói

-Ừm, cậu cũng vậy sao?-Thiên cười nhẹ đáp

-Ừ, đang định về lớp đây.-Khiết Đạt cười nói

-Hai người thân thiết lắm nhỉ?-Thiên trầm giọng hỏi

-Ý cậu là Hạ Đồng sao?

-Ừ.

-Cũng thân bình thường thôi, cậu đừng hiểu lầm.-Khiết Đạt bối rối đáp

-Ừ.

Thiên trầm âm đáp, ánh mắt nâu yên tĩnh như một hồ nước, điều anh đang suy nghĩ, là đúng. Anh, thế nào lại trở nên yếu đuối như thế? Ngay cả mở miệng nói cũng không dám, chỉ biết im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra, nhìn người con gái đó, cách xa dần.

Hạ Đồng lẳng lặng ngồi vào bàn mình, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tiết này là tiết tự học, học sinh tự túc làm mọi chuyện, Hạ Đồng lại không biết tiêu khiển thời gian này thế nào cho vui cả. Chỉ biết nhìn bầu trời trong xanh kia.

Rất cục thì cô vẫn không hiểu mọi chuyện gì cả, đến một điều nhỏ bé nhất cũng chẳng biết, dù muốn biết nhưng mà lại không biết, ai sẽ giúp cô, ai sẽ nói cho cô biết mọi bí mật.

Nhịn không nổi Hạ Đồng lấy điện thoại ra, bấm bấm một hồi, do dự đến một lúc, vẫn không đủ dũng khí gửi tin nhắn đi, đành xóa hết tin mình vừa bấm.

Cô không dám nhắn tin cho anh, cô làm phiền anh quá nhiều. Cô làm anh buồn quá nhiều. Anh luôn kiên nhẫn với cô, còn cô luôn thử thách sự kiên nhẫn đó. Làm sao cô dám mở lời chứ?

Hạ Đồng buồn bã cất điện thoại trở vào túi áo khoác, khẽ khàng đứng lên, ra khỏi lớp học.

Hạ Đồng đi xuống vườn hướng dương, tiến lại căn phòng nhạc gần đó, nhẹ mở cửa ra, căn phòng trống không, một bóng người cũng không có, trừ cô ra.

Hạ Đồng bước lại chiếc đàn piano, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra lướt trên những phím đen trắng, ở ngôi trường này, nơi này là thứ duy nhất, cô có nhiều tiếng cười nhất.

Rất cục thì Lăng Hạo là người như thế nào? Anh sao lại cùng Dương Tử ghét nhau vậy? Tại sao khi nhắc đến cái tên Ân Di thì cả hai trở nên khó hiểu đến thế? Còn rất nhiều nữa, cô vẫn muốn hiểu hết.

-Ân Di, cô suy cùng là ai?

Hạ Đồng khẽ thở dài, ai nói cho cô biết đi, dù chỉ một tin nhỏ nhất thôi, cứ như tình trạng không biết gì này đến bao giờ cô mới hoàn thành nhiệm vụ được chứ.

-Sao lại ở đây?

Phía sau truyền đến một giọng nói, nhẹ nhàng, êm tai đến nhường nào. Hạ Đồng có phần ngạc nhiên nhưng lại vui mừng, quay qua nhìn người con trai đang đi đến gần mình.

-Anh xuống khi nào thế?-Hạ Đồng vui vẻ nhìn anh

-Chỉ vừa xuống thôi. Thế nào, lại trốn học sao?-Lăng Hạo đứng gần cô, nhẹ vươn tay xoa đầu cô

-Em đâu có, tiết này là tiết tự học. Phải nói anh trốn học chứ?-Hạ Đồng tươi cười trêu ngược

-Tiết thể dục, anh không có hứng học.-Lăng Hạo nhún vai nói

-Không học làm sao rèn luyện sức khỏe được, anh làm biếng lắm nha.

-Được rồi, được rồi, đừng lo trách anh chứ. Sao nhóc xuống mà không nói cho anh để anh xuống?-Lăng Hạo ngồi xuống cạnh cô hỏi

-Tại em nghĩ anh đang học nên không tiện cho lắm...-Hạ Đồng ái ngại nói

-Đừng suy nghĩ vậy nữa, muốn cứ gọi cho anh.-Lăng Hạo vuốt tóc cô nhẹ nhàng

-Ừm.

Hạ Đồng đáp, cúi thấp đầu che đi khuôn mặt ửng hồng của mình, không hiểu sao lời nói của anh lại làm tim cô đập nhanh như vậy, y như đang đánh trống vậy.

-Lúc này nhìn nhóc, hình như không được vui?-Lăng Hạo vẫn vuốt tóc cô, hỏi

-Không có, em đang suy nghĩ thôi.-Hạ Đồng vội nói

-Suy nghĩ? Hạ Đồng mà cũng có chuyện suy nghĩ sao?-Lăng Hạo lại làm vẻ như chuyện hiếm thấy

-Thật sự em đang suy nghĩ mà. Tại anh không tin thôi.-Hạ Đồng chu mỏ phản ánh

-Được, nói cho anh biết, suy nghĩ gì thế?

-Em, em đang nghĩ thế nào nhanh chóng hoàn thành hợp đồng... còn...-Hạ Đồng nhìn anh dè chừng nói

-Còn sao nữa?

-Còn suy nghĩ về cô gái tên Ân Di?-Hạ Đồng nói xong khẽ cắn môi, mong là, anh không sao.

Lăng Hạo hơi dừng động tác đang vuốt tóc cô lại, khẽ nhìn cô, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ ban đầu, bàn tay vuốt tóc cô như ban đầu.

-Đã suy nghĩ được gì chưa?-Lăng Hạo không mang theo cảm xúc vui buồn, giận dữ nào, tĩnh lặng như mặt hồ, không chút gợn sóng.

-Vẫn chưa.-Hạ Đồng lắc đầu, cũng may anh không sao, làm cô cứ căng thẳng.

Anh im lặng không đáp cô, Hạ Đồng nhìn anh, không nhận ra bất kì điều gì trong ánh mắt anh, cô không biết anh đang nghĩ gì, có giận cô không, có nghĩ cô quá nhiều chuyện không?

-Muốn biết lắm sao?

Mãi đến một lúc, giọng nói dễ nghe của Lăng Hạo mới vang lên phá đi bầu không khí yên lặng đó.

Hạ Đồng ngược nhìn anh, anh vừa hỏi cô muốn biết lắm sao? Có nghĩa là gì?

Hạ Đồng gật nhẹ đầu.

-Anh cho nhóc biết.-Lăng Hạo vẫn như cũ, không hề có chút biểu lộ nào.

-Anh cho em biết? Có phải giữa anh, Dương Tử và Ân Di có mối quan hệ gì?-Hạ Đồng không nhịn được hỏi anh

-Phải.-Lăng Hạo chỉ gật nhẹ đầu

-Thật sao?-Hạ Đồng không kìm được kinh ngạc, cô cũng từng đoán như thế nhưng nghĩ chỉ do bản thân cô suy nghĩ quá nhiều, không ngờ lại là thật.

-Giữa anh và hai người họ, từng là bạn thân, từng là người anh yêu.-Lăng Hạo giọng nói có chút mất mát

-Bạn thân? Người anh yêu?

Đừng nói như cô suy nghĩ bây giờ nha? Sao lại như thế?

-Dương Tử, từng là bạn thân của anh. Ân Di, từng là cô gái anh yêu nhất. Nhưng mà, anh lại đến sau Dương Tử một bước.-Lăng Hạo nói, khuôn mặt anh tuần lộc ra tia đau khổ, bị thương đến nhường nào.

Hạ Đồng không nói gì, chỉ im lặng nghe anh nói, im lặng quan sát anh. Người mà cô cứ ngỡ sẽ luôn vui vẻ như anh, lại có lúc thế này.

-Ba năm trước, Ân Di là bạn gái của Dương Tử. Anh tiếp xúc với cô ấy, lại vô tình yêu cô ấy, anh không định giành cô ấy đi, nhưng mà Dương Tử không tin anh, ngay cả cô ấy cũng không tin. Anh không muốn nhìn cô ấy đau lòng nên hay thường quan tâm đặc biệt đến cô ấy, lại vô tình làm mọi chuyện khó cứu giải hơn. Cậu ấy càng quá đáng, anh càng không nhận được.

-Vì vậy anh và Dương Tử trở mặt nhau, chỉ vì Ân Di!??

Hạ Đồng nghe xong, không hiểu sao cảm thấy buồn giùm cả ba, một tình bạn đẹp biết bao, một tình yêu hạnh phúc biết mấy, lại bỗng chốc tan biến mất.

-Đúng vậy.

-Thế còn, thế còn Ân Di cô ấy, đâu rồi???-Hạ Đồng nhìn anh ngập ngừng

-Cô ấy, mãi mãi cũng không quay về nữa.-Lăng Hạo nói, lời nói mang theo một bi thương, một nỗi mất mát, một chút nhớ nhung.

-Chị ấy ra nước ngoài chắc sẽ về mà.-Hạ Đồng ngu ngơ nói, cô chỉ nghĩ chắc Ân Di ra nước ngoài để giải khuây thôi.

-Sẽ về sao?-Lăng Hạo cười giễu

Hạ Đồng khó hiểu nhìn anh, là ý gì chứ?

-Cô ấy, chết rồi.

Hạ Đồng nghe xong đầu óc choáng váng, không dám tin, sao Ân Di lại chết chứ? Hèn gì, Dương Tử và Lăng Hạo lại hận nhau, lại có lúc yếu đuối, đau đớn tuyệt vọng, người con gái hai anh yêu đã chết, nỗi đau đó làm sao chịu được.

-Em, em xin lỗi, em không biết.

Hạ Đồng vội vàng xin lỗi anh, cô không biết Ân Di mất, cô chỉ nghĩ cô ấy ra nước ngoài tránh né hai anh thôi, không nghĩ là đã không còn sống nữa.

-Ngốc quá, anh đã chấp nhận nói cho nhóc biết, thì đã lường trước chuyện này rồi.

Hạ Đồng cắn cắn môi dưới, cô không nghĩ, khi biết chuyện này lại làm anh buồn như thế, bản thân cũng không cảm thấy vui vẻ gì, cô nhớ có lần cô đề xuất kêu Dương Tử kể chuyện của anh, nào ngờ anh lại tức giận lôi đình, quảng nguyên chiếc ly thủy tinh vào tường, cô cũng sợ hãi vội chạy.

Hôm qua hỏi Lăng Hạo, anh mặc dù không tức giận, nhưng có chút né tránh không muốn trả lời, vậy mà hôm nay cô lại làm anh nói ra sự thật tàn nhẫn này.

Nếu như đã biết được sự thật, cô nhất định sẽ giúp Dương Tử, giúp luôn cả Lăng Hạo, trước hết cứ làm cả hai hòa nhau, còn chuyện Dương Tử với gia đình anh, từ từ tìm hiểu cũng chưa muộn.

-Anh đừng suy nghĩ nữa, em xin lỗi anh.-Hạ Đồng nhẹ giọng nói, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vươn ra đặt lên một bên má anh.

Bây giờ đây, anh cảm thấy nỗi buồn vơi đi một ít, bàn tay cô như có năng lực xoa dịu đau đớn của anh, bàn tay cô lại ấm áp không gì sánh bằng.

-Ngốc quá.

Lăng Hạo khẽ cười nhẹ, không quá nhạt cũng không quá chói, chỉ nhàn nhạt trên khóe môi, đầu nghiêng nhẹ đặt lên bờ vai gầy của cô. Đôi mắt khép hờ, anh cảm thấy rất mệt mỏi.

Hạ Đồng chỉ lẳng lặng nhìn anh, nụ cười nhẹ dịu dàng trên môi, cô vẫn để tay một bên má anh.

Không biết thời gian trôi bao lâu, cũng không cần biết có ai nhìn thấy, hai người họ vẫn giữ tư thế đó, anh vẫn đặt đầu trên bờ vai nhỏ của cô, đôi mắt nhắm chặt, Hạ Đồng cũng không lấy tay xuống. Dù nói câu này hơi khó hiểu nhưng cảm giác lại rất thích, còn nữa, tay cứ đặt trên má anh, cảm thấy vui vui vô cùng.

64. Chương 64: Make Up Nào!!!

Dù không muốn nhưng hôm nay đã là chủ nhật, vừa vặn là sinh nhật Dương Tử, Hạ Đồng thật không muốn đi cùng anh đến dự tiệc. Mà cô thắc mắc nha, thiếu gì người sao không chọn lại bắt buộc là cô? Bộ cô trong trường anh thấy ít kẻ thù quá nên “tặng” thêm hả?

Đi lẫn quần trong phòng mong tìm cách trốn đi nhưng nếu đi anh có làm gì cô không chứ? Hạ Đồng khẽ thở dài ảo não, ngồi phịch xuống giường cô suy nghĩ mãi nhưng không ra cách nào chuẩn, đành đến đâu hay tới đó.

_Cách

Cánh cửa phòng Hạ Đồng đột ngột mở ra, Dương Tử bước vào, khiến cô ngạc nhiên kinh, tên này có khi nào vào phòng cô đâu, mà cũng phải chắc kiểm tra coi cô có trốn không chứ gì?

-Rất tốt, không bỏ trốn.

Đó là câu đầu tiên anh nói.

Thì ra anh nghĩ cô trốn đi. Lâm Hạ Đồng cô nhìn sao cũng không lưu manh bỏ chạy nha. (Vây ai mới có ý nghĩ kiếm cách chuẩn vậy? Chắc tôi quá à)

-Đương nhiên, tôi sẽ không trốn, tôi biết, trốn cũng bị anh bắt về.-Hạ Đồng miễn cưỡng cười lấy lệ với anh

-Biết vậy thì tốt. Gà mái...

-Đừng kêu tôi bằng gà mái, nếu không, tôi không đi.-Hạ Đồng chặn ngang lời anh, cũng khâm phục mình, sao hôm nay cô dũng cảm quá vậy ta.

-Cô có quyền yêu cầu với tôi sao?-Dương Tử đánh ánh mắt lạnh qua cho cô

-Có.-Hạ Đồng nuốt nước bọt, hôm nay, cô ăn trứng gì mà gan dữ vậy trời?

Dương Tử im lặng, nhìn cô, Hạ Đồng càng căng thẳng hơn.

-Dám không?-Dương Tử lạnh lẽo phun ra hai từ

-Hả?

Hạ Đồng nhìn anh, ý anh là cô có dám yêu cầu với anh không phải không? Cô dám không?

-Dám hoặc không?-Dương Tử khước môi nhếch lên một đường nhạt

-Dám...-Hạ Đồng cúi đầu thấp nói nhỏ nhất có thể, cô không có can đảm nói chữ “Dám” to rõ đâu.

-Hử?

-Không dám.

Cuối cùng cô cũng bị khí thế từ anh tỏa ra làm gục ngã ý chí, chỉ đau lòng nói ra hai từ, phát ra như có như không.

-Nói lớn một chút.

-Không dám.-Hạ Đồng tăng volume lên một chút, cũng không khá lắm

-Lớn hơn.

-Không dám, không dám.-Hạ Đồng gần như la lên

-À, thì ra không dám.-Dương Tử lại nhìn cô cười như không, càng làm cô thấy giờ tử thần gần hơn.

-Hihi, sinh nhật vui vẻ nha, tôi đi xuống nhà.-Hạ Đồng liền lấy cớ, cười như con ngốc, đứng lên chạy

-Cô dám bước ra cánh cửa, tôi lập tức làm cô không đi được nữa.-Dương Tử nhẹ nhàng uy nghiêm nói một câu, đồng thời xoay người nhìn cô đang đứng rất gần cánh cửa

Hạ Đồng sợ hãi buông tay đang cầm nắm đầm ra, cô chỉ muốn xuống nhà thôi anh làm gì nặng lời thế, à không tên này nói làm thật, có khi làm chân cô đi không được đó chứ.

-Haha, tôi nói chơi, tôi không ra ngoài nữa.-Hạ Đồng thấy ám khí nặng nề liền cười ha hả, sau đó cúi đầu đi lại ghế ở bàn học ngồi xuống

Lúc nào đứng trước mặt tên heo đực này, cô gần như bị luồng hơi khí từ anh tỏa ra hút cạn dũng khí, không dám cãi lại, không dám phản kháng, chỉ im lặng và nghe.

Cô chẳng qua đến đây thực hiện làm theo hợp đồng, cô nhớ cô đâu bán thân hay vào làm osin đâu, sao mà cứ khuất phục dưới chân tên heo đực này vậy!??

Không khí thật sự ám khí rất nặng nề, Dương Tử vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, gần như không chớp mắt một cái, Hạ Đồng lại cứ cúi thấp đầu nhất có thể, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt đầy mức sát thương của anh đang hướng thẳng đến cô.

Cứ thế này, cô có ngày bị áp lực chết mất!!!

Không chịu nổi, cái mạng nhỏ của cô quả thật không chịu nổi!!!

Cuối cùng, Hạ Đồng chịu không nổi nữa, đành nuốt nước bọt căng thẳng nói:

-Anh, anh định nhìn đến bao giờ?

Dương Tử hơi nheo mắt nhìn cô gái ngồi trước mắt mình, đầu cúi thấp đến mức không thể thấp được nữa, không hiểu sao anh lại thích dáng vẻ này của cô.

-Đứng lên.-Dương Tử nhẹ nhàng uy nghiêm ra lệnh

Hạ Đồng ngoan ngoãn đứng lên, đầu cúi xuống nhìn nền gạch.

-Đi.

-Hả!??? Đi, đi đâu?-Hạ Đồng hơi ngẩng đầu lên một chút, hỏi

-Với bộ dạng này, định làm tôi mất mặt hay sao?-Dương Tử đánh ánh mắt lạnh cho cô

Hạ Đồng nhìn xuống từ chân lên trên, bộ cô xấu lắm sao? Hình như vậy...

Ý, mà cô xấu thì đừng chọn cô đi chứ? Phải rồi, cô có thể lấy cớ này để ở nhà mà, sao cô không nghĩ ra nhỉ?

Hạ Đồng tủm tủm cười, cuối cùng cũng kiếm được cách ở nhà rồi.

-Đừng nghĩ lấy cớ đó để không đi, cô xấu, cũng phải đi.

Hạ Đồng nghe Dương Tử nói câu này xong, thì hết cười nổi. Bộ anh nghe được cô đang suy nghĩ gì sao? Đáng sợ, cô phải đề phòng tên này!!!

-Nào có, chỉ là, chỉ là nghĩ hôm nay sinh nhật anh nên mua quà gì tặng thôi.-Hạ Đồng nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn anh cười xuề xòa

-Tốt nhất là vậy, để tôi biết cô trốn, thì cô chết với tôi.

Dương Tử lạnh lùng cảnh cáo cô, sau đó sải bước đi ra ngoài cửa.

Hạ Đồng líu lưỡi, chắc tối nay cô phải chuẩn bị tâm lý đây, đành chấp nhận số phận bị thương rồi.

Hạ Đồng ngậm ngùi đi theo sau anh.

Dương Tử đưa cô đến một cửa hàng salon hạng sang, Hạ Đồng choáng ngợp khi bước vào, nó thật to lớn và sang trọng, cứ như đây là thế giới dành cho phái nữ làm đẹp vậy, xung quang toàn mỹ phẩm, son phấn, quần áo, giày dép, trang sức, nhìn mà cô hoa cả mắt.

Hạ Đồng nhí nhố chạy lại xem đồ làm đẹp, giày, trang sức, mỹ phẩm, quần áo,... cô xem từng cái, mắt cũng lóa sáng lên. Thích quá đi!!!

-Tiểu thư, mời cô vào trong!!!

Một nhân viên nữ đi lại phía cô, khẽ hành lễ nói.

-Hả? Vào trong?

Hạ Đồng như nai vàng, bảo cô vào trong làm gì? Không lẽ lại có ý định xấu với cô?

-Tiểu thư, mời cô vào trong!!!-nữ phục vụ một lần nữa lặp lại

-Vào đi, họ sẽ make up cho cô.-Dương Tử ngồi vào chiếc ghế sofa dành cho khách ngồi đợi, hai chân vắt chéo, tay cầm một quyển tạp chí xem.

-Ồ.

Hạ Đồng ờ một tiếng, sau đó chậm chậm đi theo sau nữ phục vụ vào bên trong.

Trong đây, có đến năm phục vụ nữ, Hạ Đồng không biết, chỉ make up thôi, chỉ cần một người thôi, cần gì nhiều vậy chứ?

-Tiểu thư, mời cô cởi đồ ra.-nữ phục vụ 1 (NPV1) nói

-Hả!? Có thể không cởi không?-Hạ Đồng ngại ngần hỏi

-Chúng tôi sẽ tắm và massage cho tiểu thư.-NPV2 tiếp lời

-Không cần, không cần, trang điểm và thay đồ là được rồi.-Hạ Đồng vội xua tay

-Tiểu thư xin cô hợp tác, cô làm vậy chúng tôi làm sao ăn nói với thiếu gia.-NPV3 nói

-Chị, em không quen cho người khác tắm, massage ỳnh, em có thể tự làm không?-Hạ Đồng nhỏ giọng hỏi

-Tiểu thư, tiết là không thể, xin cô cởi đồ ra.-NPV4

-Không cởi, tôi không cởi, thà ở đây luôn chứ không cởi.

Hạ Đồng quyết liệt nói, đáng lý cô định cởi nhưng mà nghĩ lại, cái này dùng được nha, khỏi cởi bằng khỏi make up được, sẽ không đi dự tiệc. Sao cô thông minh vậy ta?

-Tiểu thư, xin cô cởi ra.-NPV5

-Không.

Hạ Đồng nắm chặt áo mình, cô không cởi, đồ làm sao make up được, cô không muốn dự tiệc đâu, cô càng không muốn kẻ thù càng nhiều đâu.

-Tiểu thư...

Bọn họ bắt đầu nhìn nhau, cho đến khi NPV1 nói nhỏ vài câu gì đó với bốn người kia rồi bỏ ra ngoài, linh cảm Hạ Đồng chấn động mạnh, bất ổn, bất ổn, rất bất ổn.

Cho đến ba phút sau, Hạ Đồng đang ngồi ở chiếc ghế sofa, lại bị tiếng bước chân đều đều của ai đó phá vỡ đi bầu không khí im ắng, cơ thể Hạ Đồng vô thức run lên, luồng khí lạnh lẽo này... không lẽ...

Đừng nha, đừng nói là kêu Dương Tử à!??? Cô, còn muốn sống đó!!!

Hạ Đồng nuốt nước bọt, khẽ ngước đầu lên, lập tức chạm vào ánh mắt đen thâm thúy, lạnh như chứa băng trong đó.

Không, phải, chứ!!!!!!

-Ra ngoài hết.-Dương Tử hai tay đút vào túi quần mình, lãnh đạm nói với nhân viên

-Vâng, thiếu gia.

Lần lượt năm nữ phục vụ bước ra ngoài.

Căn phòng chỉ còn mình cô và anh.

Hạ Đồng đột nhiên lạnh hết sống lưng, rõ ràng lúc này bật máy lạnh cũng không lạnh như bây giờ. Chỉ nói, do anh tạo ra thôi.

-Xin, xin chào.-Hạ Đồng cười như con ngốc giơ một tay lên nói với anh

-Nghe nói, cô không chịu cởi đồ ra để họ tắm massage cho?-Dương Tử rất từ tốn nói hết câu, lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô

-Hả!? Hình như, hình như họ hiểu lầm rồi. Tôi nói cởi mà.-Hạ Đồng liếm đôi môi khô khốc nói.

-Vậy sao?-Dương Tử nhìn cô cười như không cười

-Vậy đó.-Hạ Đồng căng thẳng trả lời

-Nếu cô không cởi, tôi sẽ giúp cô cởi.

Hạ Đồng nghe xong trờ mắt lớn, anh vừa nói gì? Cô có nghe nhầm không? Tên này, sao liều mạng vậy? (hết từ miêu tả anh ấy rồi)

-Không, tôi tự cởi, anh ra đi, tôi sẽ nhanh ra thôi.-Hạ Đồng cười lấy lòng

Dương Tử không thèm trả người, chỉ “khuyến mãi” khuôn mặt lãnh đạm, sau đó qua bước đi.

Hạ Đồng khẽ rùng mình, đáng sợ, rất đáng sợ nha!!! Cô nhiều chiêu trò như thế, từ trước đến giờ đều bị thất bại trong tay anh, đúng là kẻ thù, oan gia mà.

65. Chương 65: Trở Nên Xinh Đẹp

Cả quy trình make up, Hạ Đồng đều được năm nữ phục vụ tận tình “chăm sóc”, tắm massage xong, rồi làm tóc, sơn móng tay, móng chân, trang điểm, rồi đến thay trang phục. Làm cô cứ tưởng mình đang trở thành một công chúa vậy.

Sau hai tiếng make up, Hạ Đồng nhìn mình trước gương, khẽ chớp đôi mắt, tự hỏi bản thân: “Người trong gương là mình sao?”

Cô lúc này và bây giờ, hoàn toàn khác nhau!!!

-Tiểu thư, mời cô nhắc chân lên để tôi mang giày cho cô.-NPV1 cầm đôi giày cao gót nói

Hạ Đồng nhìn đôi giày, khẽ nuốt nước bọt, chiếc giày màu trắng, phía trước và sau giày đính những hạt kim cương nhỏ lấp lánh, kiểu giày cao gót búp bê hở miệng, đế gót cũng cao đến 15cm.

Có cần cao vậy không? Cô có biết đi giày cao gót đâu? Lỡ vấp té thì mất mặt lắm.

Hạ Đồng dù không muốn nhưng vẫn giơ chân lên để nữ phục vụ mang vào ình, mang vào xong, cô cao thêm 15cm.

Bên ngoài, Dương Tử vẫn xem quyển tạp chí, không ngờ anh lại bỏ ra hai tiếng đồng hồ để chờ cô make up cho xong, đúng là càng ngày càng không ra đầu vào đầu.

-Thiếu gia, chúng tôi đã make up cho tiểu thư xong.-NPV2 nói

Dương Tử khẽ đặt quyển tạp chí xuống, nhìn phục vụ dẫn cô ra, ánh mắt đen đột nhiên xẹt qua một tia... khác lạ (Có ai biết khác lạ gì không? :D) nhưng nhanh chóng bị anh che đi mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng cố hữu, anh căn kễ quan sát cô.

Khuôn mặt tròn của cô được đánh một lớp phấn mỏng, lông mi cong cao vút, đôi mắt tròn xoe, đôi môi phủ một lớp son bóng hơi đỏ, đôi mắt được điểm màu hạt dẻ nhạt. Mái tóc được uốn cong thả qua một bên, bên trên còn cài một chiếc băng đô mỏng kiểu hoa bằng ren trắng và ngọc trai.

Cô mặc bộ váy trắng thanh khiết, kiểu váy hơi bó sát, tay áo ngắn chưa đến khuỷu tay, cổ áo hình tim có đính ren mỏng, váy suôn dài chấm đến đầu gối, bao quanh váy là lớp vải mỏng te gần như trong suốt, đôi vớ da đen mỏng bao quanh đôi chân càng tôn lên vẻ đẹp của cô. Hai chiếc hoa tay ngọc trai lung lẳng, trên cổ và tay đeo chiếc vòng ngọc trai, đôi giày trắng, trang phục tiệp hoàn toàn.

Hạ Đồng hơi ngượng khi anh cứ nhìn anh, hai tay khê nắm lại, lúng ta lúng túng cúi đầu không dám làm gì hơn.

-Thiếu gia, cậu có hài lòng không?-NPV3 hỏi

-Ừ.-Dương Tử chỉ ừ một tiếng.

Hình như câu hỏi của NPV và anh không hợp nhau nhỉ? Sao lại ừ, bộ cô xấu lắm sao? Rõ ràng đâu có, cô vậy là đẹp mà.

Hạ Đồng nhìn bản thân mình, sau đó nhìn anh. Khẽ định một câu, anh cần đeo kính. (Chì tự tăng bốc mình ấy mà =]]]]z)

-Định đứng đến bao giờ?

Hạ Đồng bị giọng nói của anh làm thức tỉnh, cô nhìn theo đã thấy anh ra đến cửa, Hạ Đồng không còn cách nào đành cầm chiếc ví đuổi theo.

Chỉ có thể nói, cô không còn đường trốn rồi, đã định sẵn, kẻ thù ngày càng tăng, bạn ngày càng ít.

Hạ Đồng lần đầu đi giày cao gót đến 15cm, có phần không quen, đi lên xe, cô liền xoa xoa bàn chân mình, chỉ đi chưa được năm phút đã muốn hôn đất rồi, từ đây đến buổi tiệc chắc ôm đất luôn chứ đừng nói hôn.

Hạ Đồng lên xe ngồi cạnh anh, chờ anh khởi động xe chạy đi, nào ngờ đến năm phút, xe vẫn đứng im tại chỗ, anh vẫn thư thái tay phải vịn vô lăng, tay trái gác lên cửa sổ.

Hạ Đồng quay qua nhìn anh, không kìm được hỏi:

-Sao anh không cho xe chạy?

-Chưa muốn.-Dương Tử vắn vắn đáp hai từ

-Mấy giờ tiệc bắt đầu?-Hạ Đồng hỏi tiếp

-Bảy giờ.

-Bảy giờ mấy giờ?

-Mười phút nữa bảy giờ.

-Vậy sao không đi?

-Chưa muốn.

Hạ Đồng không còn gì để nói, hỏi tới hỏi lui đầu câu cuối câu vẫn là “Chưa muốn”, cho cô ngậm miệng luôn cho rồi!!!

Mà cô quan tâm chi, tiệc sinh nhật anh chứ có phải cô đâu mà lo, đến trễ càng hay, đến trễ về sớm, có thể về nhà ngủ một giấc dài.

Hạ Đồng ngồi trên xe, thời gian cứ như hàng thế kỷ, từng phút từng giây chậm thật chậm trôi qua, ngồi trên đây, vừa chán vừa buồn, cộng thêm có tên heo đực ngồi cạnh càng làm cô áp lực hơn nữa, cử động nhẹ cũng chẳng dám làm.

Đúng bảy giờ, tiếng động cơ xe cuối cùng cũng vang lên, chỉ ngồi trong đây mười phút mà cô cứ tưởng mười thế kỷ ấy chứ, cứ thế này quài làm sao cô sống nổi đây!!!

-Đi đến buổi tiệc sao?-Hạ Đồng ngu ngốc hỏi

-Cô tưởng đi đâu?-Dương Tử không thèm liếc lấy cô một cái, vẫn nhìn phía trước

-Đi dự tiệc.

Hớ, câu trước câu sau hình như cô nói cũng như không thì phải.

-Tốt nhất từ đây đến buổi tiệc cô câm miệng cho tôi.-Dương Tử lãnh đạm nhìn cô, sau đó quay lại lái xe tiếp.
-Ờ.

Hạ Đồng khẽ gật đầu, sau đó cúi đầu thấp xuống. Cô biết cô nói sai nhưng đừng bắt cô câm miệng chứ, cô không nói năm phút thôi đã chết rồi, huống chi suốt cả buổi tiệc!!!

Nơi tổ chức dự tiệc là một khách sạn thuộc tập đoàn Thiên Tử, buổi tiệc nằm tầng bảy mươi của khách sạn, Dương Tử vừa cho xe dừng trước cửa khách sạn liền có người mở cửa xe cho cô và anh.

Hạ Đồng bước ra ngược nhìn khách sạn, không khỏi hô to trước sự nguy nga tráng lệ của nó.

Hạ Đồng quay qua nhìn Dương Tử thì anh đã đi vào trong, Hạ Đồng nhanh chân đuổi theo nếu không cô bị bỏ lại không biết thế nào nữa.

Hạ Đồng theo anh vào thang máy, từ đây lên tầng bảy mươi cũng hơi lâu nha, Hạ Đồng lén rút đôi chân ra khỏi đôi giày cao gót, dù sao cô vẫn chưa đi quen cho lắm.

Dương Tử hơi liếc nhìn cô, lại nhìn xuống hai chân trần của cô, khẽ nhú mày.

-Chỉ một lát thôi, tôi, tôi sẽ mang vào ngay mà.-Hạ Đồng vội giải thích sau đó liền gấp gấp mang giày vào.
-Không cần thiết.

Dương Tử không nóng không lạnh nói ra ba từ, ánh mắt thôi không nhìn cô nữa.

-Hả!??

Hạ Đồng tròn mắt nhìn anh, sao anh tốt dữ vậy? Chắc anh thấy có lỗi khi bắt cô phải đi tham dự tiệc nên tốt đột xuất ấy mà.

Một lúc lâu, thang máy vang lên một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra, Hạ Đồng đã mang giày trở lại, đúng là chạy trời không khỏi nắng mà, cô còn định cầu trời cho thang máy đứng yên đi, khỏi tham dự tiệc, nhưng mà nó vẫn chạy bình thường.

Dương Tử không nhanh không chậm bước ra khỏi thang máy, Hạ Đồng lủi thủi đi phía sau, tối nay chắc cô có thêm kẻ thù đây.

66. Chương 66: Cinderella Một Đêm.

Hạ Đồng nuốt nước bọt nhìn cánh cửa phòng dạ tiệc trước mặt, cuối cùng khoảnh khắc này cũng đến, kẻ thù lại tăng gấp bội cho xem. Sao lại chọn cô đi cùng chứ?

Dương Tử hơi nâng tay mình lên, ý bảo cô khoác vào.

Hạ Đồng cúi đầu ngoan ngoãn khoác tay anh, đi bên cạnh anh, cô cũng rất can đảm nha.

Cánh cửa phòng được hai bảo vệ đứng phía ngoài mở ra, hầu như tất cả mọi người trong dạ tiệc đều nhìn ra cửa, hướng thẳng vào người cả hai.

Dương Tử cùng cô chậm rãi bước vào trong, Hạ Đồng cúi thật thấp chiếc đầu nhỏ mong không ai nhận ra mình.

Đi một lúc, cô cảm thấy kì lạ.

Hình như, buổi tiệc hơi im ắng hơn lúc nãy nhỉ? Vì sao vậy?

Hạ Đồng hiếu kì hơi nâng đầu lên một tí, phát hiện tất cả đều nhìn ra phía cửa, Hạ Đồng hơi xoay qua nhìn, thì ra, Lăng Hạo đang đi vào.

Đúng là tương phản!!!

Dương Tử trong bộ âu phục đen (từ trên xuống dưới đen thui :v hiahia) còn Lăng Hạo lại mặc bộ âu phục trắng tinh (từ trên xuống dưới trắng nhách :v hiahia).

Dương Tử nhìn Lăng Hạo cười như không, sau đó đi tiếp tục đi lên phía khán đài.

Bắt buộc, Hạ Đồng cũng phải lên theo.

-Ngẩng đầu lên.

Dương Tử nhìn cô, nói vừa đủ cho cô và anh nghe, cô cảm thấy, giống ra lệnh hơn.

Hạ Đồng khẽ lắc đầu phe phẩy, nhưng lại bị một cánh tay của anh ôm eo mình, siết chặt lại còn kéo cô sát vào người anh.

Hạ Đồng kinh hoảng mở to mắt nhìn Dương Tử, lại nhận được ánh mắt lạnh băng của anh, trong đó cô có thể thấy dòng chữ: “Không được phép cúi đầu xuống.”

Hạ Đồng miễn cưỡng không nhìn anh, hơi nhìn đám người phía dưới, mới phát hiện, mình cùng anh đang là trọng tâm của mọi ánh nhìn, ánh mắt gì cũng có, nhưng đa số là ganh ghét, đố kỵ.

Cô xong rồi!!!

-Tôi rất vui khi mọi người đã nỗ lực đến đây, đặc biệt là người bạn của tôi, Lăng Hạo.

Dương Tử khoe môi nhàn nhạt nụ cười, giọng không mang theo cảm xúc nào, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Lăng Hạo.

P phía dưới xôn xao lên vì câu nói của Dương Tử, nhìn Dương Tử rồi lại nhìn Lăng Hạo. Ai mà không biết trong câu nói đó hoàn toàn có hàm ý, chỉ trừ cô-Lâm Hạ Đồng ngu ngốc.

-Không cần khách sáo.-Lăng Hạo nhàn nhạt mở miệng, khoe môi là nụ cười bất cần

-Thật ra thì đối với tôi, cậu có đến hay không cũng chẳng quan trọng, có cũng được, không có cũng chẳng sao.-Dương Tử cười lạnh

-Cậu nói đúng, đáng lý tôi sẽ không đến đây, chỉ vì ở đây, có người rất quan trọng với tôi.-Lăng Hạo nói, hoàn toàn không để ý đến câu nói của Dương Tử

Thật ra Hạ Đồng có thể cảm nhận được, Lăng Hạo nói câu đó ánh mắt dán lên người cô, cô hoàn toàn ngây dại, lời của Lăng Hạo rốt cục ám chỉ điều gì? Tại sao anh luôn nói những lời như thế?

Trái tim cô cứ thế mà đập loạn lên...

-Còn có người quan trọng với cậu sao? Ráng giữ cho chắc.-Dương Tử khẽ nhếch mép cười lạnh

Câu nói đó, làm tất cả đều đồng loạt nhìn Dương Tử, Lăng Hạo hơi nhíu mày lại, còn Hạ Đồng hơi vô thức ngước nhìn anh.

Bốn từ “Ráng giữ cho chắc” là có ý gì?

-Bây giờ mọi người có thể nhập tiệc rồi.

Dương Tử nhàn nhạt mở miệng, phá đi bầu không khí kia. Hạ Đồng vẫn nhìn anh không thôi.

Dương Tử không chú ý đến tình trạng của cô, không nói gì cả vẫn ngang nhiên ôm eo cô bước xuống dưới đi ngang qua mọi người, Hạ Đồng đột nhiên thấy, xung quanh nổi lên luồng gió, mùi giấm của con gái hình như rất nặng.

Chết cô rồi!!!

Dương Tử đưa cô đến chiếc ghế sofa hoàng gia, sau đó ngồi xuống, đợi nhân viên phục vụ rót champagne vào hai chiếc ly thủy tinh cổ cao đưa cho cô và anh.

Hạ Đồng nhận lấy một ly, sau đó hơi nhích người mình ra xa anh một tí, kết quả vẫn bị anh ôm eo, ngồi sát bên anh, gần như là khít chít.

-Có thể, có thể buông tay ra không?-Hạ Đồng nhìn anh liếm đôi môi khô khốc hỏi

-Thử nói xem.-Dương Tử không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược cô

-Không được.-Hạ Đồng miễn cưỡng nói ra hai từ này, sau đó cúi đầu xuống

-Tốt nhất là ngoan ngoãn như bây giờ cho tôi, bằng không cô đừng trách tôi.-Dương Tử lạnh lùng cảnh cáo, sau đó ngửa đầu uống ly rượu trong tay mình

-Tôi dù sao cũng là người, làm như là thú cưng của anh vậy, bắt tôi phải ngoan ngoãn.-Hạ Đồng bấu môi nói thầm

-Nói lại xem.-Dương Tử nhìn cô, ánh mắt không gợn tí biểu cảm nào

-Không có gì đâu, tôi nói sẽ ngoan ngoãn mà.-Hạ Đồng kịch liệt xua tay, vội nói

Tên này bộ có bốn tai hay sao mà nghe cô nói? Rõ ràng cô nói nhỏ lắm mà, đúng là lợi hại, cô nên cẩn thận.

Hạ Đồng nhấp môi ngụm rượu cho bình tĩnh, ánh mắt liền bị thu hút, cô đến đây định sẵn có thêm kẻ thù, vả lại bị anh làm cho tinh thần căng thẳng, áp lực. Cô nên lấy lại vốn lẫn lời chứ!!!

-Dương... à thiếu gia này, tôi có thể qua đằng kia một lát không?-Hạ Đồng nhìn anh chớp chớp mắt chỉ tay về phía dãy bàn bày buffet.

Dương Tử không trả lời mà nhìn cô. Đến một lúc, anh mới mở miệng:

-Được.

-Cảm ơn anh.-Hạ Đồng như được trả tự do, không lo gì đã ba chân bốn cẳng bay đến bàn buffet

Dương Tử hơi nâng môi nhìn theo dáng người của cô.

Hạ Đồng nhìn món ăn bày trên bàn dài trải khăn trắng hoa văn, đôi mắt sáng rực, cô luôn nói, thức ăn là cách tốt nhất giúp cô vui vẻ, quả không sai.

Hạ Đồng nhanh tay cầm chiếc đĩa, sau đó gấp thức ăn lên đĩa, trong chốc lát, đĩa cô đầy thức ăn, cô tận hưởng từng cái một.

-Không phải người đi cùng Dương Tử đây sao?

Đang ăn uống say sưa, lại bị một giọng nói chanh chua điệu ngoa của một đứa con gái vang lên, Hạ Đồng nhìn về phía phát ra giọng nói, phát hiện hai đứa con gái đang đi lại phía mình.

Cả hai đều ăn mặc đẹp đẽ, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt, lại ra vẻ kiêu căng của một vị tiểu thư nhà giàu.

Hạ Đồng không nói gì vẫn lo ăn.

-Nhìn xem, cô ta ăn còn hơn là chưa từng được ăn no vậy, mà cũng đúng, thứ nghèo mạt gặp những món ăn ngon này làm sao nhịn được.-Vỵ Vân cất cao giọng

-Liên quan đến cô không?-Hạ Đồng hỏi ngược, hai người này không phải trong trường cô, chắc là tiểu thư nhà nào được mời rồi.

-Không hiểu sao Dương Tử lại chọn đứa như mày đi cùng, à, quên mất, mày là trợ lý nên đi theo cũng đúng, làm tay sai thôi mà, ra vẻ gì chứ.-Đoãn Ngọc hừ nhạt nói

-Tôi nói hai vị tiểu thư biết, tôi có thể nào, cũng chưa đến hai người quyết định, Dương Tử chọn tôi đi cùng không phải chọn hai cô, nên tôi hiểu, hai cô ghen ăn tức ở thôi mà.-Hạ Đồng khôn khéo trả lời

-Mày... mày dám...

Quả nhiên, cả hai bị lời nói của cô chọc đen thui mặt mày, không nói nên lời.

-Con ranh...

Vy Vân giơ tay cao định tát cô nhưng cánh tay vừa giơ lên không trung liền bị cánh tay rắn chắc khác nắm lại, Hạ Đồng nhìn chủ nhân bàn tay đó, mở to mắt.

-Sinh nhật của tôi, đừng để tôi mất vui.-Dương Tử buông bàn tay Vy Vân ra, thái độ không hề có tức giận

-Dương Tử, cậu chọn đâu ra con nhỏ này đi cùng vậy, không biết lễ phép với đàn chị gì cả.-Đoãn Ngọc không cam tâm nói

-Xin lỗi đi.

Dương Tử lãnh đạm nói, không biết là anh đang bảo cô hay hai người bọn họ xin lỗi nữa?

Hạ Đồng nhìn anh, nếu như trong phim, thì người xin lỗi là cô thì phải!??

-Nghe chưa? Còn không xin lỗi?-Vy Vân đắc ý cười

Hạ Đồng mím môi nhìn Dương Tử, cô có làm gì sai đâu mà kêu cô xin lỗi, vả lại, cả bốn người bọn họ đang là trọng tâm, ai cũng nhìn cả.

-Người tôi nói, là hai cô.-ngữ khí của Dương Tử toàn là lạnh lẽo tốt độ

-Cậu đùa sao?-Đoãn Ngọc không dám tin, Dương Tử lại bảo bọn họ xin lỗi cô?

Hạ Đồng to mắt nhìn Dương Tử, anh bảo bọn họ xin lỗi cô? Cho dù cho cô, cô cũng không dám nghĩ người anh bắt phải xin lỗi là hai bọn họ.

-Người đi cùng tôi mà hai cô cũng dám to tiếng, còn xem Dương Tử tôi ra gì.-Dương Tử không quan tâm bọn họ mất mặt bao nhiêu

Lời anh vừa dứt, xung quanh nổi lên một trận gió, làm Hạ Đồng cảm thấy lạnh cả xương sống, đừng làm cô càng ngày càng có nhiều kẻ thù chứ? Cô còn học ở trường Nhuận Lâm lâu dài mà.

-Thế nào?-Dương Tử nhàn nhã hỏi

Đoãn Ngọc cùng Vy Vân nhìn nhau, bọn họ làm sao dám cãi lời anh, bọn họ sớm đã biết tính cách của anh, anh là người không nên chọc, cái gì của anh cũng đừng chạm tới, hậu quả khó lường.

-Xin lỗi.-đồng loạt cả hai mím môi thốt ra hai từ, trong lòng không phục.

-Không cam tâm?-Dương Tử nhìn hai người cười như không cười

-Không có.-cả hai lắc tay lia lịa

-Như vậy được rồi.-Hạ Đồng kéo kéo tay áo của anh

-Đi.

Dương Tử quăng một từ lạnh lẽo, sau đó luồn tay ra sau ôm eo cô, ngang nhiên kéo cô đi.

Hạ Đồng luynes quýnh, không nghĩ ngờ, vẫn để anh ôm eo mình đi lại chiếc ghế sofa lúc này ngồi, tay cô vẫn cầm đĩa thức ăn.

-Cảm ơn.-Hạ Đồng lí nhí nói, sau đó bỏ chiếc pancake vào miệng cho bớt bối rối

-Không phải nói sẽ ngoan ngoãn sao? Chỉ đi được ba phút đã có chuyện.-Dương Tử đánh ánh mắt lạnh lùng cho cô

-Đâu phải tại tôi, là bọn họ gây sự trước.-Hạ Đồng chu mỏ bất mãn

-Còn cãi, ngồi yên cho tôi. Còn nữa, bỏ đĩa thức ăn xuống.-Dương Tử liếc cô một cái, sau đó nhìn đĩa thức ăn trên tay cô

-Cho tôi ăn đi mà.-Hạ Đồng năn nỉ

Dương Tử lại không đáp, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh băng.

-Ăn một chút nữa thôi mà.-Hạ Đồng vẫn ra sức năn nỉ, cô đi cùng anh đến dự tiệc, anh không cho cô ăn không phải cô làm ăn lỗ vốn sao?

-Thử ăn xem.-Dương Tử vẫn duy trì thái độ như cũ

Rõ ràng không cho cô ăn mà, đáng ghét, biết rõ cô thích ăn mà còn cấm cô ăn, cô ăn vẫn chưa no chứ bộ.

Hạ Đồng phồng mang trợn má đặt đĩa thức ăn xuống trong sự luyến tuyền không thôi.

-Dẹp bộ mặt đó của cô ngay.-Dương Tử nhìn cô lạnh lùng nói, bàn tay vẫn không buông eo cô ra

Hạ Đồng chu mỏ xụ mặt xuống, bây giờ là sao chứ, rõ ràng đi cùng anh vậy mà còn bị anh ức hiếp, đúng là Lâm Hạ Đồng cô sống dở chết dở với anh mà.

67. Chương 67: Thứ Của Tôi, Tôi Không Muốn Ai Chạm Vào

Hạ Đồng ngồi xụ mặt bên cạnh anh, đi với anh lúc nào cô cũng chịu thiệt thòi cả. Cầu mong là cho cô ngồi đây suốt buổi tiệc đi, khỏi gặp rắc rối.

-Dương Tử, anh cùng Hạ Đồng đến sao?

Phía xa vang lên một giọng nữ quen thuộc, Hạ Đồng theo bản năng ngẩng đầu lên ngược nhìn.

-Lúc này cô cũng có mặt, sao còn hỏi?-Dương Tử lạnh nhạt trả lời

Sa Sa có chút tối sầm mặt mày, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười, nói:

-Ý tớ, đến với tư cách partner [1] hay trợ lý?

[1] partner: bạn đôi, cặp hay bạn gái.

Hạ Đồng nghe từ partner xong muốn hét lên hai từ “Không phải” nhưng mà chỉ trừng to mắt nhìn Sa Sa, cái quái gì đang diễn ra vậy?

-Ồ trường, là trợ lý. Nhưng, trong buổi tiệc, là partner của tôi.-Dương Tử lạnh nhạt trả lời

Hạ Đồng nghe xong kinh hoảng nhìn Dương Tử, anh vừa nói cái gì vậy? Partner, partner, cô thù hai từ này rồi đó.

-Hình như, hình như anh, anh nhầm rồi...-Hạ Đồng nhìn anh ấp úng nói

-Hử?-Dương Tử quay sang nhìn cô, ánh mắt bắn ra từng tảng băng

-Không có gì.-Hạ Đồng xụ mặt cúi đầu xuống

-Biết rồi, còn không đi?-Dương Tử đánh ánh mắt lạnh như băng qua cho Sa Sa

Sa Sa mím môi, hai tay siết chặt, mặt một mảng đen một mảng đỏ, cầm hờn nhìn Dương Tử rồi đến Hạ Đồng.

-Còn gì nữa?-Dương Tử nhẵn nại hỏi lại

-Không.

Sa Sa bặm môi đáp, sau đó dùng ánh mắt hung ác nhìn cô, chỉ là cô cúi đầu xuống không biết đến, Sa Sa nện gõ bỏ đi.

Hạ Đồng phồng mang trợn má ngồi bên cạnh Dương Tử, đi với anh vừa áp lực vừa thiệt thòi mà. Không được mở miệng, không được ăn, không được hành động tùy ý, mọi chuyện nghe anh, cô đúng là sống dở chết dở mà!!!

Dương Tử khước môi cong lên một đường, ngửa đầu uống cạn ly champagne trong tay.

Ở một chỗ khác của buổi tiệc, ánh mắt đó này giờ vẫn quan sát cả hai, con người thâm thúy xẹt qua tia khác lạ, tay cầm ly rượu vang trắng khế lắc lắc, anh còn định cùng cô dự tiệc, đáng tiếc, lại chậm một bước.

Hạ Đồng cầm ly vodka pha soda uống một ngụm, dự tiệc sinh nhật lại ngồi ở đây, đáng lí phải có màn cắt bánh kem, tặng quà hoặc đại khái là hát bài hát sinh nhật chứ, bây giờ cô đã hiểu vì sao mấy người làm trong nhà Chính lại nói sinh nhật anh buồn rồi.

-Dương Tử, sinh nhật vui vẻ.-một giọng nam dễ nghe, mang theo sự vui vẻ vang lên

Dương Tử hơi nâng môi, nhẹ người đứng lên, Hạ Đồng đương nhiên cũng vội vã đứng theo.

Người con trai đó dáng người cao ráo, khuôn mặt khô ngô tuần tú, bộ âu phục xám khoác lên mình càng tôn lên khí chất của anh.

-Đến trễ.-Dương Tử chỉ nói đúng hai từ

-Sinh nhật cậu, tớ nhường.-người con trai bật cười, sau đó cầm lấy cocktail từ tay phục vụ, uống một hơi cạn sạch

-Đã được chưa?-anh ta lật úp chiếc ly trống trơn xuống, nhìn Dương Tử

-Được.-Dương Tử cười xã giao nói

Lúc này ánh mắt anh ta mới dừng trên người cô, nhìn tổng quát một lượt cũng thăm đánh giá, đến một lúc mới nói:

-Girlfriend?

-Động nào đi.-Dương Tử lạnh lùng liếc anh ta một cái

-À...

Anh ta à một tiếng rõ ràng, quay sang bắt chuyện với cô.

-Xin chào, tôi là Đình Hiên.

-Chào anh.-Hạ Đồng lịch sự đáp lại

-Có thể nhảy một bản không?-Đình Hiên nhã nhặn sau đó vươn tay ra

Hạ Đồng tròn mắt nhìn Đình Hiên, có hai lí do cô không thể nhảy với anh ta, thứ nhất cô không biết nhảy, nói chính xác cô chưa hề nhảy gì cả, thứ hai, cô và anh ta chỉ quen đúng năm phút mà thôi.

-Sẽ không từ chối chứ?-Đình Hiên nở nụ cười tỏa sáng, một lần nữa hỏi

Hạ Đồng không biết nên từ chối làm sao, thì cánh tay này giờ ôm eo cô buông cô ra, nắm lấy cổ tay Đình Hiên.

-Đi mà tìm Tuyết Ny nhảy.-Dương Tử bỏ tay Đình Hiên ra, lạnh lùng nói

-Không lẽ cậu so đo với mình.-Đình Hiên cười đầy hàm ý

-Thế nào?-Dương Tử nhướn mày hỏi

-Tuyết Ny đang nhảy với Thiên, không thấy sao?-Đình Hiên nói, ánh mắt chuyển sang giữa phòng tiệc, nơi mọi người đang hòa vào điệu nhạc

Hạ Đồng có thể nhanh chóng nhìn thấy Thiên, anh đang nhảy cùng với một cô gái, anh vẫn như thế, ôn nhu, nhẹ nhàng, ấm áp. Cô gái nhảy cùng anh, khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm, chiếc váy đen kiểu cúp ngực, váy xòe rộng càng làm cô gái xinh lung linh, đôi môi đỏ hồng lên nụ cười tươi.

-Người đi cùng tớ, tớ còn chưa nhảy, khi nào đến cậu.-Dương Tử lạnh lùng nói một câu

Hạ Đồng ngược nhìn anh, ai nói cho cô biết, đang xảy ra gì vậy???

-Làm gì căng thế, xem như tớ chưa từng nói đi, tớ đi ra đằng kia một lát.-Đình Hiên nở nụ cười, sau đó nhìn cô một lúc mới rời đi.

Hạ Đồng khẽ thở hắt ra, dự tiệc sinh nhật của anh, không vui tí nào. Thà cô ở nhà còn sướng hơn nữa.

Hạ Đồng thấy Dương Tử nhìn mình, sau đó hiểu chuyện ngồi trở lại chiếc ghế sofa, hai tay cầm ly rượu vodka lẫn soda lúc này uống một ngụm.

Cứ tưởng cô sẽ ngồi ở đây cùng anh đến tàn tiệc, ai mà ngờ Đình Hiền vừa đi được mười phút, lại có người con trai khác đi đến.

Người đến lần này, làm cô có chút hoảng hốt!!!

-Anh Lăng Hạo.-Hạ Đồng thấy Lăng Hạo đang đứng trước mặt mình, khẩn trương đứng bật dậy

-Sao không nghe điện thoại?-Lăng Hạo hai tay dút vào túi quần, hỏi

-Em bỏ trong ví, không nghe được.-Hạ Đồng vội vàng giải thích

-Được rồi. Nhảy cùng anh một bản!??-Lăng Hạo nở nụ cười êm ả như dòng suối trong

-Em...-Hạ Đồng lắp bắp nói chẳng thành lời, cô rất muốn nhận lời, nhưng mà Dương Tử lại đang ngồi cạnh cô.

-Anh sẽ dạy nhóc nhảy.-Lăng Hạo lặp lại

Hạ Đồng liếm đôi môi khô khốc, khó khăn nói:

-Em... em cũng muốn nhưng...

-Nhóc muốn là được rồi.-Lăng Hạo nói, sau đó rút hai tay từ trong túi quần ra, tay trái chấp sau lưng, tay phải đưa đến trước mặt cô

Hạ Đồng cắn cắn môi dưới, ai nói cho cô rốt cục đang xảy ra chuyện gì đi, sao Lăng Hạo lại trước mặt Dương Tử mời cô nhảy với anh chứ?

Hạ Đồng phân vân đưa tay ra nhưng lại cứ lo sợ mà hơi rụt về rồi lại đưa ra, cô muốn nhảy cùng Lăng Hạo, nhưng mà Dương Tử, chắc chắn sẽ giết cô mất.

Ngay khoảnh khắc tay Hạ Đồng gần chạm vào tay Lăng Hạo, lại có một bàn tay nắm cánh tay kia của cô, bàn tay ấy, lạnh giá đến nhường nào, không hề có độ ấm áp, Hạ Đồng sợ hãi nhìn Dương Tử, bàn tay kia định nắm tay Lăng Hạo rơi vào giữa không trung.

Hạ Đồng thấy Dương Tử nhìn mình, ánh mắt hết năm phần băng lạnh, năm phần kia cũng chẳng kém phần u ám.

-Không lẽ chỉ nhảy một bản, cũng cần giữ chặt vậy sao?-lời nói Lăng Hạo rõ ràng đang mỉa mai

Dương Tử lại không trả lời, cười lạnh nhìn Lăng Hạo, anh vẫn ngồi trên ghế sofa hoàng gia, một tay cầm tay Hạ Đồng, đến một lúc mới lãnh đạm bá đạo tuyên bố:

-Thứ của tôi, tôi không muốn ai chạm vào.

Một luồng gió lốc mang theo tất cả tiếng xì xào bàn tán của mọi người xung quanh vang lên không ngớt.

Hạ Đồng choáng váng nhìn Dương Tử, cái gì mà thứ của tôi, cái gì mà không cho ai chạm vào, cô rõ ràng là con người chứ có phải là đồ vật của riêng anh đâu mà anh nói vậy.

-Hình như, cậu hơi nhầm nhỉ? Buồn cười, thứ của cậu sao?-Lăng Hạo cười giễu

-Lâm Hạ Đồng hôm nay đi cùng tôi đến dự tiệc, trên danh nghĩa là bạn gái của tôi.

Dương Tử lúc này mới đứng thẳng người dậy, buông bàn tay cầm tay cô ra, trực tiếp ôm eo cô, kéo cô vào người mình.

Đầu óc Hạ Đồng hoàn toàn trống rỗng, rốt cục đang diễn trò gì vậy? Sao cô lại kẹt vào thế đỡ khóc đỡ cười này vậy????????

-Chỉ là trên danh nghĩa, là thật hãy nói với tôi.-Lăng Hạo ánh mắt xẹt qua tia lạnh băng không thua kém Dương Tử

Đồng thời vươn tay nắm bàn tay còn lại của Hạ Đồng.

Hạ Đồng bây giờ, một người nắm tay mình, còn người kia ôm eo mình, cô kẹt vào giữa cả hai, có nên khóc không? Chắc nên rồi!!! Làm ơn, bỏ ra đi, cô chưa muốn nổi tiếng đâu, ai cũng nhìn cả.

-Cậu muốn đổi đầu với tôi?-Dương Tử cười lại như không có

-Từ trước đến giờ đều vậy.-Lăng Hạo nhếch mép cười nhạt

-Được thôi, cho cậu.-Dương Tử cười lạnh, tiếp theo là buông bàn tay bằng giá đang ôm eo cô ra, y như đang trao trả cho Lăng Hạo

Lòng Hạ Đồng đột nhiên nhói lên một trận mạnh mẽ, một cảm giác lạnh lẽo tràn vào lồng ngực, còn lạnh hơn ánh mắt của anh nhìn cô, lạnh hơn giọng nói của anh và còn lạnh hơn bàn tay vừa cầm tay cô, ôm eo cô.

Thì ra, đối với anh, cô có cũng được, không có cũng chẳng sao!!!

Đầu có hoàn toàn ngây dại, cứ đứng trân trân tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn anh, đến nỗi chớp mắt một cái cũng không có, cô đáng lẽ phải vui chứ, vì sao lại khó chịu thế này, vì sao lại giận anh thế này

68. Chương 68: Làm Ôn Mặc Oán

Lăng Hạo nắm lấy tay cô, nhưng mà lại cảm nhận được người con gái trước mặt mình, ánh mắt trống rỗng, đôi chân như chôn tại chỗ, hoàn toàn không có ý định đi cùng anh. Rốt cục thì cô đang nghĩ gì chứ, đáng lẽ giữa anh và hắn, cô nên chọn anh.

-Hạ Đồng...-Lăng Hạo nhẹ nhàng gọi tên cô, như nhắc nhở

-Anh Lăng Hạo, em hơi nhức đầu, có thể một lát được không?-Hạ Đồng một hồi hỏi

Cô thua rồi, cuối cùng thì cô cũng không đi cùng Lăng Hạo, vẫn viện cớ để ở lại. Vì sao ư?

Cô ở gần anh, cũng hiểu tính anh đôi chút, anh biết, cô sẽ không chọn đi cùng Lăng Hạo. Anh quá hiểu cô!!! Còn cô, lại không hiểu được anh gì cả, tính cách, suy nghĩ mọi thứ về anh, cô hoàn toàn không biết.

Một chút cũng không!!!!!!!!!!!!!!

-Là cô ta không đi theo cậu, không phải tôi ép.-Dương Tử lạnh lùng cười

-Hạ Đồng, có anh ở đây, không cần sợ.-Lăng Hạo có chút kích động nói

-Em mệt thật, một lát em nhảy cùng anh.-Hạ Đồng cười trừ

Cô cứ nghĩ, Lăng Hạo sẽ bực tức, ít nhất mắng vào mặt cô: “Em là đứa con gái ngu nhất anh từng thấy, sao lại không theo anh?”, ít nhất sẽ vậy.

Nhưng mà, nó hoàn toàn đối lập với hiện thực, Lăng Hạo chỉ cười nhẹ, vươn bàn tay thon dài ra xoa nhẹ đầu cô, hoàn toàn nhẹ nhàng, không hề có chút tức giận nào cả, lại ầm ập đến chừng nào. Anh nhẹ giọng nói:

-Mệt thì nghỉ ngơi đi, khi nào khỏe, anh sẽ dẫn nhóc đi ăn.

Sau đó anh quay người sải bước đi, Hạ Đồng nhìn dáng lưng cao lớn của anh, lại cảm thấy buồn đến nhường nào, cô đơn đến nhường nào.

Đám người xung quanh, cũng dần dần giải tán.

-Ngồi xuống.-Dương Tử không thèm nhìn cô một cái, đã tự mình ngồi xuống trước

Hạ Đồng nhìn anh, sau đó cũng ngồi xuống.

-Không hỏi hận?

Dương Tử như đang hỏi nhưng cô lại thấy là khiêu khích, anh biết rõ, cô căn bản không thể đi.

-Anh biết rõ, tôi không thể đi.-Hạ Đồng nhìn anh, ánh mắt yên tĩnh lạ thường

-Vì sao?-Dương Tử đột nhiên thấy thích thú với chuyện này, hỏi tiếp

-Hôm nay là sinh nhật anh, đồng nghĩa sẽ có rất nhiều người có danh tiếng đến tham dự, tôi trên danh nghĩa là bạn gái cùng anh đi đến đây, trong khi lúc này, anh và Lăng Hạo rõ ràng đang chiến tranh ngầm, nếu tôi đi cùng Lăng Hạo, chẳng phải anh sẽ mất mặt lắm sao?-Hạ Đồng nhẹ giọng nói

-Vậy thì sao?-anh hỏi tiếp

-Ít nhất trong buổi tiệc này, bạn bè, người anh quen cũng chiếm hai phần, Dương Tử anh lại trọng sĩ diện, vả lại ai mà không biết Lăng Hạo là kẻ thù của anh, bạn gái lại đi cùng kẻ thù mình, anh mất mặt như thế, tôi nghĩ không đơn giản là phạt, mà là cho tôi quay trở về nhà tình thương.-Hạ Đồng tiếp tục nói

Dương Tử nghe xong, con ngươi đen láy sáng lên, tiếp theo vỗ tay ba cái, sau đó cười thỏa mãn nói:

-Cuối cùng gà mái như cô cũng biết động não suy nghĩ.

Thật ra cô cũng lưỡng lự trước anh không tốt bụng thế, lúc này suy nghĩ lại, mới nghĩ tới chuyện này, nếu nó thật sự phát sinh ra, người thiệt thòi, cũng sẽ là cô thôi.

-Đi với anh ít nhiều cũng học hỏi được ít điều.-Hạ Đồng cười cho có lệ nói

-Như vậy mới tốt, cái gì nên, cái gì không nên, càng ngày cô càng hiểu chuyện rồi.-Dương Tử không biết đang khen hay châm biếm cô nữa.

Hạ Đồng không trả lời, ánh mắt đảo quanh căn phòng tiệc tìm xem hình dáng quen thuộc, kết quả tự tìm thất vọng, rốt cục anh đã đi đâu rồi? Có phải cô đã làm anh buồn không? Cô, đúng là có lỗi!!!

Hạ Đồng khê thở dài, nhưng lại bị anh nghe được, anh hơi nhú mày nhìn cô.

Hạ Đồng cảm thấy người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, liền giả ngu nói:

-Phục vụ đâu rồi? Tôi muốn uống thêm.

Nếu để anh biết cô tìm Lăng Hạo, bảo đảm, cô chết rất khó coi cho xem.

-Ly của cô, còn chưa hết. Đừng giả điên với tôi.-Dương Tử không biểu lộ tí cảm xúc nào, nói

-Cái này, cái này không ngon, uống cái khác.-Hạ Đồng liền kiếm được cơ nói

Dương Tử đánh ánh mắt lạnh lùng cho cô, sau đó giơ cao tay phải lên, búng tay một cái, ngay lập tức một phục vụ đi đến, kính cẩn nói:

-Thiếu gia, cậu có gì cần dặn?

-Đem một ly rượu táo đến đây.-Dương Tử nhàn nhã vắt chéo chân, dựa người vào ghế

-Vâng.

Phục vụ nói, sau đó lui đi.

Hạ Đồng khê thở phào thật nhẹ, cô đúng là nhức đầu mà, nhức đầu, quá nhức đầu.

Vốn đang đợi phục vụ đem ly rượu táo lại ình, ai mà ngờ, lại có người đến quấy rối, có phải chê cô chưa đủ rắc rối không?

Một cô gái dáng dấp xinh đẹp, mặc trong mình bộ váy tím lung linh, đi đến chỗ Dương Tử và cô đang ngồi. Cô nhận ra, đây là Nguyên Nhã, học chung lớp với cô.

-Anh Dương Tử, chúc mừng sinh nhật anh, đây là quà em tặng anh.-Nguyên Nhã nở nụ cười e thẹn, hai tay cầm món quà được gói tinh xảo chìa ra trước mặt anh

Dương Tử lại thản nhiên uống ngụm rượu, xem như cảnh trước mặt hoàn toàn không thấy, không nghe gì hết.

-Anh nhận giùm em, em rất thích anh.-Nguyên Nhã nhu mì nói

Dương Tử vẫn giữ thái độ như cũ, nửa từ cũng không nói.

Đến hơn một lúc lâu, Hạ Đồng thấy không chịu được nữa, lại không dám mắng vào mặt anh, chỉ còn cách đứng lên, nở nụ cười nhẹ với Nguyên Nhã, nói:

-Bạn cứ đưa mình giữ, anh ấy không có thói quen nhận quà riêng.

-Anh Dương Tử, đây là món quà em tự tay làm, anh nhận giùm em đi.-Nguyên Nhã đối với lòng tốt của cô lại xem như không có, tiếp tục nói với Dương Tử

Đến một lúc, Dương Tử mới giọng trầm trầm lên tiếng:

-Không phải cô ấy vừa nói rồi sao? Tôi không có thói quen nhận quà riêng, cô có thể đưa cô ấy giữ, hoặc đưa cho người hầu.

-Món quà này em vất công làm, anh nhận đi, em không muốn đưa ai cả.-Nguyên Nhã nhẹ giọng nói tiếp

-Không nghe rõ hay sao? Tôi ghét nhất những người nói nhiều như cô.-Dương Tử lại không hề lưu tình, lạnh lùng nói

-Nhưng...

-Để mình giữ cho, bảo đảm sẽ không hư hao gì cả.-Hạ Đồng nở nụ cười lặp lại

-Không cần cô quan tâm.-Nguyên Nhã đột nhiên thay đổi thái độ, quay sang quát cô

Gì chứ? Cô chẳng qua có lòng tốt giúp cô ta thôi, đã không biết ơn còn quát cô, đúng là bọn tiểu thư, biết vậy cô không cần nghĩ cho cô ta, bỏ mặc cho rồi.

-Cút đi.-giọng Dương Tử rõ ràng có chút nóng giận, lạnh lẽo phun ra hai từ

-Nhưng mà...

-Còn không cút?-Dương Tử ngữ khí lạnh như tảng băng ở Nam Cực

Nguyên Nhã mím môi, nhìn Hạ Đồng căm phẫn, sau đó nện gót quay lưng bỏ đi.

Hạ Đồng khẽ rùng mình, đúng là kẻ thù ngày càng tăng lên mà, chắc cô nên về nhà cầu trời khẩn phạt thì hơn.

Hạ Đồng ngồi xuống ghế trở lại, lúc này phục vụ vừa đem ly rượu táo đưa cho cô, Hạ Đồng uống một ngụm cho bớt áp lực.

-Sau này, bớt nhiều chuyện đi.-Dương Tử nhẹ nhàng uy nghiêm cảnh cáo cô

Hạ Đồng ở một tiếng, cô cũng chỉ là có lòng tốt thôi mà, rõ ràng nói người tốt được đền đáp tốt, sao cô giúp người khác luôn bị chửi hết vậy? Thiên lý nằm đâu rồi??

Khiết Đạt từ xa đi lại, khóe môi in hằn nụ cười, này giờ anh đứng quan sát, không khó nhận ra, cô là trọng điểm của mọi lời bàn tán.

Thật ra, lúc đầu anh định mời cô cùng dự tiệc, nhưng do bận rộn, còn thêm không thường xuyên gặp cô, nên không thể mở lời mời cô cùng tham dự. Anh càng bất ngờ thêm, khi cô lại cùng Dương Tử tham dự.

-Mọi thứ vẫn tốt chứ?-Khiết Đạt đi đến hỏi

Hạ Đồng ngược đầu nhìn Khiết Đạt, sau đó nở nụ cười với anh, sao cô quên mất anh nhỉ? Anh rất tốt với cô cơ mà.

-Vẫn ổn đó thôi.-Dương Tử hơi nhún nhún vai nói

-Có thể nói chuyện một lát không?-Khiết Đạt hỏi

Dương Tử hơi nheo mắt, nhìn sang phía bên kia của buổi tiệc, Thiên, Sa Sa, Đinh Hiên và cô gái lúc nãy nhảy cùng Thiên đang đứng nhìn về phía anh.

-Có việc gì?

-Ông cùng hai bác... muốn gặp bọn mình, đặc biệt là cậu.-lời nói Khiết Đạt có chút ngập ngừng, không khó thấy anh đang quan sát thái độ của anh

-Nghĩ xem, tớ có đi không?-giọng Dương Tử trước sau vẫn lạnh như tảng băng, hơi nheo nheo mắt nhìn Khiết Đạt

-Cậu không cần làm gì hết, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng làm mất vui, chỉ cần cậu đi cùng thôi.-Khiết Đạt nói

Dương Tử hơi trầm lặng, khóe mắt giương nhìn bốn người đằng kia, có thể thấy họ cũng mong chờ câu trả lời của anh.

Hạ Đồng ngồi bên cạnh anh, cô cũng hiểu chút chút sự việc, có phải đây là cơ hội của cô không? Chỉ cần khuyên anh đi gặp ông anh, ba mẹ anh, thì sẽ giúp anh và bọn họ đến gần một chút, cô cũng sẽ dễ dàng hơn.

-Hay là, hay là anh đi cùng anh Khiết Đạt đi.-Hạ Đồng khó khăn mở lời

Dương Tử quay sang, khuyến mãi ánh mắt đen sâu thẳm là tấn băng nghìn năm không tan, đáy mắt hắt lên vẻ âm u.

-Chỉ là, chỉ là đưa ý kiến thôi.-Hạ Đồng nuốt nước bọt cười cười, sau đó gục đầu xuống.

-Hừ, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì.-Dương Tử hừ nhạt

-Tôi, tôi xin lỗi.-Hạ Đồng nuốt dòng nước mắt chảy ngược vào trong, được rồi, cô không mở miệng nữa, cứ coi cô là người câm đi.

-Dương Tử, chỉ đi một lát cũng không được sao?-Khiết Đạt có chút bực bội nói

-Không.-Dương Tử trước sau như một vẫn một từ không.

Chỉ gặp cũng không đi, cái thứ xấu xa, nếu anh đi anh có biết giúp được cô rất nhiều không chứ? Sao trên đời này lại có hạng người như anh nhỉ?

-Anh mà đi có biết giúp tôi rất nhiều không?-Hạ Đồng bất mãn lắm bấm trong miệng

Nhưng mà những lời cô nói dù rất nhỏ đều lọt vào tai của Dương Tử, đôi mày anh tuấn chau lại.

-Cậu đã ba năm không gặp họ rồi còn gì? Cậu không nhớ họ nhưng họ rất nhớ cậu.-Khiết Đạt nói tiếp

-Đúng là cái thứ không máu không nước mắt mà.-Hạ Đồng bĩu môi nói nhỏ

Tất cả lại lọt vào tai anh, Lâm Hạ Đồng cô đúng là chán sống mà!!!

-Được thôi.-Dương Tử trầm giọng đồng ý

-Tốt quá đi thôi.-Khiết Đạt vui vẻ nói

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn anh, con heo đực này đang giả chứng gì vậy? Anh lại đồng ý đi sao? Thiên hạ đúng là đại loạn mà.

Dương Tử đứng lên, hai tay thông thả đút vào túi quần, trước khi đi còn quay lại căn dặn cô.

-Ngồi yên, không được đi lung tung, đợi tôi ra.

-Tôi biết mà, sẽ không đi lung tung đâu.-Hạ Đồng khoác khoác tay cười xuề xòa

Dương Tử không nói nhiều, quay người đi cùng Khiết Đạt đến chỗ bốn người kia, Hạ Đồng nhìn theo khe hở phào, sau đó cười toe toét khi anh và bọn họ rời khỏi phòng tiệc, cuối cùng thì thời gian tự do của cô đến rồi!!!

69. Chương 69: Bị Bắt Gặp Hôn

Hạ Đồng ngồi một mình ở chiếc ghế sofa, hơi cúi người xuống tháo đôi giày cao gót ra, xoa xoa hai chân mình, cô mang đôi giày này giờ thật đau chân chết mất, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô mang đôi giày cao đến 15cm.

Hạ Đồng ngồi đến mười lăm phút không có gì làm, liền mang đôi giày trở lại, đứng người lên. Đi ra khỏi phòng tiệc.

Hạ Đồng bước dọc trên hành lang, hai tay nắm chặt nhau. Cái nơi lạ lẫm này, thế giới bên trong căn phòng tiệc đó, như phân ra một ranh giới, nơi đó quá xa hoa, quá khác với cuộc sống vốn có của cô.

Hạ Đồng khẽ thở dài, lại không chú ý va vào một người nào đó, khẽ nhăn trán lại, xoa xoa bả vai. Ngẩng đầu nhìn.

Người con trai bị cô đụng phải có chút khó chịu nhưng sau khi thấy mặt cô lại dùng ánh mắt đầy thô tục.

Hạ Đồng nhìn người con trai đó, khuôn mặt không biểu hiện là một người chính chắn cho lắm, âu phục lại rất gọn gàng.

-Tôi xin lỗi.-Hạ Đồng vội vàng cúi người xin lỗi

-Em gái đi đâu một mình vậy?-Viễn đưa tay ra định chạm vào mặt cô nhưng cô nhanh chóng né được

-Xin lỗi, tôi còn có việc.-Hạ Đồng biết mình gặp phải tên điên còn là loại đại bệnh hoạn nữa.

-Đi nhanh vậy, anh còn có việc muốn nói mà.-Viễn chặn cô lại không cho cô đi

-Nhưng tôi không có gì để nói với anh.-Hạ Đồng phát bực nói

-Không phải cũng là giả vờ hay sao? Nói thử xem, thằng Dương Tử cho em bao nhiêu?-Viễn càng ngày càng dùng lời lẽ thô tục

-Cái gì chứ? Đúng là nổi điên mà.-Hạ Đồng máu nóng cũng dồn lên não, không do dự mà giơ chân đá Viễn một cái

-Con ranh này.-Viễn bị đá đau, tức giận la lên

-Tôi thật không hiểu tại sao viện thương điên lại cho kẻ vừa điên vừa bại hoại như anh ra ngoài được nhỉ?-Hạ Đồng khoanh hai tay trước ngực mình nói

-Con ranh, mày dám...

Viễn tức tối mặt giờ cao tay định tát cô, Hạ Đồng theo kinh nghiệm mấy lần trước liền nhắm mắt cắn răng chịu trận, không ngờ nhắm mắt đến mấy phút vẫn chưa có bạt tay nào bay vào khuôn mặt của mình, Hạ Đồng hơi hé mắt ra.

Hạ Đồng vừa nhìn tình cảnh trước mặt xong liền mở to mắt đầy kinh ngạc.

-Có phải muốn tôi nói cho Đình Hiên biết học viên trường Kín lại quấy nhiễu nữ sinh trường Nhuận Lâm không?-Lăng Hạo hơi hột cười, sau đó hất tay tên Viễn ra

Hạ Đồng theo quán tính liền chạy ra núp phía sau lưng Lăng Hạo.

-Nhóc vẫn ổn chứ?-Lăng Hạo nhìn cô hỏi han

-Em ổn, nhưng mà anh mau kêu nhà thương điên chở hấn về đi, mắc công lại đi nhiễu loạn người khác.-Hạ Đồng xoa xoa tay nói

-Giỏi lắm nhóc.-Lăng Hạo đứng là bị cô chọc cười

Lăng Hạo nhìn tên Viễn, ánh mắt lướt qua tia nguy hiểm, con người như tỏa ra luồng khí lạnh đến thấu xương.

-Anh rõ ràng ghét tên Dương Tử vậy thì bảo vệ bạn gái nó làm gì?-Viễn không vui nói

-Ngay cả tôi, cậu cũng dám chấp vấn.-Lăng Hạo lại không trả lời câu hỏi của tên Viễn, lạnh giọng hỏi

-Em không dám.

-Còn không đi?-Lăng Hạo ánh mắt sắc bén nhìn tên Viễn

Viễn trước khi bỏ đi còn quay lại nhìn hai người, ánh mắt đầy vẻ của một tên tiểu nhân, hắn từng bị Dương Tử đánh, bị Dương Tử hạ nhục, căm ghét Dương Tử nên mới muốn đi theo Lăng Hạo, hôm nay hắn muốn lấy lòng Lăng Hạo bằng cách lợi dụng bạn gái đi theo Dương Tử, nào ngờ lại làm Lăng Hạo tức giận.

Hạ Đồng nhìn Lăng Hạo, ánh mắt to tròn nhìn chăm chú nhìn anh, đôi môi anh đào hằn lên nụ cười rạng rỡ.

-Làm sao vậy?-Lăng Hạo thấy cô cứ nhìn mình, hỏi

-Không có, tại em vui thôi.-Hạ Đồng cười híp mắt nói

-Vì sao lại vui?-Lăng Hạo không rõ hỏi

-Vì anh không giận em.-Hạ Đồng vui vẻ nói

-Ngốc quá.-Lăng Hạo phì cười vươn tay xoa đầu cô

-Hihi, anh có biết lúc này không thấy anh, em cứ tưởng anh giận em bỏ về rồi, em buồn lắm đó, bây giờ thấy anh không giận em, em vui lắm.-Hạ Đồng thật lòng nói

-Anh làm sao giận nhóc được.-Lăng Hạo nhu tình nói

Hạ Đồng cười tít mắt, cô cứ tưởng mình làm anh giận rồi chứ, nhưng mà thật vui khi anh không giận mình, cô luôn nói, Lăng Hạo tốt nhất với cô mà.

Lăng Hạo cong môi cười với cô, ánh mắt hơi dừng lại khi thấy có người đang đi lại, sau khi nhìn rõ khoe môi nhếch lên một đường, ánh mắt lại đầy vẻ thích thú.

Hạ Đồng còn đang định hỏi anh một chuyện, nào ngờ chưa kịp mở miệng đã bị bàn tay của Lăng Hạo kéo lại, tình trạng tiếp theo là môi anh chạm môi cô, Hạ Đồng tròn mắt nhìn Lăng Hạo.

Anh... anh hôn cô!???

Ai nói cho cô biết, xảy ra chuyện gì đi, sao lại hôn cô chứ?

Hạ Đồng muốn đẩy anh ra nhưng lại bị cánh tay săn chắc của anh ôm eo cô tay kia cố định ở đầu, không cho cô phản kháng.

Trời ạ, cái quái gì đang xảy ra?

Ánh mắt đen của người con trai chạm vào cặp nam nữ đang hôn nhau, không khó để anh nhận ra là ai, ánh mắt có chút lạnh hằn.

-Lăng Hạo, Hạ Đồng...-Khiết Đạt có chút sững lại gọi tên hai người

Hạ Đồng nghe tiếng Khiết Đạt, lập tức trừng to mắt, không phải trùng hợp vậy chứ?

Hạ Đồng đẩy Lăng Hạo ra, lần này Lăng Hạo chịu buông cô ra, Hạ Đồng quay qua nhìn họ, có cần đồng vui vậy không?

-Hai người thật biết làm người khác bất ngờ.-Sa Sa cười nói, bên trong đầy đắc ý

-Không phải.... không phải như mọi người nghĩ...-Hạ Đồng xoa tay kịch liệt, giải thích

-Lăng Hạo, lần này cậu sai rồi, bạn gái đi cùng Dương Tử, cậu lại hôn cô ấy.-Đinh Hiên khế lắc đầu nói

-Không phải....-Hạ Đồng rất muốn giải thích nhưng mà lại không biết nói sao cho phải

Hạ Đồng nhìn Dương Tử, anh vẫn như vậy, không hề tỏ ra biểu cảm nào cả, ánh mắt đen láy vẫn là một tảng băng lạnh lẽo.

-Hạ Đồng... rốt cục là sao?-Khiết Đạt nhú mày hỏi

-Em... em thật ra, em...-Hạ Đồng không biết giải thích sao cho họ hiểu nữa

Hạ Đồng cần môi nhìn bọn họ, đặc biệt là Dương Tử, cô có biết gì đâu, còn chưa biết gì hết thì Lăng Hạo kéo cô lại hôn cô, nhưng mà sao trùng hợp họ có mặt chứ? Chẳng lẽ... chắc không đâu, anh làm sao lại làm vậy chứ?

Dương Tử nhếch môi mỏng, không nói gì bước đi, lướt qua người cô, không thèm nhìn cô hay nói lấy một câu, chỉ lướt ngang rồi đi vào trong phòng tiệc.

Những người kia cũng không nói gì thêm bỏ vào trong cùng Dương Tử, Sa Sa càng đắc thắng hơn, nụ cười khinh khỉnh trên môi.

Khiết Đạt khi đi ngang nhìn cô một lát, ánh mắt lộ ra tia buồn bã, lại vô cùng khó chịu.

Hạ Đồng như chôn chân tại chỗ, cô nên làm sao bây giờ? Chắc chắn anh sẽ tức giận cho xem, Lăng Hạo ơi, anh hại chết cô rồi!!!

-Lăng Hạo... sao anh lại hôn em?-Hạ Đồng nhớ đến vấn đề trọng tâm, quay qua nhìn anh hỏi

-Anh muốn.-Lăng Hạo nhún vai một cái

Anh muốn... sao mà hai từ này đơn giản quá vậy? Hai từ đó cũng đủ hại chết cô đó.

Hạ Đồng đưa tay lên trán mình vỗ vỗ vài cái, sau một phút thông não liền lấy tay xuống, nhìn Lăng Hạo một lượt, cô vẫn cảm thấy, anh không đơn giản hôn cô đâu, hình như... là cố ý?

-Anh chỉ hôn nhóc thôi, đừng nói bắt anh phải chịu trách nhiệm nha.-Lăng Hạo nửa đùa nửa thật

-Sao anh lại hôn con gái như thể rất bình thường vậy?-Hạ Đồng không vui nói

-Không phải bất kì cô gái nào anh cũng hôn, nhóc là trường hợp ngoại lệ.-Lăng Hạo ôn nhu nói

-Em không muốn làm trường hợp ngoại lệ, nếu không phải anh tốt với em, em đã xem anh cố ý hôn em để Dương Tử thấy rồi.-Hạ Đồng chu mỏ nói

Lăng Hạo hơi sượng người lại.

-Em nói vậy thôi, cho dù anh cố ý thì cũng đâu có ích gì chứ, sau này không cho anh tự ý hôn em, chỉ khi em cho phép thôi.

-Vậy thì anh sẽ làm cho nhóc đồng ý cho phép anh.

-Anh cứ ở đó mơ đi. Em còn phải đi “trình diện” với Dương Tử nữa.-Hạ Đồng đau khổ nói, cô thật muốn đập đầu vào tường cho rồi.

Lăng Hạo chỉ ừ một tiếng, nhìn Hạ Đồng quay người bước vào phòng tiệc, khoe môi lại giương lên một đường.

Bàn tay đưa lên đặt ngay môi mình, cũng không tệ

70. Chương 70: Điệu Nhảy

Hạ Đồng phải thu hết mối đi vào trong phòng tiệc, trong phòng tiệc tối om chỉ còn duy nhất chiếc đèn chùm pha lê hắt màu vàng nhạc chiếu vào giữa sàn nhảy, một ánh đèn tròn chiếu vào giữa sàn, hình như tới tiết mục khiêu vũ nhỉ? Cũng hay, cô cũng muốn xem khiêu vũ.

Hạ Đồng đi đến chiếc sofa lúc này, lại thấy Dương Tử đang đứng nhìn mình, Hạ Đồng chớp chớp mắt nhìn anh, nhìn cô làm gì chứ? Không lẽ vì chuyện lúc này? Cô tiêu rồi.

Hạ Đồng gục đầu đứng bên cạnh anh, không ngừng cầu trời khấn phật, cô chỉ là nạn nhân thôi mà.

Đang định kiếm một lí do để giải thích cho anh, thì Dương Tử đã tiến lên đứng đối diện cô, Hạ Đồng không biết chuyện gì ngẩng đầu nhìn anh.

Dương Tử vẫn như cũ, không biểu lộ cảm xúc nào, cũng không nói một câu nào, chỉ vươn một bàn tay to lớn ra trước mặt cô.

Hạ Đồng hiểu chút chút chuyện, đừng nói là bắt cô khiêu vũ với anh nha!!!

Đừng mà, hôm nay là lần đầu cô nhìn thấy người khác khiêu vũ đó, làm sao nhảy với anh? Chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ!!!

Hạ Đồng cô, thà làm con gà mái nhiều chuyện còn hơn làm con công biết khiêu vũ.

Hạ Đồng lắc tay đến lắc đầu, cô không được, không được mà.

Nhưng mà Dương Tử lại mặc kệ cô, bàn tay đang ở trước mặt cô di chuyển nắm lấy tay phải cô, kéo cô ra giữa sàn nhảy, đứng giữa ánh đèn tròn màu hồng duy nhất ở giữa sàn.

Dương Tử đặt tay phải của cô lên vai anh, tay trái đặt ngay bờ ngực rắn chắc của anh, còn tay phải của anh đặt lên vai cô, tay trái của anh đặt lên eo cô.

Hạ Đồng méo mào nhìn anh lắc đầu nhỏ, cô không biết khiêu vũ mà, nhất định sẽ làm trò cười đó.

Điệu nhạc êm dịu từ từ vang lên, điệu nhạc nhẹ nhàng, êm tai đến nhường nào, Dương Tử bắt đầu nhịp đầu tiên, Hạ Đồng như gà mất tóc lúng túng nhảy theo nhịp của anh.

Nếu trong phim, chắc chắn đây là màn hạnh phúc mà bao khán giả xem chờ đón ở một cặp nam nữ nào đó, nhưng mà trong tình trạng của cô, lại là bi kịch!!!

Không ngoài dự đoán của cô, chưa nhảy đến nhịp thứ năm, Hạ Đồng đã giẫm lên chân anh hai cái.

-Xin lỗi, xin lỗi...-Hạ Đồng méo mào nói

Dương Tử vẫn im lặng quan sát cô, không mảy may chút tức giận, chỉ nhìn bằng ánh mắt lạnh như băng.

Hạ Đồng cố gắng bắt kịp nhịp của anh, nhưng mà lại thành ra liên tục giẫm lên chân anh, còn là không ngừng.

-Xin lỗi, xin lỗi...-ngoài hai từ xin lỗi, bây giờ cô không biết nói gì hơn

Cô đã nói cô không biết khiêu vũ mà, ngay cả nhìn người khác khiêu vũ cũng trong buổi tiệc hôm nay mới thấy.

-Tập trung vào.-Dương Tử chau mày nói

-Xin lỗi, tôi quả thật không biết nhảy.-Hạ Đồng gục đầu lí nhí nói

Dù là một người lạnh lùng, bình tĩnh như Dương Tử cũng bị cô làm khó chịu, chưa được nửa điệu nhạc, cô đã giẫm lên chân anh những mười lăm cái, cái chân của anh sớm muộn cũng bị cô giẫm nát.

Hạ Đồng nhảy cùng anh đã căng thẳng muốn chết, còn nghe thêm bên ngoài những tiếng cười khúc khích, đắc ý của những ả tiểu thư, cô đúng là sống không nổi mà!!!

Hạ Đồng cắn cắn môi, cô không biết nhảy thật mà, quả thật cô không phải cố ý giẫm vào chân anh đâu, nhưng mà cô căn bản khiêu vũ là gì cũng không biết.

Dương Tử chau mày vẫn tiếp tục khiêu vũ, chỉ là ánh mắt đen nhìn Khiết Đạt đang đứng bên ngoài xem, ám chỉ vài cái, Khiết Đạt liền hiểu chuyện, nháy mắt một cái, sau đó đi đến nhân viên điều chỉnh nhạc.

Điệu nhạc vốn đang rất êm ả, rất nhẹ nhàng vang lên, lại đột nhiên dứt dần, cô chỉ biết mình đang cúi đầu sắp khóc ra nước mắt thì Dương Tử hơi đẩy người cô ra, nắm một tay cô, sau đó gặp người một cái.

Hạ Đồng cũng nhanh chóng gặp người chào một cái, chạy theo Dương Tử vào vị trí ghế sofa lúc này.

Cô đã bảo đừng chọn cô mà, bây giờ thì thấy rồi đó, mất mặt, bao nhiêu người cười cô, bộ cô chưa đủ nhục nhã hay sao?

Tiếng cười khúc khích, hả hê cùng những lời xì xầm, Hạ Đồng sắp phát điên lên rồi, bộ cô không biết nhảy làm họ vui lắm sao? Có gì mắc cười lắm sao?

Hạ Đồng không chịu đựng được nữa, đứng lên nhìn tất cả mọi người trong phòng tiệc, đồng dục nói lớn:

-Các người chưa từng thấy người khác không biết khiêu vũ hay sao mà cười? Đáng vui lắm sao? Tôi không biết khiêu vũ giẫm lên chân bạn nhảy đó, các người cứ cười đi, sẽ có ngày tôi khiêu vũ tốt hơn các người cho xem.

Hạ Đồng bực tức nói xong liền bỏ đi vào toilet, Dương Tử khoé môi hơi giương lên một đường, lại không phải tức giận, không phải lạnh nhạt, mà là thích thú, thỏa mãn.

-Bây đặt ra về gì chứ?-lại có một giọng nữ mĩa mai cố ý nói lớn

Lời nói tuy không quá lớn nhưng tới tai Dương Tử, anh nheo mắt, khuôn mặt không có biểu cảm gì, anh đứng lên, từng bước thật chậm đi lại phía cô gái kia.

Mỗi bước chân đều nhẹ nhàng, ưu nhã, nhưng lại làm mọi người tập trung về anh.

Dương Tử đứng trước cô gái đó, khoé môi nhàn nhạt nụ cười, như ẩn như hiện, khuôn mặt lại lạnh lẽo như tảng băng nghìn năm không tan.

Cô gái đó thấy anh dừng trước mặt mình lại nghĩ bản thân may mắn được anh chú ý đến, nhưng không thể phủ nhận khí thế bức người của anh.

-Anh Dương Tử.-Ân Ân lại không biết sống chết gọi tên anh

-Tên của tôi có thể để cô tùy tiện gọi sao?-Dương Tử trước sau vẫn lạnh lùng nói

-Không phải em chỉ...-Ân Ân biết mình nói sai liền sửa lời

-Lúc này cô nói gì?-Dương Tử không dài dòng hỏi

-Hả?-Ân Ân có chút khó hiểu, cô ta lúc này chỉ gọi trực tiếp tên anh, ngoài ra nói về partner của anh, không lẽ...

-Lúc này nói gì, lặp lại thử xem.-Dương Tử vẫn không nóng đi chút nào, ngược lại càng lạnh hơn

-Em... em...

Ân Ân đột nhiên lấp ba lấp bắp, cô ta nghĩ partner của anh chỉ đi cùng anh để anh không đi một mình thôi, cô ta làm sao biết anh lại quan tâm như vậy chứ?

-Thế nào? Lúc này vừa nói gì sao bây giờ không nói lại?-Dương Tử khoé môi hơi nhếch lên

-Em...em... chẳng qua...

-Bản thân nên xem lại mình có đủ tư cách nói người khác hay không, còn nữa, tốt nhất đi mà xin lỗi cô ấy.-Dương Tử nói xong câu đó liền quay người bước đi trở về chiếc ghế sofa ngồi

Ân Ân như chết trân, cô ta dù gì cũng là một thiên kim tiểu thư danh giá, hôm nay trước mặt mọi người bị anh làm mất mặt như vậy, còn bắt cô ta phải xin lỗi, cô ta còn dám nhìn ai.

Hạ Đồng đi vào toilet liền xả nước trút giận, tức chết cô mà, Hạ Đồng đi vào trong phòng toilet nhỏ bên trong, chưa đến ba phút, bên ngoài đã có vài tiếng xì xào.

-Đến khiêu vũ là điều cơ bản khi đi dự tiệc cô ta còn không biết, không hiểu sao lại được làm partner cho anh Dương Tử.-người 1 (N1) vừa vắn nước vừa nói

-Cậu không biết lúc này tớ buồn cười đến nhường nào đâu, khiêu vũ lại không ra khiêu vũ, nhìn y như một con vịt vậy.-N2 nói xong tiếp đó liền là tiếng cười khúc khích

-Như vậy lúc này còn mạnh miệng, để tôi xem bao giờ cô ta nhảy tốt hơn bọn mình.-N3 giọng khinh khỉnh nói

-Thứ nghèo mặc mà cũng muốn tham dự tiệc sang trọng, đúng là làm trò cười mà.-N4 nói tiếp

Hạ Đồng ngồi bên trong hai tay siết chặt, cô thì có gì để họ soi mói chứ, cô có làm gì họ sao, sao ai cũng gây sự với cô hết vậy?

Hạ Đồng mím môi, sau đó mở cửa ra, bốn người kia nghe tiếng mở cửa thì giật mình, nhìn thấy cô liền im thin thít, không biết làm gì ngoài nhìn nhau.

Hạ Đồng không nói gì cũng không nhìn họ, đi đến la-bô mở nước rửa tay.

Ba cô gái sững người lại khi Hạ Đồng đi ra, lại có chút lo sợ, không dám nói gì cả.

Hạ Đồng vẫn bình thản rửa tay như thể không nghe thấy gì cả, rửa tay xong lấy khăn giấy lau tay sau đó vứt vào sọt ra rồi bỏ ra ngoài một mạch không đếm xỉa đến họ.

Ba cô gái kia vẫn đứng yên, bọn họ đâu biết cô lại ở bên trong chứ? Bọn họ không sợ cô, chỉ sợ Dương Tử.

Hạ Đồng quay trở lại phòng tiệc, không mấy vui vẻ ngồi bên cạnh Dương Tử, cô biết trước đi cùng anh thế nào cũng như vậy mà.

Vẫn đang bực tức thì một đĩa pancake được đặt trước mặt cô, Hạ Đồng ngược nhìn phục vụ, thì phục vụ chỉ mỉm cười thân thiện rồi bước đi, Hạ Đồng nhớ cô đâu có kêu, vả lại, Dương Tử không cho cô ăn mà.

-Cái này...-Hạ Đồng chỉ tay vào đĩa pancake trên bàn hỏi

-Cho cô, ăn đi.-Dương Tử không có biểu hiện gì mở miệng

-Thật sao?-nhanh chóng Hạ Đồng cười tươi rồi, không còn buồn bực nữa

-Không ăn thì trả lại.-Dương Tử hơi nhào người ra phía trước, định cầm lấy đĩa pancake

-Ăn, tôi ăn mà.-Hạ Đồng nhanh tay cầm lấy đĩa pancake, cười hì hì

Dương Tử hơi cong môi mỏng cầm ly champagne phục vụ vừa đưa uống một ngụm nhỏ. Anh biết rõ, tâm hồn cô chỉ chứa toàn ăn uống!!!

Hạ Đồng quên hết mọi chuyện lúc này, vui vẻ ăn pancake, anh cũng không xấu như cô nghĩ a, không sao cô được ăn uống thoải mái là được rồi.

Hạ Đồng đang ăn rất vui vẻ thì phát hiện có người đứng trước mặt mình, Hạ Đồng ngẩng đầu lên, cô không quen cô ta nha.

-Xin lỗi.-Ân Ân không phục nói

-Hả!?-Hạ Đồng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngờ nghech nhìn Ân Ân, sao lại xin lỗi cô chứ?

-Xin lỗi.-Ân Ân khó chịu lặp lại

-À, không sao, không cần xin lỗi.-Hạ Đồng xua xua tay

Ân Ân không nói gì, cau có quay gót rời đi, không quên liếc cô một cái, Hạ Đồng nhìn cô ta, cô lại làm sao gì nữa sao? Hình như không nha!!!

Hạ Đồng bỏ một miếng pancake vào miệng, sau một phút thông não liền xoay qua nhìn Dương Tử.

-Có phải anh làm không?-Hạ Đồng nhìn anh hỏi

-Lo ăn đi.-Dương Tử không trả lời câu hỏi của cô

-Anh làm đúng không?-Hạ Đồng hỏi lại

Dương Tử không trả lời chỉ dùng ánh mắt đen sâu hun hút trả lời thay, cô có thể thấy ba chữ trong đó “Lo ăn đi.”

Hạ Đồng cúi thấp đầu lo ăn, tại sao cô gái đó lại xin lỗi cô? Chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất cô ta hối hận vì cùng bọn họ ức hiếp cô, thứ hai là anh làm không ai khác.

Nhưng mà, nếu là trường hợp thứ hai, thì lí do gì anh phải làm như vậy? Đáng lí theo tính của anh, anh sẽ cười lạnh, trơ mắt nhìn cô bị bọn họ nói, không thôi sẽ nói với cô “Không liên quan đến tôi.”

Hạ Đồng ăn một lúc thì hết đĩa pancake mà vẫn không hiểu ra tại sao anh lại kêu cô gái đó xin lỗi cô, nhưng mà kệ đi, cô quan tâm làm gì, dù sao người chịu thiệt cũng không phải là cô.

-Đi.-Dương Tử đột ngột đứng lên, chỉ nói một từ

-Hả!? Đi sao? Nhưng chưa hết tiệc mà.-Hạ Đồng đứng lên, nhìn anh nói

-Có đi không?

-Đi, đi mà.-Hạ Đồng gật đầu liên tục, cô không dám ở thêm đâu, chắc chắn sẽ có thêm chuyện rắc rối.

Dương Tử không nói gì sẩy bước đi, Hạ Đồng cũng nhanh chân đuổi theo anh, hầu như mọi người đều nhìn khi cô và anh rời đi.

71. Chương 71: Tiệc Sinh Nhật Nhỏ

Hạ Đồng lên chiếc BMW đen ngồi vào ghế phụ, sau khi thắt dây an toàn việc đầu tiên cô làm chính là tháo đôi giày cao gót ra.

Dương Tử ngồi bên ghế lái nhú mày nhìn cô, sau một lúc mới mở miệng:

-Cô có phải là con gái hay không?

-Anh nói cái gì? Anh thử mang đi rồi biết đau chân thế nào?-Hạ Đồng bĩu môi nói

-Tôi là con trai.-Dương Tử đa phần là lạnh không hề có chút độ ấm nào

-Anh nói tôi có phải con gái không, vậy anh thử mang giày cao gót vào sẽ biết đau chân thế nào?-Hạ Đồng chớp mắt nhìn anh

-Tôi là con trai.-Dương Tử vẫn duy trì thái độ như cũ lặp lại

-Tôi biết, chỉ là anh thử mang vào sẽ biết đau chân ngay thôi.-Hạ Đồng vẫn không hiểu ý anh, chỉ nói theo ý mình

-Tôi là con trai.-quả thật Dương Tử bị cô chọc mặt mày cũng đen lại, nhiệt độ bên trong xe lạnh gấp bội phần bên ngoài

-Nhưng ý tôi...

-Cô thử nói câu đó xem, tôi lập tức cho cô xuống xe.-Dương Tử lạnh lẽo nhìn cô, con ngươi đen lầy như bắn ra băng lạnh

-Tôi chỉ ví dụ thôi mà.-Hạ Đồng chu mỏ xụ mặt xuống

-Không được ví dụ.-Dương Tử lạnh mặt nói

-Ồ.

Hạ Đồng ờ một tiếng, cô nói sai gì chứ? Rõ ràng cô đang giúp anh hiểu ra, cô mang giày cao gót đau chân thế nào mà, sao lại mắng cô chứ?

Dương Tử khởi động máy chạy đi, bầu không khí trong xe im lặng, u ám đến đáng sợ, Hạ Đồng cảm thấy vô cùng áp lực, vô cùng áp lực!!!

Cho đến khi Hạ Đồng nhìn phía trước thấy có một cửa hàng, hơi liếc qua nhìn anh, sau một lúc suy nghĩ mới nhỏ giọng lên tiếng:

-Dừng xe lại được không?

-Lại sao nữa?-Dương Tử nhú mày nhìn cô

-Anh dừng lại đi.-Hạ Đồng chớp chớp mi mắt nói

Dương Tử không nói gì dừng xe lại theo ý cô, Hạ Đồng tháo dây an toàn xuống xe, băng qua đường, đi vào cửa hàng bánh kem Cake World.

Dương Tử ngồi trong xe chốc chốc nhìn sang cửa hàng Cake World bên đường, này giờ cô đã vào mười phút rồi, tại sao vẫn chưa ra?

Cho đến khi điện thoại anh reo lên một hồi chuông dễ nghe, Dương Tử lấy máy ra, mắt hơi nheo lại, trượt tay lên màn hình sau đó đưa sát tai, mắt nhìn sang cửa hàng Cake World.

Dương Tử đã bắt máy nhưng không lên tiếng, chờ người đầu dây bên kia nói trước.

Rất cục người đầu dây bên kia cũng mở lời trước:

[...Dương Tử, anh có thể vào đây một lát không?...]-Hạ Đồng đầu dây bên kia hỏi

-Có việc gì?-Dương Tử không nóng không lạnh lên tiếng

[...Không có gì to tát cả, chỉ là tôi có một thứ cho anh thôi...]-Hạ Đồng giọng nói cực nhẹ nhàng

-Lại bày trò gì nữa đây?-Dương Tử hơi nhíu mày

[...Anh vào sẽ biết thôi, anh mau vào đi...]-Hạ Đồng nói xong câu đó thì cúp máy

Dương Tử cất điện thoại vào túi quần, ánh mắt đen nhìn Cake World, con gà mái này lại bày trò gì nữa đây?

Dương Tử ngồi trên xe một lúc cũng mở cửa đi xuống, băng qua đường một cách dễ dàng.

Hạ Đồng đứng bên trong Cake World nhìn ra bên ngoài thông qua lớp cửa kính trong suốt, thấy hình dáng cao lớn của Dương Tử, đôi môi nhỏ hằn lên nụ cười.

Hôm nay, cô sẽ cho anh biết thế nào là một buổi tiệc sinh nhật đúng nghĩa của nó.

Dương Tử vừa mở cửa ra liền có dây kim tuyến bắn ra về phía anh.

Dương Tử cau mày lại, nhìn cô đang đứng đối diện mình, rồi nhìn nữ nhân viên phục vụ vừa bắn dây kim tuyến vào người mình.

Khuôn mặt vẫn như cũ, ánh mắt dán lên người cô, không hề di chuyển.

-Anh mau ngồi xuống đây đi.-Hạ Đồng chớp mắt nhẹ chỉ vào chiếc bàn tròn cạnh cửa kính

Dương Tử vẫn không nói gì chỉ đi đến ngồi vào chiếc bàn cô chỉ.

Hạ Đồng mỉm cười, sau đó lấy chiếc nón sinh nhật hình chớp đều màu hồng ra đội lên, trang trí dòng chữ Happy Birthday.

Dương Tử loáng thoáng hiểu chuyện.

"...Happy birthday to you ! happy birthday to you!

happy birthday..happy birthday..happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday.. happy birthday.. happy birthday to you!..."

Hai nhân viên phục vụ nữ đẩy một xe bánh kem ra, hát khúc hát mừng sinh nhật.

Hai nhân viên đặt chiếc bánh kem xuống bàn, sau đó hơi gập người bỏ vào trong.

Dương Tử nhìn chiếc bánh kem, chiếc bánh hình tròn, không lớn lắm, chiếc bánh được vẽ thành một khuôn mặt, lại rất ngộ nghĩnh.

{ Hình ảnh minh họa, tگ hết cách miêu tả rồi hihi (-_-)/ }

Hạ Đồng vui vẻ cười híp mắt lại, sau đó đứng nhẹ người lên, nhìn anh cười tươi, sau đó hát:

”... Mừng ngày sinh nhật một tuổi mới an lành

Mừng ngày sinh nhật một tuổi mới trọn niềm vui

Tiếng cười ngất ngây niềm vui sướng đang dâng đầy

Mừng một tuổi mới chan hòa tuyệt vời với lời ca

Happy birthday to you Happy birthday to you

Hát mừng khúc ca lời chúc phúc luôn đậm đà

Mừng một tuổi mới không cay đắng, không ưu phiền

Ngày mai tươi sáng, tình dâng lai láng như nắng mai mùa xuân

Happy birthday to you Happy birthday to you

Hát mừng khúc ca một tuổi mới bao ngọc ngà

Nào bạn cùng hát với tôi khúc ca vui.

Chúc mừng sinh nhật Happy birthday to you

Nào cùng thổi nến đi bạn ơi

Nguyện cầu cho tương lai mãi rạng ngời

Nguyện cầu cho hạnh phúc mãi đẹp tươi

Hôm nay và mai sau luôn sáng ngời... ” [Bài: Chúc mừng sinh nhật]

Hạ Đồng hát xong liền vỗ tay, nhìn anh vẫn không thôi cười, khuôn mặt nhỏ rạng rỡ dưới ánh đèn.

Dương Tử hơi cong môi, nhưng lại không nói gì, nhìn cô hát xong mới mở miệng:

-Cái gì đây?

Thật ra anh định nói “Vì sao làm cho tôi bữa tiệc sinh nhật này?” nhưng khi nói lại là ba chữ kia.

-Tiệc sinh nhật cho anh.-Hạ Đồng vui vẻ đáp, ngồi xuống đối diện anh

-Vì sao?

-Bởi vì thích.

Thật ra cách trả lời này cô học hỏi từ anh cả thôi.

-Không sao, tôi cho cô ăn sinh nhật với riêng tôi.-Dương Tử cong môi mỏng nói

Hạ Đồng thật muốn học mẩu với anh, cái gì chứ? Cho phép cô ăn riêng với anh, thế giới này sao lại có một tên vừa biến thái, vừa tự tin như tên heo đực này nhỉ?

-Mau thổi nến, cầu nguyện đi..-Hạ Đồng nhanh chóng lấy lại nụ cười, không sao, hôm nay sinh nhật anh, cô không làm anh mất vui vậy.

-Không.-Dương Tử lạnh lẽo phun ra một từ

-Sao chứ?-Hạ Đồng không hiểu, sinh nhật ai cũng thổi nến cầu nguyện điều mình muốn, tại sao anh không cầu nguyện chứ?

-Không nghe rõ sao?

-Không, ý tôi, tại sao anh không cầu nguyện?-Hạ Đồng nghiêng đầu hỏi

Dương Tử hơi im lặng, đến một lúc mới trầm giọng nói:

-Bởi vì, không còn gì để tôi muốn có.

-Wow, hâm mộ anh nha, nếu là tôi, tôi chắc chắn cầu nguyện thứ tôi muốn ngay, có khi cả trăm cái, anh không có thật đáng khâm phục. Mà cũng đúng, anh như vậy, còn cần gì chứ.

Hạ Đồng tròn mắt nói, người nhào về phía trước, hai tay chắp trước mặt, vẻ mặt đầy hâm mộ.

-Dẹp đi.-Dương Tử cau có vươn một bàn tay ra, một ngón tay chĩa vào trán cô, đẩy cô

-Nói sao chứ anh cũng phải cầu nguyện, sinh nhật ai cũng có một lần một năm thôi, anh không cầu nguyện thì đáng tiếc lắm.

Hạ Đồng cười tíu mắt, cô nghe người làm ở nhà Chính nói sinh nhật anh luôn buồn, cho nên cô mới hi sinh túi tiền này làm cho anh một buổi tiệc sinh nhật nhỏ, anh không biết điều, cô lập tức ụp mặt anh xuống bánh kem.

72. Chương 72: Tổ Tình Với Dương Tử

“Nhất định phải ước nguyện liên quan đến em, nhất định phải về em.”

Vậy mà lúc trước anh nói, anh không sợ không nghe được giọng nói của cô, bởi vì cô sẽ bên cạnh anh mãi mãi, nhưng mà, cuối cùng bản thân anh lại nhận ra một điều, không phải cái gì cũng sẽ không mất đi, con người cũng vậy, mất rồi mới biết sự quan trọng của người đó.

...

Dương Tử không nói gì thêm, im lặng nhìn chiếc bánh kem trên bàn, bản thân anh đã mất đi hai thứ quan trọng, anh còn gì để cầu mong có gì nữa chứ?

-Mau lên đi.-Hạ Đồng giục

Dương Tử cũng có lòng tốt toại nguyện cho cô, ánh mắt đen cuối cùng cũng nhẹ khép lại.

Hạ Đồng thấy anh cuối cùng cũng cầu nguyện, vui vẻ hẳn. Mỗi con người, ai lại không có sinh nhật, nếu đã ăn sinh nhật, nhất định phải cầu nguyện.

Không lâu sau, Dương Tử cũng mở mắt ra, thật ra lúc này anh cũng không biết cầu nguyện điều gì, chỉ biết bản thân nghĩ đến lần sinh nhật vui vẻ cuối cùng của mình.

Trong đầu chỉ còn câu nói đó, cùng khuôn mặt nhỏ của người con gái đó.

“Nhất định phải ước nguyện liên quan đến em, nhất định phải về em.”

Giọng nói êm ả, dễ nghe đến biết bao, vậy mà bây giờ anh muốn, cũng không thể nghe được.

Vậy mà lúc trước anh nói, anh không sợ không nghe được giọng nói của cô, bởi vì cô sẽ bên cạnh anh mãi mãi, nhưng mà, cuối cùng bản thân anh lại nhận ra một điều, không phải cái gì cũng sẽ không mất đi, con người cũng vậy, mất rồi mới biết sự quan trọng của người đó.

Ngày đó, người con gái đó đã rời xa anh, xa mãi, có phải con người ta khi sống, cho dù thế nào cũng phải trải qua một lần đau khổ nhất trong đời mình, vậy thì anh đã trải qua hai lần, hai lần đều làm lòng anh như bị đâm thủng, trái tim như bị bàn tay vô hình bóp nát.

-Bây giờ thì cắt bánh kem thôi.-Hạ Đồng thích nhất là màn này, miệng cười chúm chím, phá ngang dòng hồi tưởng của anh.

Dương Tử vẫn im lặng im lặng và im lặng, còn Hạ Đồng hí hửng tay cầm con dao cắt bánh, cẩn thận cắt từng miếng bánh ra.

-Của anh. Còn cái này của tôi.-Hạ Đồng đặt chiếc đĩa đựng chiếc bánh kem được cắt thành hình tam giác
Còn đĩa của cô lại đựng chiếc bánh kem lớn bằng ba cái bánh kem của anh.

-Cô là ma dói đầu thai hay sao, lúc nãy vừa ăn pancake xong vẫn còn ăn nhiều như vậy?-Dương Tử nhìn đĩa bánh của cô, sau đó nhìn cô

-Rõ ràng lúc nãy anh cho tôi đĩa pancake quá ít chứ đâu phải tôi ăn nhiều, vả lại cái bánh này tôi bao chứ bộ? Không ăn tôi lỡ rồi sao?-Hạ Đồng vừa bỏ một miếng bánh kem vào miệng vừa nói

-Sau này đừng kêu cô bằng gà mái nữa, đổi sang heo nái đi.

Dương Tử rõ ràng đang châm biếm cô mà, được lắm.

-Không được, heo nái với heo đực là một cặp, tôi không muốn đâu. Hay là vậy, tôi sẽ không kêu anh bằng heo đực mà đổi thành gà trống đi.

(Rõ ràng gà trống dễ nghe hơn heo đực nha)

Dương Tử sắc mặt u ám nhìn cô, Hạ Đồng đang ăn rất ngon lại thấy lạnh sống lưng, loại cảm giác này chỉ do anh gây ra thôi. Hạ Đồng nuốt nước bọt, cô lại nói sai nữa sao?

-Hi hi, anh ăn đi.-Hạ Đồng nhìn anh cười như con ngố

Dương Tử vẫn nhìn cô, không hề có ý định dời mắt đi, chỉ nhìn, nhìn và nhìn.

-Ah, hay là anh uống coffee cho thông hòng đi.-Hạ Đồng nhanh chóng lảng qua chuyện khác, đẩy ly coffee latte qua cho anh

Dương Tử vẫn ngồi im bất động.

Nếu được cô chỉ muốn hỏi anh một câu “Rốt cục anh có phải là người máy hay không? Hay là người ngoài hành tinh mới đáp xuống trái đất? Còn không thôi mấy dây thần kinh cảm xúc của anh bị đứt hết rồi?”

Dương Tử cuối cùng cũng không chú ý đến cô nữa, đổi sang ly coffee latte, cầm lên uống một ngụm.

Hạ Đồng hơi thở hắt ra, đúng là sớm muộn bị anh dọa chết mà, người yếu tim như cô cũng nhanh đi vì anh mà. Hạ Đồng khẽ lắc đầu nhỏ, tiếp tục chuyển tâm ăn bánh của mình.

-Tôi biết cô rất vui khi ăn sinh nhật riêng với tôi. Có phải có ý với tôi rồi đúng không?

Dương Tử vừa thốt ra câu này, Hạ Đồng lập tức ho một tràng vì sặc.

-Anh đang kể chuyện hài sao?-Hạ Đồng với tay lấy khăn giấy ho vài cái hỏi

-Giống sao?-Dương Tử tiếp tục uống ngụm coffee

-Không, nó không vui chút nào.-Hạ Đồng đúng là nên đập vào mặt anh một cái để anh cảnh tỉnh mà.

-Nếu để ý tôi cứ nói, chỉ là sợ cô bị từ chối đi nhảy cầu hay tự tử thôi.

-Tôi có nên xem anh đang kêu tôi tỏ tình với anh không? Sao không nói ngược lại, anh thích tôi?

-Có khả năng sao?

Quả thật không có khả năng này nha, chỉ là cô biết anh đang đùa, hạ thấp bản thân cô xuống, cho nên cô mới nâng mình lên thôi.

-Đúng, tôi thích anh, cho nên, tôi quyết định tỏ tình.-Hạ Đồng gật gật đầu nhỏ

-Nói đi, tôi sẽ nghe.-Dương Tử hơi cong môi

-Hmmm... Dương Tử, anh có biết, tôi để ý anh lâu lắm rồi không? Anh không biết đâu, ngay từ khi gặp anh, tôi đã biết, anh là nửa còn lại mà tôi cần tìm, vậy anh có đồng ý lời tỏ tình này của tôi không?

Hạ Đồng nói xong nghiêng đầu nhìn anh chớp mắt, đáng vẻ rất ư là đáng yêu.

Dương Tử nhìn cô, như đang xem xét, sau một lúc mới lên tiếng:

-Không có thành ý, lời nói quá sến súa, không làm tôi động lòng, từ chối.

-Huhu... tôi đi nhảy cầu thang đây. ==”

Hạ Đồng nhìn anh giả bộ hic hic vài cái.

Dương Tử không trả lời, nhào người về phía trước, mặt anh cách mặt cô một gang tay.

Hạ Đồng nhìn anh, khoảng cách này quá gần, đây là lần đầu tiên cô nhìn rõ mặt anh như vậy, khuôn mặt ấy, cô cho dù có kẻ sát vẫn có cảm giác rất cách xa, mãi mãi không chạm vào được.

Khuôn mặt ấy, lại đẹp một cách mỉa mai, mọi thứ trên khuôn mặt ấy như được chạm khắc tinh tế không sai sót, nét đẹp của một thiên thần, cũng đồng thời giống ác ma.

Ác ma đội lớp thiên thần!!!

Trái tim cô không hiểu sao vì sao lại đập loạn nhịp!!!

Đến một lúc, Dương Tử mới thu người lại dựa vào ghế, nhìn cô cong môi mỏng, nói:

-Cô nhìn sao, vận không thể lọt vào mắt tôi.

-Tôi nhìn sao vẫn rất đáng yêu, tuy tôi không xinh đẹp nhưng cũng dễ nhìn, tuy tôi ăn nhiều nhưng con gái ú ú dễ thương, còn nữa, tuy tôi ngu ngốc nhưng tôi cũng hữu dụng mà.

Hạ Đồng chu chu mồm nói một tràng, khuôn mặt nhỏ sáng lạng, đôi má hồng bầu bĩnh trông y như một đứa trẻ.

-Bây giờ tôi mới biết cô không những nhiều chuyện mà còn tự tin vô đối.-Dương Tử vươn tay ra chìa một ngón tay đến trán cô

-Tôi nói đúng mà.-Hạ Đồng phồng mang trợn má

-Bánh kem đang chờ cô thưởng thức kia.-Dương Tử thu tay lại chỉ vào đĩa bánh của cô

Hạ Đồng cười hì hì sau đó cúi đầu ăn nốt phần ăn của mình.

Hóa ra, ở cùng anh, cũng có lúc thoải mái vui vẻ đến vậy!!!

Dương Tử khước môi hơi nâng lên, không phải nụ cười lạnh, cũng không phải cái nhếch mép, chỉ đơn thuần nâng lên một đường tuyệt mỹ, nhưng lại quá nhàn nhạt, khó có thể thấy.

“Sinh nhật vui vẻ, anh lớn hơn một tuổi rồi, phải trưởng thành hơn, đừng bắt em chăm sóc anh nữa.” giọng nói êm ả trong trẻo của một cô gái vang lên, không khó nhận ra sự vui vẻ hạnh phúc trong lời nói đó

“Từ trước đến giờ anh đã trưởng thành rồi, với lại phải nói anh chăm sóc em chứ?” chàng trai lời nói nhẹ nhàng, ánh mắt đầy nét dịu dàng

“Cái gì chứ? Rõ ràng anh lật lọng, em chăm sóc anh cơ mà.” cô gái bắt mắt nói

“Được được, là anh nói sai. Em chăm sóc anh, em chăm sóc anh.” chàng trai hòa hoãn, ôm lấy cô gái vào lòng đầy cưng chiều

“Như vậy mới được, sau này mỗi năm, em sẽ cùng anh ăn sinh nhật, cùng anh ăn bánh kem, cùng anh hát bài chúc mừng sinh nhật, còn cùng anh cầu nguyện, cho nên sau này ngoại trừ em ra, cấm anh ăn sinh nhật với cô gái khác.”

Cô gái ngược nhìn chàng trai, lời nói mang theo tuyên bố chiếm hữu, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh sáng lạng.

“Được, anh hứa.” chàng trai cúi người cọ chiếc mũi vào chiếc mũi cô gái

Cô gái mỉm cười, nụ cười rất hạnh phúc.

...

Vậy mà hôm nay, anh lại làm sai lời hứa. . .

73. Chương 73: Tổ Tình Thất Bại

Chiếc xe Lamborghini dừng bên kia đường, ánh mắt của người con trai vẫn dõi theo hai người qua lớp kính của xe, hai tay lại vô thức siết chặt, tại sao, anh lại cảm thấy khó chịu khi cô ở bên hắn? Rõ ràng anh chỉ muốn lợi dụng cô mà? Tại sao khi nhìn hai người bọn họ trong đó, anh lại khó chịu đến thế?

-Cho xe chạy đi.-anh trầm giọng ra lệnh

-Vâng, thiếu gia.-tài xế cung kính đáp sau đó cho xe chạy đi

Ánh mắt anh, vẫn không rời khỏi hai người, cho đến khi, xe chạy xa dần Cake World.

— Quán bar Louis —

_Xoảng

Một chai champagne văng xuống nền sàn, chất lỏng màu đỏ bắn ra tung tóe, những mảnh thủy tinh vỡ vụn nằm trên sàn.

-Mày dám cả gan qua địa bàn của anh Lăng Hạo gây sự?-một tên mặt mày dữ tợn, tóc nhuộm đỏ chót đứng đứng lên, nắm cổ áo một tên con trai

-Tứ Trạch, mày không biết tao là người của anh Dương Tử sao? Mày dám làm gì tao, anh Dương Tử sẽ không tha cho tụi mày.-tên con trai bị túm cổ áo, lớn giọng nói

Lăng Hạo đang đứng dựa vào quầy bar, khóe môi hơi nhếch lên, đập tàn thuốc trong tay, dáng người cao lớn đứng thẳng lại, đi đến phía bọn họ, mỗi bước đi, đều mang theo sự lạnh giá, lại nguy hiểm như con sói.

-Thả nó ra.-Lăng Hạo khóe môi nhếch lên, rất khó nắm bắt tâm tư

Tứ Trạch có chút bất mãn nhưng cũng không dám cãi, thả tay đang túm cổ áo Uy Vũ.

Lăng Hạo nhìn Uy Vũ cười như không, khẽ thở dài một cái, sau đó “bóp” một cái, Uy Vũ bị anh đánh té lộn lỏi xuống sàn, máu cũng trào ra.

-Tao chính là không đặt Dương Tử vào mắt.

Lăng Hạo đứng nhìn Uy Vũ từ phía trên, một chân đạp lên bụng Uy Vũ.

-Anh em của tao, mày cũng dám đánh, dám qua địa bàn tao gây sự.-Lăng Hạo tăng sức ở chân

Uy Vũ bị đạp đau khẽ la lên.

Hôm nay tâm trạng anh đã không tốt, vậy thì chẳng sao, Uy Vũ là cái bao cát tốt nhất anh đang cần.

Lăng Hạo lại như con sói dữ, hung hăng đánh đấm Uy Vũ, không hề lưu tình, mỗi nắm đấm đều như muốn lấy mạng Uy Vũ.

-Hình như hôm nay anh Lăng Hạo tâm trạng không tốt, rất ít khi thấy anh ấy đánh người như vậy.-một đàn em nói nhỏ với Tứ Trạch

-Từ ba năm trước anh ấy ít khi đánh một người nhiều như vậy, cho dù đánh người cũng chỉ là Dương Tử. Rốt cục anh ấy đang gặp chuyện gì bức chứ?-Tứ Trạch nói

-Mình cũng đừng hỏi anh ấy, nếu không bản thân sẽ rước họa vào thân.-một tên khẽ thở dài

Cả đám chỉ biết đứng nhìn Lăng Hạo điên cuồng đánh Uy Vũ, cho đến khi thấy sắp có án mạng mới ngăn lại. (mấy anh ít ác quá)

...

Người ta nói mỗi con người sẽ gặp được tình yêu đích thực đồng thời khắc tinh của đời mình, vậy thì Lâm Hạ Đồng cô nói rằng, cô đã gặp khắc tinh đời cô, cô nói chín, bảo đảm anh mười, một người lạnh trí, đủ kể như cô, lại luôn bại trong tay anh, có phải là khắc tinh không chứ?

Dương Tử... khắc tinh... Dương Tử... khắc tinh...

Có phải kiếp trước cô làm gì nên tội nên kiếp này gặp phải tên máu lạnh, lại điên, lại biến thái, vô liêm sỉ như anh không?

Hạ Đồng quả thật không muốn chửi anh nhưng mà không chửi không được, dám trước mặt mọi người nói cô tỏ tình bị anh từ chối, còn la lớn, có phải cô chưa đủ nổi tiếng hay không?

Hạ Đồng ngồi trong xe, không ngừng liếc anh, nếu được cô lập tức giết anh tại chỗ.

Mười phút trước...

Sau khi ăn no xong, Hạ Đồng cùng anh rời khỏi Cake World, cả hai băng qua đường, cô lại không muốn về nhà vội, liền kéo anh trước khi anh lên xe, khuôn mặt nhỏ làm mặt cún con, nói:

-Đi đâu nữa đi.

-Không.-Dương Tử lại lạnh lùng phán một chữ

-Đi đi mà.-Hạ Đồng nắm chặt cánh tay anh, lay lay

-Không.-Dương Tử vẫn duy trì thái độ như cũ

-Đi đi.-Hạ Đồng lay lay tay thêm

-Không.

-Đi đi, huhu, tôi khóc đó.-Hạ Đồng hức hức vài cái, y như khóc

Dương Tử dùng ánh mắt đen lạnh như băng nhìn cô, không chút cảm xúc, chỉ lạnh và lạnh. Anh định trừng phạt cô nhưng lại phát hiện xung quanh có vài người đứng lại nhìn cả hai, ngày càng đông.

Một loạt lời bàn tán ủa đến.

Hạ Đồng, sóng lưng lạnh toát, cô chẳng qua muốn đi chơi thôi, không ngờ nhanh chóng làm người nổi tiếng như thế.

Dương Tử vẻ mặt đang u ám, đột nhiên lại hơi cong môi, khuôn mặt hoàn toàn là tà ý.

-Lúc này chúng ta đã nói rõ rồi mà, tôi không yêu cô đừng đi theo tôi.-Dương Tử hơi đẩy tay cô ra

Hạ Đồng hoàn toàn hoảng hốt, anh nói cái quái gì vậy? Đang diễn hài sao?

-Anh...

-Chúng ta nói rõ rồi, cô cũng đừng tìm tôi nữa, lời tỏ tình của cô, tôi không thể nhận.-Dương Tử lớn tiếng hơn

-Cái gì? Anh... tôi... rõ ràng... đâu phải...-Hạ Đồng chỉ cô rồi chỉ anh, lời nói không hoàn chỉnh, chẳng đâu vào đâu

Đang xảy ra chuyện gì vậy? Ai nói cho cô biết đi? Anh đang nói cái gì thế?

-Thì ra là tỏ tình bị từ chối.

-Con gái bây giờ đúng là hết nói. Con trai từ chối vẫn bám dính theo.

-Đúng là bọn trẻ hết cách nói.

Hàng loạt lời bàn tán của mọi người xung quanh vang lên, đều lọt vào tai cô.

Nói thật, lúc đó cô chỉ có hai suy nghĩ. Một là đào một cái hố để trốn xuống, hai là đập vào mặt anh vì dám nói những lời không có thật, gán ghép cho cô.

-Tôi... anh... không có, không phải... anh ta...-Hạ Đồng không biết nói sao, lời nói cứ chẳng đâu vào đâu

-Được rồi, tôi hiểu tâm trạng khi bị từ chối, tôi sẽ cho cô đi một đoạn, chúng ta nói chuyện rõ hơn.-Dương Tử hơi gạt đầu, khóe môi hơi cong lên, sau đó đẩy cô ngồi vào ghế phụ

Dương Tử thì ngồi vào ghế lái.

Chiếc xe BMW chạy đi, cũng tương đương đám người kia giải tán.

Hạ Đồng ngồi trên xe, bản thân vẫn chưa lấy lại hồn phách, cho đến một lúc mới như điên hét lên:

-Ááááááááá.....

-Im lặng đi.-Dương Tử không nhìn cô vẫn lấy xe

-Anh rõ ràng đang bịa chuyện, làm gì có chuyện tôi tỏ tình bị anh từ chối.-Hạ Đồng quay qua trừng anh

-Cake World.-Dương Tử chỉ nói hai từ

Cái gì chứ? Rõ ràng chuyện trong Cake World là giỡn mà, sao anh lại đem ra? Không phải chứ, cô lại bị anh chơi rồi.

-Cái đó rõ ràng tôi chỉ đùa, làm gì có thật.-Hạ Đồng nghiêng răng nghiêng lợi

-Nhưng mà làm sao bây giờ, tôi lại xem là thật.-Dương Tử quay qua nhìn cô, khẽ nâng môi mỉm

-Dương Tử...-cô quát lớn

-Anh rõ ràng đang chơi xỏ tôi.-Hạ Đồng như điên hét, cô lại bị anh cho làm “người nổi tiếng” rồi.

-Cô dám nói không có nói những lời giống như tỏ tình đi?

-Có nhưng...

-Có là được rồi, tôi chỉ cần biết cô từng tỏ tình thôi.-Dương Tử càng đắc ý hơn

-Anh... anh...-Hạ Đồng đúng là bị anh làm cứng họng, lại không ngừng vò đầu bứt tóc mình, cô nên đập đầu chết sớm thì hơn.

Dương Tử chỉ cong môi một đường rõ rệt, đối với hạng người ngu si tứ chi phát triển, lại lắm kẻ như cô, anh không vô lại cũng không được.

Quả thật cô đã gặp khắc tinh rồi, khắc tinh, khắc tinh, khắc tinh...

Suốt quãng đường về nhà Chính, bầu không khí trong xe ám khí rất nặng, một phần do hàn khí của anh, một phần do sự tức giận, hồi hận chuyện trong Cake World của cô.

Về đến nhà Chính, Hạ Đồng liền bực bội xuống xe, đời cô nên làm xám hối vì lỗi lầm kiếp trước gây ra để không bị tên heo đực này quấy phá nữa rồi.

74. Chương 74: Học Tập Theo Truyện Cổ Tích "heo Đực Phụ Tì

Sáng hôm sau, Hạ Đồng sau khi thay đồng phục xong liền xuống bếp phụ giúp chị Ly bày thức ăn lên, tối hôm qua cô nằm suy nghĩ, rốt cục cũng hiểu vì sao thua anh? Không phải cô không nhiều trò như anh, mà là cô làm gì cũng không chịu suy nghĩ cả nên mới hết lần này đến lần khác bị anh nắm tẩy.

-Thiếu gia, chào buổi sáng.-chị Ly thấy Thiên cùng Dương Tử từ trên đi xuống, nói

Thiên thì mỉm cười thay cho lời chào, còn Dương Tử là khuôn mặt lạnh te để thay thế.

Bây giờ cô hiểu, anh em không cùng cha hoặc mẹ, khác nhau điểm nào rồi. Một người quá dịu dàng, dễ gần, còn một người như tảng băng ở Nam Cực, ngàn năm không tan mà.

-Hai anh ăn sáng ngon miệng.-Hạ Đồng bưng hai phần ăn lên bàn

-Em ăn cùng đi.-Thiên đề xuất

Hạ Đồng lại im lặng, như đang ngẫm nghĩ gì đó, đến một lúc mới lên tiếng.

-Em đến trường ăn được rồi.

-Sao lại để đến trường? Mau ngồi xuống ăn cùng đi.-Thiên quả quyết nói

Hạ Đồng lại im lặng một hồi mới trả lời:

-Em thấy để em vào trường ăn thì hau hơn.

-Được rồi, anh không ép em.

Dương Tử nhíu mày nhìn cô, nãy giờ anh quan sát cô, hình như có gì đó không ổn, từ khi nào con gà mái này lại trả lời chậm chạp như vậy?

-Lâm Hạ Đồng, hôm nay, tôi cho phép cô ngồi ăn cùng. Ngồi xuống.-Dương Tử nói nhưng lại giống ra lệnh hơn.

Hạ Đồng im lặng một hồi, mới đáp:

-Không cần, tôi đến trường ăn sau.

-Thế nào?-Dương Tử cau mày lại nhìn cô

Cô lại im một lúc, mới nói:

-À, tôi đói ý rồi, tôi ăn.

Sau đó cô ngồi xuống đối diện Dương Tử. Chị Ly cũng đem phần ăn lên cho cô.

Hạ Đồng thoải mái ăn, nhưng nếu là ngày thường cô đã nói liên tục rồi, tại sao hôm nay chỉ cầm đầu ăn một từ cũng không nói, dù cô mê thức ăn đến chừng nào, thì cái miệng của cô làm sao không nói trong vòng năm phút được chứ? Điều đó, làm anh rất thắc mắc.

-Hạ Đồng, em bị đau họng hay sao mà không nói chuyện gì hết vậy?-Thiên hơi lo lắng hỏi

-Không có.-Hạ Đồng đáp xong vẫn ăn tiếp.

-Vậy sao em không nói gì hết, có phải em bị làm sao rồi không?-Thiên hỏi tiếp

-Không phải, tối qua, em vừa xem một truyện cổ tích nên học hỏi.-Hạ Đồng nói, đồng thời ngược đầu nhìn Dương Tử

Anh cũng nhìn cô.

-Là truyện cổ tích gì?

-Một con gà mái nông cạn thiếu suy nghĩ mắc lừa con heo đực, gà mái đùa giỡn tỏ tình với heo đực, nào ngờ con heo đực này không nói lý lẽ lại đi nói với mấy con vật khác gà mái thích nó, bị nó từ chối còn bám theo. Cho nên sau này em không muốn giống như con gà mái, em phải suy nghĩ thận trọng trước khi nói.-Hạ Đồng nói xong liền liếc anh một cái

Dương Tử không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô, lắng nghe.

-Truyện cổ tích đó tên gì?-Thiên hỏi

-Heo đực phụ tình.-Hạ Đồng cố ý nói lớn

-Anh phải xem mới được.-Thiên vẫn tưởng chuyện cô kể có thật, nói

Người ngu cũng biết Lâm Hạ Đồng cô đang nói mỉa Dương Tử anh.

-Vậy thì tôi cũng phải lên xem mới được.-Dương Tử nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng

Hạ Đồng im một lúc, sau khi ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ xong mới đáp:

-E là xem lại không hay bằng trực tiếp xem hay mình là nhân vật.

-Vậy thì tôi phải thực hành rồi.

-Cứ thoải mái.

Dương Tử nheo mắt nhìn cô, sau đó đặt bộ đồ ăn xuống, tao nhã cầm khăn lau miệng mình, không lâu sau đứng lên.

Cô cứ tưởng anh đi ngay, ai mà ngờ anh lại dừng lại sau lưng cô, cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai cô, vừa đủ cả hai nghe.

-Thực hành làm sao thiếu con gà mái như cô được, tôi không ngại cùng cô làm “người nổi tiếng” lần nữa đâu.

Dương Tử nói xong câu đó rồi nhếch môi bỏ đi ra ngoài.

Hạ Đồng tay vẫn đang bỏ thức ăn vào miệng lại vì câu nói của anh dừng lại, sau ba phút thông não, cô điên cuồng trút giận vào đĩa thức ăn trước mặt mình.

Anh vừa nói cái gì chứ? Lần nữa sao? Lâm Hạ Đồng cô sẽ không để anh có cơ hội đó nữa đâu.

Thiên là người ngoài cuộc đương nhiên không hiểu gì, càng không biết Dương Tử nói gì với cô, chỉ biết nhìn cô đang trút giận vào đĩa thức ăn, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

-Anh đưa em đến trường.-Thiên âm giọng nói

-Không cần đâu anh Thiên, em phải lên lớp, hôm nay có tiết kiểm tra Văn, để khi khác đi ạ.-Hạ Đồng nhìn anh nói xong rồi xách cặp ra ngoài

-Lại khi khác, đến bao giờ mới được đây.-Thiên như cười giễu bản thân mình, khẽ lắc đầu, là anh đơn phương tình nguyện, làm sao trách cô?

Hạ Đồng chạy xe đến trường, vừa dắt xe vào bãi xong, Hạ Đồng thông thả đi lên lớp, chỉ là đi đến đâu cô cũng nghe những tiếng xầm xì, cô nhìn họ, họ lại im lặng như đang nói chuyện phiếm với nhau nhưng cô biết, cô là nội dung của cuộc thảo luận đó.

Hạ Đồng phải cố gắng xem như không nghe gì hết, tốt nhất giả ngu như không phải nói cô mới có thể dẹp lời ra tiếng vào đi vô lớp. Ngồi vào bàn của mình, Hạ Đồng chăm chỉ lấy bài ra xem, tối qua đi sinh nhật của anh cô quên bống hôm nay mình có tiết kiểm tra Văn.

Về đến nhà Chính lo suy nghĩ, lo tập trung vào chuyện học hỏi truyện cổ tích “Heo đực phụ tình” làm cô hoàn toàn quên sạch, kết quả hôm nay vào đến lớp cô phải học bài.

-Không hiểu sao lại có người mặt dày như cô ta.-một giọng nữ sinh điệu ngoa vang lên giữa lớp học

Hạ Đồng xem như không nghe thấy vẫn tiếp tục xem bài.

-Trên đời này thứ người gì cũng có, chẳng hiểu sao mọi thứ xấu xa cô ta có đủ.-người khác khinh khỉnh nói tiếp

Hạ Đồng hơi ngược đầu nhìn họ, thì ra là Nguyên Nhã cùng một nữ sinh khác cùng lớp. Chắc Nguyên Nhã ghét cô từ chuyện tối hôm qua chứ gì.

Hạ Đồng hơi cười nhạt, sau đó cúi đầu xem bài tiếp, đây chính là cuộc sống của những kẻ giàu có khinh thường người khác.

-Chắc tối qua tưởng mình được làm partner của anh Dương Tử nên lên mặt, dù có ăn mặc sang trọng, trang điểm xinh đẹp đến đâu, thì bản chất nghèo hèn vẫn còn ở trong người thôi.-Nguyên Nhã miệt thị, cười khinh

-Những kẻ người khổ luôn như vậy, bám dính những công tử nhà giàu, mong kiếm lợi lộc chứ có tốt gì.-nữ sinh đi cùng Nguyên Nhã khinh thường

Hạ Đồng hai tay cầm quyển tập siết chặt lại, nhưng không nói gì, tiếp tục xem bài, những chuyện này, cô quá quen thuộc rồi.

Họ nói là chuyện của họ, còn nghe hay không, quan tâm hay không lại là chuyện của cô.

Hạ Đồng quả thật không hiểu, cô thì làm gì họ? Cô đã giành giật thứ gì của họ chứ. Bản thân cô cũng muốn bình bình an an mà sống qua ngày thôi, khó lắm sao?

-Đúng là thứ mỗi chài.

Nguyên Nhã cùng nữ sinh kia bị thái độ phớt lờ của cô chọc tức, lại không thể làm gì, trong đầu nảy ra một ý định, hoàn toàn xấu xa.

Tiết Văn đến, Hạ Đồng cất tập vở vào cặp, lúc này xem chưa kĩ gì hết, bị tiếng ồn của Nguyên Nhã cùng bạn cô ta quấy rầy, cô là thiên tài cũng không học được.

Cô Thu dạy Văn bước vào lớp, việc đầu tiên chính là nhắc nhở học sinh không được sử dụng tài liệu, sau đó mới phát bài.

Hạ Đồng nhìn tờ đề kiểm tra trong tay, ít nhất cô biết làm ba câu trên tám, mấy câu kia làm đại cũng được.

Hạ Đồng bắt đầu làm, lại không hay, mình sắp bị vu oan.

Làm hết hai câu, Hạ Đồng như vào đường cùng, vò đầu bứt tóc mà không ra, đến khi cây viết bị cô làm cho nghẹt mực cô mới thò tay xuống học bàn tìm cây viết khác.

Bàn tay lại chạm vào một thứ gì đó, y như một tờ giấy.

Sao lại có tờ giấy trong học bàn của cô?

Vẫn chưa kịp định thần, giọng nói của Nguyên Nhã đã vang lên trước:

-Thưa cô, bạn Hạ Đồng xem tài liệu.

-Hạ Đồng sao em dám?-cô Thu lớn tiếng la

-Em... em không có... không phải đâu....-Hạ Đồng lấp ba lấp bắp lời nói không hoàn chỉnh

-Còn nói không, trên tay em đang cầm gì hả?-cô Thu càng lớn giọng hơn

-Em... em quả thật không có... không phải của em...-Hạ Đồng buông tờ giấy xuống giải thích

-Còn chối, chứng cứ còn sờ sờ trước mặt, em khỏi biện minh.-cô Thu đứng trước mặt cô, tức giận nói

-Em không có, quả thật em không biết tờ giấy này ở đâu ra.

Hạ Đồng lắc đầu kịch liệt, bản thân cô còn không biết nó từ đâu nằm trong học bàn mình nữa, là cô vô ý bỏ vào hay có người cố ý bỏ vào? Nếu có người cố ý vậy là ai được chứ? Không lẽ Nguyên Nhã!??

Hạ Đồng nhìn Nguyên Nhã đang ngồi cười khúc khích, khinh khỉnh trên môi, ánh mắt lộ ra tia hung ác cùng thỏa mãn, hài lòng.

Hạ Đồng cũng hiểu được chuyện, hóa ra, ép cô vào thế cùng, làm cô bị vu oan, làm cô bị la mắng là niềm vui của họ.

-Thưa cô, em không có. Cô tin em đi.-Hạ Đồng ánh mắt tĩnh lặng nói

-Làm sao tôi tin em được? Mau theo tôi lên phòng giáo vụ.-cô Thu không chịu tin cô, gằn giọng nói

-Cô...-Hạ Đồng không phục

-Thế nào? Không biết phép tắc sao? Hay là ý lại là trợ lý của hội trưởng nên không nghe tôi.

-Không phải...

Hạ Đồng hiểu rõ, cô Thu đang nói mĩa cô, căn bản không ai tin cô, ngay cả giáo viên trong trường cũng không tin cô. Rất cuộc thì đến khi nào chuyện này mới kết thúc đây?

Hạ Đồng không nói nữa, im lặng đi ra khỏi lớp, đi theo cô Thu lên phòng giáo vụ.

75. Chương 75: Tôi Tin Cô

Đáng lẽ định đi lên phòng giáo vụ một mạch, nào ngờ đi được nửa đường đã chạm vào người con trai. Hạ Đồng có chút bối rối cùng hốt hoảng khi thấy anh đứng trước mặt mình.

-Chuyện gì vậy?-Dương Tử không nóng không lạnh hỏi

-Em Hạ Đồng xem tài liệu khi kiểm tra, nên cô đưa em ấy lên phòng giáo vụ.-cô Thu nói

Dương Tử im lặng nhìn cô, rất khó để nhận ra anh đang suy nghĩ gì, đến một lúc anh mới mở miệng:

-Cứ để em giải quyết.

Cô Thu có chút lưỡng lự, bà biết hội trưởng là một người xử lý công việc quyết đoán, cơ trí hơn người nhưng dù sao bà lại không thể giao Hạ Đồng cho anh xử lý. Lí do chính là cô dù sao cũng trợ lý của anh, thứ hai tin đồn của hai người từ sau tiệc sinh nhật cũng không ít.

-Không tin em sao?-Dương Tử vẫn duy trì thái độ như cũ

-Được rồi, cô giao cho em giải quyết.-cô Thu cuối cùng vẫn đồng ý

Dương Tử hơi nâng môi mỏng lên một chút, đợi cô Thu đi xa dần, khoe môi mới hạ xuống, khuôn mặt vẫn lạnh lùng cổ hữu, nhìn người con gái trước mặt mình.

Hạ Đồng méo máo cúi thấp đầu, sao lúc nào cô xấu hổ, khó coi nhất thì anh cũng xuất hiện, có mặt hết vậy? Bộ trong mắt anh cô chưa đủ mất mặt hay sao? Số cô, sao mà xui dữ vậy nè???

-Hình như ngoài ăn rồi gây chuyện ra, cô chẳng làm được gì nữa?-Dương Tử nhàn nhạt mở miệng

-Không... không phải...-Hạ Đồng vẫn không dám ngước

-Lên phòng hội trưởng.-Dương Tử nói xong bốn từ đó xoay người bước đi

Hạ Đồng khóc ròng trong bụng, cô thà lên phòng giáo vụ còn hơn lên phòng hội trưởng. Cô không biết bản thân mình kiếp trước làm gì nên tội, sao mà bây giờ lại gặp toàn những kẻ chẳng biết điều, lại bệnh hoạn không vậy?

Dương Tử rẽ vào phòng hội trưởng, Hạ Đồng cũng rẽ theo, chỉ nghe tiếng “cạch” đóng cửa lại thôi, Hạ Đồng cũng cảm thấy sóng lưng lạnh hết cả lên.

Dương Tử ngồi vào ghế hội trưởng, con người đen láy vẫn dán lên người cô, mà Hạ Đồng, lại không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Nếu tiết này không phải là tiết tự học thì anh đã không biết, cô lại to gan đi xem tài liệu trong lúc kiểm tra.

Trường Nhuận Lâm dù sao cũng là trường đứng đầu nước, lại có học sinh hành động như cô, nếu anh không xử lý ổn thỏa, chắc chắn sẽ có người nói này nói nọ.

-Thế nào? Có gì giải thích không?-Dương Tử nhàn nhã dựa người vào ghế, chân vắt chéo, nhìn cô hỏi

-Tôi giải thích, anh có tin không?-Hạ Đồng ngẩng đầu nhỏ lên nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh mở to nhìn anh

-Thử nói xem.

-Tôi không có làm, tôi cũng không biết vì sao tờ giấy đó nằm trong học bàn của tôi nữa? Lâm Hạ Đồng tôi quả thật không biết làm bài nhưng mà tôi thà ăn điểm không chứ không dùng cách đó, anh tin tôi đi.

Hạ Đồng nói xong chớp mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ bừng sáng, lại không thấy bất cứ lời nói dối hay đùa giỡn, mà là nghiêm túc, thành thật nói.

Dương Tử vẫn im lặng nhìn cô, không biểu hiện biểu cảm nào, cũng khó biết anh đang suy nghĩ gì.

Hạ Đồng có chút gấp gáp muốn biết câu trả lời của anh, không lẽ anh cũng không tin cô? Cô quả thật không có làm mà, anh tin cô đi.

-Anh tin tôi đi, quả thật tôi không có làm mà.-Hạ Đồng cắn cắn môi nói

-Tôi tin cô.-Dương Tử chậm rãi nói

Hạ Đồng mở to mắt nhìn anh, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ tươi sáng, đôi môi hằn lên nụ cười tươi.

Cô cứ nghĩ anh sẽ không tin cô, sẽ như bọn họ, không chịu tin cô gì cả, không chịu nghe cô giải thích.

-Cảm ơn, cảm ơn.-Hạ Đồng ríu rít nói

Anh chỉ ba từ anh tin cô thôi, cũng vui đến vậy sao? Khoé môi không tự chủ nhếch lên một đường.

-Nhưng mà vẫn phải phạt.

-Tôi biết, tôi sẽ chịu phạt.-Hạ Đồng vẫn cười nói

Cô không cần gì hết, chỉ cần bây giờ có một người chịu tin cô không có làm thôi cũng đủ rồi cho dù người đó là ai cũng không quan trọng.

-Ngồi xuống đi.-Dương Tử chỉ vào ghế ám chỉ cô ngồi xuống

Dương Tử làm gì trên chiếc PC một lúc, sau đó kêu cô đến máy in, Hạ Đồng nghe theo anh, lấy tờ giấy vừa in ra, quay trở lại ghế ngồi.

Tờ giấy này chẳng phải là đề kiểm tra Văn lúc nãy hay sao?

Hớ,ớ... đừng nói bắt cô làm lại nha !!!!!

-Làm dưới 50 điểm, đừng trách tôi.

Dương Tử nói xong lại chuyển tâm vào chiếc PC.

Không, phải, chứ... Cô chỉ biết có hai câu thôi, cô còn sợ 40 điểm cô còn không đạt được huống chi 50 điểm.

-Có thể, xuống chút không?-Hạ Đồng lí nhí nói

Cô chẳng qua chỉ là một học viên hết sức bình thường thôi mà, ai quy định học viên phải làm bài kiểm tra trên 50 điểm chứ?

-Thử xem.-Dương Tử dừng lại nhìn cô

-À, nhất định không dưới 50 điểm.-Hạ Đồng gật đầu nói

Nói xong, Hạ Đồng gục đầu xuống làm bài, cô xong rồi, xong thật rồi, chỉ biết có hai câu, cô làm sao làm được 50 điểm chứ?

Hạ Đồng làm được mười phút bắt đầu cắn cắn bút câu nào biết cô làm hết rồi, nhưng cô cộng lại vẫn không đủ năm mươi điểm. Ôi, tại sao đề ở đây ra khó quá vậy? Lúc trước ở trường cũ cô làm bài ít nhất trên 70, từ khi đến đây chỉ toàn đội sổ, làm chỉ được 45 là cùng.

Aiss... đúng là khắc tinh!!!

Hạ Đồng vò đầu bứt tóc mình, lại liên tục gõ gõ đầu mình, sao lại không ra tí chữ nào hết vậy?

Dương Tử im lặng ngẩng đầu nhìn cô, mọi hành động của cô đều lọt vào mắt anh, khoé môi cong lên một đường.

Nhưng mà Lâm Hạ Đồng cô cũng có muốn vậy sao? Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải tối qua đi cùng anh đến dự tiệc sinh nhật thì cô đã không như bây giờ.

Ý, cái này cô có thể lấy làm cớ mà!!!

Nhưng mà cô có nên nói không? Cô phải suy nghĩ trước khi nói để không sẽ như tối hôm qua, vô cớ bị xem là thứ con gái bị từ chối còn bám theo con trai.

Suy nghĩ, suy nghĩ!!!

-Này, hội trưởng...-Hạ Đồng rớt cục cũng mở miệng

Dương Tử ngược nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

-Có thể khoan hồng cho tôi không?-Hạ Đồng nói xong, chấp hai tay trước mặt, chớp mắt nhìn anh

-Lí do!???-Dương Tử dừng lại nhìn cô

-Tối qua tôi đi dự tiệc cùng anh nên mới không học bài, suy cho cùng anh ít nhất nhẹ tay cho tôi.-Hạ Đồng nói xong đôi mắt trong veo nhìn anh

-Không.-Dương Tử lạnh lùng nói

-Đúng là đồ không có nhân tính.-Hạ Đồng lẩm bẩm trong miệng

-Tôi không có nhân tính thì cô sớm ở phòng giáo vụ chịu phạt rồi chứ không phải chỉ ngồi ở đây làm lại bài đâu.-Dương Tử dựa người vào ghế khoanh hai tay trước ngực

-Gì chứ? Anh rõ ràng cũng đâu có tốt gì.-Hạ Đồng phồng mang trợn má

-Vậy thì bây giờ lên phòng giáo vụ cho tôi.-Dương Tử lạnh te nói

-À, tôi nói cho vui.-Hạ Đồng xua xua tay

Cô cúi đầu thấp xuống, cô quả thật cần suy nghĩ trước khi nói rồi!!!

Không xong rồi, không xong rồi... cô thế nào cũng bị anh mắng chết.

Hạ Đồng ngẩn ngơ mơ mộng đến cảnh tượng mình đang nghĩ tới, Dương Tử cầm tờ giấy kiểm tra cô làm xong, chấm điểm vài cái sao đó sắc mặt lạnh không thể lạnh hơn được. Tiếp đó mắng vào mặt cô: "IQ của cô rất cực là bao nhiêu hả? Một bài đơn giản như vậy cũng không làm được." Sau đó anh sẽ bắt cô chạy vòng vòng trường hoặc làm vệ sinh toàn trường chẳng hạn.

Hạ Đồng lắc lại đầu nhỏ, không được, tuyệt đối không được như vậy.

76. Chương 76: Bất Ngờ Bị Hôn

Mười phút sau, Hạ Đồng vào đường cùng, IQ của cô cũng có giới hạn làm như cô muốn đội sổ không bằng.

Hạ Đồng vò nát đầu, cô chỉ là một cô gái không được thông minh thôi mà, sao lại đưa cái đề khó như vậy cho cô chứ?

-Mình chẳng qua là một học viên nhỏ nhoi thôi mà, mình có phải thiên tài gì đâu chứ? Đề khó như vậy bắt mình làm trên 50 điểm, rõ ràng làm khó mình mà.-Hạ Đồng ngồi nói nhảm, lẩm bẩm trong miệng.

Dương Tử nheo mắt nhìn cô, bộ cô bất mãn lắm sao? Anh có lòng tốt cho cô làm bài lại cũng không phạt cô, vậy mà cô còn không biết điều gì cả.

-Nộp bài.-Dương Tử ngữ khí lạnh băng nói

-Tôi chưa làm xong.-Hạ Đồng ngược nhìn anh

-Hết giờ.-Dương Tử lạnh lùng nói

-Nhưng...

Hạ Đồng định nói nhưng rồi thôi, cầm tờ giấy đưa cho anh, Dương Tử đảo mắt một lượt, sau đó nhìn cô.

Hạ Đồng nuốt nước bọt, cô biết mình không được 50 điểm nhưng anh đừng có nhìn cô như vậy chứ? Có biết mức sát thương từ ánh mắt của anh lớn lắm không? Cái mạng nhỏ của cô không chịu được đâu!!!

-Ba mươi lăm điểm.-Dương Tử cầm viết quẹt quẹt vài cái, sau đó đặt lên bàn

Hạ Đồng cầm lấy tờ giấy, sau đó liếm đôi môi khô khốc, ba mươi lăm điểm hình như cách xa con điểm năm mươi rất nhiều nha.

-Tại, tại căng thẳng quá nên, nên tôi quên mất bài.-Hạ Đồng vội biện lí do

-Căng thẳng???-Dương Tử hơi nhếch môi

-Quả thật, quả thật rất căng thẳng.

Dương Tử không nói gì, đứng người dậy. Hạ Đồng cảnh giác nhìn anh.

-Muốn thư giãn?-Dương Tử nhìn cô, đôi môi mỏng hơi cong lên

-Cái đó, cái đó...

Hạ Đồng đề phòng anh, đáng lẽ cô nên suy nghĩ kĩ khi nói chứ? Ôi, sao từ chuyện hôm qua cô vẫn ngu ngốc thế này?

-Hội, hội trưởng, tôi thấy, tôi thấy không còn căng thẳng gì nữa.-Hạ Đồng bắt tri bắt giác lùi về sau hai bước

-Như thế không được, nếu như mọi người biết tôi làm trợ lý của mình căng thẳng, làm bài kiểm tra không được thì sẽ mất mặt lắm.-Dương Tử vừa nói vừa tiến lại gần cô

-Anh, anh an tâm, tôi sẽ không nói gì đâu.-Hạ Đồng lùi về sau, lắc tay nói

-Làm sao tôi tin con gà mái như cô được?-Dương Tử nói, khóe môi hơi nhếch lên, tiến lại gần cô thêm nữa

-Hội, hội trưởng, chuyện thư giãn không cần đâu a, còn nữa, tôi thấy hết căng thẳng gì rồi.

Hạ Đồng cười cười để giảm bớt căng thẳng, vẫn lùi về sau, cho đến khi tấm lưng chạm vào bờ tường lạnh ngắt, Hạ Đồng mới hết đường để lui nữa.

Lâm Hạ Đồng, mau nghĩ cách, mau nghĩ cách đi!!!

-Làm sao đây, tôi muốn giúp cô thư giãn.-Dương Tử nói, khuôn mặt hoàn toàn là ác ý, không hề có chút thiện ý nào.

-Không cần, không cần đâu, tôi, tôi không dám nhận mà.-Hạ Đồng không còn đường thoát

-Truyện cổ tích “Heo đực phụ tình”, làm bài dưới năm mươi, muốn tôi giúp thư giãn!??? Cũng được thôi.

Hạ Đồng nuốt nước bọt ực một cái, ba cái này, hình như là tội trạng sáng giờ của cô thì phải? Sao cô lại có thể gây tội nhiều vậy chứ?

-Hội trưởng, tôi xin lỗi mà, tôi biết tôi sai rồi.-Hạ Đồng không còn cách liền chấp tay năn nỉ

-Xin lỗi, có phải hơi muộn không?

Dương Tử hoàn toàn áp chế cô, dáng người cao lớn phủ lấy cơ thể nhỏ bé bị chèn ép đứng sát tường.

Xung quanh đều bị hàn khí của anh bao quanh, làm cơ thể cô bắt đầu run lên, Hạ Đồng không dám ngược nhìn anh, chiếc đầu nhỏ cúi thấp xuống, mạng nhỏ của cô sớm muộn cũng đi sớm mà.

Dương Tử cúi đầu chăm chú nhìn cô gái trước mặt mình, từ cô tỏa ra một mùi hương dịu dàng rất dễ chịu, không quá nồng nàn, không làm gắt mũi nhưng rất dịu nhẹ, vẫn vương không thôi. Nếu anh đoán không lầm, mùi hương này từ trà xanh, cam thảo và hoa nhài.

Mùi thơm này, làm anh nhớ đến cô ấy, trên người cô ấy, lúc nào cũng có một mùi hương rất dễ chịu, làm anh rất thoải mái, khác biệt ở chỗ, hương thơm của cô ấy, là dùng tinh dầu từ hoa oải hương Pháp.

Hạ Đồng cúi đầu này giờ đã năm phút, vẫn chưa thấy anh làm gì mình, cứ tưởng anh sẽ tha ình nên can đảm ngược mắt lên, lại vô tình chạm vào đôi mắt đen hun hút khó lường kia.

Đôi mắt anh, hiện lên tia kì hoặc, có một chút dịu dàng, một chút bi thương, một chút nhớ nhung. Cô chưa nhìn thấy ánh mắt đó của anh, đôi mắt hiện lên sự sâu lắng đến chừng nào. Vì sao, anh lại nhìn cô như thế?

Dương Tử hơi giật mình khi cô ngẩng đầu nhìn mình, ngay sau đó ánh mắt lúc này được anh chu đáo che lại, thay vào đó lại là đôi mắt đen lạnh lùng cố hữu.

-Hội trưởng...

Hạ Đồng còn chưa kịp dứt câu, một nụ hôn nóng bỏng kèm theo sự bá đạo rơi lên cánh môi anh đào của cô, Hạ Đồng mở to mắt nhìn Dương Tử, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cơ thể như có một luồng điện xẹt qua.

Chuyện gì đang diễn ra vậy? Làm ơn, ai nói cho cô biết đi?

Tại sao, tại sao anh lại hôn cô chứ?

Hai tay Hạ Đồng đặt ở ngực anh dùng sức đẩy anh ra nhưng vô tác dụng.

Dương Tử vẫn bá đạo nuốt trọn những lời phản kháng chống đối của cô, đôi môi cô, lại ngọt ngào mềm mại như thế. Chiếc lưỡi lạnh giá của anh chui vào khoang miệng cô tùy ý cướp lấy mật ngọt.

Sau một lúc, Hạ Đồng không thể phản kháng được nữa, lại im lặng chịu trận, cho đến khi anh thỏa mãn mới buông tha cho cô.

Sau khi được giải thoát, cô lập tức hít thở để oxy tràn lại vào lồng ngực mình.

Dương Tử nhìn cô đang không ngừng hô hấp, sau đó anh thật muốn đánh chết bản thân mình, chỉ là một mùi hương nhàn nhạt giống mùi hương trên người cô ấy, lại làm anh nghĩ đến cô ấy, cánh môi anh đào đỏ mọng lại làm anh không tìm được hôn cô.

Là do anh nghĩ về cô ấy nhiều quá nên mới sinh ảo giác hay là... ???

Hạ Đồng sau khi hít thở xong rồi mới nhìn anh, trong đáy mắt hoàn toàn là không hiểu. Tại sao anh lại hôn cô chứ? Nhưng mà, môi cô là để anh tự ý hôn hay sao? Quá đáng!!!

-Anh... anh... ai cho anh hôn tôi?-Hạ Đồng không tìm được tức tối

-Có vấn đề gì?-Dương Tử dừng dừng đáp, xem như không có gì cả

-Sao lại không có? Anh dựa vào gì mà hôn tôi?-Hạ Đồng bực tức nói

-Cô muốn dựa vào gì, thì là đó.-Dương Tử không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô

Từ đâu ra cái li do này vậy trời? Thiên lí đâu mất rồi? Rõ ràng anh tự ý hôn cô, vậy mà còn trả lời như vậy, không công bằng, không công bằng.

-Anh... anh...

Hạ Đồng thật muốn đánh người bây giờ mà, nếu không phải anh là người cô cần thuyết phục thì cô sớm đánh anh rồi.

-Anh... anh... tôi... áaaaa...-Hạ Đồng như điên hét lên, máu nóng cũng dồn lên não.

-Không phải cô cũng thích lắm sao? Giả bộ gì chứ?-Dương Tử cong môi mông

Hôm nay Lâm Hạ Đồng cô không đánh người là không được mà, trời ơi ở đâu ra cái tên vừa điên khùng vừa biến thái lại lật lọng như tên heo đực này vậy!?

-Dương-Tử.-Hạ Đồng nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên anh

Không suy nghĩ gì thêm, cô lập tức cầm tay Dương Tử lên cắn.

Dương Tử nhú mày nhìn cô đang cắn tay mình, ánh mắt đen vẫn không biểu lộ gì ngoài lạnh lẽo.

Cô gái này, lại to gan cắn anh. Đúng là chán sống mà!!!

77. Chương 77: Người Không Nên Đắc Tội

Dương Tử vẫn không nói gì, làm gì, chỉ đứng yên nhìn cô đang cắn tay mình, con gái thích cắn người lắm sao? Tại sao cô ấy cũng vậy, cô cũng vậy!?

Hạ Đồng cắn tay anh đến khi có một mùi tanh tanh sục vào cánh mũi cô, thứ chất lỏng tan vào khoang miệng mới làm cô kinh hoàng nhả tay anh ra.

Hạ Đồng lau miệng mình, nhìn tay anh bị mình cắn đến rỉ máu, cô thật hối hận vì hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

-Xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải... tôi...-Hạ Đồng lo sợ nói

Dương Tử vẫn không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn cô, lại lạnh giá đến nhường nào. Mảng băng lạnh giá bên trong ánh mắt đen ấy vẫn không tan đi phần nào.

-Tôi... tôi...-Hạ Đồng sợ sệt đáp ứng

Thà anh cứ tức giận, cứ mắng chửi cô, cô nghe, cô chịu nhưng anh cứ im lặng nhìn cô như thế, làm cô rất lo sợ.

Dương Tử cuối cùng cũng không nhìn cô nữa, quay người đi lại ngồi vào chiếc ghế hội trường.

Vết thương ở tay bị anh xem như không có gì!!!

-Ra ngoài.-Dương Tử thanh âm sắc lạnh

-Tôi...

Có thể lúc này cô rất muốn ra khỏi đây ngay nhưng mà bây giờ cô không muốn đi ra ngoài chút nào.

-Đừng để tôi lặp lại.-Dương Tử nói, ánh mắt chứa toàn lạnh lẽo.

-Tôi biết rồi.-Hạ Đồng nhẹ giọng đi

Hạ Đồng nhìn anh một lúc mới bước ra ngoài, cô không biết bản thân mình như thế nào nữa, cảm giác như vừa làm ra lỗi gì đó rất lớn vừa khó chịu vừa ân hận.

Hạ Đồng đóng cửa phòng hội trường lại, khẽ thở dài.

Dương Tử ngồi bên trong, ánh mắt đen nhìn tay mình bị cắn đến chảy máu, đáng lý những kẻ hành động thiếu suy nghĩ như cô, anh đã sớm trừng trị thích đáng, vì sao lại chỉ kêu cô ra ngoài???

Càng ngày anh càng không ra gì rồi.

Cô và cô ấy quá khác biệt, ngay cả khuôn mặt cũng khác nhau hoàn toàn, vậy mà anh lại nhiều lần nhìn thấy những kỉ niệm của cô ấy trên người cô.

...

Hạ Đồng ân năn trong lòng đi về lớp, bản thân cô, vừa làm gì vậy? Sao lại cắn anh chứ? Đúng là hối hận quá đi!!!

Hạ Đồng vừa đi gõ gõ đầu mình, cô đúng là ngu ngốc mà.

Bước chân của cô sững lại khi có người đứng trước mặt mình, khẽ ngược đầu lên nhìn, là ba người con gái, người đứng đầu là Nguyên Nhã. Đáng lẽ giờ này, cô ta đang trong lớp học chứ?

-Được tha nhanh vậy sao?-Nguyên Nhã khinh khỉnh nói

-Tránh đường.-Hạ Đồng nhạt giọng

Cô bị phạt là do ai chứ? Nếu không phải cô ta cố ý làm thì chắc là cô tự mình làm đó, vậy mà còn nói vậy với cô sao? Đúng là phát điên mà.

-Tao còn có chuyện muốn nói với mày. Lên sân thượng đi.-Nguyên Nhã hếch mặt nói, sau đó cùng hai đứa con gái còn lại bỏ đi

Hạ Đồng không phản kháng đi theo sau họ, cô không đi chắc chắn sẽ không yên với họ, cô không biết bản thân đã làm gì tại sao bây giờ hết người này đến người khác gây sự với cô chứ?

Hạ Đồng lên sân thượng với bọn họ, cô cũng muốn xem, bọn họ lại định làm gì cô?

-Có việc gì sao?-Hạ Đồng lạnh nhạt

-Việc gì hả? Vậy thì phải hỏi mày rồi.-Nguyên Nhã cay nghiệt nói

-Tôi không hiểu cô nói gì cả.

-Mày làm gì trong dạ tiệc sinh nhật anh Dương Tử thì mày phải biết chứ?-Nguyên Nhã hung hăng nói

-Cô nói gì tôi thật sự không hiểu.-Hạ Đồng nghe Nguyên Nhã nói mà mơ hồ

-Còn giả ngây? Mày làm partner của anh Dương Tử lại đi hôn anh Lăng Hạo. Mày đang cố ý làm hai anh ấy càng ngày càng hiềm khích với nhau hay sao?-Nguyên Nhã đáy mắt hiện lên tia hung ác

Hạ Đồng cau mày thật chặt, chuyện cô và Lăng Hạo hôn nhau, chỉ có bốn người biết, Dương Tử chắc chắn sẽ không nói, Khiết Đạt cùng Đình Hiên gì đó chắc không phải người lắm chuyện, còn Sa Sa chắc sẽ không nói, dù sao chị ấy cũng không có lý gì nói ra với Nguyên Nhã.

-Sao cô biết?-Hạ Đồng chau mày nói

Điều cô cần biết nhất chính là lý do Nguyên Nhã biết? Là ai nói? Hay cô ta tự thấy?

-Mày thừa nhận chứ gì? Loại người mời chài như mày đừng nghĩ được như vậy thì vui, hai anh ấy chỉ thương hại, chỉ lợi dụng mày thôi, mày nghĩ mày thay thế được chị ấy sao?-Nguyên Nhã khinh miệt nói

Chị ấy mà Nguyên Nhã nói, cô nghĩ là Ân Di, chị ấy tốt cực là cô gái thế nào, vì sao lại được hai anh yêu sâu đậm đến thế?

-Chuyện đó, không liên quan đến cô.-Hạ Đồng nhàn nhạt đáp lại

Bốp

Lời nói vừa dứt Hạ Đồng liền ăn một cú tát đau điếng từ Nguyên Nhã, cô lúc đầu ngỡ ngàng nhưng sau đó lạnh nhạt cười, luôn luôn là như thế.

-Mày nghĩ mày là ai? Trong ngôi trường này mày chỉ là một đứa bần tiện, dám mơ mộng nghĩ đến anh Dương Tử, Lăng Hạo hay sao? Muốn làm lọ lem, mày nằm mơ đi.-Nguyên Nhã khoanh hai tay trước ngực khinh khỉnh nói

-Còn gì không?

Hạ Đồng cảm thấy rất nhạt nhẽo, chỉ vì những chuyện vớ vẩn, những người không quan trọng mà cô bị họ khinh miệt, ganh ghét hay sao?

-Vẫn còn rất nhiều trò chờ mày.

Nguyên Nhã nói xong liền ám chỉ với hai người con gái kia. Hạ Đồng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị hai cô gái xô ngã nhào lên đất.

Lại đánh cô nữa sao? Cuối cùng thì cũng chỉ vậy, mắng nhiếc chửi cô sau cùng là đánh cô.

Cô cũng là con người, cô đâu phải bao cát.

-Mày đừng tưởng không ai dám làm gì mày, mày to gan lắm mới dám đắc tội với người không nên đắc tội.

Nguyên Nhã đứng nhìn cô bị hai người con gái đánh đá liên tục, khinh khỉnh nói.

Người không nên đắc tội? Nguyên Nhã nói là ai chứ? Cô lại đắc tội với ai chứ?

-Ồn ào quá!

Đột nhiên một giọng nói trầm ấm mang theo một chút khó chịu của một người con trai vang lên.

Theo quán tính, Hạ Đồng cùng ba người kia nhìn về phía phát ra giọng nói.

Lăng Hạo hai tay đút quần, tai đeo hai chiếc earphone, chiếc áo sơ mi trắng nằm bên trong chiếc áo khoác tay dài đen không gài hai khuy đầu, mái tóc loà xoà phát phơ trong gió.

Khí chất toả ra từ anh, càng tôn lên vẻ đẹp trời phú cùng nét lãng tử vốn có.

Trong nhất thời sắc mặt Nguyên Nhã cùng hai đứa con gái tái mét, không một huyết sắc.

Hạ Đồng nhìn Lăng Hạo, không phải “địa bàn” của anh là phòng nhạc hay sao? Sao anh lại ở sân thượng!??

Lăng Hạo khề nhếch môi mỏng, đúng là trường quý tộc, không biết ai lại xui xẻo bị bọn họ ăn hiếp đây?

-Đang đánh nhau sao?-Lăng Hạo vẫn đút hai tay vào túi quần, khề nhấc môi

-Anh Lăng Hạo... bọn em chỉ, chỉ đang nói chuyện thôi.

Nguyên Nhã nói, khuôn mặt trắng bệch, dù sao quan hệ giữa Lăng Hạo với Hạ Đồng cũng xem là tốt, cô ta làm sao không sợ.

78. Chương 78: Mờ Ám

Hạ Đồng cười nhạt, nói chuyện sao? Nói chuyện mà cô đã bị họ đánh như thế này rồi nếu là thật sự đánh cô thì chắc cô nhập viện là vừa.

Lăng Hạo cười nhạt liếc nhìn cô gái bị đánh, trong chớp mắt đáy mắt hiện lên tia u ám.

-Cút hết.-Lăng Hạo thanh âm lạnh lẽo đến tận cùng, liếc mắt về Nguyên Nhã

Đương nhiên Nguyên Nhã cùng hai đứa con gái kia sợ xanh mét mặt mày, chỉ dùng ánh căm hận nhìn cô sau đó bỏ đi.

Hạ Đồng có thể nhìn ra, chắc chắn Nguyên Nhã vẫn sẽ tìm cô.

-Em có sao không?

Lăng Hạo cúi người xuống, hỏi cô

Em!?? Không phải nhóc sao? Anh đổi cách xưng hô với cô? Từ em, cô thấy ngại hơn từ nhóc nữa.

-Không sao cả.-Hạ Đồng lắc đầu nhỏ ngược nhìn anh

-Như thế này còn bảo không sao?-Lăng Hạo cau có nói

-Thật sự không sao? cả.-Hạ Đồng nói, anh khó chịu gì chứ, cô là người bị thương chứ có phải là anh đâu.

-Em đứng lên đi.-Lăng Hạo kéo cô đứng dậy

Sau đó anh cặm kề xem vết thương cho cô, ở tay bị trầy một mảng ngay khuỷu, quần áo thì xộc xệch bị dơ bẩn hết.

-Sao lại nói không sao cả?-Lăng Hạo nhìn cô nhú mày

Tại sao luôn nói không sao trong khi mình đang bị thương, tại sao cô luôn nghĩ cho người khác chứ?

-Quả thật không sao mà.-Hạ Đồng cắn cắn môi, hôm nay anh bị làm sao vậy chứ?

Lăng Hạo không thoải mái nhìn cô, sau một lúc mới thôi không nhìn cô, nắm tay cô kéo đi.

-Anh Lăng Hạo... anh dẫn em đi đâu vậy?-Hạ Đồng bị anh kéo đi bất ngờ, vội hỏi

-Em định ăn mặc như vậy đến hết buổi học sao?-Lăng Hạo vẫn kéo tay cô, nói

-Nhưng... nhưng hôm nay em không có tiết thể dục nên không có đồ mặc, em, em mặc bộ này không sao mà.

Cô hôm nay không có tiết thể dục làm gì có đồ dự phòng mà thay chứ? Làm sao có đồ để thay được?

Lăng Hạo kéo cô đi một mạch, dừng trước cửa phòng thay đồ dành cho nam sinh khối 12, Hạ Đồng khó hiểu trong lòng.

Lăng Hạo vẫn không nói gì, mở cửa dẫn cô vào trong.

Bên trong không phải không có ai, mà là có đến chừng hai mươi người, toàn là con trai, còn có người cởi trần, có người đang mặc quần thấy anh dẫn cô vào phải gấp rút mặc.

Hạ Đồng xấu hổ đỏ cả mặt, sao anh lại dẫn cô vào đây chứ? Đây đâu phải là nơi dành cho cô?

Hạ Đồng che mặt mình lại, cúi thấp đầu mình, đúng là nên đào cái hố chui xuống mà.

-Ra ngoài hết.-Lăng Hạo không điểm xĩa đến họ, lạnh lùng nói

Đám con trai xốn xáo ăn mặc chỉnh tề sau đó đi ra ngoài hết, chỉ còn lại cô và anh.

-Anh Lăng Hạo, anh dẫn em vào đây làm gì?-Hạ Đồng mặt đỏ gay cả lên, không còn mặt mũi để nhìn ai

-Em ngại gì chứ, anh không cho, chẳng ai dám nói em cả.-Lăng Hạo buồn cười nói

-Gì chứ? Em dù sao cũng là con gái mà.-Hạ Đồng chu mỏ

Lăng Hạo càng buồn cười hơn, sau đó đi đến tủ đồ mở ra, cầm bộ đồ thể dục, sau đó kêu cô:

-Chụp lấy.

Hạ Đồng vừa ngẩng đầu lên liền thấy một bộ đồ thể dục quảng đến trước mặt mình, cũng may cô chụp kịp nếu không, bộ đồ đã ụp lên mặt cô rồi.

Hạ Đồng cầm bộ đồ thể dục trong tay, nhìn anh khó hiểu.

-Em thay đồ vào đi.-Lăng Hạo nói

-Là, là của anh sao?-Hạ Đồng hỏi

-Ừ.

Hạ Đồng cầm bộ đồ, lấy thử chiếc áo ướm thử, hình như lớn hơn cô rất nhiều đó, làm sao cô mặc vừa chứ?

-Cái này, cái này...-Hạ Đồng chỉ bộ đồ

-Không thay, anh thay cho em đó.-Lăng Hạo nói vừa tiến lại phía cô

-Không, không cần, em tự thay.

Hạ Đồng hốt hoảng cầm bộ đồ chạy trong thay, sao mà lần trước là Dương Tử, lần này lại là Lăng Hạo? Bộ cô là ma-nơ-canh hay sao mà giúp cô thay đồ chứ?

Một lúc sau Hạ Đồng ngượng nghịu đi ra, Lăng Hạo nhìn cô, khẽ cười thầm, cô trong bộ đồ thể dục của anh luộm thuộm đi ra, áo rộng phồng phình, quần dài chấm đất dư một khúc, áo thể dục của anh vốn tay dài, nay cô mặc vào chả thấy tay cô đâu.

-Không được cười em.-Hạ Đồng phồng mang trợn má

-Anh không có cười.-Lăng Hạo cố nén nhin cười nói

Trông cô trong bộ đồ này, rất dễ thương, anh rất thích!!!

Bộ đồ này rộng quá đi, thân hình anh to lớn như vậy bắt cô mặc đồ của anh, nhìn mắc cười muốn chết!!!

Hạ Đồng thẹn thùng đỏ cả mặt, trừng mắt nhìn anh ý bảo anh không được cười.

Lăng Hạo quả thật rất muốn cười lớn nhưng lại nhin, càng làm Hạ Đồng vừa xấu hổ vừa tức giận.

-Lăng Hạo, không cho anh cười, không được cười.

-Anh đâu có cười.-Lăng Hạo làm mặt vô tội

-Anh mà cười em không nói chuyện với anh nữa.-Hạ Đồng làm mặt giận

-Được được, anh không cười nữa.-Lăng Hạo hòa hoãn nói

Hạ Đồng nhìn anh, cô biết anh quan tâm cô rất nhiều, cô đều có thể cảm nhận được nhưng cô luôn thắc mắc là do bản thân cô may mắn, luôn gặp xui xẻo nên được anh quan tâm hay là anh thích cô!???

Chắc chắn là do cô may mắn!!!

Vốn định cùng Lăng Hạo đi xuống phòng nhạc lại vừa vặn tới giờ giải lao, cô đành ở trong này đợi, mặc bộ này đi ra ngoài, bảo đảm mặt cô không còn để gì để mất.

Đang đợi giờ giải lao kết thúc nào ngờ cửa lại mở ra, Hạ Đồng hốt hoảng không thôi, bước vào là một toán người, người đi đầu là Dương Tử.

Hạ Đồng nuốt nước bọt núp sau lưng Lăng Hạo, không phải trùng hợp như vậy chứ?

Tất cả nam sinh bước vào đều ngạc nhiên khi thấy sự có mặt của cô, có người nói cô và anh có điều mờ ám, có người thì nói cô bám theo anh.

-Wow, Lăng Hạo cùng nữ sinh trong phòng thay đồ, không biết có gì không đây?

-Mặc đồ thể dục của Lăng Hạo luôn kìa.

Hạ Đồng thực sự rất muốn độn thổ để giấu cái mặt đỏ như trái cà chua đỏ của mình, chỉ có cách núp sau lưng anh, không dám nhìn ai.

79. Chương 79: Cái Chết Của Ân Di (1)

“Nếu như nói ông trời cho hai chúng ta gặp nhau, nói chúng ta có duyên phận, anh nhất định sẽ nắm chặt tay em, cho đến khi em không cần bàn tay này của anh, anh sẽ buông, trả em về tự do.”

...

Ánh mắt Dương Tử vẫn không biểu lộ gì ngoài lạnh lẽo, bình thản đi ngang qua cả hai, dừng trước một tủ đồ lấy quần áo thể dục của mình ra.

Hạ Đồng vẫn lấy tấm lưng cao lớn của Lăng Hạo che mặt mình, sao cô luôn gặp những tình trạng khổ sở như thế này chứ? Chuyện này mà để mọi người trong trường biết, chắc chắn cô sẽ trở thành mục tiêu ám sát của tất cả nữ sinh trong trường cho xem.

-Hai người rốt cục đang làm gì trong này?-Khiết Đạt chau mày hỏi

-Không làm gì cả.-Lăng Hạo nhún vai đáp

-Tại sao Hạ Đồng lại mặc đồ thể dục của cậu?-Thiên cũng không khỏi thắc mắc

-Đồ em ấy dơ, mình ượn.-Lăng Hạo vẫn thản nhiên đáp, y như không có chuyện gì

Hai người không nói gì thêm chỉ dán mắt vào Hạ Đồng đang đứng núp sau lưng Lăng Hạo, trong ánh mắt hiện lên tia khó chịu.

Hạ Đồng tay nắm chặt áo Lăng Hạo, cô cần ra khỏi đây ngay, ngay lập tức, cho dù thế nào đi nữa, ở đây thêm, cô sẽ không sao chịu nổi nữa.

Lăng Hạo nghiêng đầu ra sau nhìn cô, khóe môi hiện lên một đường đẹp tuyệt mỹ, không nói gì vòng tay ra sau ôm cô, để đầu cô dựa vào lồng ngực mình.

Hạ Đồng bất ngờ trước hành động của anh, nhưng vẫn dán mặt vào bờ ngực rắn chắc của anh, mặt cô đã đỏ như quả gấc, thiếu điều cái mặt cũng muốn mất.

Lăng Hạo ngang nhiên dẫn cô đi qua mọi lời bàn tán của đám nam sinh, chỉ là đang đi đến cửa liền bị giọng nói lạnh băng làm dừng chân lại:

-Tiết thể dục không phải là tiết tự học, không phải cho cậu muốn học là học, không học là không học.

Giọng nói này, lạnh như băng ở Nam Cực, cảm xúc cũng không có đan xen vào, và tất nhiên là phát ra từ miệng của Dương Tử.

Dương Tử cầm bộ đồ thể dục trên tay, quay người nhìn ra phía cửa.

-Làm sao bây giờ, tôi lại rất kém thể dục, vào học cũng vô ích thôi, không bằng không học thì tốt hơn.-Lăng Hạo vẫn đứng yên không quay lại nhìn Dương Tử, tay vẫn giữ chặt cô

-Đừng nghĩ là hội phó, tôi không dám làm gì cậu.-Dương Tử khẽ nhếch môi

-Hội trưởng đương nhiên có thể làm gì tôi, chỉ là có phạm lỗi hay không lại là chuyện của tôi, sợ đến lúc đó không có gì để cậu xử lý tôi. À, chuyện ngày hôm nay, mong là mọi người sẽ giữ bí mật.

Lăng Hạo nói xong liền dẫn Hạ Đồng đi theo, khéo môi là nụ cười nửa miệng.

Dương Tử vẫn không nói gì, chỉ đứng nhìn hai người đi dần khuất sau cánh cửa, khuôn mặt vẫn như cũ.

...

Lăng Hạo vẫn ôm chặt Hạ Đồng, còn Hạ Đồng không dám lộ mặt mình ra, cho đến khi bước chân Lăng Hạo dừng lại, đứng chừng ba phút Hạ Đồng mới tò mò hí một mắt ra xem, sau đó đứng thẳng người dậy.

Trước mắt cô là một chiếc xe mô tô phân khối lớn màu đỏ, kiểu mới nhất, thiết kế mẫu mã hiện đại modern, xe bóng loáng cô có thể nhìn rõ mặt mình.

-Không phải xuống phòng nhạc sao? Sao lại... ???-Hạ Đồng nhìn anh

-Anh đổi ý rồi.-Lăng Hạo buông tay đang ôm cô ra, dứt hai tay vào túi quần

-Nhưng... nhưng còn tiết học...

-Ai dám làm gì em, anh chịu hết.-Lăng Hạo cao giọng

Hạ Đồng liếc nhìn anh rồi nhìn chiếc xe, lần trước cô đi cùng anh, vận tốc chạy của anh cũng khá chậm cô có phần yên tâm, chỉ là, cô không dám ngồi lần hai.

-Hạ Đồng.

Lăng Hạo gọi tên cô, Hạ Đồng ngược lên liền thấy anh quăng chiếc nón bảo hiểm ỉnh, cũng may cô bắt kịp nếu không cô đã sớm “ăn” nguyên cái nón rồi.

Lúc này là bộ đồ thể dục bây giờ là chiếc nón bảo hiểm, định ám sát cô sao?

-Lên xe đi.

Lăng Hạo cũng đã đội nón ngồi lên xe, chỉ chờ cô ngồi phía sau thôi.

-Cái đó...

Hạ Đồng lưỡng lự không thôi, sau cùng cũng đội nón lên ngồi phía sau anh.

Lăng Hạo lên tay ga, sau đó chạy đi, Hạ Đồng còn chưa kịp định thần anh đã chạy đi, làm cô phải ôm eo anh để không ngã.

Vận tốc lần này, nhanh hơn lần trước nhiều!!!

Chạy ra đến cửa trường cửa liền tự động mở ra, Lăng Hạo như lái máy bay phóng ra ngoài.

Tim Hạ Đồng bị anh làm đập thình thịch, cái mạng nhỏ cũng bị dọa chết khiếp!!!

-Lăng Hạo... giảm.... giảm ga lại đi...-Hạ Đồng ngồi phía sau bị tiếng gió lấn áp, phải hét lớn lên

Lăng Hạo nghe tiếng cô rất nhỏ nhưng cũng thấy năm phần là sợ sệt, không những không giảm ga, còn tăng tốc.

Hạ Đồng ôm chặt thắt lưng anh, lần trước cũng không chạy nhanh như bây giờ, anh chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Cái mạng nhỏ của cô không chịu nổi đâu!

Lăng Hạo chạy vào cao tốc, tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy gấp hai lần, Hạ Đồng sợ muốn đứng tim, lần trước đi công viên giải trí Thanh Thanh thôi cô đã muốn xỉu, bây giờ lại ngồi trên chiếc mô tô phân khối lớn, lại chạy trên đường cao tốc, cô chịu không nổi mà!

-Chạy chậm lại đi... Lăng Hạo... chậm lại...

Gió cứ tạt thẳng vào mặt cô đau buốt, tiếng gió hòa cùng tiếng xe vang lên ù ù, áp chế cả giọng nói của cô.

Hạ Đồng la muốn rất cổ họng nhưng vẫn vô ích, đành chịu trằn, mặt áp sát lưng anh, mắt chỉ mở hi hí, hai tay vòng ra trước ôm chặt anh để khỏi bị ngã.

Lăng Hạo khoe môi cong lên một đường tuyệt mỹ, lại rất khó nắm bắt tâm tư của anh.

...

“Nếu như nói ông trời cho hai chúng ta gặp nhau, nói chúng ta có duyên phận, anh nhất định sẽ nắm chặt tay em, cho đến khi em không cần bàn tay này của anh, anh sẽ buông ra, trả em về tự do.”

...

Lăng Hạo cho xe dừng ở một bãi biển, tiếng gió mát lạnh lùa vào mái tóc đen nhánh của cô, từng cơn gió mang theo vị mặn mặn của biển, một cảm giác thoải mái, lại làm cho con người ta cảm thấy như được tự do.

Hạ Đồng đứng trên bờ cát, từng cơn sóng tạt nước biển vào, tràn lên bàn chân nhỏ bé của cô, hai chân cô đi trần, cảm nhận như biển đang nói chuyện, đang chạm vào mình.

Hạ Đồng hít thở bầu không khí trong lành, khẽ nhắm mắt tận hưởng sự tươi mát của biển, cẩn thận lắng nghe tiếng gió biển, tiếng sóng biển, như hòa mình vào dòng biển xanh mướt kia.

Lăng Hạo hai tay dút vào túi quần, đứng phía sau nhìn cô, vô tri vô giác mỉm cười.

Cô, rất có nhiều điểm giống cô ấy, đôi khi, anh lại nhầm lẫn cô ấy đang đứng trước mặt mình.

Lăng Hạo chậm rãi đi đến gần cô, mái tóc dài của cô bay lùa xòa chạm vào cánh mũi anh, tỏa mùi hương thơm ngát, lại mềm mại đến nhường nào.

Ánh mắt anh, đột nhiên trĩu mền đến nhu tình, nhìn cô gái trước mặt, sau đó nhẹ cất giọng:

-Thích không?

Hạ Đồng hơi giật mình, mở mắt ra quay người nhìn anh, cười nhẹ nói:

-Thích, em rất thích.

-Em có biết không? Cho dù trải qua bao nhiêu năm, cho dù con người ta có thay đổi đến cỡ nào, biển vẫn như vậy, vẫn hiền hòa, vẫn đứng đây đợi chúng ta, biển không bao giờ thay đổi.-Lăng Hạo trầm ấm nói

Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn anh, lời nói chứa bao nhiêu cảm xúc, chứa bao nhiêu tình cảm, lại nhẹ nhàng ảm áp như thế.

-Giống như, anh chờ chị Ân Di !? -Hạ Đồng phải thu hết can đảm mới dám nói câu này

Lăng Hạo hơi khựng người khi cô hỏi mình như thế, sau đó liền lấy lại nét bình thản ban đầu, quay qua nhìn cô, trầm giọng nói:

-Anh căn bản không thể chờ cô ấy quay lại.

Lời nói của anh mang theo sự bất lực, sự mất mát, sự đau thương.

Hạ Đồng biết anh đang rất đau khổ, cả anh lẫn Dương Tử, cả hai cũng không ai muốn thế sự như ngày hôm nay, chỉ là cô không hiểu, vì sao chị ấy lại chết?

-Em biết không? Anh thích biển, nhưng chính biển cướp lấy người con gái anh yêu.-Lăng Hạo bất lực nói

Hạ Đồng ngạc nhiên khi anh nói ra câu đó, đôi mắt to tròn mở to nhìn anh, trong lòng, cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra với cái chết của chị ấy.

-Không lẽ... !? -lời nói Hạ Đồng lắp lửng không dám nói tiếp

-Ân Di chết, do đi ca nô ra biển, ca nô lại bị hỏng nên chìm, đến khi bọn anh biết thì đã không tìm thấy Ân Di. Ai cũng nói rằng cô ấy đã chết, nhưng chính anh và Dương Tử vẫn không tin, bọn anh tìm cô ấy suốt một năm, lấy về lại là sự thất vọng, Ân Di, đã thực sự chết rồi.

Lăng Hạo nói, nỗi buồn man mát ẩn trong đôi mắt đẹp tuyệt kia, lại ưu thương đến chùng nào.

80. Chương 80: You Do Not Want That.

Hạ Đồng nhìn anh buồn bản thân cũng không vui vẻ được, thì ra Ân Di chết là do tai nạn đi ca nô ra biển.

-Nhưng... vì sao hai anh lại để chị ấy đi một mình? -Hạ Đồng khó hiểu nói

-Hôm đó, là sinh nhật Dương Tử.-Lăng Hạo trầm trầm đáp

Hạ Đồng tròn mắt, miệng không nói ra câu gì nữa, chị Ân Di mất vào ngày sinh nhật của Dương Tử, khó trách, khó trách anh lại như bây giờ.

-Nếu không phải hôm đó Dương Tử cãi nhau với Ân Di, không chịu tin tưởng cô ấy thì Ân Di đã không đi ca nô ra biển một mình.

Hạ Đồng không khó nhận ra sự căm hận trong lời nói của anh, bản thân cô cũng đang bất ngờ trước mọi thứ, chỉ có thể đứng yên nghe anh nói.

-Cô ấy là một cô gái tốt, đáng lẽ phải nhận được hạnh phúc, vậy mà lại để cô ấy ra đi, cô ấy còn quá trẻ, còn một quãng đường dài, anh còn muốn bảo vệ cô ấy nhưng mà lại không thể.

Hạ Đồng cảm nhận bản thân vừa uống phải một ly rượu chát, rất chát, không có chút vị ngọt nào, bản thân lại ghen tị với Ân Di, cô ấy quá hạnh phúc khi được hai anh quan tâm đến thế, Lâm Hạ Đồng cô cho dù nằm mơ cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

-Em nghĩ Dương Tử rất đáng thương đúng không?

Hạ Đồng không hiểu rõ ý tứ của anh, chỉ thành thật với mình nhẹ gật đầu.

Cô chỉ biết, Lăng Hạo đau lòng bao nhiêu lần thì Dương Tử sẽ đau lòng bấy nhiêu lần.

-Vậy thì anh có đáng thương không, hay là anh đáng bị khinh bỉ, khi yêu người con gái của bạn mình? -Lăng Hạo như tự cười giễu mình

-Không phải, em không phải có ý như vậy.-Hạ Đồng sưng sốt vội vàng giải thích

-Hạ Đồng, em không cần giải thích, trong mắt anh, anh căn bản không xem trọng người ta nghĩ về anh như thế nào, có xem thường anh ra sao? Nhưng mà anh không chịu được khi em cũng xem thường anh, vì thế, em đừng giải thích, em càng giải thích, anh lại càng cho rằng em khinh bỉ anh.

-Lăng Hạo, anh đừng suy nghĩ như thế, em không hề xem thường anh, em, em chẳng qua không biết giải thích thế nào cho anh hiểu, em, đáng lẽ em nên nói em rất tôn trọng anh, rất ngưỡng mộ anh, nhưng em... em...

Hạ Đồng thật muốn nhảy xuống biển cho rồi, hôm nay sao cô ăn nói lắp ba lắp bắp lời nói chẳng ra gì cả vậy, cô chỉ qua muốn an ủi anh, sao lại thành ra làm anh hiểu nhầm cô chứ?

Lăng Hạo vươn tay ra xoa nhẹ đầu cô, bàn tay anh mềm mại, ấm áp đến nhường nào. Ánh mắt anh rất dịu dàng, rất dịu dàng chất chứa toàn bộ cảm xúc, lại nhu tình không thôi.

- If possible, I would see her brother is, from a little bit of love you give all happiness for you, as you became the happiest girl. Unfortunately, you do not want that.-Lăng Hạo ánh mắt đầy nhu tình xoa đầu cô, cửa miệng phát ra một đoạn tiếng Anh

(Dịch: Nếu có thể, anh sẽ xem em là cô ấy, từ chút từ chút một yêu em, đem mọi hạnh phúc cho em, làm em trở thành người con gái hạnh phúc nhất. Đáng tiếc, em không muốn điều đó.)

Hạ Đồng khó hiểu nhìn anh, biết thế cô chịu học tốt môn tiếng Anh cho rồi, bây giờ đã không khỏi đứng đực ra vì không hiểu anh nói gì.

Nhất định sau khi về nhà Chính, cô lập tức học tiếng Anh!

...

Đúng bảy giờ tối, Lăng hạo đưa cô trở về nhà Chính, Hạ Đồng tháo nón bảo hiểm trả cho anh, khuôn mặt nhỏ vui vẻ nói:

-Ngày mai em sẽ đem trả anh bộ đồ thể dục, cảm ơn anh vì ngày hôm nay!

-Anh phải cảm ơn em thì hơn.-Lăng Hạo ôn hòa nói

-Thấy anh không sao em cũng an tâm, sau khi về nhà phải ăn cơm sau đó tắm rửa rồi leo lên giường ngủ đến sáng, đừng thức khuya.-Hạ Đồng chua dáo cắn dặn anh

-Em cứ như vợ anh vậy.

-Em không có phúc đó đâu a, em càng không muốn trở thành mục tiêu đánh ghen.-Hạ Đồng trêu chọc

-Nhóc con, chỉ giỏi trả treo.-Lăng Hạo vươn tay véo véo má cô

Hạ Đồng cười hì hì, nhìn Lăng Hạo chạy xe đi xa dần, đến khi chiếc xe lao vào màn đêm như tan vào trong bóng đêm, cô mới thôi không nhìn quay người vào trong nhà Chính.

Hạ Đồng vừa vào đến nhà liền nhận ánh mắt khác thường của bà quản gia và chị Ly. Cô nhìn bằng thân mình, sao cô quên mất mình đang mặc đồ thể dục của Lăng Hạo chứ?

-Sao giờ này mới về?-bà quản gia cau có hỏi

-Dạ cháu... cháu đi với bạn.-Hạ Đồng lí nhí nói

-Càng ngày càng không biết phép tắc.-bà quản gia chấp tay sau lưng nghiêm nghị nói

-Cháu xin lỗi, cháu sai rồi.-Hạ Đồng cúi người

-Hừ, sớm muộn cũng đi thôi, cứ ung dung đi.-quản gia hừ nhạt một tiếng sau đó quay người bỏ đi

Hạ Đồng luộm thuộm đi đến đứng cạnh chị Ly, khẽ thở dài, bà quản gia không thích cô đến thế sao?

-Hạ Đồng em kiếm đâu ra bộ đồ này vậy?-chị Ly buồn cười nói

-Em mượn của bạn.-Hạ Đồng đáp

-Bạn em chắc cũng lớn lắm nhỉ?

-Bạn ấy hơi mập, với lại lớn hơn em nhiều nên mới...-Hạ Đồng gãi đầu nói

Cô không gan nói đây là đồ của nam đâu, nếu không lời ra tiếng vào người chịu thiệt cũng là cô thôi.

Hạ Đồng sức nhớ liền hỏi chị Ly câu tiếng anh Lăng Hạo vừa nói, tuy cô không giỏi lắm nhưng cô cũng nhớ mải mại, đọc được chút chút cũng dễ hiểu.

Rốt cục chị Ly nói một câu:

-Em này giờ đang nói tiếng anh sao? Em nói hay thật đó.

Hạ Đồng nghe xong thật muốn đập đầu vào tường cho rồi.

-Chị không biết tiếng anh sao?

-Phải. Thiếu gia nhỏ rất giỏi tiếng nước ngoài hay là em thử hỏi thiếu gia xem.

Không ngờ chị Ly lại đáp một câu xanh rờn, lúc này cô phải cố gắng lắm mới nói sơ sơ câu Lăng Hạo nói với mình vậy mà chị Ly không biết tiếng anh còn kêu cô nói nghe thử, Hạ Đồng không nói gì thêm quay người bỏ đi, vừa vịn đi lên cầu thang, Dương Tử từ trên đi xuống.

-Xin... xin chào.-Hạ Đồng giờ giờ một tay lên, do tay áo quá dài cô phải kéo tay áo lên giờ lại trước mặt anh Dương Tử nhìn cô một lượt, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, không nói gì bước qua người cô.

-Khoan, khoan đã.-Hạ Đồng cầm lấy tay áo anh, níu lại

Dương Tử chau mày quay người lại nhìn cô, ánh mắt nhìn xuống bàn tay đang nắm tay áo mình.

Hạ Đồng vội vã buông tay ra, nhìn anh chớp mắt.

Dương Tử không nói gì chờ cô nói trước.

-Có thể, có thể giải thích giùm tôi câu này không?-Hạ Đồng liếm liếm môi

-Nói.-Dương Tử nhàn nhạt nói

Hạ Đồng lặp lại câu Lăng Hạo nói, tuy không chính xác nhưng cũng đúng được nửa phần.

-If possible, I would see her brother is, from a little bit of love you give all happiness for you, as you became the happiest girl. Unfortunately, you do not want that.

Dương Tử nghe cô nói xong, nói một đoạn tiếng anh, nhíu mày nhìn cô.

-Phải rồi, là câu đó.-Hạ Đồng cười nói

-Hỏi làm gì? Là ai nói?-Dương Tử tuy lạnh lẽo nói nhưng đôi mày anh tuấn chau lại

-Là, là, là tôi đọc được trong một cuốn tiểu thuyết nhưng tôi không hiểu nghĩa nên hỏi anh.-Hạ Đồng lấp liếm nói

Cô làm gì to gan đến mức nói là Lăng Hạo nói với cô chứ?

-Sao không tra từ điển?

-Tôi vốn dốt tiếng anh mà, tôi sợ từ điển biết tôi chứ tôi không biết từ điển.-Hạ Đồng tròn mắt nói

-Cũng đúng làm bài kiểm tra Văn chỉ có ba mươi lăm điểm thì tiếng anh không dưới hai mươi.-Dương Tử khẽ nhếch môi

-Anh... tôi biết tôi học tệ nhưng anh có thể giữ cho tôi một tí sĩ diện hay không?

-Cô còn câu nào ít vô liêm sỉ hơn nữa hay không?-Dương Tử dùng ánh mắt lạnh lẽo như thường

-Cái gì chứ, tôi nói thật mà, tôi dù sao cũng là con gái, anh không thể giữ sĩ diện cho tôi hay sao? Cứ nói tôi học tệ, nói tôi là gà mái.-Hạ Đồng bắt mắt nói

-Được thôi, muốn biết nghĩa câu đó chứ gì.-Dương Tử đút hai tay vào túi quần

-Phải.

-Một lát vào phòng tôi, tôi giải thích cho cô.

Dương Tử nói xong rồi xoay người đi xuống phòng bếp.

Hạ Đồng đứng ngơ ngác ra, cô cứ tưởng anh sẽ chỉ tay vào cô và nói rằng: “Con gà mái ngu dốt như cô đúng là vô tích sự, lắm chuyện, tự đi mà tra từ điển.” ít nhất là thế, vậy mà anh chỉ kêu cô lát lên phòng anh, anh sẽ giải nghĩa cho cô, bảo đảm tối nay mưa lớn!!!

81. Chương 81: Dịch Từ Điển.

Hạ Đồng sau khi tắm rửa thay đồ xong thì qua phòng Dương Tử, nhìn cánh cửa một hồi lâu, mới nuốt nước bọt gõ cửa.

Gõ cửa hai lần vẫn không có tiếng bảo vào đi, Hạ Đồng cứ tưởng anh đã ngủ, trong lòng không khỏi mất mát, là anh kêu cô tìm anh mà.

Hạ Đồng vừa quay người đi được vài bước thì cửa phòng lại mở ra, cô mừng rỡ quay người lại, ánh mắt hiện lên ý cười.

-Vào đi.-Dương Tử nói xong xoay người bỏ vào trong

Hạ Đồng cũng nhanh chóng đi vào trong theo anh.

Trên chiếc bàn tròn, một tập giấy vẽ được đóng lại gọn gàng, chiếc bút chì, gồm nằm lẫn lốc trên bàn.

Không khó nhận ra, anh vừa vẽ xong.

Hôm nay cô mới biết, anh cũng thích vẽ!!!

Đột nhiên trong đầu cô lại nghĩ đến một câu “Heo đực vẽ tranh, chắc chắn là một bức tranh không có một tí thẩm mỹ khách quan nào!!!”

-Không phải muốn biết nghĩa sao?-Dương Tử ngồi vào ghế sofa, chân vắt chéo nhìn cô

Hạ Đồng gật gật đầu.

-Từ điển bên đó, tra đến khi nào ra thì thôi.-Dương Tử chỉ vào quyển từ điển nằm trên kệ sách

-Cái gì? Không phải anh nói sẽ giải thích cho tôi sao?-Hạ Đồng trừng mắt nhìn anh

-Rèn luyện giúp cô, nếu không thì tôi cho xuống lớp mười học lại.-Dương Tử nhàn nhã nói

-Anh... tôi... rõ ràng anh... -Hạ Đồng tức đến không nói thành lời liên tục chỉ anh rồi chỉ mình

Hạ Đồng xụ mặt đi đến kệ sách với tay lấy quyển từ điển, kết quả lại làm cả đồng sách đổ xuống, ập lên đầu cô, kệ sách quá cao, cô cứ với tay lấy thành ra làm đổ.

Hạ Đồng xoa xoa đầu mình, khẽ nhăn trán vì đau, sau đó cúi người nhặt đồng sách bị mình làm đổ lên, trong lúc khó khăn đặt chúng về chỗ cũ thì đã có một cánh tay vươn ra từ phía sau cô cầm lấy đồng sách, sau đó dễ dàng đặt chúng vào vị trí cũ.

Hạ Đồng quay người nhìn anh, trong lòng cũng đầy cảm kích, có chiều cao cũng có lợi nhiều, có rất nhiều lợi thế nha.

-Rắc rối.

Dương Tử chau mày nhìn cô nói, làm mọi sự cảm kích trong lòng cô tiêu tán hết.

Hạ Đồng phồng mang trợn má đi đến ngồi đối diện anh, lật lật vài trang đầu của quyển từ điển ra, sau đó đóng lại, quả thật là cô không biết từ điển rồi.

Tại sao cô lại đi hỏi anh chứ? Đáng lẽ đi hỏi trực tiếp Lăng Hạo luôn cho rồi, tự nhiên ngồi đây dịch từ điển, có ai như cô không? Lúc này cô còn nói anh còn nhân tính, bây giờ cô muốn rút lại, nói anh có nhân tính thì không bằng nói heo đực biết hát còn hơn.

-Unfortunately... thật không mai... you do not want that... bạn không muốn điều đó... thật không mai bạn không muốn điều đó.-Hạ Đồng lẩm bẩm trong miệng, tay không ngừng viết vào quyển sổ tay

Hạ Đồng ngồi nửa giờ đồng hồ kết quả chỉ dịch được câu cuối cùng “Unfortunately, you do not want that.” cô đã nói cô không giỏi tiếng anh rồi mà, bắt cô ngồi dịch từng tiếng vậy thì bảo cô đi chết còn sung sướng hơn.

Tâm trí Hạ Đồng bắt đầu lơ đãng đi chỗ khác, một tay chống má mình, tay kia cầm viết viết vào quyển sổ.

“Heo đực phụ tình.”

“Đồ không máu không tính người.”

“Tôi sẽ trả thù.”

Đại khái là những dòng chữ đó, liên tục được cô viết vào quyển sổ, từng dòng từng dòng một, Hạ Đồng thoải mái trút giận, còn vẽ luôn cả một con heo ghi hai chữ “Dương Tử” chú thích vào.

Hạ Đồng ngồi cười khúc khích, càng ngày càng hưng phấn với trò này, cô khoanh một vòng tròn quanh con heo, rồi gạch chéo một cái, sau đó cười đầy hả hê.

Dương Tử ngồi đối diện đọc sách khẽ nhủ mà nhìn cô, khỏi cần nói anh cũng đủ hiểu cô đang làm gì này giờ, ánh mắt đen nhìn quyển sổ liên bị thu hút bởi một vòng tròn bị cô gạch nhiều đường liên tục.

Không nói gì bỏ quyển sách trên tay mình xuống, vươn tay cầm lấy quyển sổ của cô.

Đang cười hả hê đột nhiên quyển sổ bị anh giật lấy, Hạ Đồng hốt hoảng giành lại nhưng đã muộn, Dương Tử đã cầm quyển sổ lên xem, cô khẽ quan sát anh, sắc mặt hình như đen hơn lúc này nha.

-Lâm-Hạ-Đồng. Tôi kêu cô làm gì hả?-Dương Tử nghiêng răng ken két

-À, cái đó, tôi đang, đang dịch ra, vả lại, nó đâu, đâu quan trọng.

Lúc đầu âm lượng đang rất vừa nghe tự nhiên đến lúc sau giọng cô như gió thoảng, không nghe thấy nữa.

-Cô đừng nghĩ tôi bắt cô dịch là giải nghĩa giùm cô, tôi đang giúp cô rèn luyện tiếng anh của mình.-Dương Tử đặt quyển sổ xuống

-Tôi biết, tôi biết, nhưng mà, tôi buồn ngủ rồi, tôi về ngủ.-Hạ Đồng không dám ở lại thêm nữa

-I was a hen stupid, I was always annoying, so people say me is hens.

Dương Tử sắc lạnh nhìn cô, nói một câu tiếng anh.

Hạ Đồng càng khó hiểu hơn, nhìn anh.

Nhất định tiết anh văn, cô sẽ chăm chú nghe giảng.

-Dịch nghĩa câu đó cho tôi, dịch được tôi giải thích nghĩa câu kia cho cô.-Dương Tử nói xong cầm quyển sách đang đọc dở tiếp tục đọc

Không, phải, chứ!!!

Đang đùa sao? Đáng lẽ cô nên đập đầu vào tường chết quắc đi cho rồi còn hơn kêu anh giúp mình, tại sao cô lại ngu ngốc quá vậy?

-Rõ ràng đang làm khó mình, cố ý mà, mình như vậy đi bắt mình ngồi dịch từ điển.-Hạ Đồng cầm cây viết gạch một đường vào quyển sổ

Hạ Đồng liên tục ghi vào sổ hài từ “Heo đực” đến nỗi chữ này nằm chồng lên chữ kia, màu đen của mực phủ kín cả tờ giấy trắng tinh.

Dương Tử đọc quyển sách từ đầu đến cuối vẫn không thèm liếc cô dù chỉ một cái, khóe môi nhàn nhạt nhếch lên một tí, anh đang làm trò gì thế này? Bản thân anh quá nực cười mà!!!

- - -

Anh không muốn xem cô là cô ấy, bởi vì cô và cô ấy quá khác nhau, nhưng mà bản thân anh không thể ngăn lại những hành động quái gở của mình. Thật buồn cười.

- - -

Hạ Đồng ngồi đúng một giờ đồng hồ, nhìn quyển từ điển từng trang từng trang, cảm thấy rất nhàm chán, bản thân ngủ lúc nào cũng không hay, quyển từ điển được mở ra không đóng lại, bàn tay phải của cô cầm cây viết vẫn không buông ra, tay kia đặt phía trên bàn để đầu gác lên.

Dương Tử nheo nheo mắt nhìn cô đang nằm gục trên bàn, con người đen láy hiện lên vệt sáng, như ánh đèn sáng giữa màn đêm u tối.

Anh chăm chú nhìn cô, chăm chú nhìn, ngay cả chớp mắt cũng không có, mi mắt cũng không động đậy.

Anh nhớ, bản thân từng ngắm một người, ngắm nhìn cô ấy cười, cô ấy ngủ, những lúc cô ấy vui vẻ hạnh phúc nhất!!!

...

Trong một căn phòng ngủ, ánh đèn sáng trưng chiếu sáng căn phòng, cô gái lẳng lặng chìm vào giấc ngủ say, đôi má hồng phúng phính, hơi thở yên ổn, khóe môi là nụ cười, cũng thấy cô đang mơ một giấc mơ rất hạnh phúc.

Chàng trai ngồi bên cạnh giường say đắm nhìn cô gái ngủ, không che giấu nụ cười hạnh phúc, một tay nắm chặt tay của cô gái kia, không hề có ý định sẽ buông ra. Anh cứ nhìn cô ngủ, nhìn mãi, ánh mắt không hề chuyển động hay di chuyển đi chỗ khác.

Anh khẽ cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, tuy nhẹ nhàng nhưng nồng hậu, lại chất chứa rất nhiều sự trù mến, yêu thương.

Đến khi ngủ cô cũng đáng yêu, xinh đẹp đến thế, cô có khuôn mặt bầu bĩnh, đôi má hồng phúng phính, đôi môi đỏ chúm chím, làn da trắng nõn, mái tóc đen dài tỏa ra mùi hương dịu nhẹ của loài hoa oải hương Pháp.

-Có biết là, em rất quan trọng với anh không?-anh nhu tình như nước, dịu dàng như mây, êm ả như làn gió nhẹ, trù mến nói với cô gái

...

Nếu như nói ông trời nắm giữ tất cả số phận của con người, vậy thì anh sẽ quyết chiến để làm chủ số phận của mình, anh không muốn bất kì ai giữ lấy số phận của mình, kể cả ông trời

82. Chương 82: Mất Hình Tượng

Sáng sớm hôm sau, Hạ Đồng thức dậy, ngái ngủ nhìn xung quanh, vò vò mái tóc rối mù của mình, sau đó lập tức tỉnh ngủ, làm sao cô lại có thể trở về phòng của mình ngủ được?

Không lẽ Dương Tử tốt đến vậy, đưa cô về phòng?

Oa, coi như anh còn tính người nha!!!

Hạ Đồng cấp tốc sửa soạn lại bản thân, ăn mặc chỉnh tề, sau đó cầm chiếc cặp xuống tầng dưới.

Hạ Đồng vừa xuống tới phòng bếp, thấy chị Ly đang loay hoay, vui vẻ nói:

-Xin chào buổi sáng!!!

Chị Ly quay sang nhìn cô, không hiểu sao lại lắc đầu, chặc lưỡi.

-Chị có thể nói, em lại làm gì sai nữa rồi?-Hạ Đồng nói, chỉ có khi cô làm sai, chị Ly mới lắc đầu, sau đó liên tục chặc lưỡi

-Em có biết, tối qua em đã phá vỡ hình ảnh của một người con gái thùy mị nết na hay không?-chị Ly tắt bếp, sau đó quay sang nhìn cô lại lắc đầu

-Em đã làm gì?

-Tối qua em ngủ quên trên phòng thiếu gia nhỏ, thiếu gia kêu chị đưa em về phòng, chị vừa lên thật muốn đập chiếc gối vào mặt em, cho em thấy em mất mặt bao nhiêu.-chị Ly vừa xúc thức ăn vào đĩa vừa nói

-Bộ xấu hổ lắm sao?-Hạ Đồng mặt méo sẹo nói

-Rất xấu hổ là khác, tối qua khi chị lên thấy em ngủ gục trên bàn, bản thân em còn nói mớ, gì mà heo đực xấu xa, heo đực chết bầm, đã vậy tay chân còn quơ qua quơ lại, không những vậy em còn chảy cả ke lên bàn, chị còn phải dìu em về phòng nữa.-chị Ly nói xong chặc lưỡi tiếp

Lúc này cô nói anh có nhân tính, cho cô rút lại!!! Chị Ly mới là người đưa cô về phòng a!!!

Hạ Đồng lấy hai tay che mặt mình lại, cô cần mua mặt nạ rồi, sao cô lại có thể ngủ xấu như thế, mắt mặt quá đi, mắt mặt quá đi!!!

Hạ Đồng liên tục đập đầu vào tường, thà cô chết quắc đi cho rồi, sống chỉ toàn mất mặt, xấu hổ, bao nhiêu sự xấu hổ đều dồn về một mình cô.

Nhưng mà cô không dám đập đầu chết, cô sợ đau!!!

Vậy thì thà bị anh sỉ nhục, nói cô không phải con gái, nói cô là con gà mái lắm chuyện, cô cam tâm cho anh chửi đó!!!

Dương Tử cùng Thiên từ phía trên tầng đi xuống, Thiên vẫn như thế, dịu dàng, ấm áp, Dương Tử vẫn lạnh lùng, cách xa như chúa tể đứng ở trên cao.

Hạ Đồng quả thật không còn mặt mũi để nhìn mặt anh, chỉ có cách che mặt mình lại, cứ coi cô là người vô hình đi!!!

-Chào buổi sáng, Hạ Đồng!!!-Thiên ngồi vào ghế nhìn cô nói

-Chào buổi... sáng...-Hạ Đồng quơ một tay, tay kia vẫn che mặt mình

Sau đó cô liền gục đầu xuống, thật muốn đào cái hố chui xuống cho rồi. Lâm Hạ Đồng mày đúng là quá mất mặt mà!!!

-Em đến trường trước, hai anh ăn ngon miệng.

Hạ Đồng nói xong cấp tốc vọt chạy ra ngoài, cuộc đời này, cô phải làm xám hói rồi.

Dương Tử đặt bộ dụng cụ ăn xuống, ánh mắt tĩnh lặng nhìn ra phía cửa, rất khó nắm bắt tâm tư của anh.

Hạ Đồng chạy một mạch đến trường, đi lên lớp, ngồi vào bàn của mình, ai có thể giúp cô giải thích câu tối qua anh nói không?

Cô không tin, bản thân mình lại đi thua một câu tiếng anh ngắn ngủn.

Hạ Đồng đang suy nghĩ nghĩa của câu anh nói, điện thoại reo lên một hồi chuông dài, khỏi cần coi là ai gọi cô cũng biết là ai, ở đây trừ Lăng Hạo, chẳng ai gọi điện cho cô.

-Em nghe.-Hạ Đồng bắt máy nói

[...Em đang làm gì vậy?...]-Lăng Hạo đầu dây bên kia trầm ấm hỏi

-Ồ trong lớp thôi, thế còn anh?

[...Đang nhớ một người...]

Hạ Đồng mở to đôi mắt, sau đó cười nhẹ, anh lại nhớ đến chị ấy, chắc anh đang buồn lắm.

-Lát mời anh ăn kem, bảo đảm hết nhớ.-Hạ Đồng cười cười nói

Mỗi lúc cô buồn hay có tâm sự, cô đều ngồi một mình ăn ly kem to đùng, ly này đến ly khác, đến khi không ăn được nữa, cơ thể cũng lạnh lên, tâm trạng lại quên đi cái buồn.

[...Được, ra về anh đợi em...]-lời nói của anh rõ ràng mang theo ý cười

-Em có đem đồ thể dục cho anh, một lát xuống phòng nhạc được không?

[...Được...]

-Vậy lát gặp anh.

Hạ Đồng nói xong cúp máy, đôi môi nhỏ hiện lên nụ cười, không cần biết cô yêu cầu gì, cô cần gì, muốn gặp anh khi nào, nhưng mà chỉ cần cô nói, anh lập tức nói được.

Bản thân cô quá may mắn khi gặp được Lăng Hạo, đối với anh, tình cảm của cô còn cao hơn tình bạn nhưng mà vẫn còn dừng lại trước ngưỡng cửa tình yêu.

Cô vẫn không dám nghĩ tới, sẽ có một mối tình đẹp, hay là làm người khác hâm mộ chỉ cần người ấy yêu cô thật lòng, cô lập tức toàn tâm toàn ý yêu lại.

Vào giờ giải lao, Hạ Đồng đang dọn dẹp tập vở cầm bộ đồ thể dục của Lăng Hạo trên tay, bước chân ra khỏi lớp.

Đi đến ngã rẽ của cầu thang cuối dãy hành lang, từ phía sau đột nhiên truyền đến một bàn tay thô bạo đẩy cô, do bị xô bất ngờ không hề phòng bị, Hạ Đồng mất đà té nhào xuống chân cầu thang, bàn tay vẫn ôm chặt đồ thể dục của Lăng Hạo.

Dưới chân truyền đến một cơn đau đớn, Hạ Đồng nhắm mắt, một tay ôm cổ chân mình mới phát hiện bị chân không những bị sảy mà còn chảy máu, tuy không nhiều nhưng cũng tí tách rơi.

Hạ Đồng cắn răng nhìn lên trên, phát hiện không có ai cả, một bóng người cũng không nhưng mà rõ ràng có một bàn tay đẩy cô xuống cầu thang, bàn tay ấy như muốn giết chết cô lực đẩy rất mạnh, là ai thù hận cô đến thế muốn đẩy cô té xuống cầu thang?

Hạ Đồng khó khăn vịn tay vào tường, trán bịn rịn mồ hôi, chân cô rất đau, đau đến mức cô suýt bật khóc nhưng lại không thể khóc.

Hạ Đồng vịn tay vào tường bước chân khập khiễng bước lên trở lại, phòng y tế là nơi có thể giúp cô bớt đau.

Bộ đồ thể dục bị cô bỏ quên nằm trên nền đất, phảng phất mùi hương dịu nhẹ như mùi hương trên người Lăng Hạo...

Từ trên cầu thang tầng trên, khóe môi của người con gái hiện lên tia hung ác lại vô cùng thỏa mãn với thành quả của mình, khẽ quay người đi, một nụ cười gian ác vẫn còn lưu lại.

Hạ Đồng cực nhọc vịn hành lang đi về phía phòng y tế, nhưng mà càng đi lại càng không đến được, cứ như phòng y tế cách xa cô, cứ như cô có đi cũng sẽ không đến được.

Có rất nhiều người qua lại, cũng có rất nhiều người nhìn cô nhưng cũng có rất nhiều người vô tâm, chỉ nhìn không giúp cô.

Hạ Đồng cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng lạc lõng, lại không tự chủ mà rơi nước mắt, không phải vì đau ở chân mà vì sự vô tình của họ.

Bộ cô đáng ghét đến thế sao???

Hạ Đồng cúi đầu cắn răng chịu đựng, nước mắt vẫn hòa lẫn vào mồ hôi mặn chát, dưới chân không ngừng truyền lên cơn đau nhói.

-Làm sao vậy?

Một giọng nói tuy rất nhẹ nhàng giống như chỉ tùy tiện hỏi, nhưng lại mang vài phần quan tâm, lời nói mang theo sự lạnh giá tốt cùng, một luồng hàn khí quen thuộc nhanh chóng bao quanh cô.

83. Chương 83: Lí Do Lần Này Làm Tôi Không Thoải Mái

Hạ Đồng ngẩng đầu đôi mắt to tròn ngân ngấn nước mắt nhìn anh, cô chưa đủ thảm hại hay sao mà còn gặp anh vào lúc này chứ? Cô không muốn trước mặt anh mà khóc, trước mặt anh yếu đuối.

Dương Tử nhìn cô sau đó di chuyển tầm mắt xuống chân cô, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại.

-Bị gì vậy?-Dương Tử không nóng không lạnh hỏi

-Không cẩn thận nên... nên té xuống cầu thang.-Hạ Đồng nhỏ giọng đáp

-Đúng là chỉ gây rắc rối.-Dương Tử cau có

Cô cũng đâu muốn, là có người cố ý đẩy cô xuống mà, rõ ràng là có nhưng lại không thấy ai, cô nói chưa chắc anh đã nghe, cô đau lắm rồi còn la cô nữa.

Hạ Đồng cúi đầu nhìn gót giày của mình, khoe mắt vẫn ướt ướt, không thể nhỏ nhẹ một chút hay sao?

Dương Tử chậm rãi tiến về phía cô, vừa đứng cách cô hai bước thì đã có một giọng nói vang lên làm bước chân anh dừng lại.

-Hạ Đồng.

Đột nhiên giữa không trung lại vang lên một giọng nói khác, giọng nói này, hơi hệt đến bao nhiêu, lại trầm ấm đến nhường nào.

Hạ Đồng vô thức quay đầu, đã thấy Lăng Hạo đứng trước mặt mình, trên tay anh còn cầm đồ thể dục của mình.

Bộ quần áo thể dục... !??

Lúc này, cô quên đem mắt.

-Lăng Hạo...-Hạ Đồng gọi tên anh, vết thương ở chân lại không ngừng nhói lên

-Làm sao vậy?

Rõ ràng Lăng Hạo gọi tên cô nhưng ánh mắt lại dừng trên người Dương Tử, đúng năm giây Lăng Hạo mới bước lên gần cô.

-Không cẩn thận nên... té cầu thang.-Hạ Đồng vịn tay vào thành lan can

-Sao lại bất cẩn như thế?-Lăng Hạo nhìn chân cô rướm máu nhíu mày nói

Ít nhất, Lăng Hạo quan tâm cô, tuy lời lẽ mang theo sự khó chịu, cộc cằn hỏi nhưng thật ra cô biết anh đang lo lắng, trách cô quá bất cẩn, dù sao cũng hơn Dương Tử, không bao giờ hỏi cô có đau không, có cần giúp không, anh chỉ nói cô thật rắc rối.

-Anh đưa em đến bệnh viện.-Lăng Hạo tiến lên đứng gần cô trong gang tấc

Hạ Đồng còn định nói mình không sao, chỉ cần vào phòng y tế súc thuốc là xong thì cả người đã nhẹ bẫng, cơ thể bị cánh tay rắn chắc đỡ an toàn của Lăng Hạo bế lên.

-Lăng Hạo, bỏ em xuống đi...

Hạ Đồng nhất thời hoảng loạn, ở đây, có rất nhiều người, anh lại bế cô lên, làm sao cô minh bạch bản thân mình với họ rằng mình không mơ tưởng đến anh ấy chứ!??

-Im lặng nếu không anh sẽ nói với bọn họ: Bạn trai bế bạn gái có gì lạ.-Lăng Hạo nói, hoàn toàn chắc nịch không hề đùa giỡn

Hạ Đồng ngậm miệng nhưng vẫn không dám tin những gì mình nghe, nếu không phải vết thương ở chân đang từng đợt kéo cơn đau đến, cô sẽ nghĩ là mình đang mơ.

Lăng Hạo hài lòng với thái độ ngoan ngoãn của cô, ngang nhiên bế cô đi ngang qua Dương Tử.

Nhưng mà, chỉ vừa đi ngang Dương Tử, bàn tay buông thõng của cô, bị một bàn vô cùng lạnh giá, không hề có một độ ấm nào nắm lấy.

Bước chân Lăng Hạo dừng lại, nhưng vẫn bế chặt lấy cô.

-Hội trưởng, chẳng lẽ đưa học viên bị thương đến bệnh viện cũng là sai sao?-Lăng Hạo xoay người nở nụ cười mỉa mai

-Không sai, chỉ là học viên này, là trợ lý của tôi. Trợ lý bị thương, hội trưởng như tôi ít nhiều cũng phải chịu trách nhiệm.-Dương Tử không để ý cười lạnh nhìn Lăng Hạo

-Không cần đích thân hội trưởng ra mặt, bạn của tôi, tôi tự lo được.-Lăng Hạo cười cợt đáp

-Như vậy thì không nên, trợ lý của tôi cứ để tôi lo.-Dương Tử thoang thả dứt hai tay vào túi, nhàn nhạt nói Không Hiểu sao xung quanh dấy lên một luồng gió, vô cùng lạnh giá, cứ như cô đang ở Nam Cực vậy, xung quanh cũng nổi lên không ít tiếng xì xầm.

Đáng tiếc cô lại không có tâm trạng nghe họ nói chuyện nhảm nhí, chỉ biết hai anh, đang không ngừng khiêu khích nhau.

Đúng lúc không khí đang rất nặng nề, lạnh lẽo thì tiếng chuông báo kết thúc giờ giải lao reo lên, cô thầm cảm ơn, cũng nhờ nó, không khí mới bớt căng thẳng.

Xung quanh không vì vậy mà giải tán đi, còn kịch liệt ở lại xem.

Rốt cục một giọng nói uy nghiêm đầy quyền lực vang lên:

-Về lớp hết.

Giọng nói này, phát ra từ Lăng Hạo.

Nhưng mà có nhiều người không chịu về lớp ở lại xem cuộc vui.

-Cút hết cho tôi.-Lăng Hạo mắt kiên nhẫn lặp lại, quét ánh mắt lạnh như băng qua đám nam sinh nữ sinh xung quanh

Đương nhiên một điều tất cả sợ hãi giải tán, không còn sót một ai, khắp hành lang trống trơn chỉ còn ba người.

Có ai giải thích đang xảy ra chuyện gì không? Có chiến tranh hay sao vậy? Tại sao lại ra tình trạng này chứ? Cô, nên cười hay nên khóc đây? Cô, may mắn hay xui xẻo vậy?

-Hai cậu lại cãi nhau sao?

Từ xa vang lên một giọng nói, đầy khó chịu.

Hạ Đồng nhìn ba người đang bước lại, trong lòng thầm mừng, đúng là cứu tinh của cô.

-Có phải chưa đủ rắc rối hay không, bây giờ hội trưởng lẫn hội phó lại cãi nhau?-Khiết Đạt cau có nói

-Chỉ một chuyện nhỏ nhất có cần làm lớn lên không chứ?-Thiên cũng khuyên ngăn

-Nhỏ nhất? Đúng là nhỏ nhất nhưng lại có người muốn làm lớn.-Lăng Hạo bốn cợt nói

-Hừ, là ai gây sự với ai, chắc không cần tôi nói.-Dương Tử hừ nhạt

-Hai cậu tại sao lại phải như thế chứ?-Sa Sa khó chịu nói, đồng thời quét ánh mắt qua Hạ Đồng đang được Lăng Hạo bế

Hạ Đồng cảm thấy thật hối hận, thà cô không được bắt kì ai quan tâm còn hơn bây giờ, bàn tay nhỏ nhắn không bị Dương Tử nắm khê kéo vạt áo Lăng Hạo.

Lăng Hạo cúi người nhìn cô, lại thấy ánh mắt xin anh thả cô xuống, anh khẽ cười, nụ cười thật sáng lạng, lại ấm áp như những tia nắng sớm mai ngoài trời xanh.

-Nhóc con, đừng quậy, anh sẽ bế em đến bệnh viện.

Lăng Hạo thì thầm vào tai cô, không hề có ý định sẽ thả cô ra.

-Thật là nhảm chán! Các người cứ đứng đó mà nói chuyện, tôi còn phải đưa em ấy đến bệnh viện.-Lăng Hạo khẽ nâng môi mỏng sau đó bế cô bước đi

Bàn tay cô bị Dương Tử nắm, lại bị tách ra, anh cũng không có ý định sẽ níu lại, không hiểu sao, cô cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất hụt hẫng, một nỗi mất mát ủa tới, đến cô cũng không biết bản thân mình mất gì.

Cô cũng không ngoái đầu nhìn bốn người kia, chỉ kịp nghe lời Khiết Đạt trách móc cùng giọng nói lạnh như băng của Dương Tử trả lời trước khi Lăng Hạo bế cô vào thang máy.

-Cậu là hội trưởng sao lại cứ cùng hội phó cãi nhau chứ?

-Có vấn đề gì sao? Chẳng phải ba năm nay vẫn vậy, chỉ là lí do lần này làm tôi không thoải mái.

Lăng Hạo bế cô vào thang máy, không hiểu sao lòng ngực cô như bị rút cạn oxy, ngực phập phồng, một luồng khí lạnh tràn vào lồng ngực, trong đầu vẫn nghĩ đến câu nói của Dương Tử: Lí do lần này làm tôi không thoải mái.

Cũng đúng, hai người cãi nhau lại vì cô, cũng rất vô lí.

-Thả em xuống đi.-Hạ Đồng hơi cựa quậy, muốn đứng xuống

-Có phải giận anh không?-Lăng Hạo không thả cô xuống, ngược lại còn ôm chặt hơn

-Giận? Vì cái gì mà giận?-Hạ Đồng cười nhẹ hỏi anh

Anh tốt với cô như vậy, côỡ lòng giận anh sao?

-Không có, em làm sao giận anh.-Hạ Đồng lắc đầu nhỏ

-Nhưng biểu lộ của em không như em nói.-Lăng Hạo chau mày

-Là anh suy nghĩ nhiều thôi, chân em đau thế này thì mặt không nhăn mới là lạ.-Hạ Đồng cười cười nói

-Em biết không, nhiều lúc anh lại rất sợ em cười.-Lăng Hạo khẽ thở dài

-Vì sao?

Cô lại không hiểu, vì sao anh lại sợ cô cười?

-Em quá lương thiện, quá vô ưu vô lo, cho dù có thế nào em cũng có thể mỉm cười nói rằng mình không sao để cho người khác không lo lắng nhưng chính trong lòng em đang rất đau, rất khó chịu. Anh thà những lúc em đau, em khó chịu, em cứ khóc, anh lại thấy nhẹ nhõm.

Lúc ấy cô chỉ có một cảm giác, cảm giác rất hạnh phúc, cảm giác xúc động tột cùng, lại cảm thấy rất nhẹ nhõm, cứ thế mà chui rúc vào bờ vai anh khóc.

Cô mệt mỏi, rất mệt mỏi, cô thì sai gì? Hết lần này đến lần khác gây sự với cô, cô nhẫn nhịn, xía xối mĩa mai cô, cô im lặng, đến khi không nhịn được mới đứng lên chiến đấu lại bị nói ỷ vào người khác, trường quý tộc là một chuỗi con người giả tạo, xoay quanh lớp mặt nạ đẹp đẽ hào nhoáng là bộ mặt xem thường người khác.

Hạ Đồng cứ rúc vào bờ vai Lăng Hạo khóc, nhưng lại không phát ra tiếng, cũng chỉ lẳng lặng rơi nước mắt làm ướt cả bờ vai anh, Lăng Hạo khẽ thở phào một tay vỗ vỗ bờ vai gầy đang run lên của cô.

Ít nhất cô khóc, anh lại thấy nhẹ lòng!!!

84. Chương 84: Đến Khi Anh Hiểu Rõ Bản Thân Mình

Hạ Đồng khóc một hồi cũng ngừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lem nước mắt ngược nhìn Lăng Hạo, cô nở nụ cười thật tươi với anh, nói:

-Bây giờ em lại là Lâm Hạ Đồng vui vẻ rồi!

-Nhóc con, vui buồn thất thường rất dễ bị trầm cảm.-Lăng Hạo cười cười ghẹo cô

-Thật sao? Em không muốn biến thành một cô gái bị trầm cảm đâu a.-Hạ Đồng quỳnh qua quỳnh quýt Lăng Hạo phì cười.

-A, anh chọc em.-Hạ Đồng phồng mang trợn má, đánh nhẹ vào vai anh

Lăng Hạo bật cười, đúng lúc thang máy mở cửa, Lăng Hạo mới bế cô ra khỏi thang máy đi một mạch dừng trước chiếc xe thể thao vàng đen.

Anh mở cửa đặt cô vào chiếc ghế phụ bên cạnh ghế lái, sau đó vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

-Em không muốn vào bệnh viện.-Hạ Đồng gục đầu xuống, hai tay nắm chặt, y như đứa trẻ sợ đến bệnh viện sẽ bị tiêm thuốc

-Vì sao?

-Em ghét mùi của bệnh viện.

-Chỉ đến xem chân em bị làm sao thôi, sẽ nhanh lắm.-Lăng Hạo y như dỗ một đứa trẻ

-Không thích.

-Hay là sau khi xem xong anh dẫn em ăn kem.

-Còn phải ăn bánh macaron, bánh su kem và trà sữa caramen.-Hạ Đồng cười tinh ranh đòi hỏi

-Giỏi lắm nhóc.-anh xoa xoa đầu cô

-Hi hi.

Lăng Hạo nhấn ga chậm chậm chạy đi, một lúc sau anh cho xe dừng trước bệnh viện tư nhân Nhân Vương, Lăng Hạo vẫn bế cô lên đi vào trong, cho đến khi bác sĩ cùng vài y tá xem chân cho cô, cô mới biết đây là bệnh viện thuộc tập đoàn Lăng Vương.

-Tình trạng của tiểu thư cũng không nghiêm trọng, xương không bị gãy hay nứt, chỉ bị sáy chân, cần phải bó bột để chỉnh lại.-bác sĩ nâng nâng chiếc kính, chuyên nghiệp cầm bệnh án nói

-Cần tốn bao nhiêu thời gian để bình phục?-Lăng Hạo hỏi

-Nếu tránh đi lại nhiều và động đến vết thương thì một tuần sẽ hồi phục, còn ngược lại thì khoảng hai tuần.-bác sĩ đáp

-Bây giờ có thể đưa cô ấy đi không?

-Được, còn nữa mỗi ngày phải thay bột tối thiểu hai lần.-bác sĩ đóng bệnh án lại sau đó cùng y tá ra ngoài

-Đi đi, em muốn ăn, em đói bụng.-Hạ Đồng chu mỏ nói

-Em có phải là heo không? Sao anh chỉ nghe em nói ăn không vậy?-Lăng Hạo véo má cô

-Không thích heo. Em không phải heo, em chỉ là một cô gái thích ăn thôi.-Hạ Đồng phản bác

-Được được, em chỉ là một cô gái thích ăn.

-Vậy thì mình đi đi, em muốn ăn lắm rồi.-Hạ Đồng lay lay tay anh

Lăng Hạo quả thật nhiều lúc chịu thua tính trẻ con của cô, không còn cách nào khác phải chiều theo cô, cẩn thận dìu cô ra xe.

Lăng Hạo cho xe dừng trước Cake World, cả hai lên trên tầng hai, ngồi cạnh cửa kính có thể nhìn xuống phía dưới.

Phục vụ nữ rất lễ phép đặt hai chiếc menu xuống bàn, lâu lâu lén lút liếc nhìn Lăng Hạo.

-Một coffee.-Lăng Hạo nói

-Em ăn gì kêu đi.-Lăng Hạo nhìn cô nhấp môi một ít nước lọc

-Một phần kem sô-cô-la, một phần bánh macaron, bánh su kem và trà sữa caramen.-Hạ Đồng nói xong đóng menu lại mỉm cười đưa cho phục vụ

-Vâng, chúng tôi sẽ mang lên ngay.

Phục vụ bưng những thứ cô gọi lên, sau khi đặt lên bàn nữ phục vụ không đi vội. Thấy phục vụ như có chuyện muốn nói, Lăng Hạo lên tiếng:

-Còn việc gì nữa sao?

-À không có, chỉ là tôi muốn hỏi tiểu thư đây có muốn tôi chuẩn bị bánh sinh nhật như lần trước không?-phục vụ nói

Hạ Đồng đang ăn bánh macaron cũng suýt bị sặc, sao phục vụ ở đây nhớ lâu quá vậy?

Hạ Đồng nhanh chóng nhận thấy ánh mắt bất thường của Lăng Hạo nhìn mình.

-Cái đó không cần đâu.-Hạ Đồng vội xua tay

Phục vụ gặp người xuống sau đó bước đi.

Hạ Đồng thấy Lăng Hạo cứ nhìn mình hoài, khó khăn nuốt miếng macaron vào miệng.

-Lần trước em ở đây ăn sinh nhật sao?-Lăng Hạo tay khuấy đều ly coffee hỏi

-Cũng lâu lắm rồi.-Hạ Đồng băng quơ nói

Lúc cô ăn sinh nhật cùng Dương Tử cũng chỉ mới hai ba ngày trước.

-À...

Rõ ràng từ à phát ra từ cổ họng anh lại kéo dài đến thế.

-Anh ăn đi.

Hạ Đồng nhanh chóng đánh trống lảng mức một muỗng kem sô-cô-la to dùng đưa đến trước mặt anh.

Lăng Hạo đôi khi cũng phải khâm phục sự đánh trống lảng của cô, cô không có ý định nói anh cũng không ép tới, há miệng ăn muỗng kem của cô.

-Lăng Hạo, anh có thể giải thích cho em câu này không?-Hạ Đồng đưa muỗng kem trở lại ly kem, tự mức kem ỉnh

-Em nói đi.

-I was a hen stupid, I was always annoying, so people say me is hens.-Hạ Đồng lặp lại câu Dương Tử nói

-Tôi là một con gà ngốc nghếch, tôi đã luôn gây phiền phức, vì vậy mọi người gọi tôi là con gà mái.-Lăng Hạo không nhanh không chậm nói

Hạ Đồng nghe anh nói xong thật muốn mắng vào mặt Dương Tử cho hả giận. Nếu cô tốt tiếng anh nhất định cô sẽ nói một câu “Heo đực phụ tình, không tim không máu không nước mắt.”

-Còn câu của anh?-Hạ Đồng hỏi tiếp

-Anh tưởng em biết chứ?-Lăng Hạo cầm ly coffee uống một ngụm

-À, cái đó, cái đó...

Hạ Đồng gãi gãi đầu, sao anh đề cao cô quá vậy? Nếu câu đó cô biết đã không cần ngồi trong phòng Dương Tử dịch cả đêm rồi cục cũng biết câu cuối cùng.

-Em không biết sao?

Hạ Đồng cúi đầu gật nhẹ, sau đó uống một ngụm trà sữa caramen.

-If possible, I would see her brother is, from a little bit of love you give all happiness for you, as you became the happiest girl. Unfortunately, you do not want that.

-Có thể dịch ra không?-Hạ Đồng nâng đầu nhìn anh

-Anh đã nói rồi, em hiểu như vậy thôi.

-Hả!? Vậy em kêu anh nói làm gì chứ?-H5a Đồng nói nhỏ, sau đó cầm bánh su kem lên bỏ vào miệng

-Đến khi nào anh có thể hiểu rõ bản thân mình thì anh sẽ nói cho em biết.-Lăng Hạo cười dịu dàng

-Em chỉ nói vậy thôi.-Hạ Đồng xua xua tay

Lời nói của anh quá cao siêu, ẩn ý trong đó, người ngu dốt như cô có nghe cũng không hiểu, vẫn là để anh từ từ giải thích đi.

Lăng Hạo cũng không nói gì thêm, chăm chú quan sát cô, ý cười trong đôi mắt không hề che giấu.

85. Chương 85: Không Có Trong Cuốn Tiểu Thuyết Nào

Trên sân thượng của trường Nhuận Lâm, hai cô gái đứng đối diện nhau, một người là Nguyên Nhã, người kia là Kim Sa Sa, khuôn mặt đẹp kiều sa dưới ánh nắng của mặt trời, mấy tóc quần bay lùa xòa trong gió.

-Chị Sa Sa.-Nguyên Nhã ngữ khí đa phần là lễ phép

-Có phải một mình em không đủ bản lĩnh?-Sa Sa không vòng vo nhếch mép cười càng làm vẻ đẹp kiều sa của cô ta càng sắc sảo hơn

-Không phải đâu, lần trước vì có anh Lăng Hạo.-Nguyên Nhã biện bạch

-Vậy thì không tốt rồi.-Sa Sa nói về mặt lộ ra tia nguy hiểm

-Chị định làm thế nào?

-Tình bạn là một tình cảm thiêng liêng, vậy thì chúng ta sử dụng nó vậy, cho nó biết thế nào là tình bạn.

Sa Sa nói đồng thời cười lớn, nguy hiểm không thôi, Nguyên Nhã mặc dù không hiểu nhưng vẫn thích điều đó.

...

Lúc Lăng Hạo đưa Hạ Đồng về đến nhà Chính trời cũng sắp tối, Lăng Hạo mở cửa xe sau đó đỡ cô vào trong.

-Cậu Lăng Hạo...-bà quản gia khuôn mặt lộ ra tia ngạc nhiên

-Lâu rồi không gặp, chào bà.-Lăng Hạo đỡ cô ngồi xuống ghế sofa sau đó cúi người nói

-Đã lâu không gặp.-quản gia thái độ lập tức không vui vẻ nói

-Bà vẫn còn giận cháu chuyện đó sao?-Lăng Hạo đứng thẳng người, cười cười để lộ hàm răng trắng tăm tắp

-Một người muốn cười nhưng lại không thể cười, cũng sống trong đau khổ, còn một người lúc nào cũng cười vui vẻ thật không biết người đó có đau khổ hay không?

-Điều cháu có thể nói vẫn là câu nói đó, cháu xin phép, chào bà.

Lăng Hạo gặp người sau đó nhìn cô cười nhẹ ý bảo nhớ chăm sóc bản thân tốt, sau đó rời đi.

Hạ Đồng theo dõi này giờ cứ ngây người ra, hai người nói những gì cô cũng không hiểu, rốt cục cả quản gia và Lăng Hạo đang nói đến gì vậy?

-Quen thân với Lăng Hạo lắm sao?-quản gia quay sang nhìn cô

-Dạ!? Cũng hơi thân thôi ạ.-Hạ Đồng ngắc đầu nói

-Đừng nói tôi không nhắc nhở, tốt nhất đừng bao giờ đề cập đến Lăng Hạo trước mặt thiếu gia nhỏ, còn nữa, cô dính dáng đến Lăng Hạo thì nên cẩn thận.

Bà quản gia nói xong rồi quay người bỏ đi.

Hạ Đồng ngây ngẩn ra, lời của bà ám chỉ điều gì chứ? Cô cảm nhận được, bà không thích Lăng Hạo? Là vì lý do gì? Là do Lăng Hạo yêu bạn gái của Dương Tử nên bà cũng không thích anh hay là lý do khác???

Hạ Đồng ngồi một lúc mới đứng lên, khắp khiêng đi vào trong phòng bếp, rót một ly nước lọc uống, ánh mắt lại bị thu hút bởi một chiếc giỏ đựng bánh để hai từ Cake World.

Lại thấy đĩa bánh pancake trên bàn, không khỏi hiếu kỳ nhìn chị Ly hỏi:

-Là chị mua sao?

-Không phải, là của thiếu gia nhỏ, nhưng mà vừa về đến đã đưa cho chị bảo chị vứt đi, chị thấy mới mua nên tiếc để lại.-chị Ly nói

-Mua mà không ăn đúng là tên hoang phí.

Hạ Đồng đúng là không thể không ban tặng hai từ “Biến thái” cho anh, đã mua bánh mà không ăn bảo vứt đi, đúng là tên hao của.

-Chân em bị sao thế?-chị Ly thấy chân cô bó bột hỏi

-À, em sơ ý té cầu thang nên sảy chân.-Hạ Đồng cười hì hì xua xua tay

-Em nên cẩn thận, lần này chỉ té cầu thang, lỡ lần sau té trên sân thượng xuống thì rất nguy hiểm.

-Chị Ly, chị đừng hù em chứ.

Trong trường Nhuận Lâm kẻ thù luôn bao vây cô, chị Ly nói vậy, làm sao cô còn dám vào trường học.

-Chị chỉ nhắc nhở em thôi.

Hạ Đồng không nói gì nữa đi lên phòng, vừa đúng lúc Dương Tử từ trong phòng của anh đi ra, cả hai vô tình chạm mặt nhau.

-Chào...-Hạ Đồng luôn như kẻ ngốc khi đứng trước mặt anh, ngoài câu chào thì không thể nói gì hơn

-Cô quên mục đích mình đến đây làm gì rồi nhỉ?-Dương Tử nhìn cô, con người đen láy chứa toàn băng lạnh, không hề có độ ấm

-Không có, tôi, chẳng qua, chẳng qua...

Hạ Đồng không có lời lẽ nào để giải thích, nếu hôm nay anh không hỏi cô câu này, cô dám chắc, mình không biết vì sao lại đến đây?

-Chỉ mới gần hai tháng, chịu lâu hơn những người trước một tháng, tốt lắm.-anh dừng một chút, nói tiếp

-Nhưng mà nên nhớ cho tôi, đừng bao giờ làm ra những điều không nên làm, bởi vì chỉ cần một sai lầm nhỏ, tôi nhất định bắt cô thu dọn hành lý đi về.

Dương Tử lạnh lùng hơn cả băng, tàn nhẫn như ma vương tối cao, từng lời từng chữ chậm rãi nói.

-Tôi, tôi biết rồi.-Hạ Đồng vô thức nuốt nước bọt, cơ thể bắt đầu run lên

-Đừng chỉ nói, bởi vì cô nói được nhưng làm lại không được.-Dương Tử khẽ nhếch môi mỏng, khuôn mặt vẫn vô cảm như mọi ngày

Hạ Đồng cúi đầu gật nhẹ, lần trước khi cô vào căn phòng ở tầng ba anh cũng không dùng những lời lẽ như thế này cảnh cáo cô, khi cô chọc tức anh, châm chọc anh, anh cũng chỉ phạt cô theo cách của anh, nhưng mà hôm nay anh lại như thế này, nguyên nhân chỉ có một...

Cô và Lăng Hạo quá thân thiết, anh lại cùng Lăng Hạo vì cô mà xung đột, mặc dù cô biết là vì không ai muốn mất mặt, không ai muốn những thứ xung quanh mình bị người kia có dù là thứ gì đi nữa, cô lại

thường đề cập đến Lăng Hạo, cùng đi với Lăng Hạo, nếu anh không giận thì cô cũng biết anh đang ngầm bùng lửa lên.

-Tôi biết rồi!-Hạ Đồng cúi đầu nói

Dương Tử không nói gì nữa, ánh mắt vẫn lạnh lẽo nhìn cô.

-Tôi... tôi biết câu tiếng anh anh nói rồi.-Hạ Đồng hơi nâng đầu nhìn anh

-Thì sao?

-Anh nói tôi nói được câu đó anh sẽ nói cho tôi biết câu tôi hỏi anh mà.

-Bây giờ tôi không muốn nói, đừng nhắc đến nữa.-Dương Tử hờ hững nói

-Nhưng...

Hạ Đồng định nói nhưng nhận thấy ánh mắt lạnh như băng của anh đành im lặng, nhìn sắc mặt của anh không tốt lắm, cô vẫn là không nên chọc anh.

Dương Tử đi qua cô một mạch, mang theo cả dòng khí lạnh lẽo kia đi. Hạ Đồng còn muốn hỏi anh “Vì sao mua bánh lại không ăn?” còn muốn cùng anh ăn như lần trước cùng anh ăn sinh nhật. Nhưng mà không được, cô quên mất anh là thiếu gia ở tận trên cao, còn cô quá thấp bé, vẫn không cách nào chạm được vào anh, dù chỉ một sợi tóc.

Hộp bánh pancake đó, dù anh mua xong rồi quăng bỏ, thì chắc chắn cũng không phải mua cho cô.

Hạ Đồng buồn bã khập khiễng đi vào trong phòng mình.

-Kính chào quý khách!-nhân viên phục vụ nói khi có khách bước vào Cake World

Dương Tử hai tay đút vào túi quần đi vào trong, liền thu hút tất cả nữ nhân bên trong, nhìn anh bằng ánh mắt say mê có, ngưỡng mộ có, mơ tưởng cũng có.

-Quý khách dùng gì ạ?-nữ đứng ở quầy hỏi

-Một phần pancake đem về.-Dương Tử không nóng không lạnh nói

-Vâng, xin quý khách đợi một lát.

Nhiều lúc anh thật không hiểu nổi bản thân mình, sau khi học về lại ghé vào Cake World mua bánh pancake cho cô. Càng ngày anh càng khó hiểu mà.

-Công nhận cặp nam nữ lúc này nhìn hạnh phúc ghê. Người nam đúng là quá lãng mạn.-hai nữ phục vụ ngồi tám chuyện, một người ánh mắt đầy hâm mộ

-If possible, I would see her brother is, from a little bit of love you give all happiness for you, as you became the happiest girl. Unfortunately, you do not want that.-nữ phục vụ hai (NPV2) nói một tràng

-Câu này đúng là quá hay!!!

Dương Tử nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện, đôi mày anh tuấn nhíu chặt lại, mãi một lúc anh mới mở miệng hỏi hai người:

-Là trong cuốn tiểu thuyết nào vậy?

-Ý anh nói là câu tiếng anh sao?-NPV1 nhìn anh đắm đuối hỏi

-Ừ.-Dương Tử ừ một tiếng

-Không có trong cuốn tiểu thuyết nào cả, lúc này có một người nam nói với người nữ, hai người còn trò chuyện rất vui vẻ, nhìn y như là bạn trai bạn gái vậy. Nhưng mà nhìn anh rất quen, có phải lần trước buổi tối anh cùng một cô gái ăn sinh nhật không?-NPV2 nói

-Ừ.

-Vậy thì đúng rồi, cô gái đi cùng anh đêm đó chính là cô gái hôm nay, chàng trai kia đã nói với cô ấy như thế.-NPV2 nói tiếp

Đôi mày anh tuấn của anh không thể giãn ra được, càng ngày càng nhúu chặt, hai bàn tay vô thức siết chặt lại, thì ra câu đó không phải trong một cuốn tiểu thuyết cô đọc, nếu anh đoán không lầm chính là Lăng Hạo nói.

Cảm giác bị lừa dối, anh rất ghét! Cô biết anh ghét nhắc đến Lăng Hạo nên mới nói rằng mình đọc trong một quyển tiểu thuyết, nếu cô nói ra chắc chắn anh cũng không giận như thế này.

-Của anh.-phục vụ đưa hộp bánh pancake cho anh

Dương Tử cầm lấy hộp bánh, khéo môi như có như không nụ cười, bước một mạch ra khỏi Cake World.

86. Chương 86: Nhật Ký

Hạ Đồng ở nhà tĩnh dưỡng một tuần, cô xin anh, anh cũng chỉ hờ hợt nói ừ, từ đêm hôm đó, thái độ của anh lạnh lùng, xa cách hơn lúc trước, anh đến nhìn cũng không nhìn cô, nói chuyện cũng chỉ lấy một từ.

Không hiểu vì sao khi anh lơ cô đi, cô lại cảm thấy trống trải, trái tim lại nhói lên từng đợt, tuy không đau nhói mãnh liệt nhưng cũng từ từ làm tim cô đau thắt.

Thà rằng anh cứ mắng chửi cô như lúc trước, nói cô là một con gà mái không biết điều, cô chấp nhận, vui vẻ chấp nhận.

Nhưng mà nhiều lần cô muốn bắt chuyện với anh nhưng anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo kia cô lại im lặng, những thứ muốn nói đều tan biến mất.

Một tuần đối diện với khuôn mặt lạnh băng, nụ cười nửa miệng, không một câu nói, khiến cô rất thấy thiếu vắng, từng cơn gió lạnh buốt xông thẳng vào trong khoang ngực của cô.

Bây giờ cô đã hiểu, lúc đầu cô ghét anh bao nhiêu, thì ngay lúc này cô cần anh như trước bấy nhiêu!!!

Cho đến một ngày, cô mới biết, bản thân mình từ lâu đã không thể thuyết phục anh, sự lạnh giá của anh, cô mãi mãi không làm tan biến đi được.

Đó là vào ngày cuối tuần, ngày mà cô có thể tháo bột ở chân ra, sau khi đã tháo ra, cô vui vẻ đi lại, một tuần nghỉ ở nhà cuối cùng cũng có thể đi lại tự do, có thể đến trường bình thường, nhưng mà nói sao cô cũng phải suy nghĩ xem mình nên làm sao để anh không dùng thái độ như thế với mình.

Lúc ấy là năm giờ chiều, khi mà Thiên và Dương Tử vẫn chưa đi học về, người làm trong nhà thì lo chuẩn bị mọi thứ chu tất cho bữa tối, Hạ Đồng không có ai để nói, đành đi lên phòng mình.

Nếu cô đi một mạch lên phòng thì sẽ không sao nhưng mà cô khi đi đến tầng ba bước chân lại dừng lại, ánh mắt nhìn đến cửa của căn phòng duy nhất trên dãy hành lang.

Lần trước cô đã vào trong một lần nhưng mà vẫn chưa xem gì hết đã, cô có nên vào xem không? Nếu lỡ bị phát hiện thì sao?

Nhưng mà Dương Tử vẫn chưa về, còn tới nửa tiếng anh mới về đến, cô vào chắc sẽ không ai biết đâu.

Nghĩ đoạn, Hạ Đồng chậm rãi đi đến đứng trước cửa của căn phòng, bàn tay đưa ra nắm lấy nắm đấm, không hiểu sao trong lòng lại bất an.

Cô định bỏ đi nhưng mà bàn tay lại không nghe lời mở ra.

Căn phòng vẫn như lần trước cô vào, màu hồng liên hiện trước mắt cô. Cả gian phòng rất rộng, bày trí đều là dành cho phái nữ. Hạ Đồng tiến vào sâu hơn, một mùi hương dịu nhẹ của loài oải hương Pháp sực

vào mũi cô, dễ chịu không thôi. Giữa căn phòng là một chiếc giường trải chiếc grap màu trắng, hai bên đầu giường có để một chiếc đèn ngủ, hai lọ hoa hướng dương vàng vãi.

Ô cửa sổ màu trắng được treo chiếc rèm màu tím nhạt, trên giá cửa sổ là chậu hướng dương thật rực rỡ khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt cô chạm vào hai bức tranh trên tường, một bức tranh được vẽ bằng chì than, đó là chân dung một cô gái rất xinh đẹp, có thể gọi là khuynh nước khuynh thành. Khuôn mặt hoàn mỹ, xinh đẹp mà tao nhã của cô gái, gương mặt trái xoan kinh điển của mỹ nữ, đôi mắt to tròn sáng long lanh như nước hồ mùa thu, mái tóc dài bồng bềnh xoắn nhẹ càng làm vẻ đẹp dịu dàng của cô gái được tôn lên, đôi môi anh đào hiện lên nụ cười tươi rói.

Hạ Đồng không thể không phủ nhận cô gái này chính là một mỹ nhân!!!

Cô nhìn sang bức tranh thứ hai, ánh mắt khẽ chấn động.

Bức tranh này là một đôi tình nhân đang đứng ôm nhau giữa khu vườn hướng dương, chàng trai ôm cô gái từ phía sau, khuôn mặt hoàn mỹ đến từng đường nét, không khó nhận ra đôi mắt đầy nhu tình của anh khi nhìn cô gái. Còn cô gái thì cười hạnh phúc, hai bàn tay nắm lấy hai bàn tay anh đặt trước bụng mình, cô gái chính là cô gái trong bức chân dung kia, còn chàng trai chính là Dương Tử!!!

Dương Tử, anh ta đã từng hạnh phúc!?? Đó là lúc trước, vậy còn bây giờ?

Hạ Đồng dời mắt khỏi bức tranh, đi đến chiếc tủ đầu giường, không hiểu sao cô lại đi đến đây, hình như đôi chân không nghe cô mà cứ tiến lên.

Hạ Đồng ngồi lên giường, mở ngăn tủ ra, ngăn thứ nhất chỉ là một vài thứ lặt vặt không đáng kể, cô mở tiếp ngăn thứ hai, ánh mắt khẽ động.

Bên trong ngăn tủ là một quyển sổ, trang bìa của quyển sổ là hình chiếc tháp Eiffel nổi tiếng của Paris, Hạ Đồng cầm quyển sổ lên, bàn tay lật vài từng trang xem.

Hạ Đồng càng đọc càng hăng say, càng bị mọi câu chữ của người ghi quyển nhật ký làm thu hút, khi đọc đến một trang, cô không kìm được nước mắt mà rơi.

Hóa ra, không phải ai cũng lạnh lùng, mà là ai cũng từng có hạnh phúc, đã từng!!!

- - -

Ngày... tháng... năm...

Lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh, lúc ấy anh ngồi trên chiếc xích đu ở khuôn vườn nhà Chính, đôi mắt ưu buồn của anh nhìn về một nơi vô định.

Lúc ấy trong mắt em, anh như một thiên sứ, một thiên sứ của nỗi buồn, của sự cô đơn, nhưng anh lại đẹp hơn cả thiên sứ, nhất là đôi mắt ấy của anh, đôi mắt đen ưu thương đó!!!

Em chậm rãi đi về phía anh, anh giật mình ngược nhìn em, khuôn mặt anh vẫn đượm buồn, em nhìn anh bản thân cũng không thể cười được, chỉ có cách gượng cười, hỏi rằng: “Anh là Dương Tử phải không?”

Anh nhìn em một lúc, sau đó vồn vện đáp một từ: “Phải.”

Em hỏi em có thể ngồi xuống cạnh anh không? Anh không nói gì, nhưng đôi mày anh chau lại rõ rệt, nhưng em lại mặt dày ngồi xuống cạnh anh.

Em nói em mới dọn đến cùng bà quản gia chưa quen biết nhiều mong anh giúp đỡ, khi ấy anh nhìn em, cặp mắt đen của anh rõ ràng đang có sự khó chịu, vậy mà vẫn không lên tiếng mắng em phiền quá, anh vẫn im lặng ngồi nghe em luyên thuyên nói về bản thân em, sau khi em đã kể xong, anh đột nhiên đứng lên, nhìn em hỏi: “Cô tên gì?”

Khi ấy em vui biết nhường nào khi anh hỏi tên em, em vui vẻ đáp lại: “Em tên Ân Di.”

Anh như ngẫm nghĩ, sau đó nói tiếp: “Ân Di, có lẽ quản gia chưa nói cho cô biết, nhưng tôi ghét nhất khi đang ngồi một mình lại có người làm phiền.” Anh nói xong rồi quay lưng bỏ vào trong nhà, em nhìn bóng

lưng cao lớn đầy sự cô đơn, cô tịch của anh đi xa dần, lúc ấy em chỉ biết một điều, em sẽ làm anh vui vẻ trở lại!!!

- - -

Ngày... tháng... năm...

Em không cần biết anh có quan tâm đến em hay không? Em chỉ cần biết mình quan tâm anh, là đủ rồi!!!

Một buổi sáng, em nấu cho anh một bữa ăn, đĩa sandwich được em trang trí rất đẹp mắt, bên cạnh là ly coffee cappuccino nóng tỏa mùi sữa ngun ngút. Anh đi xuống nhìn bàn thức ăn, anh chậm rãi ngồi xuống uống tách coffee, rõ ràng đôi mày anh đang nhíu giãn ra hẳn, em cứ tưởng anh thích sẽ ăn chiếc sandwich kia, nhưng không, anh uống hết ly coffee sau đó đứng lên.

Em nhìn đĩa sandwich còn nguyên cùng ly coffee hết cạn, em ngăn anh lại, nói: “Bữa sáng là bữa ăn quan trọng nhất, anh không nên bỏ bữa.” Anh nhìn em, sau đó anh nói: “Cô không biết tôi không có thói quen ăn sáng hay sao? Còn nữa, đừng pha coffee cappuccino nữa.” Anh nói xong rồi bỏ đi.

Em nhìn tấm lưng cô tịch của anh khê thờ dài. Nếu so về độ bướng thì anh thua em chắc, từ hôm đó ngày nào em cũng nấu bữa sáng cho anh, mỗi ngày một món, đến khi có món chịu làm anh ăn thì thôi, mỗi ngày một ly coffee cappuccino thơm béo ngậy, cuối cùng em đã thắng, anh cũng chịu ăn sáng, ăn những món em làm, uống coffee em pha.

- - -

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là ngày em đầu tiên bước vào ngôi trường Nhuận Lâm, khi em bước bước chân rụt rè vào lớp 10A1, ai ai cũng nhìn em, em nói gia đình em bình thường lắm, mọi người ồ lên sau đó cười khúc khích, cũng xa lánh em đi, nhưng em lại cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì em học cùng lớp với anh.

Cô sắp em ngồi phía trên anh, khi ấy anh cũng như lần đầu em nhìn thấy anh, ánh mắt đen tĩnh lặng của anh nhìn ra ô cửa sổ, dường như suy nghĩ rất đắm chiêu, không quan tâm xung quanh.

Em bất chợt nhìn chàng trai bên cạnh anh, anh ta nhìn em nở nụ cười sáng lạng, khuôn mặt nhìn rất vừa mắt, phải nói rất rất vừa mắt, nét đẹp của anh ta hài hòa đến bao nhiêu, nụ cười ấy rạng rỡ làm con người ta dễ chịu thoải mái đến nhường nào.

Nếu anh là thiên sứ, một thiên sứ của nỗi buồn thì anh ta chắc chắn là một thiên thần vui vẻ!!!

Bởi vì lúc nào em cũng bắt gặp anh ta cười, đôi lúc anh ta cười chọc anh, anh cũng có cười lại, nhưng nụ cười khá nhạt. Em không khó nhận ra sự thân thiết của cả hai.

Về sau em mới biết, anh ta là Lăng Hạo, là bạn thân của anh.

- - -

Ngày... tháng ... năm...

Đó là vào một buổi tối, khi mà tất cả mọi người trong nhà Chính đã chìm vào giấc ngủ, em ngủ không được bèn đi xuống bếp uống chút nước, lại phát hiện anh đang ngồi ở chiếc ghế sofa hoàng gia ở phòng khách, anh đang xem một cuốn video được quay lại.

Bên trong màn hình là ba mẹ của anh, bà là một người phụ nữ xinh đẹp, nét đẹp nhân hậu hiền hòa làm con người ta thấy gần gũi, mái tóc quăn được bà búi cao lên càng tôn vẻ đẹp cao quý của bà. Lúc ấy bà đang có thai anh, bụng bà đã nhô lên, còn ba anh thì áp mặt sát bụng nghe nhịp tim của đứa con trai bé bỏng của mình.

Khi anh nhìn thấy em, anh vội vàng tắt video đi, khuôn mặt vẫn như cũ nhìn em, em căng thẳng y như một đứa trẻ bị bắt gặp ăn vụng, nhìn anh không nói ra lời. Anh nhìn em mở miệng: “Đứng bao lâu rồi?”. Em đáp: “Một lúc rồi.” Anh không nói gì thêm đứng dậy cầm cuốn video bỏ lên lầu, không nhìn em lấy một cái.

Cho đến mấy ngày sau, ông anh lấy đi cuốn video đốt đi, đó cũng là lần đầu tiên em nhìn thấy anh khóc, nước mắt anh lăn dài nhạt cuốn video đã bị đốt thành tro, anh y như một đứa trẻ bị lấy đi cây kẹo, em nhìn thấy cũng đau lòng theo anh, nước mắt cũng không tự chủ mà rơi dài.

Về sau khi em hỏi bà quản gia, em mới biết, thì ra mẹ anh là người phụ nữ riêng ở bên ngoài của ba anh, ngày sinh anh ra bà bị trượt chân từ cầu thang, mất máu quá nhiều, chỉ có thể giữ mẹ hoặc con, bà hi sinh mạng sống để anh được chào đời, bà chỉ kịp nhìn anh vừa ra thì cũng nhắm mắt.

Anh vốn không biết mẹ mình là người phụ nữ bên ngoài của ba mình, cuộc sống của anh vốn rất vui vẻ nhưng khi anh mười tuổi, anh biết về sự thật về mẹ mình, về bản thân anh, thì đã không bao giờ cười nữa.

87. Chương 87: Đuổi Khỏi Nhà Chính

Lúc ấy cho dù cô cầu xin anh, khóc trước mặt anh, anh vẫn lạnh lùng buông lời lạnh lẽo: “Không phải tôi đã cảnh cáo cô sao? Đã làm đừng hối hận.”

Cô hối hận biết bao, nước mắt lại không ngừng rơi, cô quá nông nổi, quá thiếu suy nghĩ, đáng lẽ cô không nên chọc anh thêm, nhưng mà lòng ngực của cô, khi nghe anh nói câu lạnh lẽo đó, không hiểu vì sao lại đau đốn, lại kéo dài một hồi tê tái.

Bây giờ Hạ Đồng đã hiểu vì sao trong quy tắc, có một quy tắc là nấu ăn ngon, đó là vì Ân Di nấu ăn rất ngon, anh muốn ăn những món ngon như những món của Ân Du nấu. Vì sao trong quy tắc phải nghe theo lời anh, vì Ân Di luôn làm theo ý anh.

Hạ Đồng còn đang định lật trang tiếp theo thì một tiếng mở cửa phòng làm cô hoảng hốt làm rơi quyển sổ trên tay, vội lau lau vài giọt nước mắt trên mặt, ánh mắt đầy hoảng loạn cùng sợ sệt, vội vàng cất quyển sổ vào vị trí cũ, sau đó đứng thẳng người nhìn ra phía cửa.

Bà quản gia khi nhìn thấy cô, khuôn mặt già dặn vốn nghiêm nghị lập tức sắc mặt đỏ lên vì tức giận, bà nhìn cô, rõ ràng rất tức giận nhưng đang cố kìm chế.

-Quản gia, cháu... cháu...-Hạ Đồng nén sợ hãi lắp bắp nói

-Không phải quy tắc đã nói không được lên phòng này hay sao?-quản gia khuôn mặt nhăn lại, đầy tức giận hỏi

-Cháu... cháu... chỉ là...-cô làm sao nói cô không cố ý vào đây chứ, cô không phải cố ý nhưng mà chính cô lại không kìm lòng được bước vào đây.

-Tôi nhất định sẽ nói cho thiếu gia nhỏ biết.-quản gia kiên định nói sau đó quay người bỏ đi ra ngoài

Hạ Đồng ngây ngốc đi, sau một lúc mới bình tĩnh hoảng loạn chạy xuống dưới nhà đuổi theo bà quản gia, nhưng mà lại chậm một bước, khi cô xuống đã thấy Dương Tử trở về, quản gia đang nói chuyện với anh, sắc mặt anh u ám đi.

Hạ Đồng lạnh cả sống lưng, cả người không ngừng run rẩy vì sợ hãi, cô biết mình đã gây ra tội rất lớn.

Điều cấm kỵ nhất của anh chính là không ai có thể vào căn phòng ở tầng ba, chính xác hơn là phòng của Ân Di.

-Lâm Hạ Đồng.-Dương Tử tuy lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy quyền lực gọi tên cô, sau đó dùng đôi mắt lạnh như băng ở Nam Cực nhìn cô

Hạ Đồng nuốt nước bọt căng thẳng đi xuống đứng đối diện anh. Cô không dám nghĩ, anh sẽ làm gì mình.

-Xin lỗi, xin lỗi.-ngoài hai từ xin lỗi ra, cô hoàn toàn không biết nói gì

-Không phải tôi đã nói đừng bao giờ làm gì không nên làm sao?-Dương Tử khước môi nhàn nhạt nhếch lên, sắc mặt lạnh như tảng băng, ánh mắt cực u ám

-Tôi sai rồi, tôi xin lỗi.-Hạ Đồng cúi đầu nói, cô không dám nghĩ anh sẽ ra sao, nếu anh biết cô đọc trộm nhật ký của Ân Di

-Cô nghĩ tôi không dám làm gì cô?-Dương Tử vươn tay ra nắm chặt lấy cằm cô nâng lên

Lực ở tay anh rất mạnh, gần như bóp chặt chiếc cằm nhỏ của cô, Hạ Đồng cắn răng bị ép nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy sâu thẳm kia. Đôi mắt ấy đen sâu đến khó lường, lạnh lẽo không tả được.

-Không phải... tôi biết tôi sai rồi... tôi xin lỗi...-Hạ Đồng cắn chặt răng, khó khăn nói

-Xin lỗi? Có quá muộn không?-Dương Tử buông tay ra, cười khẩy nhìn cô

Hạ Đồng còn chưa kịp phản ứng thì anh đã lạnh lùng buông lời lạnh lẽo:

-Lập tức thu dọn hành lý rút khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

Hạ Đồng sững sờ nhìn anh, như không tin vào tai mình vừa nghe được.

-Tôi thật sự biết sai rồi... tôi sẽ không dám nữa, hãy tha lỗi cho tôi lần này.

Hạ Đồng bây giờ thật sự đã biết mình sai thật rồi, cô không nên chọc anh, không nên làm theo ý nghĩ của mình, cô vẫn chưa đủ khả năng thuyết phục anh.

-Đừng nói nhiều, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô, ít nhất là bây giờ.-Dương Tử bỏ lại câu lạnh lùng đó sau đó bước một mạch qua người cô đi lên lầu

Hạ Đồng khó khăn hô hấp, suýt không đứng vững nữa, không khí xung quanh như bị hút sạch, cô không muốn đi lúc này, cô muốn ở lại.

Hạ Đồng hoảng loạn chạy lên lầu, đi đến phòng của Dương Tử, cô mở cửa ra, thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế giữa phòng, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô.

-Xin lỗi, tôi thật sự biết lỗi rồi, có thể trong mắt anh tôi là một đứa con gái lảm nhảm, lảm chuyện, tôi cũng thừa nhận mình rất tò mò, lại quá nông nổi gây ra lỗi không nên phạm lỗi, tôi sẽ sửa, xin anh đừng đuổi tôi đi.-Hạ Đồng đầy khẩn cầu nói

Dương Tử nhìn cô, lại cười, một nụ cười như ma vương tối cao, Hạ Đồng không biết nụ cười của anh có ý gì?

-Bây giờ cô muốn tự thu dọn đi hay là tôi kêu người giúp?-Dương Tử lạnh nhạt mở miệng

-Tôi... tôi không muốn... anh muốn thế nào cũng được nhưng đừng đuổi tôi đi... cầu xin anh...-Hạ Đồng thực sự sợ rồi, anh là người không nên chọc phải, cô lại to gan liên tục nhiều lần làm sai.

-Tôi... tôi thật sự biết sai rồi, tôi... tôi sẽ không dám nữa...-Hạ Đồng nghẹn ngào như sắp khóc

-Không phải tôi đã cảnh cáo cô sao? Đã làm thì đừng hối hận.-Dương Tử hừ nhạt buông lời lạnh lẽo

Hạ Đồng như rơi xuống vực thẳm, cô không muốn ngay lúc này lại quay trở về, cô vẫn chưa làm gì hết, không hiểu sao lúc ấy cô cảm thấy như có một tảng đá đè nặng lên lòng ngực mình, cảm giác đau đớn kéo dài. Không tự chủ, nước mắt lăn dài trên hai gò má.

Cô quay về thì cuộc sống sau này của Tiểu Lạc sẽ như thế nào? Cô không quan tâm mình chịu khổ bao nhiêu, chỉ sợ Tiểu Lạc phải chịu khổ.

-Đừng khóc lóc trước mặt tôi, bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn, lập tức thu dọn đi hoặc tôi kêu người đuổi cô đi.

Dương Tử tuyệt tình nói, không hề có chút độ ảm nào, lại tàn nhẫn như ma vương tối cao.

Hạ Đồng nước mắt vẫn rơi dài, nhưng không nói gì thêm, cô không muốn rời đi nhưng mà không thể không đi trước, cô vẫn là tạm thời không nên chọc anh.

Hạ Đồng lau lau nước mắt đi ra khỏi phòng, Hạ Đồng đi về phòng của mình, thút thút thu dọn quần áo để vào vali. Cô sẽ không đi dễ dàng như thế, cô nhất định sẽ tìm cách quay về.

-Hạ Đồng.-phía sau lưng cô truyền đến một giọng nói rất trầm âm, lại mang theo sự khó xử bên trong

Hạ Đồng quay đầu nhìn Thiên, hơi nở nụ cười gượng gạo, khóe mắt vẫn còn ướt ươn ướt.

-Anh Thiên.-Hạ Đồng vừa sắp quần áo nói

-Anh xin lỗi.

-Vì sao lại xin lỗi em?-Hạ Đồng dừng tay hỏi

-Anh không giúp gì được em cả..-Thiên áy náy nói

Thật ra Thiên đã tìm Dương Tử, nói chuyện với anh, nhưng mà Dương Tử lại không quan tâm, đó cũng là lần đầu tiên anh lớn tiếng với đứa em trai mình hết mực yêu thương, nhưng vẫn vô tác dụng.

-Anh đừng nói vậy, anh tốt với em lắm rồi.-Hạ Đồng cười gượng nói

-Anh sẽ tìm cách giúp em.-Thiên trầm âm nói

-Cảm ơn anh, Thiên.

Hạ Đồng hít một hơi, tiếp tục thu dọn quần áo bỏ vào vali, Hạ Đồng đuổi khéo Thiên đi, nếu anh ở lại thêm, không những anh áy náy cô cũng áy náy theo. Hạ Đồng sắp xếp xong xách vali đi xuống nhà, chị Ly cùng mấy người làm nhìn cô, có chút nuối tiếc, bà quản gia cũng không có gì ngoài mặt lạnh.

Chị Ly đưa cô ra cổng, Hạ Đồng nhìn chị cười trừ, nói:

-Chị đừng tiễn em nữa, nếu không em sẽ khóc rồi không muốn đi đó.

-Em ngốc quá, bây giờ đã thế này còn nói đùa được.-chị Ly khẽ lắc đầu

-Em nhất định sẽ tìm cách trở về, chị yên tâm đi.-Hạ Đồng không phải nói chơi, lời nói hoàn toàn chắc nịch

-Nếu chị biết em vào căn phòng ở tầng ba chị sẽ giúp em che giấu nhưng lần này lại là bà quản gia thấy, chị muốn giúp cũng không được.-chị Ly bất đắc dĩ nói

-Em biết bà quản gia thích Ân Di, bởi vì cô ấy giúp Dương Tử có thể vui vẻ hạnh phúc, chỉ là em không ngờ bà ấy kích động đến vậy.-Hạ Đồng khẽ thở dài

-Em sai rồi. Sở dĩ bà quản gia kích động như vậy không phải vì cô ấy có thể làm thiếu gia nhỏ vui vẻ, đó chỉ là một phần, phần còn lại chính là bởi vì Ân Di là cháu ruột của bà ấy.

Hạ Đồng từng sợ không nói thành lời, thì ra bà quản gia là bà của Ân Di. Bây giờ cô đã hiểu vì sao bà ấy không thích cô.

-Chị Ly, chị vào nhà đi, nếu không sẽ đi theo em đó.

-Ừm, chị tin em sẽ quay về được.

Hạ Đồng nhìn chị Ly đi vào trong, sau đó xoay người bước ra khỏi cánh cổng cao lớn, khẽ thở dài, cô nên đi đâu bây giờ?

Hạ Đồng nhìn lên cánh cửa sổ ở phòng Dương Tử, đèn vẫn còn sáng, chiếc rèm cửa không được kéo ra, cô hoàn toàn không nhìn thấy gì bên trong.

Hạ Đồng khẽ thở dài lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nhấn một dòng số, phân vân một lúc mới bấm nút gọi, cô có làm phiền anh quá không?

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người nghe máy.

88. Chương 88: Nhắc Lại Quá Khứ

Hạ Đồng rõ ràng cảm nhận được có người nhìn mình nhưng lại không biết là ai nhìn, chiếc rèm cửa kia vẫn nằm im không kéo đi.

Hạ Đồng cất điện thoại vào, ngồi một bên trên bờ gạch nhả bóng trước cửa nhà Chính, tại sao cô lại nông nổi quá, cô không nên ngoan cố vào trong căn phòng đó, cô quá hấp tấp mà.

Một lúc sau, một chiếc Lamborghini trắng dừng trước mặt cô, Hạ Đồng đứng dậy nhìn Lăng Hạo hối hả mở cửa xe đi ra.

-Lăng Hạo...

Hạ Đồng gần như nghẹn ngào, lúc cô cần có người quan tâm nhất, lúc cô khó khăn nhất anh đều sẽ xuất hiện, dù cô có điện thoại cho anh vào thời gian nào, tại nơi nào anh cũng sẽ xuất hiện.

Nhưng mà vì sao cô vẫn cảm thấy thiếu vắng như thế chứ? Là do cô quá tham lam khi đã có sự quan tâm của Lăng Hạo lại cần thêm sự quan tâm khác.

Dương Tử đứng bên trên nhìn ra bên ngoài, rõ ràng đôi mắt đen khê động. Trong lòng anh chỉ có một mình cô ấy, vậy thì vì cớ gì lại khó chịu khi cô lại ôm người con trai khác?

Lăng Hạo đưa cô về biệt thự của mình, dẫn cô vào phòng dành cho khách, căn phòng khá rộng rãi và thoáng đãng.

-Tạm thời em cứ ở đây, còn chuyện trở về nhà Chính thì từ từ hãy tính.-Lăng Hạo nói

-Ừm. Lăng Hạo, cảm ơn anh.-Hạ Đồng đầy cảm kích

-Nói cho anh biết, em lại làm gì chọc tức cậu ta nữa rồi?

-Em...

Hạ Đồng cắn môi, cô có nên nói là cô đi lên căn phòng đó, đọc quyển nhật ký kia với anh không?

-Em lại lên căn phòng đó đúng không?-Lăng Hạo khàn khàn giọng hỏi

Hạ Đồng miễn cưỡng gật đầu.

Rõ ràng cô nghe được anh khê thở dài, mặc dù rất khê nhưng cô vẫn nghe được.

-Không phải không được lên đó sao?

-Là do em... em tò mò...-Hạ Đồng lắp lửng bỏ câu, cô muốn nói thêm về sau là “Là em tò mò muốn biết vì sao Ân Di lại được anh và Dương Tử rất mực yêu thương? Vì sao cô ấy có thể làm Dương Tử trở nên hạnh phúc?”

Nhưng mà cô lại không thể nói, cô không dám mở miệng, chỉ có thể cúi người nhìn mũi chân của mình.

Thời gian như ngưng lên, cả hai không ai nói chuyện với ai, Hạ Đồng vẫn cứ cúi thấp đầu, cô rất muốn biết, muốn biết trước đó đã xảy ra những chuyện gì?

-Anh kể em nghe một câu chuyện.-mãi một lúc Lăng Hạo mới trầm giọng nói

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn anh, rõ ràng là sững sờ sau đó là có chút mừng rỡ.

Lăng Hạo đi đến đứng ngay cánh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài bầu trời rộng lớn, Hạ Đồng ngồi trên chiếc giường chăm chú nghe anh kể.

...

Anh kể, lúc đó anh chỉ mới mười lăm tuổi, là cái tuổi của sự hiếu thắng và bùng bột. Anh và Dương Tử là bạn từ nhỏ, cả hai như hai anh em chuyện gì cũng có nhau.

Ngày hôm ấy, là một ngày mà anh nhìn thấy một thiên thần thực sự.

Khi đó, cô giáo giới thiệu lớp có học sinh mới, anh vốn không có hứng thú với chuyện có học sinh mới vào là nam hay nữ, vốn đang chăm chú nghe bản nhạc mình tự sáng tác lại bị giọng nói rất êm tai, lại nhẹ nhàng vang lên.

-Xin chào các bạn, mình tên là Ân Di.

Lăng Hạo tháo chiếc earphone ra ngược nhìn cô gái đứng trên bục cao, khuôn mặt cô ấy đẹp đến hoàn hảo, đôi mắt to tròn sáng long lanh nhìn cả lớp, đôi môi nở nụ cười tươi như đóa hướng dương nở rộ rực rỡ dưới ánh ban mai, mái tóc dài của cô ấy được xõa ra càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của cô.

Ánh mắt Lăng Hạo khẽ động, đôi môi không tự giác cong lên.

Giờ giải lao, anh rủ Dương Tử xuống canteen của trường, ngồi vào bàn dành riêng mình, Lăng Hạo huyết Dương Tử một cái.

-Cậu thấy học sinh mới thế nào?

-Là Huỳnh Ân Di.-Dương Tử nhìn Lăng Hạo, ánh mắt mang nét đượm buồn đã xua tan một ít

-Xinh đẹp nhỉ?-Lăng Hạo cười cười hỏi

-Cô ta là cháu của bà quản gia nhà tớ.-Dương Tử chậm rãi nhấp môi ly nước

-Thì ra cậu đã biết cô ta.-Lăng Hạo cười càn rỡ

-Cô ta chỉ giỏi cãi bướng.-Dương Tử dựa người vào ghế nói

-Bướng chừng nào?

-Mỗi sáng tớ không ăn sáng vậy mà cô ta còn mỗi ngày nấu một món, tớ bảo không được pha coffee cappuccino cô ta cũng pha, tớ nói tớ ghét khi ở một mình có người làm phiền vậy mà khi tớ ngồi một mình cô ta lại xuất hiện.

-Cậu có từng hỏi cô ta có phải là con gái hay chưa?-Lăng Hạo buồn cười hỏi

-Rồi. Tớ hỏi cô rốt cục có phải là con gái hay không? Cậu biết cô ta trả lời gì không?

-Nói xem.

-Cô ta nói nếu em không phải con gái thì em đã sớm nhào đến đánh anh, tự do chơi đùa với anh không cần phải giữ ý như cô gái rồi.

Dương Tử nói xong khẽ lắc đầu.

-Có phải không? Như vậy cũng được sao? Nếu nói như cô ta thì tớ và cậu chẳng phải sớm bị nói là gay hay sao?-Lăng Hạo bật cười lớn

Dương Tử trừng mắt, nhưng đôi môi khẽ cong lên, đôi lúc anh ước mình có thể cười vui vẻ như thế.

Một buổi khác, lúc ấy Lăng Hạo đang đi xuống phòng nhạc, lại nghe được tiếng đàn rất êm tai, du dương, lại bị thương đến nhường nào. Xuyên qua cánh cửa khép hờ anh nhìn thấy Ân Di đang ngồi trên chiếc đàn piano, từng ngón tay thon dài trắng mịn di chuyển trên phím đàn đen trắng. Nhìn cô đàn anh lại nhìn ra là một thiên sứ. Thanh à thoát tục không hề dính chút bụi trần, nhất là đôi mắt to trong veo đó.

Lăng Hạo đứng nghe cô đàn, chính mình cũng bị hòa vào dòng nhạc, bản nhạc của cô, vừa ưu thương vừa chua xót, làm anh cũng bị cuốn theo, từng dòng nhạc như xâm nhập vào tâm can, khắc sâu vào xương cốt.

Đến khi tiếng nhạc dứt dần, anh mới bừng tỉnh, hai tay khẽ vỗ ba cái, giống như một lời khen. Ân Di hơi giật mình nhìn anh, có chút ngượng ngùng, nói:

-Xin lỗi, tôi không biết là có người.

-Không sao, dù sao thì bài đàn của cô rất hay.-Lăng Hạo trầm ầm nói, từng bước đi lại phía cô

Ân Di nhìn anh tiến lại gần mình, khẽ nhìn anh, anh có gương mặt hoàn mỹ mọi góc cạnh, mái tóc đen khẽ bay lòa xòa, dáng người cao ráo thẳng tắp, bờ môi cong lên một đường đầy dụ hoặc, đôi mắt nhìn cô chăm chăm như hút hồn cô.

-Có phải cô không nên nhìn tôi như thế không?

Ân Di bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cô sao lại quá thất lễ mà nhìn anh chăm chăm được chứ? Anh sẽ suy nghĩ cô thế nào đây?

-Ân Di phải không?

-Phải, anh là bạn của Dương Tử?-Ân Di nhanh chóng đáp

-Lăng Hạo.-Lăng Hạo nở nụ cười sáng lạng, tay phải vươn ra

Ân Di nhanh chóng đưa một tay mình ra bắt, sau đó anh liền buông tay cô ra.

Là do anh không muốn bắt tay cô không?

-Tôi rất thích đàn, từ trước đến giờ chưa ai dám xuống đây, càng không ai dám động vào đàn của tôi.-Lăng Hạo ngồi xuống ghế, nhàn nhã nói

-Tôi... tôi xin lỗi... tôi không biết là của anh...-Ân Di hốt hoảng vội vàng giải thích

-Nhưng mà tôi lại rất thích tiếng đàn của cô, dù sao tôi cũng không thể lỡ được, hay là thế này, sau này những lúc cô muốn, cô cứ xuống đây nhưng những lúc tôi buồn cô phải đàn tôi nghe.

-Ừm.-Ân Di miễn cưỡng gật đầu

-Cô rất nghe lời vậy thì tại sao Dương Tử lại nói cô bướng nhỉ?-Lăng Hạo nhìn cô như đang thăm dò xét

-Hả!? Anh ấy nói thế sao?-Ân Di ngạc nhiên hỏi

-Để xem, tôi chỉ nói thế thôi cô đã đồng ý, vậy thì Dương Tử vì sao không làm cô nghe lời được nhỉ? Tôi nhất định phải “huấn luyện” lại cậu ta rồi.

-Anh... anh nói vậy là đang thử tôi?

-Không, không, chỉ là đang thử xem có phải cô bướng như lời Dương tử nói hay không?

-Anh... Lăng Hạo...-Ân Di tức đến mặt đỏ bừng bừng

-Giận rồi sao? Mau giận thế?-Lăng Hạo cười cười như thể không có gì

-Anh...

-Được rồi, được rồi. Chọc cô tí thôi, làm bạn được chứ?-Lăng Hạo hòa hoãn hỏi

-Đùa hay thật đây?

-Không tin tôi sao?

-Phải, tôi không tin anh.-Ân Di chắc nịch nói

-Vậy thì làm sao cô tin đây?

-Nếu anh dám đến trước mặt Dương Tử nói với anh ấy anh yêu anh ấy, tôi lập tức tin anh, xem anh là bạn.

Ân Di nói xong sau đó bỏ đi. Lăng Hạo như người máy, lại không dám tin vào những lời mình vừa nghe, sau đó nhìn cô, lại thấy cô đã đi mất, anh lập tức vò đầu bứt tóc.

Aiss... đang đùa kiểu gì thế?

Ân Di cứ tưởng cô nói thế Lăng Hạo sẽ không dám làm, vậy mà hai ngày sau, cô vừa bước vào lớp liền thấy Lăng Hạo và Dương Tử đứng đối diện nhau. Lời nói Lăng Hạo rõ mồn một.

-Dương Tử, tớ yêu cậu.

Không phải mình cô hoảng hốt sững sờ mà ngay cả mọi người trong lớp đều sững sờ hoảng hốt.

-Đùa gì thế?-Dương Tử nhú mày không vui

-Tớ nói thật, tớ... để ý cậu.

Lăng Hạo định nói tớ yêu cậu nhưng lúc này anh chỉ mới vừa nói lại rất muốn nôn ra, lời lẽ như thế đáng lẽ anh phải nói với một cô gái, vậy mà lại nói với bạn thân của mình.

-Hết trò rồi sao?

-Không.

-Được rồi, đi thôi.

-Đi đâu?-Lăng Hạo hỏi

-Lên phòng hội trường làm bảng kiểm điểm, trong trường, cấm học sinh yêu đương.

Sau đó Lăng Hạo bị Dương Tử kéo đi một mạch ra khỏi lớp, ai ai cũng im lặng tròn mắt nhìn nhau, Lăng Hạo nói yêu Dương Tử quả là một cú sốc cho học viên nữ.

Cũng từ chuyện đó, Lăng Hạo trở thành bạn của Ân Di.

Chuyện đó, làm anh nhớ đến bây giờ, mãi không quên.

89. Chương 89. Nhắc Lại Quá Khứ (2).

Chương 89: Nhắc lại quá khứ (2).

Kể từ hôm đó, Lăng Hạo trở thành bạn của Ân Di mặc dù danh dự của anh đang bị bê xấu, Ân Di mỗi lần đi bên cạnh anh lại không nhìn được cười bởi vì khi ai nhìn thấy anh cũng nhớ đến chuyện hôm đó.

Một lần, Lăng Hạo cùng Ân Di ngồi ở phòng nhạc, Ân Di cười vui vẻ đàn xong bản nhạc mình ưa thích, quay sang nhìn Lăng Hạo đang có vẻ rất suy tư.

-Lăng Hạo, anh hiểu Dương Tử bao nhiêu?

-Vừa đủ thôi.-Lăng Hạo thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình đáp

-À, vậy thì anh ấy thích những gì? Khi anh ấy buồn anh ấy sẽ làm gì? Anh ấy thích ăn thích uống những món nào?-Ân Di nhìn anh chớp chớp mắt hỏi

-Em có phải hỏi hơi nhiều không? Sao đây? Có ý gì với cậu ấy rồi sao?-Lăng Hạo như xuyên thấu nhìn Ân Di

-Không phải.

Ân Di xấu hổ đỏ cả mặt, cúi thấp đầu y như đóa hoa e lệ dưới ánh nắng ban mai, dù miệng nói không nhưng khi nhìn biểu hiện không khó nhận ra Lăng Hạo đã nói đúng.

-Sao em không trực tiếp hỏi cậu ấy?-Lăng Hạo đáp, trong lòng lại dâng lên một cảm giác chua xót là lạ

-Bởi vì anh ấy, rất ít nói chuyện với em.-Ân Di hơi nâng đầu nói

-Để xem, thường thì lúc buồn, cậu ấy sẽ chẳng làm gì cả, chỉ ngồi một mình không thích ai quấy rầy.

-À...

Ân Di khẽ gật đầu, sau đó cũng chìm trong dòng suy nghĩ của mình, Lăng Hạo hơi nheo mắt nhìn cô, tâm trạng của anh, vì sao rồi bởi phức tạp đến thế?

Mọi chuyện vốn đang rất tốt, mỗi ngày xuống canteen, anh đàn cô hát, mỗi ngày nói chuyện phiếm, mỗi ngày nghe cô kể lể về chuyện Dương Tử, mỗi ngày nhìn cô cười vui vẻ, thời gian cứ trôi qua cho đến hai tuần sau.

Đó là vào một ngày mưa tầm tã, từng học viên đều vội vã cầm ô bước vào trường, chỉ có Lăng Hạo cầm ô đứng ngay cổng trường, khéo môi không tự chủ cứ cong lên một đường tuyệt mỹ.

Một chiếc BMW dừng trước cổng trường, Dương Tử từ trong xe đi ra, trên tay cầm chiếc ô màu đen lớn, có thể che đủ hai người. Lăng Hạo còn định tiến lên thì bước chân đã khựng lại khi thấy Ân Di từ trong xe đi ra, hai tay ôm cánh tay không cầm ô của Dương Tử.

Khuôn mặt cô dù đứng dưới cơn mưa tầm tã, một cơn mưa buồn nhưng vẫn sáng lạng, nổi bật như thế, nụ cười hạnh phúc không khó nhận ra, cô nhìn Dương Tử, cười đến híp mắt, mà Dương Tử lại dịu dàng cười lại.

Từ trước đến giờ, Dương Tử chưa cười với cô gái nào dịu dàng đến thế.

Lăng Hạo nhớ tới qua Ân Di nói với mình, cô sẽ làm một chuyện rất trọng đại.

Hóa ra, chuyện trọng đại của cô là kết quả của hình ảnh hai người hạnh phúc trước mặt anh.

-Lăng Hạo...-Ân Di ôm tay Dương Tử tiến lên đi về phía Lăng Hạo

-Chào.-Lăng Hạo cười đến tự giễu nhưng lại nhanh chóng che giấu đi

-Sao lại đứng một mình ở đây?-Dương Tử cất giọng hỏi

-Đang định vào thì thấy hai người. Hai người...-Lăng Hạo nói lấp lửng, nhìn tay Ân Di đang ôm tay Dương Tử, một hồi đầu nhói kéo dài/

-Bây giờ Ân Di là bạn gái của tó.-Dương Tử lời nói ầm ập ánh mắt dịu dàng nhìn Ân Di bên cạnh

-Chúc mừng.

Lăng Hạo cười cười đáp, dù anh đã biết trước kết quả nhưng vẫn không thể không ngăn được cơn gió lạnh từng đợt thổi vào trong lòng ngực mình, còn lạnh hơn cả những giọt mưa dài kia.

-Mình vào thôi. Lăng Hạo, anh đi cùng chứ?-Ân Di hỏi

-Không, hai người vào trước đi.-Lăng Hạo nói

-Ừm.

Ân Di nắm tay Dương Tử bước dưới ô đi vào trong trường, Lăng Hạo khẽ cười, nụ cười trông lại thê lương đến thế, từ trong bàn tay buông thông của anh, rơi ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền bông tuyết đính kim cương sáng lấp lánh rơi xuống nền đất tạo một tiếng vang nhỏ nhưng lại tê tái tâm hồn anh.

Tối qua, anh đã rất băng khuâng, anh băng khuâng có nên nói với cô biết rằng anh yêu cô, yêu cô rất nhiều, tối qua khi cô điện cho anh, thì anh nên nói ra có lẽ sẽ không ra thế này, anh lại chậm một bước.

Lăng Hạo cười nhạt, cầm ô bước đi. Tấm lưng rộng lớn dưới chiếc ô trắng tinh lại cô đơn cô tịch đến nhường nào.

Yêu một người thì rất dễ, chỉ trong một cái chớp mắt cũng có thể yêu người đó nhưng mà quên lại rất khó, e là trăm nghìn cái chớp mắt vẫn chưa chắc quên được người đó.

. . .

Lăng Hạo kể đến đây thì dừng lại, ánh mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao kia, Hạ Đồng nhìn tấm lưng cao lớn của anh, lại hiện hữu sự ưu thương cùng cô đơn.

Không hiểu sao cô cảm thấy bầu trời đêm nay rất đẹp, rất đầy sao nhưng lại thê lương hiu quạnh đến thế.

Hạ Đồng đứng lên, lại không biết mình bị cái gì lại từ phía sau ôm anh, cô chỉ biết anh đang đau lòng, cô không muốn nghe thêm câu chuyện tình tay ba kia, bởi vì sẽ không ai hạnh phúc vui vẻ được cả, cô sợ bản thân mình nghe xong sẽ vì đau lòng mà khóc.

Lăng Hạo bất ngờ khi cô ôm mình, ánh mắt di chuyển xuống bàn tay nhỏ bé đang ôm mình, không hiểu sao anh lại cảm thấy ấm áp thế này.

-Em không bắt anh kể nữa, em xin lỗi... là em không suy nghĩ, khi anh kể chắc chắn mọi kí ức đau buồn kia sẽ ùa về... anh chắc chắn sẽ rất buồn... em quá ích kỉ, em xin lỗi...-Hạ Đồng gần như phát khóc, ôm chặt anh nói ra từng lời từng chữ

-Cô bé ngốc.-Lăng Hạo khẽ nhắm mắt vỗ tay cô, lúc này đây anh cảm thấy bình yên vô cùng

-Lăng Hạo, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi anh rất nhiều, xin lỗi.-Hạ Đồng như một cỗ máy liên tục nói lời xin lỗi từ tận đáy lòng với anh

-Ngốc, em xin lỗi anh làm gì cơ chứ.

-Không phải, là em ngu ngốc, anh tốt với em đến thế, những lúc em cần sự giúp đỡ quan tâm nhất anh đều có mặt, anh đều sẽ vươn bàn tay đầy vững chắc của anh ra đưa cho em nắm, làm em có thể vui vẻ, nhưng mà em lại không biết, em cứ ba lần bảy lượt làm anh buồn, là do em quá xấu xa, là em...

Hạ Đồng lắc đầu nhỏ, nước mắt lại không nghe lời rơi ra khỏi hốc mắt, từng giọt từng giọt rơi ra làm ướt cả tấm lưng của anh.

-If possible, I would see her brother is, from a little bit of love you give all happiness for you, as you became the happiest girl. Unfortunately, you do not want that.

Lăng Hạo khẽ mở mắt nhàn nhạt nói.

-Bây giờ anh đã hiểu rõ mình cần gì, mình muốn gì?-Lăng Hạo xoay người nhìn cô, đôi mắt đầy sự chắc chắn
Hạ Đồng nhìn anh, không nói lời nào, chờ anh nói tiếp.

-Hai người giống nhau không hẳn phải giống hoàn toàn về bề ngoài, chỉ cần bên trong là đủ rồi. Em giống như cô ấy đều có một trái tim ấm áp, biết xoa dịu nỗi đau người khác.-Lăng Hạo ánh mắt chuyển sang đầy thâm tình nhìn cô

-Lăng Hạo...

Cô không hiểu, anh đang ám chỉ điều gì? Là do cô ngu ngốc không hiểu hay là cô cố ý không hiểu???

Lăng Hạo cúi người đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lại mãnh liệt, không nóng bỏng đầy cuồng nhiệt và chiếm đoạt như nụ hôn của Dương Tử, chỉ nhẹ nhàng chiếm lấy từng chút từng chút một.

Hạ Đồng mở to mắt, hoàn toàn không biết xử sự ra sao cho đúng? Đẩy anh ra hay đứng im?

Rốt cuộc Hạ Đồng vẫn không dám làm anh buồn, chỉ còn cách đứng im, đứng im đón nhận nụ hôn nhẹ nhàng đầy day đắm của anh.

90. Chương 90. Bạn Mới.

Chương 90: Bạn mới.

Hạ Đồng bước dọc dãy trên dãy hành lang, tay ôm chồng sách thần thờ bước đi, cô vẫn không sao quên được nụ hôn tối qua của Lăng Hạo, nhẹ nhàng, cuồng nhiệt, chất chứa bao nhiêu là cảm xúc.

Vì không muốn đối mặt với Lăng Hạo cho nên cô đã dậy từ rất sớm để đến trường, vào đến trường lại không có ai.

Cô muốn đi đến phòng hội trường, nhưng mà lại không dám. Bởi vì tối qua anh đã nói, không muốn gặp mặt cô nữa, làm sao cô dám đến tìm anh.

Nhưng mà đôi chân lại không nghe theo sự điều khiển của cô cứ đi về phía phòng hội trường.

Hạ Đồng hít một hơi thật sâu, một tay vươn ra cầm tay nắm, mở ra lại không được, đã bị khóa ngoài.

Cũng phải, anh vẫn chưa đến trường thì làm sao cửa mở.

Hạ Đồng khẽ thở dài, ôm chồng sách xoay người đi, càng ngày cô càng không hiểu bản thân mình, tại sao giữa một người tốt với cô như Lăng Hạo với một người lạnh nhạt với cô như Dương Tử thì tại sao cô luôn nghĩ đến Dương Tử?

Khi anh đuổi cô đi, khi anh nói không muốn nhìn thấy cô nữa, thì tim cô lại đau lên từng hồi một, không đau một lần một mà là đau từ từ, từng chút cũng đủ làm tim cô đau đớn.

-Hạ Đồng, đến sớm thế?

Mãi mê suy nghĩ, lại bị một giọng nói mang chút mừng rỡ cũng có nét trẻ con vang lên. Hạ Đồng nhìn Khiết Đạt đang đứng trước mặt mình, anh vẫn thế, vẫn vui vẻ như mọi ngày.

-Chào anh, anh cũng đến sớm thế?-Hạ Đồng mỉm cười đi lại gần anh

-Sao đây? Lại ngủ không được nữa sao?-Khiết Đạt xoa nhẹ đầu cô

-Không phải, là do tối em ngủ sớm.-Hạ Đồng nở nụ cười, sau đó cùng anh bước dọc dãy hành lang im ắng

-Nghe nói chân em phải bó bột, đã đỡ chưa?-Khiết Đạt vừa đi vừa nhìn chân cô hỏi han

-Đỡ rồi, hôm qua vừa tháo bột, đi lại cũng tốt hơn.

-Có phải đang có chuyện gì buồn hay không?

Khiết Đạt nhìn thấy cô hôm nay không vui vẻ cười nói như mọi ngày, cứ cúi đầu mà đi, anh hỏi cô cứ trả lời, khuôn mặt lại hiện lên nét buồn.

Hạ Đồng không đáp, khẽ gật đầu.

-Đã xảy ra chuyện gì?-Khiết Đạt nhíu mày hỏi cô

-Em bị Dương Tử đuổi rồi.-Hạ Đồng hít một hơi, khó khăn nói từng chữ một

-Cái gì?-Khiết Đạt gần như hét lên, nhìn cô ánh mắt tràn đầy kinh ngạc

-Tối hôm qua, em bị đuổi khỏi nhà Chính, vì lên phòng ở tầng ba lần hai.-Hạ Đồng buồn so nói

-Tối qua em ngủ ở đâu? Sao không gọi cho anh? Có bị Dương Tử đánh không? Để anh xem.-Khiết Đạt gấp như giặc đuổi tới nơi, cầm tay cô, mặt cô xem cận kề

-Khiết Đạt, em không sao. Tối qua em ngủ ở nhà anh Lăng Hạo.-Hạ Đồng vội ngăn anh lại trước khi anh định xem hết cơ thể cô

-Có chỗ ngủ thì tốt.-Khiết Đạt thở phào nhẹ nhõm

-Nhưng anh nói Dương Tử có đánh em không, là ý gì?-Hạ Đồng không hiểu rõ

-Thường thì bất kể là ai lên căn phòng đó nếu để Dương Tử biết chắc chắn cậu ta sẽ như một con sói hoang muốn giết người. Khi anh nghe em nói bị đuổi vì hai lần lên trên đó, anh cứ nghĩ, em phải bị đánh, có khi còn nằm trong bệnh viện.

Nếu như lời Khiết Đạt nói, vậy thì tại sao Dương Tử không đánh cô? Một bạt tay cũng chẳng có. Cô nên vui hay nên buồn đây? Vui vì anh chỉ chiều cô, chỉ đuổi cô đi, còn buồn vì anh nói anh không muốn nhìn thấy cô nữa.

-Khiết Đạt, em có thể hỏi anh chuyện này không?-Hạ Đồng nhìn anh hỏi

-Em nói đi.

-Thường thì những lúc Dương Tử không vui, Ân Di sẽ làm gì cho anh ta?

-Cơm rang trứng cùng một ly coffee cappuccino.-Khiết Đạt nhanh chóng đáp

-Cơm rang trứng?

-Đúng vậy, anh còn nhớ lúc đó anh đến nhà Dương Tử, Ân Di chỉ vừa bung đĩa cơm rang trứng cùng một ly coffee cappuccino ra, khuôn mặt đang bí xị của cậu ta lập tức vui vẻ.

Cơm rang trứng, chỉ là một món đơn giản thế thôi sao? Cô cứ nghĩ anh phải thích một món ăn sơn hào hải vị chứ?

-Em định làm gì?

-Em định chuộc lỗi.-Hạ Đồng cười cười nói

-Em định làm hai thứ đó?

-Ừm.-Hạ Đồng nhẹ gật đầu

-Anh sợ Dương Tử không chịu ăn thôi, có một lần bọn anh vào nhà hàng Reen, cậu ta bắt đầu bếp ở đó làm cho bằng được món cơm rang trứng, khi đĩa cơm bung ra, trông rất bắt mắt lại thơm ngon, anh ăn vào cũng thấy thích, vậy mà cậu ấy chỉ vừa ăn một muỗng đã bảo đem đồ, nói là không hợp khẩu vị, không ngon. Em nghĩ, em làm được không?-Khiết Đạt nhìn cô ngờ vực hỏi

-Hình như là... không.

Hạ Đồng nói, sau đó liền bổ sung thêm.

-Nhưng mà em sẽ cố gắng.

-Món đó chỉ làm từ tay của Ân Di, cậu ta mới chịu ăn.

Hạ Đồng rơi vào im lặng, thì ra Ân Di chiếm vị trí trong lòng anh lớn đến thế, cô thật khâm phục chị ấy, bởi vì chị ấy có thể làm một người buồn bã cô đơn như anh trở thành người vui vẻ, có những ngày hạnh phúc. Liệu cô có đủ bản lĩnh hay không?

-Em đến thư viện một lát, anh về lớp trước đi.-Hạ Đồng cầm chồng sách dừng chân lại nhìn anh nói

-Không về lớp sao?

-Tiết đầu của em là giờ tự học.-Hạ Đồng cười cười đáp

-Anh lại phải học thể dục, chán nhỉ? Anh còn định cúp tiết để chơi với em, được chứ?

-Anh càng ngày càng làm biếng rồi đó, muốn có sức khỏe tốt phải tập thể dục, bây giờ về lớp đi.-Hạ Đồng nói xong vươn một tay ra đẩy anh đi

-Được được, anh về lớp. Đừng bận tâm đến chuyện đó nữa.-Khiết Đạt cười ầm áp xoa đầu cô

-Ừm.-Hạ Đồng mỉm cười gật đầu

Hạ Đồng nhìn Khiết Đạt quay người rời đi, khẽ mỉm cười, sau đó cũng quay lưng đi về phía thư viện.

Khiết Đạt dừng lại ngoáy đầu nhìn cô, khuôn mặt lại dịu dàng đến chừng nào, nụ cười ầm áp trên đôi môi, không cần biết cô có yêu anh không, anh chỉ cần biết mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, là đủ rồi.

Hạ Đồng đi vào thư viện, đặt chồng sách lên chiếc bàn cạnh ô cửa sổ, ngồi xuống. Lật tập cùng sách ra, chuyên tâm chép bài. Tối qua cô quên mất, sáng nay mình có bài tập toán về nhà, làm hại cô bây giờ phải ngồi đây làm cật lực.

Lại không hiểu vì sao, cô lại không chú tâm vào được, chỉ nghĩ đến khuôn mặt của Dương Tử. Đôi mắt đen lạnh lẽo đó nhìn cô, đôi môi đẹp đó lại nói ra những lời lẽ tàn nhẫn.

-Mình điên thật mà.-Hạ Đồng vò vò đầu nằm ập xuống bàn

Cô nhớ đến anh làm gì cơ chứ? Mặc gì phải nhớ đến anh? Có nhớ cũng phải nhớ người làm cô cười chứ? Lăng Hạo, Khiết Đạt, Thiên đó, tại sao lại luôn hiện ra gương mặt lạnh lùng cùng cô đơn đó.

Rất cục cô đang bị gì thế này!??

-Chào bạn.

Hạ Đồng giật mình ngóc đầu lên nhìn người vừa nói chuyện với mình, trước mắt cô bây giờ là một cô gái có khuôn mặt tròn trịa, mái tóc nâu ngắn chưa đến vai, chiếc băng đô hồng cài trên đầu, đôi mắt to tròn màu xanh biếc, chiếc mũi cao, môi đỏ mọng, làn da trắng. Thoạt nhìn rất giống con lai.

-Chào bạn.-cô gái ngoại quốc mỉm cười lặp lại lời lúc này

-Bạn là...

-Mình là Tracy.-cô gái nhoẻn miệng cười ngồi xuống ghế đối diện cô

-Trac... Tracy...

-Là Tracy. Bạn cứ gọi mình bằng tên Việt Nam cho tiện, Trịnh Bạch Mai.

Bạch Mai nói vươn bàn tay trắng mịn ra tới trước mặt Hạ Đồng.

-Chào cậu Bạch Mai, mình là Hạ Đồng.-Hạ Đồng vui vẻ đáp lời, sau đó cũng đưa tay ra bắt tay Bạch Mai

-Mình vừa từ Anh về, có gì chỉ dạy mình thêm.

-Tớ rất sẵn lòng.

Ngồi nói chuyện Bạch Mai nói cho cô biết, Bạch Mai từ nhỏ sinh sống bên Anh, mẹ là người Việt cha là người Anh, Bạch Mai học ở trường cũng bị bạn bè cô lập, họ cho rằng Bạch Mai tự kỉ. Ngày nào cũng đi một mình, chẳng nói chuyện với ai. Bạch Mai nói, Hạ Đồng là người đầu tiên Bạch Mai chịu nói chuyện nhiều đến thế, Bạch Mai rất mến cô.

Nhưng mà Hạ Đồng lại không thấy vậy, Bạch Mai nói chuyện rất dễ nghe, lại rất vui tính, dễ gần gũi.

Cô không ngờ, trong trường Nhuận Lâm cuối cùng cô cũng có một người bạn là nữ.

91. Chương 91. Phanh Phui.

Chương 91: Phanh phui.

Hạ Đồng cùng Bạch Mai rời khỏi thư viện, vô tình bước qua sân vận động, lại nghe được tiếng reo hò đầy phấn khích. Hạ Đồng nhìn qua đám đông, hầu như những học viên có tiết thể dục trong sân vận động đều tập trung tại sân bóng rổ. Hình như đang có một trận bóng rổ đặc biệt thu hút đang diễn ra.

-Nhìn có vẻ vui nhỉ? Qua đó xem đi.-Bạch Mai lôi kéo cô

-Chỉ là chơi bóng rổ thôi, mình về lớp đi.-thật ra cô không có tâm trạng để xem mấy chuyện này, dù ai chơi cũng không liên quan đến cô, về lớp vẫn hơn.

-Nhưng mà hình như rất hay, qua xem một lúc đi.-Bạch Mai vẫn kéo cô về phía đám đông kia

-Nhưng...

Hạ Đồng bất đắc dĩ để Bạch Mai kéo mình đi, cả hai chen chúc vào đám đông kia, ánh mắt Hạ Đồng khẽ động khi thấy hình ảnh trước mặt.

Hai con người đẹp đến hoàn mỹ, lại mang một vẻ đối lập nhau, dáng người cao ráo nhanh nhẹn cầm bóng di chuyển trên sân, nhảy cao ném vào rổ. Mồ hôi nhễ nhại dưới ánh nắng mặt trời lại càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ đó.

Từng động tác di chuyển, đập bóng, ném bóng, lại thu hút đẹp đến thế.

Dương Tử chỉ vừa ném bóng vào rổ của Lăng Hạo, lập tức Lăng Hạo phản công ném trả lại. Trên sân bóng rổ, chỉ còn hai người con trai là nổi bật nhất.

Hạ Đồng ngăn người nhìn hai anh chơi bóng rổ, bị những động tác đẹp đến hút hồn kia cuốn lấy, đẹp đến mức không thể tả được.

-Cố lên, cố lên!!!

-Anh Dương Tử!!! Dương Tử!!!

-Anh Lăng Hạo!!! Lăng Hạo!!!

Từng tiếng hò reo đầy phấn khích của học viên xung quanh làm cả sân vận động náo loạn lên, Bạch Mai đứng bên cạnh cô cũng không ngừng la hét.

Khi nhìn thấy Lăng Hạo sắp ném bóng vào rổ bóng bên Dương Tử, không biết Hạ Đồng ăn trúng cái gì lại vô thức la lớn, làm tất cả học viên đều nhìn cô.

-Dương Tử, cố lên, cẩn thận kìa.

Hạ Đồng vừa la câu đó lên, lập tức muốn bốc hơi khỏi đây ngay, cô vừa nói cái gì thế, cô bị điên rồi mà, quả thật điên rồi. Hạ Đồng dùng tay che che mặt mình lại, nhưng mà hầu như ai cũng nhìn cô. Ngay cả Dương Tử và Lăng Hạo cũng nhìn.

Đáng lẽ đường bóng của Lăng Hạo quăng trúng vào rổ nhưng lại không hiểu vì sao lệch sang một bên.

_Huýt...

Tiếng còi của thầy giáo dạy thể dục vang lên, đồng thời cũng là báo hiệu trận bóng kết thúc, tỉ số là 68-67, Dương Tử thắng Lăng Hạo một trái.

Nếu trái lúc này Lăng Hạo ném vào rổ thì trận bóng này đã hòa.

Hạ Đồng đột nhiên cảm thấy thật có lỗi, có lỗi nặng lắm nha!!!

Hạ Đồng vội vã giấu mặt mình đi, liền quay người bỏ đi trong nhẹ nhàng, cô ở đây thêm, bảo đảm nhanh chóng trở thành “người nổi tiếng.”

-Hạ Đồng, cậu đi đâu vậy?

Hạ Đồng đứng người khi Bạch Mai nói lớn câu đó, khẽ nuốt nước bọt, cô không can đảm mà quay mặt lại nói: “Tớ không thể ở lại thêm, tớ không muốn làm diễn viên nổi tiếng.”

-Cậu đi đâu thế?-Bạch Mai đã đứng bên cạnh cô hỏi

-À, tớ, tớ đi về lớp làm bài tập.-Hạ Đồng vội viện cớ chuẩn

-Tớ tưởng cậu sẽ ở lại chứ? Lúc này cậu còn hò hét hơn tớ nữa mà.-Bạch Mai nói

-Tớ, tớ chỉ cổ vũ cho vui thôi.-Hạ Đồng xua xua tay

Hạ Đồng bây giờ chỉ có hai điều muốn làm, một chính là tự mình đào cái hố sau đó nhảy xuống, hai chính là nói với Lăng Hạo, cô nhầm tên anh với Dương Tử.

Nhưng mà thà cô làm cái một chứ không thể làm cái thứ hai được!!!

-Hạ Đồng.

Phía sau vang lên một giọng nói nhẹ nhàng lại chất chứa rất nhiều cảm xúc, Hạ Đồng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Từng tiếng bước chân vang lên đều đều phía sau lưng cô.

-Giờ này lại chạy lung tung, có tin anh phạt em không?-Lăng Hạo đã đứng cạnh cô cong môi nói

-Em, em đâu có, tại em, đi ngang qua thôi.-Hạ Đồng vội nhìn anh giải thích

-Được rồi. Haizz, anh thua rồi, buồn quá đi, chắc anh phải ăn kem như lời em nói để không buồn nữa rồi.-Lăng Hạo giọng nói đầy vui vẻ không có chút gì gọi là buồn

-Lăng Hạo, lúc này, lúc này em muốn cổ vũ anh, nhưng mà không hiểu vì sao, lại gọi nhầm tên.-Hạ Đồng càng nói giọng càng nhỏ đi, cúi thấp đầu nhìn mũi giày mình

-Tên anh mà cũng gọi nhầm, có phải anh bắt em gọi mãi tên anh em mới chịu không?-Lăng Hạo nhoen miệng cười

-Em không phải cố ý, bắt quá mỗi ngày em sẽ gọi tên anh mười lần.-Hạ Đồng còn tưởng anh nói thật, chu mỏ nói

-Ngoan lắm.

Lăng Hạo khom người vươn hai tay ra véo má cô, cử chỉ nhìn vào thân mật cứ ngỡ như bạn trai véo má bạn gái mình. Hạ Đồng đỏ mặt không dám nhìn anh, lại phát hiện cô và anh đang là trọng tâm của mọi ánh nhìn.

Chết cô rồi!!! Sao cô quên mất, đang ở sân vận động nhỉ?

Hạ Đồng khẽ nuốt nước bọt, căng thẳng nhìn đám người phía sau đang ghé đầu vào nhau thì thầm to nhỏ.

-Tớ đã nói hai người họ có điều mờ ám mà, giờ thì tin rồi chứ?

-Lần trước ở cùng trong phòng thay đồ nam, vẫn không dám chắc, hành động lúc nãy chắc chắn là như mình nghĩ.

Hạ Đồng khóc không ra nước mắt, rất muốn nói: “Không phải như mọi người nghĩ mà, chúng tôi chỉ là bạn bè thôi.”

Đáng tiếc cô lại chỉ đứng im câm miệng trơ mắt ra nghe họ nói.

-Có phải họ phiền lắm không?-Lăng Hạo nhìn cô vẫn duy trì nụ cười trên môi

Hạ Đồng gật gật đầu nhỏ. Quả thật phiền chết cô rồi, cái nơi này rốt cuộc là trường học hay là cái nơi bàn tán của những kẻ lắm tiền rồi hơi vậy?

Lăng Hạo xoa đầu cô, sau đó quay người nhìn đám người phía sau, nụ cười trên môi biến mất, khuôn mặt lại lãnh đạm không thôi, lập tức không ai dám hó hé.

-Hai người muốn gây sự chú ý thì đừng đứng trước mặt tôi mà làm, phiền chết được.

Đột nhiên vang lên một giọng nói hết sức lạnh lùng như ma vương tối cao, không hề chen vào cảm xúc nào.

Hạ Đồng nhìn về phía phát ra giọng nói, nơi hướng thẳng đến Dương Tử đang ngồi trên chiếc ghế đá, cầm chai nước suối giữa đầu uống ừng ực.

-Rõ ràng đây chẳng phải nhà cậu, lấy tư cách gì bảo tôi đi chỗ khác.-Lăng Hạo dứt hay tai vào túi quần thể dục, cong môi cười, nụ cười hờ hững

-Đây cũng chẳng phải nhà cậu, có biết hai người phiền lắm không? Muốn gì, về nhà cậu tự làm.-Dương Tử đóng nắp chai lại nhếch môi cười lạnh

-Không phải lúc trước cậu cũng hay thế này trước mặt tôi sao?-Lăng Hạo hời hợt cười

Bịch

Chai nước suối trên tay Dương Tử lại bị quăng xuống đất rõ mạnh, Hạ Đồng đột nhiên cảm thấy có một, à không là hai luồng khí lạnh bao trùm cả không gian, lại bất an trong lòng.

Cả người vô thức run lên nhẹ nhẹ, nhưng mà lại rất mãnh liệt.

Xung quanh mọi người im thin thít, lại mở to mắt chờ đợi chuyện tiếp theo xảy ra.

-Cậu đang khiêu khích tôi sao?-Dương Tử đứng người dậy, chậm rãi từng bước từng bước một đi về phía Lăng Hạo

-Chẳng phải đó là sự thật hay sao?

-Vậy sao?

Dương Tử cười như có như không, lạnh lùng tàn ác như Diên Vương, không hề báo trước, nhanh như chớp vung tay siết bàn tay thành nắm đấm xông thẳng đến mặt Lăng Hạo.

Lăng Hạo mất thế đảo về sau té xuống đất.

-Lăng Hạo...

Hạ Đồng gần như hét lên, chuyện gì xảy ra thế này? Sao lại đánh nhau chứ? Rõ ràng không có gì nghiêm trọng mà?

Lăng Hạo cũng không nhân nhượng đứng lên giơ nắm đấm đánh trả Dương Tử.

-Dừng lại đi, đừng đánh mà.-Hạ Đồng rối bời la lên, cô đúng là chỉ gây rắc rối, đáng lẽ, cô nên đi thẳng về lớp

Vậy mà cả đám người xung quanh, chẳng một ai vào can, chỉ đứng nhìn, lại có người quá đáng hơn cá cược xem ai thắng.

Hạ Đồng chạy đến chỗ Khiết Đạt, gần như năn nỉ nói:

-Khiết Đạt, anh ngăn hai anh ấy lại đi, đừng để họ đánh nhau nữa.

-Hạ Đồng, chuyện này em không hiểu đâu.-Khiết Đạt chỉ vô tình đáp lại câu đó, ánh mắt anh hiện lên tia ấy này

Hạ Đồng không nghĩ ngợi đi đến cạnh Thiên, nắm tay anh lay lay:

-Anh Thiên, anh là anh trai Dương Tử anh mau ngăn hai anh ấy lại đi, đừng để hai anh ấy đánh nhau nữa.

-Hạ Đồng, cho dù anh ngăn can thì hai người họ cũng sẽ đánh nhau nữa thôi, nếu không phải hôm nay đánh thì là mai, là ngày mốt, bọn anh, hết cách từ lâu rồi.-Thiên bắt đắc dĩ nói

Hạ Đồng buông tay Thiên ra, tại sao cô luôn gây ra phiền phức thế này? Cô đã biết hai anh không thích nhau vì sao cứ trước mặt người này cười nói vui vẻ với người kia chứ?

-Chị Sa Sa...-Hạ Đồng nhìn người cuối cùng có thể giúp mình

-Không phải em biết Dương Tử và Lăng Hạo không thích nhau hay sao? Em ba lần bảy lượt cùng Lăng Hạo thân mật trước mặt Dương Tử, lần trước là hôn, rồi ở trong phòng thay đồ nam, lần này nữa, cho dù em không phải bạn gái Dương Tử, cũng làm Dương Tử bức rối, em dù sao cũng đến đây thực hiện theo hợp đồng mà.

Sa Sa lớn tiếng la, trong đôi mắt toàn đầy khinh thường, nụ cười nửa miệng, lời nói phát ra, ai ai cũng nghe thấy.

Lăng Hạo dừng tay lại khi nghe Sa Sa nói, Dương Tử cũng đứng im nhìn về phía Hạ Đồng đang đứng.

Hạ Đồng ánh mắt vô hồn nhìn Sa Sa, cô có cảm giác, hình như Sa Sa không thích cô, dạo gần đây, thái độ của chị ấy không như lúc trước, từng lời nói như một bạt tay tát thẳng vào mặt cô, cho cô thức tỉnh.

-Thì ra là thiếu nợ nên kí hợp đồng đến đây.

-Hèn gì lại được vào trường này, đúng là thứ mỗi chài.

Xung quanh từng đợt từng đợt vang lên những tiếng nói khinh bỉ, như một cơn sóng ập đến, Hạ Đồng vô lực nhìn xung quanh.

Cô đến đây thực hiện theo hợp đồng căn bản chỉ có Dương Tử, Lăng Hạo, Thiên, Khiết Đạt và Sa Sa biết mà thôi, cô luôn che giấu bởi vì cô biết một khi họ biết, chắc chắn sẽ nói cô thừa cơ hội vào trường này kiếm chác, mỗi chài, không thôi sẽ còn đối xử tệ hơn nữa với cô.

Vậy mà đến ngày hôm nay, chính người cô luôn coi là chị, lại nói ra hết.

Hạ Đồng chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt thương tâm, lo lắng của Khiết Đạt và Thiên, đôi mắt đầy thâm tình lo lắng của Lăng Hạo, đôi mắt lạnh lùng cố hữu của Dương Tử, còn có khuôn mặt tròn trịa của Bạch Mai, cô không nghĩ ngợi nhiều mà quay đầu bỏ chạy.

Cô muốn chạy thật xa, thật xa, thoát khỏi cái nơi xa hoa lạ lẫm đầy đắng cay này, cô không muốn mọi chuyện ra nông nổi mà. Rõ ràng cô cố chấp, rất cố chấp.

Lăng Hạo dùng ánh mắt căm tức nhìn Sa Sa, từng bước đi đến trước mặt Sa Sa, không nói không rằng, giơ tay cao lên tát thẳng xuống mặt Sa Sa.

_Bốp

Rõ ràng tất cả đều ngạc nhiên không thôi.

-Lăng Hạo, cậu lấy tư cách gì tát tôi?-Sa Sa tức giận hét lên, bặm môi nhìn Lăng Hạo

-Tư cách gì sao? Vậy thì tôi hỏi cô, cô lấy tư cách gì nói những lời lúc nãy?-Lăng Hạo lạnh lùng hung hăng nhìn Sa Sa

-Đó là sự thật, tôi có nói sai gì sao mà cậu tát tôi, cậu nghĩ cậu đánh tôi, tôi không dám làm gì cậu sao?

-Cô không lẽ không hiểu tính tôi, đừng tưởng trong đầu cô đang suy nghĩ gì thì tôi không biết, tốt nhất làm gì cũng biết chừng mực, nếu không, cho dù là Kim Thị, tôi cũng không buông.

-Lăng Hạo...

Lăng Hạo không khác gì quỷ Satan nhìn Sa Sa, sau đó quay người bỏ đi.

Kim Thị dù sao cũng là một tập đoàn lớn lại hùng mạnh, trong trường Nhuận Lâm bốn dòng họ nắm đầu chính là Dương - Lăng - Vương - Kim, tương đương với Dương Tử, Dương Thiên, Lăng Hạo, Vương Khiết Đạt và Kim Sa Sa.

Hôm nay Lăng Hạo lại dám tuyên bố những lời lẽ này, thì cũng thấy được sự quan trọng của cô trong lòng anh.

Sa Sa bặm môi, hai tay siết chặt run rẩy, Kim Sa Sa cô là ai cơ chứ? Sao lại có thể chịu đựng nỗi nhục này?

-Sau này bớt nói lại, cô nói ra ọi người biết cũng không hay ho gì đâu.-Dương Tử khi đi ngang Sa Sa bỏ lại một câu, sau đó bỏ đi một mạch.

...

“Lâm Hạ Đồng, mày chưa xong với tao đâu!!!”

92. Chương 92. Cô Cần Anh Hơn.

Chương 92: Cô cần anh hơn.

Hạ Đồng không biết đã chạy bao lâu, cô cũng không quan tâm, cứ chạy, chạy không có điểm đến.

Cô chẳng qua chỉ là một cô gái, chỉ là có vẻ bề ngoài mạnh mẽ kiên cường thôi!!!

Hạ Đồng chạy một mạch đến vườn hướng dương, chen qua từng cành hướng dương cao ngất, chui vào một góc của khu vườn, cô ngồi sụp xuống, những cành hoa như che chắn lấy cơ thể nhỏ bé vô lực của cô.

Hạ Đồng ôm hai chân mình, gục đầu vào giữa hai đầu gối, nước mắt như chực tuôn ra, từng giọt từng giọt như pha lê vỡ vụn.

Cả khu vườn hướng dương chỉ có từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo từng tiếng khóc đầy thương tâm của cô.

...

Hôm nay, anh chợt thấy em khóc rồi vội vàng lau đi giọt nước mắt.

...

_Soạt soạt...

Những cành cây hướng dương bị kéo qua một bên vang lên những tiếng sột soạt, đôi mắt đen láy của người con trai nhìn cô gái đang gục đầu khóc trước mắt. Anh vươn tay ra cầm lấy cánh tay cô kéo cô đứng lên.

Bị kéo bất ngờ, Hạ Đồng giật mình nhìn người trước mặt, dáng người nhỏ bé đứng trước mặt anh, nước mắt ngân ngấn nơi khóe mắt, thút thút nói:

-Dương... Tử...

Dương Tử nhìn cô, không nói gì rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn, đưa đến trước mặt cô, lau đi từng giọt nước mắt.

Hạ Đồng hức hức ngạc nhiên nhìn anh, nhưng lại cảm thấy có một cảm giác là lạ trong lòng dâng lên, trái tim nhỏ không hiểu bị gì cứ đập thình thịch thình thịch.

-Dương Tử...

Hạ Đồng không tìm được nước mắt, từng giọt lại rơi ra trên khuôn mặt chan hòa nơi cổ, cô như đứa trẻ bị mẹ la mắng ôm chầm lấy Dương Tử mà khóc. Một ngày càng lớn!!!

Cô không quan tâm mình lúc đó ra sao, không cần biết mình làm gì, cũng chẳng cần biết người trước mặt là ai, cô chỉ cần biết cô cần một người để dựa dẫm lúc yếu đuối.

Hơn bao giờ hết cô cảm thấy bờ vai của anh vững chắc lại đầy sự an toàn biết nhường nào!!!!!!!!!!!!

Mà Dương Tử không nói gì, cũng không hề có ý định đẩy cô ra, chỉ đứng im cho cô ôm mình mà khóc.

Lúc này ở phòng hội trường trong phòng nghỉ của anh, khi nhìn ra cửa sổ lại thấy cô gục mặt khóc dưới những cành hướng dương đầy sức sống, màu vàng rực rỡ của cây lại bị hình ảnh bất lực của cô làm cho sức sống yếu ớt đi dần.

Lại không hiểu vì sao anh lại đi xuống đây, lau nước mắt cho cô, cho cô mượn bờ vai của mình. Nước mắt của cô, lại làm anh cảm thấy khó chịu, nhức nhối đến thế!!!

Chưa một cô gái nào khóc, anh lại có cảm giác thế này, ngoại trừ cô ấy.

Bản thân anh không phải khó hiểu lắm sao? Khó hiểu đến mức anh sắp phát điên lên.

Hạ Đồng bờ vai run rẩy khóc nức nở, hai tay nắm chặt vạt áo anh, nước mắt cô làm ướt cả áo anh.

Vì sao lúc cô đau buồn khi ở bên cạnh Dương Tử và Lăng Hạo, cảm giác lại khác xa thế này?

Bên Lăng Hạo, cô cảm nhận được hơi ấm áp, sự quan tâm vô bờ của anh, sự bảo bọc đầy yêu thương của anh, chỉ đơn thuần là thích.

Bên Dương Tử, cô cảm nhận được sự lạnh lẽo nhưng mà cô luôn cảm thấy được sự quan tâm vô hình của anh, những cử chỉ quá mức tâm thường nhưng mà làm tim cô rộn ràng, cảm giác cần anh lại từ từ nhen nhóm trong lòng cô.

Có phải quá buồn cười không? Giữa một người quan tâm mình hết mực với một người như có như không quan tâm, cô lại cần người quan tâm cô như có như không...

Hạ Đồng khóc một lúc, đến khi mọi nước mắt đều tuôn ra mới buông anh ra, nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe, mặt lấm lem nước mắt. Hạ Đồng yếu ớt nói:

-Xin lỗi... đã làm ướt áo anh.

-Không phải đã nói đừng bao giờ nói xin lỗi hay sao?-Dương Tử không nóng không lạnh nói

-Ngoài xin lỗi, tôi không biết nói gì nữa.-Hạ Đồng giọng lạc đi hẳn

-Đừng bao giờ nói xin lỗi, tôi rất ghét.

Thật ra có rất nhiều người nói xin lỗi với anh nhưng mà lời xin lỗi cứ như người nói vừa gây ra lỗi lầm với anh, đến khi anh chấp nhận lời xin lỗi, mọi sai lầm phanh phui, anh lại không muốn nhận nó. Cũng giống như lời xin lỗi của cô ấy cùng hẳn ta.....

-Sao... sao anh lại ở đây? Đáng lẽ... anh nên ở lớp học?-Hạ Đồng nhìn anh, đôi mắt 9ã mất đi sự trong trẻo ngày thường, thay vào đó là một mảng sương mờ mịt

-Bởi vì có tiếng khóc làm tôi rất khó chịu.

Lời nói của anh, rốt cuộc là có hay không hàm ý?

Nhưng mà cho dù có hay không thì đối với Hạ Đồng đó chỉ là một câu đơn giản, hết sức đơn giản, câu của anh, đối với người ngu ngốc như cô có nghĩa, anh đang nói tiếng khóc của cô làm anh nhức đầu khó chịu.

-Tôi xin...-Hạ Đồng muốn nói xin lỗi nhưng chưa nói hết đã nuốt chữ còn lại vào họng, xém tí nữa là cô nói xin lỗi rồi

-Một lát đến Cake World lấy hồ sơ cho tôi.

-Hả!?-Hạ Đồng không hiểu nhìn anh

-Có hồ sơ cần gấp, một lát ra về cô qua Cake World lấy hồ sơ từ một cặp nam nữ, người nam mặc đồng phục trường Kin, còn người nữ mặc hội trường trường Jeil.

-Sao... sao...

-Cô quên mình là trợ lý của tôi hay sao? Lấy xong ghé nhà Chính đưa cho bà quản gia.-Dương Tử chậm rãi căn dặn

-Tôi biết rồi.-Hạ Đồng gật gật đầu nhỏ đáp

-Nhớ thì tốt, bây giờ lên lớp học, nếu không tôi cho cô nhảy éch hát.-Dương Tử đút hai tay vào túi quần uy nghiêm nói

-Biết rồi.

Hạ Đồng nghe xong câu cuối đáp nhanh lẹ, như tên lửa chạy về lớp để lại người con trai phía sau.

Dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười của anh lại tỏa sáng đến nhường nào. Không quá nhạt cũng không quá chói, chỉ đơn thuần là cười và cười.

Sau tức khắc, anh khựng người lại, anh cười sao? Rốt cục bản thân anh đang bị cái gì thế này?

Dương Tử nhìn “biển hướng dương” trước mặt, vươn tay chạm vào từng cánh hoa hướng dương, đã lâu lắm rồi, anh mới xuống đây nhỉ?

“Hướng dương, là ngôn ngữ biểu lộ tình yêu, cappuccino là mối tình đẹp, mới chớm nở, cho nên em mới thích hai thứ này.”

Giờ ra về, Hạ Đồng sắp xếp tập vở vào cặp, đang định ra khỏi lớp lại bị chặn lại, Hạ Đồng ngược nhìn Nguyên Nhã.

-Chuyện gì?-Hạ Đồng ánh mắt yên ả như dòng suối trong veo

-Xin chào, mời chào.-Nguyên Nhã khinh khỉnh giọng cười nói

Hạ Đồng không nói gì, im lặng nhìn Nguyên Nhã.

-Thật không ngờ mày lại là người kí hợp đồng với công ty Thiên Tử, những người trước tao còn có thể tin tưởng họ làm được, còn mày, làm gì có chuyện đó.

-Có liên quan đến cô sao?-Hạ Đồng nhàn nhạt hỏi

-Hạ Đồng, về được chưa?-Bạch Mai đứng cạnh cô, khoác lấy tay cô

-Được.

Hạ Đồng quay qua cười ngọt ngào với Bạch Mai, sau đó nhìn Nguyên Nhã nhạt giọng nói:

-Chuyện của tôi, không liên quan đến cô, đừng nghĩ cô ba lần bảy lượt gây sự tôi sẽ im lặng, bởi vì khi bị dồn vào đường cùng, con chó nó cũng quay lại cắn người đã dồn nó.

Hạ Đồng nói xong cùng Bạch Mai rời đi khỏi lớp, bỏ lại Nguyên Nhã. Ánh mắt Nguyên Nhã chăm chú nhìn, chẳng phải nhìn Hạ Đồng mà là Bạch Mai, khóe môi hơi nhếch lên.

Hạ Đồng cùng Bạch Mai ra tới cổng trường, Bạch Mai rủ cô dẫn Bạch Mai đi tham quan thành phố nhưng mà Hạ Đồng lại không thể đi, chỉ đành hẹn khi khác. Sau khi nhìn Bạch Mai lên xe Mercedes đỏ mới dắt xe đạp chạy đi.

Hạ Đồng dừng xe trước Cake World, mở cửa bước vào, chọn một bàn dễ nhìn thấy mình để ngồi. Gọi một ly Frappuccinoclassic, ngồi nhâm nhi đợi hai người mà Dương Tử nói.

Ai mà biết được, lại xui xẻo gặp phải tên điên.

Ngay khi tên con trai đó bước vào cô liền nhận ra, hẳn chính là tên Viễn, người đã gây sự với cô trong buổi sinh nhật của Dương Tử. Hạ Đồng đúng là ra đường quen xem ngày.

Tên Viễn mặt khó ưa bước vào, đi đến quầy gọi một ly coffee, lại vô tình nhìn thấy cô, lại thấy quen quen.

Hạ Đồng không ngừng cầu trời khấn phật, đừng bào giờ cho tên bệnh hoạn này nhận ra cô.

Đáng tiếc, tên Viễn rốt cục cũng nhớ ra cô là ai? Khóe môi nhếch lên nụ cười, nụ cười không phải của một chính nhân quân tử.

-Cô em, lại gặp nữa rồi.-Viễn rất thoải mái đi đến ngồi xuống cạnh cô

-Anh có phải nhận nhầm người không?-Hạ Đồng qua loa nhìn tên Viễn

-Làm sao nhầm được, sao lại ngồi đây một mình, có phải bị Dương Tử đá rồi không?

-Anh đừng có nói bậy, ai bị Dương Tử đá.-Hạ Đồng tâm trạng buồn bực nói

-Không phải sao? Nếu bị Dương Tử đá thì theo anh đi, hay là em muốn theo anh Lăng Hạo? Không phải cũng vì tiền sao?-Viễn càng nói thì lời nói càng khó nghe

-Anh...

Hạ Đồng giận run cả người, đang định cầm ly nước tạt thẳng vào mặt Viễn không ngờ có người đã làm trước cô một bước.

Người con trai gương mặt tuấn tú, đôi mày rậm, hàng mi dài, đôi mắt hiện lên những tia vui vẻ, đôi môi là nụ cười tươi, làm cho người đối diện có một cảm giác rất thoải mái, rất vui vẻ.

Cô có thể nhận ra, người con trai này chính là Đình Hiên, người bạn của Dương Tử.

Đình Hiên nắm lấy cổ áo sau lưng Viễn, bắt tên Viễn đứng thẳng dậy.

-Có phải muốn tôi về trường phạt cậu hay không?-Đình Hiên uy nghiêm nói

-Anh Đình Hiên...nhất thời sắc mặt Viễn không chút huyết sắc

-Cậu ngày càng không xem lời tôi ra gì, lập tức xin lỗi ngay, sau đó về trường làm bản kiểm điểm nộp cho tôi.-Đình Hiên lạnh lùng ra lệnh

-Xin lỗi.-Viễn nói trong lòng không cam tâm

-Nói lại.

-Không, không cần thiết phải thế, cho anh ra đi đi.-Hạ Đồng vội xua tay nói

-Đi.-Đình Hiên buông tay ra, ám chỉ Viễn đi

Viễn đi, trong lòng đầy khâm phục, nhìn cô đầy oán hận mới bỏ đi.

Hạ Đồng nhìn tên Viễn đi mất, lại không hiểu vì sao dùng ánh mắt oán hận nhìn cô, ai mượn chọc cô bị bắt làm chi.

-Chào em.-Đình Hiên thu lại nét mặt uy nghiêm lạnh lùng lúc nãy, thay vào đó nụ cười vui vẻ

-Chào anh, Đình Hiên, chúng ta gặp nhau rồi.-Hạ Đồng mỉm cười đáp lại

-Anh là hội trưởng trường Kin. Em là trợ lý của Dương Tử, Hạ Đồng?

-Phải ạ, Dương Tử kêu em đến lấy hồ sơ.

-Đợi một người nữa đi.

Cả hai ngồi vào bàn đợi người còn lại, cánh cửa Cake World một lần nữa mở ra, đón chào một cô gái. Nét mặt hiền dịu của cô gái, đôi môi anh đào đỏ chúm chím, đôi mắt to tròn sáng long lanh, sóng mũi cao, làn da trắng mềm mại, mái tóc đen nhánh dài được xõa ngang lưng, vẻ đẹp của cô gái, vừa tươi trẻ lại ngọt ngào.

-Xin lỗi, tôi đến trễ.-cô gái ngồi vào bàn nói với Hạ Đồng và Đình Hiên

-Càng ngày cậu càng đi trễ.-Đình Hiên cười cười chọc

-Cậu ý kiến gì chứ?-cô gái trề môi nói

Lại phát hiện sự hiện diện của cô, quay sang cười ngọt ngào với Hạ Đồng, nói:

-Chào em, chị là Tuyết Ny, hội trưởng trường Jeil.

Cô nhớ ra rồi, cô gái này là bạn nhảy cùng Thiên trong sinh nhật Dương Tử.

93. Chương 93. Vị Hôn Phu.

Chương 93: Vị hôn phu.

Hạ Đồng cười tươi đáp lại nụ cười ngọt ngào của Tuyết Ny, lịch sự nói:

-Chào chị, em là Hạ Đồng.

-Chị từng thấy em, em là partner của Dương Tử trong sinh nhật cậu ấy?-Tuyết Ny vui vẻ nói

-Dạ phải.-Hạ Đồng gãi gãi đầu đáp

-Em là trợ lý của cậu ấy luôn sao?-Tuyết Ny hỏi tiếp

-Phải ạ.

-Em quen biết Lăng Hạo?

-Dạ cũng có quen.-Hạ Đồng hơi căng thẳng nói

-Dương Tử có dặn gì em không?

-Có, anh ấy nói em bớt qua lại với Lăng Hạo.

-Tuyết Ny, cậu đang định điều tra gì thế?-Đình Hiên chen vào nói

-Cậu nói xem, hai cái tố vừa nói bộ cô gái nào cũng có thể làm sao? Để xem có như tố nghi hay không?-Tuyết Ny tay xoa xoa cằm mình ngẫm nghĩ

-Cậu nói cũng đúng.-Đình Hiên ra vẻ tán thành

-Có khi nào là đúng không nhỉ? Nhất định tố phải hỏi Thiên.

Hở, hai người này nói cái gì mà cô không hiểu gì hết vậy, cứ như cô là người ngoài hành tinh không hiểu tiếng Trái Đất vậy, họ nói mà làm cô mơ hồ cả theo. Cô đúng là ngu ngốc quá mà!!!

Hạ Đồng rất muốn mở miệng hỏi: “Hai người này giờ nói gì thế?” nhưng mà lại không mở lời được, chỉ ngậm miệng nhìn hai người họ.

-Dương Tử, kêu em đến lấy hồ sơ.-Hạ Đồng cuối cùng cũng có thể lên tiếng

-Xin lỗi, hai anh chị quên mất, đây là thứ em cần.

Đồng loạt Tuyết Ny cùng Đình Hiên lấy ra một tập hồ sơ. Hạ Đồng cầm lấy lật thử xem, mới biết đây là kế hoạch tổ chức lễ hội kết hợp ba trường Nhuận Lâm - Kin - Jeil.

-Nói với Dương Tử, năm nay sẽ làm ở trường Kin của Đình Hiên, cậu ấy phải phân người đến phụ giúp một tay.-Tuyết Ny căn dặn cô

-Em biết rồi.-Hạ Đồng mỉm cười nói

-Tuyết Ny, cậu ấy đến rồi kìa.-Đình Hiên nhấp môi ly coffee nói

Tuyết Ny nở nụ cười hạnh phúc, đứng lên đi về phía cửa. Hạ Đồng ngoáy đầu nhìn ra cửa, thấy Thiên bước vào, Tuyết Ny đi đến khoác tay anh.

-Đình Hiên, Hạ Đồng, hai người cũng ở đây sao?-Thiên nhìn thấy cô và Đình Hiên có chút bối rối hỏi

-Không được hay sao? Hay là không muốn tớ ở bên Tuyết Ny hả?-Đình Hiên hài hước chọc

-Không có, ý mình là vì sao hai người ở đây?

-Bọn em đến đưa cho Hạ Đồng bản kế hoạch lễ hội.-Tuyết Ny nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào

-Ừ, đợi anh lâu chưa?-Thiên cười ấm áp hỏi

-Cũng không lâu, có Đình Hiên và Hạ Đồng mà.-Tuyết Ny cười híp mắt, hai tay ôm cánh tay Thiên

Hạ Đồng không khỏi hiếu kỳ, lời nói, cử chỉ của Thiên và Tuyết Ny không thể hiện là mối quan hệ bình thường cho lắm?

-Em ngạc nhiên lắm sao?-Đình Hiên thấy cô ngơ ngác ra hỏi

Hạ Đồng nhìn Đình Hiên gật mạnh đầu.

-Tuyết Ny là vị hôn phu của Thiên đã được hai bên gia đình đính ước từ nhỏ.-Đình Hiên chậm rãi giải thích
Vị hôn phu? Đến bây giờ cô mới biết, Thiên đã có vị hôn phu, là chị Tuyết Ny, hèn gì trong buổi tiệc Thiên nhảy cùng Tuyết Ny, trong buổi tiệc Thiên và Tuyết Ny luôn kề cận nhau. Sao cô không nghĩ ra sớm nhỉ?

Nhưng mà một người tốt như Thiên, vừa dịu dàng lại ấm áp có thể có vị hôn phu như Tuyết Ny, vừa xinh đẹp lại tốt bụng, quả thật rất xứng đôi!!!

-Hai anh chị rất xứng đôi!!!-Hạ Đồng thật lòng nói

-Cảm ơn em, Hạ Đồng.-Tuyết Ny cười híp cả mắt nói

Thiên cười chua xót, miễn cưỡng ra vẻ hạnh phúc với Tuyết Ny, khó khăn nói hai từ “Cảm ơn.”

Nhận được lời chúc phúc cùng lời khen của người khác là một điều vui sướng nhưng mà nhận từ người con gái mình yêu lại là một sự đau đớn.

Cô làm sao biết, người anh thật sự yêu là cô. Nhưng mà đáng tiếc anh quá yếu đuối, không thể bày tỏ tình cảm cũng như không thể cãi trái lời gia đình.

Tuyết Ny cười hạnh phúc nhìn Thiên, lại nhìn thấy đôi mắt nâu ấm áp của anh hiện lên tia ưu thương nhìn Hạ Đồng, trong lòng cô như dâng lên một ngọn sóng, cũng mơ hồ hiểu ra.

-Anh Thiên, nhờ anh đưa cho Dương Tử, em không tiện đến nhà Chính lắm.-Hạ Đồng nhờ anh

-Được, anh sẽ đưa.

Thiên cầm lấy tập hồ sơ của cô.

-Cảm ơn anh.

Hạ Đồng nở nụ cười với anh, sau đó nói tiếp:

-Cũng trễ rồi, em xin phép đi trước.

Nói xong cô cúi người chào cả ba, cầm cặp đi ra khỏi Cake World.

- - -

Chiếc Porsche trắng dừng trước một căn biệt thự đồ sộ, Thiên cùng Tuyết Ny ngồi trong xe, Tuyết Ny không xuống vội, chòm người qua đặt lên má Thiên một nụ hôn. Sau đó nhìn anh, cười ngọt ngào:

-Thiên, tốt nghiệp mười hai mình đám cưới luôn đi.

-Chúng ta vẫn còn nhỏ lắm.-Thiên không trực tiếp từ chối

-Nhưng lần trước em nói anh cũng đồng ý mà, sao bây giờ lại không?

-Tuyết Ny, lần trước anh chỉ qua loa đáp, chúng ta vẫn còn nhỏ lắm, đợi lớn rồi mình hẳn nói đến.-Thiên quay sang nhìn Tuyết Ny chậm rãi nói

-Qua loa? Em hỏi anh tốt nghiệp mình cưới nhé, anh gật đầu nói ừ, bây giờ em hỏi lại anh lại nói chúng ta còn nhỏ.-Tuyết Ny cười chua chát

-Tuyết Ny, chúng ta không phải đã giao kèo sẽ tìm hiểu nhau cho đến khi...

-Tìm được người mình yêu. Anh đã tìm được đúng không? Là Hạ Đồng?-Tuyết Ny cắt ngang lời Thiên nói tiếp

-Anh xin lỗi.-Thiên lại không phủ nhận

-Thật ra anh rất tốt với em, từ khi biết em là vị hôn phu anh luôn một mực tốt với em, lúc em muốn ra ngoài dạo phố, em gọi anh, anh lập tức chạy xe đưa em đi, khi em nói em thèm ăn canmilk, thèm uống trà sữa, anh lập tức mua đem đến cho em, sinh nhật em, em nói muốn cùng anh ngắm bình minh ở Svalbard, Nauy anh lập tức đặt vé máy bay để cả hai cùng đi ngắm, lúc mẹ em ra đi, em khóc ròng cả một ngày một đêm, anh luôn bên cạnh em, an ủi, cho em mượn bờ vai. Anh rất tốt, rất tốt, nhưng đáng tiếc người con trai tốt như anh lại không yêu em.

Tuyết Ny khoé mắt ươn ướt nói ra, giọng nói mang chút ghen ngào.

Thật ra, Tuyết Ny đã yêu anh, yêu anh từ lúc biết anh là vị hôn phu của mình, nhưng anh lại nói không yêu cô, chỉ xem cô là bạn, cả hai cũng quy ước sẽ tìm hiểu nhau, giả bộ yêu thương nhau trước mặt trưởng bối, đến khi một trong hai tìm được người mình yêu, cô luôn mong ước anh mãi mãi cũng không tìm ra.

-Tuyết Ny, em cũng là một cô gái rất tốt, nhưng mà tình yêu không thể miễn cưỡng, anh nghĩ cũng đến lúc đó rồi.-Thiên khẽ thở dài đầy áy náy

-Thiên, trễ rồi, em vào nhà, không thôi ba em lại lo lắng, có gì khi khác chúng ta nói.-Tuyết Ny rõ ràng né tránh, không muốn nghe anh nói nữa liền tháo dây an toàn chạy xuống xe

-Tuyết Ny, chúng ta nên nói cho trưởng bối biết rõ rồi.

Thiên nhìn Tuyết Ny chạy vào trong căn biệt thự, nói với em. Sau đó một mối ngã người dựa vào ghế, Tuyết Ny rất tốt, bởi vì cô ấy tốt nên anh cảm thấy nói những lời lúc này rất có lỗi, anh làm như thế là đúng hay sai?

Tuyết Ny chạy vào trong, nước mắt cũng rơi không ít, khuôn mặt không còn xinh đẹp ngọt ngào vui vẻ nữa.

-Lão gia, tiểu thư cô ấy...-người làm thấy Tuyết Ny nước mắt dài chạy lên lầu nhìn Diêu lão gia (ba Tuyết Ny) nói

-Chắc cãi nhau với Thiên nữa rồi, bọn trẻ bây giờ thật là....-Diêu lão gia chắc lưỡi, sau đó đứng lên đi lên lầu Tiếng khóc nức nở đầy thương tâm của Tuyết Ny vang lên khắp hành lang, Diêu lão gia mở cửa phòng Tuyết Ny bước vào trong, nhìn đứa con gái của mình.

-Tuyết Ny, sao vậy con?-Diêu lão gia ngồi xuống bên giường hỏi

-Thiên không muốn cưới con nữa, anh ấy sẽ nói chuyện với ông cho con không làm vị hôn phu của anh ấy nữa.-Tuyết Ny càng nói càng khóc lớn hơn

-Thiên sao lại àm vậy? Có phải con hiểu lầm gì không?-Diêu lão gia chau mày hỏi

-Không có, Thiên không yêu con, khi biết con là vị hôn phu của anh ấy, anh ấy đã nói rõ với con anh ấy không yêu con, nhưng mà con rất yêu anh ấy.-Tuyết Ny nói xong ụp mặt vào gối khóc lớn hơn

-Tuyết Ny, con gái ngoan của ba, ba sẽ tìm ông Dương để nói chuyện rõ ràng, làm sao Thiên có thể bỏ rơi vị hôn phu của mình được.

-Ba, đừng ép anh ấy, anh ấy đã yêu cô gái khác, con không muốn anh ấy cưới con do ba và ông sắp đặt sẵn.-Tuyết Ny lắc đầu ngoe nguẩy

-Được, được, ba sẽ không ép nó.

Điều lão gia tạm thời hòa hoãn nói, đôi mắt hiện ra vẻ lão luyện, từ lúc Tuyết Ny mười lăm tuổi ông đã vừa làm ba vừa làm mẹ, đối với đứa con gái này ông rất mực yêu thương, nó chưa bao giờ khóc nhiều như thế trừ lúc phu nhân của ông mất, làm sao ông lại bỏ qua.

- - -

94. Chương 94. Anh Thua Rồi.

Chương 94: Anh thua rồi.

Hạ Đồng đạp xe chạy về biệt thự của Lăng Hạo, bước vào cả nhà tối om, cô bật đèn lên không có anh ở trong nhà, anh đã đi đâu rồi chứ?

Hạ Đồng ánh mắt chột chạm vào mảnh giấy trắng trên bàn đặt dưới chậu cảnh trên bàn, Hạ Đồng cúi người cầm lên, bên trong chỉ để lại dòng chữ mười hai từ ngắn gọn: “Anh có việc, phải ra ngoài, khỏi đợi anh, ngủ trước đi.”

Nét chữ cứng cáp đẹp đẽ có chút gấp gáp khi ghi, chắc anh đang có việc rất bận nên mới viết ngắn gọn như thế. Hạ Đồng khẽ thở dài, ở tạm nhà anh, vẫn không phải quyết định tốt.

— Quán bar Louis —

Lăng Hạo ngồi bên trong phòng V.I.P của quán bar, trầm tĩnh dựa người vào ghế sofa dài, tay gõ gõ vào thành ghế sofa, có vẻ trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó.

_Cạch.

Cửa phòng mở ra, dáng người cao ráo thẳng tắp mang theo luồng khí lạnh bao quanh, Dương Tử khước môi cong lên một đường như có như không, chậm rãi đi đến ngồi bên trái Lăng Hạo.

-Lần đầu tiên, hẹn tôi ra lại không cho đàn em vào cùng. Cậu muốn nói gì?-Dương Tử tay cầm ly rượu Brandy khẽ lắc

-Cho Hạ Đồng quay về.-Lăng Hạo không vòng vo nói thẳng vấn đề

Động tác ở tay của Dương Tử dừng lại, sau một giây anh ngửa đầu uống cạn, gương mặt lạnh lẽo nhìn Lăng Hạo.

-Cậu nghĩ có thể sao?

-Muốn thế nào?-Lăng Hạo thái độ bình tĩnh không hề nóng cũng chẳng hề lạnh

-Đua xe. Một vòng đường cao tốc quay về đây, ai đến trước, sẽ thắng.-Dương Tử đứng lên nói

-Được.

Lăng Hạo quả quyết đồng ý, cũng đứng lên, ánh mắt cả hai chạm vào nhau như hai tảng băng đụng phải, đầy mức sát thương, giằng co trong im lặng.

-Nửa tiếng sau, gặp ở trước cửa quán bar.-Dương Tử quay người bỏ đi, câu đó vừa dứt anh cũng đã đi ra khỏi phòng

- - -

Không phải là không yêu mà là không dám thừa nhận tình yêu đó.

- - -

Hai chiếc xe VF750F Interceptor và CBR600F Hurricane dừng trước cửa quán bar Louis, thiết kế mẫu mã modern đời mới nhất, xe bóng loáng dưới bầu trời đêm.

Dương Tử và Lăng Hạo từ trong quán bar đi ra, liếc nhìn đàn em của mình, sau đó cả hai đội nón bảo hiểm vào, ngồi lên xe.

-Luật chơi như cũ, ai về trước sẽ là người thắng.

Một người nữ mặc bộ váy ngắn bó sát ngực cúp ngực, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt nhưng cũng rất xinh đẹp, mái tóc quần xõa dài, cầm một lá cờ đỏ trên tay nói.

Người nữ đứng trước ở giữa hai chiếc xe mô tô của hai anh, lần lượt cả hai lên ga đợi phát còi.

Nữ nhân kia nhìn hai anh đã sẵn sàng, giơ tay cao lên, một phút sau phát mạnh còi xuống. Chỉ kịp nhìn thấy hai chiếc xe chạy như bay cùng làn khói đen bỏ lại sau lưng, trong mấy chốc hai chiếc xe đã mất dần trong màn đêm.

Hai chiếc xe không ngừng đua nhau chạy trước, lại không nhường ai, lấn áp nhau, cả hai lao nhanh trên đường cao tốc.

Lăng Hạo chỉ vừa lên trên Dương Tử thì lập tức Dương Tử chạy lên trên, mức chạy xe gần đạt đến 300km/h.

Đến khúc quẹo, Lăng Hạo lại cố ý ép Dương Tử vào sát vĩa đường cao tốc, sau đó nhanh như chớp quẹo qua khúc rẽ.

Dương Tử mất thế phải nhấn ga dừng lại quẹo qua khúc rẽ. Đành ra Dương Tử cách Lăng Hạo một khoảng.

Dương Tử tăng tốc vượt lên Lăng Hạo anh chỉ vừa muốn vượt lên, Lăng Hạo lập tức chặn lại trước mặt, Dương Tử qua trái Lăng Hạo cũng qua trái, Dương tử qua phải Lăng Hạo cũng qua phải. Dương Tử mím môi, không do dự nhấn ga thêm, mà Lăng Hạo cũng không nhún nhường, nhấn ga hết mức.

Khi mà Dương Tử sắp vượt mặt Lăng Hạo, trong đầu anh lại vang lên một giọng nói đầy vui vẻ cùng ngọt ngào:

“Dương Tử, anh có biết, tôi để ý anh lâu lắm rồi không? Anh không biết đâu, ngay từ khi gặp anh, tôi đã biết, anh là nửa còn lại mà tôi cần tìm, vậy anh có đồng ý lời tỏ tình này của tôi không?”

Câu nói đó, rõ ràng chỉ là giỡn, vì sao anh lại nhớ đến nó chứ? Chẳng những thế trong lòng còn có chút vui sướng!?

_Ting ting...

Đến lúc Dương Tử thoát khỏi dòng suy nghĩ thì nghe được tiếng còi xe tải vang lên inh ỏi, anh giương mắt nhìn, thì thấy một chiếc xe tải đang lao về phía mình, nhanh như chớp anh lập tức bẻ tay lái quẹo ngay.

Lại quẹo ngay vào vĩa của đường cao tốc, nếu anh không nhấn ga kịp thời dừng lại chắc chắn đã đâm vào. Trên đường vệt bánh xe bị thắng gấp ma sát lên mặt đường tạo một đường cong dài rõ rệt.

Dương Tử đập vào xe một cái. Chết tiệt, anh đang nghĩ cái gì thế này? Đúng là chẳng ra gì.

Dương Tử nhìn về phía trước thấy Lăng Hạo đã chạy xa mình một khoảng rất dài. Xem ra cuộc chơi này, anh thua rồi.

Chưa ai có thể tác động đến anh như thế này giống cô ấy.

Khi Dương Tử chạy xe về quán bar Louis thì Lăng Hạo đã tháo nón bảo hiểm, dựa người vào chiếc xe, tay cầm một điếu thuốc thượng hạng hút một hơi dài. Có vẻ như Lăng Hạo đã đợi anh được mười phút.

-Anh Dương Tử, sao anh về trễ hơn Lăng Hạo vậy?

-Đúng vậy, có phải xảy ra chuyện gì không?

-Anh và Lăng Hạo đều hòa, anh chưa bao giờ thua cả, sao lần này lại thua?

Đàn em Dương Tử thấy anh dừng xe lại lập tức chạy đến hỏi.

Mà Dương Tử chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng thay cho cậu trả lời. Lập tức tất cả đều im thin thít.

-Cậu thắng, cứ nghe theo cậu, cho cô ta quay về.-Dương Tử quăng chiếc nón bảo hiểm cho đàn em gần đó, tháo găng tay ra, liếc mắt nhìn Lăng Hạo

-Cảm ơn, bạn tốt.-Lăng Hạo cười hời hợt quăng điều thuốc xuống, giẫm chân lên dập tắt

Rõ ràng lúc này Lăng Hạo thấy Dương Tử đang suy nghĩ nên mới mất tập trung, nếu không cuộc chơi này, cả hai đã hòa. Nhưng điều Lăng Hạo không hiểu chính là điều gì đã làm Dương Tử mất tập trung để thua cuộc chơi, để xem bị xe tải tông phải.

-Ngày mai, tôi sẽ đưa em ấy về.-Lăng Hạo trầm giọng nói

-Tùy cậu.-Dương Tử lạnh nhạt đáp lại

-Uy Vũ, mấy trò tiếp theo cậu thay tôi tiếp, tôi hôm nay không có hứng.-Dương Tử nói xong liền quay người lên chiếc Ferrari không nói nhiều liền chạy xe đi

Trong lòng Lăng Hạo, có một khúc mắc vẫn chưa gỡ được.

...

Dương Tử dựa người vào thành cửa xe, hai tay khoanh trước ngực ngược đầu nhìn lên cửa sổ của căn biệt thự trước mặt.

Ánh mắt vẫn lạnh lùng như xưa, không hề gợn tí sóng nào.

Điều anh bất ngờ, chính là mình lại chạy đến đây, nhìn cửa sổ của căn phòng đã tắt đèn tối om. Chắc hẳn người trong phòng đó đã ngủ rồi.

Dương Tử đưa một tay xuống túi quần, lấy điện thoại ra, trượt nhanh lên màn hình.

...

_Tít... tít... tít

Tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên, Hạ Đồng dụi dụi mắt quơ tay lên đầu giường tìm điện thoại, nhanh chóng cầm được.

-Tổng đài tối cũng không ngủ, đi phá giấc ngủ người khác.-Hạ Đồng ngái ngủ cần nắn

Hạ Đồng bật điện thoại lên xem, lập tức tròn mắt ngồi bật dậy, cô có nhìn lầm không?

“Ngủ chưa?” từ “Heo ực.”

-Mình đúng là nằm mơ cũng mơ những chuyện khó xảy ra, đúng là...

Hạ Đồng gõ gõ đầu mình, sau đó lập tức thông suốt.

-Không đúng.-Hạ Đồng liếc sang đồng hồ điểm mười hai giờ kém mười, nhìn lại điện thoại mình

Cô nhéo nhéo mặt mình, sau đó khẽ rên một tiếng, đau nha, rõ ràng đây không phải là... mơ!???

Xảy ra động đất hả? Hay trời mưa? Hay thiên thạch rớt xuống trái đất? Heo ực, lại nhắn tin hỏi cô ngủ chưa?

Hạ Đồng lại không hiểu, trong lòng dâng lên cảm xúc vui sướng kì lạ.

Cô nhấn lên bàn phím đáp lại: “Vẫn chưa.” nhưng sau đó xóa đi, thay vào chữ “Rồi.” rồi gửi đi.

Nhưng gửi chưa được một phút, cô lập tức úp mặt vào gối khóc không ra nước mắt, sao cô lại gửi chữ “Rồi.” được vậy? Nếu cô ngủ rồi sao có thể trả lời tin nhắn? Áaaa... cô điên rồi, điên rồi, điên rồi!!!

_Tít... tít

Điện thoại lại có tin nhắn, Hạ Đồng miễn cưỡng ló mắt xem.

“Nếu ngủ rồi thì xuống nhà đi.”

Hớ, tên này, đang nói cái quái gì thế? Ngủ rồi mà bắt cô xuống nhà, có xem anh đang phá cô không?

Hạ Đồng leo xuống giường chạy ra cửa sổ thấy Dương Tử đang đứng dựa người vào chiếc Ferrari ngược nhìn lên trên cửa sổ, cô khẽ nuốt nước bọt. Anh định thừa dịp hành hung cô sao? Hay là giết cô vì cô gây ra lỗi lên phòng Ân Di hai lần? Lãng Hạo không có nhà, ai cứu cô đây?

Nhưng mà nói sao thì nói, cô vẫn khoác chiếc áo khoác đi xuống nhà.

95. Chương 95. Nụ Hôn Giữa Biển.

Chương 95: Nụ hôn giữa biển.

Hạ Đồng đi ra đứng trước mặt anh, khuôn mặt vẫn còn vẻ ngái ngủ nhìn anh, cô chỉ khoác chiếc áo khoác phủ lấy bộ quần áo ngủ bình thường ở nhà.

-Có chuyện gì sao? Hay là tôi lại làm sai gì?-Hạ Đồng nhìn nhìn anh mở miệng

-Ừ.

Ừ? Là ý gì? Không lẽ cô làm sai gì nữa sao? Hớ hớ, có sao? Cô chỉ mới bị anh đuổi ra khỏi nhà Chính nếu gây lỗi nữa cô bảo đảm sẽ không còn cơ hội quay về đó.

-Không có nha, rõ ràng tôi không có làm gì sai, hồ sơ anh kêu tôi lấy tôi kêu anh Thiên đưa lại giùm anh, tôi lại làm sai gì chứ?-Hạ Đồng ngẫm nghĩ

Hạ Đồng còn đang suy nghĩ mình lại gây ra lỗi gì thì đã bị một cánh tay kéo mình lại, ngay sau đó được đặt ngồi lên ghế phụ của chiếc Ferrari. Hạ Đồng còn ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra, thì tiếng động cơ đã vang lên, sau đó chiếc xe lao nhanh trong màn đêm.

-Thắt dây an toàn vào.-Dương Tử không nóng không lạnh nhắc nhở

-Ồ.

Hạ Đồng ngoan ngoãn thắt dây an toàn, quên mất việc hỏi anh đưa mình đi đâu?

-Dương Tử này, có phải nửa đêm anh rồi hơi không ngủ được nên đến phá tôi hay không? Hay là vì tôi phạm sai lầm anh thấy đuổi tôi ra khỏi nhà Chính nhẹ quá nên quyết định đưa tôi đi sau đó...-Hạ Đồng nói bỏ về sau, trong lòng không khỏi rung mình

-Tôi không thực hiện cái thứ nhất, thứ hai cũng không thể có khả năng. Tốt nhất quăng cô xuống biển để khỏi ai biết tôi làm.-Dương Tử quăng đôi ngươi lạnh như băng qua cho Hạ Đồng

Có ai lại như cô không? Trên đời này anh chưa bao giờ thấy một người vừa ngu ngốc lại giàu sức tưởng tượng như cô.

-Tôi chỉ anh này, tôi bơi rất giỏi đó nha, quăng xuống biển tôi cũng lên bờ được thôi.-Hạ Đồng đáp một câu xanh rờn

Dương Tử bị cô chọc đến sắc mặt tối sầm, anh thật muốn dán miệng cô lại mà. Có ai nghe bị uy hiếp sẽ bị anh quăng xuống biển lại ung dung như cô còn chỉ anh đừng quăng cô xuống biển vì cô bơi giỏi không?

-Tốt nhất cô câm miệng cho tôi.-Dương Tử sắc lạnh nói từng chữ, liếc mắt nhìn cô

Hạ Đồng lú lười nuốt nước bọt ực một cái, sau đó rụt cổ lại, cô làm sao biết lại chọc giận anh, cô chỉ nói đúng sự thật thôi mà.

Thiệt là buồn chán!!! Thiệt sự rất buồn chán!!!

_Ào... ào... ầm... ầm...

Hạ Đồng còn đang than chán lại bị tiếng động vang lên ầm ầm, từng luồng gió lạnh luồn qua khe cửa sổ hé mở thổi vào mát rượi, mùi mặn mặn của biển sục vào cánh mũi của cô, từng tiếng sóng biển ầm ầm vang lên đập vào bờ.

Hạ Đồng nhìn ra cửa sổ, nhìn cảnh biển trong gió đêm tạo ra từng cơn sóng mạnh mẽ dạt vào bờ.

-Anh định quăng tôi xuống biển thật sao? Đừng nha, lạnh lắm đó.-Hạ Đồng quay qua nhìn anh, ra vẻ cầu xin

-Cô còn nói, tôi lập tức thấy cô xuống ngay.-Dương Tử không chút sắc thái nào, lạnh như tờ nhìn cô

-Biết rồi, tôi sẽ câm miệng.-Hạ Đồng cúi đầu, đưa hai tay bịt miệng mình lại

Dương Tử định nói gì đó thì điện thoại vang lên, Dương Tử lấy điện thoại từ trong túi quần ra, nhú mày một cái liền giăng ra, nhìn cô rồi cầm điện thoại ra trước mũi xe nghe.

Hạ Đồng trề môi nhìn anh đã khỏi xe, mắc gì mắng cô không cho cô nói chuyện chứ, là anh bắt cô bỏ giắc ngủ ngàn vàng của mình xuống gặp anh mà. Còn gây áp lực hăm dọa cô, còn đạo lý không chứ?

Hạ Đồng ngồi chờ trong xe đến mười lăm phút vẫn thấy Dương Tử nói chuyện điện thoại, lâu lâu đôi mày anh nhú lại không lâu sau giăng ra.

Nhìn anh từ mọi góc cạnh, vẫn đẹp đến thế. Mọi cử chỉ, biểu cảm chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng lại đẹp đến thu hút.

Hạ Đồng đợi không được nữa, bèn tháo dây an toàn mở cửa đi xuống xe. Cô không để ý, lại để cửa khoá trong mà đóng cửa lại.

Hạ Đồng vừa ra, Dương Tử cũng nghe điện thoại xong. Anh xoay qua thấy cô đứng trước mặt mình trong bộ quần áo phong phanh, mở miệng:

-Không sợ chết cóng sao mà đi ra?

-Định ra xem anh nói chuyện với cô nào mà say mê đến thế thôi.

Dương Tử trừng mắt nhìn cô, ánh mắt như bắn ra băng, làm cô đã lạnh nay còn lạnh thấu xương hơn. Lập tức cô cười giả lã xua tay nói:

-À, tôi nói giỡn. Tôi vào xe đây.

Nói xong cô lập tức quay lại xe, vừa cầm tay cầm mở lại không được, nhất thời chau mày lo lắng mở thêm. Vẫn không được, hình như, khoá trong rồi.

Không, phải, chứ!!!!

-Làm sao vậy?-Dương Tử nhìn cô cứ đứng vịn cửa hỏi

-Bị, khoá trong rồi.-Hạ Đồng méo mồm nhìn anh, bảo đảm, cô sẽ bị anh xử tử cho xem.

-Lâm Hạ Đồng, rốt cục cô để đầu óc của cô đi đâu rồi.-Dương Tử gần như muốn bóp chết cô

-Xin lỗi, tôi không phải cố ý mà.-Hạ Đồng biết lỗi mặt méo sọ liên tục xin lỗi anh

-Bỏ đi, đợi người đến đó vậy.-Dương Tử không hơi đâu so đo với cô, lấy điện thoại bấm trên màn hình một dãy số

Nhanh chóng cô nghe được tiếng nhắc máy từ đầu dây bên kia.

-Đem xe đến bãi biển ở ngoại ô cho tôi ngay.-Dương Tử thanh âm lạnh lẽo ra lệnh

[...]

-Đừng hỏi nhiều, năm phút sau, tôi muốn cậu đem xe đến.-Dương Tử cau có đáp, sau đó liếc nhìn cô

Hạ Đồng nhìn anh cười không nổi.

[...]

Dương Tử nghe người trong máy nói hết thì cúp máy, sau đó đánh ánh mắt lạnh lẽo qua cho cô.

-Hơ, trời nhiều sao thật.-Hạ Đồng giả ngu nhìn lên trời nói

Trên trời, ngay cả một vì sao cũng không có, chỉ có duy nhất ánh trăng mờ nhạt dưới đám mây.

Ai mà không nhìn ra, cô đang giả bộ để không nghe anh chứ.

Trời rất lạnh nha, lại còn đang đứng ở biển, từng cơn gió biển thổi vào làm cô không ngừng run lên vì lạnh, cô lại chỉ mặc một bộ đồ ngủ khoác chiếc áo ngoài mỏng manh, lạnh đến rùng mình. Hạ Đồng xoa xoa hai cánh tay, cả người co rúm lại vì lạnh.

Đang nghĩ bản thân mình đã gây ra nghiệt gì bây giờ lại gặp phải tên điên như anh, giữa đêm khuya khoắt lại chở cô đến biển thì một chiếc áo khoác bằng da màu đen được phủ lên bờ vai đang không ngừng run lên của mình.

Hạ Đồng nhìn Dương Tử, ánh mắt lộ ra tia ngạc nhiên.

-Tôi, tôi không lạnh, anh khoác vào đi.

Hạ Đồng vội đưa tay định lấy áo trả anh thì anh đã ngăn lại.

-Dám bỏ ra, tôi lập tức thả cô xuống biển.

Hạ Đồng không dám lấy ra, đành để yên nhìn anh, rõ ràng trời rất lạnh, chiếc áo thun của anh cũng không dày cho lắm, anh lại đưa áo khoác cho cô, anh sẽ bị lạnh cho xem.

-Có lạnh không?-Hạ Đồng len lén nhìn anh hỏi

Dương Tử không trả lời cô, dựa người vào thành cửa xe khoanh hai tay trước ngực mình chờ người đến đón.

-Anh, có muốn khoác cùng không?

Thật ra cô phải rất can đảm khi hỏi anh câu đó, nghĩ lại thật xấu hổ. Nửa ngày trời anh vẫn chỉ nhìn cô, y như đang nhìn người hành tinh lạ đáp xuống.

Hạ Đồng rụt rè đứng bên cạnh anh, chia nửa cái áo khoác cho anh, bởi vì anh quá cô nên cô phải với lên khoác lên bờ vai cho anh, lại vô tình chạm vào khuôn mặt lạnh lùng cương nghị cùng đẹp mê mị của anh.

Tim cô, như nhảy ra ngoài, đập liên hồi!!!

Như trả qua nửa thế kỉ, Hạ Đồng cùng Dương Tử bốn mắt nhìn anh, lại không nói gì. Đến khi Hạ Đồng có lại tri giác, cô vội cúi đầu, nhưng chỉ được một giây, cả người cô đã bị bàn tay rắn chắc của anh kéo lại.

Cả người cô như núp gọn trong lòng ngực của anh, anh lại cúi đầu chạm bờ môi lạnh giá của mình lên bờ môi anh đang đang run lên vì lạnh của cô.

Giữa bãi biển vắng lặng không người, chỉ có tiếng biển, có hai người đang hôn nhau.

Nụ hôn của anh, vẫn cuồng nhiệt nóng bỏng cùng chiếm đoạt như thế. Hạ Đồng ngây ngốc cả người, như có luồng điện xẹt qua, làm cô mất đi tri giác mà quên cả phản kháng. Nụ hôn này, lại làm cô ấm áp, quên mất sự lạnh giá của gió biển, của màn đêm.

96. Chương 96. Cảm Giác Rất Kỳ Lạ.

Chương 96: Cảm giác rất kì lạ.

Hạ Đồng mặt đỏ như trái cà chua chính bước vào trong biệt thự của Lăng Hạo, tay ôm hai má nóng ran của mình, vỗ vỗ vài cái. Bước lên trên phòng lại thấy Lăng Hạo đang ngồi trên giường nhìn cô, ánh mắt anh có chút gì đó giận dữ nhưng lại không dễ nhận ra.

-Em vừa đi đâu về vậy?-Lăng Hạo thấy cô vào đứng lên hỏi

-Lăng Hạo... em...

Hạ Đồng bất ngờ khi anh trong phòng cô, không biết anh đã ngồi lâu hay chưa? Cô có nên thú nhận thật sự hay không?

-Em ngủ không được nên ra ngoài hóng gió.-Hạ Đồng nói dối, cô không dám nói sự thật với anh

-Vậy sao? Môi em làm sao vậy?-Lăng Hạo vươn tay sờ lên đôi môi cô bị Dương Tử hôn đỏ cùng sưng cả lên, nhìn cô hỏi

-Môi em... môi em... chắc do trời lạnh nên... nên...-Hạ Đồng căng thẳng trả lời anh, né đi bàn tay Lăng Hạo sờ lên môi mình

-Thật sao?-Lăng Hạo giọng trầm xuống hỏi

-Thật, chỉ là... lạnh quá nên mới...-Hạ Đồng như đứa trẻ bị phát hiện nói dối, căng thẳng cả người, gật đầu nói

-Được rồi, em ngủ đi.-Lăng Hạo chuyển qua xoa đầu cô, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng

Như có lòng trắc ẩn, cô cảm thấy có lỗi với anh vô cùng!!!

-Ừm. Anh cũng, ngủ ngon.-Hạ Đồng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, chỉ cúi đầu nói

-Sau này, đừng bỏ đi lung tung, ngủ không được cứ gọi cho anh.-Lăng Hạo vừa nói xong liền kéo cô lại, dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô

-Em, biết rồi, sẽ không, đi lung tung nữa.

Hạ Đồng càng lúc càng cảm thấy có lỗi với anh, chỉ gật nhẹ đầu vẫn cúi thấp đầu xuống, chỉ nghe tiếng bước chân đều đều của anh vang lên, sau đó là tiếng đóng cửa, Hạ Đồng khẽ thở hắt ra, ngẩng cao đầu nhìn về phía cửa.

Lăng Hạo đứng bên ngoài nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, hai tay vô thức siết chặt, cuối cùng cô vẫn gạt anh, không chịu nói sự thật với anh. Lúc này anh về từ rất sớm, lên phòng định xem cô ngủ chưa thì lại phát hiện phòng trống trơn, anh điện thoại cho cô thì biết điện thoại cô nằm bên trên chiếc giường, đi đến cầm lên bấm bấm vài cái lại vô tình thấy tin nhắn Dương Tử gửi cho cô.

Thật ra anh biết cô hẹn gặp Dương Tử, nhìn môi cô anh cũng biết hai người bọn họ làm gì nhưng mà anh muốn tự cô nói, đến cuối cùng cô vẫn che giấu đi.

Hạ Đồng ngã người lên giường lớn, cô lại làm Lăng Hạo buồn sao? Vì sao người đối xử tốt với cô, cô luôn làm người đó buồn lòng tổn thương chứ? Cô đúng là cái đồ chẳng ra gì cả!!! Xấu xa xấu xa!!!

Hạ Đồng nhắm mắt lại cho bình tĩnh không ngờ lại hiện lên cảnh Dương Tử hôn cô lúc này, trong nháy mắt mặt cô lại nóng ran lên.

Còn xấu hổ hơn chính là cô lại quên phản kháng, cả ý định ngừng lại cũng không, đã vậy cả hai còn hôn nhau cho đến khi người đến đón cả hai phải ho khan vài tiếng mới sức bình tĩnh.

Lúc đó cô chỉ muốn độn thổ ngay thôi!!!

-Aaaa... Lâm Hạ Đồng, mày tỉnh lại đi!!!

Hạ Đồng úp gối lên mặt lẫn lộn trên giường, làm sao cô dám nhìn mặt anh nữa chứ? Anh có xem cô là loại con gái dễ dãi anh có thể tùy tiện hôn không? Còn nữa, tại sao cô lại quên phản kháng chứ? Điên thật rồi, điên thật mà!!!

Lúc anh hôn cô, cô cứ nghĩ tim mình nhảy vọt ra ngoài, ngay cả cô cũng không khống chế được nhịp đập loạn xạ của tim mình, nhưng mà lại ảm áp đến lạ thường!!!!!!!!!!!!

Hạ Đồng vừa nghĩ đến thì tim mình cũng đập nhanh lên, Hạ Đồng đưa tay lên ngực mình ngay vị trí trái tim, nhìn trần nhà mà ngây ngốc mỉm cười.

Suốt đêm đó, cô hầu như chỉ nghe được nhịp đập rối loạn nhanh như đánh trống của tim mình, mọi thứ như bị nụ cười của cô làm bừng sáng, đêm hôm đó mọi thứ trong mắt cô đều đẹp để đến lạ thường, cứ như mọi thứ đều không ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Hạ Đồng hơi thở nặng nhọc nằm trong chiếc chăn trùm kín mít, hơi thở rối loạn không theo tiết tấu nào, cả người cô nóng ran, run lẩy bẩy.

Lăng Hạo mở cửa phòng nước vào, thấy cô vẫn còn chui trong chăn chưa bước xuống giường đi đến gọi cô:

-Hạ Đồng, đừng lười nữa, thức dậy đi học đi.

Lăng Hạo chạm vào cơ thể cô bên trong chiếc chăn bông mềm mại, lại nhận thấy sự khác thường, vội vã kéo chiếc chăn ra, lại nhìn thấy cô cả người co rúm lại, run rẩy, hơi thở nóng hổi không đều đặn.

-Hạ Đồng, Hạ Đồng...-Lăng Hạo gấp như trời sập xuống không bằng, đỡ người cô dậy lại thấy người cô nóng như lửa

-Ừ...-Hạ Đồng mí mắt nặng trĩu mở cũng không ra, chỉ khe rên vài tiếng thều thào

Lăng Hạo đỡ ngồi dựa vào lòng ngực vững chắc của mình, tay phải đưa lên trán cô, tay trái đưa trán mình. Trán cô nóng hơn nhiệt độ người bình thường.

-Em xem, bị sốt rồi, chắc là tối qua ra ngoài nên bị nhiễm gió lạnh. Để anh gọi bác sĩ đến.-Lăng Hạo đỡ cô nằm lại giường, sau đó lấy điện thoại ra

Hạ Đồng chỉ kịp nghe anh bảo người đầu dây bên kia phải đến trước năm phút, rồi cúp máy không cho người đầu dây bên kia kịp trả lời có được hay không.

Hạ Đồng mệt đến mức chân tay rụng rời, lại rất khó chịu, cả người nóng hổi, nóng như cô đang nằm trên bếp lửa vậy.

-Lăng... Hạo... em, khát.-Hạ Đồng thều thào nói

-Để anh rót nước ấm cho em.-Lăng Hạo cầm bình nước ấm trên bàn rót vào ly cho cô, sau đó đỡ cô ngồi nửa người từ từ dứt cho cô uống

Hạ Đồng uống một ngụm nước cũng bớt khát hơn, nhưng cảm giác mệt mỏi nóng ran trong người vẫn không giảm đi. Cô chỉ biết cô rất mệt mỏi, rất khó chịu.

Hạ Đồng không nghĩ, tối qua cô chỉ đứng ngoài gió một lúc đã bị cảm, nên vui hay buồn đây?

Không thể phủ nhận tốc độ làm việc của bác sĩ rất nhanh, chỉ trong vòng ba phút một người bác sĩ nam chừng bốn mươi ngoài đã bịn rịn mồ hôi chạy lên phòng xem bệnh cho cô bên cạnh ông còn có một nữ y tá. Đường như ông ta phải chạy rất nhanh để đến đây.

-Cô ấy bị nhiễm phong hàn, tối qua có ra ngoài hay không?-bác sĩ Chu đẩy đẩy cặp kính nhìn Lăng Hạo hỏi

-Có, đến gần một giờ sáng cô ấy mới về. Đoán chừng mười hai giờ kém mười cô ấy ra khỏi nhà.-Lăng Hạo không nhanh không chậm đáp lại

-Vậy thì phải rồi, gió đêm rất lạnh lại độc hại, bị cảm cũng đúng. Truyền nước, tiêm thuốc với uống thuốc tôi đưa sẽ khỏe ngay thôi, nhưng nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.-bác sĩ Chu đóng hộp thuốc lại nói

-Tôi đi lấy thuốc.-Lăng Hạo nói, sau đó cùng bác sĩ Chu ra ngoài, còn nữ y tá thì ở lại tiêm thuốc cho cô.

Điều Hạ Đồng đáng nói chính là khoảng thời gian cô rời khỏi biệt thự Lăng Hạo lại nói rất chính xác, nhưng mà cô chỉ ngoan ngoãn nằm im để y tá tiêm thuốc ỳnh, chuyện đó để sau vậy.

...

Trường Nhuận Lâm, lớp 12A1.

-Hôm nay Lăng Hạo nghĩ sao?-cô giáo đứng trên bục giảng hỏi

-Lúc này em có điện hỏi cậu ấy nghĩ sao, cậu ấy chỉ nói “Bạn chăm sóc người bệnh.” sau đó cúp máy.-Khiết Đạt nói

-Vậy thì chúng ta vào tiết luôn đi.-cô giáo nói xong quay người viết lên bảng bài mới

Khuôn mặt Dương Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen tĩnh lặng khẽ động nhìn cảnh trời xanh mây trắng. Chăm sóc người bệnh? Không lẽ là cô ta? Như thế đã bệnh rồi sao?

Đã uống thuốc chưa? Mặt cô lúc bệnh có vui vẻ như trước hay bí xị nhăn lại không?

Cái gì vậy chứ? Anh điên rồi hay sao mà nghĩ đến những chuyện quỷ quái đó, cô bệnh cũng đã có Lăng Hạo chăm sóc rồi còn gì. Anh quan tâm lo lắng làm chi chứ?

Rốt cục anh đang bị gì thế này?

Dương Tử có chút bực bội đứng lên ra khỏi lớp, một mạch không nói với giáo viên, cô giáo chỉ nhìn anh lại không nói gì, căn bản, không dám làm gì anh. Mà Khiết Đạt cùng Thiên không biết, anh bị làm sao? Chưa bao giờ, Dương Tử có thái độ bực bội như thế? Đã xảy ra chuyện gì?

Dương Tử nói cravat ra, đi dọc trên hành lang yên tĩnh, chết tiệt, anh đang bị cái gì thế này? Sao lại cứ nghĩ đến hình bóng cô ta, nụ cười, ánh mắt, giọng nói? Anh điên rồi mà!!!

-Chết tiệt.

Anh không ngờ bản thân mình lại có ngày hôm nay.

...

Không dám thừa nhận hay sợ thừa nhận rồi đau.

... Zing Blog

97. Chương 97. Đưa Về Nhà Chính.

Chương 97: Đưa về nhà Chính.

Hạ Đồng mở mí mắt nặng trĩu ra nhìn xung quanh, không thấy ai sau đó chống hai tay lên giường gượng ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời phía chân trời mặt trời đã bắt đầu lặn, một màu đỏ hồng ở trên bầu trời.

Cô ngủ lâu lắm rồi nhỉ? Từ lúc y tá tiêm thuốc rồi truyền nước cho cô, cô ngủ đến giờ này. Cảm giác mệt mỏi buồn ngủ cũng thuyên giảm.

-Em tỉnh rồi sao? Anh có nấu cháo, ăn rồi uống thuốc.-Lăng Hạo bưng tô cháo nóng hổi đi vào, đặt lên chiếc bàn, đi đến ngồi cạnh cô

Anh chu đáo kiểm tra nhiệt cho cô, thấy cô cũng giảm nhiệt mới thở phào nhẹ nhõm.

-Bớt nóng rồi, em lại ăn cháo đi.-Lăng Hạo đỡ cô đứng lên, dìu đến ngồi vào chiếc ghế dựa

Hạ Đồng thật sự rất cảm động, rất cảm động khi anh lại quan tâm hết mực với cô như thế.

-Lăng Hạo...

Hạ Đồng thật sự bị anh làm đến muốn khóc, cô và anh có quan hệ thân thiết gì, vì sao anh cứ quan tâm cô chu đáo đến thế này?

-Sao lại khóc? Khó chịu lắm sao?-Lăng Hạo thấy cô mắt ứa nước như sắp khóc, vội vã giơ tay lau nước mắt cô, ân cần hỏi

Hạ Đồng lắc đầu ngoe nguẩy.

-Anh biết bệnh rất khó chịu, cho nên em mau ăn hết chén cháo này sau đó uống thuốc sẽ mau khỏe lại, đến lúc đó em có thể vui vẻ như trước.-Lăng Hạo như đang dỗ con nít

Hạ Đồng gật nhẹ đầu, sau đó há miệng ăn muỗng cháo anh dứt cho.

-Uống thuốc sẽ rất buồn ngủ, vì vậy em uống xong thì quay lại giường nằm nghỉ, kéo lại ngủ quên thì không tốt.-Lăng Hạo đưa cho cô mấy viên thuốc đủ màu cùng một ly nước ấm, căn dặn

-Em biết rồi.

Hạ Đồng ngoan ngoãn bỏ mấy viên thuốc vào miệng, uống nước vào, khẽ nhắm mắt vì chưa thích ứng được mùi thuốc cùng vị đắng đắng.

-Ngủ ngoan đi, nếu em khỏe lại anh sẽ mua kem em ăn.-Lăng Hạo cười đầy nhu tình, sau đó dìu cô lên giường, đặt cô nằm xuống sau đó kéo chăn đắp cho cô

-Ừ.

Hạ Đồng đáp, sau đó nhắm mắt lại, cô chỉ kịp cảm nhận được anh đặt nụ hôn lên trán mình, rất dịu dàng lại đầy yêu chiều, sau đó tiếng đóng cửa vang lên. Hạ Đồng cũng thiếp đi, mất đi tri giác mà ngủ.

Lăng Hạo bưng chén cháo được cô ăn hết cùng ly nước với vài vỏ thuốc đem xuống bếp, vừa đặt xuống bàn thì điện thoại của anh vang lên. Lăng Hạo lấy ra, đôi mày anh tuần nhanh chóng dán chặt lại nhau.

-Chuyện gì?-Lăng Hạo nhắc máy

[...Alo, cậu Lăng Hạo, tôi là chị Ly, người làm ở nhà Chính...]-đầu dây bên kia, chị Ly đầy lễ phép nói

-Có việc gì sao?-Lăng Hạo đi ra ghế sofa ngồi xuống, số điện thoại của nhà Chính, đâu dễ mà điện cho anh? Lại còn là người làm gọi? Là ai kêu?

[...Thiếu gia nhỏ kêu tôi điện cho cậu, yêu cầu... yêu cầu cậu trong tối hôm nay đưa Hạ Đồng quay về nhà Chính...]-Chị Ly khó khăn nói hết câu

-Kêu cậu ta nói chuyện với tôi.

...

Chị Ly nghe Lăng Hạo nói xong, khẽ quay đầu nhìn Dương Tử đang ngồi trên ghế sofa hoàng gia ở phòng khách, như đang hỏi ý anh. Anh lại không nói gì, nhàn nhã uống tách coffee nóng hổi thơm nức.

-Bây giờ, thiếu gia nhỏ không tiện nghe điện thoại.-Chị Ly đáp lại

[...Nói với cậu ta, bây giờ Hạ Đồng đang sốt, không thể quay về nhà Chính, khi nào khỏe tôi sẽ đưa cô ấy về...]-Lăng Hạo giọng nói hờ hững, mang chút tức giận

-Nhưng... thiếu gia nói, nếu trong tối nay Hạ Đồng không về, cậu ấy, cầu ấy sẽ lập tức hủy bỏ hợp đồng, coi như Hạ Đồng không hoàn thành nhiệm vụ.

Chị Ly sợ hãi khi phía sau có luồng khí lạnh, bên trong ống nghe điện thoại giọng nói Lăng Hạo cũng như băng lạnh, mồ hôi cũng chảy không ít.

[...Lập tức đưa điện thoại cho cậu ta...]-Lăng Hạo nghiêng răng nói

-Cậu Lăng Hạo, cậu đừng làm khó tôi, cũng như đừng làm khó Hạ Đồng, Hạ Đồng sốt về nhà Chính tôi có thể chăm sóc nhưng mà nếu Hạ Đồng không về sẽ bị mất cơ hội xóa nợ cho gia đình.

Chị Ly phải công nhận, mình can đảm quá chừng.

[...Tôi nói lại, đưa máy cho cậu ta...]-Lăng Hạo mặc kệ, lạnh giọng ra lệnh

-Cậu Lăng Hạo...

Đang lúc chị Ly căng thẳng như muốn đứt hết dây thần kinh não, không biết xử lý ra sao thì điện thoại đã bị bàn tay phía sau giật lấy.

Dương Tử đặt điện thoại lên tai, nhìn chị Ly bảo vào trong đi. Chị Ly nhanh chóng hiểu ý, cúi người sau đó vọt lẹ vào trong bếp.

Đúng là hai người này, dọa chết người mà!!!

-Nói đi, tôi nghe.-Dương Tử không mang biểu cảm nào, mở miệng

[...Rốt cục cậu đang bày trò gì? Tôi đưa Hạ Đồng về chắc chắn sẽ đưa, nhưng bây giờ không được...]-Lăng Hạo gần như phải rất kiềm chế bản thân nói

-Hôm qua cậu nói, hôm nay sẽ đưa cô ta về, tôi thua nhưng về chỉ một lần, nếu không phải hôm nay thì sau này đừng mong.-Dương Tử dừng dừng nói

[...Cậu...]

-Đừng nói tôi không giữ lời, là tối hôm qua cậu nói như thế, tôi nói, chắc chắn sẽ làm, cậu nghĩ có thể ngăn tôi? Cho dù cậu cho cô ta tiền để trả nợ, giúp cô ta lần nữa, tôi cũng không chấp nhận.-Dương Tử lạnh lẽo nói ra từng chữ, sau đó cúp máy ngang

Anh ngồi lên ghế sofa dựa người lên ghế sofa, ngửa cao đầu nhắm mắt lại.

Anh không ngờ, mình lại kêu chị Ly làm chuyện này.

Không phải anh nói, ngoài cô ấy ra, không ai có thể khiến anh dao động hay sao? Cớ sao hôm nay không phải cô ấy, anh lại cư xử như thế?

-Thiếu gia...

Quản gia từ phía sau anh đi lên trước, như một người bà hiền tự gọi tên anh.

-Quản gia...-Dương Tử ngồi lại, nhìn bà quản gia

-Nghe nói, cậu kêu Lăng Hạo đưa Hạ Đồng về nhà Chính?-bà quản gia hỏi

-Là cháu thua Lăng Hạo nên phải làm theo yêu cầu cậu ta đưa ra, phải cho cô ta về nhà Chính.-Dương Tử không nóng không lạnh nói

-Cô ta cũng ở gần ba tháng rồi nhỉ?

-Ừ.

Ba tháng tuy ngắn nhưng một khi ai đến nhà Chính làm theo hợp đồng thì ba tháng là một thời gian rất dài. Chưa ai có thể ở lại lâu đến thế.

-Quản gia, còn bao nhiêu ngày nữa thì đến?-Dương Tử sức nhớ, giọng nói có chút lạc đi hỏi

-Hai tháng nữa là tròn bốn năm. Tôi định chủ nhật tuần này thì đi đến hai tháng mới về.-quản gia khẽ thở dài, giọng nói mang theo đau xót

-Ừ, cháu sẽ kêu người đưa quản gia đi.

-Ừm, cậu ở nhà phải giữ gìn sức khỏe, cháu ấy nhìn thấy chắc chắn sẽ đau lòng.

-Cháu biết.

Quản gia không nói thêm, quay người bỏ vào trong, Dương Tử mệt mỏi gác tay lên trán mình, đôi lúc anh thấy rất mệt mỏi, anh lại nhớ, nụ cười như kẻ ngốc kia, nụ cười sáng khoáy tự nhiên. Bao giờ cũng cười.

Cô hay cười, cũng mau rơi lệ, chỉ nghĩ đến người khác lại làm tổn thương mình, luôn vui vẻ để người khác an tâm nhưng bên trong lại buồn tủi đến nhường nào. Nhiều lúc anh thật muốn cô phá đi lớp ngụy trang mạnh mẽ đó, thoải mái sống thật không cần gượng ép.

Lăng Hạo bế Hạ Đồng đã ngủ say trong lòng bước vào nhà Chính, bước vào phòng khách chạm mặt Dương Tử.

-Bây giờ thì cậu hài lòng chứ?-Lăng Hạo không thiện cảm nhìn Dương Tử

-Chị Ly, rót ly nước cho khách.

Dương Tử đứng lên nói lớn, sau đó đi đến trước mặt Lăng Hạo. Định bế cô nhưng Lăng Hạo né đi không cho.

-Thế nào?-Dương Tử tay rơi vào không trung nhưn mảy nhìn Lăng Hạo

-Tự tôi bế em ấy lên phòng, không cần phiền cậu.-Lăng Hạo hời hợt nói

-Không cần, cậu là khách, đưa tôi vẫn hơn.-Dương Tử toan bế cô lại bị Lăng Hạo không cho

-Tôi nghĩ, cậu muốn cô ta không hoàn thành nhiệm vụ.-Dương Tử cười lạnh

Lăng Hạo hung hăng nhìn Dương Tử, bắt đắ dĩ giao Hạ Đồng cho Dương Tử.

-Cậu Lăng Hạo, mời uống nước.-chị Ly bưng ly nước ra kính cẩn nói

-Không cần, tôi về.

Lăng Hạo liếc nhìn Dương Tử nhìn xuống Hạ Đồng, miễn cưỡng rời đi.

Nếu không phải nghĩ cho Hạ Đồng thì Lăng Hạo đã không nhân nhượng thế này.

Dương Tử ánh mắt nhìn xuống cô đang ngủ say trong lòng ngực mình, hơi thở chỉ có chút rối loạn, cơ thể cũng chỉ nóng hâm hâm, có thể đã uống thuốc cùng ngủ để nghĩ ngơi nên bệnh đã giảm đi chút ít.

Dương Tử không nói gì, bế cô lên trên phòng.

-Thiếu gia, thay đổi rồi.-chị Ly nhìn phía sau anh, khẽ mỉm cười.Zing Blog

98. Chương 98. Ép Ăn Cháo.

Chương 98: Ép ăn cháo.

Hạ Đồng giật mình tỉnh giấc, đầu óc cũng bớt choáng váng đi vài phần, đỡ người dậy, nhìn xung quanh phòng mình.

Không đúng, cô uống thuốc xong thì ngủ ở biệt thự của Lăng Hạo, sao bây giờ lại là phòng của cô ở nhà Chính?

Hớ, cô đang mơ hay sao? Làm sao cô có thể về nhà Chính và lại Dương Tử làm sao có thể cho cô về?

Hạ Đồng gắng gượng rời khỏi giường, vịn tường đi ra ngoài.

Hạ Đồng có rất nhiều điều thắc mắc, nhất là vì sao mình lại ở trong nhà Chính?

-Khụ khụ...

Hạ Đồng ho một tràng, vịn vào thành cầu thang đi xuống, bản thân cũng không ngừng ho.

Cô chỉ mới bớt sốt nhức đầu bây giờ lại ho, biết vậy tối hôm qua cô không rời khỏi phòng.

Hạ Đồng đi xuống bếp rót ly nước uống cho thông họng vừa uống một ngụm suýt bị sặc khi thấy anh đứng trước mặt mình.

-Đã trở rồi còn chưa ngủ?-Dương Tử đứng nhìn cô chậm rãi mở miệng

-Bị giật mình thức nên tôi xuống uống nước.-Hạ Đồng len lén nhìn anh

-Ừ.

-Mà tại sao, tôi lại ở đây vậy?-Hạ Đồng thắc mắc hỏi

-Cô nên cảm ơn Lăng Hạo, là cậu ta giúp cô có thể quay về.

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn anh, là Lăng Hạo giúp cô sao? Không phải, không phải là ý của Dương Tử bảo cô về sao? Nhưng mà, Lăng Hạo đã làm gì để Dương Tử đồng ý chứ?

-Uống cái này đi.-không biết Dương Tử lấy đâu ra một ly nước gừng đưa đến trước mặt cô

Hạ Đồng ngạc nhiên nhìn anh, sau đó cầm ly nước, hơi lành lạnh, chắc để trong tủ lạnh được năm mười phút thôi. Độ ấm cũng còn chút chút.

-Nó sẽ giúp cô bớt hơn.

-Ừm.

Hạ Đồng gật nhẹ đầu, không hiểu sao, chưa uống ly nước gừng ày, cô đã cảm thấy khỏe hơn nhiều, lần đầu tiên, cô thấy một ly nước gừng lại ngon và ấm lòng đến thế.

Hạ Đồng uống hết ly nước gừng, lúc trước cô rất ghét gừng nhưng hôm nay gừng lại ngon y như ly kem hoặc chiếc bánh cô ăn thường ngày.

-Cảm ơn.-Hạ Đồng gương mặt nhỏ trắng bệch đã bắt đầu đỏ hồng lên, cúi đầu nói

-Ngày mai cô không cần đi học, cứ ở nhà nghỉ ngơi.-Dương Tử nói thêm

-Không sao, tôi đi học được.-Hạ Đồng vội xua tay

Dương Tử hơi nhú mày, một lúc sau giãn ra, nhìn cô nhàn nhạt mở miệng:

-Tùy cô vậy.

Hạ Đồng ừ một tiếng lẳng lặng nhìn nét mặt anh, lúc này anh chỉ nhú mày một lát rồi giãn ra, ngoài ra không còn biểu lộ gì cả. Vẫn như trước, lạnh lùng cố hữu, khó nắm bắt tâm tư.

-Vậy, vậy tôi lên phòng ngủ, anh cũng, ngủ đi trễ lắm rồi.

-Ừ.

Hạ Đồng cảm thấy được anh quay người đi, sau đó từng tiếng bước chân đều đều vang lên, Hạ Đồng ngược đầu nhìn bóng lưng cao lớn trong màn đêm của anh.

Lại có chút luyến luyến. Vốn định cô còn muốn nói chuyện với anh, nói gì cũng được, miễn sao anh chịu đứng trước mặt cô, nghe cô nói.

Mặc dù anh ít nói, vẻ ngoài không quan tâm nhưng mà anh luôn chịu lắng nghe cô nói!!!

Anh không phải người biểu lộ cảm xúc ra ngoài!!!!!!!!!!!!!!

Hạ Đồng dẹp ly nước, bước lên lầu.

Ánh mắt người con trai sau cánh cửa phòng vẫn nhìn cô cho đến khi cô bước vào trong cánh cửa phòng mình, anh mới thu ánh mắt lại.

Anh thật điên khi nghe tiếng ho của cô trong lúc ngủ lại tự mình xuống bếp pha một ly nước gừng.

Anh, bị làm sao thế này? Đường như mọi tình cảm cảm xúc hành động không còn nghe theo lời anh, lí trí đã bị chính trái tim mình chi phối từ lâu.

- - -

Hạ Đồng uể oải thức dậy sau giấc ngủ, cảm giác mệt mỏi cũng giảm bớt, choáng váng cũng thuyên giảm. Hạ Đồng cầm đồng phục của mình vào trong nhà tắm VSCN.

Hạ Đồng đi xuống dưới nhà, thấy Dương Tử cùng Thiên đã ngồi ở bàn ăn, Hạ Đồng khuôn mặt trắng bệch đã có chút huyết sắc cổ nở nụ cười.

-Xin chào buổi sáng.

-Hạ Đồng, tối qua anh bận việc không qua chúc mừng em có thể quay lại nhà Chính, coi như bây giờ anh chúc bù.-Thiên vẫn ấm áp như mùa xuân nói

-Cảm ơn anh, Thiên.-Hạ Đồng cười nhẹ đáp lại

-Ngồi xuống ăn cháo đi.-Dương Tử uống một ngụm coffee nói

Hạ Đồng nhìn anh, sau đó khuôn mặt nhỏ rạng rỡ nụ cười, nhìn tô cháo thịt bằm trước mặt. Không hiểu sao lại thấy ngon mùi hương thơm nước.

Hạ Đồng ngồi xuống bàn, vừa ăn được ba muỗng cháo đã không muốn ăn, ăn gì vào cô cũng thấy lạc lõng, mùi vị cũng không đậm đà nữa.

-Không phải lúc này muốn ăn lắm sao?-Dương Tử nâng mí mắt nhìn cô

-Không biết, chắc tại tôi bệnh nên miệng ăn gì vào cũng cảm thấy lạc lõng.-Hạ Đồng cười trừ

-Chị Ly, múc một chén cháo ra, vừa thôi đừng nhiều quá.-Dương Tử nhìn chị Ly nói

-Vâng.

Chị Ly lễ phép nói, nhanh chóng có một chén cháo khác ít hơn tô cháo lúc này, đưa đến trước mặt cô.

-Phải ăn hết sao?-Hạ Đồng nhìn anh mặt hơi mếu hỏ

-Tự ăn hoặc tự tôi dứt.-Dương Tử nhìn cô, như thể đang đe dọa “Thử không ăn xem.”

-Nhưng tôi đang bệnh.

-Bệnh nên mới ăn cháo.

-Nhưng ăn không vô, anh có biết người bệnh ăn gì cũng không thấy ngon không?

-Từ từ tôi biết. Bây giờ ăn hết đi.

Hạ Đồng hết cách nói, ngoan ngoãn cúi đầu ăn từ chút từ chút một muỗng rồi một muỗng.

Rõ ràng cô là người bệnh mà!!!

-Dương Tử...-Thiên không tán thành cách cư xử của anh

-Anh Thiên, em biết em đang làm gì, phải làm như thế, con gà mái như cô ta mới ngoan ngoãn.-Dương Tử lấy khăn lau lau miệng mình

-Nhưng cũng vừa phải.

-Anh, tối qua, thư ký Trương điện thoại cho em, nội dung chắc anh cũng hiểu, bác Diêu đã nói với ông ấy rồi, tốt nhất một lát tan học anh nên tìm ông ấy.-Dương Tử dựa người vào ghế nói

-Thật là phiền, ông chắc chắn sẽ ép anh mau chóng thành hôn, với tính cách của ông, sẽ không bỏ qua cho anh.-Thiên mệt mỏi xoa trán mình

-Anh thật là đứa cháu ngoan, chả bù cho em.-Dương Tử như cười mỉa

-Dương Tử...-Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu

-Được rồi, bao giờ anh bị đuổi đi, tài khoản bị đóng băng, nói em, em nhất định viện trợ cho anh.-Dương Tử như có như không cười

-Em đừng phá anh nữa.

Thiên ngay cả nụ cười ảm áp ngày thường cũng không còn.

Hạ Đồng này giờ nghe đoạn đối thoại của cả hai, mờ mịt hiểu chút chút. Bất Thiên mau chóng thành hôn? Là với chị Tuyết Ny? Không phải tốt sao? Sao anh lại có vẻ như không muốn?

-Đã ăn hết chưa?-Dương Tử quay sang nhìn cô sắc mặt lạnh không tả được

-À, đang ăn.-Hạ Đồng miễn cưỡng ăn tiếp

Hạ Đồng phải cố gắng lắm mới ăn hết chén khó nuốt kia vào bụng, bệnh mà còn gặp anh, cô chết sớm hơn nữa.

Nhìn cô ăn xong, Dương Tử mới đứng lên đi học, Thiên xoa đầu cô mới rời đi, Hạ Đồng khẽ thở hắt ra, chén cháo đó, chắc cô nhớ đến suốt đời, bị bệnh bị ép ăn hết chén cháo kia, chỉ có mình Dương Tử đối xử với người bệnh như thế.Zi

99. Chương 99. Chủ tịch Dương.

Chương 99: Chủ tịch Dương.

Hạ Đồng đi vào trong lớp học, ngồi vào bàn của mình, lập tức Bạch Mai đi đến nói chuyện với cô.

-Hôm qua sao cậu nghĩ vậy?

-À, tớ bị bệnh.-Hạ Đồng nở nụ cười

-Đã khỏe hơn chưa?-Bạch Mai hỏi han

-Đỡ hơn rồi.

-Hôm qua cậu nghĩ tớ buồn chết được, có biết tớ nhớ cậu lắm không?

-Tớ cũng nhớ cậu.

-Nhưng mà chuyện của cậu là thế nào thế? Bữa cậu bỏ chạy ở sân vận động tớ nghe bọn họ nói về cậu rất nhiều.-Bạch Mai ngồi đối diện cô chống cằm nói

-Tớ...

Hạ Đồng rũ mi mắt xuống, khẽ cắn cắn môi, sau một lúc mới thành thật kể hết chuyện cho Bạch Mai nghe, dù sao, mọi người trong trường đều biết hết rồi, giấu giếm làm gì nữa chứ.

Hạ Đồng kể xong nhìn Bạch Mai, hai tay nắm chặt, chẳng qua cô lo lắng, khi Bạch Mai biết còn chịu làm bạn với cô hay không?

-Thì ra là vậy. Chỉ có thể bọn họ đã nói này nói nọ, đúng là trường quý tộc.-Bạch Mai cười, như thể đó là chuyện bình thường

-Cậu... không miệt thị tớ sao?-Hạ Đồng ngập ngừng hỏi

-Cậu nghĩ sao thế? Cậu là người bạn đầu tiên tớ chịu nói nhiều lại vui vẻ đến thế, làm sao tớ miệt thị cậu được.-Bạch Mai thân thiết nói, còn nắm tay cô

-Thật sao? Tớ nhất định sẽ quý trọng tình bạn này.-Hạ Đồng mỉm cười ngọt ngào

-Ừ, tớ cũng vậy.-Bạch Mai cười đáp lại

Ánh mắt xanh biếc hiện lên ý cười mỉa, xẹt qua tia khinh khỉnh, lại khó nắm bắt.

...

Giờ giải lao, Hạ Đồng một mình đi xuống phòng y tế, định nằm ngủ một lát lại phát hiện giường bên cạnh có người. Hạ Đồng liếc nhìn chàng trai ngủ say, không nỡ phá giấc ngủ của anh.

Hình như anh đang mơ một giấc mơ đẹp...

Hạ Đồng khom người cận kề nhìn nét mặt của Khiết Đạt, nét mặt hiền hòa vui tươi của anh vẫn như ngày nào, làm người đối diện luôn cảm thấy thoải mái, vui vẻ theo.

Nếu so về độ tốt, thì Khiết Đạt cũng rất tốt với cô.

Nhưng mà với anh, cô chỉ có thể xem là bạn, là một người anh trai.

Đơn thuần là thế!!!

Như cảm nhận được có người đang nhìn mình, như không dời mắt, Khiết Đạt khẽ nhíu mày, mở đôi mắt buồn ngủ lên, vẻ mặt ngái ngủ hiện rõ lên cả khuôn mặt.

Nếu là ai khác, nhìn anh ngủ chăm chăm như thế, anh chắc chắn sẽ rất khó, nhưng khi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệnh đã hồng hào chút ít hiện lên trước mặt anh, anh lại tỉnh ngủ hẳn, nụ cười của cô, làm cho anh ấm lòng.

-Hạ Đồng, em... em đến lâu chưa?-Khiết Đạt vội vã ngồi dậy, hấp tấp chỉnh chu lại mình, như thể đang diện kiến mẹ chồng chẳng bằng

-Anh làm gì gấp thế, em chỉ vừa đến thì thấy anh ngủ nên nhìn anh một lát thôi.-Hạ Đồng cười nhẹ ngồi vào chiếc giường nghỉ bên cạnh

-Anh ngủ rất xấu, không muốn em nhìn thấy.

-Không có, anh ngủ rất đáng yêu y như đứa trẻ vậy.-Hạ Đồng thật lòng nói

-Đừng gạt anh, biết thế anh không bỏ quên chìa khóa phòng nghỉ của mình ở nhà, để em không nhìn thấy.

Khiết Đạt làm mặt buồn nhưng ý cười trong đôi mắt hiện rõ.

-Em không gạt anh, chẳng qua chỉ nói sai sự thật một tí.-Hạ Đồng cười híp mắt nói

-Anh đã nói mà.

Hạ Đồng nhìn khuôn mặt của anh nhìn không được cười lớn, anh luôn có cách chọc phá cô, làm cô cười.

-Anh kể em nghe cái này.-Khiết Đạt đợi cô ngừng cười, nói

-Là chuyện gì?-Hạ Đồng nhìn anh hỏi

-Theo em, phải mất bao nhiêu thời gian để chinh phục một cô gái?

-Tùy theo mỗi người mới được.

-Nếu cô ấy là một cô gái hay cười, vui vẻ, hay nghĩ đến người khác, với người con trai thích cô ấy cũng rất thân, họ thường cười nói vui vẻ, theo em chàng trai phải cần làm gì để cô ấy làm bạn gái mình?-Khiết Đạt nói đồng thời nhìn cô, như mong đợi

-Cái này thì... chắc cũng một tuần, phải xem chàng trai có thành ý hay không?-Hạ Đồng nhìn anh ngẫm nghĩ nói

-Thành ý như thế nào?

-Nếu em là cô gái thì chỉ cần chàng trai đó có thể bảo vệ em và mỗi ngày một ly kem sôcôla cùng một ly cappuccino và đĩa macaron thì em đồng ý ngay.-Hạ Đồng chỉ vừa nghĩ đến ba thứ đó ánh mắt liền sáng rực lên

-Nếu anh làm vậy, em sẽ làm bạn gái anh sao?-Khiết Đạt thừa dịp hỏi tới

-Sẽ, em sẽ nhưng mà anh làm sao thích em, em không may mắn đến thế.-Hạ Đồng cười nhe răng ngay thơ nói

Em là cô gái may mắn, sẽ rất may mắn, nhưng anh sẽ càng may mắn hơn nếu em không nói câu anh làm sao thích em.

Khiết Đạt như cười chính bản thân mình. Ánh mắt dường như chứa nhiều điều sâu lắng.

-Khiết Đạt, là cô gái nào may mắn được anh chú ý đến thế? Có phải rất xinh đẹp, rất tốt bụng lương thiện phải không?-Hạ Đồng tò mò hỏi

-Trong mắt anh, cô ấy là một tiên nữ, không ai có thể sánh bằng cô ấy, cô ấy rất mạnh mẽ lại kiên cường, luôn nghĩ đến người khác, lại không bao giờ cho ai biết mình yếu đuối. Cô ấy rất hay cười, luôn làm anh cảm thấy thoải mái cùng vui vẻ theo.-Khiết Đạt nói đồng thời nhìn cô, ánh mắt chất chứa toàn nhu tình

-Em thật muốn gặp cô gái ấy.

-Không phải em cũng như thế sao?

-Em có sao? Anh đừng tăng bốc em, em sẽ nở lỗ mũi rồi hếch mặt lên cho xem. Đến lúc đó, anh ngăn em tự cao cũng không được.-Hạ Đồng cười hì hì

Khiết Đạt nhìn cô, rất muốn nói, cô ấy chính là em, trong mắt anh, em hoàn hảo đến thế, em lương thiện mộc mạc ra sao, anh yêu em như thế nào, nhưng mà đáng tiếc, anh lại không thể mở lời, anh biết rõ, trong mắt cô, anh chỉ là một người bạn, người anh trai.

- - -

— Trên sân thượng —

Cô gái kính cẩn cúi người, mái tóc ngắn của cô gái bay nhẹ trong gió.

-Thế nào?-cô gái đứng đối diện về mặt hếch lên, hai tay khoanh trước ngực, về mặt hoàn mỹ đến từng centimet, lại mang vẻ đẹp của một kẻ đầy thủ đoạn

-Em đã làm theo chị, cô ta rất tin tưởng em, xem em là bạn thân.-cô gái vẫn cúi người, lễ phép nói

-Tốt lắm, nếu em làm theo lời chị, chị sẽ giúp ba em có được hợp đồng của Kim Thị bên Anh.-Kim Sa Sa khoe môi là nụ cười khinh khỉnh

-Em biết rồi, em sẽ làm tốt, chị muốn em làm gì tiếp theo.-cô gái hơi nâng đầu, ngũ quan tinh tế mang theo cả nét phương Đông lẫn phương Tây

-Cô ta rất tin tưởng em đúng không? Vậy thì em hãy lợi dụng sự tin tưởng đó.

Sa Sa cười nham hiểm, đồng thời ghé vào tai cô gái nói nhỏ.

Không khí bao trùm một màu của sự hiểm ác...

- - -

Chiếc Porsche trắng dừng trước một toà biệt thự chẳng khác gì cung điện dành cho vui chúa, biệt thự xây theo kiểu cổ xưa, mang phong cách cổ điển. Toà cung điện xây ở một nơi khuất người, phải qua một dãy rừng tre mới vào trong được.

-Thiếu gia.

Khi cánh cửa của “toà thành” mở ra hai bên là hai hàng người, toàn bộ đều mặc bộ đồ vest đen, chiếc kính đen, quần áo trắng tắp, cravat ngay ngắn, toàn bộ đều là đàn ông, về mặt ai nấy đều không có cảm xúc nào, chỉ phục tùng mệnh lệnh.

-Chủ tịch đang đợi cậu bên trong phòng trà.-một người trong bọn họ sắc mặt như cũ, cúi người nói

-Tôi biết rồi.

Thiên đáp lại, sau đó bước chân lên đá sỏi được lát đều thành một hàng tới cửa bước vào trong, men theo hành lang tới căn phòng cuối cùng.

-Ông, cháu đến rồi.-Thiên đứng bên ngoài, lễ phép nói

-Vào đi.

Bên trong truyền đến một giọng nói khá già dặn của một người đàn ông, nhưng vẫn không khó nhận ra sự lão luyện cùng nhạy bén của ông. Thiên chậm rãi tháo giày kéo cửa bước vào trong.

Thiên nhìn ông của mình, lại nhận được ánh mắt không hài lòng sắc bén của ông, liền cúi gập người một cái.

-Ngồi đi.-chủ tịch Dương ánh mắt nheo lại hiện ra từng nếp nhăn

Thiên ngồi xuống chiếc nệm đối diện ông mình, sau đó liền cầm bình trà rót trà ra hai chiếc ly. Mùi trà hoa anh đào thơm nức bay toả trong gian phòng.

Chủ tịch Dương là một người đã ngoài sáu mươi lăm, nhưng sự quyết đoán cùng tinh nhạy của ông vẫn không thua gì người thanh niên, nét mặt già dặn lại nghiêm nghị, khiến đối phương có phần e sợ.

-Nghe nói cậu muốn từ hôn với Tuyết Ny?-chủ tịch Dương cầm tách trà lên khẽ nhấp môi

-Vâng, cháu nghĩ, chuyện hôn nhân là chuyện trọng đại, vẫn là do cháu tự chọn người cùng mình đi đến cuối con đường.-Thiên suy nghĩ thật trọng trước khi nói

-Sao ngay từ đầu cậu không từ hôn để đến bây giờ? Tuyết Ny có gì không tốt bằng con bé đó?-chủ tịch Dương tao nhã đặt tách trà xuống, đưa ánh mắt về phía Thiên hỏi

Cô bé? Ý ông chỉ là ai? Không lẽ...

-Cháu chỉ nghĩ mình lớn rồi nên có thể tự quyết định.-Thiên nói, ánh mắt né tránh

-Cậu nghĩ chuyện của cậu tôi không biết hay sao? Đứa em trai của cậu dễ thế, đến cậu cũng thế, đợi đến như con bé Ân Di mới chịu sáng mắt hay sao?-chủ tịch Dương quả nhiên nói trúng tâm tư của anh, làm anh khẽ chấn động mạnh

-Ông, ông nói gì thế? Cháu, cháu không hiểu.-Thiên hai tay nắm chặt ly trà của mình, gượng ép bản thân mình cười

-Chuyện của hai anh em cậu, ngày nào ta cũng nắm rõ, đừng để ta lặp lại, hôn lễ với Diêu gia, chắc chắn phải tiến hành. Còn không, hậu quả, do cậu lãnh lấy.-chủ tịch Dương đối với cháu trai mình vẫn nặng lời, tuyệt tình như thế

-Ông...

-Thiếu gia, mời cậu ra ngoài.-hai hộ vệ đứng sau lưng ông anh tiến lên, đưa tay về phía cửa

-Ông...

Thiên bất đắc dĩ buông tha hi vọng sẽ có thể từ hôn, đứng lên cúi người một cái mới rời đi.

Ánh mắt chủ tịch Diêu sáng quắc trong không gian đen tối, lại cầm tách trà lên nhàn nhã uống vào miệng.

-Chủ tịch, chuyện này có nên...-một hộ vệ cung kính hỏi

-Để đó, Thiên với Dương Tử, Thiên vẫn dễ xử lý hơn, nó không được quyết đoán cùng tàn nhẫn như em nó, để ta dạy nó từ từ vậy.

Chủ tịch Dương không hấp tấp uống ngụm trà, vẻ lão luyện hiện ra rõ trong đôi mắt sáng quắc kia.

{ p/s: Khỏi nói nhiều, chắc mấy bạn cũng biết cô gái nói chuyện với Sa Sa là ai rồi nhỉ? }

100. Chương 100. Gặp Mặt Diêu Lão Gia.

Chương 100: Gặp mặt Diêu lão gia.

Hạ Đồng đi dọc con đường trước trường Nhuận Lâm, không hiểu sao trong lòng cô lúc này lại cảm thấy rất kì lạ, vừa khó chịu vừa bất an, như thể sẽ có chuyện gì đó xảy ra vậy!?

Một chiếc xe sang trọng dừng lại ngay chỗ cô đang đứng, Hạ Đồng dừng chân lại, nhìn chiếc xe. Một người đàn ông ngoài năm mươi mặc bộ vest đen bước ra, mái tóc có vài sợi bạc, được chải gọn gàng, vẻ mặt hiện lên nét mặt của những người đã “sống lâu năm” trên thương trường.

-Cô là Lâm Hạ Đồng?-Diêu lão gia nhìn cô, ánh mắt thăm đánh giá

-Dạ phải, ngài là...-Hạ Đồng hơi nhút nhát nhưng vẫn giữ thái độ lễ phép nói

-Ta là ba của Tuyết Ny, có chuyện muốn nói với cô, có thể cùng ta đi đến quán coffee nói chuyện hay không?

-Dạ!??

Hạ Đồng không hiểu vì sao ba của chị Tuyết Ny lại muốn nói chuyện với cô? Cô có làm gì đâu chứ? Nói chuyện gì?

-Dạ được.-Hạ Đồng dù không hiểu ông có chuyện gì muốn nói gì với mình nhưng vẫn đồng ý

Diêu lão gia chỉ hơi gật đầu, sau đó bước vào xe, Hạ Đồng ngáp ngừng một lát mới vào trong xe ngồi.

...

Trong quán Cake World, Hạ Đồng cùng Diêu lão gia chọn một bàn thích hợp để ngồi, sau khi phục vụ đã bưng nước lên, Diêu lão gia mở lời:

-Ta gặp cô, là muốn cô đừng làm Tuyết Ny đau lòng nữa.

-Bác, bác nói vậy là sao? Cháu, cháu làm gì chị ấy chứ?-Hạ Đồng ngạc nhiên suýt làm đổ ly coffee trong tay, nhìn ông

-Cô không biết vì cô Thiên đã hủy hôn hay sao?-Diêu lão gia không hấp tấp nói hết câu, tuy nhiên lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén

-Sao, sao lại thế? Cháu... cháu...

Hạ Đồng bàng hoàng nhìn ông, Thiên vì cô hủy hôn với chị Tuyết Ny? Là sao chứ? Rốt cuộc là sao vậy? Sao Thiên lại làm vậy? Giữa anh và cô, có quan hệ gì hơn mức bạn bè đâu chứ?

-Từ nhỏ Tuyết Ny mất mẹ từ sớm, tôi là người duy nhất nó có thể dựa dẫm vào, cho đến khi Thiên xuất hiện với tư cách là vị hôn phu của nó, nó vui vẻ hẳn, nó rất đau lòng khi Thiên đòi hủy hôn, tôi vừa làm ba vừa làm mẹ làm sao có thể ngồi im nhìn con gái mình đau khổ được. Cô cũng là con gái, tôi hi vọng cô đừng làm Tuyết Ny đau khổ nữa.

Diêu lão gia nói thoáng chốc nhìn sắc mặt cô.

-Bác, bác hình như hiểu lầm rồi, cháu với anh Thiên thật sự không có quan hệ gì cả, chúng cháu chỉ là bạn thôi.-Hạ Đồng giải thích, trong lòng rối tung cả lên

Thiên sao lại hủy hôn, còn là vì cô? Đang xảy ra chuyện gì? Cô nên làm thế nào đây?

-Tôi không hiểu lắm, tôi đã cho người điều tra rất rõ, nếu cô không tin, cô hãy hỏi Thiên, nó vì cô mà hủy hôn với Tuyết Ny.

Hạ Đồng trong lòng hỗn loạn, không biết nói gì, càng không biết nên làm gì lúc này, cô chẳng qua xem anh là bạn, là người anh trai, nay có người nói với cô, anh vì cô hủy hôn, cô làm sao có thể tin cùng chấp nhận đột ngột như thế được!??

-Cháu, cháu không biết anh ấy lại vì cháu mà hủy hôn? Cháu không nghĩ mình lại làm tổn thương chị Tuyết Ny, cháu... cháu thật sự không cố ý.

Hạ Đồng vô lực đáp lời ông, ngẩng đôi mắt trong veo như làm suốt mát, không gợn tí sóng, yên ả tĩnh lặng

Tuy cô chỉ gặp Tuyết Ny một lần nhưng cô cũng rất mến chị ấy, nhất là nụ cười của chị ấy, ngọt ngào vui tươi biết bao, chị cũng rất vui tính, lại thân thiện với cô, cô từ lâu đã xem chị ấy là chị gái của mình, cô không nghĩ mình lại làm chị ấy tổn thương.

-Cô Lâm, tôi hẹn gặp cô chỉ muốn nói những lời đó, còn quyền quyết định là của cô, nếu cô không yêu Thiên thì hãy nói cho Thiên biết để nó tiếp tục hôn ước với Tuyết Ny.-Diêu lão gia nói xong câu đó, đứng lên nhìn cô đang ngồi bồn thần rồi mới rời đi

Hạ Đồng ngồi im tại chỗ, mọi chuyện quá đột ngột, cô không biết xử sự ra sao cả? Vả lại với Thiên, cô thật sự không có thứ tình cảm gọi là yêu, cô chỉ xem anh là người bạn, chỉ là người bạn mà thôi.

Từng hạt từng hạt mưa trên bầu trời rơi xuống, Hạ Đồng mới thức tỉnh nhìn ra bầu trời sập tối bên ngoài, mệt mỏi đứng lên, bước ra ngoài.

Hạ Đồng đứng dưới mái hiên trú mưa, vẫn suy nghĩ về những lời Diêu lão gia nói, Thiên thật sự yêu cô hay sao? Vì cô mà hủy hôn? Nếu thế, cô nên làm gì? Từ chối hay không nên từ chối? Từ chối anh sẽ tổn thương nhưng nếu vì không muốn làm anh tổn thương mà đồng ý tình yêu của anh, thì cô lẫn chị Tuyết Ny đều sẽ đau khổ.

Hạ Đồng sức tỉnh khi cảm nhận được có người cầm ô che ình, Hạ Đồng ngược lên nhìn chàng trai đó, ánh mắt vội né tránh, có chút rối loạn.

Sao lại cho cô gặp anh ngay lúc này chứ? Cô, còn chưa biết xử lý ra sao mà?

-Lên xe, anh đưa em về.-Thiên đứng nhìn cô, trầm ảm nói

-Không cần, em, em có thể đợi mưa tạnh.-Hạ Đồng cắn môi, không dám nhìn anh

-Em đợi đến mưa tạnh? Anh sợ mưa sẽ lâu lắm mới thôi, lên xe đi anh đưa em về.

-Em, em đợi mưa tạnh được, anh, anh về trước đi.-Hạ Đồng nhích người ra khỏi chiếc ô của anh

-Hạ Đồng, em bị làm sao vậy?-Thiên nhận ra sự khác thường của cô, lo lắng hỏi

-Em, em không sao cả, anh, anh về trước đi, em, em tự về được mà.-Hạ Đồng lắc đầu phe phẩy

-Nói cho anh nghe đi, xảy ra việc gì?-Thiên dùng một tay kéo cô vào chiếc ô, bắt cô nhìn mình

-Em, em đã bảo không có gì mà, anh, anh đừng như thế, anh về trước đi.-Hạ Đồng né tránh

-Nói cho anh nghe, xảy ra chuyện gì?

Thiên dường như cảm thấy cô đang giấu mình chuyện gì đó, nỗi bất an trong lòng ngày càng lớn.

-Anh muốn em nói gì chứ?-Hạ Đồng bị dồn ép, mệt mỏi hét lên, ngược nhìn anh

Thiên sững người, dường như hiểu ra vấn đề.

-Hạ Đồng, có phải...

-Phải, là ba của chị Tuyết Ny đến tìm em, bác ấy đã nói cho em biết hết rồi. Anh đừng bắt em phải nói ra những lời tàn nhẫn có được không?-Hạ Đồng vùng tay, vô lực nhìn anh

-Anh chỉ muốn hỏi em, em có yêu anh không? Chỉ cần em nói em yêu anh, anh lập tức hủy hôn với Tuyết Ny, vì em anh không cần làm thiếu gia lớn của gia tộc Dương.-Thiên buông ô xuống, hai tay vịn bờ vai gầy đang run rẩy của cô

-Anh đừng ép em.-Hạ Đồng muốn thoát khỏi hai cánh tay rắn chắc của anh, nhưng lại bất lực

-Em nói đi, chỉ cần nói yêu hay không yêu thôi?

Thiên vịn vai cô lắc mạnh, sự bình tĩnh, ấm áp ngày thường của anh giờ phút này đầy đều biến mất.

-Em không yêu anh, không yêu, hoàn toàn không yêu. Anh đừng hỏi em nữa.

Hạ Đồng có bao nhiêu mệt mỏi, bất lực đều dồn vào câu nói đó, cô gần như hét lên, hai cánh tay Thiên buông xuống, Hạ Đồng gần như phát khóc, nhìn anh. Sao anh lại ép cô trở thành người con gái tàn nhẫn với người đã luôn đối xử tốt với cô chứ?

Thiên dù đoán trước cô sẽ nói không yêu anh, nhưng mà khi cô nói ra hai từ đó, như có hàng vạn mũi kim đâm thẳng vào trái tim anh, làm anh đau đến mức quên cả bản thân lúc này còn định cùng cô vui vẻ nói chuyện, cùng nhau ăn kem.

-Anh xin lỗi, là anh không nên ép em yêu anh.

Thiên dù đau lòng nhưng vẫn nhìn cô nở nụ cười, nụ cười thật ấm áp, thật dịu dàng, xoa dịu nỗi đau của người đối diện.

-Anh Thiên, em không muốn làm anh đau lòng, em, em thật sự không xứng với tình yêu của anh, vẫn là anh với chị Tuyết Ny thì hơn.

Hạ Đồng nhìn anh đau lòng nói, thà anh cứ mắng chửi cô, cứ đánh cô, cô lại thấy nhẹ nhõm, nhưng anh lại cười, nụ cười vừa ấm áp vừa bi thương.

Hạ Đồng không muốn bản thân tiếp tục làm anh đau lòng, quay người bỏ chạy.

Thiên tốt với cô, cô biết, quan tâm cô, cô cũng biết, vì thế cô luôn nói sẽ không làm anh tổn thương, sẽ luôn nói chuyện với anh làm anh vui, nhưng mà, chính cô làm anh đau lòng.

Thiên đứng nhìn Hạ Đồng chạy mất dần trong làn mưa, nụ cười lại thê lương biết bao vẻ đẹp âm áp như mùa xuân mất đi.

-Nếu đó là điều em muốn, anh chấp nhận.

Thiên cười, như tự giấu bản thân, quay người bỏ đi, bóng lưng cô tịch hiu quạnh đến nhường nào.

— Quán bar Louis —

Thiên ngồi ở quầy rượu, uống từng ly rượu brandy của bartender đưa cho, trên ly đã có rất nhiều ly rượu bị anh uống cạn nằm lẫn lộn trên bàn.

-Anh Thiên, lâu lắm rồi anh mới ghé bar, có việc gì buồn sao?-Bartender đưa một ly brandy khác cho anh, hỏi

-Tôi hỏi cậu, nếu cậu bị người con gái cậu yêu từ chối thì cậu sẽ thế nào?-Thiên giọng lè nhè của một kẻ say rượu, nhìn bartender

-Chỉ có thể tìm rượu để bớt buồn thôi, chị Tuyết Ny từ chối anh sao?-bartender lau lau ly thủy tinh nói

-Không phải Tuyết Ny, cô ấy so với Tuyết Ny còn tốt hơn nhiều, tôi rất yêu cô ấy.-Thiên cười chua xót, sau đó ngửa đầu uống cạn ly brandy

-Hai anh chị lại cãi nhau chứ gì? Đó giờ anh không bao giờ tới đây, chỉ có khi anh đến tìm anh Dương Tử mà thôi.

Thiên cầm lấy ly rượu trong tay, khẽ nắm chặt.

Tuyết Ny là một cô gái rất tốt, vì lí do đó anh luôn không muốn làm Tuyết Ny buồn nên luôn làm theo ý cô, nhưng mà không ngờ lại làm cho cô yêu mình, đối với Tuyết Ny, anh chỉ có trách nhiệm mà thôi.

-Đem loại rượu mạnh nhất ra cho tôi.

Thiên không còn tỉnh táo như thường ngày, nhè giọng nói.

-Anh Thiên, anh say rồi, để em kêu người đến đón anh.-bartender ngăn cản khi anh định uống thêm

-Đừng nhiều lời, hôm nay tôi nhất định phải uống cho thật say để quên hết, để không đau nữa.-Thiên bác bỏ, nhìn bartender lặp lại

Bartender bất đắc dĩ đưa chai rượu mạnh nhất trong tủ cho Thiên, lại lén lúc anh không để ý lấy điện thoại của anh điện cho Tuyết Ny.

Bartender chỉ vừa nói Thiên đang say rượu trong bar Tuyết Ny lập tức nói: “Tôi đến ngay.” sau đó liền cúp máy, chưa đến năm phút, Tuyết Ny đã gấp gáp đi vào.

Có thể thấy Tuyết Ny rất gấp đầu tóc vẫn chưa kịp chải cho gọn gàng.

-Chị Tuyết Ny.

Bartender thấy Tuyết Ny đi vào vội kêu.

Tuyết Ny liền đi đến chỗ bartender nhìn Thiên đang say mềm gục đầu ngủ trên quầy rượu. Liếc sang đồng ly rượu đã bị uống cạn cùng chai rượu đã hết sách cũng biết anh đã uống rất nhiều.

-Thiên, anh say rồi, em đưa anh về.-Tuyết Ny đi đến dìu anh đứng dậy

-Là em hả? Anh chưa say...-Thiên cười, nụ cười của kẻ say rượu nhìn Tuyết Ny

-Anh chưa say, nhưng mà tối rồi, em đưa anh về.-Tuyết Ny nhỏ nhẹ nói, dìu Thiên đi

-Được, nghe em, anh về... sau này mọi chuyện nghe em, em nói chúng ta kết hôn, anh sẽ đi đăng kí kết hôn.

-Thiên, em không muốn kết hôn nữa, chuyện đó để khi anh tỉnh táo chúng ta nói, bây giờ em đưa anh về.

-Anh không về nhà Chính... anh không muốn...

-Được được...

Tuyết Ny khẽ lắc đầu, cô biết đó chỉ là do anh say mới nói thế. Cô suy nghĩ cũng thông suốt rồi, đợi khi buổi tiệc của ba trường kết hợp, cô sẽ qua Svalbard - Na Uy.

Tuyết Ny cực nhọc lắm mới dìu Thiên ra tới taxi. Tuyết Ny không thể đưa Thiên về nhà mình, anh lại không muốn về nhà Chính, chỉ còn cách đưa anh đến khách sạn mà thôi.

p/s: Mai mình đăng 2 chap bù lại nhé, hôm nay 2 chap không đc, m.n thông cảm!!!

101. Chương 101. Ngày Càng Rút Ngắn Khoảng Cách.

Chương 101: Ngày càng rút ngắn khoảng cách.

Ánh nắng của buổi sớm mai len qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt ngủ say của chàng trai, anh khẽ nheo mắt, đưa tay lên che ánh nắng lại, một lúc sau mới thích nghi được.

Thiên ôm đầu đau như búa bổ của mình, ngồi nửa người dựa vào giường, tối qua anh uống nhiều quá, bây giờ nhức đầu lại không nhớ gì.

Thiên khẽ lắc đầu, nhìn xung quanh phòng, đây không phải phòng của anh. Không đúng, hình như, có người nằm bên cạnh anh.

Thiên bất an nhìn sang bên cạnh mình, ánh mắt bàng hoàng khi thấy Tuyết Ny nằm bên cạnh mình, chiếc chăn trắng bao quanh cơ thể không một mảnh vải của cô.

Thiên nhìn Tuyết Ny, nhìn lại mình, sau đó liền nhận ra, tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Anh làm gì thế này? Sao lại có thể cùng Tuyết Ny xảy ra quan hệ?

Tuyết Ny nhẹ mở mắt ra, lại thấy Thiên đang nhìn mình, ánh mắt hỗn loạn, Tuyết Ny hơi ngồi dậy, dùng chăn che cơ thể mình, mở miệng trước:

-Anh yên tâm, em sẽ không nói cho ba em biết, càng không bắt anh chịu trách nhiệm.

-Anh, anh xin lỗi, tối qua... tối qua...-Thiên giờ đây đầu óc rối bời nhìn Tuyết Ny

-Không phải hoàn toàn do anh, là em tự nguyện.

...

Tuyết Ny dìu Thiên lên phòng 1612, mở đèn lên sau đó đặt anh nằm xuống giường, Tuyết Ny giúp anh cởi nút áo, tháo giày, dùng khăn lông đã được ngâm nước ấm lau mặt cho anh.

Tuyết Ny chỉ định đứng lên dẹp khăn thì bị cánh tay của Thiên kéo lại nằm xuống giường, ngay sau đó bị anh đè lên.

-Thiên, anh làm sao vậy? Thả em ra đi.-Tuyết Ny hoảng sợ nhìn Thiên, giờ đây anh không còn là Thiên ấm áp của ngày nào, men rượu đã làm anh mất đi lí trí

-Anh rất yêu em, rất yêu em...

Thiên nhìn Tuyết Ny, ánh mắt đầy nhu tình, sau đó khóa chặt cánh môi Tuyết Ny.

Lúc đầu Tuyết Ny có phản kháng nhưng lại bị chính dục vọng của Thiên kéo theo, lại quên phản kháng đáp lại anh.

-Anh yêu em... yêu em rất nhiều... Hạ Đồng...

Tuyết Ny lặng lẽ rơi nước mắt khi Thiên nói hai từ cuối, anh hôn cô, muốn cô, nhưng lại gọi tên người con gái khác, nghĩ cô là cô ấy.

Dưới sàn đồng quần áo nằm ngổn ngang, lộn xộn, trên giường, hai con người đang dán chặt nhau.

Tuyết Ny tự mình nhớ lại sau đó nhìn Thiên, lại cười ngọt ngào, nói:

-Em không bắt anh chịu trách nhiệm, cũng không muốn anh cưới em, coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra đi.

-Tuyết Ny, anh... tối qua, anh xin lỗi...giờ phút này đây ngoài hai từ xin lỗi anh chẳng biết nói gì hơn

-Đừng xin lỗi em, nếu như anh không muốn em buồn thì hãy như lúc trước, đừng nghĩ đến chuyện này nữa.

-Tuyết Ny, nếu em muốn đánh anh, chửi anh em cứ việc, anh không trách em.

-Em sao lại nỡ đánh anh, chửi anh? Em không muốn nhắc đến chuyện này nữa đâu, anh cứ quên đi.

Tuyết Ny cười, sau đó đứng lên nhặt quần áo rơi rớt trên nền sàn, bước vào nhà tắm.

Nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy ra, cô vô lực tựa vào cửa. Cô không muốn bản thân khóc trước mặt anh, cô biết anh rất có trách nhiệm, với chuyện này anh sẽ rất có lỗi muốn cưới cô để chịu trách nhiệm nhưng mà cô không muốn chỉ là trách nhiệm, cô yêu anh, là muốn trái tim anh, nếu anh không thể cho cô trái tim, thôi thì cô buông tay vậy.

Hạ Đồng đi lang thang trên dãy hành lang, hôm nay cô thức dậy từ rất sớm, có lẽ vì chuyện tối qua nên cô không thể ngủ được, tối qua Thiên cũng không về nhà, cô thật lo lắng cho anh, không biết anh có bị làm sao không?

Bệnh sốt của cô, cũng thuyên giảm, nhưng mà cô không thể thôi một mối với những chuyện vừa xảy ra.

Hạ Đồng dừng chân trước phòng hội trường, cô không hiểu vì sao mình lại đi đến đây? Giống như có bàn tay vô hình đẩy cô về phía này.

Hạ Đồng nắm thử tay cầm, khẽ vặn một cái, cánh cửa mở ra.

Anh đến rồi sao? Lúc cô ra khỏi nhà, anh cũng chỉ vừa thay đồ xuống thôi mà!?? Sao anh đến sớm thế, anh có ăn sáng hay không?

Hạ Đồng bước vào trong, không có người, đóng cửa lại hướng đến phòng nghỉ.

Cô thử mở nhẹ cửa ra, bước vào trong, ánh mắt nhỏ khẽ động khi nhìn thấy anh.

Anh ngồi ở chiếc ghế hướng ra cửa sổ nhìn bao quát cảnh vườn hướng dương, tay anh chống lên thành ghế tựa lên cằm mình. Vì anh quay mặt đi, cô không nhìn được vẻ mặt lúc đó của anh.

Dương Tử hơi giật mình, thôi không nhìn ra vườn hướng dương nữa, quay đầu nhìn người vừa bước vào.

-Chào, buổi sáng.-Hạ Đồng mở miệng

-Ừ.

Dương Tử ừ một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn ra ngoài khu vườn.

-Anh, đến sớm thế?-Hạ Đồng bước thật nhẹ đi đến cạnh anh

-Thế còn cô?-Dương Tử không quay mặt lại, hỏi

-Tôi, ngủ không được nên đến sớm.

-Tôi cũng vậy.

Hạ Đồng đứng nhìn anh, không kìm được mỉm cười, tuy anh chỉ trả lời ngắn gọn, giống như tùy ý nói nhưng cô cảm thấy rất vui, ít nhất anh có trả lời không như trước chỉ im lặng nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng kia.

-Ngồi đi.

Mãi năm phút sau, Dương Tử mới lên tiếng, bỏ tay xuống quay người nhìn cô.

Hạ Đồng nét mặt mừng rỡ không khó nhận ra, cười híp cả mắt ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh.

-Đã ăn sáng chưa?-Dương Tử dựa người vào ghế khoanh hai tay trước ngực mình hỏi cô

-Vẫn chưa. Anh đã ăn chưa?-Hạ Đồng tâm trạng cực vui vẻ đáp lời

-Chưa.

Dương Tử chỉ hơi nhếch môi, phải thừa nhận, hôm nay anh ăn trứng gì mà lại nhiều lời đến thế, lại cư xử không như mọi ngày. Dường như có ai đó khổng chế anh làm thế, anh không còn là anh nữa.

-Tôi biết mình nấu ăn tệ nhưng mà tôi sẽ học, và sau này sẽ cố không vi phạm quy tắc của anh, càng không kêu anh bằng heo đực.-Hạ Đồng đột nhiên rất nghe lời, ngoan ngoãn nói

-Làm được hãy nói.

-Sẽ được, tôi sẽ làm được, tôi sẽ làm cơm rang trứng cho anh.-Hạ Đồng gật đầu máy móc, nói

-Sao lại là cơm rang trứng?

Dương Tử nhú mày thật chặt nhìn cô tra vấn.

-Vì, vì nó dễ làm.-Hạ Đồng căng thẳng đáp lời, nếu để anh biết là Khiết Đạt nói cho cô biết, chắc cô bị phân thân

-Thật sao?

-Thật.-Hạ Đồng hồi hộp đáp

-Vậy thì cho cô một cơ hội, tối nay tôi muốn ăn cơm rang trứng.

Hạ Đồng ngạc nhiên mở to đôi mắt nhìn anh, lại không ngờ anh nói ra câu đó, tim cô đập thình thịch, thái độ của anh, không còn xa cách như trước nữa, nhưng mà vẫn còn mơ hồ chưa rõ ràng, đối với anh, cô lại càng muốn gặp, muốn quan tâm, muốn được như ngày hôm nay.

Cô chưa bao giờ có cảm giác vừa hạnh phúc lại như muốn mỗi ngày gặp ai đó như anh, ngay cả Lăng Hạo, cô cũng chưa có cảm giác đó.

-Tôi nhất định sẽ làm món cơm rang trứng thật ngon.-Hạ Đồng cười rất tươi, giống như những đóa hướng dương rực rỡ ở bên ngoài

Dương Tử cong môi mỏng, lại vô thức cười, đơn thuần là cười.

Đến khi anh phát hiện bản thân vẫn cứ nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, nhìn đến bản thân say mê, nhìn đến bản thân mình cười khi nhìn cô vui vẻ, mới hoảng hốt sức tỉnh, từ bao giờ, cô lại tác động đến anh nhiều đến thế?

Suốt buổi sáng hôm đó, Hạ Đồng vẫn không thôi cười, luôn luôn nói chuyện với anh, mặc dù đôi lúc anh chỉ ừ một tiếng hoặc đơn giản nói một câu: "Tôi biết." hoặc "Được rồi." nhưng mà cô lại cảm thấy vui sướng trong lòng.

Cho đến khi cô rời khỏi phòng hội trường chạm mặt thương, khuôn mặt vui tươi rạng rỡ nụ cười của cô thoáng chốc biến mất. Cô đứng người nhìn anh. Ngay giây phút ấy, cô tưởng chừng mình vừa trải qua hàng thế kỉ.

-Chào anh.-Hạ Đồng miễn cưỡng cười, nhìn Thiên

-Chào em.-Thiên cười cũng rất gượng ép

-Xin lỗi, chuyện tối qua, là em quá đáng.-Hạ Đồng nhận lỗi, áy náy nhìn anh

-Anh không trách em, em không yêu anh, là anh không nên ép em.-ngược lại Thiên cười nhẹ nhìn cô, không khó thấy anh đang rất ép bản thân cười

-Anh rất tốt, đừng vì em mà phí thời gian, chị Tuyết Ny thật sự tốt hơn em nhiều.-Hạ Đồng dùng cả chân thành để nói, mong anh đừng vì cô mà đau khổ nữa

-Anh biết, anh cũng thông suốt rồi, sau khi tốt nghiệp mười hai, anh sẽ thưa chuyện với trưởng bối cho cả hai kết hôn.

-Em chắc chắn sẽ dự lễ cưới của anh chị.-Hạ Đồng rất vui khi anh đã thông suốt, mỉm cười đáp

-Anh sẽ rất hoan nghênh em.

Bên ngoài từng cơn gió nhẹ thổi qua, làm mái tóc cả hai phất phơ bay trong gió, cả hai nhìn nhau cười, nụ cười không còn gượng ép, đau thương, mà là một nụ cười thật dự.

Cuối cùng thì anh cũng có thể nhận ra ai thích hợp với mình, Hạ Đồng thật lòng chúc phúc Thiên cùng Tuyết Ny.

- - -

p/s: Tối mình đăng thêm 1 chap coi như bù ngày CN kh đăng đc 2 chap nhé!!!

102. Chương 102. Gặp Nạn Trong Phòng Thay Đồ.

Chương 102: Gặp nạn trong phòng thay đồ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua làn tóc đen mượt mà thoang thoảng mùi hương của trà xanh cam thảo và hoa nhài, Hạ Đồng bước chân vào phòng thay đồ nữ, đi đến tủ đồ của mình lấy bộ đồ thể dục của mình ra.

Tiết sau của cô là tiết thể dục, đúng ngay môn sở trường của cô!!! Ở trường cũ, điểm của cô đều trên tám lăm, thể dục đều xuất sắc, không biết ở trường Nhuận Lâm môn thể dục của cô thế nào chứ cô thấy trước điểm của cô sứt chỉ còn dưới năm mươi.

-Hạ Đồng, cậu vẫn chưa thay hay sao?-Bạch Mai vừa vặn thay xong đồ bước ra nhìn Hạ Đồng

-Ừ, bây giờ tớ đi thay đồ ngay, mọi người đều tập hợp cả rồi, cậu cũng đi trước đi.-Hạ Đồng cười nhẹ nói

-Không sao, tớ chờ cậu ở ngoài cửa, cậu thay nhanh đi.-Bạch Mai cất đồ vào tủ, nói

-Được, cậu canh cửa đừng cho ai vào nha, tớ thay đồ sẽ ra ngay.

-Ừm, tớ sẽ canh giùm cậu, nhanh nha.-Bạch Mai cười ngọt ngào sau đó ra ngoài

Hạ Đồng mỉm cười, sau đó cầm bộ đồ thể dục thay, để rút ngắn thời gian vả lại có Bạch Mai canh cửa cô thay luôn tại chỗ, chắc không ai vào đi.

Bạch Mai đứng ngoài cửa nhìn vào cánh cửa đóng lại, sau đó hơi nhếch môi quay người bỏ đi, từ xa có hai người con trai tiến lại, vẻ mặt hung đồ không chân chính. Bạch Mai nhìn họ, sau đó ám chỉ vào căn phòng thay đồ, tiếp tục sẩy bước đi.

Hai người con trai cười nham hiểm, khuôn mặt của kẻ tiểu nhân hiện rõ, bước nhanh về phía phòng thay đồ.

Hạ Đồng thay đồ bên trong nghe tiếng bước chân của nhiều người vang lên, khẽ nhíu mày trong lòng bất an không thôi.

-Bạch Mai, cậu có ở ngoài không?-Hạ Đồng lo lắng trong lòng gọi thử Bạch Mai

Hoàn toàn im lặng, không có tiếng trả lời. Thế là thế nào? Bạch Mai đâu rồi, sao lại không trả lời?

-Bạch Mai...

Hạ Đồng càng lo lắng hơn, gấp gấp mặc xong quần áo, vừa mặc vào xong định ra ngoài kiểm Bạch Mai thì cánh cửa đã bị ai đó đá mở ra.

Hạ Đồng nhìn hai kẻ con trai trước mặt, khuôn mặt ai nấy đều cười khinh khỉnh, lại hung tợn cùng nham hiểm. Hạ Đồng bắt đầu lo sợ, hoảng loạn nhìn hai người, cố gắng bình tĩnh nói:

-Hai người là ai? Đây là phòng thay đồ nữ, ai cho hai người vào?

-Cô em bọn anh là ai em không cần biết. Em chỉ cần biết, bọn anh đến giúp em thoải mái.-một tên con trai mái tóc nhuộm đỏ rực, được chải dựng đứng lên, cười đều nói

-Tôi không biết các người nói, nếu các người không đi tôi la lên đó.-Hạ Đồng cố gắng trấn an bản thân nhưng trong lòng không ngừng run sợ

-Cứ việc la thoải mái, ở đây cuối hành lang lại khuất người, cho dù em la khô hòng cũng không ai nghe.-tên thứ hai mái tóc cạo hai bên chỉ chừa tóc phía trước, nhuộm vàng nâu cười đắc ý

-Các người, các người đi ra ngay, đi ra.-Hạ Đồng hét lên, sợ hãi nhìn hai người

-Để anh giúp em thoải mái, đến đây.

Cả hai nói xong tiến lại gần cô, Hạ Đồng sợ sệt lùi về sau, họ càng tiến gần hơn càng ngày càng gần, đến khi Hạ Đồng bị dồn vào tử huyệt, không còn đường lui, nỗi bất an trong lòng ngày càng lớn, sợ hãi trong lòng càng nhiều hơn, cô sợ hãi cơ thể không ngừng run lên.

-Các người, các người tránh ra.

Hạ Đồng hét xong liều mạng muốn chạy thoát lại bị một tên tóm lại, không thương tiếc đẩy cô té ngã vào tủ quần áo.

Hạ Đồng đau đớn nhắm mắt, chưa kịp định thần đã bị tên tóc đỏ đè xuống.

-Thả ra, thả tôi ra...

Hạ Đồng liều mạng giãy giụa không ngừng ra sức ở tay chân đánh đá nhưng đều vô tác dụng. Điều cô không hiểu chính là Bạch Mai đã đi đâu, không phải Bạch Mai nói canh cửa giúp cô sao? Vì sao lại biến mất?

-Cứu tôi, cứu tôi với....

Hạ Đồng hoảng loạn, không suy nghĩ cắn vào tay hắn, mạnh đến mức trên tay in hằn dấu răng của cô, còn rỉ máu.

-Con khốn này...

Tên tóc đỏ bị cắn đau điếng, mắng chửi cô xong liền vùng tay tát cô một cái.

Lực tát của hắn rất mạnh, năm ngón tay in hằn trên má, Hạ Đồng choáng váng gần như muốn xỉu, cơ hồ nghe được tên kia khinh bỉ nói

-Một đứa con gái mà cũng không xử lý được.

-Con khốn này phản kháng dữ dội, mày thử xem, nó cắn tao đây này.-tên tóc đỏ trừng mắt nói

-Được, mày làm nhanh đi, rồi đến tao.

Hạ Đồng ra sức lắc đầu, vô lực rơi nước mắt, cô không được xảy ra chuyện, càng không được bỏ cuộc phản kháng, Hạ Đồng cảm nhận được áo mình bị xé ra, cô liều mạng giơ chân đá vào bộ phận trí mạng của tên tóc đỏ.

Hắn bị đá bất ngờ lại ngay chỗ yếu, đau đớn ôm chỗ bị đá, lăn qua một bên.

Thừa dịp, Hạ Đồng loạng choạng đứng lên, yếu ớt xô hắn ra chạy ra ngoài.

-Con ranh này, mày dám đá ông.

Tên áo đỏ gầm rú, còn tên kia lại hung tợn trừng mắt, Hạ Đồng chỉ nghe được tên tóc đỏ hét lên: “Còn đứng đó, mau đuổi theo, nó mà thoát chúng ta coi như xong.”

Hạ Đồng liều mạng chạy, túm chiếc áo bị xé rách của mình nhắm mắt chạy, họa may che bớt được.

Hạ Đồng gần như muốn xỉu nhưng vẫn ra sức chạy, cho đến khi có một ánh sáng cuối cầu thang, Hạ Đồng như ở giữa biển vớt được chiếc phao lớn, ra sức chạy nhanh hơn.

Khi cô chạy qua ánh sáng đó, tiếng ồn ào vang lên, mọi thứ yên tĩnh đều bị những tiếng nói phá vỡ, Hạ Đồng mơ màng nhìn xung quanh, cũng không ngừng chạy.

-Cứu tôi... cứu tôi...-Hạ Đồng yếu ớt nói với đám người xung quanh

Mọi người trong sân vận động đều quay đầu nhìn cô, nhìn quần áo cô xộc xệch, không ngay ngắn áo còn bị xé được cô túm lại che đi, đầu tóc rối bời, má bị tát sưng đỏ. Ánh mắt yếu ớt cầu xin.

Hai tên con trai chạy tới sân vận động thì dừng lại, đứng nhìn cô chạy về phía đám đông, vốn định quay lưng chạy ngược lại thì vai của mỗi người bị một cánh tay đặt lên.

Lực tuy nhẹ nhưng mang theo sự lạnh lẽo tột cùng, lại nguy hiểm không thôi.

Hai người họ vô thức quay đầu lại, sau đó liền trợn mắt nhìn, không nói ra chữ nào. Sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Hạ Đồng hết lực chạy, đầu óc choáng váng ngã về phía sau, nhưng lại rơi vào lòng ngực rắn chắc lại vô cùng ấm áp và an toàn của ai đó.

Mùi hương dịu nhẹ dễ chịu thoang thoảng bao quanh cô, sau đó cô có cảm giác có một chiếc áo khoác lên người cô. Hạ Đồng mơ màng nhìn người đó, lại bị ánh mặt trời chiếu vào khúc xạ nên không nhìn rõ mặt, cô mệt mỏi mà ngất đi trong vòng tay ấm áp của anh.

-Không xong rồi.

-Anh Dương Tử chắc chắn sẽ truy cứu cho xem.

-Đúng là làm vậy, ngay cả trong trường cũng dám làm.

Tiếng xì xào vang lên không ngớt, hai tên kia sắc mặt trắng bệch sợ hãi nhìn Dương Tử đang bế Hạ Đồng.

-Hoàng Minh, Đỗ Kỳ, 12A6!??-Dương Tử sắc lạnh mở lời, thanh âm không mang theo cảm xúc nào khác ngoài lạnh lẽo

Đôi mắt đen như hiện lên ý cười, ý cười lạnh như băng, mảnh băng lạnh trong đó không tan đi mà còn tăng thêm.

-Dương... Dương Tử... chuyện này...

Cả hai đột nhiên ấp a ấp úng như gà mất tóc, lo sợ liếc nhìn nhau.

-Từ bây giờ, tôi còn thấy các người trong trường thì Hoàng Ngọc Cương hay Đỗ Lực tôi đều sẽ dẹp bớt chương mắt.

Dương Tử như ma vương tối cao, lạnh lẽo nói ra từng chữ, cười nhạt nhẽo nhìn Hoàng Minh cùng Đỗ Kỳ, cũng coi như lời cảnh cáo.

-Là, là nó dụ dỗ bọn tôi trước.-tên tóc đỏ-Đỗ Kỳ hết đường lui, liền xoay qua lật lọng

-Dụ dỗ?-Dương Tử như thể đang nghe chuyện cười, nụ cười như Diêm Vương

-Đúng vậy.-Hoàng Minh gật đầu hòa theo

-Cô ta dụ dỗ các người thế nào? Tự động kêu các người đến, tự động cởi quần áo, sau đó bỏ chạy? Hay là phản kháng cầu xin?-Dương Tử gằn từng chữ, đến câu cuối lời nói càng thêm lạnh lẽo cùng tức giận

-Bọn tôi...

Cả hai bị nói trúng tim đen, không còn lời để trả lời lại, lắp bắp cùng sợ hãi nhìn nhau, Dương Tử ai lại không biết xử lý rất nhanh gọn, lại vô tình tàn nhẫn, bọn họ đã bị bắt, chỉ có kết cục chính là ngày mai lập tức báo sẽ đăng, công ty của kẻ làm sai phá sản, tán gia bại sản, có người trong một đêm công ty bị sụp đổ liền lên máu đột quỵ chết, kết quả gia đình phút chốc đổ vỡ.

-Nhẹ quá không chịu, muốn nặng mới cam tâm?-Dương Tử cười cho rằng rất nhàm chán, sau đó ánh mắt đen sát quắc nhìn hai người họ

-Không phải...

-Không cần cậu xử lý, tôi đã làm rồi, hai người nhanh chóng về xem cha mình có sao hay không, nếu lỡ đưa vào bệnh viện không kịp thì sẽ muộn đó.

Lăng Hạo hai tay bỏ vào túi quần, lạnh lẽo như quỷ Satan, tiến lên.

Lời Lăng Hạo vừa dứt, lập tức điện thoại của cả hai vang lên. Cả hai như bị thủy xuống vực, hoảng sợ nhìn màn hình điện thoại, đều là số nhà họ.

Cả hai nghe, nhưng người bên trong đều nói giống một câu: “Con mau về nhà đi, công ty ba con, bị phá sản rồi.”

Lăng Hạo không thém đếm xỉa đến cả hai, nhìn Hạ Đồng đang ngất xỉu trong lòng Dương Tử, đau lòng vươn tay ra vuốt tóc cô nhưng lại bị né tránh.

Lăng Hạo lập tức hung hăng nhìn Dương Tử.

-Trợ lý của tôi, vẫn là tự tôi lo cho, cậu xử lý nhanh coi như công lần này cho cậu, mong là sau này cậu cũng tích cực như thế.

Dương Tử cười lạnh sau đó ngang nhiên bế Hạ Đồng bỏ đi.

Lăng Hạo hai tay siết chặt, gân xanh cũng nổi đầy, như con mãnh thú bị chọc giận quay người giơ nắm đấm đánh vào hai tên kia.

Lực rất mạnh, lại là Lăng Hạo ra tay, cả hai ngã sòng soài trên nền đất, máu cũng từ miệng phun ra.

-Nói, ai sai các người làm?-Lăng Hạo đạp chân lên bụng một tên, lại cố ý nhấn mạnh xuống

-Là... là...

-Lăng Hạo, bỏ qua đi, dù sao Hạ Đồng cũng không sao, bọn họ cũng trả giá rồi.

Không đợi Đỗ Kỳ nói thêm, Sa Sa đã tiến lên ngắt lời.

-Nếu người hôm nay không phải Hạ Đồng mà là cô thì cô có bỏ qua thế không?-Lăng Hạo mặc kệ Sa Sa, tiếp tục nhấn mạnh chân xuống

Đỗ Kỳ bị đạp lên bụng đau, khê rên lên, vừa định nói gì đó lại nhận được ánh mắt của Sa Sa, lập tức im bật, lắc đầu, nói:

-Không có... là vô tình thấy cô ta thay đồ nên...

-Mày chán sống rồi.

Lăng Hạo ngay cả quỷ Satan cũng không bằng anh, nhấc chân lên, tặng ánh mắt như dao bén cho cả hai, sau đó bỏ đi.

Chưa đầy năm phút, tin tức hai công ty Hoàng Ngọc Cương và Đỗ Lực bị phá sản liên tung lên, hai vị chủ tịch vì sốc nên đột quỵ chết ngay tại chỗ, phu nhân đau khổ khóc lóc, người thì điên loạn người thì lấy của bỏ chạy, nhà cửa bị niêm phong, tài khoản đóng băng, tất cả đều đến trong bất ngờ, chỉ trong một giây đều bị phá tan.

Đó là kết cục của kẻ chạm phải Lăng Hạo, hướng chỉ nói đến Dương Tử.

Vẫn là giữ mình, không nên đụng đến cả hai, càng không nên đụng vào người của bọn họ, chỉ có bọn họ mới dám đối đầu nhau, ngoài ra, không còn ai khác liều mạng cả.

103. Chương 103. Phản Bội.

Chương 103: Phản bội.

Dương Tử dựa người vào ghế cạnh giường lớn, ánh mắt đen chăm chú quan sát cô đang nằm ngủ trên giường, con người đen láy không di chuyển cũng không hề có ý định sẽ thôi nhìn.

Lúc đó khi anh nhìn thấy cô bị Hoàng Minh và Đỗ Kỳ rượt bắt, tim anh như thể ngừng đập, anh lo lắng đuổi theo, chưa bao giờ anh lại sợ như thế, cứ như chậm chân một giây sẽ hối hận suốt đời.

Dương Tử mệt mỏi nhắm mắt, gác tay lên thành ghế thì lên cầm mình, bản thân anh thật sự rất khó hiểu, nhiều lúc anh như phát điên lên, nhiều lúc anh chỉ mong mình chưa từng biết có sự hiện diện của cô. Bởi vì từ bao giờ nụ cười thuần khiết của cô, ánh mắt tròn xoe trong veo của cô, cả khuôn mặt bừng sáng vui vẻ của cô, từ lúc nào hình bóng của cô lại khắc sâu vào trái tim anh nhiều đến thế.

-Cứu tôi... cứu tôi...

Hạ Đồng vang lên thanh âm yếu ớt, mồ hôi chảy đầy khóe mắt ướt ướt chảy ra từng giọt nước mắt dài. Khuôn mặt nhỏ hiện lên sự hoảng loạn cùng sợ hãi.

Trong giấc ngủ Hạ Đồng mơ thấy mình bị Hoàng Minh cùng Đỗ Kỳ rượt theo mình, cô bị bọn họ túm sau đó, sau đó...

-Đừng... thả tôi ra... đừng mà...

Hạ Đồng không yên giấc, nước mắt chảy càng nhiều, vô lực vang lên âm thanh nhỏ.

Từng câu chữ yếu đuối bất lực của cô vang lên như một cú đấm đánh thẳng vào người anh, nhức nhối cùng khó chịu. Hơn bao giờ hết ngay lúc này anh lại muốn bảo vệ cô đến thế.

Dương Tử ngồi dậy chuyển sang ngồi một bên giường, bàn tay lạnh băng vươn ra cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên của cô.

Hạ Đồng có cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo cầm tay mình, bàn tay ấy tuy lạnh lẽo nhưng mà trong lòng cô lại thấy rất ấm áp, rất an toàn, cho đến khi cô có cảm giác bàn tay ấy buông vội tay cô, Hạ Đồng có cảm giác sợ hãi vây quanh, cảm giác an toàn lúc này hoàn toàn biến mất.

-Thiếu gia, tôi đã mua những thứ cậu cần, bây giờ có cần tôi đem lên không?-chị Ly mở cửa vào đứng cung kính nhìn anh

-Không cần, ra ngoài đi.

Dương Tử phát phát tay, nhàn nhã đứng lên đi đến cửa sổ đứng, nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài.

-Vây... vậy còn...-chị Ly ngập ngừng nói, liếc sang Hạ Đồng đang nằm trên giường

-Thế nào?-Dương Tử nhíu mày vẻ không hài lòng

-Không có gì ạ, tôi xin phép ra ngoài.-chị Ly cúi người, nhìn Hạ Đồng một cái, sau đó đi ra ngoài

Dương Tử ngược nhìn bầu trời xanh, lại nhớ đến chuyện năm đó.

Đó là vào một ngày bầu trời cũng xanh tươi như thế, từng đám mây trôi trên bầu trời, chiếc Ferrari dừng trước cửa “tòa thành” của chủ tịch Dương. Dương Tử cùng Ân Di xuống xe, bước vào bên trong. Hai cánh hộ vệ cung kính chào cả hai, Ân Di nép một bên anh, bàn tay run run nắm lấy tay anh, sự hồi hộp cùng căng thẳng hiện rõ trên khuôn mặt.

-Có anh rồi, không cần lo lắng gì hết.-Dương Tử vỗ vỗ tay Ân Di như thể đang trấn an

-Ừm, em nhìn ổn chứ?-Ân Di ngược nhìn anh

-Em ổn lắm rồi, bây giờ ngồi trên xe em đã hỏi anh hàng vạn lần.-Dương Tử bật cười, thích thú với vẻ mặt sắp ra mắt ba mẹ chồng tương lai

-Em, lo lắng thôi.-bị anh chọc quê, Ân Di xụ mặt đỏ như quả ớt chín của mình xuống

-Được rồi, vào trong gặp ông thôi.

Nói rồi Dương Tử dắt Ân Di qua dãy hành lang yên tĩnh, qua từng gian phòng, dừng trước cửa của gian phòng cuối dãy hành lang. Anh dùng thái độ lễ phép lên tiếng:

-Ông, cháu đến rồi.

-Vào đi.-bên trong gian phòng vang lên giọng nói già dặn

Dương Tử cười nhu tình nhìn Ân Di thay cho lời trấn an, sau đó nắm tay cô mở cửa bước vào.

Bên trong phòng sáng trưng, cánh cửa sổ được mở rộng để ánh mặt trời chiếu vào soi sáng cả gian phòng, chủ tịch Dương ngồi trên chiếc niệm ở chiếc bàn vuông, tay nhâm nhi tách trà hoa anh đào thơm ngát.

Khí chất của ông, thật đáng kinh nể!!!

-Ông...-Dương Tử hành lễ nói

-Cháu chào ông, chào hai bác.-Ân Di lịch thiệp mỉm cười nói

-Hai đứa ngồi đi.-Dương lão gia gật đầu bảo hai người ngồi xuống

Dương Tử vẫn nắm tay Ân Di, ngồi xuống hai chiếc niệm đối diện chủ tịch Dương.

-Cô là Huỳnh Ân Di?-chủ tịch Dương đặt tách trà trên tay xuống nhàn nhã hỏi

-Dạ phải.-Ân Di lễ phép đáp

-Nghe nói, cô có thể giúp Dương Tử trở nên vui vẻ?-chủ tịch Dương tiếp tục

-Vâng, cũng không hẳn hoàn toàn là cháu, cũng vì anh ấy chịu mở rộng tấm lòng thôi.-Ân Di gật đầu lại lắc đầu nói

-Cháu ta nói sau này sẽ lấy cô làm vợ của nó.

-Phải, cháu sẽ lấy cô ấy.-không đợi Ân Di trả lời Dương Tử đã lên tiếng trước, lời nói hoàn toàn chắc nịch

-Ta không đồng ý.-chủ tịch Dương ánh mắt lộ ra tia sắc bén

-Ông... cháu nhất định sẽ lấy cô ấy.-Dương Tử không hề lùi bước, còn bèn bỉ giữ ý định của mình

-Cậu nghĩ cậu có thể không nghe theo sao?-chủ tịch Dương không hề tức giận, lại bình tĩnh nói

-Cháu sẽ, nhất định sẽ có thể không nghe theo, vì Ân Di, cho dù ông có ngăn cản thế nào cháu cũng sẽ lấy cô ấy.-Dương Tử không hề bị lay động, kiên định nói ra từng chữ

Bàn tay to lớn của anh vẫn nắm chặt tay Ân Di, không hề buông ra, cho dù rời khỏi căn phòng đó anh cũng nắm chặt nó, kéo cô bước qua đám hộ vệ.

Về sau, anh mới biết, ông mình không hề đơn giản như mình nghĩ, làm người cháu như anh, đau đến tận tâm can, đau đến gục ngã không đứng dậy nổi, ông vẫn chưa cam tâm.

Từ sau bữa đó, thái độ của Ân Di rất khác so với anh, mỗi sáng chắc chắn cô sẽ thức sớm chuẩn bị một đĩa cơm rang trứng cho anh cùng một ly cappuccino béo ngậy, nhưng mà cô lại không làm như mọi ngày, đi đến trường một mạch.

Dương Tử nhiều lần hỏi cô, cô vẫn nói: “Không có gì.” anh lại mù quáng tin rằng lời cô nói là thật.

Vào một buổi tối, trên trời chỉ có anh trăng mờ nằm dưới áng mây, không một vì sao. Nửa đêm, Dương Tử vốn định xuống bếp uống một ngụm nước nhưng khi bước ra cửa xuống lầu lại thấy Ân Di hối hả mặc một bộ váy trắng đơn thuần chạy ra khỏi nhà.

Dương Tử định kêu cô lại nhưng khi đuổi theo cô đã chạy lên chiếc taxi ngồi.

Trong lòng anh nổi lên một điều bất an không thôi, cho nên anh lập tức khoác vội chiếc áo sau đó lấy chìa khóa xe đuổi theo cô.

Dương Tử dừng trước quán bar Louis, khẽ nhíu mày, vì sao đã khuya thế này Ân Di còn đến bar???

Dương Tử càng ngày càng bất an, đi vội vào trong, bước chân gấp gáp đuổi theo cô, cho đến khi thấy cô bước vào căn phòng V.I.P dành riêng cho anh cùng Lăng Hạo, thì anh cảm thấy dường như mọi thứ quay cuồng.

Bàn tay anh run lên, bước thật chậm đến căn phòng đó. Bên trong vang lên từng thanh âm của hai con người mà anh tin tưởng cùng thương yêu nhất, tất cả chỉ là lừa dối.

-Lăng Hạo, sao đến sớm thế? Em sợ Dương Tử phát hiện!?-giọng Ân Di mềm mại mang chút lo sợ

-Anh nhớ em.-giọng Lăng Hạo nhu tình

-Sao chúng ta phải lén lút thế này? Dù sao ông của Dương Tử cũng không chấp nhận em làm cháu dâu, vậy thì thôi em sẽ làm cháu dâu của chủ tịch Lăng.

-Vậy thì em mau chia tay Dương Tử đi, đến lúc đó anh sẽ lấy em làm cháu dâu của ông anh.

-Dương Tử yêu em sâu đậm đến thế, từ từ em sẽ làm anh ta buông tay em, dạo này em chán anh ta lắm rồi.

-Được, anh sẽ đợi.

Dương Tử thở từng đợt khó khăn, ngực phập phồng, khuôn mặt một mảng đen mảng trắng, hai tay run rẩy nắm chặt hiện lên từng gân xanh. Tình yêu là gì chứ? Tình bạn là gì chứ? Không phải người con gái nói yêu anh hết mực, người con trai nói sẽ mãi là bạn thân của anh cũng phải cũng phản bội anh sao?

Dương Tử sắc mặt u ám, lãnh băng đá xông cửa, thấy Ân Di đang dựa vào lòng ngực của Lăng Hạo, khi thấy anh bước vào lại giật mình, Ân Di liền ngồi thẳng ngồi, ánh mắt né tránh Dương Tử, cả Lăng Hạo cũng thế.

-Hai người có phải muốn tôi chứng kiến cảnh đau lòng này mới chịu phải không?-Dương Tử gần từng chữ, thanh âm lại đau đớn tột cùng

-Dương Tử... em xin lỗi...-Ân Di liền đứng lên đi đến nắm vạt áo Dương Tử

-Xin lỗi? Hai từ đơn giản quá nhỉ? Người tôi yêu, người tôi xem là bạn lại cùng nhau phản bội tôi, nếu ngay từ đầu hai người yêu nhau đi, cô làm bạn gái cậu ta đi, vì sao lại chọn tôi? Tôi chưa đủ đau khổ hay sao?-Dương Tử như phát tiết, đá văng chiếc bàn trước mặt

-Xin lỗi, Dương Tử...-Lăng Hạo đứng lên, áy ngại nói

-Từ ngày hôm nay, hai người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, mãi mãi, tôi cũng không muốn gặp, càng không muốn nghe lời xin lỗi của hai người.-Dương Tử chỉ tay vào Ân Di rồi Lăng Hạo, cười giễu bản thân, nụ cười lại thê lương đến thế

Dương Tử chỉ để lại nụ cười lạnh sau đó quay người sải bước đi, khoảnh khắc ấy giá mà anh chịu quay đầu lại thì chắc chắn sẽ thấy dòng lệ ướt đầm đau đớn của Ân Di đang sụp đổ ngồi trên sàn, Lăng Hạo lại bất lực vỗ về cô.

Cũng từ hôm đó, anh rất ghét nghe ai nói hai từ “Xin lỗi.”

Ngày hôm đó trở về sau, Dương Tử không nhìn thấy Ân Di trước mặt mình, đôi lúc cả hai đi ngang nhau, vô tình chạm mặt nhau cũng xem như người xa lạ, đôi lúc anh ấy cô cùng Lăng Hạo dưới phòng nhạc, vườn hướng dương, nỗi đau ấy lại như cơn sóng nổi dậy.

Cái gì mà vĩnh cửu trường tồn? Cái gì mà đi đến cuối cuộc đời không buông? Toàn là giả dối, tất cả chỉ là ngụy tạo.

Nụ cười, anh lại đi tin đó là thật.

p/s: đón xem chap sau, sự thật về cái chết của Ân Di.

104. Chương 104. Sự Thật Về Cái Chết.

Chương 104: Sự thật về cái chết.

Anh nói hai người phản bội anh, anh sẽ chẳng bao giờ nhớ đến, coi như hai người ấy chỉ là hai người xa lạ, bởi vì họ không xứng để anh nhớ.

Nhưng mà nói là thế khi gặp rồi lại khác.

Lúc cô đứng trước mặt anh, mọi thứ như ngưng đọng, khoảnh khắc đôi mắt trong veo của cô đã bị một nỗi buồn man mác che lấp, thì tim anh lại rộn ràng.

Vậy mà có lần anh lại vượt ngàn tự trọng của một người con trai cả của một thiếu gia tôn quý, mà năn nỉ cô quay về.

Đó là một buổi tối, Dương Tử mệt mỏi từ bar Louis quay về nhà Chính, bởi vì đã khuya trong nhà tối om, không có một ai, ánh mắt anh hơi dừng lại ở đĩa cơm rang trứng cùng ly coffee cappuccino đã nguội lạnh.

Dương Tử gấp như ma đuổi chạy lên lầu dừng ở tầng ba đi đến căn phòng duy nhất. Không thèm gõ cửa, anh mở ra một mạch.

Ân Di vẫn chưa ngủ, cô ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm đầy sao, giật mình quay đầu nhìn ra cửa.

-Nói, vì sao không yêu anh lại làm anh nhớ đến những quá khứ chứ?-Dương Tử như một cơn gió nhanh như chớp đứng cạnh Ân Di, vịn vai cô, ép cô đứng dậy nhìn mình

-Anh nói cái gì thế?-Ân Di né tránh ánh mắt của anh

-Cơm rang trứng, coffee cappuccino là gì? Không phải từ hôm đó đã không làm hai thứ đó hay sao? Sao hôm nay lại làm lại? Rốt cuộc muốn anh đau khổ nhớ đến em đến bao giờ?-Dương Tử gầm lên, lại hiện lên sự tuyệt vọng cùng đau đớn

-Dương Tử, là bà quản gia kêu em làm, em cũng không muốn làm, anh đừng hiểu lầm.-Ân Di quay mặt đi, không nhìn thẳng anh

Ai mà biết trong lòng anh đau mười, cô đau gấp trăm lần, nếu không phải ông ấy ép cô, cô đã không đối xử với anh thế này.

-Nhìn anh. Anh hỏi em, em yêu Lăng Hạo là thật sao? Em tiếp cận anh là vì bà quản gia sao? Em nói em yêu anh là lừa dối sao?-Dương Tử hít một hơi thật sâu, ép cô nhìn thẳng đôi mắt đen của mình, lại hi vọng cô nói hai từ “Không phải.”

-Phải, những điều anh nói đều đúng.-Ân Di không né tránh đôi mắt to tròn nhìn Dương Tử, chắc nịch nói Dương Tử cười giễu, buông hai tay đang vịn vai Ân Di, cười lớn, nụ cười lại mang sự mỉa mai, nụ cười lại mang sự thê lương đến nhường nào.

-Nếu anh cầu xin em, em có quay về bên anh không?-Dương Tử giọng khàn khàn hỏi

-Không thể.

-Vì sao lại là Lăng Hạo mà không phải người khác?

-Bởi vì chỉ có Lăng Hạo mới có thể ngang bằng với anh.

-Vậy thì cuối cùng em lại chọn Lăng Hạo mà không phải anh?

-Bởi vì, anh không thể lấy em, cho em một danh phận.

-Ân Di, đến hôm nay, anh mới hiểu rõ con người thật của em, em có thể vì địa vị tiền tài mà bất chấp tất cả, vì sao ngay từ đầu đừng quan tâm nói yêu anh? Đến khi anh yêu em, em lại lạnh lùng buông ra những từ này. Huỳnh Ân Di, sau này, mãi mãi, anh cũng không bao giờ tha thứ cho em.

Dương Tử ngay cả cảm giác đau cũng không còn, bởi vì khi cô nói ra từng lời nói tàn nhẫn thì tim anh cũng đã nguội lạnh theo. Anh cười lại như không quay người bỏ đi, dáng lưng cô tịch hiu quạnh cùng lạnh lẽo đến nhường nào.

Khi cánh cửa bị anh đóng lại, mọi thứ như sụp đổ với Ân Di, nước mắt không kìm được nữa chảy ra, càng ngày càng nhiều, như vô tận chảy ra từ hốc mắt. Để cô nói ra những lời này, để cô thấy anh đau đớn, thì cô thà chết còn sung sướng hơn.

...

Khi Ân Di đề nghị Lăng Hạo đóng giả với cô chuyện xảy ra ở quán bar Louis, Lăng Hạo vốn từ chối, dù anh thật sự có tình cảm với cô nhưng mà Dương Tử nói sao cũng là bạn thân thiết của anh, làm sao anh lại nỡ chứ? Nhưng mà khi anh nghe được chuyện Ân Di nói, thì anh không do dự đồng ý.

Ân Di nói khi cô cùng Dương Tử gặp mặt chủ tịch Dương, qua ngày hôm sau, chủ tịch Dương tìm gặp cô, nội dung rất ngắn gọn, ông yêu cầu Ân Di rời bỏ Dương Tử. Lúc đầu Ân Di cự tuyệt bày tỏ tấm lòng của mình, nhưng khi ông nói sẽ tước bỏ địa vị thiếu gia của anh, đóng băng mọi tài khoản không chỉ cho anh thứ gì, đến khi đó, Dương Tử coi như mất hết, tương lai cũng mù mịt.

Mà Ân Di lại không thể vì tình yêu của mình mà hi sinh cả tương lai tươi sáng của anh, chỉ còn cách ngậm đắng nuốt cay, đưa dòng nước mắt chảy ngược vào trong mà đồng ý.

Cứ tưởng Lăng Hạo giúp cô xong mối quan hệ cả hai sẽ như trước, nhưng mà nhiều lúc Lăng Hạo thấy cô âm thầm theo dõi nhìn lên Dương Tử, rồi lại âm thầm rơi nước mắt, đau đớn ôm miệng mình để không phát ra từng tiếng nấc yếu đuối.

Lăng Hạo nhìn thấy cũng đau đớn theo cô, chỉ có cách an ủi cô, cho cô khóc trong lòng mình. Anh cũng cùng cô diễn trò “ân ân ái ái” trước mặt Dương Tử để Dương Tử nhìn thấy, cũng từ từ Lăng Hạo yêu cô càng sâu đậm hơn.

Thật là trời trêu!!! Là ông trời trêu người!!!

Lăng Hạo vốn định dừng ở mức bạn bè với cô nhưng mà lại vô tình càng yêu cô hơn.

...

Thấm thoát đến sinh nhật Dương Tử, buổi sáng trời se se từng cơn gió nhẹ, Ân Di bước chân trong khu mua sắm, bước vào cửa hàng bán đồ lưu niệm, tiếng leng keng của chiếc chuông treo ngay cửa báo có khách vang lên từng tiếng một.

Ân Di đi xem từng món hàng trưng bày trên chiếc giá đỡ bằng gỗ, xem từng món lựa chọn kĩ lưỡng.

-Ân Di...

Phía sau vang lên một giọng nữ quen thuộc, Ân Di quay đầu lại nhìn cô gái đó, sau đó nở nụ cười lịch thiệp, đáp:

-Sa Sa, cậu cũng mua quà tặng Dương Tử sao?

-Ừ, tối nay đãi tiệc mà đến bây giờ mới có cơ hội đi mua quà cho cậu ấy.-Sa Sa cười nhả nhận, đi đến đứng trước mặt Ân Di

-Ừ.

-Ân Di, tối nay cậu định mặc lễ phục gì?-Sa Sa như cố ý hỏi

-Tớ định, không đi.-Ân Di có chút khó khăn khi nói

-Vậy sao? Tối nay tớ sẽ làm partner cho Dương Tử.-Sa Sa nói, con người xinh đẹp lộ ra tia sắc bén

-Part... partner?

Ân Di ánh mắt rối bời nhìn Sa Sa, buồn bã cố nở nụ cười, buồn làm gì chứ? Cũng đã còn là gì của nhau.

-Ừ, nhất định hai người rất xứng đôi.-Ân Di miễn cưỡng cười

-Cảm ơn, dù sao cậu cũng là bạn gái cũ của cậu ấy, cậu biết cậu ấy thích gì không?-Sa Sa như đắc ý

-Tớ, tớ chợt nhớ mình có việc gấp, cậu cứ ở lại xem tiếp đi.-Ân Di thật sự không muốn nghe thêm lời nói, liền yếu đuối né tránh

-Ừm, không tiễn cậu.

Ân Di cầm túi xách đi vội ra khỏi cửa hàng lưu niệm.

Sa Sa cười chiến thắng, nhếch mép cười khinh một đường rõ ràng rất thỏa mãn.

Thật ra Sa Sa không hề làm partner cho Dương Tử!!

...

Ân Di buồn bã ngồi trong phòng, bởi vì câu nói của Sa Sa làm cô làm gì cũng không đâu vào đâu, nghĩ đến cảnh hai người khoác tay nhau bước vào phòng tiệc thì cô, không sao cười nổi.

Trời tối dần, mảng trời trong xanh đã được thay bằng một màu tối của trời đêm, Ân Di vốn định ngủ sớm cho khỏi suy nghĩ lại nhận được tin nhắn.

Lúc đầu cô cứ ngỡ là Lăng Hạo nhưng khi xem tin nhắn mới biết là của Sa Sa.

“Gặp ở biển ở ngoại ô một lát được không?”

Ân Di định trả lời không nhưng suy nghĩ lại thì bấm “Được.” Ân Di thay bộ đồ đơn giản để ra ngoài, bắt taxi đi đến vùng biển ngoại ô.

Ân Di đi đến trước bờ biển nhìn Sa Sa đang quay lưng về phía mình, cô khẽ gọi:

-Sa Sa, có việc gì sao? Không phải cậu làm partner cho Dương Tử sao? Gần đến giờ rồi mà.

-À, đi ca nô với mình đi.-Sa Sa quay người, khuôn mặt đẹp sắc sảo hiện ra

-Tối rồi, không tốt lắm.-Ân Di dè chừng từ chối

-Không sao, chỉ qua bên đảo bên kia thôi mà.-Sa Sa cười kiêu diễm

-Nhưng... thôi được.-Ân Di miễn cưỡng đồng ý

Nói xong Sa Sa cùng Ân Di bước lên ca nô, chiếc ca nô chạy nhanh trên biển, như con cá lớn lao về phía đảo bên kia.

-Uống nước chứ?-Sa Sa cầm chai nước trên ca nô đưa cho Ân Di

-Không cần, tớ không khát.

-Uống một tí đi.-Sa Sa lại một lần nữa đưa đến

-Được rồi.

Ân Di không muốn làm Sa Sa không vui đành thuận tay cầm lấy mở nắp chai uống một ngụm.

-Ân Di, cậu biết tớ yêu Dương Tử lắm không? Từ lâu lắm rồi.-Sa Sa nhìn cơn sóng bị ca nô làm gợn lên

-Cậu... yêu Dương Tử?-Ân Di hơi bất ngờ, bởi vì Sa Sa chưa bao giờ thể hiện tình cảm quá mức với Dương Tử trước mặt cô

-Đúng vậy, từ nhỏ tớ đã yêu cậu ấy, khi biết cậu ấy yêu cậu, thì tớ đã rất đau lòng, rất hận cô gái đó.-giọng Sa Sa đột nhiên thay đổi, cay nghiệt nói

-Tớ... tớ...

Ân Di đột nhiên thấy sợ hãi.

-Tớ từng nghĩ sẽ tìm mọi cách làm cô gái đó rời xa Dương Tử nhưng cô ta rất ngoan cố, ép buộc tớ ra tay.-Sa Sa ánh mắt hung ác nhìn Ân Di

-Sa Sa... cậu... sao tớ... chóng mặt thế này?

Ân Di đang nói giữa chừng thì đầu bắt đầu choáng váng, đầu nhức nhối, lại chóng mặt hoa mắt.

-Dù ai cướp Dương Tử đi, tớ nhất định sẽ làm cô ta, chết không toàn thây.

Sa Sa nghiêng răng ác độc nói ra hết câu, sau đó không báo trước giơ hai tay xô mạnh Ân Di.

-A...

Ân Di không đề phòng cộng thêm đầu chóng mặt hoa mắt, té nhào xuống biển.

Chai nước lúc này, có tấm thước mê!!!

Sa Sa cười như kẻ điên, bị mù quáng che lấp, ác độc cười, sau đó ca nô được lái đi chạy trở lại vào bờ.

105. Chương 105. Thật Sự Là Lừa Gạt?

Chương 105: Thật sự là lừa gạt?

Sa Sa cho ca nô chạy vào bờ, sau đó dàn ra màn kịch ca nô bị chìm, khuôn mặt xinh đẹp đầy kiêu căng cùng tự đắc. Điện thoại của Ân Di nằm trong tay Sa Sa, Sa Sa liền vào tin nhắn xóa tin nhắn của mình, trùng hợp có tin nhắn đến, lúc đầu có phần bất ngờ, sau đó liền cười hiểm độc, ý định xấu xa trong đầu.

“Hãy nhanh chóng đi đến một nơi khác, tránh xa Dương Tử, nếu không, ta sẽ làm cô hối hận.”

Sa Sa nhanh chóng lướt bàn tay trắng mịn bấm vài cái, sau đó gửi đi, quăng lên bờ biển.

“Cháu biết rồi, cháu sẽ mãi mãi rời xa anh ấy, không bao giờ quay về.”

Bóng lưng đẹp đẽ của Sa Sa trải dài trên bờ biển, vẻ thỏa mãn cùng kiêu ngạo không thể phủ nhận.

...

[...Xin lỗi, anh là bạn của chủ số điện thoại này đúng không?...]

“Phải, có việc gì sao?”

[...Xin chào, tôi là cảnh sát, đây là bờ biển ở ngoại ô, ở đây có một vụ chìm ca nô, xung quanh bờ biển chúng tôi tìm được chiếc điện thoại này, có thể bạn anh là nạn nhân, anh có thể đến ngay không?...]

_Bộp... bộp...

Khi nhận được tin, anh mới chợt nhận ra, căn bản anh không thể quên cô. Không phải chỉ cần không nhìn thấy cô, không nghe cô nói chuyện, không quan tâm đến cô thì sẽ quên, mà là càng ngày càng khắc ghi hình bóng của cô vào tận xương cốt.

Anh không cho phép em rời bỏ anh, nếu anh chưa cho phép, Huỳnh Ân Di, cho dù em lợi dụng anh, tiếp cận anh vì mục đích, anh cam tâm trở thành bù nhìn, mà yêu em.

Khi anh đứng trên bờ biển, cảm giác đau đớn trong tim kéo dài mãi, như thể vạn mũi kim đâm vào, từng cái từng cái, tê liệt cả tim anh. Đến khi nhìn thấy đồng tin nhắn kia, tim anh hoàn toàn lạnh lẽo, hai tay siết chặt nổi đầy gân xanh. Khi ấy, anh lại lạnh lẽo hơn cả băng, nguy hiểm hơn cả loài sói hoang.

Thì ra, là do ông ép cô, chứ không phải cô phản bội anh!!! Tất cả, đều là sắp đặt của ông ta.

-Từ nay trở về sau, tôi sẽ không bao giờ coi mình có người ông như ông, đứa cháu này, ông cũng xem như đừng có, là ông ép tôi đến con đường tuyệt vọng thì đừng ép tôi vì sao lại trở thành như hôm nay.

...

Đó là lần cuối cùng anh gặp ông của mình, đến bây giờ cũng chẳng bao giờ nhìn thấy, chỉ có lần sinh nhật lần này, vì câu nói trách cứ của cô, anh lại đổi ý mà đứng bên ngoài phòng, lặng nghe ông ta hỏi mình.

-Tránh xa tôi ra... đừng đến gần... đừng...

Dòng suy nghĩ bị đứt quãng bởi tiếng la đầy bất lực của Hạ Đồng, Dương Tử giật mình quay đầu nhìn thấy cô đang ngồi trên giường thu mình lại khóc, từng giọt nước mắt chạm tới cánh lòng của anh, càng lúc càng nhiều.

Hạ Đồng gục đầu úp lên giữa hai đầu gối, ôm chân mình, nước mắt càng chảy dài, lúc đó, cô rất sợ, sợ nếu bị bọn họ tóm được, cuộc đời cô chắc chắn bị hủy hoại. Vì sao họ lại ác độc đến thế?

Hạ Đồng đau đớn tủi nhục khóc, lại được một vòng tay dang ra ôm vòng lấy thân hình nhỏ bé của mình, vòng tay ấy, lòng ngực vững chắc ấy, lại ấm áp dịu dàng cùng vững vàng biết bao.

Dương Tử ôm thân thể bất lực của cô vào lòng, anh không biết lúc đó mình thế nào, anh chỉ biết, anh muốn ôm cô, cho cô dựa vào lòng ngực mình mà khóc, nước mắt của cô, làm con tim bấy lâu nay khóa chặt của anh rung động từng đợt một.

Hạ Đồng hai tay vấu chặt áo anh, nước mắt càng rơi nhiều, tiếng khóc càng lớn hơn,

khi ấy, cô cũng chỉ biết, ngoài anh ra, cô không cần bất cứ ai nữa, ngoài anh ra thì không thể ai có thể cho cô dựa dẫm, cho cô lòng ngực đầy an toàn cùng ấm áp này.

-Được rồi, nín đi.

Dương Tử ôm cô chặt một chút để cô có thể cảm nhận được hơi ấm của mình, nhẹ giọng nói.

-Tôi... tôi rất sợ... rất sợ... bọn họ muốn... tôi sợ lắm, Dương Tử.-Hạ Đồng như đứa trẻ bị bắt nạt liền òa khóc méc anh

-Không sao rồi, không sao rồi. Đừng nhớ nữa, quên hết đi.-Dương Tử vỗ vỗ bờ vai gầy run lên của cô.

Anh không thể dối lòng rằng “Mình không hề quan tâm cô.” mà là anh thật sự bắt đầu rất quan tâm lo lắng cho cô, hình bóng của cô từ từ khắc ghi vào tận tâm can của anh, vào tận trái tim khóa chặt của anh, mà anh, lại không dám thừa nhận điều đó, chỉ có thể nói với bản thân mình “Cô không phải dành cho anh, anh lại càng không thể dành cho cô.”

Hạ Đồng khóc một hồi rồi nín, nước mắt nước mũi tèm lem trên khuôn mặt, vẻ mặt yếu ớt của cô, làm cho anh chua xót trong lòng.

-Rửa mặt, rồi xuống nhà đi, tôi có cái này cho cô.-Dương Tử buột cô ra, vươn một tay lau nhẹ vài giọt nước mắt ở khóe mắt của cô, giông không còn lạnh như trước nữa.

Hạ Đồng thoáng chút ngạc nhiên, lời nói, cử chỉ của anh, hoàn toàn không còn xa lạ như trước, không còn vẻ lạnh lùng kiêu ngạo kia, chỉ còn một con người hết mực ân cần cùng dịu dàng.

Cô, đang nằm mơ hay sao? Nhưng nếu là mơ, cô nguyện được mãi trong giấc mơ này mãi, bởi vì bản thân cô, rất muốn thứ cảm giác ấm áp từ nơi anh.

Khi Hạ Đồng bước vào bếp, thì trên bàn ăn trải khăn trắng điểm vài hoa văn đã bày một ly kem sô-cô-la béo ngậy, một ly coffee cappuccino nóng tỏa mùi thơm nức, cùng một đĩa bánh macaron đủ màu sắc.

Dương Tử tựa lưng ngồi ở ghế, hai tay anh chấp lại đặt lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau.

-Cái này...-Hạ Đồng sụt sùi chỉ những thứ trên bàn

-Những thứ này đều mua cho cô, vẫn còn trong tủ lạnh, nếu muốn ăn nữa thì lấy thêm.-Dương Tử nhìn cô, hai tay để xuống đút vào túi quần mình

-Thật, sao?-Hạ Đồng ngêch mặt, từ bao giờ, anh lại trở thành một con người khác biệt như trước đến thế này?

-Không muốn ăn sao?-Dương Tử nhìn cô, như ý muốn lấy lại những thứ trên bàn cất đi

-Không phải, ý tôi, ý tôi là... tôi sẽ ăn hết, sẽ ăn hết không bỏ thứ gì.-Hạ Đồng cười đến híp cả mắt, cảm giác vui sướng cùng hạnh phúc tràn đầy trong lòng cô

Dương Tử hơi nhoén miệng cười, sau đó nhìn cô nhanh như thoát ngồi đối diện mình, cầm chiếc muỗng múc kem trong ly ra ăn

Hạ Đồng ăn kem xong, lại nhấp một ít coffee rồi tiện tay cầm bánh macaron lên ăn, sau đó tiếp tục ăn kem, cô luôn nói, khi ăn kem, tâm tình cô sẽ tốt hơn. Hôm nay, kem lại mang theo hương vị hạnh phúc hơn cả bình thường, có phải vì, là do anh chuẩn bị cho cô, là do anh đang ngồi trước mặt cô, nhìn cô ăn hay không?

-Anh ăn đi.

Hạ Đồng đưa một muỗng kem to đến trước miệng Dương Tử, cười ngọt ngào.

Dương Tử hơi né đi, cũng thay cho câu trả lời là không, nhưng Hạ Đồng lại dịch chiếc muỗng đưa đến trước miệng anh lần nữa.

-Ăn đi, sẽ rất thoải mái.-Hạ Đồng cười tươi hơn bao giờ hết, bởi vì ngay bây giờ, cô đang rất hạnh phúc

Dương Tử đưa mắt nhìn xuống muỗng kem sô-cô-la, đôi mày hơi nhíu lại nhưng rồi dần ra, hành động tiếp theo chính là há miệng ăn muỗng kem của cô.

Đến anh, cũng bất ngờ là thế!!!

-Có ngon không?-Hạ Đồng đưa muỗng kem về, nhìn anh dò ý

-Cũng được.

Dương Tử nuốt kem trong miệng đi, thoáng suy nghĩ rồi gật nhẹ đầu nói.

-Phải là được chứ? Lần nào hỏi anh, anh cũng cũng được, cũng tốt, cũng ngon. Có thể khác không?

Dương Tử hơi im lặng, như trầm ngâm suy nghĩ.

-Làm sao thế? Giận sao?-Hạ Đồng thấy anh im lặng, nhìn anh

-Đang suy nghĩ.

-...

Hạ Đồng im lặng nghe anh nói tiếp.

-Cô nói xem, sau này tôi có nên nói rất tốt, rất hay, rất được không?-Dương Tử đặt tay lên bàn hỏi cô
Hạ Đồng nhìn anh, sau đó bật cười.

-Phải là rất tốt.-Hạ Đồng cười không ngớt nói

Dương Tử chỉ nhoẻn miệng cười, nhìn cô. Có phải, càng ngày anh càng lún sâu không???

Khoảng thời gian ấy, là khoảng khắc cô hạnh phúc nhất, nhưng chưa được bao lâu, thì chính con người làm cô hạnh phúc rơi xuống vực thẳm, hóa ra, anh có mục đích, là cô, ngộ nhận.

Mặt trời đã lặn từ lâu, mảng trời đen được điểm vài vì sao sáng lấp lánh, vầng trăng tròn sáng rực tỏa sáng cả bầu trời đêm.

Hạ Đồng ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn bầu trời đêm, nụ cười tươi hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ, chiếc miệng nhỏ hát nhỏ một đoạn nhạc.

Cô không khó nhận ra khoảng thời gian gần đây, cô đối với anh, đã có sự thay đổi rất nhiều, khi nhìn thấy anh, tim cô lại rạo rực, như muốn nhảy ra ngoài.

Hạ Đồng vui vẻ hát khúc nhạc cho đến khi thấy Dương Tử lái chiếc Ferrari ra ngoài, trong lòng cô hiểu kì nhưng cũng không dám đuổi theo. Cho đến hai tiếng sau, tiếng chuông báo tin nhắn của chiếc điện thoại của cô vang lên, Hạ Đồng xem tin nhắn là của Lăng Hạo.

“Anh muốn cho em biết một chuyện, đến bar Louis, sau đó nhờ nhân viên dẫn đến nơi anh và Dương Tử hay đưa.”

Dòng tin nhắn có vẻ ngắn gọn nhưng mà trong lòng Hạ Đồng rục rịch không thôi, linh cảm cho cô biết, hình như là có gì rất quan trọng, lại không tốt xảy ra?

Rốt cục là chuyện gì?

Không nghĩ ngợi nhiều, Hạ Đồng thay nhanh quần áo, bắt vội taxi đi đến đại điểm anh nói. Đến bar Louis có một nhân viên hỏi cô có phải Lâm Hạ Đồng không? Đợi cô gật đầu anh ta mới đưa cô đi.

Anh ta dẫn cô đến bãi đất trống khá gần bar, đối diện đường cao tốc, nhân viên đưa cô đến nơi xong cũng bỏ về bar trước, từ xa Hạ Đồng có thể nhìn thấy Dương Tử và Lăng Hạo đứng nhìn nhau xung quanh có

hai chiếc xe mô tô phân khối lớn cùng nhiều tên con trai khác đứng phía sau hai người, Hạ Đồng còn định tiến lên gọi hai người nhưng mà lại dừng chân nép vào một chỗ kín, lắng nghe cuộc đối thoại của cả hai.

-Hạ Đồng, không sao chứ?-Lăng Hạo lên tiếng trước

-Vẫn khỏe đó thôi.-Dương Tử hơi nhún vai lạnh nhạt đáp

-Dạo này, thấy cô khác so với trước nhỉ?-Lăng Hạo không biết là đang hỏi thăm hay chế giễu

-Có ý gì?-Dương Tử nhún mày nhìn Lăng Hạo

-Không, chỉ là góp ý, thấy cậu có vẻ càng ngày càng quan tâm Hạ Đồng thôi.-Lăng Hạo dựa người vào chiếc xe mô tô, nhìn thấy chiếc bóng đen núp trong chỗ khuất, khóe môi nhếch lên đầy thỏa mãn

-Có phải cậu muốn ám chỉ tôi yêu cô ta?-Dương Tử hơi cười lạnh

Hạ Đồng tim đập thành thịch, trong lòng có chút chờ mong câu trả lời của Dương Tử, là cô quá mơ tưởng hay sao mà nghĩ anh yêu cô?

-Cũng có ý đó.-Lăng Hạo hơi nhún vai

-Cậu đề cao cô ta quá nhỉ? Nếu không phải cô là chịu được ba tháng tôi đã không dùng kế sách này, trực tiếp ra tay để cô ta yêu tôi rồi sau đó tôi sẽ ruồng bỏ cô ta, để cô ta đau khổ quay về nhà mình.

Ai mà biết, tim Hạ Đồng như ngừng đập, cảm giác tê liệt cùng đau nhói mạnh mẽ nổi dậy, cả người cô bủn rủn, suýt đứng không vững, lòng ngực như có tảng đá nèn xuống làm cô rất khó thở, cứ như, xung quanh oxy đã bị rút cạn.

-Thật sao?-Lăng Hạo ý cười càng đậm

-Cậu nghĩ, cô ta có thể để tôi yêu sao?

Hạ Đồng cười, nụ cười lại thê lương, giọt nước mắt nóng hổi cũng nhanh rơi xuống. Cô không phải không biết mình yêu anh, bắt đầu yêu anh, từ chút một. Nhưng anh lại nói, anh không phải yêu cô, anh quan tâm là vì muốn làm cô yêu anh, sau đó bỏ rơi cô, làm cô đau khổ để tự mình bỏ đi.

Cô, nhất định phải hỏi rõ anh!!!

106. Chương 106. Không Yêu.

Chương 106: Không yêu.

Hạ Đồng lau đi giọt nước mắt, bước chân vô định đi về phía cả hai. Ánh mắt to tròn vô hồn nhìn Dương Tử, lại yên ả như dòng suối trong, ánh lên sự đau thương.

Dương Tử hơi giật mình khi thấy cô, ánh mắt đen của anh rõ ràng có chút rối bời cùng né tránh.

Vì sao? Vì sao cô lại ở đây?

Cô, đã nghe hết sao?

-Cô là ai? Có biết nơi này không được phép đến không?-Uy Vũ hơi cau có, tiến lên chặn cô lại

Hạ Đồng ánh mắt vô thần nhìn tên con trai trước mắt, im lặng nhìn.

Uy Vũ hơi giật mình, ánh mắt của cô gái này, lại hiện lên sự ưu thương đến cả người đối diện cũng đau buồn theo.

-Tôi, chỉ muốn hỏi một người ở đây một câu, hỏi xong, tôi sẽ đi ngay.-Hạ Đồng nhìn Uy Vũ

-Đừng cản cô ấy.-Dương Tử trầm giọng lên tiếng

Không phải mình Uy Vũ ngạc nhiên mà tất cả đều kinh ngạc đến sững người.

Hạ Đồng không bị cản nữa, bước chân chậm rãi đi đến đứng trước mặt Dương Tử, cả người cô run rẩy, cánh môi run run mở miệng.

-Tôi hỏi anh, anh có yêu tôi không?

Hạ Đồng gần như không tin cuộc đối thoại của Lăng Hạo và Dương Tử ngược ánh mắt ứa nước mắt của mình nhìn anh.

Dương Tử hơi cứng người, nhìn Hạ Đồng, ánh mắt thoáng biến đổi, bàn tay cầm chiếc găng tay hơi siết chặt.

-Không yêu.-Dương Tử thanh âm sắc lạnh đi, trả lời

-Nếu không yêu, tại sao anh lại âm thầm quan tâm tôi, nếu không yêu vì sao khi tôi khóc anh lại lau nước mắt cho tôi, nếu không yêu vì sao khi tôi bệnh anh lại pha nước gừng cho tôi, ép tôi ăn cháo, nếu không yêu vì sao lúc sáng anh lại an ủi tôi, ôm tôi, chuẩn bị kem cho tôi, ngồi nói chuyện với tôi. Nếu không yêu vì sao anh cứ làm tôi phải ngộ nhận???

Hạ Đồng gần như hét lên, cảm xúc bao lâu dồn nén đều tuôn ra một lượt, nước mắt chảy ra không ngớt.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi không ngừng rơi, hai từ “Không yêu” của anh cũng đủ bóp nát trái tim của cô. Là cô không nên viễn tưởng sẽ được tình yêu của anh, là cô quá mơ tưởng, cô quá cô chấp, rõ ràng cô không nên nghĩ sẽ cùng anh tay nắm tay, yêu thương nhau.

Thật ra nhìn thấy nước mắt cô rơi vì mình, anh rất đau lòng, rất muốn lau khô nước mắt của cô, xoa dịu nỗi đau của cô, nhưng anh không đủ khả năng, anh không thể yêu cô, càng không thể cho cô hạnh phúc.

-Là do cô ngu ngốc.-Dương Tử cứng rắn nói

Bóp

Tất cả đều hoảng hốt khi Hạ Đồng giơ tay tát Dương Tử một cái, Dương Tử không tức giận, cũng không làm gì.

Lăng Hạo giật mình. Cô rất ít đánh người, hôm nay cô dám tát Dương Tử, chắc chắn cô rất đau lòng, thì ra, cô đối với Dương Tử đã sâu đậm đến thế rồi sao?

-Đồ tồi. Vì sao lại làm thế với tôi? Rõ ràng tôi không thể thích anh, yêu anh, nhưng tại sao tôi lại không ngăn được bản thân mình.-Hạ Đồng cứ tưởng chừng cả thế giới đối với cô đều sụp đổ, nước mắt giàn giụa sụp sụp ngồi xuống đất

Dương Tử nhìn thấy mà đau lòng, rất muốn ôm cô như lúc sáng, muốn an ủi cô, cho cô ăn kem. Nhưng mà, có một bàn tay vô hình níu chân anh lại, không cho anh đi đến ôm cô.

Lăng Hạo nhìn cô sụp sụp đau lòng bước đến ôm cô vào lòng.

Hạ Đồng từ tận tâm can đau đớn, cô còn định sẽ học làm món cơm rang trứng cho anh, giúp anh xóa bỏ mọi ân oán trong lòng, giúp anh quên đi cô gái kia, giúp anh vui vẻ như trước, nhưng mà tất cả là do cô tự sụp đổ ra.

Thì ra, yêu một người và ở bên một người là hai chuyện khác nhau!!!

Đáng lẽ cô nên ngăn cản bản thân mình khi bắt đầu chìm vào cuộc yêu không có kết quả đó, thì giờ đây, cô đã không đau như thế này.

Giá mà chỉ là thích thôi thì hay biết mấy... Vậy mà cô lại yêu, chứ không phải thích.....

Hạ Đồng òa khóc trong nước mắt, đây là lần thứ hai cô cảm giác được sự đau đớn tột cùng, anh chẳng qua chỉ là lừa gạt cô thôi... Nực cười, thế mà cô lại yêu anh, yêu anh như một đứa ngốc.

Trong khi, người luôn đối xử tốt với cô nhất, luôn quan tâm cô, ngay tại thời điểm này lại cho cô mượn lòng ngực ấm áp của anh, lại là Lăng Hạo. Thế mà, cô lại đau lòng vì Dương Tử.

Buổi tối hôm đó, cô tưởng chừng mình chưa từng được khóc, hôm đó, là lần cô rơi nước mắt nhiều nhất...

Kể từ chuyện tối hôm đó, đã ba ngày, Hạ Đồng trốn trong căn phòng của mình, Dương Tử cũng không về nhà Chính, à, anh có về nhưng đa số đều về lúc một giờ sáng và đi lúc năm giờ sáng ấy chứ.

Thế cũng tốt, cô không phải chạm mặt anh.

Hôm nay đúng ngày chủ nhật, là ngày tổ chức buổi dạ tiệc của ba trường tại trường Kin. Hạ Đồng chán chường nằm trong phòng, suốt ba ngày qua cô suy nghĩ thông suốt rồi.

Cớ chi cô phải nghĩ đến anh, để tự mình đau khổ, trong khi anh chỉ lừa dối cô, cứ như lúc trước, không phải tốt hay sao? Nhưng mà cô chỉ sợ, khi mình đứng trước mặt anh, lại rơi nước mắt, lại không ngăn được bản thân nói, cô vẫn không sao quên anh, mà là cô đã rất yêu anh.

Ba ngày, không gặp mặt nhau, có lẽ sẽ tốt cho cả hai, cho cả hai suy nghĩ thông suốt hơn.

-Hạ Đồng...

Giọng chị Ly vang lên bên ngoài cửa.

-Em ra ngay.

Hạ Đồng leo xuống giường, đi ra mở cửa cho chị Ly.

-Chuyện gì vậy chị?-Hạ Đồng nhìn chị Ly, hỏi

-Không phải hôm bữa em kêu chị chủ nhật dạy em làm món cơm rang trứng hay sao? Xuống bếp đi, chị dạy em làm.

Cơ thể Hạ Đồng hơi chấn động, sau đó lắc đầu, nói:

-Em không muốn học nữa.

-Vì sao vậy? Hôm nay bà quản gia đã đi xa đến hai tháng sau mới về, em đừng lo bị bà quản gia la, xuống đi, chị dạy em.-chị Ly cười, sau đó kéo tay cô đi xuống nhà

-Chị Ly, em...

Hạ Đồng bất đắc dĩ để chị Ly kéo mình đi xuống bếp, chị Ly quăng cho cô chiếc tạp dề, chị cũng mặc vào chiếc khác, Hạ Đồng chụp lấy chiếc tạp dề, phải vào bếp thật sao? Bây giờ cô không có tâm trạng học làm món cơm rang trứng thật mà.

-Em đi lấy hai bát cơm trắng lại đây.

Chị Ly sốt sắng bảo cô, cứ như một đầu bếp sai phụ bếp vậy.

Hạ Đồng cũng không dám chậm chân, liền chạy đi lấy hai bát cơm trắng.

Một buổi sáng chị Ly dạy cô làm món cơm rang trứng, đại khái là những cuộc “nói chuyện” như thế này.

-Hạ Đồng, đánh trắng phải nhẹ và đều tay, em xem đồ ra rồi kìa.

-Em xin lỗi.

.

-Hạ Đồng, cắt hành tây, cà rốt hạt lựu mới đúng, em cắt thế này thì dài với lớn làm sao ngon nữa.

-Em xin lỗi.

.

-Trứng khét rồi kìa, may tắt lửa đi.

-Chị Ly, em lỡ làm cháy luôn chiếc khăn cầm chảo rồi.

-Trời ạ.

-Em xin lỗi.

.

-Hức hức...

-Em làm sao thế? Sao lại khóc?

-Hành cay quá, với lại em lỡ tay làm hủ tiêu rơi ra rơi vào mũi, bây giờ cay quá.

-Đúng là...

-Em, xin lỗi... hic hic...

.

Nếu trao giải vào bếp “phá hoại” thì bảo đảm Lâm Hạ Đồng cô hạng nhì không ai hạng nhất.

Cuối cùng đĩa cơm rang trứng cũng hoàn thành, Hạ Đồng phải làm đến những mười lần mới xong, thế mà nhìn đĩa cơm... nếu ai dám ăn, người đó rất can đảm.

-Chị Ly, em thấy không ổn!?-Hạ Đồng liếc đĩa cơm rồi liếc nhìn chị Ly

-Chị thấy vẫn là chị không nên thử.

Chị Ly nói, lúc nãy thử chín đĩa cơm kia của cô làm, chị Ly vừa ăn vào một muỗng liền nhổ ra, đĩa thì mặn quá, đĩa thì ngọt quá, đĩa thì trứng khét, đĩa thì quá lạt.

Nói chung, không đĩa nào ổn bằng đĩa này. Cơm cũng tạm ổn, chỉ hơi vàng hơi ngả nâu, nếu lúc nãy cô không kịp tắt thì đã khét hết, trứng đã được cô bỏ một phần khét, phần còn lại tạm ổn, còn gia vị thì phải nêm mới được.

-Hay là bỏ đi.

Hạ Đồng lắc đầu, mắc công chị Ly ăn vào lại có chuyện gì thì cô xong.

-Ấy, đã làm sao lại bỏ, để chị ăn thử cho, an tâm, có bị gì thì em phải lo cho chị.-chị Ly nháy mắt nói

-Chị Ly, bỏ đi, em thấy không an tâm.-Hạ Đồng không dám tin bản thân mình lắm

-Không sao mà.

-Thôi, để em ăn thử cho.-Hạ Đồng cầm lấy đĩa cơm rang trứng lên

-Để chị, em làm sao biết được chứ?-chị Ly phát tay, sau đó cầm lấy đĩa cơm từ tay cô

-Chị Ly, làm gì thế?

Hạ Đồng thoáng khựng người khi phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc, không còn lạnh lùng, không còn xa cách, trầm ổn mà lên tiếng.

Dương Tử ánh mắt đen rõ ràng nhìn chăm chú vào tấm lưng nhỏ bé của cô, không hề dời mắt.

107. Chương 107. Cô Tác Động Đến Anh Nhiều Đến Thế.

Chương 107: Cô tác động đến anh nhiều đến thế.

Hạ Đồng ngực phập phồng, hơi thở dồn dập, đáng lẽ giờ này anh không nên ở nhà chứ, không phải mọi ngày đều đi sớm về trễ hay sao? Sao hôm nay lại...

-Thiếu gia, tôi đang dạy Hạ Đồng làm món cơm rang trứng.-chị Ly hơi cúi người cung kính đáp

Hạ Đồng không dám quay lưng lại, chỉ vừa nghe giọng của anh, bao nhiêu nỗi đau kia, cùng những sự quan tâm thăm lạng, vòng tay của anh, đều ùa về.

-Đã thử chưa?-Dương Tử hỏi chị Ly nhưng vẫn nhìn tấm lưng của cô

-Vẫn chưa, tôi định thử nhưng mà...-chị Ly có vẻ ngập ngừng nói

-Khó ăn lắm sao?

-Cũng hơi khó ăn.

-Tôi sẽ ăn thử.-Dương Tử thoáng chút ý cười

-Sao ạ?

Không chỉ chị Ly ngạc nhiên mà Hạ Đồng cũng thế, đôi mắt cô mở to, hai tay run rẩy.

Hạ Đồng có thể cảm nhận chị Ly đưa cho Dương Tử đĩa cơm rang trứng, lúc ấy, cô chỉ muốn quay đầu lại, giắt lấy đĩa cơm và hét rằng “Tôi không cho anh ăn, cho dù bỏ đi, cũng không cho anh ăn.” Nhưng mà nực cười ở chỗ, cô không làm thế mà trong lòng lại thầm mong anh ăn vào cho cô nhận xét về đĩa cơm.

-Thiếu gia, cậu...

Chị Ly đứng mà không dám tin, từ trước đến giờ thiếu gia rất ghét món cơm rang trứng, ít nhất là từ ba năm trước, cho nên lúc này khi nói dạy Hạ Đồng làm món cơm rang trứng, chị Ly hơi lo sợ anh tức giận, thế mà, anh lại ăn thử.

-Chị ra ngoài mua thêm trứng về đi.-Dương Tử cầm đĩa cơm, nói với chị Ly

-Nhưng...

Không phải trứng trong tủ lạnh còn rất nhiều sao? Sao lại mua thêm?

-Còn không đi?

-Vâng, tôi đi ngay.

Dù thắc mắc nhưng mà chị Ly không dám không đi, chỉ thoáng nhìn Hạ Đồng chết trân tại chỗ, sau đó rời đi.

Căn bếp quay về với yên ắng, chỉ có hai con người ấy, một người quay lưng đi, còn một người nhìn tấm lưng ấy, lại thoáng lên xót xa.

-Là em làm?-Dương Tử trầm âm hỏi

Cơ thể Hạ Đồng kịch liệt mạnh mẽ hơn bao giờ hết? Em? Sao lại là em? Điều cô không muốn chính là anh gọi cô bằng em, bởi vì nó sẽ làm cho cô, càng ngày càng lún sâu, từ em, nó còn gần hơn từ cô.

Vì sao anh cứ làm cô ngộ nhận chứ?

-Ừ.-Hạ Đồng ừ một tiếng

-Trông cũng ngon lắm.-Dương Tử ý cười ngay cửa miệng, cầm chiếc muỗng múc một ít cơm, ăn thử.

Hạ Đồng hơi thổ rối loạn, thà anh cứ như trước, xa cách với cô, cô còn có thể nghĩ mình sẽ quên anh, nhưng mà, anh lại thế này, thì làm sao, cô có thể làm được?

-Cũng được, hơi lạc, không sao, ột ít xì dầu vào là được.-Dương Tử nói, sau đó tiếp tục ăn

Hạ Đồng nhắm mắt lại, hai tay vấu chặt vạt áo, cô ghét anh lúc này, cô ghét sự dửng dưng quan tâm của anh bây giờ.

-Dừng lại đi, đừng ăn nữa.-Hạ Đồng nhin không được nữa, quay mặt qua nhìn anh, hét lên

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt anh tuần sáng lạng của anh, vẫn đôi mắt đen ấy, vẫn đôi môi ấy, vẫn con người ấy.

Khi nhìn thấy anh, cô mới biết, ba ngày vẫn chưa đủ để quên anh. Không phải không gặp mặt, là quên, tự nhủ là quên, sẽ quên.

Lúc đó, cô chỉ muốn hỏi anh một câu “Đã bao giờ anh thật sự nghĩ về cô, dù chỉ một giây, có bao giờ những điều cô làm với anh, thật sự có ý nghĩa với anh?”

Nhưng mà lúc đó, cô chỉ im lặng nhìn anh, hoàn toàn quên mất mình định nói gì, làm gì.

-Vì sao anh không thể ăn?-Dương Tử đặt đĩa cơm xuống, nhìn cô

-Không được ăn, đó không phải làm dành cho anh.-Hạ Đồng lắc đầu nguầy nguậy

-Em chắc chứ?

-Không gì phải chắc, đó là thật, đĩa cơm đó, không phải dành cho anh.-Hạ Đồng né tránh

-Vậy thì dành cho ai?

-Chỉ làm vậy thôi.

-Thế không phải em từng nói sẽ học làm món cơm rang trứng cho anh sao?-Dương Tử ý cười càng đậm

-Đó chỉ là muốn anh vui.

-Bây giờ không có sao?

-Không có.

-Nhưng mà em từng có ý nghĩ đó, em dám nói, bây giờ em không có!?

Hạ Đồng cứng họng, quả thật bây giờ cô cũng có ý nghĩ đó.

-Em im tức là thừa nhận.-Dương Tử càng cười sâu hơn

-Đúng vậy, làm cho anh thì sao? Bây giờ tôi muốn lấy lại.-Hạ Đồng chán ghét nhìn anh

-Nãy giờ anh chỉ nói em từng muốn làm cơm rang trứng để anh vui, chứ không nói đĩa cơm này em làm cho anh. Là em tự nói làm cho anh đấy nhé.-Dương Tử xảo huyệt nói

-Anh...

Hạ Đồng cứng họng tập hai, từ bao giờ, anh lại thành con người “gian trá” thế này.

-Thành ý của em, anh nhất định ăn hết.

Hạ Đồng nhìn anh, đôi mắt hơi động, hôm nay, anh cười hơi nhiều nhỉ? Từ trước đến giờ, đây là lần đầu anh cười nhiều hơn bình thường. Nụ cười của anh, thì ra đẹp đến thế, lại làm người đối diện say mê cùng đắm lòng đến thế.

Hạ Đồng mệt mỏi, không muốn tiếp tục càng ngày càng lún sâu nữa, tối hôm đó đã đau lắm rồi, không lẽ lại muốn cuộc tình đó có thể xảy ra?

-Thiếu gia, anh đừng giả vờ quan tâm tôi nữa, vô ích thôi, tôi sẽ không yêu anh thêm, càng không thể để anh làm tôi đau khổ rồi để tôi về nhà mình.-Hạ Đồng lắc đầu lạnh nhạt nói

Ý cười trên môi anh thoáng chút cứng đờ, sau đó dần ra, tối đó anh đã làm cô rất đau lòng, nhưng mà suốt ba ngày qua cũng nghĩ kỹ rồi, cho dù anh làm gì, nghĩ gì, mọi thứ đều nghĩ đến cô, làm vì cô, nhắm mắt lại cũng thấy khuôn mặt cùng nụ cười tươi tắn của cô.

Chưa bao giờ anh nghĩ, anh lại muốn bảo vệ nụ cười đó của cô đến thế!!!

Ba ngày qua, mọi thứ với anh đều có sự tồn tại của cô, những thứ của cô như ảnh hưởng rất mạnh đến anh, có hôm anh lại đến Cake World tự mình kêu một ly kem sô-cô-la, một ly coffee, một đĩa bánh macaron, sau đó tự thưởng thức như bữa sáng hôm đó vậy.

Có lúc anh lại một mình cười khi nghĩ đến những chuyện từ lúc cô đến, những câu chuyện cô kể anh nghe, những nụ cười thoải mái không ràng buộc.

Có lúc anh lại nghĩ đến lúc cô khóc, lúc cô đau khổ, bản thân cũng khó chịu, bứt rứt theo.

Cô, đã tác động đến anh rất mạnh, khắc sâu vào tận xương cốt, mà đến bây giờ, anh mới nhận ra.

-Anh có nói, sẽ làm em yêu anh nữa sao? Hay là em yêu anh từ trước đến giờ, đến bây giờ vẫn chưa quên.-Dương Tử như thừa nước lán tới

-Anh đừng có nói nhảm, tôi ngu ngốc một lần còn không đủ sao? Bị anh đem ra trêu đùa chưa đủ hay sao?-Hạ Đồng nhìn anh cười mỉa mai

Anh biết, cô đối với anh, không còn niềm tin, dù anh có đứng trước mặt cô nói yêu cô, cô cũng sẽ không tin, bởi vì chính anh đã làm cô tuyệt vọng.

-Anh muốn ăn, cứ ăn, tôi không rảnh nói chuyện phiếm với anh.

Hạ Đồng chán ghét liếc anh, sau đó cất bước đi.

-Xin lỗi.

Khi cô gần đi khỏi nhà bếp, thoáng trong không gian cô nghe được hai từ “xin lỗi” rất khẽ, cô thoáng dừng chân, nhưng không quay đầu lại, làm sao có thể, anh mà lại nói xin lỗi sao? Anh nói anh ghét nhất hai từ xin lỗi, thì anh sẽ không nói hai từ đó, Lâm Hạ Đồng, mày điên rồi mới nghĩ anh xin lỗi mày.

Phải chi, lời nói nói ra rồi có thể rút lại, phải chi những chuyện xảy ra rồi có thể tua lại, nhưng mà phải chi vẫn chỉ là phải chi.

- - -

108. Chương 108. Gặp Lại Người Thân.

Chương 108: Gặp lại người thân.

Hạ Đồng từ khi trong bếp lên phòng thì chui rúc trong chăn nằm trên giường, bầu trời bên ngoài cũng đã thay một màu đen. Hạ Đồng nằm dài trên giường, chán chường nhìn trần nhà.

Nằm trong phòng, loáng thoáng cô nghe được tiếng bước chân, nhưng rồi không nghe nữa, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, Hạ Đồng nhiều lần leo xuống giường định mở cửa xem là ai, nhưng rồi lại thôi.

Không biết có phải là anh không? Nhưng nếu là anh, chạm mặt anh, cô không biết mình sẽ thế nào nữa?

Trong đầu chợt nhớ, hôm nay là lễ hội của ba trường kết hợp lại thì phải? Nếu thế giờ này đã bảy giờ tối, anh cũng nên đi rồi.

Nhưng mà cô chưa nghe được tiếng xe rời đi, có phải anh chưa đi? Hay là anh đi rồi, cô không biết chẳng?

_Cốc... cốc...

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Hạ Đồng leo xuống giường, đi ra mở cửa. Khi cánh cửa mở ra, khuôn mặt ấy hiện trước mắt cô, ánh mắt chạm vào nhau, mọi thứ xung quanh như ngưng đọng.

Cô chỉ biết, trong mắt cô chỉ còn người con trai ấy.

Anh mặc bộ âu phục đen, bên trong là chiếc áo sơ mi đen, không cài nút trên, chiếc áo vest bên ngoài cũng bỏ lơ không gài lại, dáng người cao lớn thẳng tắp càng được tôn lên vẻ đẹp vốn có của anh.

-Sao chưa thay đồ nữa?-Dương Tử nhìn cô, thấy cô vẫn mặc bộ đồ lúc sáng, hỏi

-Thay đồ? Có việc gì?-Hạ Đồng giật mình thôi không nhìn anh nữa

-Dự lễ hội, em là trợ lý của em, em không đi thì làm sao được?-Dương Tử đút hai tay vào túi quần

-Anh đi một mình đi, tôi là trợ lý chứ không phải người đi tham dự tiệc cùng anh.-Hạ Đồng lườm anh, sau đó liền đóng cửa lại

Nhưng mà cửa chưa đóng đã bị cánh tay của anh ngăn lại, Hạ Đồng còn chưa kịp phản ứng đã bị anh xông cửa vào, cô giật mình nhìn anh.

-Làm gì thế? Tôi không đi, anh tự kiếm người đi cùng đi.-Hạ Đồng cau có

-Đợi anh ép em, em mới chịu sao?-Dương Tử khẽ thở dài, nhìn cô

-Không phải từ trước đến giờ đều là anh ép tôi sao? Tôi không đi.-Hạ Đồng chán ghét liếc anh

Cô thà anh lạnh lùng mắng cô, ép buộc cô, còn hơn là thế này, làm trái tim cô mềm nhũn.

Dương Tử tưởng rằng anh đối với cô chỉ là một người xa lạ, phút chốc cảm thấy rất lạ lẫm, trong lòng trống vắng, thiếu vắng gì đó.

-A... anh làm gì thế, thả tôi xuống...

Hạ Đồng la toáng lên khi Dương Tử bế xốc cô lên, không ngừng giãy giụa. Nhưng mà Dương Tử căn bản không chú ý đến cô có đồng ý hay không đã vác cô y như vác một túi đồ không trọng lượng.

Hạ Đồng la om sòm khiến mọi người trong nhà cũng đi ra xem chuyện gì, thì thấy một màn mà đáng kinh ngạc, thà mọi người trong nhà Chính tin có động đất chứ không tin Dương Tử lại vác cô đi ra khỏi nhà.

Hạ Đồng bị anh vác thấy ngồi vào ghế phụ chiếc Ferrari mui trần, cô tìm cách mở cửa nhưng đã bị anh chốt lại, còn anh lại thản nhiên thắt dây an toàn cho cô.

Dương Tử vòng qua bên ghế lái, mở cửa ngồi vào.

-Anh làm gì thế? Mau cho tôi xuống, tôi không muốn đi chút nào.-Hạ Đồng nhìn anh, ánh mắt hùng hục

-Im lặng, nếu không, anh sẽ để em mặc thế này đến dự lễ hội.-Dương Tử quay sang nhìn cô, coi như nhắc nhở

-Anh...

Hạ Đồng cắn môi, biết không thể ngăn anh, chỉ còn cách ngồi yên, ánh mắt không vui nhìn về phía trước, không thèm nhìn anh.

Dương Tử khá là hài lòng với thái độ ngoan ngoãn của anh.

Chiếc xe lao nhanh trong màn đêm, mất dần trong làn khói mù mịt.

Trường nam sinh Kin, tấp nập rộn ràng người đi vào trong, những chiếc xe sang trọng, những con người ăn mặc đẹp đẽ lộng lẫy, cười cười nói nói đi vào trong trường.

Chiếc Ferrari dừng trước cổng trường liền thu hút đám người đang vui trong tiệc ở sân trường rộng lớn, hầu như ai cũng chú ý đến nó khi nó dừng lại, càng thu hút ánh nhìn vì người ngồi trong xe.

Dương Tử bước xuống xe, đồng thời kéo Hạ Đồng xuống theo, nét mặt bức bối của cô vẫn không giảm đi mà càng ngày gia tăng.

Lúc này, Dương Tử đưa cô đi sửa soạn mới rồi mới đến đây.

Hạ Đồng mặc bộ váy trắng kết ren hoa lưới mỏng, cổ áo tim, hai tay áo dài đến khuỷu, ngang eo là chiếc đai lưng trắng phau, váy xòe dài đến đầu gối. Đôi giày cao gót trắng tinh khôi đồng bộ với bộ váy.

Chỉ là một váy đơn thuần nhưng lại làm cho cô, trở nên xinh đẹp lại rất thuần khiết như màu trắng của váy.

Người ta nói, con gái mặc váy trắng sẽ rất thuần khiết, mộc mạc, quả nhiên không sai chút nào.

Dương Tử ép buộc cô quàng tay anh, sau đó nghênh ngang đi vào trong.

Hạ Đồng đi bên cạnh, bắt mắt cúi đầu nhìn gót giày mình, trong lòng thầm chửi mắng anh không ngừng.

Quá đáng, rõ ràng biết cô không muốn nhìn thấy anh, không muốn nhận sự quan tâm của anh, vậy mà anh cứ làm tới.

-Oa, là anh Dương Tử!!!

-Đẹp trai quá đi!!!

Đa số đều là những lời khen không ngớt cùng ngưỡng mộ từ nữ sinh trường Jeil, Hạ Đồng phòng mang trợn má cúi đầu thấp hơn, thừa nhận anh đẹp trai đi, thừa nhận ai nhìn cũng say mê anh đi, thừa nhận là người từng ghét cay ghét đắng anh như cô cũng yêu anh đi, nhưng mà cũng không thể nhìn chăm chăm anh chứ? Sao lúc trước cô nhìn anh chăm chú như thế anh liền lạnh giọng “Nhìn nữa, chết với tôi.” sao bây giờ không nghe?

-Dương Tử, sao đến trễ thế?-Đình Hiên tiến lên phía anh, cất giọng nói

-Có việc bận nên đến trễ thôi.-Dương Tử khoé môi hiện lên ý cười

-Nghe nói...-Đình Hiên hơi ngập ngừng, ánh mắt liếc sang cô

-Câu cứ nói đi.-Dương Tử như hiểu ý, nói

-Nghe nói, Viễn bị cậu làm đến nằm viện, bây giờ cậu ta lại đi khiếu nại tôi.-Đình Hiên nói

Hạ Đồng hơi nhìn anh, Viễn? A, là cái tên vô lại, biến thái, đại côn đồ đó sao? Dương Tử đánh Viễn nằm viện?

-Ừ, nói với tên đó, tớ sẽ tiếp hết.-Dương Tử cười lạnh lẽo, rõ ràng nhảm chán

-Thật không hiểu vì sao tên Viễn lại thù hằn cậu như thế? Nhưng mà tôi nói cậu này, sau này làm ơn hội trưởng đừng qua trường tôi đánh nhau nữa, cả hội phó của cậu, coi như tớ van hai người, có biết tớ giải quyết rất mệt không?

-Yên tâm, nam sinh trường cậu hầu như ai tôi cũng “thử nghiệm” qua rồi, chỉ còn tên Viễn là nhiều lần mà vẫn chưa sợ thôi, còn về Lăng Hạo, cậu tự mà nói lấy.-Dương Tử đặt một tay lên vai Đình Hiên

-Thật là đau đầu với hai cậu.

Hạ Đồng vẫn chăm chăm nhìn Dương Tử, hầu như không hề động mi mắt dù chỉ một cái thoáng qua, cô nên nói gì vậy giờ?

Dương Tử cảm giác cô cứ nhìn mình, liền quay qua nhìn cô, Hạ Đồng lập tức nhìn sang chỗ khác.

-Có khát không?-Dương Tử giọng nhỏ nhẹ cúi đầu ghé sát tai cô hỏi

Hạ Đồng lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

-Ngồi đây đợi anh, anh đi lấy nước ép cho em.-Dương Tử đặt cô ngồi ở chiếc ghế ở chỗ dễ dàng nhìn thấy nhất

Sau đó Dương Tử liền quay người đi, Hạ Đồng còn định nói “Tôi muốn đi vệ sinh.” thì anh đã đi mất dạng, cái gì thế, cô còn chưa nói cô muốn gì mà, sao lại tự ý quyết định thay cô.

Hạ Đồng nhìn anh mất dần trong đám đông, sau đó đứng lên, tự mình rời khỏi nơi đó. Hạ Đồng đi loanh quanh trường, tìm toilet để đi, đi mãi mà không tìm thấy, lại đi nhầm vào khuôn viên của trường.

Cái gì thế này? Trường này rộng không khác gì trường Nhuận Lâm, y rang cái mê cung vậy?

-Đã tìm thấy chưa?-giọng một người đàn ông trung niên vang lên

Hạ Đồng hơi dừng chân, ở đây có người sao? Không phải chứ? Xung quanh cô chỉ có cây với cây, bây giờ lại có giọng nói, không phải may đến mức gặp thứ xui xẻo đó chứ?

Hạ Đồng rung mình không thôi.

-Vẫn chưa.-giọng nam khác vang lên, trẻ hơn giọng nói của người đàn ông chút nãy

-Mau tìm đi, chiếc nhẫn đó là chiếc nhẫn phụ nhân ta thích nhất.-giọng người đàn ông lúc nãy lại vang lên

Hạ Đồng hơi an tâm, hiếu kì tiến về phía phát ra giọng nói, vén những tán lá lên, cô nhìn thấy một người đàn ông phụ nữ đứng đầu lưng về phía cô, phía trước là hai ba người đang loay hoay tìm thứ gì đó dưới đám cỏ.

Thì ra là tìm đồ, cứ làm cô hết hồn.

Hạ Đồng đi lên thêm vài bước, định hỏi có cần cô giúp gì không thì phía dưới chân đã đạp trúng thì gì đó cứng cứng.

Hạ Đồng cúi xuống nhìn, một chiếc nhẫn kim cương sáng rực nằm bên dưới chân cô. Hạ Đồng cúi người nhặt lên, hình như đây là thứ họ cần tìm!?

-Xin lỗi, có phải đây là thứ hai người cần tìm?

Hạ Đồng cầm chiếc nhẫn tiến lên.

Hai người kia nghe tiếng cô, giật mình quay người nhìn cô. Phút chốc cả người cô cứng đờ, cả người phụ nữ cũng vậy.

Chiếc nhẫn trên tay cô rơi xuống đất vang lên tiếng chói tay, Hạ Đồng hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, nụ cười phút chốc biến mất.

Người phụ nữ kia cũng không khá là mấy, ánh mắt hiện lên tia đau thương cùng hối lỗi, nhìn cô không nói ra lời.

Tại sao, tại sao lại xuất hiện ngay lúc này? Vì sao? Không phải suốt chín năm nay đều không có tin tức hay sao?

-Đồng Đồng...

Bà Khuê đau lòng gọi tên đứa con gái mình.

-Đừng gọi tên tôi.

Hạ Đồng lắc đầu kịch liệt, sau đó liền quay người bỏ đi, chỉ kịp nghe tiếng gọi của bà Khuê vang lên chua xót phía sau.

Hạ Đồng từng nghĩ, sẽ không bao giờ gặp lại người mẹ này cả, thế mà bây giờ... Cô chưa đủ chuẩn bị để đối diện với bà, vẫn chưa đủ...

109. Chương 109. Mẹ... !? Tôi Có Sao?

Chương 109: Mẹ... !? Tôi có sao?

Hạ Đồng thất thần quay về sân trường Kín, nơi đang tổ chức buổi tiệc đầy xa hoa hào nhoáng kia. Từng tiếng cười vang vọng, những cuộc nói chuyện đầy vui vẻ, Hạ Đồng nhìn những con người đang vui vẻ tươi cười kia, vì sao giữa những cuộc vui này, cô không tìm được một người bạn, không cảm thấy vui vẻ, chỉ thấy rất lạc lõng, cô đơn.

Một bàn tay vươn ra chạm vào bờ vai nhỏ của Hạ Đồng, cô giật mình, xoay người nhìn. Nụ cười ấm áp của người con trai ấy, khuôn mặt sáng lạng như thiên thần ấy, vẫn quen thuộc đến thế, vẫn làm cô cảm thấy vui mừng là thế.

-Sao lại đứng chết trân ở đây?-Lăng Hạo rút tay về, hỏi cô

-Em...

Hạ Đồng hơi ngập ngừng, thoáng nhìn anh.

-Ai bắt nạt em sao? Trông em không vui.-Lăng Hạo hỏi cô

-Không có, Lăng Hạo, đưa em khỏi nơi này đi, em không muốn ở lại thêm.-Hạ Đồng lắc đầu, mặt mũi nói

-Có chuyện gì xảy ra sao?-Lăng Hạo lo lắng không thôi

-Em... đưa em đi đi, em cảm thấy ở nơi này rất lạc lõng.-Hạ Đồng giọng lạc đi, nhìn anh như thể đang cầu xin anh

-Vì sao không nói sớm là em thấy lạc lõng? Nếu em nói, anh sẽ không cho em ở đây thêm bất kì một giây nào.-Lăng Hạo đau lòng nói với cô, một tay xoa nhẹ má cô

-Em... Lăng Hạo, nếu em biết anh vẫn quan tâm em, chắc chắn em sẽ điện cho anh ngay lập tức.-Hạ Đồng cảm động, cười nhẹ với anh

-Bây giờ anh sẽ đưa em đi.-Lăng Hạo kiên định nói, sau đó nắm tay cô

Hạ Đồng cảm thấy bàn tay anh rất ấm áp, rất vững vàng có thể cho cô nắm lấy, nhưng mà cô lại suy nghĩ đến bàn tay khác, so với nó, còn ấm áp hơn.

Là cô quá tham lam, khi mà Lăng Hạo luôn sẵn sàng nắm tay cô, bảo vệ cô nhưng cô lại cần bàn tay khác...

-Hai người đi đâu?

Đột nhiên giữa không trung vang lên một giọng nói, tuy lạnh lùng nhưng cũng đan xen ấm áp, tuy tức giận nhưng cũng có chút mềm mỏng. Bước chân cả hai dừng lại, cả vũ hội đều im ắng.

Hạ Đồng cơ thể bắt đầu run, không dám quay đầu nhìn người con trai kia, cô muốn lấy tay mình ra khỏi tay Lăng Hạo nhưng mà lại Lăng Hạo càng siết chặt hơn, không buông ra.

-Cô ấy đi cùng tôi, không có cơ gì lại đi theo cậu.-Dương Tử tiến lên, sắc lạnh nhìn Lăng Hạo

-Là bạn gái cậu sao?-Lăng Hạo cười mỉa

-Không phải nhưng...

-Không phải thì tốt, cô ấy không có lý do gì ở lại cùng cậu.

Lăng Hạo cắt ngang lời Dương Tử, cười hời hợt.

-Cậu...

-Hạ Đồng, chúng ta đi.-Lăng Hạo cười đầy thỏa mãn, sau đó kéo tay cô đi

Nhưng mà vừa đi ước chừng được ba bốn bước cả người cô đã bị kéo lại, tiếp sau đó bàn tay cô bị tách ra khỏi bàn tay của Lăng Hạo, ngay sau đó...

Bốp

Một tiếng đánh vang lên chói tai, tất cả trong vũ hội đều kinh hô, Hạ Đồng kinh ngạc nhìn Lăng Hạo bị Dương Tử đánh ngã xuống đất, không để Lăng Hạo phản ứng thì Dương Tử đã như con mãnh thú xông tới túm cổ áo Lăng Hạo.

-Vì sao những thứ của tao mà đều muốn giành lấy? Người con gái tao yêu mà đều muốn có?-Dương Tử túm cổ áo Lăng Hạo gần giọng

-Vậy thì tại sao những thứ tao thích đều định sẵn của mày? Người con gái nào tao yêu cũng yêu mày?-Lăng Hạo không thua kém, túm ngược cổ áo Dương Tử

-Lúc trước thế nào cũng được, nhưng hôm nay tao không để mày dẫn Hạ Đồng đi.

-Dựa vào gì? Mày chỉ lợi dụng tình cảm em ấy, mày chỉ làm em ấy đau khổ trong tuyệt vọng, dựa vào gì mày không cho tao dẫn em ấy đi?-Lăng Hạo đứng phất dậy

Dương Tử hơi chững người, tay túm cổ áo Lăng Hạo hơi nới lỏng, ngay sau đó Lăng Hạo thừa dịp phản công, nện nắm đấm vào mặt Dương Tử.

Hạ Đồng kinh hô, sao hai người này lại đánh nhau chứ? Chuyện không có gì to tát cả mà? Là cô chỉ gây rắc rối thôi sao?

-Đồng Đồng...

Ngay thời điểm của bầu không khí căng thẳng, Hạ Đồng lại nghe giọng nói quen thuộc dịu dàng của một người phụ nữ vang lên, cả người cô cứng đờ trong giây lát, hơi thở dồn dập.

-Đồng Đồng...

Bà Khuê nhìn đứa con gái của mình, đau lòng gọi tên, ánh mắt hiện lên sự hối hận khôn nguôi.

Đồng Đồng... hai từ này, cô từng nói mãi mãi cũng không muốn nghe, mãi mãi...

-Đồng Đồng, là mẹ đây, con không nhận ra mẹ hay sao?-bà Khuê đã đứng trước mặt cô, nhìn cô

Hạ Đồng nhìn bà, cách ăn mặc của một phu nhân quyền quý, vòng cổ ngọc trai, mái tóc búi cao, bộ váy đen sang trọng, mang gót cao, tay đeo hai chiếc nhẫn, một kim cương, một ngọc trai.

Nhìn bà, không còn thấy vẻ của một người nghèo khổ như xưa, mà hoàn toàn như phượng hoàng cao quý.

Hạ Đồng cười nhạt nhẽo, có phải những thứ này là những thứ bà muốn có phải không? Nếu là phải, cô nên chúc mừng phải không?

-Mẹ...!?

Hạ Đồng cười nhạt, ánh mắt hoàn toàn trống rỗng, lại hiện lên căm tức.

-Phải, mẹ đây, Đồng Đồng.-bà Khuê vui mừng khi gặp lại cô

-Đừng gọi tôi, mẹ, tôi có sao? Bà đã bỏ rơi tôi thì đừng bao giờ gọi tôi là con bà.

Hạ Đồng cười một tràng đầy mỉa mai, sau đó lại quay đầu bỏ chạy, nước mắt yếu đuối cuối cùng cũng rút ra khỏi hốc mắt.

Dương Tử cùng Lăng Hạo dừng lên khi nghe được giọng nói đầy oán hận của cô, cả hai nhìn cô chạy khỏi vũ hội, lên taxi chạy khỏi liền lo lắng đuổi theo.

Dương Tử vừa lên chiếc Ferrari thì sau đó Lăng Hạo cũng leo lên theo, Dương Tử nhíu mày nhìn Lăng Hạo, đầy không vui, ra lệnh:

-Xuống xe.

-Nếu cậu có thời gian đuổi tôi xuống xe thì cậu nên đuổi theo Hạ Đồng.

Lăng Hạo mặc kệ nói.

-Được, cậu chưa xong với tôi đâu.

-Tôi cũng chờ.

Sau đó Dương Tử liền nhấn ga đuổi theo chiếc taxi kia. Lao nhanh về phía trước, liền mất dần trong màn đêm.

Bà Khuê đau lòng rơi nước mắt, là bà có lỗi với cô, là bà đã bỏ rơi cô trước, nhưng mà bà không có quyền lựa chọn.

-Là đứa con gái em nói sao?-Cao lão gia tiến lên ôm vai bà an ủi nói

-Phải, là Đồng Đồng.-bà Khuê khóc không thôi nhìn Cao lão gia

-Được rồi, anh sẽ tìm cách giúp em.

-Mẹ, thật ra là chuyện gì? Mẹ có quan hệ gì với Hạ Đồng?

Giọng nói trầm ấm kia, đích thực là của Đình Hiên, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cau mày hỏi.

-Đình Hiên, con quen Đồng Đồng sao?-bà Khuê lau đi nước mắt nhìn Đình Hiên

-Đồng Đồng? Ý mẹ là Hạ Đồng?-Đình Hiên chau mày càng chặt

-Phải, con quen con bé sao?

-Có quen, hiện Hạ Đồng đang là trợ lý của Dương Tử ở trường Nhuận Lâm. Mẹ quen em ấy sao?

-Hạ Đồng, là con gái của mẹ. Con giúp mẹ đi Đình Hiên.

-Cậu có thể chạy nhanh được không?-Lăng Hạo ngồi bên ghế phụ sốt ruột

-Chết tiệt, cậu cầm miệng cho tôi.-Dương Tử đâm vào vô-lăng, liếc Lăng Hạo, anh đã chạy đến vận tốc gần 400km/h rồi còn chậm nữa sao?

-Cậu đang chạy thi với con rùa hay sao mà chậm thế?-Lăng Hạo quay sang hừ nhạt

-Cậu có biết nếu cậu im, tôi sẽ đuổi kịp taxi hay không? Cầm ngay cho tôi.

-Tốt nhất là đừng mất dấu, nếu Hạ Đồng xảy ra chuyện thì tôi sẽ làm cậu hối hận.

-Ngay lập tức xuống xe cho tôi, phóng xuống cũng được, nhảy cũng được, nếu không tôi nhất định đá cậu xuống xe.-Dương Tử lạnh lẽo, không hề có giọng điệu đùa

-Nếu cậu đá tôi xuống xe, lập tức cậu đừng nghĩ cậu cũng ngồi trên xe lái nữa.

-Mặt cậu cũng dày lắm rồi, bây giờ cậu đang đi xe tôi, cậu nói xe tôi là con rùa vậy cậu cũng là con rùa rồi.-Dương Tử bực bội

-Xe rùa giống chủ nhân của nó, cậu cũng là rùa thôi.

-Chết tiệt, cậu rốt cuộc có im hay không? Hay đợi tôi đá cậu xuống xe mới chịu.-Dương Tử tức giận đến nổi mặt cũng nổi đầy gân xanh, sắc mặt cực u ám

-Nếu còn chửi tôi, cậu sẽ mất dấu thật.

Lăng Hạo sắc mặt cũng không tốt là mấy.

Dương Tử hừ nhạt, sau đó không đếm xỉa đến Lăng Hạo, tăng thêm ga chạy về phía trước, đuổi theo chiếc taxi đã chạy xa đến một đoạn.

110. Chương 110. Dễ Cô Nín Khóc.

Chương 110: Dễ cô nín khóc.

Chiếc taxi Hạ Đồng lên dừng ở bãi biển ở ngoại ô, Hạ Đồng mất đồ hoe trả tiền rồi bước xuống xe, chiếc Ferrari cũng nhanh chóng dừng lại, ngay lập tức hai người con trai nhanh chóng xuống xe.

Cả hai nhìn bóng lưng của cô trải dài trên bãi cát, ưu thương hiu quạnh biết bao. Cả hai đau xót nhìn cô, Lăng Hạo tiến lên, lập tức Dương Tử cũng lên theo.

Ánh mắt của cả hai đều hiện lên dao găm, không thiện cảm nhìn nhau.

-Hạ Đồng.-Lăng Hạo đứng trước mặt Hạ Đồng, có chút bất ngờ, sau đó đau lòng nhìn cô

Ngay cả Dương Tử cũng thế.

Hạ Đồng khóc đến mức mắt sưng tấy, đồ hoe cả lên, khuôn mặt đầy nước mắt, đáng vẻ rất tội nghiệp y như mấy đứa trẻ bị la oan khóc đầy uất ức.

-Nín đi, đừng khóc nữa.-Lăng Hạo lau đi nước mắt cho cô, nhưng mà càng lau lại cô lại khóc nhiều hơn

Nhìn cô khóc không ngừng, Dương Tử cũng sốt ruột, hất tay Lăng Hạo ra, cau có nói:

-Cậu xem, Hạ Đồng khóc đến thế luôn rồi, cậu có biết an ủi người khác không?

-Em ấy đang buồn, làm thế nào vui vẻ được? Không lẽ tôi và cậu đứng đây coi bỏ quần áo làm trò cho em ấy?-Lăng Hạo bực bội nói

-Tránh ra đi.-Dương Tử liếc Lăng Hạo, đẩy Lăng Hạo qua một bên

Hạ Đồng khóc y như một đứa trẻ, tèm lem nước mắt. Dương Tử xót xa vươn hai tay ra, lau đi nước mắt ở khóe mắt, người anh hơi khom xuống, sau đó di chuyển hai tay đến miệng cô tạo thành một đường cong, y như cười.

-Phải cười như thế này em mới đẹp, em khóc có biết nhìn xấu lắm không?

Dương Tử khóe môi hiện lên ý cười, nhìn cô.

Nhưng mà Hạ Đồng không những không ngừng khóc mà còn ngày càng khóc lớn hơn.

Dương Tử dù sao cũng đã lâu lắm rồi mới đỡ người khác nín khóc, ai ngờ cô lại khóc nhiều hơn, tay chân bối rối, loạn xạ cả lên.

-Cậu xem, cậu làm em ấy khóc nhiều hơn nữa rồi?-Lăng Hạo chau mày nhìn Dương Tử, lại có ý mỉa mai
-Làm sao tôi biết...

Dương Tử đưa tay lên đầu mình vò vài cái.

-Hạ Đồng, nín đi, nín đi, anh sẽ mua kem em ăn.-Lăng Hạo hết cách liền dụ cô

Nhưng mà cô cũng không nín.

-Em nín đi, ngoan đi, anh sẽ mua cả tá kem cho em ăn thoải mái.-Dương Tử cũng lấy kem ra dụ cô

-Hạ Đồng, em đừng khóc nữa, em muốn gì em cũng cho em.-Lăng Hạo dỗ tiếp

-Phải phải, em muốn bất cứ cái gì, em muốn bao nhiêu thứ anh đều cho em.-Dương Tử cũng dỗ

-Ng ngoan đi, nín đi, anh sẽ đưa em đi chơi, mua những thứ em muốn, cho em ăn thoải mái.-Lăng Hạo tiếp tục

-Em nín đi, anh sẽ dẫn em đi khu vui chơi, cho em ăn những thứ em thích, mua cho em những cái em muốn.-Dương Tử tiếp lời

Lăng Hạo quay sang trừng Dương Tử, gần như là muốn giết chết, lớn giọng quát:

-Dương Tử, cậu rốt cuộc có thôi không nói lại những thứ tôi nói không?

-Cái gì cậu cũng giành hết rồi, tôi chỉ còn cách nói lại thôi.-Dương Tử lớn tiếng trả lời

-Cậu đúng là đồ óc heo, ngay cả đồ em ấy cũng phải nói theo tôi.-Lăng Hạo bực tức, trừng Dương Tử

-Tôi là óc heo? Thế cậu là gì? Nếu cậu không giành nói trước tôi đã không cần nói lại, ai mà thèm nói theo cậu.-Dương Tử liếc Lăng Hạo một cái

-Ý cậu là sao? Rõ ràng cậu kém thông minh, phải nói theo tôi.

-Cậu mới là óc heo, rõ ràng đồ em ấy nhưng những thứ đem ra dỗ để em ấy nín cậu cũng nói hết rồi, tôi làm sao không nói lại.

Dương Tử cùng Lăng Hạo đứng đối diện nhìn nhau, lửa giận cũng sắp bắn ra ngoài.

Hạ Đồng khóc một ngày càng lớn, tiếng khóc của cô làm hai anh sực nhớ lại chuyện trọng tâm.

Rõ ràng đang muốn dỗ cô nín sao hai anh lại cãi nhau còn làm cô khóc nhiều hơn chứ? Đúng là...

-Lâu lắm rồi mới dỗ con gái nín khóc, bây giờ tôi không biết làm thế nào?-Dương Tử có chút bối rối

-Tôi hơn cậu chắc!? Thật là... Hạ Đồng đã khóc thì rất khó dỗ, chẳng lẽ làm trò hề cho cô ấy cười?-Lăng Hạo vò đầu nói

Thật ra Hạ Đồng vốn không muốn khóc thêm nhưng mà nhận được sự quan tâm lo lắng dỗ dành của hai anh, lại là cô cảm động mà khóc. Nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

Hai người con trai này, cô thật không hiểu, rõ ràng dỗ cô nhưng lại cãi nhau, càng làm cô khóc hơn nữa.

Dương Tử nhớ, lúc anh tức giận, không vui thì cô đều kể chuyện cho anh nghe, liệu anh kể chuyện vui cô nghe, cô có nín khóc hay không?

Dương Tử ho vài tiếng, nhìn cô, nói:

-Lúc trước, có một con gà mái tỏ tình với một con heo đực, lúc đó trong lòng con heo đực có gì đó rất vui trong lòng, lại không nói ra, bởi vì đó chỉ là một chuyện đùa của cả hai, con heo đực nói không, sau đó con gà mái đòi nhảy cầu... thang. Em nói xem, con gà mái có bị sao không?

Hạ Đồng nghe anh kể thút thít nhìn anh, sau đó lắc đầu, nước mắt tèm lem.

Chuyện này, không vui tí nào, cô nghe cũng không thấy chút gì gọi là buồn cười, mà cô còn muốn khóc thêm.

-Aiss...-Dương Tử quơ tay loạn xạ, anh vốn không có khiếu hài hước, bắt anh kể chuyện vui thì thà anh hăm dọa cô còn có lí

-Cậu đúng là, chuyện nhảm như thế cũng kể ra sao?-Lăng Hạo không khỏi buồn bực

-Cậu thử làm cô ấy vui xem.

Dương Tử liếc Lăng Hạo một cái.

Lăng Hạo đẩy Dương Tử qua một bên, đứng trước mặt Hạ Đồng, nở nụ cười tươi rói, sau đó đưa hai tay lên mặt mình, ép vào hai má, cánh môi mỏng chu lên, hai mắt mở to hiện lên ý cười.

Nhìn mặt anh trông rất buồn cười.

Hạ Đồng hơi phì cười, nhưng mà không cười như lúc trước, chỉ phì cười một cái rồi thôi.

Lăng Hạo tưởng cô sẽ cười không ngờ cô chỉ cười một cái rồi thôi, anh hết cách rồi.

Hạ Đồng vẫn không thôi khóc, nhìn hai anh, một người bực tức đá cát, còn người kia thì đi tới đi lui.

Hạ Đồng lại đột nhiên bật cười.

Nhìn dáng vẻ quỳnh quáng, không biết làm sao của hai anh, lại làm cô thấy rất buồn cười. Chưa bao giờ cô nhìn thấy dáng vẻ đó của hai anh.

Nghe được tiếng cô cười, Dương Tử cùng Lăng Hạo lập tức nhìn cô, sau đó vui vẻ hẳn nhìn cô.

-Cuối cùng em cũng chịu cười rồi, anh cứ tưởng em sẽ khóc mãi chứ?-Dương Tử cười rõ vui, nói

-Hạ Đồng, có phải anh làm mặt vui nên em mới vui hay không?-Lăng Hạo cũng vui vẻ không kém

-Cậu vừa nói gì? Rõ ràng là do tôi kể chuyện cho em ấy nghe.-Dương Tử trừng mắt nhìn Lăng Hạo

-Chuyện của cậu chỉ có làm cho người khác khóc nhiều hơn, không vui tí nào.-Lăng Hạo bất mãn nói

-Ai nói là chuyện tôi không hay, mặt của cậu mà để đứa trẻ con nào thấy chắc chắn sẽ khóc toáng cho lên, là tôi giúp em ấy vui.

-Là tôi.

-Là tôi.

-Là tôi mới đúng.

-Là tôi, không phải cậu.

Hạ Đồng nhìn hai anh cười càng lớn, bật cười thành tiếng, dáng vẻ hai anh tranh giành công lao với nhau, làm cô rất buồn cười.

Hạ Đồng che miệng cười lớn.

Dương Tử cùng Lăng Hạo dừng lại không cãi nhau nữa, nhìn cô đang vui vẻ cười, cả hai vô thức cười theo.

Đêm đó, trên bờ biển yên ắng, từng cơn sóng nhẹ nhàng trôi vào bờ, những cơn gió dịu dàng thổi, có một cô gái cười rất tươi, nụ cười sáng lạng sưởi ấm người khác, có hai chàng trai đứng nhìn cô cười, cũng nở nụ cười đẹp tuyệt mỹ.

Mọi thứ lúc đó dường như ngưng lại, chỉ tập trung về nụ cười của cô, nụ cười thuần khiết, ngọt ngào, vui tươi đó.

111. Chương 111. Cô Và Cô Ấy Hoàn Toàn Khác Biệt.

Chương 111: Cô và cô ấy hoàn toàn khác biệt.

Trong khi đó tại buổi tiệc ở trường Kin, Tuyết Ny sau khi nhảy cùng Thiên điệu nhảy cuối cùng, buông tay anh ra, lại luyến luyến, có lẽ đây là lần cuối họ nhảy cùng nhau, cũng không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Tối nay, cô sẽ lên máy bay sang Svalbard - Na Uy.

Cô sẽ ở bên đó lo học tập, có lẽ, sẽ đủ để cô quên đi anh.

-Tuyết Ny, đã tối rồi, anh đưa em về, kéo ba em lại lo lắng.-Thiên đã đứng bên cạnh Tuyết Ny trầm trầm nói

-Không cần đâu Thiên, ba em đã cho người đến đón em rồi.-Tuyết Ny cười nhẹ đáp

-Sao bác Diêu lại cho người đến đón em, không phải đều là anh đưa em về hay sao?-Thiên đột nhiên cảm thấy có điều kì lạ

-Không có gì cả, là em muốn thế, em làm phiền anh rất nhiều rồi.

-Tuyết Ny, em vẫn còn giận anh chuyện đó sao?

-Không có. Em phải về rồi, tạm biệt anh, hẹn sau này chúng ta sẽ gặp lại.-Tuyết Ny nở nụ cười ngọt ngào cuối cùng

Cô rất muốn ôm lấy anh, sau đó nói: Em sẽ sang Na Uy, anh có thể giả vờ níu kéo em lại không?

Nhưng mà Tuyết Ny không thể, cô không thể làm theo những điều mình muốn, bởi vì cô rất hiểu Thiên, khi cô nói ra những lời đó, chắc chắn anh không cho cô, ép mình chịu trách nhiệm với cô, mà cô không muốn chỉ là trách nhiệm.

Hạ Đồng mở đôi mắt bị khóc sưng lên cùng đỏ hoe của mình lên, mệt mỏi ngồi dậy, cầm đồng phục vào nhà tắm thay đồ để đến trường.

Sau khi thay đồ xong vừa bước ra khỏi phòng vừa vặn chạm mặt Dương Tử khi anh cũng vừa từ phòng mình đi ra, cô hơi giật đầu thay cho lời chào, sau đó đi xuống nhà một mạch. Dương Tử nhìn cô đi xuống cầu thang, trong lòng khe thở dài, anh biết tối qua cô rất đau lòng, rất mệt mỏi, nên mới khóc nhiều đến thế.

Hạ Đồng xuống nhà giúp chị Ly dọn thức ăn lên bàn xong liền dắt xe đạp chạy đến trường. Dương Tử chỉ vừa xuống nhà thì cô đã đi mất. Anh còn có chuyện muốn nói với cô.

Hạ Đồng đi vào lớp học, sau đó đi xuống phòng y tế mệt mỏi thả mình lên chiếc giường nghỉ. Tối qua, cô cứ ngỡ người mẹ đã bỏ rơi cô suốt chín năm sẽ mãi mãi không quay về vậy mà dùng một cái lại đột ngột xuất hiện, làm cô không biết phải đối mặt thế nào, mọi đau đớn tủi nhục ủa về vào tối hôm qua.

Hạ Đồng chỉ vừa thiếp mắt một lát thì cửa phòng y tế lại mở ra, một cô gái bước chân thật chậm đi vào, khuôn mặt xinh đẹp lại hiện ra tia thâm hiểm.

Từ trong tay áo của cô gái lại rút ra một con dao gọt trái cây sắc nhọn, giơ cao hướng về phía Hạ Đồng đang lịm đi ngủ.

Ánh sáng chói lòa trên thanh dao lóa sáng.

Nguy hiểm càng ngày càng cận kề thế nhưng Hạ Đồng không hề phát giác.

Cô gái càng ngày càng tiến lại gần cô, từng bước thật nhẹ mang theo sự oán hận cùng ghen tuông trong lòng, con rắn độc trong lòng vẫn đang ngoe nguẩy không thôi.

Cô gái giơ cao con dao đứng trước mặt Hạ Đồng, ánh mắt độc ác, tay cầm con dao giơ cao lên, sau đó dứt khoát hạ xuống.

-Em vào đây, cô lấy thuốc cho em, sau đó em nằm nghỉ là ổn thôi.

-Vâng ạ.

Khi con dao vừa cách ngực Hạ Đồng một centimet thì bên ngoài cửa giọng cô y tế đã vang lên, cô gái giật mình có chút hoảng hốt, sau đó liền nhanh nhẹn cắt con dao vào mình. Khuôn mặt lại xinh đẹp kiêu diễm như xưa.

Cô y tế cùng một nữ sinh khác bước vào, khi nhìn thấy sự hiện diện của cô gái cùng cô đang nằm ngủ, cô y tế mở miệng:

-Sa Sa, em bị bệnh sao?

-Không phải.-Sa Sa trong lòng tức hận, đáng lẽ chỉ còn một chút thôi thì cô đã giết chết cô rồi

Ngay cả Huỳnh Ân Di cô còn giết được thì Lâm Hạ Đồng không là gì cả, tối qua thấy Dương Tử đối xử đặc biệt với Hạ Đồng, trong lòng Sa Sa không cam cùng ghen tuông, Sa Sa có thể thấy sự thay đổi của Dương Tử.

Vì thế, cô ta không cần nghĩ ngợi nhiều, ghen tuông đã che đi, mù quáng cầm con dao định đâm chết Hạ Đồng. Nhưng mà kế hoạch hoàn toàn thất bại, chỉ một chút thì cô ta đã thành công.

-Người đó là bạn em à?-cô y tế hỏi tiếp

-Không phải. Cô ta là ai, em cũng không biết.-Sa Sa ánh mắt căm tức sau đó liếc nhìn Hạ Đồng đang nằm ngủ mới bỏ đi

Con rắn trong lòng vẫn không chịu yên, nhất định, sẽ có ngày, cô ta còn quay lại, chắc chắn sẽ không thể này nữa...

...

Khi Hạ Đồng tỉnh giấc thì đã qua ba tiết học, cô ngồi dậy dụi dụi mắt, nhìn xung quanh, lại giật mình kinh hô, suýt té ngã ra sau.

Cái gì thế này? Sao cô lại ở phòng nghỉ của Dương Tử ở phòng hội trường? Rõ ràng cô đâu có bị mộng du?

-Em tỉnh rồi sao?

Đang suy nghĩ đăm chiêu, thì một giọng nói quen thuộc vang lên, dịu dàng, êm ái, không còn xa cách nữa vang lên. Hạ Đồng chớp chớp đôi mắt nhìn Dương Tử đang ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường, không nói được chữ nào.

-Em không phải là heo, sao cứ thích ăn lại bạ đâu ngủ đó? Con gà mái như em, nên thay đổi giống nòi rồi.-Dương Tử chống cằm nhìn cô

-Bộ muốn thay đổi giống nòi là thay đổi hay sao? Vẫn phải qua quá trình chuyển đổi chứ?-Hạ Đồng chu mỏ phản ánh

-Vậy thì em chuyển sang làm heo cái đi, để heo cái cùng heo đực là một cặp.

Đồ ranh ma!!! Hạ Đồng trề môi, thì ra nói tới nói lui vẫn kêu cô làm heo cái để thành một cặp với anh, nhưng mà, thà cô làm con gà mái còn sung sướng.

-Anh đang ảo tưởng hả? Tôi định sẵn cùng anh không thể cùng một giống nòi, tôi sẽ tìm một con gà trống, còn anh, đi mà tìm con heo cái của mình.-Hạ Đồng nhìn anh, rành mạch nói từng chữ

Từ lúc chuyện đó xảy ra, anh cứ đối xử tốt với cô, càng làm cô dễ mềm lòng mà sa vào dòng tội lỗi đó, không phải anh đã nói không yêu hay sao? vậy thì hà cớ gì lại tốt với cô như thế?

-Thế thì anh sẽ vì em, chuyển đổi giống nòi còn nếu không, anh sẽ vượt qua ranh giới, tình nguyện để em cùng anh là một cặp.

Dương Tử nhìn cô, lời nói chắc nịch.

Hạ Đồng thoáng ngây người, vô thức cười, sau đó liền giật mình, cô làm sao thế này? Anh chỉ giả vờ thôi, phải, chắc chắn anh chỉ là giả vờ, nếu cô yếu mềm chắc chắn chỉ có kết cục trở về nhà tình thương thôi.

Hạ Đồng cười thê lương, đừng hiểu lầm anh thật sự thật lòng, chỉ là giả vờ thôi.

-Nếu thế thì, còn có hàng trăm con gà mái khác, anh cứ chọn một con mà cùng nó vượt qua ranh giới yêu nhau, tôi đã quá mệt mỏi rồi, không thể cố chấp được.-Hạ Đồng khẽ lắc đầu, cười nhạt nhẽo

-Nhưng phải là em, anh mới có thể vượt qua ranh giới, bất cứ ai khác đều không thể....

-Vậy còn Ân Di?-Hạ Đồng cắt ngang lời Dương Tử

-...

Dương Tử sững người, nhìn cô không biết nói gì.

-Không phải anh cũng yêu cô ấy rất sâu đậm sao? Không phải anh cùng cô ấy nắm tay nhau vượt qua ranh giới sao? Không phải vì cô ấy, anh không thể yêu ai, cô đơn suốt ba năm sao? Vì cô ấy, anh đối đầu với Lăng Hạo hay sao? Anh yêu cô ấy như thế thì làm sao tôi tin anh nói cùng tôi vượt qua ranh giới là thật, lỡ như sau này cũng có cô gái khác xuất hiện làm anh rung động thì sao?

Hạ Đồng dừng một chút, nhìn anh bằng ánh mắt yên lặng như bờ nước trong hồ trong veo, sau đó nói tiếp:

-Chung quy, anh chỉ do một lúc nhất thời và tôi cũng thế, chỉ là nhất thời rung động thôi, tôi ngộ nhận mới yêu anh, còn anh, chỉ nghĩ rằng tôi là cô ấy, chẳng qua, anh xem tôi như cô ấy thôi, thì anh yêu tôi, làm sao tôi dám yêu anh lại nữa, không phải anh cũng đã nói không yêu tôi sao?

Dương Tử nhìn cô, hoàn toàn im lặng, càng không thể nói gì, cô nói cũng có phần đúng, nhưng mà căn bản, cô và cô ấy rất khác biệt.

Cô và cô ấy giống nhau đều thích hưởng dương, thích coffee cappuccino và có giọng hát trong trẻo mượt mà, lắng đọng người nghe.

Cô và cô ấy đều bướng bỉnh, nhưng bướng bỉnh của cô ấy thì lại nhẹ nhàng, khó khuất phục. Còn bướng bỉnh của cô lại quật cường, luôn làm theo những gì mình mách bảo là đúng, làm cho anh đôi lúc thấy buồn cười lại phiền lòng.

Khi anh buồn, cô ấy làm cơm rang trứng cho anh, còn cô kể chuyện hài cho anh nghe, mặc dù chuyện cô chỉ chọc tức anh.

Cô ấy bên anh rất ngoan ngoãn nghe lời, còn cô lại chấp vắn, cãi vả lại anh.

Cô ấy luôn nấu cho anh những món ngon, còn cô lại luôn làm những món khó nuốt.

Cô khi làm sai đều sẽ cúi đầu khóc xin lỗi anh, còn cô nếu chuyện nhỏ sẽ cười hì hì lấy lòng, còn chuyện lớn thì làm mặt đáng thương có khi rơi nước mắt xin lỗi anh.

Cô và cô ấy khác biệt quá lớn vậy thì anh làm sao xem cô là cô ấy chứ?

-Chưa bao giờ anh nghĩ mình hết yêu Ân Di, càng không nghĩ sẽ yêu em, nhưng mà ảnh hưởng của em rất lớn, anh đã quen dần với tính cách trẻ con, quen với những trò đùa quậy phá, những câu chuyện hài hước, quen với sự chọc quá gọi anh là heo đực, làm sai quy tắc anh đưa, làm cho anh những món khó nuốt, quen với dáng vẻ quật cường, em nói xem, làm sao anh quên, hay là em giúp anh tìm máy xóa đi kí ức chẳng???

Dương Tử từng lời từng chữ đều phát ra từ tận tâm can, chân thật nhìn cô. Ánh mắt đen hoàn toàn không hiện lên là nói dối.

Hạ Đồng tim đập rối loạn, gần như nhảy ra ngoài, người ngu dốt như cô cũng biết rõ, anh đang nói chính là cô?

Cô có nên tin hay không? Anh nói thật sao? Vì sao anh cứ làm cô ngộ nhận thế này?

112. Chương 112. Mặt Anh Còn Dày Hơn Mặt Đường.

Chương 112: Mặt anh còn dày hơn mặt đường.

Hạ Đồng ngậy người nhìn Dương Tử, những ánh nắng chiếu vào làm gương mặt của anh càng mê hoặc cùng đẹp hút hồn. Đôi mắt đen kiên nghị hiện lên ý cười rõ rệt.

Hạ Đồng nhìn anh đến mê muội, cơ thể vì những lời chân thành của anh mà run lên, cô lại lo sợ, lo sợ mình lại vướng vào, lo sợ lại yêu anh không thể dứt, lo sợ anh chỉ là đang nói dối, sợ là anh cho cô niềm hạnh phúc rồi lại tàn nhẫn tước nó đi.

Anh là người cô không thể với tới, càng không thể mơ tưởng tới tình yêu của anh được, bất kì cô gái nào đều có thể yêu anh, trừ cô.

Do ánh nắng phản chiếu, khuôn mặt Dương Tử mờ ảo hiện trước mắt cô, Hạ Đồng như uống phải bùa mê, chỉ như người say nhìn anh mê đắm, anh luôn mờ ảo như thế, luôn làm cô khó nắm bắt được, cứ như một làn gió, thoáng thoáng bay qua để lại lưu luyến trong lòng cô rồi lại vụt mất trong không gian vô hình, đến cũng nhanh mà đi cũng vội.

Dương Tử từ từ nghiêng đầu, di chuyển khuôn mặt đến gần Hạ Đồng, Hạ Đồng vẫn trong tình trạng nhìn anh đến ngây ngốc, đến khi mặt anh đã gần mặt cô trong gang tấc, Hạ Đồng mới có phản ứng, vốn muốn né tránh nhưng đến khi né đi thì bờ môi của anh đã chạm môi cô.

Như có luồng điện chạy qua người, tim Hạ Đồng đập không thôi. Như thể trống đánh, như những cô gái lần đầu biết yêu trao nụ hôn đầu cho người con trai mình yêu, cảm giác hồi hộp cùng rộn ràng đan xen trong lòng.

Hạ Đồng không biết làm gì, ngây ngốc để anh hôn mình, cảm giác rất kì lạ, hạnh phúc, vui mừng, bồn chồn đều có.

Dương Tử đặt nụ hôn sâu hơn nữa, tay phải ôm eo cô, tay trái ghì sau đầu, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng cuồng nhiệt.

Hạ Đồng choáng váng, đầu óc mơ hồ, ngây ngô đáp lại nụ hôn của anh, đó là lần đầu tiên, cô đáp trả nụ hôn của anh, cũng là lần đầu tiên, cô thật sự muốn nụ hôn này của anh, lần đầu tiên mà cô và anh hôn nhau, cô nhớ nụ hôn lần trước ở biển, cũng không như nụ hôn này.

-Dương Tử, có cái này cần hỏi cậu.

Cửa phòng nghỉ bị mở ra, Khiết Đạt tay cầm một tập hồ sơ, nhìn thấy cảnh trong phòng lại đứng sững người, mọi thứ gần như sụp đổ trong giây phút đó.

Hạ Đồng giật mình, vội vàng vàng đẩy anh ra, hai má đỏ ửng, cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt căng thẳng y như đứa trẻ bị bắt vì ăn vụng.

Dương Tử không biết hận kẻ vừa bước vào bao nhiêu, thiếu gì lúc sao lại vào ngay lúc này, sau này anh nhất định phải dán tờ giấy trước cửa, không phận sự miễn vào.

Dương Tử lấy lại nét mặt như cũ, đứng dậy nhìn Khiết Đạt đang dùng ánh mắt thần thờ nhìn Hạ Đồng. Dương Tử không phải không biết Khiết Đạt yêu cô, Khiết Đạt cũng đã thừa nhận với anh, thế mà anh lại...

Dương Tử ho khan vài tiếng, nói:

-Có chuyện gì cần hỏi tớ?

-Đây là hồ sơ của một học viên mới chuyển gần đây, nhưng tớ hoàn toàn chưa nhận được, hôm qua vô tình nhìn thấy trong sấp tư liệu cá nhân, định hỏi cậu xem cậu có biết hay không?

Khiết Đạt nét mặt có chút phiền muộn, trả lời anh.

Dương Tử cầm lấy tập tư liệu Khiết Đạt đưa, sau đó đôi mày anh tuấn nhíu lại, rồi quay sang nhìn Hạ Đồng.

Dù cúi thấp đầu nhưng cô vẫn cảm nhận có ánh mắt nóng rực nhìn mình, cô khẽ liếm đôi môi, len lén ngước đầu lên, lại nhận được ánh mắt của Dương Tử.

-Tôi chưa hề nhận được.-Dương Tử thôi không nhìn cô nữa, nhìn Khiết Đạt nói

-Thế Lăng Hạo?

-Lăng Hạo sẽ không nhận, bởi vì cậu ta đã muốn đưa ai vào trường chắc chắn sẽ không giấu giếm.

-Vậy thì...

Nói lấp lửng, Khiết Đạt nhìn cô, cả Dương Tử cũng thế, như có điều thắc mắc cần hỏi.

Hạ Đồng không hiểu hai người này nhìn cô để làm gì, nhưu mày nhìn cả hai. Sau một lúc mới can đảm mở miệng hỏi:

-Sao lại nhìn em?

-Em quen Trịnh Bạch Mai???-Dương Tử hỏi cô

-Anh biết Bạch Mai sao? Bạch Mai mới chuyển đến lớp em, là bạn thân của em, hai em rất hợp. Có vấn đề gì sao ạ?-Hạ Đồng thành thật trả lời

-Thế cô ta có nói vì sao đến trường Nhuận Lâm không?-Dương Tử hỏi tiếp

-Bạch Mai nói bạn ấy về đây với ba mẹ mình, công ty ở đây của ba bạn ấy có trục trặc nên cậu ấy về theo. Mà có chuyện gì sao?-Hạ Đồng có chút bất an hỏi anh

-Không có gì, vì cô ta là học sinh mới nên bọn anh phải tìm hiểu trước.-Dương Tử nở nụ cười, để cô không hoài nghi

Mặc dù hai anh nói không sao nhưng cô cũng có điều không yên tâm trong lòng.

Giờ ra về, Hạ Đồng dắt xe đạp ra khỏi bãi xe, vừa đạp được một quãng thì một chiếc BMW chạy ngang cô, cánh cửa chắn gió hai bên bị mở toang, khuôn mặt đẹp đến mê người hiện ra.

Hạ Đồng nhìn Dương Tử ngồi trong xe, nhìn anh như người ngoài hành tinh lạ, có chuyện gì mà anh lại đi theo cô thế?

-Anh định đi đến bao giờ?-Hạ Đồng đã cố không để lộ sự ngạc nhiên, lo chạy về phía trước, thế nhưng anh vẫn cứ chạy xe theo cô

-Anh định hỏi em, anh dẫn em đi ăn kem, có chịu không?

-Không.-Hạ Đồng không cần suy nghĩ

-Có phải em chưa tỉnh táo không? Ngay cả ăn kem cũng từ chối?

-Thế thì sao?

-Rõ ràng em muốn ăn.

-Ai nói.

-Là em giả bộ.

-Không có.

-Thế sao em lại có chút ngập ngừng?

-Chỉ là, phản xạ.

-À, phản xạ của em lạ thế, có phải là khi nghe đến được ăn kem là thế không?

-Anh cũng mặt dày lắm rồi, anh còn đi theo tôi, tôi liền la sàm sỡ biến thái.

-Thế anh cũng là có nữ tặc.

-Anh, mặt đường cũng không dày bằng mặt anh.

-Thế có đi ăn kem không?

-Đi thì đi.

Hạ Đồng phồng mang trợn má chấp nhận, sau đó liếc xéo anh, rồi đạp xe đi.

Dương Tử cười đến nhe răng sau đó đạp ga chạy theo cô.

Cả hai bước vào Cake World liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người ở đây, Hạ Đồng sớm đoán trước với vẻ đẹp trời phú của anh làm sao không làm con gái siêu lòng mà ngã về phía anh, trừ phi, con gái đều biến thành con trai.

Hai người ngồi vào một bàn trống, sau đó gọi những thứ cần thiết, Dương Tử chỉ một ly coffee còn Hạ Đồng quyết tâm làm anh phải hao một khoản, biết sẽ không làm anh cháy túi nhưng cũng phải làm.

Cô kêu một ly coffee cappuccino, một ly kem sô-cô-la, một phần bánh macaron, pancake, canmilk, thêm một chiếc bánh pizza, một ly kem đặc biệt, cùng một chén chè khúc bạch.

Cô biết cô ăn nhiều nhưng mà mấy món trên cô không thể một lượt ăn hết sạch, nhưng vẫn gọi, với nguyện vọng, làm anh hao một khoảng tiền, không dám mời cô đi ăn nữa.

-Em rốt cục là heo đầu thai có đúng không?-Dương Tử nhìn những thứ cô gọi nằm gọn trên bàn, neho mắt hỏi

-Anh nói sao thì vậy đi.-Hạ Đồng không quan tâm mức một muỗng kem bỏ vào miệng

-Hạ Đồng, anh có chuyện muốn nói.-Dương Tử hơi trầm giọng đi

-Có việc gì?

-Hôm nay còn có...

-Đồng Đồng...

Lời Dương Tử chưa dứt liền có giọng nói khác chen vào, muỗng kem Hạ Đồng đang cầm dừng lại trên miệng ly kem, cô khựng người lại, dường như phải trải qua cuộc đấu tranh trong bản thân, mới can đảm ngược đầu lên nhìn người phụ nữ đó.

Bà Khuê đứng trước mặt Hạ Đồng, ánh mắt dạt dào tình mẹ.

Hạ Đồng nhìn bà Khuê, sau đó liếc mắt về phía Đình Hiên đang đứng phía sau, như chợt hiểu ra mọi chuyện. Hóa ra, Dương Tử đưa cô đến đây là để cô gặp mẹ mình.

Vì sao lại gạt cô? Anh luôn luôn gạt cô? Cô ghét anh...

113. Chương 114. Lâm Hạ Đồng Là Bạn Gái Của Lăng Hạo Tôi.

Chương 114: Lâm Hạ Đồng là bạn gái của Lăng Hạo tôi.

Lăng Hạo ánh mắt sắc bén nhìn Dương Tử, tay ôm chặt Hạ Đồng trong lòng mình, gần như siết chặt, cứ sợ chỉ cần lơ là cô sẽ chạy đi mất.

-Chuyện này không liên quan đến cậu.-Dương Tử sắc lạnh lên tiếng

-Không liên quan?-Lăng Hạo cứ như đang nghe chuyện rất nực cười

-Em ấy nói người em ấy yêu bây giờ là tôi, cậu dựa vào đâu nói tôi không liên quan, dựa vào đâu nói em ấy chỉ được yêu cậu!?

-Vậy cậu nghĩ em ấy yêu cậu thật sao? Bây giờ là do em ấy kích động thôi, người em ấy thật sự yêu là tôi.-Dương Tử tiến lên gơ tay giành lấy Hạ Đồng

Lăng Hạo cũng không khoan nhượng, lập tức giữ chặt tay kia của Hạ Đồng lại.

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt dường như làm mọi thứ đóng băng, còn lạnh hơn cơn mưa họ đang đứng trong đó, còn lạnh hơn cả băng ở Nam Cực. Xung quanh nồng nặc toàn mùi thuốc súng!!!

Hạ Đồng mệt mỏi muốn rút cả hai tay về nhưng không đủ sức, vô lực đứng giữa hai anh để những hạt mưa dài cứ rơi rớt lên người.

-Tốt nhất cậu buông ra.-Lăng Hạo ánh mắt như sói hoang, nguy hiểm khó lường

-Cậu nghĩ mình là ai? Buông tay Hạ Đồng ra.-Dương Tử cũng chẳng thua kém, ánh mắt đen đã bị bao quanh một lớp băng dày đặc, làm người khác phải run sợ khiếp nhường

-Cậu dựa vào đâu bắt tôi buông tay em ấy ra?-Lăng Hạo cười mỉa

-Dựa vào người em ấy yêu là tôi.-Dương Tử từng chữ nói thật to, như khẳng định

-Vậy sao? Xin lỗi, làm cậu thất vọng rồi, buông tay bạn gái tôi ra.-Lăng Hạo nhếch mép, câu cuối cùng cố ý được anh kéo dài ra

Người Dương Tử khê chân động mạnh, sau đó liền bình tĩnh lại, khóe môi hơi nâng lên:

-Bạn gái? Cậu đang hiểu nhầm rồi thì phải? Từ bao giờ Hạ Đồng là bạn gái cậu?

-Từ thời điểm này, ngay lúc này, tại đây, Lâm Hạ Đồng là bạn gái của Lăng Hạo tôi.-Lăng Hạo từng chữ một phát ra từ miệng, giọng nói chắc chắn cùng đắc thắng

Hạ Đồng bất ngờ ngược khuôn mặt lem lem nước mưa của mình nhìn Lăng Hạo, liền nhận được ánh mắt đắc ý của anh đang nhìn Dương Tử, sau đó anh nhìn cô, ánh mắt liền chuyển sang đầy yêu chiều.

Hạ Đồng cuối cùng cũng không hiểu, Lăng Hạo đang cố ý chọc tức Dương Tử hay thực sự yêu cô?

Dương Tử tức giận sắc mặt ửng đỏ nhìn Lăng Hạo, vô ý tăng sức ở tay đang nắm chặt tay cô. Hạ Đồng đau đớn rết lên, tay bị Dương Tử nắm vụn vụn muốn lấy ra.

Sức của anh tăng lên rất nhiều, tay cô sắp bị anh bóp nát rồi!!!

Dương Tử thấy cô nhăn mặt rít lên liền vội vã nói lỏng tay, lại tạo cơ hội để Lăng Hạo kéo cô nép sau lưng Lăng Hạo.

-Cậu...-Dương Tử tức đến gân xanh cũng nổi đầy, hai tay siết chặt thành nắm đấm

-Bạn gái của tôi, không cho phép cậu tùy tiện cầm tay.-Lăng Hạo như tuyên bố chủ quyền của mình

-Khi nào nghe được Hạ Đồng nói em ấy là bạn gái cậu, tôi mới tin.-Dương Tử đang rất cố gắng kìm chế bản thân mình nhào đến đấm Lăng Hạo

-Được thôi.-Lăng Hạo nhún vai, khóe môi cong lên một đường

Lăng Hạo cúi đầu ghé sát tai Hạ Đồng, thì thầm vài câu, Hạ Đồng lúc đầu hơi khựng người nhưng sau đó hơi tiến lên vài bước nhìn Dương Tử bằng ánh mắt hoàn toàn tĩnh lặng.

-Phải, Lăng Hạo là bạn trai tôi, anh đừng quấy rầy tôi nữa.-Hạ Đồng chậm rãi nói từng chữ, sau đó nhìn Dương Tử trong màn mưa

Cô chỉ thấy được đôi mắt đen hiện lên sự chấn động cùng mờ mịt kia.

Hạ Đồng chưa biết gì đã cảm thấy được có người lướt qua người cô rất nhanh, như những tiếng sấm sét chớp nhoáng trên trời trong tích tắc.

Hạ Đồng quay đầu đã thấy Dương Tử túm cổ áo Lăng Hạo, Dương Tử quát:

-Lăng Hạo, rốt cục mày nói gì với Hạ Đồng?

-Tao chỉ nói, Dương Tử mày mãi mãi không hiểu được tình yêu của cô ấy, bởi vì mày căn bản chỉ đem cô ấy ra đùa, mày chỉ yêu một người thật sự, là Ân Di.-Lăng Hạo cười cực thỏa mãn, nhìn Dương Tử

-Chết tiệt.

Dương Tử hung hăng giơ tay cao đâm thẳng vào mặt Lăng Hạo. Lập tức Lăng Hạo té nhào xuống đất.

-Lăng Hạo...

Hạ Đồng hốt hoảng, lập tức muốn tiến lên xem Lăng Hạo ra sao, nhưng chỉ vừa đi qua người Dương Tử thì tay cô đã bị một bàn tay nắm lại, bàn tay ấy mạnh mẽ siết cổ tay cô, gần như muốn bóp nát.

-Đau quá... bỏ ra...-Hạ Đồng vặn tay muốn thoát khỏi bàn tay như gọng kiềm của anh

-Em không được phép lo cho hấn.-Dương Tử đã hoàn toàn ắt sách lí trí, găm lên

-Dựa vào gì? Lăng Hạo là bạn trai tôi, không phải anh.-Hạ Đồng đối đầu với sự độc tài của anh, quật cường nói

-Người em yêu là anh.-Dương Tử siết chặt tay cô hơn

-Nhưng bây giờ người tôi yêu là Lăng Hạo, anh ấy là bạn trai tôi, tôi không cho phép anh tổn thương anh ấy.-Hạ Đồng lớn tiếng hét

-Em... tôi nói em không được yêu hấn, không được.

-Tôi cứ yêu, có giỏi anh đánh tôi luôn đi.

-Em...

Dương Tử kìm chế bản thân, lắp tức nhìn Lăng Hạo như muốn giết chết người, sau đó anh đẩy cô ra phía sau mình, tiến lên túm cổ áo Lăng Hạo, không do dự giờ nắm đấm.

Cứ thế, Dương Tử đấm Lăng Hạo đã ba cái, mỗi cái đều như trời giáng, thế nhưng Lăng Hạo không phản kháng.

Hạ Đồng thấy Dương Tử cứ đấm Lăng Hạo, sức lại rất lớn nếu cứ tiếp tục chắc chắn xảy ra án mạng, Lăng Hạo bị đánh đến chảy cả máu miệng, mặt cũng sưng đỏ vậy mà còn cong môi cười, không phản kháng lại.

Hạ Đồng vội vàng tiến lên, nắm tay Dương Tử lôi anh ra, sau đó đứng trước mặt Lăng Hạo giang hai tay ra.

Dương Tử nhìn thấy cô đứng ra đỡ cho Lăng Hạo, tim đau nhói, giờ nắm đấm xuống.

-Không được đánh, nếu muốn đánh thì đánh tôi đi.-Hạ Đồng ánh mắt kiên định, hét lên

-Hạ Đồng, em đang biết, mình đang làm gì không? -Dương Tử lời nói mất đi sự hung hăng lúc này, khàn giọng hỏi

-Tôi biết rất rõ mình đang làm gì, nếu anh muốn đánh Lăng Hạo thì hãy đánh tôi, tôi tình nguyện để anh đánh.

Hạ Đồng nói, trong lòng khó chịu cùng đau đớn tột cùng, cô biết cô đang dối lòng mình nhưng mà Lăng Hạo nói đúng, Dương Tử không yêu cô, người Dương Tử yêu là chị ấy, Huỳnh Ân Di.

-Được Lâm Hạ Đồng, tôi không làm phiền hai người nữa, là tôi có lỗi trước, coi như tôi xin lỗi, chuyện của em, tôi không can thiệp nữa.-Dương Tử hoàn toàn mất đi ý chí, nở nụ cười thê lương, sau đó không nhìn cô mà quay đầu bỏ đi trong màn mưa

Hạ Đồng tưởng chừng giây phút ấy cả thế giới đã quay mặt bỏ cô, mọi thứ đều sụp đổ trong màn mưa đêm đó.

Sau khi chiếc Ferrari rời đi, Hạ Đồng suy sụp té xuống đất, từng tiếng khóc vỡ òa, hòa vào tiếng mưa đang tuôn rơi cùng tiếng sấm chói tai.

Cô rất muốn nói, em rất yêu anh, anh là cả thế giới của em, anh quay mặt đi cũng là lúc cả thế giới quay lưng về phía em, em biết anh đang cố hàn gắn, cố làm em tin tưởng anh lại nhưng mà cách của anh, càng làm em đau lòng, phải chăng anh dùng sai cách hay là em căn bản không có cách để anh có thể hàn gắn niềm tin?

Lăng Hạo nhìn cô suy sụp tinh thần, bản thân cũng không vui vẻ, mặc dù mục đích của anh đã đạt được, nhìn thấy cuối cùng Dương Tử cũng đau khổ hiểu cảm giác bị người con gái mình yêu bỏ rơi, nói yêu người con trai khác.

Lúc đầu tiếp cận cô vì mục đích này nhưng sau cùng khi thành công lại không vui, lại rất đau lòng xót xa, vì người con gái ấy cũng đang đau đớn, anh yêu cô từ rất lâu, mà không dám thừa nhận với chính mình, vì màn đêm trong tim anh còn vây kín, anh đang lợi dụng cô, phải, đang lợi dụng.

Lăng Hạo chống người ngồi dậy, tiến lên phía cô, sau đó ngồi xuống ôm cô từ phía sau.

-Hạ Đồng, để anh yêu em, được không?-Lăng Hạo lời nói phát ra từ tận đáy lòng

Anh muốn cho cô hạnh phúc, anh muốn cho cô niềm vui, anh không muốn thấy cô đau khổ thêm lần nào nữa.

Hạ Đồng vô lực tựa vào lòng anh, từng tiếng nấc vang lên trong cơn mưa tầm tã.

Tim cô, rất đau!!! Như vỡ vụn ra thành trăm nghìn mảnh, như bị ai đó bóp nát, cô yêu anh, Lâm Hạ Đồng rất yêu Dương Tử, anh nói vì cô sẽ vượt qua ranh giới vậy thì vì anh cô tình nguyện bản thân tiếp tục sai, cứ yêu không cần kết quả.

Nhưng mà nếu anh không lần này đến lần khác lừa gạt cô, cô chắc chắn sẽ chấp nhận tình yêu không có kết quả ấy.

Nó hoàn toàn rất khó đối với cô!!!

Trong cơn mưa như trút nước ấy, hình dáng một người con trai ôm người con gái từ phía sau, cô gái khóc trong đau đớn, làm ảm đạm mưa đã ưu buồn nay còn thêm thê lương.

Tình yêu đó, đến bao giờ mới có được kết quả!??

- - -

Hạ Đồng mình ướm sững bước vào nhà Chính, lúc này cô phải nấn nỉ Lăng Hạo đến hết lời anh mới đồng ý chở cô về nhà Chính, thật ra cô cũng định nghe theo Lăng Hạo tạm về biệt thự riêng của anh, nhưng nghĩ lại thì thôi, sớm muộn cũng đối mặt chi bằng càng sớm càng tốt.

-Hạ Đồng, sao cả người em ướt hết thế này? Chắc lại dầm mưa chứ gì.-chị Ly hốt hoảng khi thấy cô bước vào với bộ mình ướt nhem

-Em...-Hạ Đồng không biết nên nói gì

-Mau lau khô đi, kéo lại bệnh.

Chị Ly vội vã lấy một chiếc khăn bông đưa cho cô.

Hạ Đồng lau tóc mình, lau từng giọt nước trên người mình.

-Thiếu gia...

Khi chị Ly nói ra hai từ này, Hạ Đồng dừng động tác ở tay, ngây người đi.

Là Thiên hay là Dương Tử? Cầu mong là anh Thiên.

-Chị Ly, pha coffee đem lên cho tôi.

Giọng nói ấy... là của Dương Tử!!!

Hạ Đồng giương mắt lên, lập tức chạm phải ánh mắt đen láy của anh, Hạ Đồng lập tức né tránh.

-Nhưng này giờ cậu đã uống...

-Đừng quản nhiều.

Dương Tử chặn ngang lời chị Ly, sau đó chỉ liếc nhìn cô một cái, rồi quay người đi lên lầu.

Hạ Đồng thở từng hơi nặng nề, anh nói chuyện của cô anh không can thiệp nữa, là ý gì? Không lẽ anh sẽ như lúc đầu? Thế cũng nên, dù sao anh càng quan tâm cô, cô lại càng khó dứt ra khỏi vòng xoáy đó.

-Thiếu gia thật là, lúc này đã uống hết một chai rượu Brandy, giờ lại uống coffee, sức khỏe sớm muộn cũng hao tổn cho xem.-chị Ly chặc lưỡi lắc đầu

-Chị Ly, chị nói, là thật sao?-Hạ Đồng chứng người nhìn chị Ly

-Không lẽ chị lại đi nói đùa? Thật không hiểu vì sao thiếu gia cứ thích làm hại bản thân mình.

Chị Ly lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, sau đó đi vào bếp pha coffee theo lời Dương Tử.

Hạ Đồng nhìn lên lầu, ánh mắt phức tạp, mọi chuyện phải chăng từ lúc bắt đầu đã là sai lầm?

Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành hợp đồng, rời xa nơi này, rời xa anh, bắt đầu cuộc sống mới, như lúc trước.

114. Chương 115. Hãy Đi Gặp Ba Anh.

Chương 115: Hãy đi gặp ba anh.

Hạ Đồng cầm ly coffee trên tay, do dự nhìn cánh cửa phòng trước mặt, lúc này chị Ly muốn đem coffee lên phòng cho anh, nhưng cô lại giành đem lên.

Hay là, để chị Ly tự đem lên cho anh thì hay hơn?

Nghĩ đoạn, Hạ Đồng quay người đi, cô nói sẽ dám đối mặt với anh, thế mà phút cuối lại chùn bước. Can đảm của cô vẫn chưa đủ!!!

-Đã đem lên sao không đưa vào?

Đang đi được một vài bước thì phía sau lưng cô đã vang lên giọng nói, có lạnh lùng, có ảm áp, hai loại cảm xúc hỗn loạn vào nhau.

Hạ Đồng ngẩng người, sau một phút mới quay người lại, nhìn anh.

Dương Tử nhìn cô, ánh mắt đen phức tạp, thật ra anh đã biết cô đứng trước phòng mình này giờ, anh chỉ mong cô gõ cửa đi vào, thế nhưng cô lại bỏ đi. Anh mới không kìm được mà mở cửa ra.

-À, coffee nguội rồi, tôi định đi pha ly mới.-Hạ Đồng nhìn anh gượng ép cười

-Vậy sao?

Dương Tử liếc nhìn ly coffee, rõ ràng coffee đang có khói bay ra, chứng tỏ còn nóng.

-Nếu em không muốn đem lên cho anh thì nên tìm lý do khác thuyết phục hơn đi.

Dương Tử chậm rãi tiến lại phía cô, dừng ở khoảng cách nhất định, sau đó vươn tay ra cầm ly coffee.

Ly coffee rất nóng!!! Chỉ vừa pha xong!!!

-Tôi... tôi...-Hạ Đồng lắp bắp không biết nói gì

-Sau này chuyện đem coffee lên cứ kêu chị Ly làm, không cần nhất thiết là em.

Dương Tử cầm ly coffee quay người bước đi.

-Thật ra, tôi có thể đem lên.-Hạ Đồng nói trước khi anh bước vào phòng

-Em có thể? Chẳng lẽ như lúc này, đem lên rồi mà không dám vào, lại nói coffee nguội nên pha ly khác? Hạ Đồng, em không dám đối mặt với tôi thì ép bản thân làm gì?-Dương Tử dừng bước chậm rãi nói nhưng vẫn không quay đầu lại

-Tôi rất muốn không đối mặt với anh, nhưng tôi không thể, bản hợp đồng đó, tôi vẫn chưa làm được.-Hạ Đồng vô lực nói

-Em vẫn còn đến 8 tháng để thuyết phục tôi, em cần lo gì?-Dương Tử nói, đôi mắt đen chấn động mạnh mẽ, chỉ là anh quay lưng về phía cô, làm cô không thấy

Bây giờ anh lại muốn, bản hợp đồng kéo dài mãi mãi!!!

Dương Tử nói xong bước tiếp, đến khi anh vừa đi đến cửa, giọng nói của cô kéo anh giựt ngược lại.

-Dương Tử, tôi hỏi anh, khi anh lừa tôi đến gặp mẹ tôi, trong lòng anh có nghĩ đến ba anh hay không?-Hạ Đồng thu hết can đảm mới dám hỏi anh câu này

Dương Tử sững người, sau đó lãnh đạm cùng kiên định nói:

-Không.

-Vậy tôi hỏi anh, nếu hôm nay là tôi gạt anh đến gặp ba anh thôi, không phải là ông anh, thì anh sẽ thế nào? Cho tôi về nhà tình thương hay làm tôi càng thêm thương hơn?-Hạ Đồng cảm thấy rất hoang đường hỏi anh

-Sẽ không có chuyện đó.-Dương Tử rõ ràng né tránh câu hỏi của cô

-Anh dám chắc sẽ không nhưng tôi dám chắc mình sẽ làm như thế nếu có cơ hội.-Hạ Đồng lời nói đầy chắc nịch

-Lâm Hạ Đồng, rốt cục em muốn gì?-Dương Tử quay sang nhìn cô, lời nói mang theo đầy tức giận

-Tôi muốn nói, anh hãy sang Pháp gặp ba anh.-Hạ Đồng kiên cường nói, không né tránh anh, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào đôi mắt đen lãnh đạm của anh

-Không thể.-Dương Tử lạnh lùng buông hai chữ

-Chị Ly nói, lúc này Dương phu nhân điện thoại nói Dương lão gia đang bệnh nằm ở bệnh viện, bà nói muốn anh cùng Thiên sang Pháp thăm ông ấy, anh Thiên lại sang Nauy từ lúc sáng, chỉ còn anh, nếu anh không đi, không phải sẽ là đứa con bất hiếu hay sao?-Hạ Đồng nhẹ giọng đi, khuyên nhủ anh

-...

-Dù ông ấy thế nào cũng là ba anh, ông ấy chưa từng làm tổn thương anh, có thể tôi không đủ tư cách nói chuyện này nhưng mà anh biết không, tôi ước ao có ba chừng nào, mẹ bỏ rơi tôi từ năm tám tuổi, “ba” luôn đánh đập tôi còn ba ruột của tôi lại không biết là ai, so với tôi, anh vẫn còn rất may mắn, ít nhất anh có ba có mẹ.

-Em không biết gì thì đừng nói.-Dương Tử quay người nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng nói

-Tôi biết, tôi biết mẹ anh vì anh mà không nghĩ đến tính mạng của mình chỉ muốn anh sống trên cõi đời này, mẹ anh cũng không mong anh lại hận ba mình, bà càng không muốn anh lại thành ra thế này, hận ba, hận ông, hận người yêu thương anh. Từ trước đến giờ tôi không biết về ba anh, nhưng tôi chưa hề nghĩ ông ấy đã làm gì không tốt với anh, một người ba yêu thương con mình còn không đủ sao lại hại con mình chứ?

-Lâm Hạ Đồng, em đừng nghĩ cái gì em cũng biết.-Dương Tử nghiêng răng ken két

-Tôi cái gì cũng không biết nhưng tôi biết ba anh rất yêu thương anh, tôi không có ba nên tôi rất ghen tị với ai có ba, anh có nhưng anh lại không biết trân trọng, anh có nghĩ mình đã làm ba anh đau lòng không?

Hạ Đồng vẫn kiên định nói, không vì sự nổi giận của anh mà dừng lại.

-Tôi nói em biết, ông ta căn bản không xem có người con này, em có biết, một năm tôi chỉ được gặp mặt ông ta một lần không, có khi hai ba năm chỉ gặp một lần, mà mỗi lần gặp cũng chỉ lướt qua, ông ta chẳng hề ôm lấy tôi, hay hỏi thăm tôi, cứ như hai người lâu ngày gặp nhau, cười cho có lệ.

Dương Tử lớn giọng quát nhưng trong giọng nói có chút mất mát cùng chua xót.

-Vậy anh đã nghĩ ba anh vì công việc nên bận hay không?-Hạ Đồng nhỏ giọng đi, nhìn anh

-Công việc? Tôi hỏi em, vì công việc mà không lo lắng con mình sao? Vì công việc mà ngày sinh nhật con mình chỉ sai người đưa cho tôi một chiếc thẻ tín dụng bảo muốn gì hãy mua đó? Vì công việc mà lúc tôi cần một người để trò chuyện cùng dạy bảo thì ông ta đang cùng mẹ Thiên và anh ấy vui vẻ ngồi ăn cùng nhau sao? Vì công việc mà ông ta bỏ rơi tôi hay sao?

Dương Tử gần như phát điên, quát lên từng chữ, ánh mắt đen hiện lên sự căm phẫn tột cùng.

-Ông ấy, chắc cũng có nỗi khổ.-Hạ Đồng quay người đi khi nghe anh nói, lại nhìn anh đầy thương cảm

-Đừng nói với tôi ông ta có nỗi khổ, suốt đời này tôi thà mình chỉ là một thằng ăn mày nghèo túng có cha mẹ yêu thương còn hơn là một thiếu gia ai cũng mong muốn nhưng lại không có tình thương nào.-Dương Tử sắc mặt u ám, hai tay siết chặt thành nắm đấm

-Anh... anh nói anh vậy anh có nghĩ đến tôi? Đáng lẽ tôi có một gia đình hạnh phúc, nhưng dùng một cái lại tan biến, mẹ tôi bỏ rơi tôi, người ba hiện tại phút chốc trở nên một người hoàn toàn xa lạ, mắng nhiếc đánh chửi tôi, còn ba ruột thì không biết là ai, từ lúc tám tuổi tôi phải đối mặt với những điều đó, anh nghĩ tôi sung sướng sao?-Hạ Đồng cũng như đang phát tiết, hét lên

-Lâm Hạ Đồng, ít nhất em có tám năm hạnh phúc, còn tôi một ngày cũng không. Vậy mà lúc tôi có được niềm hạnh phúc thì họ lại cướp đi, em nghĩ tôi sung sướng hơn em sao?-Dương Tử ánh mắt hằn học, nghiêng rằng nghiêng lợi

-Anh...

Hạ Đồng bực tức không nói ra lời, cô biết anh độc tài nhưng không ngờ đến mức người khác nói gì cũng không nghe, chỉ nghiêng về chủ kiến của mình. Dù Lâm Hạ Đồng cô có nói khan cổ anh cũng nghĩ anh đau khổ nhất thôi.

-Tôi nghĩ anh nên tự suy nghĩ lại.

Hạ Đồng mệt mỏi nói, cô không muốn nói thêm nữa, dù nói ra sao anh cũng không nghe, thôi thì để tự anh giác ngộ vậy.

-Không có gì để suy nghĩ cả.

Dương Tử liếc cô một cái đầy lạnh lùng, sau đó xoay người bỏ vào trong phòng, cánh cửa bị anh đóng lại vang lên “rầm” một cái.

Hạ Đồng khẽ thở dài, sau đó cũng về phòng mình.

- - -

Svalbard, Na Uy

Tại hòn đảo Spitsbergen, một nơi với khí hậu lạnh lẽo, băng đóng dày từng lớp, ngôi nhà gỗ nằm trên tầng tuyết trắng mịn.

Tuyết Ny ngồi trên chiếc ghế gỗ cạnh ô cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, cô mặc chiếc áo khoác bông đỏ dài đến đầu gối bên trong là chiếc váy mềm dài hơn chiếc áo khoác chỉ vài cm, đội thêm mũ len cùng màu và chiếc khăn quàng cổ dày.

Lần trước cùng Thiên đến đây cũng không lạnh bằng bây giờ!!!

Tuyết Ny đến đây từ hai ngày trước, hôm nay đã là ngày thứ ba, thế mà cô cứ nghĩ mình xa Thiên đã ba thế kỉ, mỗi ngày đều ngắm bình minh, vậy mà cũng không thấy vui vẻ.

Cô nhớ anh!!! Diêu Tuyết Ny cô rất nhớ Dương Thiên anh!!! Nhớ rất nhớ!!!

Cô muốn đặt vé máy bay về Việt Nam để gặp anh, ôm lấy anh rồi nói: “Em có thể không cần ăn can milk uống trà sữa, không cần mỗi ngày ngắm bình minh, không cần anh đưa em đi dạo phố lúc em buồn, đưa đón em về, em chỉ cần anh bên cạnh em.”

Nhưng mà cô không thể!!! Anh không yêu cô!!!

_Cốc cốc...

Bên ngoài đó người gõ cửa, Tuyết Ny lười biếng đứng lên, thiết nghĩ là bác giao sữa đến thường sáng, mở cửa ra.

Khi khuôn mặt đầy ảm áp như lò sưởi giữa vùng đất đầy băng tuyết lạnh lẽo này, lòng cô ảm áp đối thường ngày!!!

Vẫn đôi mắt nâu đầy ảm áp đó, khuôn mặt dịu dàng đó, nụ cười làm say mê lòng cô vẫn đó, nhưng mà cô lại không muốn nhìn thấy.

-Thiên... anh...

Tuyết Ny ngây ngẩn người, sau phút chốc liền nhanh chóng muốn đóng cửa lại. Nhưng cửa chưa đóng thì tay Thiên đã chặn lại.

-Tuyết Ny, đừng đóng cửa, anh có chuyện muốn nói với em.-Thiên trầm ấm nói

-Nhưng em không có chuyện nói.-Tuyết Ny lắc đầu nguầy nguậy, cố sức đóng cửa

-Tuyết Ny, là anh nhớ em nên tìm em, không phải Diêu lão gia hay ông anh ép.

Tuyết Ny chứng người khi nghe anh nói, trong lòng vui sướng không thôi, quên mất việc đóng cửa lại.

Thiên nhân cơ hội đẩy cửa vào, dáng người to lớn đứng trước mặt cô.

-Thiên... anh...-Tuyết Ny ngược đầu nhìn anh, khuôn mặt mang theo nhiều cảm xúc

-Anh muốn nói, bây giờ anh biết anh yêu ai rồi.-Thiên giọng đầy ấm áp, yêu chiều nhìn Tuyết Ny

-Thiên, anh không phải... không phải anh yêu Hạ Đồng sao?-Tuyết Ny nói, hiện lên chua xót

-Phải, anh yêu Hạ Đồng.

Tuyết Ny đau lòng không thôi, cô biết anh yêu Hạ Đồng nhưng có cần nói rõ để cô biết hay không?

-Nhưng đó là quá khứ, người bây giờ anh yêu... đang đứng trước mặt anh.-Thiên hơi buồn cười, nói tiếp

Tuyết Ny ngạc nhiên nhìn Thiên, hai má nhanh chóng đỏ hồng, không kìm được nở nụ cười tươi.

-Anh... nói là thật sao?-Tuyết Ny vui sướng nhìn anh

-Là thật. Lúc trước anh không hiểu rõ mình, đến khi Hạ Đồng nói rõ với anh, em lại bỏ đi anh mới biết rõ anh cần ai, anh yêu ai.-Thiên nhìn cô, ánh mắt đầy thâm tình

-Có phải, là vì...

-Không phải vì chuyện đêm đó, cũng không phải ai ép anh, là anh thật sự đã yêu em.-Thiên nói, hoàn toàn đầy chân thật

-Thiên...

Tuyết Ny tưởng chừng mình vừa trải qua một thế kỉ khi nghe anh nói hết câu, lòng tràn ngập hạnh phúc, cảm giác như xung quanh đang là mùa xuân ấm áp, chứ không phải lạnh lẽo như lúc này.

-Tuyết Ny...

Thiên nhu tình gọi tên cô, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tuyết Ny.

Tuyết Ny ngây ngô đáp lại, trong lòng dâng lên một cao trào cảm xúc hạnh phúc khôn tả xiết.

* * * * *

Lời tg:

Một cặp thành rồi nhé!!! Nhân tiện tg có đôi lời mún nói, quả là tiến triển yêu nhau của Dương Tử và Hạ Đồng còn chậm quá, chương một trăm mấy rồi mà vẫn chưa yêu, nhiều lúc tg có suy nghĩ, sao không cho yêu 1 lần cho nhanh luôn hay là cứ yêu nhau rồi tính tiếp, nhưng mà có bạn chia sẻ với mình rằng, bạn ấy không thích Dương Tử, vì anh ấy chưa quên được Ân Di mà đã yêu Hạ Đồng, không phải bắt cá sao? Vả lại Dương Tử là một người lạnh lùng sao lại dễ dàng yêu cái một được, cho nên mình vừa muốn giữ cho anh ấy vẻ lạnh lùng kèm ấm áp, vừa muốn anh ấy quên hẳn đi Ân Di sau đó yêu Hạ Đồng.

Nếu bạn nào có điều mún nói thì hãy cmt ình biết ý kiến nhé!!! Ý kiến của các bạn giúp được mình rất nhiều!!! Tks all <3><3><3>

115. Chương 116. Chuyến Đi Đến Paris (1).

Chương 116: Chuyến đi đến Paris (1).

Sáng sớm hôm sau, Hạ Đồng thức dậy từ sớm sau khi VSCN xong liền xuống nhà phụ giúp chị Ly bày thức ăn lên bàn.

Vừa vặn Dương Tử từ trên cầu thang đi xuống, ánh mắt đen khê lướt qua cô, nhìn một một cái, sau đó ngồi vào bàn ăn.

-Chị Ly, đem thêm một phần ăn lên.

Dương Tử tao nhã ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước trắng nói.

-Có bạn cậu đến sao ạ?-Chị Ly hỏi

-Không, cho Lâm Hạ Đồng.-Dương Tử vẫn giữ thái độ như lúc đầu

-Hả!? Tôi sao?-Hạ Đồng kinh ngạc chỉ mình

-Không, không cần, tôi đến trường ăn cũng không sao? Anh không cần lo.-Hạ Đồng xoa tay khéo từ chối

-Không phải lo cho em, mà là một lát sợ em lên máy bay không chịu nổi thôi.-Dương Tử thư thái cắt miếng thịt bỏ vào miệng mình nói

-Anh nói cái gì thế?-Hạ Đồng mơ hồ không hiểu rõ

-Chín giờ lên máy bay sang Paris.-Dương Tử giương ánh mắt nhìn cô chậm rãi nói từng chữ

-Cái gì? Đùa sao?-Hạ Đồng thất kinh la lên, muốn té ngã ra sau

Sao lại bắt cô sang Paris cùng anh chứ? Muốn đi cũng mình anh thôi, cô đi làm gì?

-Không phải muốn anh sang gặp ông ta sao? Bây giờ không muốn nữa sao?-Dương Tử đối với thái độ vì kinh ngạc sắp ngất xỉu của cô lại xem là chuyện thường

-Tôi muốn, nhưng đâu cần tôi đi.-Hạ Đồng nhìn anh chớp mắt lia lịa, ý là cô không đi

-Chưa đến em tự quyết, bây giờ là sáu giờ ba mươi phút sáng, em có hai tiếng rưỡi để chuẩn bị hành lý.-Dương Tử thoáng nhìn đồng hồ nói

-Anh... anh...

Hạ Đồng chỉ anh rồi chỉ cô, không nói được gì, chỉ ấp a ấp úng.

Quả thật ra nước ngoài là ước mơ của cô nhưng mà đi cùng anh trong tình cảnh này thì cô thà ở nhà còn sướng. Anh có phải là cỗ máy thời tiết không? Hôm qua rõ ràng như cơn giông bão kiên định không đi, hôm nay đã nắng nhẹ muốn đi còn đòi dẫn cô theo.

Rõ ràng anh muốn gì chứ!??

-Anh cũng để tôi báo với cô chủ nhiệm chứ? Còn có bạn tôi nữa?-Hạ Đồng liền vội kiếm cơ, để ra khỏi nhà sau đó chuẩn đi đến chín giờ, không có cô anh cũng đi được thôi

-Em không cần lo, tôi đã nói với cô gác em rồi, còn về phần bạn em, em có sao?-Dương Tử đánh ánh mắt đen láy sâu thẳm hỏi cô

-Sao, sao lại không? Bạch Mai, Khiết Đạt còn có anh Lăng Hạo...

Hạ Đồng đang nói vội bịt miệng lại, len lén nhìn anh.

Quả nhiên sắc mặt anh kém đi nha!!! Là âm u đen tối!!!

-Không cần thông báo, đi liền khỏi đợi đến chín giờ.-Dương Tử âm thanh lạnh lẽo, sau đó dùng khăn lau miệng mình rồi đứng lên

-Hả!?? Nhưng chín giờ... mà sao có... không đi mà...-Hạ Đồng câu nói chẳng hoàn chỉnh, chỉ chỉ trỏ trỏ

-Đừng để tôi vác em như lần trước.-Dương Tử đi ngang cô, nhìn cô một cái sau đó hiên ngang rời đi

Hạ Đồng muốn khóc không được mà cười cũng không xong. Có lí lẽ không vậy!? Thiên lý nằm đâu rồi hả trời??? Làm ơn trả lại đi.

Hạ Đồng mếu máo gục đầu đi theo sau Dương Tử.

Khi chiếc xe chở Dương Tử và Hạ Đồng dừng lại, cả hai bước xuống xe, một trận gió suýt nữa thổi tung làn váy của cô lên, một khắc sau, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên mở to...

Đây là một mảnh đất trống lớn, lại giống như một sân bay tư nhân, cách tầm mắt của cô không xa là một chiếc máy bay đồ sộ đang đậu, từ thiết kế tổng thể thì không khó để nhận ra, đây là một máy bay tư nhân.

Nó, giống như một con chim ưng oai vệ đang ngạo nghễ nhìn cô, phản chiếu ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta chói mắt, lập tức Hạ Đồng bị chiếc máy bay hút hồn, không khỏi ngưỡng mộ là la “Oa!!!” một cái.

Dương Tử nhìn vẻ mặt của cô, vô thức cười, sau đó bước đến máy bay. Hạ Đồng cũng nhanh chân đi theo anh.

Đứng trước cửa cabin là hai vệ sĩ cùng hai tiếp viên, sau khi tiếp viên tận mắt thấy anh và cô tắt nguồn điện thoại, bọn họ mới lễ phép mở cửa phòng trong rồi làm động tác mời vào.

Trong chớp mắt cửa phòng bị đóng lại tắt cả âm thanh bên ngoài đều tắt ngấm.

Bên trong là một gian phòng rộng lớn, rộng đến mức Hạ Đồng tự hỏi “Đây là máy bay hay là phòng ở khách sạn to lớn thế?”

Dương Tử nhàn nhã ngồi vào chiếc ghế sofa rộng lớn, dáng người cao lớn dựa vào ghế, chân vắt chéo, ánh mắt đen nhìn cô, ý bảo còn chưa ngồi vào.

Hạ Đồng hiểu chuyện liền nhanh chân ngồi vào chiếc ghế đối diện nhưng mông còn chưa đặt vào ghế đã bị anh giựt ngược đứng lên.

-Tối ngồi bên cạnh tôi.

Hạ Đồng trợn mắt nhìn Dương Tử, dường như không tin những gì mình nghe.

-Có thể nói lại không?

-Đang giỡn mặt với em sao? Lại đây ngồi cạnh tôi.-Dương Tử quét ánh mắt đen qua cho cô

Hạ Đồng nhìn anh đầy cảnh giác, sau đó cụp mi xuống, đi lại ngồi cạnh anh.

Hạ Đồng cố ý ngồi xa anh ra, gần như ngồi mép cái ghế, chỉ có nửa cái mông là đặt trên ghế.

-Có muốn một lát là em ngồi dưới sàn hay không?-Dương Tử không mấy thiện cảm, anh ăn thịt cô hay sao mà lại sợ không dám ngồi gần anh chứ?

-À, không.

Hạ Đồng nghĩ ngợi sau đó lắc đầu, rồi lại thấy Dương Tử nhìn cô, ý bảo còn không ngồi sát vào, cô mới ngoan ngoãn nhích mông vào một chút.

Hạ Đồng ngồi bên trong máy bay, có thể cảm nhận được máy bay đang từ từ cất cánh bay lên, đây là lần đầu tiên cô đi máy bay, cảm giác có chút hồi hộp!!!

Hạ Đồng len lén nhìn sang anh, nhìn anh dù ở mọi góc cạnh đều đẹp hoàn hảo tuyệt mỹ là thế!!!

Dương Tử dù đang nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng cũng cảm nhận được ánh mắt của cô đang chăm chú nhìn mình, khóe môi hơi nhếch lên.

Hạ Đồng dù ngu ngốc cũng biết anh biết cô đang nhìn anh, mà còn là trân trân liên xấu hổ cúi thấp đầu, sao cô lại có thể nhìn anh đến đờ đẫn đã vậy còn bị anh phát hiện nhưng không vạch trần cô.

-Thiếu gia, tiểu thư, hai vị có cần dùng gì không?-một nữ tiếp viên hàng không đi lại chỗ hai người cung kính hỏi

-À, có cappuccino không chị?-Hạ Đồng không đợi Dương Tử lên tiếng, cô đã hỏi trước

-Có tiểu thư.

-Lấy cho em một ly. À có bánh macaron không chị?

-Dạ có.

-Lấy cho em. Có kem không chị?

-Kem thì không có.

-Cho em thêm một phần bánh mì ốp-la đi chị. Ba món đó thôi.

Hạ Đồng kêu xong ngược nhìn chị tiếp viên cười tươi.

-Vâng, còn thiếu gia, cậu có cần gì không?-nữ tiếp viên nhìn sang anh

-Ly nước trắng được rồi.

Dương Tử nói, sau đó nhìn cô khé lắc đầu, sau đó sực nhớ chuyện hỏi cô:

-Em có bị say máy bay không?

-Không biết.-Hạ Đồng ngẫm nghĩ nói

-Sao lại không biết?-Dương Tử nhú mày nhìn cô

-Là lần đầu đi máy bay, làm sao tôi biết mình có say máy bay không?-Hạ Đồng nhìn anh ngây thơ đáp

-Em ăn cho lắm rồi một lát say máy bay thì đừng có mà kêu tôi giúp em.-Dương Tử nhìn cô, đồng thời nhắc nhở

-À... không được.-Hạ Đồng cúi đầu rồi lại giật mình ngẩng đầu nhìn anh

-Vì sao không được?

-Ở đây chỉ có tôi và anh, anh không lo cho tôi thì ai lo, vả lại mấy chị tiếp viên làm sao có thể lo cho tôi đến lúc hạ cánh được?-Hạ Đồng nói một tràng

-Vậy là tôi phải lo cho em nếu em say máy bay đến khi hạ cánh!??

-Phải.-Hạ Đồng gật đầu một cái

-Miễn bàn đi.-Dương Tử liếc cô một cái, sau đó dùng một ngón tay chìa đến trán cô đẩy cô ra

-Hớ... anh...

Hạ Đồng phồng mang trợn má, rõ ràng là anh ép cô lên đây nha, bắt cô ngồi cạnh anh nha, vậy mà không lo lắng cho cô, còn nói cô tự lo, anh có còn nhân tính không?

Tiếp tân nhanh chóng đem những thứ cô kêu lên, đặt trên chiếc bàn trước mặt, sau đó lui đi vào trong.

Hạ Đồng nhìn đám thức ăn trên bàn, không nghĩ ngợi liền ăn chúng, nếu say máy bay thì tính tiếp, bụng cô này giờ đánh trống dữ lắm rồi.

Dương Tử buồn cười nhìn cô, sau đó nhìn ra ngoài ô cửa sổ, khóe môi hạ xuống, hiện lên nỗi ưu buồn.

Trường Nhuận Lâm.

Lăng Hạo bên trong phòng nhạc bực bội đập lên bàn phím đàn piano tạo tiếng vang chói tai. Anh đã điện thoại cho cô đến những mười lần cuộc vậy mà điện thoại vẫn báo tạm khóa vui lòng gọi lại sau.

Rất cực cô đã đi đâu vì sao không điện thoại cho cô được, đã vậy cô cũng không vào trường học.

Có khi nào Dương Tử gây khó dễ cho cô hay không?

-Chết tiệt.

Lăng Hạo sắp phát điên lên, vì sao cô làm gì đi đâu cũng không báo cho anh biết trước một tiếng chứ? Vì sao cô cứ xem anh là người lạ, chỉ xem anh là bạn? Anh không muốn làm bạn cô, anh muốn là hơn cả tình bạn.

-Nhìn cậu xem vì một con bé lại thành ra thế này?

Đột nhiên giữa không trung vang lên một giọng nói, nhẹ nhàng mà nham hiểm sắc sảo. Lăng Hạo nhíu mày nhìn người vừa bước vào, ánh mắt có chút lạnh lẽo đi.

-Từ bao giờ cô có thói quen xuống tìm tôi?-Lăng Hạo ánh mắt hơi hệt nhìn Sa Sa

-Tôi đến nói cho cậu một việc, để không cậu lại đợi chờ lo lắng cho con bé đó một cách vô ích?-Sa Sa cười kiêu diễm, lại hiện ra gian tà

-Ý cô là gì?

-Cậu có biết là sáng hôm nay Lâm Hạ Đồng đã cùng Dương Tử sang Paris không?

-Không thể nào, Dương Tử làm sao sang Paris được?-Lăng Hạo không tin nhưng mà lại cảm thấy như đó là sự thật

-Tôi cũng không tin, nhưng mà lúc này trong lúc Khiết Đạt nói chuyện điện thoại với Dương Tử, tôi đã nghe được, Khiết Đạt còn xin cho Dương Tử và Hạ Đồng nghỉ nữa là.

Sa Sa nói trong lòng có phần không cam tâm, cô dù sao cũng yêu từ nhỏ đến bây giờ, luôn nghĩ cho anh, luôn muốn anh chú ý đến cô dù chỉ một tí nhưng mà anh hoàn toàn không để ý đến cô, anh xem cô như người xa lạ.

Lăng Hạo mặt biến sắc, hai tay siết chặt lại.

-Có phải cậu lại muốn nhìn một lần nữa người cậu yêu lại đi yêu Dương Tử bên Dương Tử hạnh phúc không? Nếu không, tôi sẽ giúp cậu.

-Lăng Hạo tôi muốn làm gì, cần cô giúp sao?-Lăng Hạo đánh ánh mắt lạnh như băng qua cho Sa Sa

-Nhưng mà tôi có một người còn giúp cậu được rất nhiều, chỉ cần lời cô ấy nói Lâm Hạ Đồng sẽ tin ngay.-Sa Sa cười lộ ra vẻ nham hiểm

-Là ai?

-Tracy.

-Tracy...!? Trịnh Bạch Mai?

Lăng Hạo sực nhớ, anh từng xem thông tin của một học viên, cô ta từ nước Anh về Việt Nam học, tên là Tracy, tên Việt Nam là Trịnh Bạch Mai, mà cô ta lại học cùng lớp với Hạ Đồng, nghe nói cô với cô ta rất thân, chỉ mới quen đã rất thân thiết.

Hóa ra, là do Kim Sa Sa sắp đặt vào!!! Lâm Hạ Đồng em đúng là dễ dàng tin tưởng người khác!!! Đúng là cô ngốc!!!

116. Chương 117. Chuyến Đi Đến Paris (2).

Chương 117: Chuyến đi đến Paris (2).

Trên chuyến bay, sắc mặt Hạ Đồng xanh mét, đầu choáng váng cả người mệt mỏi, Dương Tử đúng là đồ xui xẻo, đồ miệng quạ, anh chỉ vừa nói cô say máy bay thì cô vừa ăn xong đám đồ ăn kia đã bắt đầu say máy bay ngay.

Nhức đầu quá!!! Khó chịu quá!!!

-Đã bảo ăn ít lại mà em cứ ăn cho lắm vào, nhìn xem này giờ em đã ói đến ba lần rồi.

Dương Tử ngồi bên cạnh cau có, lần đầu cô ói lại ói vào ngay người anh, lần thứ hai cũng mai anh đoán được nên liền “đá” cô vào nhà vệ sinh, đến lần ba lại không dự phòng liền bị cô ói lên mình chấp hai.

-Anh đừng có cầu nhàu nữa, tôi chóng mặt lắm rồi.-Hạ Đồng mệt rã người, dựa người vào ghế nhắm nghiền mắt

-Để xem em còn dám ăn nữa không?

Anh cầu nhàu là chuyện của anh, cô nằm ngủ lại là chuyện của cô, đối với việc anh ngồi trách cứ cô thì cô đã xem lời anh như không có, mệt mỏi nằm ngủ.

Chẳng mấy chốc Hạ Đồng đã thiếp đi, đầu nghiêng một bên.

Dương Tử nhìn cô, khẽ lắc đầu, sau đó không nghị ngại nhiều dùng tay đỡ đầu cô để đầu cô dựa vào bờ vai mình.

Hạ Đồng thay đổi tư thế một tí, lại thấy rất dễ chịu, liền thoải mái dựa vào vai anh ngủ.

Dương Tử khoe môi hiện lên ý cười, khuôn mặt sáng lạng nhìn cô gái đang tựa vào vai mình ngủ ngon lành.

Mấy tiếng sau, máy bay riêng cuối cùng cũng đến Paris, Hạ Đồng tỉnh lại trong tiếng gọi dịu dàng của cô tiếp viên, dụi mắt, nói:

-Uhm? Đến rồi sao?

-Vâng ạ! Thiếu gia đã xuống máy bay rồi.

-Ah...

Hạ Đồng vội đứng dậy, gấp gấp chào cô tiếp viên, xuống máy bay. Dương Tử đã ngồi vào trong xe, không có một chút ý muốn đợi cô. Trong lòng cô mắng một câu, vội lên xe.

-Sao anh không gọi tôi thức dậy?

-Là vì em ngủ say tôi không nỡ phá.-Dương Tử nói như thể anh có lòng tốt

Hạ Đồng bĩu môi không thèm để ý đến anh, tự mình thưởng thức phong cảnh xung quanh. Wow..... Paris..... thành phố trong mơ của cô, không ngờ cô có thể thực hiện mong ước của mình. Gió ở Paris, cây ở Paris, không khí ở Paris, tất cả tất cả đều rất mới mẻ, ngập tràn tốt đẹp...

Hạ Đồng vội lấy điện thoại ra chụp không ngừng.

-Tháp... tháp Eiffel kia... Dương Tử, tháp Eiffel kia... Aaaa thích quá đi...

Hạ Đồng đang chụp lại thấy bên ngoài cửa kính là chiếc tháp Eiffel, liền vội dùng tay lay lay người anh, như thể đang gặp thần tiên không bằng. Cô rất thích tháp Eiffel, là cực thích!!!

-Tôi biết.-Dương Tử nhú mày nhìn cô vì quá ồn ào, ngược nhìn một cái cho cô hài lòng

-Tháp Eiffel, đẹp quá đi!!! Paris, I love you.-Hạ Đồng vô cùng phấn kích vừa chụp hình lại vừa la hét

-Lúc đầu em la hét không muốn cùng tôi đến Paris, chỉ vừa đặt chân xuống Paris liền la hét phấn khích.-Dương Tử tuy hiện lên ý cười lại cố ý chọc cô

-Bây giờ tôi đổi ý rồi, đến Paris cùng anh rất thích!!!-Hạ Đồng quay sang cười hì hì, sau đó tiếp tục chụp cảnh bên ngoài.

Chiếc xe chạy vào thành phố, con sông Seine xa xa trước mặt, chạy một lúc xe dừng khách sạn Plaza Athénée. Khách sạn Plaza Athénée là một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris. Nằm trên đại lộ Montaigne, một trung tâm thời trang cao cấp của Paris, Plaza Athénée được xem như một trong những khách sạn xa xỉ nhất Paris.

Một nam nhân viên cung kính mở cửa xe cho cô và anh. Dương Tử bước xuống xe, Hạ Đồng cũng nhanh chóng xuống theo anh.

-Oa, oa.....

Hạ Đồng choáng ngợp trước vẻ xa hoa của Plaza Athénée tao nhã yên tĩnh, thanh lịch tuyệt mỹ, còn có thảm đỏ trải dài từ ngoài vào trong.

-Hoan nghênh hai vị đến với Plaza Athénée.

Một người ăn mặc trang trọng bộ vest cắt tĩa ngay ngắn áo vest đuôi tôm, đầu đội một bộ tóc giả màu trắng giống mấy vị bá tước thời xưa.

-Ngài là Chevalier!?-Dương Tử lịch thiệp hỏi

-Ngài chủ tịch đã dẫn chúng tôi chuẩn bị phòng cho cậu nhưng mà, cậu có bạn theo sao?-ngài Chevalier hỏi khi thấy cô bên cạnh anh

Ánh mắt có chút hiếu kì vì trên người cô gái vẫn còn mặc bộ đồ học sinh, nhưng dáng vẻ rất tươi trẻ, mặc không trang điểm như những cô gái Việt Nam hay đến đây, vẻ non nớt của cô gái không vì thế làm cô trở thành yếu đuối, mà còn tôn lên vẻ đẹp giản dị cùng kiên cường của cô.

-Phải, chuẩn bị thêm một phòng cho cô ấy.-Dương Tử gật nhẹ đầu

-Nhưng mà hiện tại có một đoàn tham quan đến ở tại khách sạn, phòng đơn đã tạm hết, chỉ còn phòng đôi, hay là...-ngài Chevalier dừng một chút, dò hỏi anh

-Tôi sẽ ở phòng đơn của anh, một mình anh ở phòng đôi đi.-Hạ Đồng vội cướp lời

-Lấy phòng đôi đi.-Dương Tử liếc cô một cái, sau đó gờn lộn nói với Chevalier

-Hớ, anh nói... anh nói...

Hạ Đồng tròn mắt nhìn trân trân Dương Tử, đến khi anh đã đi vào thang máy chờ cô cô mới sực tỉnh, liền chạy theo anh.

Hạ Đồng vào thang máy, cửa thang máy làm bằng kính trong suốt khi thang máy đi lên cao có thể nhìn toàn cảnh đại sảnh khách sạn.

Hạ Đồng nhớ lại chuyện lúc nãy, liền nhìn anh đa nghi, nói:

-Phải ngủ phòng đôi sao?

-Gạt cô sao?-Dương Tử nhìn cô

Hạ Đồng lắc đầu, nhìn anh không chớp mắt.

-Vậy thì được rồi, đừng hỏi.

-Ồ, anh là nam tôi là nữ, người xưa nói nam nữ thụ thụ bất tương thân, làm sao chúng ta có thể ở chung phòng?

-Tôi không sợ em vô tôi thì em sợ làm gì?-Dương Tử nói, như thể cô là đại sắc nữ

-Anh... cái đồ đổi trắng thay đen. Ai mà thêm vô anh, tôi còn sợ anh thêm thường tôi là khác. Nói chung khi vào phòng, chúng ta cách xa nhau mười mét.-Hạ Đồng cảnh giác đồng thời nhắc nhở anh

Dương Tử không đếm xỉa đến lời nói của cô, hai tay đút vào túi quần. Một lúc thang máy mới dừng lại ở tầng cao nhất của khách sạn, cánh cửa thang máy mở ra, Dương Tử lại đột nhiên nói:

-Nếu lát nữa vào phòng mà em cứ nói lảm nhảm, tôi sẽ không khách sáo mà cho em ra ngoài ngủ.

Nói xong, anh cất bước đi.

Hạ Đồng nhìn bóng lưng cao lớn của anh, hai tay giơ lên đấm đấm về phía lưng anh, hận không đánh anh được.

Hạ Đồng nén giận, lật đật đi theo sau anh.

Dương Tử cầm thẻ phòng 2930 quẹt một cái, cửa liền mở ra, Hạ Đồng không cho anh vào trước liền chen qua chạy vào trong.

-Wow... !!!!!

Hạ Đồng nhìn căn phòng trước mặt lại mắt phần khích mắt sáng rực lần nữa. Vì đây là phòng đôi nên rất rộng, chiếc giường dành cho hai người trải ga trắng tinh, chiếc cửa sổ to sát sàn bằng kính trong suốt được tấm rèm tím nhạt che đi. Chiếc ghế sofa hoàng gia đỏ cùng chiếc bàn chữ nhật dài mặt bàn bằng kính trắng nằm gần cửa sổ. Chiếc đèn chùm hoa lệ nằm trên giữa trần nhà, ti vi, máy lạnh, tủ đựng quần áo mọi thứ đều là hàng cao cấp lại được bày trí rất tinh tế cùng phong cách lãng mạn dành cho hai người.

Hạ Đồng như đứa trẻ liền nhảy lên giường nhún nhảy, nệm rất êm, lại rất thoải mái nha.

Sau màn “thử nệm” Hạ Đồng liền nhảy xuống chạy đến cửa sổ to kia, kéo chiếc rèm tím nhạt qua một bên, cảnh đẹp kì vĩ cùng đẹp hoa lệ của Paris.

Đối diện chiếc cửa sổ là chiếc tháp Eiffel, còn nhìn thấy chiếc cầu bắc ngang con sông Seine, cùng các tòa nhà cao lớn trắng lè kia.

-Tuyệt quá đi!!! Tuyệt quá đi!!!

Hạ Đồng kích động hét lên, mặt ép sát cửa kính, chân thì nhảy lên thích thú, y như đứa trẻ nhìn thấy con gấu bông to trong cửa kính trưng bày.

Dương Tử nhìn cô, lại phì cười, có cần phần khích đến thế không? Nhận được phản ứng này của cô đúng là không uống công anh sắp đặt mọi thứ.

Thật ra lúc đầu anh đã dặn ngài Chevalier chừa cho anh một phòng đôi, đặc biệt là phải từ trong phòng nhìn thấy chiếc tháp Eiffel kia, đến khi đến đây anh còn dặn ngài Chevalier nói đã hết phòng đơn cho cô và anh cùng phòng.

__Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại của khách sạn treo trên tường reo lên, Hạ Đồng đã nhanh nhẩu nhảy lên giường cầm điện thoại nghe, bên trong một giọng nữ nói tiếng pháp vang lên:

[...Bonjour, je suis le réceptionniste de l'hôtel...] (Xin chào, tôi là nhân viên tiếp tân của khách sạn)

Hớ!?? Cô ta nói gì thế? Cô đâu có giỏi tiếng Pháp?

-He... hello...-Hạ Đồng như người bất đồng ngôn ngữ, ập a ập ứng nói

[...Se il vous plaît consulter le Duong Tu lui il?...] (Xin hỏi có cậu Dương Tử ở đó không?..)

Hạ Đồng như người câm, không biết người nữ kia nói gì, đành nói bừa.

-Yes.

[...Elle ne pouvait pas bouger la machine pour lui?...] (Cô có thể chuyển máy cho cậu ấy không?)

-No.-lại nói bừa

[...Pourquoi faire? Il est occupé étoiles?...] (Vì sao ạ? Cậu ấy đang bận sao?)

-Ok, ok, I understand.-Hạ Đồng gật gật đầu

Dương Tử nhìn cô, từ bao giờ mà cô hiểu tiếng Pháp thế? Thà anh tin gà mái biết gáy còn hơn tin cô hiểu tiếng Pháp.

Dương Tử không đứng nhìn nữa, liền sải bước đi đến cạnh giường, giựt lấy điện thoại nghe.

-Bonjour, Je suis Duong Tu. (Xin chào, tôi là Dương Tử)

[...]

-Porter à me laisser aller. (Đem lên cho tôi đi)

[...]

-Eh bien, il ya un moment elle lui a demandé ce qui se passe. (À, lúc này cô hỏi cô ấy gì thế?)

[...]

Lúc đầu sắc mặt Dương Tử không sao, nghe nữ người Pháp kia nói một lúc thì sắc mặt anh đen lại, u ám mà nhìn cô.

Hạ Đồng liền giả ngu, nhìn sang chỗ khác, không suy nghĩ liền phóng xuống giường.

-Lâm Hạ Đồng, em không biết gì thì im đi, nói bừa là sao?-Dương Tử đặt điện thoại xuống rống

-Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Hạ Đồng đã chạy xuống giường, đặt hai tay lên tai mình xin lỗi, thật ra cô cũng không biết lúc này cô gái đó nói gì, mình trả lời gì.

-Em... đúng là thích gây chuyện.

-Xin lỗi... huhu...

Cô không dám tái phạm nữa đâu, lần đầu ra nước ngoài nên cô mới thể thôi mà, cô biết lỗi rồi, chỉ mong cô gái ấy không có gì quan trọng, chứ không cô sớm muộn bị anh xử chết.

117. Chương 118. Chuyến Đi Đến Paris (3).

Chương 118: Chuyến đi đến Paris (3)

Buổi tối ở Paris, bầu trời đen giăng một mảng sao trời sáng lấp lánh, Hạ Đồng ôm chiếc gối ngồi trên giường, mình mặc bộ đồ ngủ đơn giản, lại có chút trẻ con khi trước chiếc áo là con heo hồng ngộ nghĩnh.

Dương Tử từ trong nhà tắm đi ra, tay cầm khăn bông lau mái tóc ướt sũng của mình, liếc sang cô một cái.

Hạ Đồng nhìn thấy ánh đèn ánh mắt sắc bén nhìn mình khẽ nuốt nước bọt. Lúc này anh nói cho cô biết, nhân viên hỏi có cần đem đồ anh dặn họ mua đem lên không, cô lại đi nói tào lao, đến khi nhân viên đem đồ lên cô mới biết toàn bộ đều là quần áo nữ, là anh đã dặn người mua cho cô.

Coi ra anh cũng chu đáo!!! Nhưng mà lại cứ hằm hằm với cô này giờ!!!

-Dương, Dương Tử... dù sao, chúng ta cũng ở chung phòng, anh đừng có hằm hằm hừ hừ được không? Người ta nhìn vào tưởng tôi làm gì anh nữa?-Hạ Đồng nhìn anh chớp mắt nói

-Người ta nghĩ nhưng không dám nói, còn em dám nghĩ dám nói dám làm.-Dương Tử nhìn cô liếc một cái rõ dài

-Hi hi, tôi nghĩ sao nói thể làm vậy thôi mà. Nhưng mà chúng ta ở chung anh cũng nên thoải mái một chút, để tôi cũng thoải mái theo.-Hạ Đồng cười nhe răng, nói

-Muốn thoải mái?-Dương Tử nhìn cô, lại cười ma tà

Hạ Đồng căng thẳng cắn môi nuốt nước bọt, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Dương Tử từng bước tiến về phía cô, mà Hạ Đồng tay ôm chặt chiếc gối, cảnh giác nhích về sau.

-Cái đó, là nói giỡn, đừng xem là thật nha... chúng ta, dù sao cũng là nam nữ không cần thoải mái quá... vẫn là tôi đi ngủ trước.-Hạ Đồng nhìn anh cười gian tà, đầy căng thẳng cùng cảnh giác

Hạ Đồng còn định chui vào chăn trốn cho an toàn, thì chưa gì hết đã bị một bàn tay kéo lại, sau đó cả người cô té xuống giường lớn.

-Tôi nói chơi thôi, tha tôi đi mà... làm ơn...-Hạ Đồng vào thế bị động liền chắp tay xin hàng

Dương Tử chống hai tay lên giường, nhìn cô từ phía trên, ánh mắt khẽ động.

-Lần nào em làm rồi mới xin lỗi, có muộn không?

-Không muộn, không muộn, người ta nói quay đầu là bờ, tôi không làm gì lỗi lầm lớn, chỉ nghe máy của chị tiếp tân nói vài câu thôi, lần sau không có.-Hạ Đồng làm mặt cực kì vô tội nói

-Nhưng tôi lại thấy là lớn, làm sao đây?-Dương Tử khoé môi hiện lên ý cười

-Là anh suy nghĩ thôi... còn nếu không, tôi đi xin lỗi chị ấy...-Hạ Đồng nhìn anh chớp chớp mi mắt

-Ồ, theo em nói, là do tôi.

-Không, không... là anh tự nói đó thôi.

Hạ Đồng thấy anh sắc mặt u ám nhìn mình vội sửa lời.

-À, là tôi có ý nghĩ đó trước, không phải anh, dù đầu anh suy nghĩ nhưng người sai là tôi.

Dương Tử tức đến mức muốn đá văng cô ra khỏi phòng, lại không đá, trong lòng có ý niệm khác, ý cười gian tà hiện trên môi.

Sau một khắc, Hạ Đồng la hét, lại cười sằng sặc, nhỏ giọng xin anh đừng cù lét mình nữa.

Dương Tử tay không ngừng cù lét cô, mà Hạ Đồng bị anh cù nhột đến cười ra nước mắt, vịn vịn người muốn thoát khỏi miệng không ngừng xin anh dừng lại.

Nhột chết cô rồi!!!!!!!!!!!!

-Dừng lại... dừng lại... đi....

Hạ Đồng nhột cười sặc sụa, nước mắt cũng chảy ra, lăn qua lăn lại trên giường.

-Xem em dám trả treo không?-Dương Tử thích thú, tay không ngừng cù lét cô

-Không dám... a không dám nữa...-Hạ Đồng đáng thương cầu xin anh

-Được, tha em lần này.

Dương Tử khá hài lòng khi cô ngoan ngoãn nghe lời mình, rút móng vuốt về. Hạ Đồng phòng mang trợn má ngồi dậy uất ức nhìn anh, tay ôm chiếc gối không ngừng đánh vào nó, y như trút giận.

-Em đừng trút giận lên nó nữa, sớm muộn cũng bị em đánh đến hư cho xem.-Dương Tử nhìn thái độ uất ức mà không dám nói không dám làm gì anh của cô chọc cho buồn cười

-Ngay cả đánh gối cũng không có quyền, Lâm Hạ Đồng mình rốt cuộc có bao nhiêu gam trong mắt anh vậy? Một gam hay nửa gam?.-Hạ Đồng bĩu môi nói nhỏ

Dương Tử đúng là cười chết với cô, lắc đầu không thể nói gì hơn, cô cứ y như đứa trẻ không bao giờ lớn vậy?

* * *

Sân bay tư nhân tại Paris.

Lăng Hạo uy nghiêm từ trong máy bay tư nhân bước ra, dáng người cao lớn uy nghi, đôi mắt lướt qua xung quanh. Paris, vẫn như thế!!!

-Cô thật là chậm chạp!!!-Lăng Hạo khó chịu lên tiếng khi nghe tiếng bánh xe vali lạch cạch phía sau vang lên

-Anh nghĩ đồng hành lý này nhẹ lắm sao?-Bạch Mai bĩu môi đi đến cạnh anh

-Nếu không phải Kim Sa Sa nói cô giúp được tôi, thì tôi đã không đưa cô theo cho rắc rối.-Lăng Hạo cau có, liếc mắt về phía cô

-Anh lợi dụng tôi cũng phải chừa cho tôi lòng tự tôn chứ?

-Chưa có ai rắc rối như cô.

Lăng Hạo không thèm đếm xỉa đến Bạch Mai nữa, bước lên chiếc Lamborghini ngồi.

Bạch Mai xí nhẹ một sau đó kéo chiếc vali đưa cho tài xế để vào sau xe, cũng bước lên xe ngồi.

Chiếc xe chạy đi trong màn đêm để lại một làn khói đen.

Lăng Hạo đứng ngay cửa sổ sát sàn làm bằng cửa kính nhìn ra toàn cảnh đêm ở Paris, điều thuốc trên tay đã bị anh hút một nửa, tro tàn nằm trên sàn.

Anh không biết, rốt cục mình làm những điều này là đúng hay sai? Anh chỉ muốn có được tình yêu của cô, có được hạnh phúc cùng cô, vì sao lại khó đến thế này?

Lăng Hạo đi đến ngồi vào chiếc ghế sofa, gạt đi điều thuốc, dựa người vào chiếc ghế, một mồi gác tay lên trán.

Anh ước gì bây giờ anh có thể nghe thấy giọng cười của cô, nụ cười thoải mái của cô, lời nói ngọt ngào trong trẻo, cả đôi mắt có hồn của cô.

Hơn bao giờ hết, anh ghét bản thân mình không thể ngay bây giờ tìm cô rồi giành cô đưa đi.

Người ta nói yêu sẽ mất đi lý trí, vậy thì anh đã hai lần vì yêu mà mất đi lý trí, hoàn toàn không còn sót lại!!!

...

Hạ Đồng căng thẳng nằm trên giường, cả người cứng ngắc không dám động đậy. Dương Tử nằm bên cạnh cô, một cánh tay quấn quanh người cô.

Hai người là lần đầu tiên ngủ chung giường, cảm giác rất kì lạ.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng vừa đụng vào thì anh đã mở miệng:

-Sao còn chưa ngủ?

-Cái đó... có thể nói lỏng tay ra không?

-Em ghét tôi ôm em sao?

-Không, không phải, tại chặt quá nên... không thở được.

Anh hơi nói lỏng nhưng vẫn ôm người cô.

Hạ Đồng hơi thở phào, lại sức nhớ một chuyện, nhỏ giọng hỏi:

-Nhưng mà...

-Lại muốn tôi nói lỏng ra nữa sao?

Rõ ràng trong giọng điệu anh có chút uy hiếp, làm sao cô dám nói thêm nữa.

-Hôm nay... anh có phải ăn trứng gì không? Hôm đó, anh nói không... quan tâm đến tôi nữa mà?

-Không biết.

Nếu như nguyên nhân là vì anh đã yêu cô thì anh không muốn nói cho cô biết, chỉ làm theo bản năng, chọc cô, bên cô, nhìn cô, cứ như thế mà đều đặn làm, trong lòng cảm thấy vui vẻ, ấm áp...

Ngay lúc này khi ngủ cùng Hạ Đồng, trong lòng Dương Tử cảm thấy bình yên mà mình đã từng có, trong lòng không còn trống rỗng thiếu đi thứ gì đó nữa.

-Thật ra, tôi muốn nói cảm ơn anh, mặc dù có chút ngớ ngẩn nhưng mà tôi vẫn nói.-cô cười

-Vì tôi đồng ý gặp ba tôi?

-Cũng có thể vì vậy.

Dương Tử cong môi mỏng, tay xoa đầu cô, sau đó ép vào tựa vào lòng ngực mình, nhẹ giọng nói:

-Ngủ đi.

Điều gì đến thì sẽ đến không cần nghĩ nhiều, làm phiền đến não làm gì, cứ ngủ rồi sáng mai sẽ là một ngày mới.

Đêm đó, hai người ngủ rất ngon.

Hạ Đồng bị tiếng chim hót ngoài trời làm tỉnh giấc, ánh nắng mặt trời chiếu sáng cô chỉ theo bản năng quay đầu tránh khỏi lại chạm vào khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo của Dương Tử, đột nhiên thấy nghệt thờ.

Nhìn khuôn mặt của anh bây giờ dịu dàng đến mức không quen được. Thì ra anh cũng có lúc thả lỏng đến thế.

Cô không phải sắc nữ nhưng nhìn thấy bức tranh sinh động đẹp đến mức độ nhất định lại không thể dùng ngôn ngữ diễn tả hết được, thật sự rất kích thích con tim nha!!!

Sức hấp dẫn quá lớn, cô chịu không nổi.....

Nghĩ đoạn, Hạ Đồng to gan dùng tay xoa xoa má anh, lại không thỏa mãn nhéo vài cái thật nhẹ, cũng không thỏa mãn, thôi thì nhéo cả hai bên đi.

Hạ Đồng đang nhéo má anh, với lực nhẹ như nhéo má em bé, lại chạm phải đôi mắt mở to của anh, cô giật nảy người suýt bị dọa té ngã xuống giường.

-Anh...-bị anh phát hiện rồi, có còn chuyện gì mất mặt hơn nữa không?

Mặt Hạ Đồng đỏ như trái cà chua chín mọng, hận không thể bốc hơi khỏi đây ngay lập tức.

118. Chương 119. Chuyến Đi Đến Paris (4).

Chương 119: Chuyến đi đến Paris (4).

Hạ Đồng mặt đỏ bừng bừng muốn đào cái hố chui xuống ngay, cúi thấp đầu không dám nhìn anh.

Cũng may cái ý định hôn trộm anh của cô chưa thực hiện anh kịp lúc mở mắt nếu không cô không còn mặt mũi nhìn anh nữa.

Thực ra anh đã dậy từ sớm, cô ngủ rất ngon, giống như một đứa trẻ, đáng ngủ vô cùng không an phận cứ đá chân hoài, mà anh lại rất kiên nhẫn, cô đá một lần, anh đắp lại cho cô một lần.

Nhìn thấy cô gần tỉnh lại muốn xem phản ứng của cô nên giả bộ ngủ, không ngờ cô to gan nhéo má mình!!!

-Có phải nhéo một lần còn chưa đủ muốn nhéo thêm hay không?-Dương Tử chống tay lên đầu nhìn cô nói

-Nào, nào có, thay vì nói tôi đam mê sắc đẹp không cưỡng lại mà “xoa” má anh thì chi bằng nói tôi đang nhéo má trả thù anh đi.-Hạ Đồng nhìn anh, vô tội nói

-Em đang nói, em mê sắc đẹp của tôi!?

-A, cái đó là tôi ví dụ, chỉ là ví dụ.

-Lâm Hạ Đồng, em không nên miễn cưỡng bản thân mình nói gạt tôi.

-Nào có... tôi đang thành thật...

-Thật sao?

Dương Tử bật người dậy, mặt áp sát mặt cô trong gang tấc, Hạ Đồng tim đập thành thịch, mặt càng đỏ hơn.

Hạ Đồng mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, tim như muốn nhảy ra ngoài.....

Dương Tử cười không chính chắn, nhìn cô nói:

-Có phải đợi anh dùng vũ lực mới chịu không?

Hạ Đồng nuốt nước bọt, căng thẳng nhìn anh, cười cực kỳ khó chịu.

Nhìn thấy cô bị dọa đến bộ dạng này, thực sự rất buồn cười.

Trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc thì bụng nhỏ của cô kêu ùng ục phản kháng, Hạ Đồng rất xấu hổ, muốn nói không phải mình không muốn mất mặt nhưng trong tình trạng này không thể nhận rồi.

Nghe thấy bụng cô phát ra tiếng phản kháng, Dương Tử bất giác cười, thu mặt về, nói:

-Đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng.

Hạ Đồng như được ân xá, như thế là thoát được một kiếp, Hạ Đồng không ngu đến mức hỏi anh có truy cứu nữa không? Vội vàng vuốt ve trái tim đập loạn của mình.

-Tối qua...

Dương Tử đột nhiên dừng bước quay đầu lại, nhìn cô có hàm ý có lời muốn nói.

Cô cảnh giác, vô cùng căng thẳng, hỏi:

-Tối qua thế nào?

-Tối qua ngủ có ngon không?

Như vậy là có ý gì? Kiểu ngủ của cô xấu hay đẹp đây? Trong sáng hay xấu xa?

Trả lời một câu cho an toàn:

-Không tệ.

-Tối qua, tôi ngủ rất ngon, đã lâu không ngủ ngon như thế.

Có lẽ đã lâu không nói những lời như vậy, mặt có hơi mất tự nhiên, không hề cho cô cơ hội phản ứng đã đẩy cửa nhà tắm bước vào trong.

Ý vậy là gì? Có âm mưu, chắc chắn có âm mưu.

Nhưng mà Hạ Đồng sững sờ đứng tại chỗ, rất lâu mới tiêu hóa lời anh nói được, trong lòng bất giác thấy ảm áp.

Dùng bữa sáng xong, Dương Tử như lời đã nói, dẫn cô đến bệnh viện tư của tập đoàn Thiên Tử tại Paris.

Đó là một bệnh viện thực sự rất to lớn, rất to lớn. To lớn như một toà lâu đài sừng sững trong thành phố. Hạ Đồng thực sự không dám nghĩ, đây chỉ là bệnh viện.

Dương Tử dẫn cô lên phòng 93, phòng V.I.P chăm sóc đặc biệt, cánh cửa trắng đang đóng chặt chỉ có chiếc kính nhỏ có thể nhìn vào trong. Hạ Đồng nhìn anh, không khó nhận ra sự phân vân có nên vào không của anh.

Hạ Đồng nắm tay anh thật nhẹ, như trấn an làm anh an tâm hơn, mỉm cười ngọt ngào, nói:

-Có tôi ở cạnh anh, anh sẽ không phải một mình đối mặt.

Dương Tử cười nhẹ xoa đầu cô, lời nói của cô làm anh có thêm phần động lực, tay nắm nắm đầm cầm chặt một lúc mới kiên định mở ra.

Bên trong phòng rộng rãi to lớn, y như đang ở trong nhà mình, mọi thứ đều chu đáo, cô không hiểu đây là phòng ở bệnh viện hay phòng ở khách sạn nữa?

Một người đàn ông trạc tuổi trung niên tựa người vào thành giường bệnh, dáng người xanh xao hao gầy, sắc mặt rất kém, chai nước dịch đang chảy từng giọt truyền vào người ông.

Bên cạnh giường là một người phụ nữ cũng tầm tuổi ông, tay cầm con dao gọt trái cây trên bàn, dáng vẻ cao quý hiện rõ qua tấm lưng của bà.

Nghe thấy có người vào, hai người quay đầu nhìn ra cửa, khi nhìn thấy anh, đáy mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng tột độ.

-Dương Tử... con...

Dương lão gia dựa người vào giường dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, trong lòng có phần không tin, cho rằng mình nằm mơ.

-Dương Tử, cuối cùng con cũng đến thăm ba con rồi, mẹ thực sự rất vui.-Dương phu nhân đáy mắt vui mừng nói

Dương Tử ánh mắt có chút chần động, tay siết chặt tay Hạ Đồng, chỉ hơi gật đầu thay cho lời chào.

-Mau, mau ngồi xuống.

Dương Tử không nói gì kéo tay Hạ Đồng ngồi xuống theo mình.

Dương lão gia gấp gấp kêu anh ngồi vào ghế sofa giữa phòng, chính ông cũng bảo phu nhân đỡ mình ngồi vào sofa đối diện anh.

Dương lão gia đáy mắt hiện toàn tình cha dành cho đứa con trai của mình, đã rất lâu rồi ông mới nhìn lại đứa con trai này của mình, từ khi nó chào đời, ông chỉ gặp nó đúng bảy lần.

-Đã lâu rồi ba và con mới gặp nhau, con vẫn khỏe chứ?-Dương lão gia xanh xao dựa người vào ghế hỏi anh

-Chúng ta gặp nhau lần cuối là năm tôi mười ba, lúc đó là ngày giỗ của mẹ tôi.

Dương Tử tay vẫn nắm chặt tay Hạ Đồng, nói từng chữ.

-Con vẫn nhớ rõ sao?

-Sao lại không nhớ? Ngày đó ông nói sau này tôi tự lo cho bản thân, có lẽ ông sẽ ít về hơn nữa, mà thật ra ông có về thăm tôi nhiều đâu.-Dương Tử cười mỉa mai

-Dương Tử, xin lỗi con, là ba bận quá.-Dương lão gia nói, sắc mặt có phần kém

-Tôi biết ông bận, bận đến mức dành thời gian gọi một cuộc cho con mình cũng không có.-Dương Tử nói, như gần từng chữ, tay siết chặt tay Hạ Đồng

Hạ Đồng đau khê nhằn mặt nhưng không dám nói, cũng không dám rút tay về, cô biết anh đang cố kìm chế bản thân mình rất nhiều.

-Ba xin lỗi... Dương Tử ba rất xin lỗi con...-Dương lão gia đau xót nhìn anh

-Đừng xin lỗi, hôm nay tôi đến gặp ông cũng chỉ muốn làm theo ý của một người, nếu ông đã gặp tôi rồi, thì tôi đi về.

Dương Tử nói, ý định muốn đứng lên nhưng Hạ Đồng nhanh chóng kéo tay anh lại, ý bảo đừng làm thế.

Dương Tử nhú chặt mày khó chịu nhìn cô, nhưng cũng hòa hoãn nghe theo cô ngồi trở lại.

Bàn tay Hạ Đồng nắm chặt tay anh, như tiếp thêm động lực, xoa dịu sự nóng nảy của anh.

Dương lão gia cùng Dương phu nhân quan sát này giờ, đoán chừng người con gái trước mặt họ có thể khuyên nhủ được anh, làm anh nghe theo lời cô.

Rõ ràng cô gái này không phải cô gái Ân Di kia, vậy thì cô ấy là ai?

Không lẽ là người mà đến thuyết phục đứa con trai này của mình?

-Dương Tử, con đã đến thăm ba con thì ở lại một lát, có được không?-Dương phu nhân mềm mỏng nói

-Ở lại hỏi xem ông ta bệnh nặng không? Có cần tôi mỗi ngày ở lại chăm sóc hay không sao? Không phải hai người nghĩ chưa hề có sự tồn tại của tôi sao?-Dương Tử cười châm biếm

-Ba con bị khối u ở não, cần phải tịnh dưỡng, đến khi thích hợp sẽ mổ lấy khối u ra.-Dương phu nhân từ tốn nói

-Tôi không quan tâm ông ta bị gì.-Dương Tử lạnh giọng nói

-Tôi chỉ muốn hỏi, đã bao giờ ông ta nghĩ tôi là con ông ta chưa?-Dương Tử nói tiếp, đánh ánh mắt lạnh lẽo qua cho cả hai

-Làm sao ta không xem con là con, ta yêu thương con hết mực, chỉ là công việc bận rộn...

-Lại công việc, tôi nghe đến nhàm chán rồi, có thể đổi lý do không?-Dương Tử cười giấu cắt ngang lời ông

-Con...

-Thăm cũng thăm, hỏi cũng hỏi, biết lý do vì sao ông bệnh cũng biết rồi, trách nhiệm một người con tôi cũng đã hoàn thành. Không còn gì nữa, tôi đi trước.

Dương Tử cười lạnh sau đó đứng dậy đồng thời kéo cô đi theo.

Cánh cửa phòng đóng sập lại, để lại hai con người cô quạnh bên trong phòng, đau xót nhìn ra cửa.

Đến bao giờ mọi khúc mắc mới được mở ra đây!???

119. Chương 120. Chuyến Đi Đến Paris (5).

Chương 120: Chuyến đi đến Paris (5).

Hạ Đồng cứ để Dương Tử kéo mình đi, cô hiểu tâm trạng của anh, lúc cô gặp mẹ mình có tâm trạng gì thì anh cũng đang có tâm trạng như thế. Nhưng mà cô vẫn thấy anh may mắn hơn cô rất nhiều.

Dương Tử đặt cô ngồi vào chiếc Ferrari mui trần, sau đó vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái, sau đó nhấn ga chạy đi.

Xe chạy một lúc, Hạ Đồng nhìn thấy Khải Hoàn Môn nằm trên quảng trường Étolie cuối đại lộ Champs-Élysées.

Hạ Đồng không khỏi mở to mắt, mồn chữ O nhìn Khải Hoàn Môn sừng sững hiện trước mặt mình. Thật sự là to lớn, rất to lớn!

-Oa.....

Quả thật Hạ Đồng sớm muộn cũng phấn khích vui sướng quá mà chết trước vẻ đẹp của “kinh đô ánh sáng” này thôi.

Dương Tử cho xe chạy vào quảng trường Concorde nằm đầu phía đông đại lộ Champs-Élysées, sau đó dừng xe gần con cầu Alexandre-III bước xuống xe. Hạ Đồng cũng vội vã xuống xe đi theo anh.

Cả hai đứng giữa cầu, ánh mắt đen của anh nhìn về nơi xa xăm, vừa lạnh lẽo tột cùng lại vừa hiện lên đau buồn vô hạn.

Hạ Đồng trong đầu đang nghĩ, liệu anh có vì nghĩ không thông mà đại dột nhảy cầu xuống hay không? Nhưng mà ý nghĩ đó vừa được cô nghĩ ra liền bị dập tắt ngay, một người như anh mà nhảy cầu, cô sớm treo cổ chết mất tiêu rồi.

Đứng đến mười phút mà anh vẫn không nói gì, chỉ nhìn về phía trước, hoàn toàn không biết được anh đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Đồng nhin hết được, liền kinh ngạc la lên, tỏ vẻ rất ngạc nhiên:

-A, đứng ở đây có thể thấy tháp Eiffel kìa....

-Em cũng không phải lần đầu nhìn thấy tháp Eiffel.-Dương Tử không quay sang nhìn cô, tỉnh lặng nói

-Hử!? Cái đó... nhưng tôi vẫn thấy rất phấn khích!...-Hạ Đồng nhìn anh gật gật đầu nhỏ

Hạ Đồng thấy anh im lặng không dám mở miệng nói thêm lời nào.

Đáng lẽ trước phong cảnh lãng mạn này không nên có bầu không khí im lặng đến đè nén tim người chứ? Không hợp tí nào!!!

Cho đến khi anh khàn khàn lên tiếng, phá vỡ bầu không khí bức sát người kia.

-Có phải lúc tôi gạt em đi gặp mẹ em, em cũng như thế này như tôi không?

Ý vậy là gì? Có hàm ý gì không? Đang muốn xin lỗi cô? Chắc không rồi.

-Chắc thế.-trả lời cho an toàn vậy

-Xin lỗi, tôi không nghĩ cảm giác lại thế này, chắc hẳn em còn đau lòng hơn tôi vì tôi gạt em chứ không hề báo trước.-Dương Tử khàn giọng hối lỗi nói

-Cũng qua rồi... đừng suy nghĩ đến nữa...-Hạ Đồng xua xua tay xuề xòa nói

Lúc anh gạt cô, cô rất đau lòng, đau vì khi gặp lại mẹ mình hỏi ba là ai lại không nói còn thêm đau lòng vì anh lại là người gạt cô. Anh không yêu cô, vậy thì đừng nên làm cô ngộ nhận càng không nên lừa gạt cô.

-Xin lỗi, tôi ghét hai từ xin lỗi nhưng mà người nói xin lỗi nhiều nhất với em lại là tôi.

-Không sao, không sao.

Mặc dù miệng nói không sao nhưng trong lòng cô lại rất có sao.....

-Hạ Đồng, em có ghét tôi không?-Dương Tử quay sang nhìn cô, ánh mắt đen dấy lên tia hi vọng nhỏ nhoi

Có, cô ghét anh, rất ghét anh. Nhưng mà cô cũng rất yêu anh, càng ghét anh căm hận anh thì lại càng yêu anh sâu đậm.

-Không ghét.

Nói một câu lừa dối bản thân, vẫn là không nên nói thật lòng sẽ tốt hơn.

-Vậy em có yêu tôi không?

Yêu, cô muốn trả lời em rất yêu anh, có thể lừa gạt em lần nữa mà nói anh cũng yêu em không? Nhưng mà cô không thể, ngộ nhận càng làm cô lún sâu, mà lừa dối càng làm cô đau đớn cõi lòng.

-Không yêu.

-Không ghét, không yêu, vậy em đối với tôi như thế nào?

-Chỉ là bạn bè.

-Được, chỉ là bạn bè. Nhưng mà đừng để tôi biết em vẫn còn yêu tôi, nếu không tôi bắt em phải ở bên tôi.-Dương Tử như đang tuyên bố, hoàn toàn bá đạo nói

Hạ Đồng ngầy ngẩn người, vì câu nói đó của anh mà cô đứng như trời trồng nửa buổi trời, đã vậy tim cô còn đập rộn ràng lên.

Rất cục có ẩn ý gì bên trong không? Hay là chỉ là anh muốn làm cô càng thêm ngộ nhận?

Cô rất muốn mở miệng hỏi “Anh có yêu em không?”

Nhưng mà cô không dám nói, cô không đủ can đảm để nói, không đủ mạnh mẽ để thử thách con tim mình nữa!!!

-Đừng giỡn nữa, tâm trạng anh đang buồn đừng kể chuyện vui cho tôi nghe, để tự anh kể cho chính anh nghe còn tốt.

Hạ Đồng nhanh chóng đánh lảng đi vấn đề, vẫn suy trì nụ cười trên môi.

-Em không tin lời tôi nói, vậy thì hãy để thời gian chứng minh, chỉ cần biết em vẫn yêu tôi, tôi sẽ giữ em bên cạnh.

Hạ Đồng đứng dưới chiếc tháp Eiffel, dáng người nhỏ nhắn trong bộ váy xòe hồng phấn, cổ tim hai tay kiểu cánh bướm xòe rộng, váy dài đến đầu gối, ngang eo thắt chiếc lưng bản đen lớn, phần trên lưng bản có rãnh lợp ren mỏng.

Cô đứng đợi Dương Tử đi mua kem ình, ngầy ngẩn nhìn chiếc tháp, thật ra không vì sự to lớn nguy nga cùng xa xỉ của nó mà vì câu nói lúc nãy của Dương Tử.

Nếu anh biết cô còn yêu anh thì anh sẽ giữ cô bên cạnh.

Thật ra câu nói đó của anh là thật sao? Đến bây giờ Hạ Đồng vẫn chưa tiêu hóa nổi.

Đang suy nghĩ thì một cây kem giờ trước mặt mình, Hạ Đồng giật mình, sau đó nhìn khuôn mặt đẹp đến hoàn hảo không tì vết của người con trai.

-Cảm ơn.-Hạ Đồng cười nhẹ, sau đó cầm cây kem

-Thích tháp Eiffel lắm sao?-Dương Tử đút hai tay vào túi quần hỏi cô

-Ừm.

Hạ Đồng ăn kem gật đầu máy móc.

-Tôi cũng thế, bây giờ rất thích.-Dương Tử ngẩng cao đầu nhìn chiếc tháp

Hạ Đồng ăn kem nhìn anh, sao hôm nay anh thích nói những câu vượt trí não của cô quá vậy, cô đã ngu ngốc làm sao hiểu nổi hàm ý của anh đây.

-Em muốn khi nào về Việt Nam?

-Có thể ở luôn không?-Hạ Đồng đùa giỡn

-Nếu em thích, tôi tình nguyện vì em mà ở bên đây cùng em đến khi em muốn về.-Dương Tử thần nhiên đáp

-Chỉ nói thế thôi.-Hạ Đồng xua tay, sau đó tiếp tục ăn kem

-Tôi nói thật.

-Tôi nói giỡn thôi.

Hạ Đồng ăn kem nhìn anh, bình tĩnh nói, nhưng mà trong lòng lại rất vui sướng.

Đang ăn kem rất ngon thì điện thoại cô vang lên hồi chuông dài, Hạ Đồng lấy điện thoại từ trong túi ra, có chút chững người.

Cô quên mất anh rồi. Thật sự hôm nay anh không điện cho cô, cô hoàn toàn không nhớ đến sự tồn tại của anh.

Hạ Đồng len lén nhìn Dương Tử, miễn cưỡng nghe máy nhưng giọng lại hạ xuống rất thấp.

-Em nghe.

[...Hạ Đồng, đang ở Paris sao?...] -đầu dây bên kia, Lăng Hạo giọng trầm ấm hỏi

-Dạ phải. Em quên nói với anh, xin lỗi anh.-Hạ Đồng giọng đầy hối lỗi

[...Đang ở chỗ nào của Paris thế?...]

-Dưới chân tháp Eiffel.

[...Tháp Eiffel có đẹp không?...]

-Rất đẹp là khác, đáng tiếc anh không thấy.

[...Có thể làm giúp anh một chuyện không?...]

-Anh nói đi, em sẽ cố gắng hết sức làm.

[...Tối nay, em có thể đến công viên La Villette không? Anh luôn nói sẽ đến công viên đó một lần nhưng anh không đến được, em đi giúp anh nhé!???...]

Hạ Đồng nhìn Dương Tử, cô có nên đồng ý không, dù sao cô cũng phải hỏi ý kiến của Dương Tử.

Vẫn là không nên chọc Dương Tử thêm giận nhưng càng không nên làm Lăng Hạo thêm buồn, so với Dương Tử, Lăng Hạo tốt hơn trăm nghìn lần.

-Được, em sẽ đến đó giúp anh, em sẽ chụp hình lại cho anh xem.-Hạ Đồng đồng ý

[...Cảm ơn em, tối nay, em phải đến đó, nếu không anh chắc chắn sẽ rất buồn...]

-Em sẽ đến, bằng mọi giá sẽ đến.

Hạ Đồng đáp xong cúp máy, ý cười hiện rõ trên môi, xoay người lại thì chạm phải khuôn mặt của Dương Tử, phút chốc sống lưng có chút lạnh lạnh.

-Chỉ là bạn bè hỏi thăm thôi.-Hạ Đồng cười hì hì

-Tôi không hỏi em là ai gọi.

-Là... là sợ anh hiểu lầm Lăng Hạo gọi thôi.

-Tối nay tôi có hứng muốn dẫn em đến Disneyland Paris chơi, chúng ta về nghỉ ngơi, tối sẽ đi.

-Không được.

Hạ Đồng liền la lên phản đối, lại vội vã bịt miệng lại, nên nói sao với anh đây? Lí do là gì?

-Vì sao?

-Tôi... muốn đến công viên La Villette.-Hạ Đồng chấp chùng nói

-Được, tối tôi dẫn em đi.-Dương Tử lại đồng ý quay người đi

-Hả!??

Hạ Đồng đứng như trời trồng, ngạc nhiên cực độ, cô tưởng anh tức giận nói không chứ??? Sao lại dễ dàng đồng ý quá vậy?

Hạ Đồng thấy anh đã đi xa liền đuổi theo anh.

Từng cánh chim bồ câu bay trên bầu trời xanh tươi lượn qua chiếc tháp Eiffel, bức tranh đẹp đẽ đầy niềm vui cùng sức sống.

120. Chương 121. Chuyến Đi Đến Paris (6).

Chương 121: Chuyến đi đến Paris (6).

Bây giờ tối, thành phố Paris lên đèn, những ánh đèn trên những hàng cây cao ngất, ánh đèn vàng hắt lên những chiếc tôn đồ lượn sóng nổi suốt dọc từ cổng La Villette đến cổng Pantin, hai bên lối đi dạo là mười khu vườn được thiết kế theo các chủ đề khác nhau. Đây cũng là các không gian sân chơi hoặc nhà hát ngoài trời. Một hệ thống các công trình màu đỏ chạy khắp công viên dung hòa giữa yêu cầu vui chơi giải trí và các hoạt động văn hóa.

Hạ Đồng đi dọc hai bên vỉa đường, choáng ngợp với sự xa hoa cùng đẹp lộng lẫy của công viên La Villette của “Kinh đô ánh sáng” này.

Hạ Đồng lần xăn ngó từng góc, xem đủ mọi thứ, thích thú với từng thứ ở đây.

Đi một lúc lại đi đến nhà hát ngoài trời, đó là một chiếc sân khấu cao ngất, hàng tá người bu quanh xem, dưới tán cây có ngọn đèn vàng lung linh hắt lên, có ba người Pháp đang đứng giữa sân khấu, một người đứng giữa cầm chiếc micrô có giá đỡ, người bên trái thì tay cầm chiếc guitar điện, người bên phải ngồi tay cầm hai chiếc dùi, trước mặt là bộ trống.

Phong cách của ba người này mang vẻ bụi bặm, lại rất cá tính.

-Dương Tử, lại xem đi.-Hạ Đồng lôi kéo Dương Tử về phía đám đông

-Tôi rất ghét chen lấn.-Dương Tử cau có nói nhưng vẫn để cô lôi đi

-Chỉ một lát thôi.

Hạ Đồng cười hì hì, nắm cổ tay anh lôi đi, chen vào đám đông, nhanh chóng cả hai đứng ngay đầu hàng.

Từng tiếng gảy guitar sôi động vang lên từng hồi, những âm thanh sôi động của chiếc guitar hòa cùng từng nhịp trống mạnh mẽ vang lên, làm không khí vốn trong lành bỗng trở nên sôi nổi.

Bài họ trình diễn, là bài Ego của nữ ca sĩ người Pháp tên Indila.

Những người ở phía dưới khán đài không ngừng hò hét cổ vũ làm không khí càng ngày càng náo nhiệt.

Tiếng hát của người con trai Pháp đứng giữa sân khấu, giọng anh ta thật sự rất hay, lại ấm, bài Ego lúc nhẹ nhàng thì giọng anh ta lả lướt như cơn gió thoảng, lúc lên cao sôi nổi thì giọng anh ta mạnh mẽ như cơn sóng. Thật sự khiến con người ta thoải mái mà hòa mình vào dòng nhạc đó.

-Hay quá đi...

Hạ Đồng thật lòng cổ vũ, cô rất thích hát nhìn thấy anh ta hát hay như thế làm sao không kích động mà cổ vũ!?

Dương Tử nhìn cô, bất giác cười, có cần cổ vũ nhiệt tình đến thế không? Cô sợ người ta không biết mình thích tiết mục trình diễn vừa hề này sao?

Hạ Đồng say mê nghe giọng hát trầm ấm của chàng trai người Pháp, lúc nhạc nhẹ nhàng thì say sưa mà cảm nhận, lúc nhạc sôi động thì cổ vũ rất nhiệt tình, cùng đám người la hét.

Đến khi bài Ego dứt đi, Hạ Đồng vỗ tay liên tục, không thể nói, tiết mục của ba người con trai này rất ấn tượng, rất tuyệt!!!

-Hay quá đúng không?-Hạ Đồng quay sang nhìn Dương Tử

-Bình thường.-Dương Tử lại dễ dàng nói ra hai từ này

-Anh đúng là không biết cách thưởng thức.-Hạ Đồng trề môi

-Tôi chán rồi, đi thôi.

Dương Tử không để ý đến lời cô, cất bước quay người đi.

-Ê, tôi còn muốn xem thêm.-Hạ Đồng vội vã chạy theo anh, chen qua đám người đi ra ngoài

-Không phải em đã ra khỏi đám đông sao? Đi thôi, còn coi gì nữa chứ?

-Hơ, anh...

Hạ Đồng nhăn mặt lại, xì một tiếng sau đó đuổi theo anh.

-Voici la démonstration d'un Vietnam voulez envoyer cette chanson à une fille qu'il aime. (Sau đây là phần trình diễn của một người Việt Nam muốn gửi bài hát này đến một cô gái anh yêu.)

Tiếng của một người Pháp nói qua micrô, sau đó là tiếng vỗ tay liên hồi.

-Si vous êtes arrivé ici, je veux profiter de cette chanson pour moi, Ha Dong. (Nếu em có ở đây, anh muốn dành bài hát này cho em, Hạ Đồng.)

Bước chân của Hạ Đồng cùng Dương Tử dừng hẳn lại. Dương Tử không khó nhận ra giọng nói này là của ai, hai tay vô thức siết chặt lại. Mà Hạ Đồng cũng có phần thắc mắc, mặc dù cô không biết tiếng Pháp nhưng trong câu nói lúc này cô có thể nghe loáng thoáng tên của cô, hơn nữa giọng nói này rất quen thuộc.

Hạ Đồng vô thức xoay người lại nhìn, trên khán đài, Lăng Hạo trong chiếc áo sơ mi đen chiếc nút ở cổ được anh tháo ra không cài lại, chiếc quần jeans mang phong cách bụi bặm, mái tóc đen chảy ngay ngắn, tay cầm chiếc micrô có giá đỡ.

Giọng hát đầy sức biểu cảm cùng sâu lắng của anh vang lên, bầu không khí sôi nổi phút chốc tan biến.

" ...Cuối cùng anh cũng nhận ra anh chẳng là gì nếu thiếu em

Anh đã quá sai lầm, hãy tha thứ cho anh

Trái tim anh tan vỡ từng mảnh như cơn sóng

Trái tim anh rung động như cơn gió
 Tình yêu anh tan biến như là khói, như một hình xăm không thể xóa mờ
 Anh thở dài như thể trái đất này sụp đổ xuống
 Anh nghĩ anh sẽ không thể sống nổi một ngày không có em
 Nhưng không như anh nghĩ, anh đã chế ngự được bản thân sống tốt hơn
 Dù anh có hét lên rằng “Anh nhớ em”
 Em vẫn cứ lặng im không trả lời
 Anh đã hi vọng vào em trong hào huyền
 Nhưng giờ nó thật vô nghĩa
 Người đàn ông bên cạnh em là gì thế ?
 Anh ta có làm em khóc không ?
 Nếu gặp lại anh, liệu em có quên hết tất cả được không ?
 Anh đã lo lắng vì dù có lại gần em anh cũng không thể nói nói lời nào
 Anh thức trắng những đêm dài, cố xóa những suy tư cả nghìn lần
 Đừng nhìn lại mà hãy bước đi
 Đừng tìm anh nữa mà hãy tiếp tục sống
 Anh không hối hận vì đã yêu em
 Hãy ra đi mang theo những kỉ niệm đẹp em nhé
 Bằng cách nào đó anh sẽ chịu đựng đc
 Bằng cách nào đó anh sẽ đứng lên đc
 Càng làm vậy sẽ khiến em được hạnh phúc
 Ngày qua ngày, anh dần trở nên chết lặng... ” [Haru Haru (lời Việt) - Big Bang]

Hạ Đồng hoàn toàn chìm trong giọng hát làm say chết người của Lăng Hạo, sâu lắng, trầm ấm, dịu dàng, chất chứa cảm xúc, đầy tình yêu thương bên trong giọng nói đó.
 Từng câu từng chữ trong lời nhạc, làm tim cô xao xuyến.....

Dương Tử cũng quay đầu lại nhìn Lăng Hạo đang hát trên khán đài, con ngươi đen láy phút chốc tối sầm đi, nét mặt nhanh chóng lại là lạnh lùng vốn có, anh đoán trước cú điện thoại lúc chiều là Lăng Hạo điện cho cô, khi anh đề nghị dẫn cô đi Disneyland chỉ là muốn xem cô quyết định thế nào, cuối cùng lại đòi anh đưa cô đi công viên La Villette, anh rất tức giận, càng ghen với Lăng Hạo hơn.

_Bốp bốp bốp.....

Từng đợt vỗ tay vang rầm rộ lên cũng đủ thấy mọi người rất yêu thích giọng hát trời phú của anh, càng thêm yêu thích gương mặt châu Á hoàn hảo của anh.

Hạ Đồng ngẩng người, bây giờ cô mới hiểu vì sao Lăng Hạo kêu cô nhất định tối nay phải đến nơi này, thì ra anh đã đến Paris.

Lăng Hạo ánh mắt đầy yêu chiều nhìn về phía Hạ Đồng, sau đó cầm micrô nói một câu tiếng Pháp:

-Ma copine est ici, devant des gens que je veux lui dire “Je te aime.” (Bạn gái của tôi đang có mặt ở đây, trước mặt mọi người tôi muốn nói với cô ấy “Anh yêu em.”)

Anh vừa nói xong hầu như tất cả mọi người đều nói gì đó, trong từ ngữ có chút hâm mộ cùng cổ vũ.

Sắc mặt Dương Tử ngày càng kém đi, hai tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh.

-Đi.

Dương Tử không có sắc thái biểu cảm nào, lạnh như tảng băng, sau đó nắm cổ tay cô ý định kéo cô đi.

-Nhưng mà...

Hạ Đồng nhìn Dương Tử rồi nhìn Lăng Hạo, bản thân chỉ chỉ tỏ tỏ không biết nên làm thế nào là phải?

-Hạ Đồng, anh rất yêu em, không cần em yêu anh lại, chỉ cần ở em bên anh là được, vì em, anh chấp nhận chịu khó chinh phục em.-Lăng Hạo cầm micrô nói lớn, hầu như mỗi chữ đều lọt vào tai cô, không bỏ sót chữ nào

Hạ Đồng cơ thể khẽ chấn động, đứng yên lại, Dương Tử nhận thấy cô không đi theo mình, cũng dừng lại nhìn cô.

Không lẽ cô không đi theo anh mà đi theo Lăng Hạo?

Không thể, người cô yêu là anh, không phải Lăng Hạo!!!

Lăng Hạo bỏ micrô xuống, dáng người cao lớn bước xuống sân khấu, đám người phía dưới cũng nhường đường đứng qua một bên cho anh đi lại phía cô.

Nhanh chóng Lăng Hạo đã đứng trước mặt cô, nét mặt anh vẫn ôn nhu cùng ấm áp như ngày nào.

-Lăng... Hạo...-Hạ Đồng đứng ngây người nhìn anh, câu nói không hoàn chỉnh

-Đừng nói gì hết, chỉ cần em im lặng nghe anh là được rồi.-Lăng Hạo đưa một ngón tay chặn miệng cô lại, ánh mắt dấy lên đầy nhu tình

Hạ Đồng ngoan ngoãn nghe anh không nói thêm bất kì lời nào. Bàn tay cô bị Dương Tử nắm muốn rút về lại càng bị Dương Tử nắm chặt hơn nữa.

-Anh rất nhớ em, có biết không? Vì sao đến Paris không báo anh một tiếng?-Lăng Hạo cười dịu dàng, sau đó dang tay ôm chặt cô vào lòng, đồng thời ở phía sau lưng cô gỡ tay Dương Tử đang nắm tay cô ra

-Em, xin lỗi... đi gấp quá em quên.-Hạ Đồng áy náy đầy hối lỗi nói

-Không sao, miễn thấy em vẫn tốt là được rồi.-Lăng Hạo càng ôm chặt cô, ánh mắt nhìn về phía Dương Tử
Dương Tử sắc mặt càng u ám, ánh mắt lạnh đậm nhìn trân trân hai con người đang ôm nhau.

-Hạ Đồng, không phải em hận Dương Tử sao? Nếu em không sớm vứt bỏ tình cảm với cậu ta, em càng đau khổ hơn, để anh giúp em vứt bỏ.-Lăng Hạo ghé sát tai Hạ Đồng thì thầm

Cơ thể Hạ Đồng chấn động mạnh mẽ, run lên từng đợt một, lời Lăng Hạo nói là sao? Anh định làm gì? Nhưng mà là anh muốn chọc tức Dương Tử hay thực sự nghĩ cho cô????

Zing Blog

121. Chương 122. Chuyến Đi Đến Paris (7).

Chương 122: Chuyến đi đến Paris (7).

Hạ Đồng vẫn chưa hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Lăng Hạo? Để anh giúp cô? Là ý gì?

Lăng Hạo nắm tay Hạ Đồng sau đó giơ cao lên, nhìn đám đông xung quanh, động tác như đang tuyên bố với tất cả mọi người:

-Ceci est ma petite amie, je l'aime!!! Đây là bạn gái của tôi, tôi rất yêu cô ấy!!!

Hạ Đồng hoàn toàn ngây dại khi anh nói ra câu tiếng Việt. Đang xảy ra chuyện gì thế? Động đất hay trái đất sụp đổ thế??? Cô, đang nằm mơ sao? Nếu là mơ thì cho cô tỉnh dậy đi, cô không muốn Lăng Hạo tuyên bố yêu cô, bởi vì, cô không thể đáp lại tình yêu đó.

Lăng Hạo hơi đẩy người cô ra, ánh mắt đầy dịu dàng cùng ôn nhu, sau đó chậm rãi cúi đầu, hôn lên cánh môi của cô.

Người Hạ Đồng cứng đờ, hoàn toàn ngây người không biết trời trăng mây đất.

Mà có một người đã sớm bị cơn giận dữ như vũ bão cuốn đi lý trí còn sót trong người, hai tay anh nắm chặt nổi đầy gân xanh, đôi mắt đen láy dáy

lên sự lãnh đạm tột cùng.

Trước mặt anh, cô lại để người con trai khác hôn mình, không thể dung tha.

Hạ Đồng nhớ đến có mặt Dương Tử ở đây, liền dùng hai tay muốn đẩy Lăng Hạo ra nhưng mà Lăng Hạo lại không cho cô cơ hội đẩy anh ra, giữ lấy tay cô không cho cơ hội phản đối.

Không cần giúp cô bằng cách này đâu, sẽ hại chết người đó!!!

Dương Tử không còn giữ được sự bình tĩnh cùng điềm đạm như ban đầu, sẩy bước tiên lên, sau đó tách cả hai ra, như một con sói bị chọc giận, hung hăng giơ nắm đấm đầm đẫm thẳng vào mặt Lăng Hạo.

Lăng Hạo không hề có thể nên té nhào xuống đất, khoe miệng chảy ra máu, Lăng Hạo giơ tay quệt đi, cười mỉa mai đứng lên nhìn Dương Tử.

Hạ Đồng hốt hoảng, lại đánh nhau sao? Sao hết lần này đến lần khác hai anh đều dùng đến nắm đấm giải quyết chứ?

Dương Tử hung hăng túm cổ áo Lăng Hạo, ánh mắt giăng đầy tơ máu.

-Dương Tử, cậu đánh tôi vì tôi hôn Hạ Đồng, nhưng mà Hạ Đồng là bạn gái tôi, cậu lấy tư cách gì mà can thiệp?-Lăng Hạo cười đầy nhạo báng Dương Tử

-Mày...

-Xin lỗi, hình như cậu quên Hạ Đồng đang là bạn gái tôi nhỉ?

-Mày không xứng làm bạn trai em ấy.-Dương Tử gằn giọng

-Mày xứng sao? So với mày, tao tốt hơn gấp trăm ngàn lần, mày làm gì được cho cô ấy ngoài những đau khổ kia, không có.

-Mày chỉ đang lợi dụng em ấy, mày không yêu em ấy.

-Yêu, Lăng Hạo tao rất yêu rất yêu rất yêu Lâm Hạ Đồng.

-Mày đang nói dối.

-Vậy mày nghĩ mày luôn nói thật sao? Mày luôn lừa gạt em ấy, mày luôn nói dối.

Bốp

Dương Tử giận quá hóa then, giơ tay đầm thẳng vào mặt Lăng Hạo. Lăng Hạo lại một lần nữa té nhào xuống đất.

Mà Lăng Hạo không nhân nhượng, đứng dậy đánh trả.

-Dừng lại đi, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.-Hạ Đồng đứng bên ngoài không ngừng la lên khuyên hai anh, nhưng mà hoàn toàn vô ích

Hai anh căn bản không nghe lời cô nói.

Hạ Đồng không biết làm thế nào, những người Pháp bu lại xem náo nhiệt ngày càng đông mà ai nấy đều chỉ đứng xem không ngán cảnh, cô lại không biết nói tiếng Pháp, căn bản không làm được gì.

Tại sao một chuyện đi chơi vui vẻ lại thành ra thế này chứ? Vì sao chỉ vì cô, một người không quan trọng lại làm hai anh đối đầu? Có phải cô luôn gây rắc rối không?

-Đừng đánh nữa mà... đừng đánh nữa... làm ơn dừng lại đi.-Hạ Đồng chỉ còn vang lên những thanh âm yếu ớt, lời nói nghẹn ngào đứt quãng

Cho đến khi tiếng òa khóc trong vô lực của cô vang lên, hai anh mới dừng lại.

Hạ Đồng như một đứa trẻ bị mẹ đánh khóc nức nở, càng ngày càng lớn.

Lăng Hạo nhanh chóng hất tay Dương Tử đang túm cổ áo mình ra, bước chân lại gần cô.

-Xin lỗi, Hạ Đồng, xin lỗi là anh không tốt, em đừng khóc nữa.-Lăng Hạo tay chân lóng ngóng lau nước mắt cho cô

Con gái hình thành từ nước quả không sai!!! Đúng là mau nước mắt!!!

-Huhu... hai anh đừng đánh nhau nữa...-Hạ Đồng vừa khóc vừa nói

-Được, được, không đánh nữa không đánh nữa, anh xin lỗi, em đừng khóc nữa.-Lăng Hạo vỗ về cô

-Sau này cũng không được đánh nữa...-Hạ Đồng hơi ngừng khóc nhìn anh ma ranh nói

-Được, nghe em, sau này không đánh nữa.-Lăng Hạo tạm thời hòa hoãn nói

Hạ Đồng nở nụ cười nhìn anh. Nước mắt của cô, cũng không vô hiệu!!!

Dương Tử mím môi, ánh mắt nhìn trân trân hai người, anh thật hận bản thân mình không thể tách hai người ra.

Đám đông xung quanh cũng dần giải tán đi, Dương Tử chậm rãi tiến lên, mỗi bước chân đều mang theo chỉ một cảm xúc, ghen tuông!!!

Dương Tử vươn tay ra nắm lấy cánh tay Hạ Đồng, kéo về phía mình.

-Tối rồi, nên về khách sạn thôi.-Dương Tử lạnh nhạt nói, nhìn Lăng Hạo

-Tối nay Hạ Đồng sẽ ở cùng tôi.-Lăng Hạo ánh mắt không thể lạnh lùng hơn được nữa

-Cậu đừng lo bạn gái cậu sẽ bị ức hiếp, chúng tôi ở khách sạn rất tốt, là phòng đôi, có chiếc giường lớn, phong cảnh lãng mạn, còn có cả “gối ôm” rất êm ái, rất tốt.

Dương Tử nói, hoàn toàn công kích, cười không đứng đắn.

-Dương Tử, mày dám làm gì em ấy tao nhất định giết chết mày.-Lăng Hạo hai tay siết chặt, gằn giọng hét

-Lăng Hạo...-Dương Tử cười rất thỏa mãn, hơi nhào người lên, ghé vào tai Lăng Hạo nói tiếp

-Dù tôi quân tử cách mấy nằm kế con gái lại là người tôi yêu, cho dù không cảm thú vẫn bị bức đến cảm thú, huống chi tối qua ôm Hạ Đồng cũng tạm chấp nhận được.

Nói xong, Dương Tử thu người lại, cười khiêu khích không chính chắn.

-Mày...

Lăng Hạo bị chọc giận sắc mặt đen như cục than, đôi mắt giăng đầy tơ máu.

Hạ Đồng nhìn hai người, Dương Tử nói cô và anh ở cùng phòng, phong cách lãng mạn, còn có gối ôm rất êm, mà gối ôm ở đó vừa mềm lại vừa êm, ôm đã lắm mà, làm gì Lăng Hạo kích động quá vậy?

Mà Dương Tử nói nhỏ gì với Lăng Hạo mà có vẻ như Dương Tử rất thỏa mãn, còn Lăng Hạo thì tức giận.

-Đi về khách sạn thôi.

Dương Tử cười cực đắc ý, kéo tay Hạ Đồng ngang nhiên đi không đếm xỉa đến Lăng Hạo.

Lăng Hạo nhìn về bóng lưng của cả hai, ánh mắt hung ác cùng nham hiểm như loài sói.

Nếu đã ép anh, thì anh cũng không nhân nhượng nữa làm gì.

Lăng Hạo lấy điện thoại ra, trượt trên màn hình điện cho ai đó.

-Là tôi.-Lăng Hạo lên tiếng khi đầu dây bên kia có người bắt máy

[...Không phải nói không cần tôi xen vào sao còn điện cho tôi?...]-Bạch Mai nói đầy châm chọc

-Thế nào? Không hợp tác nữa sao?-Lăng Hạo lạnh giọng hỏi

[...Làm sao lại không hợp tác? Nói đi muốn tôi làm gì?...]

-Ngày mai cứ làm theo kế hoạch cô nói.-Lăng Hạo trầm giọng, rất khó đưa ra quyết định này

[...Ok, cứ giao cho tôi...]

-Làm cho tốt vào, tuyệt đối không làm gì tổn hại đến Hạ Đồng.-Lăng Hạo nhắc nhở

[...Yên tâm, một sợi tóc cũng không bị tổn hại...]

Lăng Hạo hừ một tiếng sau đó cúp máy, bàn tay bóp chặt chiếc điện.

Việt Nam...

Dưới ánh nắng của ánh mặt trời gay gắt của buổi trưa oi bức, một cô gái tay dắt một đứa trẻ đứng nhìn những tòa nhà cao tầng.

-Chị Thi, chúng ta sẽ ở trong một những căn nhà này sao?-Tiểu Lạc nhìn những tầng nhà cao ngất, mồm chữ O hỏi

-Phải, chị Đồng Đồng nói nhà Chính rất lớn, rất to, Tiểu Lạc thích không?-Thi cũng nhìn những tầng nhà cao, cũng choáng ngợp

-Em rất thích, chúng ta mau đi tìm chị Đồng Đồng đi.-Tiểu Lạc nắm tay Thi kéo kéo

-Được chị đưa em đi, chúng ta đi tìm chị Đồng Đồng.

Thi nói, sau đó dắt tay Tiểu Lạc đi qua khu phố của từng căn biệt thự cao cấp.

Lời tg:

Chuẩn bị một cặp nữa nhé, Khiết Đạt với Dạ Thi ^^ xem chuyện tình của hai người họ có nhẹ nhàng ấm áp như của Thiên và Tuyết Nỵ không nhé!!!

Sau này không ra chap đều đc nhé bạn, mấy bạn thông cảm, bài học nhiều quá, năm nay lớp 9 nên bài nhiều và cũng mong m.n đừng bỏ truyện mình!!! <3><3><3>

Zing Blog

122. Chương 123. Chẳng Lẽ... Yêu!?

Chương 123: Chẳng lẽ... yêu!?

Thi dắt tay Tiểu Lạc đi qua từng căn biệt thự nhìn chúng, lại không biết căn đâu là nhà mình cần tìm, lúc trước chỉ hỏi qua loa chỗ Hạ Đồng đang sống, bây giờ thật hối hận, phải chỉ hỏi rõ một tí.

-Chị Thi, đã đến chưa ạ?-Tiểu Lạc một thân nhỏ bé lại đi tìm nhà này giờ dưới ánh nắng cũng chảy mồ hôi nhễ nhại

-Cũng sắp tìm ra rồi, Tiểu Lạc ráng một chút.-Thi cũng mệt nhọc nói

-Dạ chị Thi.

Tiểu Lạc ngoan ngoãn nghe lời không than vãn nữa.

Từ xa chiếc Nissan Maxima (2015) chạy chậm chạp trên đường dài thẳng tắp, người con trai ánh mắt có chút ưu phiền nhìn ra cửa sổ, lại vô tình chạm phải hình dáng nhỏ nhắn của hai người kia.

Đó chẳng phải Tiểu Lạc sao? Cô gái kia, hình như là Thi!???

-Thi!? Tiểu Lạc!?-Khiết Đạt xuống xe, gọi tên cả hai

Thi nghe có người gọi tên mình và Tiểu Lạc giật mình quay đầu lại nhìn, nhanh chóng đôi môi hiện lên nụ cười tươi.

-Là anh sao? May quá gặp được anh.-Thi mừng rỡ nói

-Sao cả hai lại đứng đây?-Khiết Đạt nhìn Thi và Tiểu Lạc người đầy mồ hôi, má ửng đỏ vì đứng dưới ánh nắng gay gắt

-Tiểu Lạc muốn lên gặp Hạ Đồng nên tôi mới dẫn em ấy lên, nhưng mà nãy giờ... vẫn chưa tìm ra nhà được.-Thi xấu hổ nói hết câu

-Khu này cách nhà Chính đến một đoạn đường dài, có phải nhầm địa chỉ không, đây là khu nhà anh mà.-Khiết Đạt buồn cười nói

-Hả!?? Cái đó... làm sao tôi biết lại đi nhầm đến khi nhà anh.-Thi gãi gãi đầu đỏ mặt vì xấu hổ nói

-Được rồi, dù sao cũng đã đến trời lại đang nắng gắt vào nhà anh đi.

-Có, phiền không?-Thi len lén nhìn anh hỏi

-Không phiền, dù sao anh chỉ ở nhà một mình, có em và Tiểu Lạc làm bạn cũng vui.-Khiết Đạt nhún nhún vai

-Vậy thì làm cảm ơn anh, Tiểu Lạc, chúng ta vào nhà anh Khiết Đạt hãy đến tìm chị Hạ Đồng.

-À, nhà anh ở đâu? Trong mấy căn nhà này cái nào của anh? Cái đó phải không?-Thi hỏi liên tục, sau đó chỉ tay về phía căn biệt thự thuộc loại nhỏ nhất ở đây

Khiết Đạt nhìn căn biệt thự đó, có cần xem thường anh đến vậy không? Đó là căn biệt thự loại C, cũng là loại nhỏ nhất ở khu biệt thự sang trọng này, anh mà ở căn đó sao?

-Nhà anh, trước mặt em đây này.-Khiết Đạt có chút giận Thi, sau đó tiến lên đến máy kiểm tra vân tay để mở cửa nhà

Thi nhìn căn biệt thự trước mặt, mồm há hốc, cái căn này là căn lớn nhất ở đây đó, lúc đầu cô còn ngỡ ngàng mộ ai là chủ nhân của nó, hóa ra là Khiết Đạt.

-Thích quá đi!!!-khi cánh cổng biệt thự mở ra thì Tiểu Lạc đã chạy vào ôm sò la

-Tiểu Lạc, em thích cứ ở đây cũng được.-Khiết Đạt dứt hai tay vào túi cười ảm áp đi vào nói

Thi cũng vội xách túi đựng đồ đi nhanh vào, cánh cổng cũng tự động đóng lại.

Khi bước vào căn biệt thự, Thi lại ngạc nhiên há hốc mồm tập hai, rộng quá vậy trời!????

Bộ sofa đỏ, TV, dàn máy hát volume, toàn bộ cửa đều làm bằng kính trong suốt sát sàn, chiếc rèm trắng pha đen có hoa văn điểm lên nhìn ra bên ngoài là chiếc hồ bơi rộng lớn với nước trong veo, không gian phòng khách lại rất rộng lớn. Đó chỉ là phòng khách mà đã chiếm gần căn nhà tình thương.

Thi nhìn vào trong hình như là phòng bếp, còn chiếc cầu thang trắng dẫn lên tầng lầu chắc hẳn là phòng ngủ.

Thật sự rất ngưỡng mộ, rất ngưỡng mộ!!!

Trong lòng Thi không ngừng la hét rằng rốt cục đây là nhà hay sao? Nếu được cho cô ở đây luôn đi, làm ôsin cho anh cũng được.

-Ê, ê...

Khiết Đạt thấy Thi cứ thờ người lại nhìn chăm chăm một chỗ, quơ tay vài cái trước mặt Thi.

Thi tỉnh người, nhìn Khiết Đạt đang đứng trước mặt mình, khuôn mặt đẹp đến mức khiến người đối diện phải xao xuyến muốn chiếm hữu có nó, nụ cười lại rất ấm áp mang chút gì đó trẻ con, còn có đôi mắt đẹp để kia.

Thi chưa bao giờ động lòng với người con trai nào, cũng chưa thấy ai đẹp cả, nhưng từ khi gặp Khiết Đạt thì cô mới nhận ra, hóa ra từ trước đến giờ, ông trời bắt cô phải chờ anh, chờ gặp anh để hiểu cảm xác nhớ mong một người là thế nào.

-Làm gì mà đỏ mặt hết vậy?-Khiết Đạt thấy mặt Thi đỏ ửng cả lên, hỏi

-À, không, không có gì, chắc là nắng nên...-Thi né tránh, hai tay ôm má mình

-Ừ, tôi dẫn em với Tiểu Lạc lên phòng đẹp đồ, sau đó xuống nhà làm cơm ăn, trách nhiệm nấu cơm, giao em đó Thi.

-Nhưng... đây là nhà anh, anh là chủ sao lại bắt khách nấu cơm?

-Đó là chuyện của anh, còn em chỉ cần nấu cơm anh cho em tá túc một đêm.-Khiết Đạt cho đó là tất nhiên

-Hơ, có chủ nhà nào lại như anh không?-Thi bất mãn nói

-Thế nào, em có ý kiến gì? Còn không anh cho Tiểu Lạc ở lại còn em ra ngoài tìm nhà trọ đi.-Khiết Đạt nói, sau đó dẫn Tiểu Lạc đi lên lầu

-Anh... sao lại có người chủ nhà kì cục như anh chứ?-Thi không tán thành, liền chạy theo

-Em còn bép xép nói nữa anh không nể nang đá em ra khỏi nhà.

-Nhưng... anh cũng phải tiếp đãi khách sao lại bắt khách tiếp đãi ngược lại anh!?

-Không tin lời anh nói sao?

-Tin, nhưng mà...

-Không nói nhiều, sắp xếp hành lí xuống nhà nấu cơm cho anh.

-Hớ, anh... vô lí, vô lí, thật sự rất vô lí.

...

Trên chiếc bàn dài kính trong suốt trải khăn bàn trắng tinh khôi, mùi thức ăn ngào ngạt bay lên từng ngọn khói nghi ngút, Thi nhìn những đĩa thức ăn được mình bày lên bàn hài lòng với thành quả một tiếng mình đã chuẩn bị, tháo chiếc tạp dề ra, sau đó nhìn Khiết Đạt cùng Tiểu Lạc đã ngồi sẵn vào bàn.

Khiết Đạt nhìn mấy món ăn, canh cà tím đậu phụ, gà xào thập cẩm, tôm xào súp lơ. Trang trí bắt mắt, mùi thơm ngào ngạt, màu sắc đẹp mắt, nhìn qua đã thấy thèm.

-Tôi chỉ thấy mấy thứ này trong tủ lạnh thôi, anh ăn tạm còn không ngon thì... chắc đi tiệm ăn.-Thi gãi đầu ngượng nghịu nói

-Ăn thử rồi biết thôi, Tiểu Lạc em ăn đi.-Khiết Đạt cầm đũa lên gắp một con tôm cho Tiểu Lạc, sau đó chính mình cũng thử một miếng

Thi nhìn sắc mặt của Khiết Đạt, âm thầm chờ anh cho ý kiến, cô nấu không ngon nhưng mà cũng tạm tạm, anh lại là một thiếu gia ăn toàn sơn hào hải vị, mấy món này bằng gốc gì với những món anh ăn qua, chỉ mong anh không chê là tốt rồi.

-Thế, nào?-Thi thấy anh ăn xong rồi sắc mặt không thay đổi gì cả, hỏi

-Ăn được không khó nuốt, em ngồi xuống ăn luôn đi.-Khiết Đạt gặt đầu, sau đó gắp thêm một miếng bỏ vào chén

-Thật sao? Anh thích thì quá tốt rồi.-Thi vui mừng không thôi, sau đó cũng ngồi vào bàn

-Chị Thi là nấu ăn ngon số một, còn chị Hạ Đồng nấu ăn chẳng ngon tí nào.-Tiểu Lạc ngồi trên ghế cao thả chân xuống vừa ăn vừa đung đưa nói

-Chị Hạ Đồng nấu ăn tệ lắm sao?-Khiết Đạt nhìn Tiểu Lạc hơi ngạc nhiên

-Dạ phải, chị ấy vào bếp bao giờ cũng làm hư đủ thứ.

Khiết Đạt im lặng, có lần anh nhớ Dương Tử vô tình nói với anh, hôm nay anh đã ăn món cơm rang trứng rất ngon, ngon như Ân Di nấu, lúc đầu Khiết Đạt chỉ nói đùa rằng Hạ Đồng tài đến mức làm Dương Tử thích món cơm rang trứng cô làm, Khiết Đạt còn nghĩ rằng Hạ Đồng có tài nấu ăn rất giỏi, đến hôm nay Tiểu Lạc nói Hạ Đồng nấu ăn rất tệ, nhưng mà Dương Tử lại nói cơm rang trứng cô làm rất ngon.

Vì sao lại thế? Không lẽ....

Hai người bạn họ qua Paris, Dương Tử chưa nghe lời ai qua Paris thăm ba mình, mà lại nghe Hạ Đồng, chẳng lẽ là... yêu!???

Sao lại có thể? Rõ ràng Dương Tử nói không thể yêu ai sao? Lúc đầu cũng đã nói không yêu Hạ Đồng mà???

-Khiết Đạt, sao anh không ăn nữa? Không ngon nữa sao?-Thi thấy Khiết Đạt dờ dẫm người hỏi

-Đột nhiên thấy ăn không vô, anh lên phòng trước, em với Tiểu Lạc cứ ăn đi.-Khiết Đạt nói dứt câu sau đó bỏ lên trên lầu

Thi nhìn bóng lưng của Khiết Đạt, không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy chua xót đau lòng là lạ, cảm thấy những món ăn trên ban nhặt nhèo hẫng đi không còn ngon như lúc nãy nữa.

-Tiểu Lạc, em ăn nhiều một chút, chúng ta ở tạm nhà anh Khiết Đạt đợi khi nào chị Hạ Đồng đi cùng anh Dương Tử về rồi chúng ta đếm tìm chị ấy.-Thi xoa đầu Tiểu Lạc đang ăn rất ngon miệng nói

-Dạ.

Tiểu Lạc gật đầu sau đó cúi đầu ăn tiếp.

...

123. Chương 124. Cùng Cưới Ngựa.

Chương 124: Cùng cưới ngựa.

Quay trở lại Paris, sau một đêm dài trời lại thay màn trời đêm đen tối thành màu xanh đầy sức sống tươi mới, Hạ Đồng sau khi VSCN xong thì cùng Dương Tử đi xuống ăn sáng, chỉ là sắc mặt của không tốt cho lắm.

Từ tối qua tới giờ, mặt anh chẳng lấy có một nụ cười với cô.

Hạ Đồng nhìn những thức ăn đã được phục vụ đem lên bày lên bàn, Foie gras (gan ngỗng kiểu Pháp), gà nấu nho khô Pháp, bánh mì Pháp, Pate gan gà kiểu Pháp, rượu vang Pháp, cả đĩa bánh macaron nữa chứ.

Tất cả đều là đặc sản của nước Pháp.

Hạ Đồng nhìn thôi cũng đã thèm, muốn chảy cả nước bọt.

-Đều là cho hai chúng ta ăn sao?-Hạ Đồng chỉ từng món trên bàn hỏi

-Phải.-Dương Tử cầm chiếc khăn trắng trên bàn, động tác linh hoạt để trên đùi mình

-Vậy, tôi có thể ăn chúng phải không?

-Ừ.

-Tôi không khách sáo.

Hạ Đồng chỉ chờ một chữ ừ này của anh thôi, nãy giờ cô chờ lâu lắm rồi.

Hạ Đồng không cần thể diện ăn một cách thoải mái.

Dương Tử hơi cong môi, thói quen cách ăn uống anh đã sớm quen thuộc, mặc kệ người khác nói gì thì anh không quan tâm nữa, miễn cô ăn thấy thoải mái là được rồi.

Hạ Đồng đang ăn rất ngon thì từ đâu một chiếc khăn đưa đến miệng mình chậm rãi lau giúp miệng cho cô, Hạ Đồng sững sờ ngược mặt nhìn Dương Tử đang dùng khăn lau miệng mình.

Hạ Đồng đỏ mặt, ngăn người nhìn Dương Tử, anh chưa đói, dịu dàng, ầm ập đến thế. Có phải những ngày qua cô đang trong một giấc mơ dài, còn là một giấc mơ đẹp không? Nếu thế, cho cô mãi trong đó đi, đừng ép cô bước ra giấc mơ đó.

-Em xem ăn đến dính dầu mỡ lên miệng.-Dương Tử vừa cảm rằm vừa lau miệng giùm cô

-Có, có hả? Để tôi tự lau.-Hạ Đồng ngược mặt đỏ lựng, lấy chiếc khăn từ tay anh tự lau miệng mình

Dương Tử tay rơi vào không trung một lúc, sau đó chậm rãi thu về, tâm tình vài phần không tốt.

Lau miệng mình xong, muốn ăn thêm nữa nhưng không hiểu sao lại không thể ăn, hình như cô làm anh buồn thì phải? Anh có lòng tốt lau miệng giúp cô thể mà cô lại...

-Sao không ăn nữa? Không ngon sao?-Dương Tử thấy cô cứ cúi đầu nhìn chén mình, không gấp thêm thức ăn nữa hỏi

Hạ Đồng lắc đầu ngoe nguẩy, buông đũa xuống, nói:

-Không ăn nữa, tôi no lắm rồi.

-Ừ.

-Khi nào, chúng ta về Việt Nam?-Hạ Đồng uống một ít nước hỏi anh

-Sáng sớm.

-Có chuyện này...-Hạ Đồng đặt ly nước xuống bàn, ngập ngừng nhìn anh

-Việc gì?

-Cái đó... anh không định thăm ba anh thêm lần nữa sao?-Hạ Đồng phải thu hết can đảm mới dám hỏi anh

-Không.-Dương Tử không suy nghĩ nói ra một chữ

Hạ Đồng hơi thở dài, lại không muốn chọc anh thêm đành im lặng.

Không khí xung quanh như im bật, chỉ nghe tiếng thở đều đặn của anh, tuy không có gì là tức giận, buồn bực hay là đau lòng nhưng cô hiểu rõ anh đang đấu tranh bên trong bản thân mình rất nhiều.

Như trải qua nửa thế kỷ, Dương Tử mới thôi im lặng, đứng dậy nói một câu rồi bỏ đi.

-Đi, tôi dẫn em đến lâu đài Versailles.

Versailles???

Lâu đài đó rất đẹp nha, lại nổi tiếng nữa, nếu đến Paris phải đến Versailles một lần. Chuyến đi lần này cô quá lời rồi còn gì?

Hạ Đồng hí hửng liền với tay cầm chiếc macaron mới đuổi theo anh.

Versailles là lâu đài dành cho vui và hoàng hậu ở Paris, vua Louis XIII, XIV, XV, XVI đều ở Versailles, cả tòa lâu đài đều chạm trổ dát vàng, điêu khắc kiến trúc thời cổ xưa.

Hạ Đồng mặt không thể biểu lộ ngạc nhiên hơn nữa nhìn lâu đài Versailles, sau đó liền chạy vào trong xem.

-Oa, oa...-Hạ Đồng chạy đến lung tung, ngay cả tường cũng được cô xem rất cận kề, đã vậy đến sàn nhà cũng chẳng tha

Dương Tử đi phía sau, bắt giắc cười, bó tay với cô.

Hạ Đồng cùng Dương Tử đi một lát thì đến phòng Gương, gọi nó là phòng Gương vì xung quanh nó có rất nhiều chiếc Gương.

Nếu chỉ dùng từ đẹp, trắng lệt, nguy nga thì vẫn chưa đủ đối với lâu đài Versailles.

Sau một màn “ôm, hôn, lưu luyến, nuối tiếc” Versailles, Hạ Đồng cúi cùng cũng thỏa hiệp rời khỏi lâu đài, cùng anh đi dạo phố Paris.

Cô tưởng Dương Tử dẫn cô đi đâu chơi nữa, ai mà ngờ lại dẫn đến trường đua ngựa. Hạ Đồng vốn không biết cưỡi ngựa nên ngồi ở chiếc bàn nghỉ có chiếc dù trắng che nắng, ngồi từ đằng xa thấy anh đang cưỡi một con ngựa cao to, tực thể oai phong, vẻ mặt nghiêm trang, khí thế phi phàm, khiến người khác quá sốc.

Nhìn anh cứ như một hoàng tử trong truyện cổ tích, cưỡi ngựa oai hùng đi tìm công chúa của mình.

124. Chương 125. Tàn Nhẫn Lần Hai.

Chương 125: Tàn nhẫn lần hai.

Trong một ngày, anh dẫn cô đi tham quan các địa điểm lớn nhỏ tại Paris, bao gồm quảng trường Concorde, Khải Hoàn môn, nhà thờ Đức Bà Paris. Cô chơi đến vô cùng vui vẻ, quả thật vui đến quên cả trời đất. Một ngày trôi qua, hồn nhiên không biết mệt. Sắp đến hoàng hôn, mới phát hiện tay chân rã rời.

Hai người dọc theo đại lộ Champs-Élysées đi dạo chậm chậm, đi qua cả cửa sổ nhộn nhịp sang trọng, đi đến con đường sỏi đá có lịch sử lâu đời. Hai bên đều mang kiến trúc cổ xưa, được bao phủ bởi cây cối. Trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh và coffee, mùi hương của nước hoa.

-Tôi, tôi không xong rồi, tôi muốn nghỉ một chút.-Hạ Đồng than mệt, ngồi ở bên đài phun nước nghỉ ngơi, Dương Tử cũng ngồi cùng cô

Anh không khỏi mỉm cười, vừa nãy là ai dư sức, còn bắt anh chụp hình, còn ăn cái này mua cái kia, bày ra rất nhiều kiểu, còn cho rằng cô còn có thể đi nhiều hơn, thì ra cũng biết mệt.

-Hạ Đồng, là cậu sao?

Đột nhiên từ xa vang lên một giọng nói nữ, thanh âm mượt mà dễ nghe lại pha chút gì đó tinh nghịch.

Hạ Đồng giật mình ngẩng đầu nhìn, lại thấy Bạch Mai đang đứng trước mặt mình, nụ cười hiền hòa trên môi.

-Bạch Mai, sao cậu ở đây?-Hạ Đồng có chút bất ngờ cùng vui mừng đứng lên

-Ba tớ đi công tác bên này nên mình đi theo, sao cậu cũng ở đây?-Bạch Mai cười vui vẻ đáp

-À mình qua đây có tí chuyện.-Hạ Đồng gãi đầu nói

-Vậy sao? Ah, người bên cậu chẳng phải là hội trưởng sao?-Bạch Mai như là vô tình bắt gặp sự hiện diện của Dương Tử, liền giả hốt hoảng kêu lên

Hạ Đồng miễn cưỡng cười, nên nói sao đây?

Dương Tử từ đầu đến cuối đều quan sát Bạch Mai, không hiểu sao anh luôn cảm thấy cô ta có gì đó giả tạo cùng nguy hiểm.

-Chào anh hội trưởng, em tên Bạch Mai là bạn của Hạ Đồng.-Bạch Mai nở nụ cười nhìn Dương Tử nói

-Ừ.

Dương Tử ừ một tiếng thay cho lời chào, tùy tiện qua loa nói.

Bạch Mai hơi bực tức, dù sao cô ta cũng chào anh thì anh cũng đáp lễ lại một câu chào chứ?

-Bạch Mai, gặp được cậu ở đây tớ vui lắm, chúng ta cùng đi đi.-Hạ Đồng vội lên tiếng

-Tốt quá, tớ còn buồn vì không có ai đi tham quan Paris cùng mình, có cậu thì vui quá.-Bạch Mai cười tươi khoác cánh tay Hạ Đồng

-Hay quá, đi thôi.

Hạ Đồng cũng cười tươi đáp, sau đó cả hai khoác tay nhau đi.

Dương Tử ánh mắt đen hơi động, lạnh lùng nhìn Bạch Mai đang cười nói vui vẻ bên cạnh cô, trong lòng không mấy vui vẻ, là anh đa nghi sao?

Bầu trời Paris sập tối, màn đêm bao quanh cả “kinh đô ánh sáng” nhưng mà những ánh đèn cao tầng, những ánh đèn chớp nhoáng trên tán lá cây cao vút cả ánh sao sáng lấp lánh trên bầu trời cao. Mọi thứ đều sáng rực, đều đẹp đẽ như cái tên của nó “kinh đô ánh sáng.”

Cả buổi chiều hôm nay, Hạ Đồng cùng Bạch Mai đi chơi rất vui, cả hai đến Disneyland Paris chơi, còn đi đến tiệm bánh Du Pain et Des Idées ăn các loại bánh ngon nổi tiếng có ở Paris trong tiệm bánh này. Buổi đi chơi thật sự rất vui!!!

-Bạch Mai, hôm nay tớ rất vui, có thể đi cùng cậu thật sự rất thích.-Hạ Đồng hoàn toàn từ tận đáy lòng nói

-Tớ cũng thế.-Bạch Mai cười đáp

Hạ Đồng lúc này mới để ý Dương Tử này giờ vẫn luôn đi phía sau cả hai, vậy mà cả chiều từ khi gặp Bạch Mai, cô quên mất sự hiện diện của anh.

-A, Dương Tử anh có mệt không?-Hạ Đồng quay sang nhìn anh hỏi

-Không.

Dương Tử đáp, mặc dù anh nghi ngờ Bạch Mai nhưng mà từ chiều đến giờ cô ta chỉ là đi chơi với Hạ Đồng ngoài ra không có ý đồ gì cả.

-Để tôi đi mua nước cho anh, Bạch Mai cậu cũng uống nhé.-Hạ Đồng tâm trạng rất tốt

-Được.-Bạch Mai đáp

-Không...

Dương Tử còn định bảo không cần nhưng cô đã chạy đi đến một tiệm nước gần đây.

Dương Tử khẽ lắc đầu, cô luôn tự ý làm mọi ý mà chẳng nghe ý kiến của anh gì cả.

-Anh Dương Tử...-Bạch Mai dửng dưng về ngây ngô gọi tên Dương Tử

Dương Tử hơi nhíu mày nhìn Bạch Mai, ý bảo có việc gì.

-Khi này chúng ta chưa có dịp nói chuyện, có thể nói chuyện với nhau không?-Bạch Mai cười ngọt ngào hỏi

-Có gì nói đi, đừng nói nhiều nữa.-Dương Tử nhàm chán nói

-Anh hình như rất có ác cảm với em?

-Thế thì sao?-Dương Tử thờ ơ hoàn toàn không có ý muốn trả lời

-Là vì anh nghĩ em tiếp cận Hạ Đồng có mục đích sao?

-Đó là cô tự suy nghĩ.-Dương Tử lạnh nhạt đáp

-Thế, anh yêu Hạ Đồng sao?-Bạch Mai thanh âm sắc bén hỏi

-Có liên quan đến cô không?-Dương Tử hơi giật mình, nhưng sau đó liền lấy lại bình tĩnh

-Em chỉ hỏi thế thôi, Hạ Đồng là một cô gái tốt, anh không yêu bạn ấy thì đừng trêu chọc bạn ấy.

-Cô biết gì mà nói?-Dương Tử lãnh đạm đánh ánh mắt sắc lạnh qua cho Bạch Mai

Trêu đùa cô sao? Làm gì có lần hai? Anh bảo vệ yêu thương cô không hết thì làm sao trêu đùa cô chứ?

-Thật sự là em không biết nhưng mà Hạ Đồng nói với em bạn ấy yêu anh Lăng Hạo, anh Lăng Hạo cũng yêu bạn ấy, chỉ vì sợ anh hủy hợp đồng mới nói yêu anh nghe theo anh thôi.-Bạch Mai lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng đánh vào tâm can của Dương Tử

-Cô nói cái gì? Hạ Đồng nói thế sao?-Dương Tử có chút kích động gất gao hỏi

-Anh phải tin, chuyện hợp đồng ký kết bạn ấy đều nói rõ em biết, cả việc anh từng yêu chị Ân Di, chuyện anh và anh Lăng Hạo, cậu ấy còn nói người cậu ấy yêu là Lăng Hạo, không phải anh.-Bạch Mai nói thầm cười

Dương Tử như con thú dữ bị chọc giận, hai tay siết chặt nổi đầy gân xanh, những bí mật đó không phải cô cũng nói cho ai biết cả, trừ phi là người cô cực tin tưởng. Giờ phút này Dương Tử đã bị lời nói của Bạch Mai tác động vào, không nhìn thấy nụ cười đắc ý của cô ta.

Hạ Đồng cầm ba ly nước trên tay, vui vẻ quay lại chỗ lúc nãy, lại thấy cả hai đang nói gì đó, định tiến lên kêu thì đã bị giọng nói của Dương Tử làm đứng lại.

-Cô nói đúng, tôi phải tin cô, những chuyện đó không phải dễ dàng nói cho ai biết cũng được. Đã thế tôi nói cho cô biết, tôi chẳng qua như lời cô nói chơi đùa Lâm Hạ Đồng, có trách thì trách cô ta là người Lăng Hạo yêu, thứ của Lăng Hạo tôi nhất định không để cậu ta có.

-Anh sao lại có thể làm thế? Hạ Đồng tốt đến thế sao anh lừa gạt bạn ấy?

Bạch Mai hốt hoảng kêu to, cô ta đã sớm thấy Hạ Đồng quay lại vừa vặn lúc Dương Tử nói câu lúc nãy, trong lòng cười chiến thắng.

_Lộp... bộp...

Ba ly nước trên tay của Hạ Đồng rơi xuống nền đất, cô thất thần nhìn tấm lưng rộng lớn của Dương Tử, hai tay run rẩy. Hai lần, đã hai lần, vì sao lần nào cũng là thế này? Để cô biết sự thật tàn khốc này.

Dương Tử giật mình quay đầu lại, sắc mặt tối sầm.

Cô đã nghe sao? Không được, cô không được nghe lời lúc nãy anh nói, đó là do anh kích động mới nói thế.

-Hạ Đồng...

Bạch Mai giả hốt hoảng gọi tên cô.

Hạ Đồng bây giờ cảm thấy mọi thứ đều tan vỡ, khung cảnh sáng rực dưới ánh đèn đêm phút tốc tối tăm đi, lòng ngực cô phập phồng, không khí như bị rút cạn gần như làm sao nghẹt thở.

-Dương... Tử, tôi hỏi anh... lời lúc nãy... là thế nào?-Hạ Đồng bờ môi run rẩy hỏi anh

-Hạ Đồng... không phải... không phải...-Dương Tử chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi thế này, anh sợ cô hận anh càng thêm cách xa anh

-Không phải? Đồ tồi, một lần chưa đủ sao? Tôi luôn nói với mình anh sẽ không gạt tôi nữa, vậy mà... vậy mà vẫn có lần thứ hai? Dương Tử... chẳng phải tôi bảo anh đừng làm tôi ngờ nhận sao?-Hạ Đồng như phát điên la toáng lên, nước mắt dài nhanh chóng rơi ra khỏi hốc mắt đỏ hoe

-Không phải... Hạ Đồng... nghe anh giải thích đi...-Dương Tử gấp gấp đi đến níu tay cô, gần như cầu xin cô chịu nghe anh nói

-Dương Tử... anh có biết tim tôi rất đau không? Vì trả thù Lăng Hạo mà anh đem tôi ra làm trò đùa... lúc trước tôi yêu anh bao nhiêu thì bây giờ tôi đối với anh càng hận bấy nhiêu... Lâm Hạ Đồng tôi sẽ không bao giờ lại yêu anh, ngu ngốc lần thứ ba.

Hạ Đồng hất tay Dương Tử ra, nước mắt càng rơi nhiều, chan hòa cả khuôn mặt.

-Xin lỗi... xin lỗi... nhưng mà em nghe anh nói đi...

Hạ Đồng đau đớn cõi lòng lắc đầu vô lực, cô đối với anh đã không còn niềm tin rồi, chuyến đi đến Paris này, cuối cùng cũng chỉ vui vẻ được ba ngày, cô quá ngu ngốc lại nói với bản thân rằng Lâm Hạ Đồng mấy tin

lời Dương Tử một lần nữa đi, tiếp tục yêu anh ấy đi, đến cuối cùng, mọi cố gắng của cô đều bị chính anh đánh tan lần hai.

Hạ Đồng nhìn Dương Tử trong màn nước mắt, giây phút nghe câu nói đó, tim cô gần vỡ vụn, lòng ngực như bị tảng đá lớn đè lên rất khó thở.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn vươn ra che đi đôi mắt nhòe lệ của cô.

125. Chương 126. Sẽ Từ Từ Yêu Anh.

Chương 126: Sẽ từ từ yêu anh.

Lăng Hạo từ phía sau dùng bàn tay to lớn của mình che đôi mắt nhắm lệ của cô lại, anh cảm nhận được nước mắt cô càng rơi nhiều hơn, ướt cả bàn tay anh.

-Dương Tử, tao tuyệt đối sẽ không để Hạ Đồng vì mày khóc thêm lần nào nữa, đây là lần cuối cùng mày thấy em ấy khóc.-Lăng Hạo giọng đầy chắc nịch nói

Dương Tử hoàn toàn không còn sức lực để đôi co với Lăng Hạo, bây giờ ah chỉ quan tâm cô, anh chỉ quan tâm cô đang suy nghĩ gì?

Vì sao anh luôn làm cô đau lòng, làm cô khóc?

Hạ Đồng hai tay vấu chặt vạt áo của mình, run rẩy cắn môi không để tiếng nấc yếu đuối vang lên.

-Hạ Đồng, đi theo anh.-Lăng Hạo ghé sát tai Hạ Đồng nói

-Hạ Đồng, nghe anh giải thích đi... không phải như những gì em nghe đâu... đó là anh kích động thôi...-Dương Tử gấp gấp giải thích, định đi đến kéo cô lại nhưng mà bị Lăng Hạo ngăn cản

-Mày, chính thức mất người con gái yêu mày, từ nay về sau tao không cho phép mày đụng vào bạn gái tao.-Lăng Hạo kéo cô đứng phía sau lưng mình, nhìn Dương Tử nhếch mép cười

Lăng Hạo không cho Dương Tử cơ hội giải thích với cô, nói xong câu đó liền kéo cô đi khỏi.

Dương Tử định đuổi theo nhưng chỉ đi được vào bước liền bị Bạch Mai đứng cản trước mặt.

-Tránh ra.-Dương Tử gần giọng quát, nhìn hai người bỏ đi trong lòng gấp gấp không thôi

-Không phải anh nói chỉ chơi đùa sao? Thế thì giải thích làm gì cơ chứ?-Bạch Mai không tránh ra

-Cô biết gì mà nói? Cô...-Dương Tử đang nói đột nhiên im lặng, sắc mặt u ám

-Là cô cố tình làm tôi nói thế?-Dương Tử lãnh đạm nói, thanh âm sắc lạnh tột cùng

-Anh dựa vào gì nói tôi cố ý? Là tôi chỉ hỏi anh, anh nói ra đó thôi, bây giờ quay sang nói tôi.-Bạch Mai làm như mình không liên quan, thản nhiên nói

-Trịnh Bạch Mai, tốt nhất là không phải cô, nếu không tôi nhất định làm cô hối hận.

Dương Tử hận không thể tiến lên bóp chết cô ta, nếu anh không dễ bị cô ta làm tác động thì đã không ra nông nỗi này.

Vì sao anh dễ dàng tin lời cô ta nói thế chứ? Cô ta cố ý làm anh và cô xích mích xung đột là có ý đồ gì? Không lẽ... là Lăng Hạo!???

-Nói, là Lăng Hạo kêu cô làm thế đúng không?-Dương Tử ánh mắt hàn học nhìn Bạch Mai

-Anh đang nói sáng gì thế? Tự anh nói ra còn gì, tôi nào ép anh.-Bạch Mai giả tức giận, gắt anh

-Tốt nhất là như thế, nếu tôi biết là hai người làm thì chắc chắn hai người không xong với tôi đâu.-Dương Tử lạnh lùng buông lời cảnh cáo

-Cho dù anh có đe dọa thế nào tôi vẫn nói, tôi không có cùng anh Lăng Hạo cố ý làm Hạ Đồng hiểu lầm anh, là do tự anh làm thôi.-Bạch Mai có chút chột dạ lại sợ hãi trước khí thế bức người của anh nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói

-Cái đó thì cô tự biết.

Dương Tử hừ lạnh, sau đó không thèm đếm xỉa đến Bạch Mai sẩy bước rồi đi theo theo sự lạnh giá bao quanh xung quanh.

Bạch Mai khẽ thở phào, cô cũng không muốn, nhưng mà cô cũng vì bị ép buộc thôi, nếu không cô chắc chắn là một người bạn tốt với Hạ Đồng.

...

Lăng Hạo cùng Hạ Đồng ngồi trong chiếc Lamborghini, đậu bên bờ sông Seine. Đôi mắt vốn trong trẻo vui tươi của cô sớm đã bị màn sương che mờ, nước mắt chảy dọc hai bên khóe mắt.

-Hạ Đồng, bây giờ em đã biết Dương Tử là con người như thế nào rồi chứ?-Lăng Hạo quay đầu nhìn cô, đau lòng nói

Hạ Đồng không đáp mà chỉ để từng giọt nước mắt rơi xuống.

Có ai hiểu cảm giác lúc này của cô không? Người cô yêu, hai lần lừa gạt làm cô đau lòng, bao nhiêu đó là đủ lắm rồi, từ giờ trở đi cô không ngu ngốc một lần nữa, tim cô đã quá mức chịu đựng rồi.

-Hạ Đồng, hà cớ gì cứ ép bản thân mình đau khổ, từ bỏ cậu ta đi, cậu ta không yêu em.-Lăng Hạo lời nói có chút khuyên nhủ cùng chua xót thay cô, vươn tay ra lau nước mắt cho cô

Hạ Đồng để Lăng Hạo lau nước mắt ỉnh, càng lúc càng khóc nhiều hơn, không kiềm được nữa mà vươn hai tay ra ôm lấy anh. Giây phút ấy cô như vỡ òa trong nước mắt, chỉ biết khóc trong lòng của Lăng Hạo.

-Không sao rồi, cậu ta không xứng để em đau lòng.

Lăng Hạo hơi bất ngờ nhưng sau đó cũng vòng tay ôm lấy cô, vỗ về bờ vai gầy đang run rẩy của cô.

Anh biết cô rất đau lòng, nhưng mà chỉ có cách này anh mới có được cô, anh nhất định sẽ làm cô hạnh phúc, không làm cô đau khổ.

-Lăng Hạo... em... em là một đứa ngu ngốc... rất ngu ngốc...-Hạ Đồng khóc òa, hai tay vấu chặt vạt áo Lăng Hạo

-Phải, em ngu ngốc nhưng mà là Dương Tử lợi dụng sự ngu ngốc đó của em, không phải do em.-Lăng Hạo khẽ thở dài, nhìn cô đau lòng như thế, lòng anh cũng đau không kém

-Lăng Hạo... vì sao... em không thể ngừng yêu anh ấy... vì sao anh tốt với em như thế em lại không yêu anh... là do em quá ngu ngốc... ngu ngốc tin tưởng anh ấy lần nữa... Lăng Hạo anh nói đúng... anh ấy chỉ lợi dụng em... anh ấy yêu chị Ân Di, không phải em...-Hạ Đồng nấc lên từng đợt, yếu ớt nói

-Không sao, mọi chuyện qua rồi, nghe anh, đừng yêu cậu ta nữa, để anh yêu em, được không?

-...

-Em không cần chấp nhận vội, anh sẽ từ từ làm em yêu anh, em đừng bận tâm đến Dương Tử nữa.-Lăng Hạo hơi đẩy cô ra, xoa má cô

-Lăng Hạo... được, em sẽ yêu anh... em sẽ yêu anh...-Hạ Đồng nở nụ cười mặc dù lệ vẫn tuôn rơi

Lúc đau lòng chỉ có Lăng Hạo bên cô, lúc cô gặp khó khăn chỉ có Lăng Hạo giúp cô, lúc cô cần người an ủi cũng chỉ có Lăng Hạo, một người con trai tốt như Lăng Hạo đáng lẽ cô nên yêu anh, vì sao lại cứ đâm đầu vào Dương Tử để rồi tự mình đau.

-Hạ Đồng, anh rất yêu em... anh hứa sẽ không làm em khóc lần nào.-Lăng Hạo khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, hơi nhào người hôn lên trán cô đầy yêu chiều

Hạ Đồng khẽ nhắm mắt, hơi ầm từ nụ hôn nhẹ nhàng này của anh làm lòng cô cảm thấy rất yên bình, lại vui đi chút bất lực trong mình, Lăng Hạo, em cũng sẽ từ từ yêu anh, như em đã yêu anh ấy.

...

-Chị Sa Sa, Hạ Đồng đã hiểu lầm anh Dương Tử, chắc hẳn sau này cô ta không bám theo anh Dương Tử nữa.-Bạch Mai ngồi trong phòng ở khách sạn, nói

[...Tốt lắm, chỉ còn một chuyện cuối cùng cô sẽ có thể giúp ba cô...]-Sa Sa giọng nói đầu dây bên kia hoàn toàn cay độc

-Sao? Không phải chỉ làm cho Hạ Đồng và anh Dương Tử hiểu lầm sao?-Bạch Mai hơi nhú mày, rõ ràng lúc đầu chỉ có làm thế thôi, sao bây giờ lại còn một chuyện chứ?

[...Thế nào? Cô đang chấp vấn tôi sao?...]-Sa Sa giọng không vui hỏi

-Không ạ. Chị cần em làm gì?

Bạch Mai hơi nhượng bộ, dù sao thì chị ta cũng đang nắm điểm yếu của Bạch Mai, không thể chọc chị ta.

[...Giết chết Lâm Hạ Đồng...]-Sa Sa ác độc nói hết câu

-Sao? Giết Hạ Đồng?-Bạch Mai ngạc nhiên càng sợ hãi, cô ta sợ hãi Kim Sa Sa, chị ta đúng là độc ác, vì một người con trai không yêu mình mà giết người

[...Nhanh chóng giết cô ta, công ty ba cô, sắp chịu không nổi rồi...]

Sa Sa thúc giục đồng thời cảnh cáo, sau đó tắt máy.

Bạch Mai hoảng sợ, kêu cô ta giết chết người, là chuyện không thể, cô ta dù sao cũng vì công ty ba mình mới làm theo lời Kim Sa Sa, chỉ cần làm Hạ Đồng rời xa Dương Tử thôi, sao bây giờ lại thành giết người?

Cô ta nên làm thế nào đây?

126. Chương 127. Náo Loạn Ở Trường.

Chương 127: Náo loạn ở trường.

Chuyến bay tư nhân từ Paris đáp xuống sân bay riêng ở Việt Nam, Lăng Hạo cùng Hạ Đồng đi xuống máy bay. Tối qua cô muốn anh giúp cô đưa cô trở về Việt Nam ngay, anh liền kêu người chuẩn bị máy bay đi trong đêm, tối qua cô khóc rất nhiều nên vừa ngồi lên máy bay đã ngủ say.

-Anh đưa em về nhà Chính.-Lăng Hạo không muốn nói câu này chút nào nhưng mà miễn cưỡng bản thân

-Lăng Hạo... em không muốn...-Hạ Đồng lắc đầu ngoe nguẩy

-Vậy thì anh đưa em về nhà anh.

Hạ Đồng gật đầu.

Nói rồi cả hai lên chiếc Camry (2015) rời đi.

...

Thi ở trong nhà Khiết Đạt buồn chán ngồi xem tivi với Tiểu Lạc, ngày nào Khiết Đạt cũng sáng đi học, chiều tối mới về đến nhà, suốt ngày cô ở trong nhà, chỉ xem phim, không lại đợi anh về.

-Chị Thi, khi nào chúng ta mới gặp được chị Hạ Đồng?-Tiểu Lạc không xem phim hoạt hình nữa, quay qua hỏi Thi

-Vài ngày nữa thôi, Tiểu Lạc, ráng chờ một tí đi.-Thi nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Lạc

-Em nhớ chị Hạ Đồng lắm.-Tiểu Lạc chu mỏ cúi đầu nói

-Ngoan đi, chị Hạ Đồng gần về rồi.

Nói gì thì nói, Hạ Đồng đúng là ham chơi, chắc là chơi vui quá quên mất đường về Việt Nam luôn rồi.

-Chị Thi, chúng ta đi tìm anh Khiết Đạt chơi đi, em muốn chơi với anh ấy cơ.-Tiểu Lạc lắc tay Thi, mấy ngày nay ở chung với Khiết Đạt tình cảm của anh với Tiểu Lạc càng ngày càng tốt

-Không được, anh ấy đang học.

-Nhưng Tiểu Lạc muốn chơi với anh ấy.-Tiểu Lạc làm nũng

-Tiểu Lạc...

-Không chịu, em muốn chơi với anh ấy.-Tiểu Lạc giãy nảy đòi Thi dẫn đến tìm Khiết Đạt

-Được, được, coi như chị sợ em.-Thi đành thuận ý Tiểu Lạc

-Huraaa, chị Thi là nhất.-Tiểu Lạc mừng rỡ sau đó nhảy khỏi ghế sofa

Thi khẽ lắc đầu, lại lo lắng, đến trường tìm Khiết Đạt có nên không? Giờ này anh vẫn đang học cơ mà, lỡ như...

Thôi, không suy nghĩ nhiều, làm Tiểu Lạc vui là tốt nhất.

Trường Nhuận Lâm...

Cả trường đang trong giờ giải lao nên ồn ào tiếng nói tiếng cười của những học viên. Khiết Đạt ngồi bên trong canteen một mình ở bàn dành riêng, buồn bã nhìn đĩa sandwich trên bàn.

Thiên thì ở Nauy cùng Tuyết Ny, vài ngày mới về, Dương Tử thì cùng Hạ Đồng đi Paris, Lăng Hạo cũng biến mất, còn mình anh ở đây, quả thật rất buồn chán.

Bây giờ anh thật muốn về nhà chơi với Tiểu Lạc, thế mà còn vui hơn, lại còn mấy món ăn của Thi làm.

-Ê, này mày thấy nhỏ nhà quê nào vào trường mình không?-một đám nữ sinh bàn tán, NS1 nói

-Thấy, nó còn dẫn theo thằng nhỏ nào nữa, nhìn hai đứa quê mùa, đi lang thang khắp hành lang hình như tìm người.-NS2 nói tiếp

-Sao lại để thứ đó vào trường mình, đúng là không còn hội trưởng hội phó không quản lý được mà.-NS3 tiếp

-Nhỏ đó còn hỏi lớp 12A ở đâu nữa, chẳng nhẽ nó quen ai ở lớp đó? Nhưng làm sao có ai quen nó.-NS4

-Chắc là từ quê lên nên muốn mời chào, giống như con nhỏ lớp 11A1 đây mà.

Khiết Đạt nghe từ này hơi nhú mày, lại nghi ngờ có phải là Thi và Tiểu Lạc không? Vẫn là đi xem là chắc ăn nhất.

Anh đứng bật dậy, sau đó đến đám nữ sinh, có chút gấp gáp hỏi:

-Người mà các người nói đang ở đâu?

-Khiết Đạt, anh quen nó sao?

-Nói.-Khiết Đạt khó chịu, anh không có thời gian mà nói chuyện nhảm với đám người này

-Ồ, ở gần khu mười hai.

Đám nữ sinh có chút lấp bắp, Khiết Đạt trong mắt họ là một người vui vẻ, có thể nói là thiên thần của họ cười, vậy mà hôm nay anh cũng có lúc khó gần đến thế.

Khiết Đạt nghe xong liền khẩn trương đi lên khu mười hai, mong là Thi và Tiểu Lạc.

Thi dắt Tiểu Lạc đi dọc hành lang ở dãy lớp mười hai, chỉ là ai ai cũng nhìn Thi và Tiểu Lạc, bộ cả hai lạ lẫm sao? Sao mà nhìn dữ thế?

Đang đi thì có hai tên nam sinh lại chặn trước mặt Thi và Tiểu Lạc, Thi hơi nhú mày, nhìn hai tên con trai.

-Em gái, đi đâu lại vào đây hả?-nam sinh thứ nhất cười không ý tốt hỏi

-Tôi muốn hỏi lớp 12A1 ở đâu vậy?-Thi tưởng hai tên này có lòng tốt vui vẻ nói
-Ồ, tìm 12A1, cô em, em xem em thế này thì quen ai trong lớp ấy?-nam sinh thứ hai chế nhạo hỏi
-Tôi quen ai là chuyện của tôi.-Thi không muốn nói cô quen Khiết Đạt tí nào
-Cô em, mạnh miệng thế, vào trường này còn cao giọng sao?-nam sinh thứ nhất cười khinh nói
-Nếu hai anh không chỉ thì tôi tự tìm.-Thi liếc cả hai, sau đó dắt tay Tiểu Lạc đi
Nhưng mà lại bị hai tên đó chặn lại.
-Các người muốn gì?-Thi bực bội hỏi
-Muốn đi, dễ thế sao?-nam sinh thứ hai cười đều, sau đó động tay với Thi
Nam sinh thứ hai cũng thế mà gỡ trò.
Đám học viên xung quanh cũng thích thú xem trò vui.
Thi hừ nhạt, sau đó để Tiểu Lạc đứng phía sau, cách xa mình một khoảng.
-Chị Thi, đừng mà...-Tiểu Lạc lo sợ nói, sau đó vội bịt mắt lại
Chị Hạ Đồng còn có thể chọc, nhưng mà chị Thi thì tuyệt đối không thể đâu a.

_Bốp bốp

Quả nhiên trong không gian vang lên hai tiếng đánh chói tay, đám học viên há hốc mồm kinh ngạc nhìn, một tên bị Thi đá ngay vào bụng nằm la liệt trên sàn co người ôm bụng mình, còn tên kia bị Thi đánh ngay mặt một cái đau điếng, ôm má mà rên.

Thi chẳng qua chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm nên từ nhỏ đã học võ phòng thân.

Thi phui phui hai tay, sau đó nhìn hai tên đó, chằm chọc nói:

-Thì ra các người chỉ có nhiều.

Hai tên đó giận quá hóa thẹn, lại không dám đụng vào cô, lại nhục nhã trước mặt đám học viên kia, chỉ còn cách bỏ chạy.

Đa số những người xung quanh e dè với Thi.

Khiết Đạt đứng phái sao cười không được khúc chẳng xong, anh còn định lên giúp cô nào ngờ không cần đến anh thì cô đã giải quyết nhanh chóng gọn gàng. Đúng là Thi, hung dữ chẳng khác gì sư tử Hà Đông!!!

-Anh Khiết Đạt.-Tiểu Lạc thấy Khiết Đạt liền vui vẻ nhào đến ôm anh

-Tiểu Lạc, sao em ở đây?-Khiết Đạt ngồi xuống hỏi

-Em muốn đến chơi với anh nên kêu chị Thi dẫn em đến đây.-Khiết Đạt ngây thơ nói

-Thế thì sao chị Thi lại đến đây náo loạn?-Khiết Đạt nói đồng thời nhìn Thi, ý cười hiện sâu bên môi

Thi xấu hổ nhìn anh, mặt đỏ cả lên, lại không biết nói gì, nếu biết có Khiết Đạt ở đây cô đã làm thực nữ chịu thiệt cho xong, mất mặt quá đi!!!

127. Chương 128. Giúp Cô.

Chương 128: Giúp cô.

Thi cúi thấp đầu nhìn ly nước ép trước mặt, tay cầm chiếc muỗng khuấy tới khuấy lui, đúng là rất xấu hổ, xấu hổ không dám nhìn mặt anh nữa.

Khiết Đạt ngồi đối diện cô cùng với Tiểu Lạc buồn cười nhìn Thi. Ai đời một cô gái lại đánh với hai tên con trai đã vậy còn là trong trường Nhuận Lâm, cô lại không quen biết ai cả, lỡ không biết vô chắc có mực vào viện nằm. Cô gái này đúng là to gan!!!

-Anh Khiết Đạt, anh còn giận em với chị Thi lúc nãy đến trường tìm anh sao?-Tiểu Lạc làm mặt cún con nhìn anh, đôi mắt to tròn hiện rõ dòng chữ em xin lỗi

Thấy Tiểu Lạc bày ra mặt đáng thương cầu xin anh tha lỗi, Khiết Đạt bật cười không nổi lấy một câu, đứa trẻ này chỉ lần nào gây ra chuyện cũng làm bộ mặt ngây thơ vô tội.

-Anh Khiết Đạt làm sao giận em hả? Nhưng mà chị Thu thì đáng giận rồi, lại đi đánh nhau với nam sinh trong trường.-Khiết Đạt cười ngọt, sau đó bế Tiểu Lạc ngồi lên đùi mình

Thi giật mình, hơi len lén nhìn Khiết Đạt, lại phát hiện anh đang nhìn mình, lập tức cúi đầu, ước gì cô vô hình ngay lúc này.

-Chị Thi thật ra không muốn đánh với hai anh đó, là hai anh đó không chịu chỉ tội em lớp anh ở đâu, vả lại với tính của chị Thi đánh nhiều em còn thấy chị ra tay nhẹ rồi.-Tiểu Lạc ngồi trên đùi Khiết Đạt vừa đủ cao với tới chiếc bàn, liền chụp ly kem mà múc một muỗng ăn

-Còn nhẹ?-Khiết Đạt nghe xong đỡ khóc đỡ cười

Như thế là nhẹ sao? Dù sao Thi là con gái ra tay thế cũng gọi là nặng rồi đó.

-Tiểu Lạc, Tiểu Lạc... im...

Thi nghe xong liền xấu hổ đỏ cả mặt, nhìn Tiểu Lạc làm động tác bảo Tiểu Lạc im.

-Thi, em cũng bớt tính hung dữ lại đi, em như thế con trai gặp em đều chạy mất thôi.-Khiết Đạt lắc đầu

-Em...

-Chị Thi nói con trai trên đời đều là căn bã của xã hội, bảo em sau này đừng như bọn họ phải biết yêu quý chị Hạ Đồng và chị Thi thôi.-Thi còn chưa nói được câu nào thì Tiểu Lạc đã nhảy vào nói trước

Thi đờ người mồm mở to, sau đó dùng tay che mặt mình lại, không xong rồi, chuyện này mặt của cô bị Tiểu Lạc hủy hoại trước Khiết Đạt không còn sót tí nào.

-Cái gì? Căn bã?-Khiết Đạt nghe xong mà cười không được khóc không xong

-Chị Thi nói con trai đều là kẻ ham vinh hoa phú quý, con trai chỉ thích mấy thiên kim tiểu thư cao quý, con trai còn là kẻ lãng phí tiền của của cha mẹ, nói chung con trai không xứng lọt vào mắt của chị Thi.-Tiểu Lạc vừa ăn kem vừa ngây thơ nói

Sắc mặt của Thi càng ngày càng đỏ lên như trái ớt chín, không nói nhiều liền vươn tay múc một muỗng kem to đùng nhét vào miệng Tiểu Lạc.

-Em ăn nhiều vào, đừng nói nữa.-Thi gần như cầu xin cũng gần như phát điên

Cô đâu mượn giới thiệu, sao lại nói với Khiết Đạt mấy câu này chứ, chắc chắn anh sẽ nghĩ cô bảo thủ, nghĩ rằng cô kén chọn cho xem.

Thi ơi, sao mày không chết đi, mày sống làm gì hả? Mày đúng là quá thất bại mà.

Khiết Đạt bật cười lớn, lại thấy Thi rất thú vị, không buồn mà hỏi:

-Thế thì anh cũng thuộc hạng căn bã em nói rồi còn gì?

-Không, anh Khiết Đạt là ngoại lệ... anh đừng nghe Tiểu Lạc nó nói...-Thi nghe anh nói suýt sặc nước, vội vã xua tay nói

-Anh chỉ nói thế thôi, em làm gì khấn trương thế.

-Em...

Thi im bật, mặt càng lúc càng đỏ, chỉ cần ở gần Khiết Đạt mặt Thi lại đỏ như ở trong lò sưởi nóng ran, miệng mồm thì lắp bắp nói chẳng ra gì, chắc chắn trong mắt anh cô là cô gái rất kì lạ cho xem.

-Được rồi Tiểu Lạc, có muốn anh Khiết Đạt dẫn em đi chơi không?

-Được ạ, Tiểu Lạc rất thích.

-Thi, em đi chứ?-Khiết Đạt ý cười bên môi

-Đi.-Thi lí nhí đáp

Thi rất muốn nói không đi, thật là xấu hổ quá đi, cô thật muốn về nhà chui vào trong chăn giấu mặt đi cho rồi, đúng là cô nên đi chết cho xong!!!

Hạ Đồng từ lúc về biệt thự riêng của Lăng Hạo thì ngủ một mạch đến chiều tối mới tỉnh, vậy mà cô vẫn thấy rất mệt mỏi trong người như là cô muốn bản thân ngủ một giấc thật dài, mãi mãi không tỉnh lại.

Hạ Đồng tỉnh dậy mà không xuống diuường vội, nằm co ro trên giường, ánh mắt lại yên ả biết bao, đôi mắt vốn trong sáng đầy lạc quan nay đã giăng một mảng sương dày.

Cô đang suy nghĩ, suy nghĩ xem có nên rời xa Dương Tử ngay lúc này không? Để bản thân không còn đau khổ nữa.

Nhưng mà... nên làm thế nào? Cô còn chưa làm xong bản hợp đồng làm sao rời đi?

Hay là... Lăng Hạo? Chỉ có Lăng Hạo giúp cô được nhưng mà nên nói thế nào? Nên nhờ vả anh không?

Hạ Đồng cắn môi, do dự không biết nên làm sao cho phải, đúng lúc tiếng mở cửa phá vỡ dòng suy nghĩ rồi bời của cô.

Lăng Hạo thấy cô đã tỉnh liền nở nụ cười đầy yêu chiều nhìn cô, tiến lại ngồi bên giường cạnh cô, nhẹ nhàng vươn tay ra vuốt tóc cô, hỏi:

-Em thức rồi, có muốn ăn gì không?

Hạ Đồng lắc đầu, khuôn mặt đầu ưu buồn.

-Sao thế? Vẫn còn buồn sao?-Lăng Hạo biết cô vẫn còn buồn chuyện lúc ở Paris, lời nói có chút an ủi

Hạ Đồng gật đầu một cái, vẫn không nói gì.

Lăng Hạo thấy cô như thế cũng đau lòng, liền kéo cô vào lòng ôm lấy cô để cô tận hưởng hơi ấm của mình, giọng nói đầy ấm áp.

-Cậu ta không xứng để em ra nông nổi này, đừng nghĩ đến nữa nghe anh được không? Hạ Đồng mà anh quen biết không phải thế này đâu.

Hạ Đồng hít một hơi thật sâu vào lòng ngực, ngực phập phồng, cơ thể cũng run rẩy.

Chỉ cần nhắc đến chuyện ở Paris, cô lại muốn khóc, muốn đứng trước mặt người con trai ấy mà tát anh một cái, nhưng mà nếu tát anh cô có nỡ không? Hay là lại yếu đuối khóc trước mặt anh hết lần này đến lần khác.

-Lăng... Hạo...-giọng Hạ Đồng lạc đi hẳn

-...

Lăng Hạo im lặng ôm cô vào lòng chờ cô nói tiếp.

-Có thể... giúp em không? Em... không muốn ở lại nhà Chính... giúp em... trả nợ đi... anh muốn em làm gì... em cũng đồng ý...-Hạ Đồng nói giọng nghẹn ngào khó khăn nói hết câu

Đó là quyết định mà cô không nỡ làm, nhưng mà lại là quyết định đúng nhất của cô lúc này, không dứt khoát chắc chắn cô sẽ đau lòng.

-Được, anh sẽ giúp em.-Lăng Hạo nghe cô nói ra câu này, lại rất vui mừng

-Lăng Hạo... phiền anh rồi... cảm ơn anh...-Hạ Đồng vô lực tựa vào lòng Lăng Hạo, hơn bao giờ hết cô cần một người có thể bảo vệ cho cô niềm tin vững chắc

-Ngốc quá, chỉ cần em cảm thấy đó là điều tốt cho em là được rồi, anh có làm gì thì cũng được.-Lăng Hạo càng ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt đầy sự vui mừng

Có phải anh đã có được cô không? Có phải từ nay về sau anh sẽ hạnh phúc bên cô đúng không? Anh nhất định sẽ yêu cô, yêu cô rất nhiều, như anh từng yêu cô ấy, với anh, cô là tình yêu hiện tại, là người anh yêu nhất hiện tại, còn cô ấy chỉ còn là dĩ vãng.

...

Dương Tử xuống máy bay, tâm trạng vừa tức giận vừa hối hận muốn tìm cô để giải thích, Trịnh Bạch Mai tất cả là do cô ta gây ra, nếu không phải cô ta cố tình kích động anh, thì anh đã không nói ra những lời đó làm cô đau lòng.

Trịnh Bạch Mai, nhất định tôi sẽ làm bộ mặt của cô lộ ra.

-Thiếu gia...-tài xế đem xe đến cho anh tay chìa chiếc chìa khóa đưa đến trước mặt anh, kính cẩn nói

Dương Tử không nói không rằng, cầm chìa khóa lên xe nhấn ga chạy một mạch, để lại làn khói đen mù mịt còn vương lại trong không khí.

Dương Tử nhấn hết ga chạy trên con đường dài, tâm trạng rối bời, chưa bao giờ anh nghĩ lại có người làm anh một lần nữa cần một người như thế nào, sợ người đó rời đi như thế nào, anh đã mất Ân Di, Hạ Đồng anh càng không thể mất.

Lâu nay anh đã lừa gạt bản thân mình không yêu cô vì cô và anh có khoảng cách rất lớn, lớn đến mức cả hai dù đứng cạnh nhau vẫn không chạm tới nhau được, cô luôn cố gắng làm khoảng cách đó gần lại vậy mà anh lại làm nó càng xa hơn, bây giờ anh không muốn trốn tránh tình cảm của bản thân nữa, yêu thì yêu, anh sẽ làm khoảng cách đó càng gần, gần đến mức không có chỗ hờ nào hết.

Dương Tử dừng trước cổng nhà Chính, chạy một mạch vào trong nhà, gấp gấp chạy lên phòng tìm Hạ Đồng.

Chị Ly thấy anh đột ngột từ đâu bày vào nhà chạy lên lầu, còn tưởng mình đang nằm mơ, nhìn ra cổng thấy chiếc Ferrari mới biết không phải. Nhưng mà không phải thiếu gia đang cùng Hạ Đồng sang Paris sao? Sao anh lại chạy về đây, còn Hạ Đồng đâu?

-Chi Ly...-Dương Tử quát lớn từ trên lầu khấn trương chạy xuống

-Thiếu gia, chuyện gì ạ?-chị Ly hơi giật mình còn tưởng mình làm sai gì

-Hạ Đồng đâu?-Dương Tử kích động lớn giọng hỏi

-Không phải... đi cùng thiếu gia sao?-chị Ly hơi sợ hãi, anh chưa bao giờ mất bình tĩnh đến thế

-Ý chị, từ sáng đến giờ Hạ Đồng không về nhà?

-Dạ phải, mà... có việc gì sao?

-Được rồi, chị vào làm việc tiếp đi.-Dương Tử hơi giữ lại bình tĩnh, phất tay ý bảo vào trong

-Nhưng mà Hạ Đồng, em ấy...

-Cút.

Dương Tử ánh mắt đỏ ngầu, gắt gỏng.

Chị Ly sợ hãi, không dám hó hé chỉ vâng một tiếng liền chạy vào trong, vẫn là lo ạng sống của mình thì hơn.

Dương Tử gấp gấp lấy điện thoại ra trượt trên màn hình điện cho cô, nhưng đáp lại là một giọng nói đầy lạnh ngắt: “Thuê bao tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Dương Tử tay cầm điện thoại siết chặt, như phát điên quăng điện thoại vào tường, lập tức điện thoại văng thành từng mảnh.

-Lâm Hạ Đồng, em tin anh một lần không thể sao?

Dương Tử mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, ôm đầu mình dằn vặt thống khổ đầy bất lực.

128. Chương 129. Anh Yêu Em, Trừ Phi Anh Cho Phép Em Mới Được Rời Xa Anh.

Chương 129: Anh yêu em, trừ phi anh cho phép em mới được rời xa anh.

-Anh không cho phép em đi.

-Dựa vào gì?

-Anh yêu em, trừ phi anh cho phép em mới được rời xa anh.

Sáng hôm sau, bầu trời vẫn trong xanh như mọi ngày, Hạ Đồng đã thức dậy sau khi VSCN xong đứng nhìn mình trước tấm gương lớn trong phòng.

Là cô đây sao? Một Lâm Hạ Đồng vui vẻ thường ngày hay sao? Vì người con trai ấy mà cô không thể cười tươi như trước, nụ cười của cô bị anh lấy mất rồi, anh lấy nụ cười trả lại nước mắt cho cô.

-Hạ Đồng, đã thức chưa?-Lăng Hạo đứng bên ngoài cửa, gọi cô

-Xong rồi, em ra ngay.-Hạ Đồng đáp vội, sau đó chỉnh chu lại mình rồi ra ngoài

Hạ Đồng mở cửa ra đã thấy Lăng Hạo đứng trước mặt mình, anh vẫn hiền hòa ấm áp như thế, làm tim cô như được sưởi ấm.

-Tối qua anh đã nói chuyện ông Dương Tử, ông ấy đồng ý yêu cầu của anh để anh trả giúp em số nợ, ba anh cũng đồng ý chi ra số tiền đó trả cho em, em yên tâm sau này không cần nhìn thấy cậu ta nữa.-Lăng Hạo ý cười bên môi, chậm rãi nói sợ cô nghe không rõ

-Em biết rồi, phiền anh quá.-Hạ Đồng cười trừ, trong tim nhói lên từng đợt, vì sao nghe được tin này, Lăng Hạo có thể giúp cô rời xa anh, cô lại không muốn

-Đi thôi, chúng ta đến trụ sở tập đoàn Thiên Tử gặp chủ tịch Dương, ông ấy đang đợi chúng ta.

-Hôm nay sao?-Hạ Đồng hơi bất ngờ, cô cứ tưởng phải một lúc lâu chứ

-Là anh đề nghị hôm nay sẽ giúp em trả hết số nợ như thế không cần đối mặt với Dương Tử nữa.-Lăng Hạo cong môi cười đầy hạnh phúc

Chỉ vài tiếng nữa thôi, hợp đồng của cô và Dương Tử chấm dứt, đến lúc đó cô chắc chắn thuộc về anh.

-Ừ.

Hạ Đồng miễn cưỡng cười, sóng mũi cay cay, cố nén không để bản thân mình yếu đuối.

Lăng Hạo cười đầy dịu dàng, sau đó kéo cô vào lòng bước đi.

Phía trước, chắc chắn là hạnh phúc đang chờ đợi anh và cô!!!

Trụ sở Thiên Tử...

Hạ Đồng xuống xe, nhìn tập đoàn Thiên Tử trước mặt, to lớn, cao sang, nguy nga tráng lệ nhưng mà đó không còn là điều quan trọng, trong mắt cô, tập đoàn Thiên Tử là nơi vào mà không lối ra.

Nếu cô vào thì giữa cô và Dương Tử sẽ chấm dứt, có lẽ lúc mới đến cô rất muốn kết thúc ngay nhưng mà bây giờ cô muốn nó kéo dài mãi.

-Mình vào thôi.-Lăng Hạo đứng bên cạnh cô, thấy cô có ý không vào liền thúc giục

Hạ Đồng hít sâu, bước chân không mấy vững chắc bước từng bước vào trong.

Khi bước vào cánh cửa tập đoàn Thiên Tử, cô chỉ có cảm giác mọi thứ đều đã chấm hết.

Cả hai vào thang máy, cánh cửa khép lại, cũng như báo trước cho cô biết cho dù cô có muốn quay đầu cũng đã muộn rồi.

Phòng chủ tịch, chủ tịch Dương ngồi trên chiếc ghế sofa dài, trên bàn là hai bản hợp đồng cùng hai cây viết, ánh mắt chủ tịch Dương sáng quắc nhìn hai bản hợp đồng, lại hơi nhếch mép cười.

Đúng là không uống công ông xem trọng cô bé này!!!

-Chủ tịch, cậu Lăng Hạo đã cùng cô bé đó vào thang máy, một lát sẽ lên tới đây.-thư ký Trương đứng phía sau ông báo cáo

-Tốt, bây giờ ông điện cho Dương Tử báo cho nó biết chuyện này.-chủ tịch Dương hơi ngã người dựa vào ghế sofa, sắc bén nói

-Sao ạ? Chủ tịch sao ngày lại kêu tôi làm vậy?-thư ký Trương không hiểu

-Đứa cháu này của ta nó đã thiếu thốn tình cảm nhiều lắm rồi, coi như ta bù đắp cho nó.

-Nhưng còn Ân Di, cô ta vẫn còn...

-Ba năm rồi, nếu nó muốn thức đã thức lâu rồi, chẳng nhẽ để đứa cháu của ta cứ thế này sao? Ta còn nhờ vả nó nhiều.

-Nếu lỡ cô ta đột ngột tỉnh lại thì sao?

-Chỉ có thể trách là Lâm Hạ Đồng không may.

-Vâng, tôi biết rồi.

Thư ký trương đáp, sau đó lui ra ngoài, vừa vặn Lăng Hạo cùng Hạ Đồng vừa đến.

Hạ Đồng nhìn căn phòng chủ tịch rộng lớn, phát hiện người đàn ông già dặn ngồi trên sofa khoác trên mình bộ đồ vest sang trọng trắng thớm, cô vội cúi đầu chào.

-Chào ông, lâu rồi không gặp, ông vẫn khỏe chứ?-Lăng Hạo gặp người lễ phép nói

-Ta vẫn khỏe, cháu vẫn khỏe chứ?-chủ tịch Dương giọng nói không sắc bén như lúc làm việc, thay vào đó giọng có chút dịu đi

-Cảm ơn ông, cháu vẫn khỏe, hôm nay cháu đến để...

-Tối qua cháu đã nói đến ba lần, cháu không chán nhưng ông lão này chán rồi.-chủ tịch Dương cắt lời Lăng Hạo

-Cháu chỉ sợ ông rút lời.

Lăng Hạo vẫn duy trì nụ cười, sau đó kéo Hạ Đồng ngồi xuống ghế sofa đối diện ông.

-Là con bé đây sao? Ở ngoài đời vẻ kiên cường của cháu còn nhiều hơn trong hình, nhưng mà mặt cháu sao buồn thế, gặp ta không vui sao?-chủ tịch Dương như cố ý hỏi

-Dạ, nào phải... chỉ qua cháu có chuyện buồn... cháu gặp ông rất vui...-Hạ Đồng nói đồng thời nở nụ cười

-Cháu có biết khi nhìn thấy hình cháu ta đã quyết định chọn ngay thay vì những cô gái kia không? Là vì nụ cười của cháu, còn vì vẻ kiên cường không dễ ngã gục trong đôi mắt cháu.-lời nói này là ông thật lòng nói

Ông là chủ tịch đã ba mươi mấy năm trời, chưa từng có ai có vẻ mặt có hồn như cô bé.

-Cháu... cảm ơn.-Hạ Đồng hơi ngượng, cúi thấp đầu lí nhí nói

-Ông, đã lâu rồi ông chưa khen ai cả.-Lăng Hạo nói chen vào

-Thế nào? Hôm nay cậu dám nói ta sao?-chủ tịch Dương bật người thành tiếng

-Cháu nào dám, chỉ là thấy lạ thôi.-Lăng Hạo vẫn duy trì nụ cười trên môi

-Cậu đó, càng ngày càng giống ông cậu, chỉ giỏi bắt bẻ ta.

-Cháu tất nhiên phải giống ông nội rồi.

Lăng Hạo nói, thấy cô cúi đầu không lên tiếng, lại không muốn phí thêm thời gian, liền vào chuyện chính.

-Ông, còn chuyện hợp đồng...

-Ta biết cậu đang gấp lắm rồi, ta cũng không phí thời gian nữa làm gì, hai bản hợp đồng đang trước mặt cậu, chỉ cần cô bé kí vào số tiền của ba cô bé thiếu sẽ xóa hết.

Hạ Đồng nhìn hai bản hợp đồng trên bàn, hai tay siết chặt.

Lăng Hạo mở hai bản hợp đồng ra, sau khi xem nội dung bên trong mới an tâm, sau ó đưa hai bản đến trước mặt cô, nhét cây viết vào tay cô.

-Em kí vào, hợp đồng sẽ hết hiệu lực.

Hạ Đồng cầm cây viết, khó khăn lắm mới cầm chắc trong tay, đôi môi run rẩy như muốn nói gì đó mà không được.

-Em mau kí vào đi.

Lăng Hạo lại nhắc nhở.

Hạ Đồng đưa cây viết tới bản hợp đồng chỗ kí tên, vẫn không xuống bút được.

Có nên kí hay không? Là cô nhờ anh, sao lại hối hận?

“Nếu tôi biết em còn yêu tôi, tôi chắc chắn giữ em bên cạnh.”

Trong đầu cô lại nhớ đến giọng nói đó, câu nói đó, chắc nịch chân thành biết chừng nào, cả khuôn mặt đẹp như thiên sứ ấy, tất cả đều hiện hữu trong tâm trí cô ngay bây giờ.

-Hạ Đồng, em làm sao thế?-Lăng Hạo lo lắng nhíu mày, có phải cô đổi ý hay không?

Không thể đổi ý ngay lúc này được.

-Em...-Hạ Đồng cắn môi, do dự không thôi

-Sao em không kí?-Lăng Hạo căng thẳng hỏi

Anh sợ cô đổi ý, rất sợ.

-Em... em...-Hạ Đồng ấp úng, không biết nên kí hay không nên kí nữa

-Chẳng lẽ em muốn cậu ta lừa gạt em nữa sao?

Lời Lăng Hạo như đánh mạnh vào tim cô, một cơn nhói buốt tràn đến, lồng ngực như bị luồng khí lạnh tràn vào đầy lạnh lẽo.

-Em... sẽ kí...-Hạ Đồng khó khăn nói ra ba chữ này

-Vậy thì mau kí đi.

Lăng Hạo vui mừng khi nghe cô nói.

Hạ Đồng đưa bàn tay đang cầm viết run rẩy của mình, đặt bút xuống bản hợp đồng.

Rầm.

Cô chỉ vừa chạm xuống tờ giấy thì cánh cửa đã bị đá tung. Hạ Đồng cùng Lăng Hạo quay đầu nhìn, ánh mắt Hạ Đồng kinh ngạc cũng hiện lên tia đau đớn, còn Lăng Hạo thì u ám không thôi.

Chủ tịch Dương hơi cong môi, có chuyện xem rồi đây, hai đứa này đã đối đầu nhau, chắc chắn long trời lở đất.

-Không được kí.-Dương Tử quát lớn, sau đó đi đến giựt cây viết ra khỏi tay cô, đồng thời cầm hai bản hợp đồng xé nát

-Anh không cho phép em đi.

-Dựa vào gì?

-Anh yêu em, trừ phi anh cho phép em mới được rời xa anh.

129. Chương 130. Dương Tử, Chờ Em...

Chương 130: Dương Tử, chờ em...

Hạ Đồng ngây người, bao nhiêu kí ức ủa về, những lúc vui, lúc buồn cùng anh đều hiện rõ, như một cuộn phim quay ngược về.

Đã nhiều lần nói với trái tim mình rằng, đừng đau vì anh, đừng mỗi lần thấy anh tim lại đập loạn, thế thì vì sao ngay phút này lại, tim cô lại vừa nhói lên vừa đập nhanh như trống đánh.

-Anh không có lí do gì để ép tôi ở lại.-Hạ Đồng cứng cổ nói

-Không cần lí do, chỉ cần anh biết anh yêu em và em cũng yêu anh.-Dương Tử đi đến vịn vai cô ép cô nhìn thẳng anh

Đôi mắt đen ấy hơn bao giờ hết hiện lên sự chân thành!!!

Hạ Đồng bị ép nhìn vào đôi mắt đen cương trực đầy chân tình của anh, như có dòng xoáy đen bên trong, cô không thể mắt dời đi nơi khác.

-Anh từng nói chỉ cần anh biết em còn yêu anh, anh chắc chắn sẽ giữ em bên cạnh, em còn nhớ đúng không? -Dương Tử vịn vai cô chặt hơn

-Thế thì sao? -Hạ Đồng nhìn anh, ánh mắt sâu lắng

-Nếu em không còn yêu anh thì vì sao em lại đau lòng khi nghe anh nói thế là vì em còn yêu anh, thế thì anh nhất định giữ em bên cạnh.-Dương Tử giọng kiên định

-Đó là tự anh nói... tôi căn bản đã quên câu đó càng không yêu anh.-Hạ Đồng lắc đầu phe phẩy

-Cho dù em phủ nhận cũng được, anh chỉ cần biết anh sẽ giữ em lại không cho em rời đi.-Dương Tử hoàn toàn bá đạo nói

-Đừng diễn trò nữa, cậu nghĩ nói thế lại lừa gạt Hạ Đồng được sao? -Lăng Hạo phát bực tiến lên hất tay Dương Tử ra khỏi vai Hạ Đồng

-Chuyện này không liên quan đến mày.-Dương Tử ánh mắt lạnh như băng, hung hăng nhìn Lăng Hạo gằn từng chữ nói

-Mày đang làm phiền bạn gái tao, nghĩ xem có liên quan không? -Lăng Hạo nhếch mép cười

-Cố ý làm bạn gái mình hiểu lầm người con trai cô ấy yêu, có liên quan đến mày không? -Dương Tử cười cợt, lời nói đầy hàm ý

Hạ Đồng khó hiểu ngược mắt nhìn Dương Tử.

Lăng Hạo hơi nhúu mày, sau đó nhanh chóng giãn ra, cười hời hợt nói:

-Đừng nghĩ nói thế Hạ Đồng sẽ tin mày.

-Hừ, Lăng Hạo, mày đừng nghĩ chuyện mày làm không ai biết, chính mày đã cùng Trịnh Bạch Mai cố tình dàn ra màn diễn đó, làm tao và Hạ Đồng hiểu lầm.-chỉ nghĩ đến bản thân bị sập bẫy người Dương Tử như tảng băng lạnh, cơn tức giận tràn tới như vũ bão

Hạ Đồng hoài nghi, nhìn sang Lăng Hạo đứng bên cạnh.

Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, Lăng Hạo hơi lo lắng, cô có tin lời Dương Tử nói không? Không được, tuyệt đối không.

-Em tuyệt đối đừng tin lời cậu ta nói, là cậu ta cố tình làm em hiểu lầm anh.

-Em tin anh, Lăng Hạo.-Hạ Đồng cười, như trấn an anh, mặc dù nghi ngờ nhưng mà lời Lăng Hạo còn đáng tin hơn Dương Tử rất nhiều

-Em tin anh một lần thôi Hạ Đồng, là Lăng Hạo và Bạch Mai cố ý làm anh và em hiểu lầm, em đừng tin lời Lăng Hạo, càng không được kí hợp đồng.-Dương Tử kích động không kìm chế được mà quát to

-Tôi muốn kí anh quản được sao?-Hạ Đồng cười giễu anh

-Em phải tin anh, dù lần này thôi cũng được, là Lăng Hạo gạt em, Trịnh Bạch Mai cũng vậy, em tuyệt đối phải tin lời anh.-Dương Tử không biết nói gì để cô tin lời mình

-Xin lỗi, lời anh nói tôi không thể tin nữa.-Hạ Đồng nói, trong lòng một hồi chua xót, lại không biểu lộ ra ngoài

-Nghe rõ chưa? Mày đừng phí thời gian nữa.-Lăng Hạo cười tràn đầy đắc ý, sau đó ngang nhiên dẫn cô đi khỏi phòng chủ tịch

Dương Tử đứng im tại chỗ, như chưa thể tiếp thu nổi câu nói của cô, mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Cô không tin anh, cũng phải, một thằng con trai chỉ lừa gạt cô thì làm sao cô tin anh được, dù anh có nói khan cổ họng cô cũng không nghe. Thế thì anh sẽ chứng minh cho cô xem.

-Cậu thay đổi nhiều quá nhỉ?-chủ tịch Dương ngồi trên ghế sofa nhìn anh nói

-Ông nội...-Dương Tử miễn cưỡng gọi ông bằng hai tiếng này

-Cuối cùng cũng kêu ta bằng ông nội rồi, ba năm chứ ít gì.-chủ tịch Dương khá là hài lòng

-Ông nội, cháu chưa từng yêu cầu cháu làm gì, thời gian qua là lỗi của cháu, cháu xin lỗi nhưng mà lúc này cháu chỉ muốn ông làm cho cháu một chuyện.-Dương Tử giọng không còn gì gọi là ngang tàn như trước nữa, thay vào đó anh nhỏ giọng như cầu xin

-Ta thương anh cậu cùng cậu bao nhiêu thì chủ tịch Lăng cũng thương Lăng Hạo bấy nhiêu, ta đã hứa với Lăng Hạo thì làm sao rút lời.-chủ tịch Dương nói mặc dù anh chưa nói ra yêu cầu anh làm gì

-Ông nội... coi như cháu năn nỉ cầu xin ông, đừng để Hạ Đồng kí.

Dương Tử giọng nói yếu đi hẳn, anh đã mất đi Ân Di rồi, bây giờ khó lắm anh mới yêu Hạ Đồng, nếu mất cả cô anh chắc chắn không chịu nổi.

-Được, theo ta thấy thì hợp đồng này cháu muốn cho cô bé sớm hoàn thành cũng không nói ra.-chủ tịch Dương đột nhiên cười

-Ông nghĩ sao cũng được, chỉ cần đừng đồng ý chuyện lúc này.-Dương Tử hơi dừng lại, nói tiếp

-Nhân tiện cảm ơn ông đã kêu thư ký Trương điện thoại cho cháu.

Nói xong câu đó, Dương Tử sẩy bước đi.

Chủ tịch Dương hơi nhếch môi cười, ánh mắt già nua hơi nheo lại lộ ra vết nhăn.

...

Trên một hòn đảo ở vùng biển ngoại ô, căn biệt thự trắng nằm trên đảo ở một nơi khuất người, một bác sĩ cùng hai y cho xe dừng lại trước cửa, sau đó vào trong.

-Tình hình thế nào?-bác sĩ Lưu đẩy đẩy chiếc kính, khoác vội chiếc áo trắng vào trong biệt thự

-Vẫn chưa có tiến triển, nhưng mà tình trạng ý thức khá tốt.-y tá nữ bên cạnh nói

-Vậy thì cứ kiểm tra toàn thể cho cô ấy đã.

Dứt câu, cả ba người đã đứng trước cánh cửa lớn của một căn phòng, bác sĩ Lưu mở cửa vào, đi đến chiếc giường lớn.

Một cô gái nằm trên giường, sắc mặt đã không còn xanh xao trắng bệch như ban đầu, khuôn mặt đã hơi hồng nhuận, trên người cô toàn là dây nhợ.

Khuôn mặt cô gái xinh đẹp như một thiên thần đang ngủ say, không hề động đậy nằm yên trên giường.

-Tình trạng của cô ấy tiến triển rất tốt, chắc chắn sẽ mau hồi phục.-y tá tháo chai dịch đã hết thể vào một chai dịch khác

-Bác sĩ Lưu, khi đưa cô ấy đến đây điều trị ngài nói không thể giúp cô ấy hồi phục, vậy mà suốt ba năm chăm sóc điều trị cho cô ấy cuối cùng cô ấy đã càng ngày hồi phục, chắc chắn nhanh chóng tỉnh lại.-cô y tá kia vui vẻ trong lòng nói

Bác sĩ Lưu gật đầu thay cho lời nói, khi ngài ấy đưa cô gái này đến đây bảo ông điều trị cho cô ấy hồi phục, lúc đầu ông hơi dè chừng trong việc giúp cô ấy tỉnh lại, bởi vì tình trạng lúc đó của cô gái này rất kém, đã bị chìm xuống nước lâu như thể phổi còn ngập nước chỉ số chết vì đuối nước chiếm 99%, nhưng ông là một bác sĩ, dù bệnh tình của bệnh nhân có khó điều trị đến đâu cũng phải chữa hết mình, ông cũng đồng ý chữa cho cô gái này đến ba năm trời.

-Bác sĩ Lưu, ngài nói xem bao giờ cô ấy tỉnh lại.-y tá nhìn cô gái nằm trên giường hỏi

-Đến khi muốn cô ấy tự động tỉnh lại.

Bác sĩ Lưu nói, ông nhìn cô gái nằm trên giường, có vẻ suy tư. Cô gái này đã sống cuộc đời thực vật ba năm, nhưng mà ý chí sống của cô ấy lại rất cao, nhiều lần cô suýt chết nhưng khi được ông cấp cứu lại trở lại bình thường, phải nói, cô gái này rất muốn sống lại.

“Dương Tử, chờ em...”

...

Hạ Đồng đứng bên trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ra bầu trời, ánh mắt thoáng động suy nghĩ đến lời của Dương Tử, anh nói chuyện Lăng Hạo cùng Bạch Mai cố ý làm cô hiểu lầm anh có đứng không?

Tin hay không?

Lâm Hạ Đồng, mày còn tin được sao? Mày ngu ngốc quá đủ rồi, đừng mù quáng tin nữa.

Quên đi, anh đâu có yêu mày, anh đang gạt mày, mày tin làm gì? Thay vì cứ nghĩ hững chuyện không quan trọng thì mày thử yêu Lăng Hạo đi, anh ấy là một người tốt không lẽ mày làm anh ấy đau lòng sao? Mày đừng có cố chấp nữa, cứ yêu Lăng Hạo, chắc chắn mày có hạnh phúc.

Hạ Đồng hít một hơi thật sâu, không buồn mà cười, Lâm Hạ Đồng mạnh mẽ lên đi, cười lên đi, đừng để anh ấy thấy mày yếu đuối...

Ngày mai, cô chắc chắn sẽ cho anh thấy, không có anh cô vẫn cười được, vẫn hạnh phúc.....

130. Chương 131.1. Điều Tra (1).

Chương 131.1: Điều tra (1).

Bầu trời của buổi sáng mai trong xanh gọn vài áng mây trắng phau, Hạ Đồng mặc đồng phục đứng trước gương nhìn mình, ánh mắt nhìn trân trân tấm gương không hề lay động.

-Hạ Đồng, xuống ăn sáng đi, không thôi sẽ trễ giờ học đó.-Lăng Hạo đứng bên ngoài nói vọng vào

-Em ra ngay.-Hạ Đồng đáp lớn, sau đó vỗ má mình vài cái cho tỉnh táo xách cặp ra ngoài

Hạ Đồng mở cửa ra liền nở nụ cười rất tươi, cứ thế chưa từng có chuyện gì xảy, Lăng Hạo thấy cô cười vui vẻ đến thế, trong lòng lại không khỏi lo lắng, anh từng nói đôi lúc anh rất sợ cô cười, như lúc này anh lại không muốn nhìn nụ cười tươi rói đó của cô.

-Anh làm sao thế? Không phải nói trẻ sao còn không đi thôi.-Hạ Đồng bước được vài bước thấy anh không đi liền quay đầu cười rạng rỡ nói như thúc giục anh

-Không có gì, chúng ta xuống ăn sáng đi, anh có làm bò bít tết cho em.-Lăng Hạo không nỡ phá đi nụ cười của cô, mỉm cười dịu dàng tiến lên

-Được thôi, em sẽ thử tay nghề của anh mới được.-Hạ Đồng lại cười tươi, sau đó chạy xuống nhà

Lăng Hạo nhìn cô, ánh mắt rõ ưu buồn, sau đó cũng nhanh chóng xuống nhà theo cô.

Hạ Đồng ăn sáng rất ngon, cả cuộc ăn cô đều nói luyên thuyên, không có gì nói lại bày trò để chọc cười anh, cả buổi ăn chỉ nghe rõ tiếng cười vang đầy vui vẻ của cô.

Lăng Hạo mặc dù lo lắng cho cô nhưng vẫn nghe cô nói, bật cười với trò chọc phá của cô, bởi vì nụ cười ấy hơn bao giờ hết đều rạng rỡ, trong sáng cùng vui vẻ.

Lăng Hạo chở cô đến trường bằng chiếc mô tô phân khối lớn, Hạ Đồng ngồi phía sau ôm chặt lấy anh, yêu Lăng Hạo không mất mát gì ngược lại cô còn có được hạnh phúc, thế thì hà cớ gì cứ làm bản thân thất vọng trong đau khổ.

Lăng Hạo dừng xe trước cổng trường, lại không ngờ trở thành trọng tâm của mọi học viên, hầu như tất cả đều dừng chân không bước vào trường mà chụm đầu lại xì xầm nói to nhỏ.

Lăng Hạo lại không quan tâm đến họ, cẩn thận tháo nón bảo hiểm ra cho cô, hành động cử chỉ đều dịu dàng khiến ai nhìn vào cũng nghi ngờ quan hệ của cả hai.

Hạ Đồng không lấy làm phiền, đã chấp nhận quên Dương Tử, đồng ý yêu Lăng Hạo thì phải chịu những tiếng bàn tán thế này, dù sao trong mắt họ cô cũng là thứ con gái xấu xa, bây giờ thêm một tí cũng chẳng sao.

Miệng là miệng của họ, họ nói là chuyện của họ còn việc có hay không lại là chuyện của cô.

-Anh đưa em lên lớp.-Lăng Hạo giọng dịu dàng như nước, thanh âm ấm áp như mùa xuân

-Em tự lên lớp được, anh về lớp đi đừng lo cho em.-Hạ Đồng không muốn phiền anh, khéo nói

-Bạn trai phải lo cho bạn gái là chuyện bình thường, không được cãi anh, anh đưa em lên lớp.-Lăng Hạo giọng nói ấm áp lại kiên định không cho cô từ chối

-Được rồi, nghe anh vậy nhưng mà không cho phép anh nói gì với lớp.-Hạ Đồng nhìn anh nhắc nhở trước

-Em nói không cho anh nói với lớp là nói gì?-Lăng Hạo ý cười bên môi, như cố ý hỏi

-Chẳng hạn như...-Hạ Đồng hơi ngập ngừng, lại liếc anh, rõ ràng anh biết thế mà còn hỏi

-Như là... hmm... Lâm Hạ Đồng là bạn gái của Lăng Hạo này, sau này không cho phép ai ăn hiếp cô ấy nữa.

Lăng Hạo lại cố ý nói lớn giọng, ý cười bên môi càng thêm sâu, nhìn cô.

Hạ Đồng vỗ trán một cái, không đếm xỉa đến anh, bước vào trường, đi trong những tiếng hô kinh ngạc, những tiếng bàn tán cùng tiếng la không cam của đám nữ sinh.

Đúng là chết sớm với anh...

-Hạ Đồng, đợi anh, anh đưa em lên lớp...

Lăng Hạo cười tràn đầy hạnh phúc liền đuổi theo cô.

-Không cho anh đi cạnh em.

-Không cho anh cũng đi.

-Nếu không muốn em đá anh ra xa thì anh biết điều tránh xa em đi.

-Vậy thì anh tình nguyện để em đá.

-Lăng Hạo, anh mặt vô sĩ cũng vừa thôi chứ.

-Không vô sĩ sao em đồng ý làm bạn gái anh được.

-Anh...

-Anh nói đúng rồi nhé, bây giờ để bạn trai đưa bạn gái lên lớp học nào.

Tiếng nói của cả hai nhỏ dần, đám học viên cũng dần giải tán nhưng cơn lốc tin Hạ Đồng là bạn gái Lăng Hạo lan ra rất nhanh như tốc độ ánh sáng.

Người con trai đứng nhìn bóng dáng hai người khuất dần, trong lòng nổi lên cơn đau buốt, lại không thể làm gì, chỉ đứng lẳng lặng đó mà nhìn.

Ai bảo là anh đã bỏ lỡ cô, ai bảo anh quá độc đoán cứ nghĩ sẽ mãi yêu một người, ai bảo anh lừa dối cô, ai bảo anh đã bỏ lỡ một người con gái tốt như cô.

-Người cũng đi xa rồi, anh còn nhìn gì nữa?-một giọng nữ cất lên, giọng nói chua như giấm đầy ghen tức

Dương Tử không cần nhìn cũng biết là ai.

Dương Tử đối với lời châm chọc của Sa Sa phớt lờ mà cất bước đi, không thèm quan tâm đến làm gì.

-Anh như thế là sao? Em nói sai gì chứ? Người ta là một đôi, anh nhìn thế cứ nghĩ là anh đang thâm yêu Hạ Đồng đó.-Sa Sa ánh mắt hiện lên tức giận, khuôn mặt xinh đẹp kên kiệu mà héch lên

-Nếu còn nói một câu gì nữa, lập tức dừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.-Dương Tử bị chọc trúng tim đen, tức giận quay sang trừng Sa Sa, ánh mắt lạnh lẽo âm độ

-Thật không hiểu vì sao anh lại thích những thứ nghèo hèn như thế? Một người rồi bây giờ lại thêm nữa?-Sa Sa hậm hực giận đời gót cao xuống đất, bậm môi nói

-Cút ngay cho tôi.-Dương Tử ánh mắt đen mang đầy mức sát thương nặng, không muốn nói nhiều càng không muốn bị cô ta chọc thêm, gằn giọng nói

-Hừ, để rồi xem anh làm gì, phá hoại hạnh phúc người khác anh cũng như Lăng Hạo lúc trước thôi.-Sa Sa ánh mắt đẹp để lại độc ác như con rắn độc, bỏ lại một câu sau đó bỏ đi

Dương Tử không ngu ngốc đến mức không hiểu ý đồ cô ta nói câu đó, rõ ràng cô ta đang ám chỉ anh, ám chỉ rằng nếu anh giành đi Hạ Đồng anh cũng sẽ như Lăng Hạo ba năm trước. Nhưng mà cảm giác nhìn cô hạnh phúc bên hắn ta, anh lại tức giận vô cớ, đau lòng không hiểu nổi, lại không thể diễn tả bằng lời thứ cảm xúc khó chịu đang hình thành trong tim.

-Dương Tử, sao lại đứng đây, không định vào lớp học sao?-Khiết Đạt từ sau đi đến dùng cù chỏ đẩy Dương Tử một cái

Tên này bị cái quái gì mà đứng trước cổng trường thế này?

-Đang định lên đó thôi.-Dương Tử hơi lắc đầu

-Làm sao thế? Sao thấy cậu khác quá vậy?-Khiết Đạt thấy anh rất lạ, hơi nhíu mày hỏi

Chưa bao giờ anh nhìn thấy Dương Tử có vẻ bất lực như thế, vẻ lạnh lùng lúc đầu đã tan biến đi mất.

-Không có gì, dạo này chắc thường đến bar Louis nên mới thế.

-Cậu nói cái gì thế, lúc trước hầu như ngày đêm cậu đều ở Louis, rượu trong quán cũng bị cậu uống đến hơn phân nửa, giờ lại nói như thế, nói tớ nghe, xảy ra việc gì?-Khiết Đạt dù tin trời sập cũng không tin lí do Dương Tử nói

Dương Tử hơi im lặng, tâm trạng có chút rối bời.

Nhìn Dương Tử, Khiết Đạt lo lắng, làm bạn bao nhiêu năm trời, trừ lúc Ân Di chết thì chưa bao giờ thấy vẻ mặt thế này của anh.

-Nếu cậu muốn khóc tớ sẵn sàng cho cậu mượn bờ vai.-Khiết Đạt lại như trêu chọc anh, dùng tay vỗ bờ vai mình

Dương Tử ánh mắt hung hăng trừng Khiết Đạt, sau đó giọng lạnh nhạt nói:

-Cậu xem thường tớ đến thế sao? Nên để dành cho cậu tự khóc tự dựa vào đi.

-Bờ vai này của tớ rất rắn chắc, cậu đừng chê chứ, vả lại chỉ dành cho cậu.-Khiết Đạt lại không ngại nói

-Khiết Đạt, cậu nên đi kiểm tra giới tính lại đi.-Dương Tử không thèm đếm xỉa đến lời Khiết Đạt

-Ấy, tớ là con trai chính hăng nhé.

-Khiết Đạt, tớ thấy cậu cũng ít tự kỉ quá rồi, tốt nhất đừng dính dáng với tớ, nếu không bác Vương sẽ trách tớ cho xem.

-Này, Dương Tử, có cần xem thường tớ không hả? Chỉ đùa thôi mà.

-Rõ ràng cậu cũng xem thường tớ, tớ lại không xem là đùa.

-Dương Tử, cậu tốt nhất đừng đi rêu rao, tớ mà biết nhất định chém chém chém cậu.

Dương Tử lại cười, vỗ bả vai Khiết Đạt một cái.

-Người anh em, tớ thế nào cậu cũng hiểu rõ, chuyện của tớ, cậu hẳn biết.-Dương Tử thôi giỡn, nghiêm túc nói

-Dương Tử ơi Dương Tử, Khiết Đạt tớ dù ngu ngốc vẫn thấy rõ tình cảm của hai người, nhưng mà e là lần này cậu dùng sai biện pháp rồi, đừng cứng nhắc như thế, cứ thoải mái mà đón nhận.-Khiết Đạt tâm trạng sâu lắng khuyen

-Tớ chậm một bước rồi, bây giờ cô ấy đã là bạn gái Lăng Hạo.

Dương Tử khẽ thở dài, tâm trạng phức tạp hiện rõ trong đôi mắt đen.

Khiết Đạt kinh ngạc, hơi suy nghĩ gì đó, nói:

-Thế thì cậu định thế nào?

-Giúp tớ, cô gái Trịnh Bạch Mai có vấn đề, cô ta ở bên Hạ Đồng không có ý đồ tốt.

-Được, cứ giao tớ.

Nghe câu trả lời thừa nhận tình cảm của Dương Tử, mặc dù trong lòng đau nhói không thôi nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, dù sao thì Dương Tử thiếu thốn tình cảm hơn anh, hơn nữa Dương Tử không phải dễ dàng yêu ai, Hạ Đồng lại có tình cảm với Dương Tử, thôi thì tác hợp hai người, bản thân từ từ kiếm vậy.

Trong đầu Khiết Đạt lại vô tình nhớ đến Thi, trong lòng vừa cảm thấy vui lại thấy vô lí.

Thi, sao anh lại nhớ đến cô gái này?

-À, nói cậu cái này, Thi và Tiểu Lạc đang ở nhà tớ, hai người họ lên đây để tìm Hạ Đồng.

-Tiểu Lạc cũng lên!?

-Ừ, mấy hôm nay nó đòi gặp Hạ Đồng mãi.

-Chuyện này khoan hãy nói cho Hạ Đồng biết.

-Sao thế? Cậu định làm gì?

-Đương nhiên là hàn gắn tình cảm.

-Hử!?

Dương Tử lại cười, nụ cười đậm bên môi, chuyện này phải nhờ vả Tiểu Lạc rồi.

131. Chương 131.2. Điều Tra (2).

Chương 131.2: Điều tra (2).

Giờ ra về, Hạ Đồng cất tập vở vào cặp, uể oải đứng lên vươn vai một cái lấy lại tinh thần, Bạch Mai cũng đã dọn tập vở vào, đi đến cười với cô nói:

-Hạ Đồng hôm nào tụi mình đi leo núi đi.

-Leo núi sao? Bạch Mai sao cậu nổi hứng thế?-Hạ Đồng không đồng ý cũng không cự tuyệt

-Lâu lâu khởi động chân tay cho tốt, đi leo núi tốt cho sức khỏe chúng ta đi đi.-Bạch Mai cất giọng khẩn cầu năn nỉ cô đi

-Cái đó để tớ xem đã, không biết có đi được không.

-Không cần vội không cần vội, bao giờ trả lời cũng được.-Bạch Mai xua xua tay

-Được, ngày mai tớ sẽ trả lời, thấy cậu mong muốn đi quá tớ nhất định sẽ cố xin.-Hạ Đồng thấy Bạch Mai hứng thú như thế không nỡ từ chối

-Ừ, chúng ta về thôi.

Bạch Mai mỉm cười, sau đó khoác tay Hạ Đồng, trong lòng lại chợt buồn, Hạ Đồng cậu đừng bao giờ đồng ý đi bởi vì chuyến đi này tớ nhất định sẽ làm cậu thất vọng về tớ.

-Hạ Đồng...

Hạ Đồng đang đi cùng Bạch Mai thì giọng nói đầy nhu tình của Lăng Hạo vang lên, cô ngược nhìn anh, nở nụ cười với anh.

Lăng Hạo nhíu mày khi thấy Bạch Mai, nhưng đôi mày nhanh chóng giãn ra.

Bạch Mai nhìn Lăng Hạo, lại sợ ánh mắt không vui vẻ của anh đang nhìn chăm chăm mình, cô ta biết Hạ Đồng rất quan trọng đối với Lăng Hạo, cô ta mà để anh biết kế hoạch đó chắc chắn sẽ chết.

-Tớ về trước nha Hạ Đồng.-Bạch Mai có ý né tránh lại không biểu lộ ra ngoài hết chỉ cúi gầm mặt xuống sau đó bỏ đi

-Bạch...

Hạ Đồng định kêu đợi cô về chung nhưng Bạch Mai bỏ lại câu đó thì người cũng đã mất, cô khẽ lắc đầu, nhìn Lăng Hạo.

-Anh đưa em về.-Lăng Hạo bước lên

-Em tự về được mà, anh đừng lo.-Hạ Đồng liền từ chối

-Ý anh là về biệt thự của anh chứ không phải nhà Chính.

-Nhưng...

Hạ Đồng hơi dừng lại không nói thêm, quả thật nhà cô nói quay về là nhà Chính, cô không về không được, hôm đó vẫn chưa kí vào hủy hợp đồng nữa.

-Muốn quay về nhà Chính cũng được, nhưng mà anh có điều kiện.

-Là điều kiện gì?

-Không được ở gần Dương Tử quá, tốt nhất là mười mét, còn nữa...

Lăng Hạo nói xong, lại cười nham nhỡ, tay phải giơ lên chỉ chỉ vào môi mình.

-Hử!-Hạ Đồng nhìn anh không hiểu

Anh chỉ vào môi anh làm gì chứ? Hạ Đồng động não một lúc mới hiểu ra, má lại nhanh chóng ửng hồng.

Cái gì cơ chứ? Có cần phải thế không? Bắt cô hôn anh, lỡ bị bắt gặp thì còn mặt mũi gì nữa?

-Được, em sẽ không đứng gần Dương Tử, em về trước nha.-Hạ Đồng liền giả ngu muốn chạy về trước

-Em không ngoan, nếu không ngoan thì anh sẽ thay em ngoan.-Lăng Hạo buồn cười liền nhanh chóng tóm cô lại

-Lăng, Lăng Hạo... coi chừng có người đó.

Hạ Đồng bị anh ôm chặt, khuôn mặt anh lại gần mặt cô đến mức môi chỉ còn một centimet là chạm nhau, cô ngượng ngùng chóng tay lên ngực anh mồn đẩy anh ra.

-Mọi người đã về hết rồi, em còn sợ gì chứ?-Lăng Hạo phì cười trước thái độ ngượng ngùng của cô, lại càng muốn trêu chọc cô hơn

-Nhưng lỡ...

-Không nhưng nhị gì hết, thế nào có chịu nghe lời anh không?-Lăng hạo kề sát mặt cô, chóp mũi anh chạm vào chạm mũi cô không hề do dự

Hạ Đồng biết chạy trời cũng không khỏi nắng, anh đã vô lại đến thế rồi cô còn mong chạy thoát sao? Hôn thì hôn, dù sao cũng nói hôn vậy thì hôn má cũng tính là hôn rồi.

Hạ Đồng tỉnh ranh cười, sau đó nhón chân lên nghiêng một bên mặt hôn vào má anh.

-Nhóc con, anh nói là môi chứ không phải má. Không ngoan gì hết.

Lăng Hạo không khó nhận ra cô đang nghĩ gì, cười không chính chắn sau đó dùng tay đẩy nhẹ mặt cô qua, ngay sau đó là màn môi chạm môi.

Hạ Đồng tròn mắt nhìn Lăng Hạo, chỉ thấy rõ đôi mắt đầy ý cười mãn nguyện của anh.

Lăng Hạo hôn sâu hơn, đầu lưỡi nóng bỏng chui vào khoang miệng cô tùy ý hút hết mật ngọt.

Hạ Đồng cũng không giãy giụa, vụng về đáp lại anh nhưng nhờ có kĩ thuật hôn của anh mà dần cô bị cuốn vào nụ hôn đầy cuồng nhiệt nóng bỏng đó.

Dãy hành lang yên tĩnh, chỉ còn hình dáng hai con người đang cuồng nhiệt hôn nhau...

- - -

Dương Tử đứng bên ô cửa sổ kính trong phòng mình nhìn bên ngoài cổng nhà Chính, ánh mắt nheo lại nhìn người con gái vui vẻ xuống chiếc mô tô. Lăng Hạo tháo nón bảo hiểm cho cô, chẳng những thế còn hôn lên trán cô mới cho cô vào nhà.

Hạ Đồng vào nhà thì Lăng Hạo khoe môi giương lên một đường rõ rệt, ngược đầu lên nhìn Dương Tử.

Dương Tử thấy Lăng Hạo nhìn mình, ánh mắt đen vẫn lạnh lùng như xưa, thì ra hắn đã biết anh nhìn thấy nên mới cố tình làm thế.

Để lại nụ cười đầy khiêu khích cùng đắc ý kia, Lăng Hạo lên ga chạy đi, mất dần trong màn đêm.

Dương Tử đứng trong phòng nghe rõ tiếng bước chân đều đặn của cô, bản thân rất muốn mở cửa ra giải thích cho cô nhưng mà lại không, bởi vì cô căn bản đã hết tin tưởng anh.

Dù anh bảo mình rằng không được mở cửa nhưng mà đôi chân lại không nghe mình mách bảo, cứ tiến lên về phía cửa, bàn tay không do dự mở cửa ra.

Hạ Đồng vừa bước vào cửa phòng mình lại nghe thấy tiếng mở cửa, ngó đầu ra nhìn, vô tình chạm phải đôi mắt đen của người con trai ấy.

Không gian như ngưng đọng, mọi thứ đều dừng lại hết kể cả thời gian, hai người vẫn nhìn nhau không hề chớp mi mắt.

Hạ Đồng hơi thở bắt đầu rối loạn, cố gắng giữ bình tĩnh, ánh mắt bình thản nhìn anh.

Lí trí mách bảo với cô rằng: “Ngừng yêu đi.”

Nhưng con tim của cô lại mạnh mẽ phản bác: “Cứ yêu đi.”

Giữa lí trí và con tim, vì sao con tim lại kiểm soát mọi hành vi, cảm xúc của cô, ngay cả lí trí cũng không thể sánh bằng.

Hạ Đồng cố gắng nặn một nụ cười, gật đầu thay cho lời chào anh.

-Hạ... Hạ Đồng...-Dương Tử không muốn cô vào phòng, liền gọi tên cô

Hạ Đồng dừng chân, quay đầu lại nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

-Không, có gì.-Dương Tử muốn nói lại thôi

-Tôi...

Hạ Đồng lại có chuyện muốn nói, dừng một chút rồi nói tiếp.

-Bạch Mai rủ tôi đi leo núi trong tuần này, anh cho tôi đi đi.

-Không, em đi với ai cũng được nhưng Trịnh Bạch Mai thì không.-Dương Tử quả quyết

-Tôi biết anh hiểu lầm Bạch Mai làm tôi hiểu lầm anh nhưng tôi hiểu Bạch Mai bạn ấy không như anh nghĩ đâu.-Hạ Đồng chặm rãi nói

-Không phải hiểu lầm, đó là sự thật, em tin anh đi.-Dương Tử hết lời để làm cô tin mình, chỉ nhỏ giọng nói gần như năn nỉ cô tin anh một lần này thôi

-Tôi tin anh, anh có thể cho tôi đi không?-Hạ Đồng biết trước anh sẽ nói vậy, không muốn bàn cãi thêm

-Không được.

-Anh không cho tôi cũng đi.

-Em quên mình đang làm theo hợp đồng sao?

-Thế anh quên hôm trước Lăng Hạo giúp tôi hủy hợp đồng sao? Là anh đến cản lại nếu không tôi đã rời xa căn nhà này.-Hạ Đồng cười lạnh nhạt

-Em... nếu em muốn đi thì phải để anh đi cùng.-Dương Tử đành hòa hoãn nhưng ra điều kiện

-Đã có Lăng Hạo đi cùng tôi, không cần anh bận tâm.

-Lăng Hạo cũng không đáng tin, một là em ở nhà, hai là em đi phải có anh đi cùng.

-Anh... được thôi, nếu đã muốn đi thì đi.-Hạ Đồng không nói lại anh, hậm hực bỏ lại một câu sau đó vào phòng đóng cửa lại

-Hạ Đồng, dù thế nào... anh cũng không buông tay.

— Bar Louis —

Khiết Đạt ngồi ở một chiếc ghế sofa, nơi có thể quan sát mọi ngõ ngách trong bar. Nếu không phải đã hứa với Dương Tử chắc chắn giờ này anh đã ở nhà chơi với Tiểu Lạc.

-Vương thiếu gia, người cậu tìm đã đến rồi.-một nam phục vụ đi đến thái độ cung kính nói

-Cô ta đâu?-Khiết Đạt khẽ lắc ly Brandy trong tay, hỏi

-Đang ở quầy rượu.

-Người qua đó bảo với cô ta, bốn thiếu gia đây rất muốn uống với cô ta một ly.

-Vâng.-nói xong, nam phục vụ bước đi đến quầy rượu

Bạch Mai cầm chai Champagne rót vào ly rượu chân cao bằng thủy tinh trong suốt, thì một nam phục vụ đi đến nói với cô rằng thiếu gia bọn họ muốn uống rượu với cô, lúc đầu cô còn tưởng là ai, đến khi đi theo nam phục vụ đến chiếc bàn V.I.P thì mới biết là Khiết Đạt.

-Chúng ta quen nhau sao?-Bạch Mai tự nhiên ngồi xuống cạnh Khiết Đạt

Bạch Mai mặc chiếc váy đen bó sát dài chưa đến đầu gối, hai chân bắt chéo lại vô tình hiện ra đôi chân trắng mịn.

-Từ từ sẽ quen thôi.

Khiết Đạt đối với những chuyện này đã quen từ lâu, con gái xung quanh anh không thiếu, còn mong được anh để ý, nhưng mà đối với những cô gái đó, anh chỉ xem như chơi xong rồi đi.

-Trịnh Bạch Mai.-Bạch Mai cười kiều diễm, vươn tay ra

-Vương Khiết Đạt.-Khiết Đạt cũng nhã nhặn vươn tay ra bắt tay Bạch Mai

Không biết vô tình hay cô ý, bàn tay mịn màng trắng trẻo của Bạch Mai nắm tay Khiết Đạt cố ý xoa xoa tay anh.

Khiết Đạt cười mỉa trong lòng, hạng con gái như cô ta, không hiểu vì sao lại là bạn của Hạ Đồng.

-Mời em.-Khiết Đạt đợi phục vụ rót xong hai ly rượu Brandy, rút tay về cầm hai ly rượu lên, một ly đưa cho Bạch Mai

Bạch Mai cầm lấy ly rượu, ánh mắt đẹp đẽ đầy mê hoặc nhìn Khiết Đạt. Dù sao cô ta cũng là một thiên kim, ở bên Anh những quán bar thế này, cô ta đã thường vào.

Khiết Đạt cong môi mỉm cười, vẻ đẹp đầy phong lưu hiện dưới ánh đèn đủ màu chớp chớp phát ra ánh sáng, khuôn mặt đầy dụ hoặc.

Bạch Mai ngửa đầu uống cạn, sau đó úp ly trống không trước mặt Khiết Đạt.

Khiết Đạt cũng uống cạn ly, làm giống như cô ta, úp chiếc ly xuống.

-Sao anh lại một mình ở đây? Không có người bầu bạn sao?-Bạch Mai ngồi sát người Khiết Đạt, bàn tay không kiêng dè vuốt lòng ngực anh

-Phải, anh đang chờ người giúp anh giải sầu đây.-Khiết Đạt chụp lấy bàn tay Bạch Mai, đôi môi nhếch lên

-Thế, em giúp gì được anh?

-Để xem... chắc sẽ rất nhiều.

Bạch Mai không hề đề phòng Khiết Đạt, chẳng qua vào bar ai mà không mua vui, vả lại cô ta cùng Khiết Đạt có lần nào gặp nhau, không biết cũng phải.

Nếu không phải muốn điều tra cô ta, anh đã không cần dùng đến chiêu mỹ nam kế này rồi, Dương Tử chết tiệt đợi đến khi biết vì sao cô ta ở cạnh Hạ Đồng thì Khiết Đạt nhất định đánh Dương Tử một trận.

Khiết Đạt gương mặt áp sát mặt Bạch Mai, đang lúc đầu sôi lửa bỏng, môi còn chưa chạm vào nhau thì giọng nói nữ đã vang lên phá ngang.

-Thì ra không thể về ăn tối là ở đây hôn hít cô ấy?

Thi ánh mắt hừng hực lửa nhìn Khiết Đạt, lúc này nói bận công việc ở trường không về ăn cơm và chơi với Tiểu Lạc được, làm Tiểu Lạc thất vọng về phòng ngủ, Thi lại buồn bã ăn cơm một mình, rồi ra ngoài đi dạo, đi khắp nơi trong thành phố lại đi ngang bar Louis, thấy chiếc xe giống xe anh, tò mò vào tìm không ngờ thấy cảnh này.

Rõ ràng anh làm gì thì kệ anh, sao cô lại phải tức giận chứ? Còn lạ hơn là thấy hai người sắp hôn, Thi lại thấy ghen trong lòng, anh có là gì của cô đâu sao cô phải quan tâm chứ?

132. Chương 131.3. Điều Tra (3).

Chương 131.3: Điều tra (3).

Khiết Đạt giật mình, nhìn Thi ánh mắt hừng hực lửa nhìn mình, Khiết Đạt hơi toát mồ hôi lạnh, chọc phải con sư tử Hà Đông, đường nào cũng như tử.

-Thì, em... sao lại vào đây?-Khiết Đạt liền đẩy Bạch Mai ra đứng dậy

-Nếu không ở đây sao biết được anh nói dối? Nếu anh không muốn về nhà thì nói trước đi, viện lí do làm Tiểu Lạc buồn, còn tôi như một con ngựa chờ anh về ăn cơm.

Thì hét lớn, vừa nói xong câu đó thì người cũng đã chạy ra ngoài bar mất dạng. Khiết Đạt ngậy người một lúc, liền lập tức đuổi theo Thì, tốc độ còn nhanh hơn ánh sáng.

Bạch Mai lắc ly Brandy, khoe môi hơi nhếch lên một chút, con trai đều là những kẻ bạc tình, chỉ nên chơi qua đường tốt nhất đừng dính vào.

Khi

Chạy tới đường lớn, Thì băng qua đường, cũng may đèn đỏ nên xe đã dừng lại hết. Chạy tới giữa đường thì tay Thì bị bàn tay khác nắm chặt lại, sau đó xoay người cô về phía anh.

-Buông tôi ra.-Thì giẫy giụa muốn rút tay ra

-Không buông.-Khiết Đạt càng nắm chặt, chỉ sợ thả lỏng một chút sẽ mất cô

-Buông ra, buông ra...-Thì càng giẫy giụa kịch liệt

-Anh nhất định không buông ra. Thì, em yêu anh phải không?

Như bị điểm huyệt, Thì đứng yên bất động không giẫy giụa nữa, ánh mắt có chút bối rối.

-Là thật, đúng không?-Khiết Đạt hỏi lại một lần, như chắc chắn

-Phải, tôi yêu anh thì đã sao? Bản thân xấu xí, tính tình hung dữ, ngay cả lấy lòng người khác cũng không biết, đã thế chỉ làm trò hề trước mặt anh, trong mắt anh, tôi chắc chắn là một cô gái không đáng một xu, tôi có yêu anh thì anh cũng không để mắt tới.

Thì giùng giàng hét lên, sau đó nước mắt cũng không kiềm được mà chảy ra khỏi khoe mắt.

Hôm nay cuối cùng cũng biết được, cảm giác khóc vì người con trai mình yêu là thế nào.

Một nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống cánh môi anh đào của Thì, Thì ngậy ngẩn người chỉ mở to mắt nhìn Khiết Đạt.

Anh hôn cô!??????

Khiết Đạt ôm chặt cô trong lòng, càng hôn càng sâu càng mãnh liệt, không hiểu sao khi nghe cô nói ra những lời từ tận đáy lòng, trái tim anh lại rung động lại vui sướng, khi thấy nước mắt cô rơi anh lại đau lòng muốn lau khô nước mắt của cô.

Không lẽ anh động tâm?

Bị nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt của anh cuốn theo, cả người Thì tê rần rần, đầu có choáng váng, vô tri vô giác vòng tay ôm lấy cổ anh, vụng về đáp lại nụ hôn của anh.

Đèn bật xanh, từng chiếc xe chạy qua cả hai, vài người đi đường nhìn hai người đang hôn nhau, đôi lúc có dừng lại xem rồi đi.

Không cần mọi người có xem hai người có vấn đề hay không, anh chỉ biết, cô yêu anh và anh cũng thế.

Yêu Thì, là một quyết định không dễ đối với anh, dù trong lòng Hạ Đồng vẫn chiếm giữ nhưng từ từ sẽ phai nhòa, Thì tốt, rất tốt, cô ấy cũng như Hạ Đồng...

...

Tiếng chim bên ngoài cửa sổ phá vỡ giấc ngủ của cô gái, Hạ Đồng quán mình trong chăn bông, không muốn tỉnh dậy.

Hạ Đồng miễn cưỡng gượng dậy, dụi dụi đôi mắt, mơ màng nhìn xung quanh. Nếu không phải tối qua Lăng Hạo nói chuyện điện thoại với cô đến khuya, thì sáng hôm nay cô đã không buồn ngủ thế này.

Nhưng mà còn ngủ nữa sẽ trễ thật đó, phải thức dậy thôi.

Hạ Đồng uể oải vươn vai một cái, sau đó cầm đồng phục bước vào nhà tắm.

Một lúc sau, Hạ Đồng thay đồ xong bước ra ngoài, lập tức hoảng hồn giật nảy người, thiếu điều suýt chút nữa là té ngã ra sau.

-Dương Tử... sao anh lại ở đây?-Hạ Đồng không dám tin, Dương Tử đang trong phòng mình

-Chị Ly nói giờ này em chưa xuống nhà nên anh lên xem thử.-Dương Tử ngồi trên chiếc giường của cô, nói

-Tôi... tôi ngủ quên thôi, anh đi học trước đi.-Hạ Đồng không muốn như lúc trước, lún sâu vào thêm

-Không sao, tôi có thể cho em đi cùng.-Dương Tử đứng dậy, bàn tay có chút quyến luyến thôi không sờ vào chiếc giường của cô

Lúc này vào phòng không thấy cô, nghe trong nhà tắm có tiếng nước chảy, chắc cô đang thay đồ nên ngồi đợi. Chỉ là mùi hương trên chiếc giường của cô thoang thoảng dễ chịu vô cùng.

Anh lại không nhìn được ngồi xuống sờ vào, còn cầm gối lên ngửi lấy, quả thật rất thơm. Cô không xài dầu thơm nên thoáng nghĩ là mùi sữa tắm loại rẻ tiền nhưng mà lại thơm cùng dễ chịu đến thế.

-Không cần phiền anh, tôi có thể tự đến trường được.-Hạ Đồng xua tay

-Em nghĩ bằng chiếc xe đạp có thể chạy đến trường trong vòng năm phút sao?

-Tôi có thể nhờ Lăng Hạo đến đón tôi.

Anh thoáng im lặng, hai tay rõ nắm chặt, một lúc mới lên tiếng:

-Em không nhớ Tiểu Lạc sao?

-Tiểu Lạc!? Anh định nói gì?-Hạ Đồng ánh mắt ánh lên chút vui mừng, sau đó lại không hiểu anh nhắc đến Tiểu Lạc có ý gì

-Thi dẫn Tiểu Lạc lên tìm em ba ngày trước nhưng vì chúng ta đi Paris nên họ ở tạm nhà Khiết Đạt.

-Anh nói thật?

-Ừ, một lát ra về tôi đợi em ở phòng hội trường, tôi dẫn em gặp Tiểu Lạc.

-Không cần, tôi tự đi được, có Lăng Hạo đưa tôi đi rồi.-Hạ Đồng vẫn từ chối

-Em sợ tôi làm gì em sao? Câu trước Lăng Hạo câu sau cũng Lăng Hạo.-Dương Tử cười khổ, hai tay càng nắm chặt

-Tôi đã nói giữa anh và Lăng Hạo, Lăng Hạo đáng tin hơn anh.-Hạ Đồng nhàn nhạt đáp

-Em yên tâm, tôi không làm gì em cả, chỉ đưa em đến gặp Tiểu Lạc rồi thôi.

Hạ Đồng nhìn anh, có chút do dự, nhưng mà ánh mắt của anh không thể hiện chút gì là nói dối, chắc anh sẽ đưa cô đến gặp Tiểu Lạc rồi đi ngay.

-Được, một lát ra về tôi lên phòng hội trường tìm anh.

Bỏ lại câu đó, Hạ Đồng xách cặp quay người bỏ đi.

Dương Tử nhìn cô bước ra khỏi phòng, tâm trạng phức tạp, cô ghét anh đến mức đó sao, không thể tin anh nữa sao?

...

Hạ Đồng vào lớp, bao nhiêu ánh mắt nhìn cô, ghen ghét, đố kỵ cùng ngưỡng mộ đều có, Hạ Đồng không quan tâm bước vào chỗ ngồi của mình.

-Hạ Đồng, thế nào cậu xin chưa vậy? Có đi được không?-Bạch Mai quay xuống bàn cô hỏi

-Được, nhưng mà... phải để Dương Tử đi cùng.-Hạ Đồng ngập ngừng nói hết câu

-Cái gì? Không được.-Bạch Mai hét lớn phản đối

-Bạch Mai, nhỏ tiếng thôi, mọi người đang nhìn kìa.-Hạ Đồng vội ra ám hiệu bảo Bạch Mai nhỏ tiếng

-Cậu nói đùa sao? Không thể để hội trưởng đi cùng.-Bạch Mai giảm âm lượng

-Vì sao vậy? Chúng ta cứ xem anh ta vô hình được rồi, nếu không tớ không đi được đâu.-Hạ Đồng chu chu cái miệng, lay tay Bạch Mai

-Tớ chỉ định có hai đứa mình đi thôi.-Bạch Mai hơi mím môi

Nếu để Dương Tử đi cùng chẳng phải “kế hoạch đồ sộ” của cô ta bị phá sao?

-Đi mà Bạch Mai, anh ta đi thì kệ anh ta, anh ta mà không đi tớ phải ở nhà đó.

-Được rồi, chủ nhật tuần này chúng ta đi.

-Ok.-Hạ Đồng cười mỉm

Bạch Mai thoáng cười, trong đầu không ngừng suy nghĩ ra những kế mưu mô hiểm ác, cứ để Dương Tử đi, sau đó gạt anh ta đi chỗ khác ra tay cũng không muộn.

-Hạ Đồng...

Đang ngồi nói chuyện phiếm với Bạch Mai thì có người gọi tên cô, Hạ Đồng nhìn ra cửa sau lớp, thấy Lăng Hạo đang đứng gọi mình.

-Tớ ra gặp Lăng Hạo một tí.-Hạ Đồng nói với Bạch Mai sau đó chạy ra ngoài

Vài học viên đi vào lớp hay đi ngang thấy Lăng Hạo đứng ngoài lớp gọi Hạ Đồng, liền chụm đầu to nhỏ.

-Anh tìm em có việc gì không?-Hạ Đồng cười nhăn nhăn nhìn anh

-Lúc này anh có lên tìm em mà em chưa vào lớp, hôm nay sao đến lớp trễ thế?-Lăng Hạo đút hai tay vào túi, dáng dấp to lớn nhìn cô từ phía trên

-À, em ngủ quên thôi.-Hạ Đồng gãi gãi đầu lè lưỡi

-Nhóc con, đã bảo tối qua ngủ sớm mà cứ bắt anh kể chuyện hát cho em nghe.-Lăng Hạo cười đầy yêu chiều, hai tay vươn ra nhéo má cô

-Gì chứ? Rõ ràng là anh điện thoại cho em trước, nên em mới kêu anh kể chuyện hát em nghe.-Hạ Đồng chu mỏ

-Còn cái?-Lăng Hạo tăng sức ở tay một tí

-Lăng... Lăng Hạo, nhẹ tay đi... đau đó...-Hạ Đồng nhăn nhăn mặt nhìn anh

-Anh sẽ buông, nhưng mà...

Lăng Hạo cười nham nhở, buông tay ra cúi người xuống thì thắm vào tai cô.

-Nhưng mà tối qua em đã đồng ý hôm nay phải hôn anh.

Sau đó đứng thẳng người, làm mặt quỷ với cô.

-Hơ!? Trời hôm nay rất đẹp thì phải... em sức nhớ có bài tập, em vào lớp làm.-Hạ Đồng ngó lơ, ý muốn kiếm cớ ủy thác

-Lâm Hạ Đồng, em muốn anh hôn em trước mặt mọi người sao?-Lăng Hạo nói vừa đủ hai người nghe

Hơ!? Đùng liều mạng thế chứ?

-Hi hi, Lăng Hạo, một lát em sẽ hôn bù, anh về lớp đi.-Hạ Đồng đành tìm kế hoãn binh, đuổi khéo anh về lớp

-Anh nói em biết, đừng hòng trốn tránh, nếu không anh sẽ hôn em trước mặt mọi người.-Lăng Hạo cười đầy nham nhở, gật gật đầu đầy thích thú

-Được được, không trốn, nhưng anh về lớp đi em sẽ hôn bù.-Hạ Đồng đồng ý trước, sau đó đẩy anh đi

-Nhớ đó.

-Nhớ, nhớ, em nhớ mà.

Lăng Hạo trước khi về lớp còn hôn lên trán cô một cái mới chịu về, cũng may là chỉ hôn trán, chứ hôn môi chắc chắn cô... bị đánh ghen cho xem.

Hạ Đồng đuổi được anh đi khe thở phào, vào lớp thì bao nhiêu ánh mắt đều dồn về phía cô, toàn bộ đều là ánh mắt dao găm.

Hơ, chuyện này anh cứ tiếp tục thế này chắc chắn cô bị anh hại chết cho xem.

Hạ Đồng cúi đầu đi vào bàn ngồi, cứ sống trong tình trạng này, có nước cô không học yên, sống dở chết dở.

133. Chương 132.1. Dương Tử Tội Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (1)

Chương 132.1: Dương Tử tội dù thế nào cũng không buông tay (1)

Giờ giải lao, Hạ Đồng cùng Bạch Mai định đi xuống canteen kiếm gì ăn lót dạ, tâm trạng vui vẻ háo hức khi nghĩ đến Dương Tử sẽ dẫn cô đi gặp Tiểu Lạc, khuôn mặt nhỏ rạng rỡ nụ cười tươi.

-Cố lên!!! Cố lên!!!

Từng tiếng cổ vũ hòa cùng tiếng chai nước gõ bành bịch lên nền đất vang lên rộn ràng giữa sân vận động, bước chân Hạ Đồng hơi dừng lại, ngó nhìn đám đông đang bu lại chỗ sân bóng rổ.

-Có việc gì vui quá vậy?-Hạ Đồng tự hỏi chính mình, là ai đang thi đấu thế? Sao lại kịch liệt cổ vũ vậy?

-Lại chơi bóng rổ kia, mình đi xem đi.-Bạch Mai khuôn mặt hí hửng lôi kéo Hạ Đồng

-Được.

Coi một chút chắc không chết người đâu a, và lại chỉ đến xem một lát rồi đi ngay.

Nghĩ đoạn, Hạ Đồng cùng Bạch Mai đi lại chỗ đám đông, hai thân hình nhỏ bé cố gắng chen vào.

Oa, oa... đẹp quá đi!!!

Hạ Đồng khi đã thấy rõ trận đấu bên trong, là ai thi đấu thì liền bị thu hút bởi vẻ đẹp của bốn người con trai.

Trận bóng rổ này, chỉ có bốn người chơi, Dương Tử cùng Khiết Đạt chung một đội, còn Lăng Hạo và Thiên cùng một đội. Cả bốn người con trai, mỗi người một vẻ, lại đẹp đến mê người, khi chơi bóng rổ lại càng tăng sức hút, oai vệ mà nhảy lên thấy bóng vào rổ.

Một lạnh lùng, một bất cần, một ấm áp, một đào hoa... cả bốn vẻ đẹp như đang cố chứng minh mình là nhất. Đẹp như một bức tranh!!!

-Dương Tử, Khiết Đạt...

-Lăng Hạo, Thiên...

Từng tiếng gọi tên bốn anh vang dội khắp sân vận động, hầu như tất cả học viên đều ủa về chỗ sân bóng rổ để xem, bỏ cả giờ ăn.

Hạ Đồng ngẩng người nhìn bốn người con trai, không biết dùng từ gì miêu tả, cũng không biết cảm xúc gì để diễn đạt.

-Câu nghĩ, ai thắng nào?-một nữ sinh tóc ngắn hơi khều nữ sinh bên cạnh hỏi

-Đương nhiên là anh Dương Tử và anh Khiết Đạt rồi.-nữ sinh tóc dài đáp

-Câu quên cả bốn người đều ngang tài sao? Đặc biệt là anh Dương Tử và anh Lăng Hạo, có bao giờ phân biệt thắng thua, theo tớ lại hòa cho xem.-nữ sinh tóc ngắn khách quan nói

-Vậy thì chúng ta xem tiếp, để xem lại hòa hay là có người thắng đây.-nữ sinh tóc dài tiếp tục xem trận đấu

Hạ Đồng loáng thoáng cũng nghe, nếu đã luôn hòa nhau thì thi đấu làm gì chứ? Chẳng phải biết trước kết quả rồi sao?

Bạch Mai ánh mắt rõ chấn động khi thấy Khiết Đạt, tên đó không phải tên họ Vương ở bar tối hôm qua sao? Sao lại ở đây? Không lẽ... anh ta biết cô nên mới cố ý mời cô uống rượu? Hay là anh ta không hề biết cô?

Chuyện đó khoan hãy tính, trước mặt xem trò hay cái đã.

-Hạ Đồng, cậu cổ vũ Lăng Hạo sao?-Bạch Mai lời nói mang theo ý cười, rõ cố ý hỏi

-Tất nhiên.-Hạ Đồng cười xuề xòa một cái

Nói là thế, mà trong lòng lại khác...

Lăng Hạo đứng bên trong sân, nhìn ra thấy Hạ Đồng, môi mỏng cong thành một đường dài, anh giơ cao tay vẫy vẫy về phía cô.

Ngay lập tức, mọi sự chú ý đều dồn về cô, Hạ Đồng chỉ biết lúc ấy, cô muốn đến mắng anh đến chùng nào, làm thế sẽ hại chết cô đó.

Dương Tử thấy thế, ánh mắt cũng dời về phía cô, đôi môi hơi cong lên, chỉ là không thể nhận thấy được, rất nhanh hạ xuống, như gió thổi qua.

-Hạ Đồng, sao cậu không cổ vũ đi chứ? Nếu cậu la lên tên Lăng Hạo, chắc chắn anh ấy sẽ thắng cho xem.-Bạch Mai dùng cùi chỏ thúc nhẹ cô một cái

-Hử!? Tớ nghĩ không cần đâu.-Hạ Đồng liền lắc đầu kịch liệt

-Cần chứ, cậu phải cổ vũ bạn trai mình chứ? Cậu cổ vũ chắc chắn Lăng Hạo sẽ thắng cho xem.-Bạch Mai nháy mắt một cái

-Ừa, tớ cổ vũ họ cũng hòa thôi.-Hạ Đồng xua tay không đồng ý

-Chưa thử làm sao biết? Bạn trai mà nghe được tiếng cổ vũ của bạn gái chắc chắn sẽ thắng.

-Tớ... thôi được.

Đuối lí, Hạ Đồng đành đồng ý nghe lời Bạch Mai, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc kì lạ, giây phút ấy giá mà cô có thể gọi to tên người con trai ấy, bảo anh hãy cố lên, anh sẽ thắng, nhưng mà đáng tiếc, lại không thể.

-Lăng Hạo, cố lên... anh chắc chắn sẽ thắng mà.

Hạ Đồng hai tay đặt trên miệng mình tạo hình chiếc loa sau đó dùng hết âm lượng la lớn, nụ cười in hằn trên môi.

Chỉ là cô vừa la lên, ai nấy đều hướng mắt về phía cô, Hạ Đồng cảm thấy mình như người ngoài hành tinh mới đáp xuống, làm chuyện quái lạ khác người.

Rõ ràng cô kêu đúng tên Lăng Hạo mà, không có sai tên như lần trước nha, vậy thì nhìn cô làm gì chứ?

Hạ Đồng hơi mất tự nhiên, chớp chớp mắt nhìn bọn họ, cô đã bảo đừng bảo cô cổ vũ mà, thấy chưa, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ rồi đấy?

Lăng Hạo lại thấy cô rất đáng yêu, nở nụ cười hạnh phúc, Lăng Hạo cũng lớn tiếng đáp cô:

-Hạ Đồng, vì em anh nhất định sẽ thắng.

Hạ Đồng gật đầu một cái rất nhanh, như tốc độ ánh sáng.

Tất cả cổ động viên xôn xao lên, bây giờ thì tin đồn họ quen nhau là đúng, không phải là gạt người.

Lăng Hạo được cô cổ vũ như có thêm tinh thần, như một siêu sao bóng rổ, anh lướt qua cả ba người kia, nhảy cao sau đó úp bóng lên rổ.

Cứ thế liên tục mười mấy trái liên.

Thiên cùng Khiết Đạt đứng lại nhìn nhau, trận đấu này, có lẽ đã định sẵn ai thắng, chỉ là không ngờ mức ảnh hưởng của cô lại lớn như thế, rõ ràng đã biết cô rất đặc biệt, không ngờ lại tác động mạnh mẽ như thế.

Dương Tử ngược lại Lăng Hạo, tinh thần cũng không còn sót lại trong người, rõ ràng cô là bạn gái hắn, cổ vũ hắn là chuyện bình thường, thế mà khi nghe cô nói ra, lòng anh đau thắt, không còn muốn chơi tiếp nữa.

Nhiều lần bị Lăng Hạo vượt mặt, Dương Tử vẫn không giành bóng hay có bóng trong tay chỉ chuyển cho Khiết Đạt không tự mình đánh trả.

_Huyết huyết huyết...

Ba tiếng còi vang lên, cũng là lúc trận đấu kết thúc, tỉ số là 105-128 nghiêng về đội của Lăng Hạo, lần đầu tiên, tỉ số lại chênh lệch nhiều đến thế, những hai mươi ba trái.

-Lăng Hạo... Lăng Hạo... Lăng Hạo....

Từng đợt sóng kêu tên của Lăng Hạo vang dội khắp sân vận động, anh như một siêu sao tỏa sáng cả bầu trời, không ai sánh bằng.

-Có mệt không?

Hạ Đồng đã đứng ở chỗ anh để đồ của mình, tay cầm chiếc khăn cho anh lau mau hơi còn cả một chai nước suối chưa khai nắp.

-Có em lo cho anh, mệt thế nào cũng hết.-Lăng Hạo cười rõ vui, rõ hạnh phúc cầm lấy chai nước mở nắp ra ngửa đầu uống ừng ực

-Chỉ khéo nói.-Hạ Đồng hơi nhón chân, cầm chiếc khăn trên tay lau mồ hôi trên mặt anh

-Là anh nói thật, em không tin sao?-Lăng Hạo trong chốc lát đã uống cạn chai nước, quăng đại một chỗ, để cô lau mồ hôi ỉnh, hỏi

-Tin, chỉ là... không lẽ lần nào anh mệt em cũng lo cho anh?-Hạ Đồng hơi dừng một lát rồi nói tiếp, giọng càng nhỏ đi

-Anh bắt em phải lo cho anh cả đời, cả kiếp sau kiếp sau nữa.-Lăng Hạo cười cợt, đầy thương yêu nói

-Tham lam, tự anh lau lấy đi.-Hạ Đồng quánh anh một cái, sau đó quăng chiếc khăn để anh tự lau

-Anh nói là thật.

-Em có nói không tin là thật sao?

-Nói rồi nhé, sau này phải lo cho anh, cả đời cả kiếp.

Hạ Đồng xì một tiếng, nhưng mặt đỏ ửng, không thèm đếm xỉa đến anh, xoay mặt đi lại vô tình chạm vào đôi mắt đen ấy, rõ ràng có gì đó tức giận, có chua xót, có ân hận, nhưng mà đều không rõ ràng thể hiện.

Dương Tử giật mình khi thấy cô nhìn mình, nhưng không né tránh nhìn thẳng mắt cô, trong đó anh thấy có hạnh phúc, có niềm vui, không có nỗi buồn.

Hạ Đồng né tránh, quay mặt đi, lại vui vẻ nhìn Lăng Hạo.

Giá mà khi bên anh cô cũng hạnh phúc vui vẻ như thế, giá mà anh không làm cô buồn, giá mà nụ cười ấy luôn dành cho anh.

-Dương Tử, đừng nhìn nữa.-Khiết Đạt đi đến vỗ bả vai Dương Tử một cái

-Rõ ràng cô ấy đang hạnh phúc, vậy mà mình lại không muốn nhìn thấy muốn phá vỡ nó, là do mình ích kỉ sao?-Dương Tử rõ cười khổ

-Tình yêu luôn luôn là mù quáng, là ích kỉ. Đừng càng lún càng sâu, buông tay đi.-Khiết Đạt khuyên

-Buông tay? Tổ chưa từng nghĩ đến hai từ này.

-Đừng cố chấp nữa, cậu phải vui vì sau những điều cậu làm em ấy vẫn có thể hạnh phúc, có lẽ Lăng Hạo mới là người cô ấy cần, buông tay đi.

-Xin lỗi Khiết Đạt, dù thế nào tớ cũng không buông tay.-Dương Tử giọng đầy chắc nịch, sau đó bỏ đi

Khiết Đạt khẽ thở dài, nhìn qua Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đang vui vẻ đằng kia, lại nhìn bóng lưng cô độc của Dương Tử, lại thở dài lần nữa.

Vẫn là quyết định của Khiết Đạt đúng, buông tay Hạ Đồng, yêu Thi là điều sáng suốt, nhắc Thi, anh lại muốn về gặp cô ngay.

-Có phải đang có gì vui lắm không?-Thiên đi lại, hỏi

-Không có, sức nhớ lại chuyện hài thôi.-Khiết Đạt không nói sự thật

-Tưởng cậu tìm được ai rồi chứ?

-Cậu lo cậu cùng Tuyết Ny đi, nhưng mà cả hai về khi nào không báo trước một tiếng để bọn này ra xem cả hai đã đến mức nào rồi?

-Về tối qua thôi, nhưng mà nói cậu biết, bọn tớ tới mức nào cậu cũng không cần chen vào.

-Được được, nói giỡn thôi.

-Nghe nói, Lăng Hạo là bạn trai Hạ Đồng!??-Thiên hơi ngáp ngừng, có chút đa nghi hỏi

-Là thật.

-Từ khi nào?

-Đi thay đồ, tớ kể cậu nghe.

Nói rồi, cả hai rời đi, Khiết Đạt kể lại từ chuyện hiểu lầm ở Paris đến hiện tại cho Thiên nghe.

- - -

134. Chương 132.2. Dương Tử Tôi Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (2).

Chương 132.2: Dương Tử tôi dù thế nào cũng không buông tay (2).

Như đã nói, giờ ra về Hạ Đồng liền dẹp tập vào cặp, bảo Bạch Mai về trước đi sau đó chạy thẳng lên phòng hội trưởng tìm Dương Tử.

Mở cửa phòng hội trưởng ra Hạ Đồng không nhìn thấy Dương Tử, thoáng nghĩ anh đang ở trong phòng nghỉ nên đi về phía cánh cửa duy nhất trong phòng hội trưởng.

Nhìn khắp phòng nghỉ, cũng không có ai, Hạ Đồng không khỏi nhú mày, anh kêu cô lên đây sao lại không thấy đâu?

Đột nhiên có một vòng tay ôm cô từ phía sau, chặt chẽ ôm gần như không dám rời lỏng vòng tay ra. Hạ Đồng kinh hoảng vì bị ôm đột ngột, phản ứng đầu tiên chính là muốn biết đó là ai.

Dương Tử ôm chặt cô từ phía sau, mặt vui sâu vào hõm cổ cô, tham lam ngửi lấy mùi hương trên người cô, trên tóc cô.

-Anh rất mệt, đứng yên một lát thôi.-Dương Tử giọng khàn khàn

Hạ Đồng ngây dại, không quay đầu lại nhìn anh, chỉ đứng yên cho anh ôm mình, bản thân cũng tham lam tận hưởng vòng tay ấm áp của anh, cảm nhận hơi thở đầy mệt mỏi của anh, cả mùi thơm nam tính đầy đặc trưng của anh.

Hiện tại anh rất cần cô, chỉ muốn ôm cô thế này, không cần suy nghĩ chuyện tiếp theo ra sao cả.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Dương Tử vẫn ôm chặt Hạ Đồng, anh mệt mỏi nhắm mắt lại vùi đầu trong hõm cổ cô. Ngay lúc này thời gian có thể ngưng lại mãi thì hay biết mấy, cô và anh không cần phải nghĩ ngợi gì, không biết đau khổ gì, không phải dối trá, thật lòng với bản thân mình.

Thời gian ơi, làm ơn dừng lại đi, để cô có thể trong vòng tay ấm áp của anh như thế này mãi, cô không cần nghĩ đến những nỗi buồn kia nữa, chỉ cần biết anh ở bên cạnh cô.

Anh không bao giờ suy nghĩ cảm giác của người xung quanh nhưng từ khi cô xuất hiện anh biết quan tâm đến người khác.

-Em biết không...

Dương Tử giọng khàn khàn mở lời.

Hạ Đồng im lặng chờ anh nói tiếp.

-Anh từng đọc qua một câu chuyện, chuyện kể rằng tại một nơi trên thiên đình có một nơi dành cho tất cả mọi cảm xúc của con người, buồn, vui, ganh ghét, con tim, lí trí... Một hôm, bọn chúng rủ nhau chơi trốn tìm, lí trí là người thua nên phải tìm những người còn lại, trong lúc tìm, lí trí vô tình làm nhánh hoa hồng có gai nhọn đâm vào mắt của con tim, con tim bị mù không nhìn thấy nữa.

-...-Hạ Đồng vẫn im lặng, chờ anh nói tiếp

Dương Tử hơi ngược đầu, càng siết chặt cô hơn, nói tiếp:

-Ngọc Hoàng hay tin rất tức giận, ngài dày tất cả xuống trần gian và mỗi người là một cảm xúc của con người, lí trí vì hối lỗi nên xin Ngọc Hoàng ỉnh dẫn lối cho con tim, bởi vì con tim không nhìn thấy. Ngọc Hoàng chấp thuận nhưng ngài đưa ra một quyết định, lí trí có thể sai khiến mọi cảm xúc buồn, vui, ganh ghét nhưng một khi con tim đã lên tiếng, lí trí phải im lặng làm theo lời con tim.

Hạ Đồng không hiểu vì sao lại cảm thấy dao động, cơ thể vô thức run lên nhẹ nhẹ. Rất cục cựa ản ý gì?

-Lúc trước là lí trí chi phối anh, nhưng mà hiện tại con tim anh đã lên tiếng, lí trí không thể sai khiến cảm xúc được nữa. Lí trí và con tim không thể đi đôi, có lí trí mất con tim, bây giờ con tim anh rung động không ngừng yêu em, dù lí trí bảo rằng em không thể yêu nhưng con tim vẫn thẳng, nó đã định sẵn, nó là quy luật tự nhiên.

Lời Dương Tử trầm thấp, mang theo nỗi bất lực, nói ra lời từ tận đáy lòng.

Hạ Đồng thoáng ngây người, con tim rộn ràng đập loạn không theo tiết tấu, nếu lúc trước anh chịu nói những lời thế này thì hay biết mấy, nhưng giờ đây cô đã đồng ý yêu Lăng Hạo, cô không thể làm Lăng Hạo đau lòng nữa.

Gạt đi tình cảm thật từ tận đáy lòng, Hạ Đồng gạt tay anh ra, không thể tiếp tục sai phạm nữa, đã dứt khoát thì phải làm đến cùng.

Hạ Đồng quay mặt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo dấy lên chút lạnh lùng, nhỏ giọng nói:

-Không phải anh nói dẫn tôi đi gặp Tiểu Lạc sao?

-Hạ Đồng, anh không phải đang gạt em, anh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, những lời lúc trước em không tin cũng được nhưng lần này em phải tin.-Dương Tử ánh mắt không hề cuồng ngạo như thường ngày, chỉ còn sự chân thật chứa đựng bên trong

-Tôi biết. Anh có thể đưa tôi đi gặp Tiểu Lạc được chưa?-Hạ Đồng lòng nhốn nháo, nhưng không biểu lộ ra ngoài, lạnh nhạt hỏi

-Hạ Đồng... dù thế nào đi nữa, anh vẫn sẽ không từ bỏ...

-Nếu anh không đưa tôi đi thì tôi tự đi.

Hạ Đồng cắt ngang lời anh song có ý định muốn bỏ đi, nhưng vừa đi ngang qua anh thì đã bị anh níu tay giữ lại.

-Anh đưa em đi.-giọng anh có chút chua xót, anh biết rõ cô không muốn nghe anh nói nữa, anh cũng không muốn ép cô.

Hạ Đồng không nói gì, chờ anh lấy áo khoác, sau đó cả hai rời khỏi.

Dãy hành lang yên tĩnh, hai con người con tim không cùng nhịp đập nhưng suy nghĩ cảm xúc đều giống nhau.

Phía cuối dãy hành lang, ánh mắt người con gái nham hiểm nhìn cả hai. Đôi mắt xinh đẹp chứa toàn ganh tị cùng ác độc che lấp, trong đầu chỉ có ý niệm: “Loại bỏ cô ta, cô mới có được anh.”

Trịnh Bạch Mai, tốt nhất cô mau hoàn thành điều tôi muốn cô làm, nếu không, cô cũng lãnh hậu quả như cô ta.

...

Chiếc xe BMW đen mui trần vừa đậu trước biệt thự của Khiết Đạt thì ngay lập tức Hạ Đồng liền xuống xe, cô rất nhớ Tiểu Lạc, Tiểu Lạc như là mạng sống của cô, nếu không còn Tiểu Lạc thì cô không còn ai là người thân cả.

Khi cánh cổng mở, Hạ Đồng chạy vào trong thì thấy tiểu Lạc đang ngồi trên ghế sofa cùng Thi xem hoạt hình, tiếng cười khúc khích trẻ con của Tiểu Lạc vang vọng khắp phòng khách.

-Tiểu Lạc... Tiểu Lạc...-Hạ Đồng kích động gọi tên Tiểu Lạc, bản thân vì quá vui mừng không kìm được nước mắt

Tiểu Lạc nghe giọng của Hạ Đồng, giật mình quay qua nhìn cô, ánh mắt trẻ con chứa đựng đầy vui sướng hạnh phúc.

-Chị hai...

Tiểu Lạc quăng chiếc gối đang ôm, nhảy xuống ghế sofa chạy đến ôm chầm lấy Hạ Đồng.

-Chị Hai, em rất nhớ chị hai...

-Tiểu Lạc ngoan, chị hai cũng rất nhớ Tiểu Lạc...-Hạ Đồng giọng nhe nhào, hôn lấy Tiểu Lạc

Nếu người lạ nhìn vào chắc chắn sẽ cho rằng đây là cảnh mẹ gặp lại con không ai nghĩ rằng cô là chị hai của Tiểu Lạc, nhìn thấy cũng xúc động.

-Hạ Đồng, cuối cùng cậu cũng về, mấy hôm nay tớ cùng Tiểu Lạc đợi cậu mãi.-Thi đứng lên, mỉm cười khi thấy cô

-Thi, phiền cậu quá rồi.

-Phiền gì chứ, là mình và Tiểu Lạc lên tìm cậu mà không báo trước.

-Anh Dương Tử, anh Dương Tử, Tiểu Lạc cũng nhớ anh.

Khi thấy Dương Tử bước vào, Tiểu Lạc cũng buông vội cô ra, chạy tới ôm lấy Dương Tử.

Cái quái gì thế? Cô vì vui mừng mà rơi lệ, vậy mà khi thấy Dương Tử lại quên mất cô, còn thiên lí không? Rõ ràng Tiểu Lạc là em cô mà!!!

Dương Tử ngồi xổm xuống xoa lấy đầu Tiểu Lạc, cử chỉ dịu dàng.

-Anh cũng nhớ Tiểu Lạc rất nhiều, có muốn anh dẫn đi chơi không nào?

-Dạ được.

-Không được.

Nghe Dương Tử nói xong, Hạ Đồng liền la lên phản đối.

-Chị hai, sao lại không được?-Tiểu Lạc xụ mặt buồn so

-Như thế thì phiền anh Dương Tử lắm, Tiểu Lạc ngoan đừng quấy nữa.-Hạ Đồng vội lấy lí do

-Dạ.-Tiểu Lạc miễn cưỡng đáp

-Không phiền, hiện tại anh rất rảnh.-Dương Tử lại nhún vai, thản nhiên nói

-Không cần muốn làm Tiểu Lạc vui mà anh ép mình, không cần.-Hạ Đồng nhấn mạnh nói

-Chị hai, anh Dương Tử nói rảnh thì mình đi chơi đi, được không chị hai?-Tiểu Lạc lại bày mặt cún con ra, năn nỉ

-Tiểu Lạc...-cô bắt đắc dĩ nói

-Không lẽ em nỡ làm Tiểu Lạc buồn?

-Được rồi.

Hạ Đồng đành thuận ý.

-Hura... chị hai muôn năm, anh Dương Tử số một...-Tiểu Lạc hưng phấn la lên

Hạ Đồng thở dài, bắt gặp nụ cười mãn nguyện của anh, cô khẽ trừng mắt, rõ ràng anh cố ý, muốn dẫn Tiểu Lạc đi, mà cô thì không muốn, đi cùng anh, làm sao cô chịu nổi!???

Bộ có thù hay sao? Cứ bám theo cô hoài vậy?

135. Chương 132.3. Dương Tử Tôi Dù Thế Nào Cũng Không Buông Tay (3).

Chương 132.3: Dương Tử tôi dù thế nào cũng không buông tay (3).

Khu vui chơi lớn nhất nằm gần trung tâm thành phố, nơi tụ tập đông đủ các loại trò chơi hấp dẫn người đến, dù là trẻ nhỏ hay người lớn thì cứ đến chủ nhật là nơi này đông nghẹt người.

Hôm nay tuy không phải chủ nhật nhưng người vào cũng khá đông, những người ra vào cổng chính, ánh mắt họ đều tập trung về nhóm người phía trước cổng ... là ghen tỵ, là ngưỡng mộ, nhất là mấy cô gái ước gì mình có thể bay đến chỗ đó ngay.

Dương Tử mặc áo sơ mi đen, quần tây đơn giản.

Khiết Đạt cũng mặc sơ mi nhưng là màu xanh sẫm, quần tây đen.

Hạ Đồng không để ý đến Dương Tử, nắm tay Tiểu Lạc, coi anh như không khí.

-Được rồi, chúng ta bắt đầu chơi trò gì trước đây?-Thi hưng phấn lên tiếng

Hôm nay cũng ngoài dự định, cô chỉ muốn cùng Khiết Đạt ở nhà cho khỏe không nghĩ anh muốn đi cùng, tuy biết cả hai là con kì đà nhưng cứ xem cả hai là người tàng hình cũng được mà.

-Trò kia đi.-Thi cũng mặc kệ luôn, cô hớn hở chỉ đến vòng xoay lớn

Hạ Đồng nhăn mặt, còn Tiểu Lạc bình thản gật đầu nữa chứ.

-Thi, tớ chưa ăn gì không có gì để ới đâu.-Hạ Đồng phản bác

-Hay chúng ta đi cái kia đi chị hai.-Tiểu Lạc chỉ về khu nhà ma

-Chị hai em... không có đủ can đảm.-mặc dù nói câu này rất là mất mặt nhưng thà mất mặt thú nhận còn hơn

-Em thấy chúng ta bắt đầu bằng cái kia đi.-Hạ Đồng chỉ tay về phía quầy thú nhồi bông

-Quyết định vậy đi.-Thi kéo tay Hạ Đồng đi trước không quan tâm Khiết Đạt nhăn mặt phía sau

Hạ Đồng thở dài, nhìn sang Tiểu Lạc, cũng nắm tay thằng bé kéo đi, Khiết Đạt thì nhàn hạ khoác vai Dương Tử.

-Đi thôi, hôm nay chơi vui vẻ một chút.

Dương Tử cũng đã lâu không đến đây kể từ lúc từ nhà tình thương về, thôi thì cứ thoải mái một chút.

Đến quầy thú nhồi, ông chủ nhe răng cười chào đón.

-Năm nghìn một lần bắn, nếu các cô bắn trúng liên tiếp 5 phát thì sẽ được chọn một con thú treo ở kia."

Ông chủ chỉ tay lên giá là một hàng thú nhồi bông đủ loại, toàn cỡ lớn nhìn là muốn ôm ngay, lại nhìn đám bọn họ.

-Nếu không trúng cũng không sao. Một phát trúng sẽ khuyến khích một lon nước ngọt.

-Năm nghìn hơi mắc.-Hạ Đồng nhăn mặt, ở khu vui chơi Thanh Thanh cũng chỉ có ba nghìn một lần bắn, nếu cứ năm nghìn chẳng phải cô mau sạch túi sao?

-Đừng lo, có người lo hết rồi mà.

Thi cong môi cười, nhìn về phía Khiết Đạt, anh cười khở lấy trong bóp ra một tờ lớn đưa cho ông chủ.

-Nhiều đây đủ rồi chứ?

Ông chủ mắt sáng lên, nhận tờ tiền lớn, gật đầu lia lịa.

-Vâng, các vị có 50 lần bắn.

Hạ Đồng cùng Dương Tử đã sớm kinh ngạc, Thi lại dễ dàng ra lệnh cho Khiết Đạt, rốt cục có gì mờ ám đây?

-Nhìn cái gì?-Khiết Đạt trừng Dương Tử

-Xem cậu hôm nay bị gì mà trở thành trai ngoan thế?-Dương Tử cười mỉa

-Cậu mà nói nữa tớ không nể nang gì cả.-Khiết Đạt thẹn quá hóa giận quát

-Được, được, không nói.-Dương Tử hòa hoãn nói

Hạ Đồng thì không thể, chỉ khẽ liếc nhìn Thi, nhận thấy nụ cười của Thi, trong lòng chợt lóe sáng hiểu ra chuyện gì đó, không khỏi mỉm cười.

Hạ Đồng, Thi và Tiểu Lạc tất cả cầm súng lên bắt đầu bắn hạ mấy cái lon trước mặt, và kết quả thì ...

Hạ Đồng trật liên tục, Thi trúng một phát trật liên tục, còn Tiểu Lạc thế mà siêu được ba phát.

Hai cô rầu rĩ ngưỡng mộ nhìn thằng bé, rồi tiếp tục bắn nhưng lần này tệ hơn ... cả hai không trúng phát nào.

-Bắn súng phải có kỹ thuật.-Dương Tử nhin không được bước tới phía sau Hạ Đồng

Cánh tay trắng kiện hoàn toàn bao bọc Hạ Đồng, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô cùng khẩu súng.

-Muốn bắn trúng, trước tiên phải đứng thẳng lưng, chân hơi dang ra một chút.

Hạ Đồng cứng đờ cả người, môi như bị ai che lại không nói được.

Tình thế lúc này là gì? Còn nữa, cái tư thế này có bao nhiêu mờ ám đây.

Khẽ liếc nhìn anh, chỉ thấy vẻ mặt cương nghị anh tuần chăm chú nhìn về phía trước, giọng nói trầm thấp vẫn vang lên bên tai cô nhưng lại chẳng chui vào được một chữ.

Có thể nói anh thật sự rất đẹp trai nha, ngũ quan cương nghị tuần mỹ, mày rậm, mũi cao, môi mỏng đầy quyến rũ, vẻ đẹp đầy nam tính đến thế khiến tim cô bỗng “Thịch”.

-Em đã hiểu chưa ?-thấy cô không ừ hử gì, anh cúi đầu hỏi

-Tôi ... tôi hiểu rồi.-thấy hơi chột dạ, cô gật đầu đại

-Vậy em lặp lại những gì tôi nói đi.-giọng anh có chút không vui

-... Chỉ là bắn súng thôi, có cần rắc rối vậy không ?-cô nhăn nhó nói, cũng không nhắc lại lời hấn bởi có nhớ được chữ nào đâu

-Đó là lý do em bắn hơn 10 phát mà chỉ trúng một phát.-anh nhàn nhạt nói.

Hạ Đồng cắn chặt môi, muốn buông súng xuống nhưng không được vì anh cứ nắm chặt tay cô không buông, cô khó chịu nhìn anh nhưng ...

Cô vừa nhìn lên thì anh cũng cúi xuống, mùi xạ hương xộc thẳng vào mũi cô, hai người gần nhau trong gang tấc, chỉ một chút thôi là ...

Trong lòng cảm thấy bất an cùng hoảng hốt, đáng lẽ cô phải tránh đi nhưng vì sao vẫn không thể.

Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy, Dương Tử thấy rõ sự hoảng hốt, đau buồn của cô ... là vì vẫn nghĩ đến chuyện đó sao?

-Ôi, lại trật nữa rồi.-Thì cố ý nói lớn để hai người kia dừng lại cái cảnh “Tình chàng ý thiếp kia.”

Sự xuất hiện của mấy tên này cũng đủ gây chú ý lắm rồi, giờ thêm cảnh mặn nồng như thế, một lát chắc có phóng viên tới phỏng vấn luôn quá.

Thì cười mờ ám, tuy chưa xác định nhưng cũng lơ mờ hiểu chuyện, lại quay sang đưa súng cho Khiết Đạt.

-Em muốn con heo đó.-Thì chỉ tay về con heo to trên giá

Khiết Đạt không nói một lời đã làm theo, tài bắn súng của anh chỉ thua Dương Tử và Lăng Hạo nhưng đối với mấy trò trẻ con này lại là chuyện nhỏ.

Hạ Đồng thở hổn hển, tay hơi run bởi phải bắn nhiều lần mới trúng, dù hiện tại vẫn là do Dương Tử cầm tay cô bắn.

Kết quả cô được một con gấu trắng to, ôm không xuể tay.

Còn Tiểu Lạc, còn bé nên được an ủi ba lon nước ngọt, tuy nhiên thằng bé rất thích, chìa hai lon đưa cho hai cô gái.

-Woa, thành quả không tồi, giờ chúng ta chơi tiếp trò khác đi.

Thì đặt con heo vào tay Khiết Đạt lại quăng con gấu trắng vào tay Dương Tử rồi kéo tay Hạ Đồng chạy đến ngôi nhà ma.

...

Trong ngôi nhà ma âm u lạnh lẽo, từng làn khói trắng bay lơ vờn khắp nơi, lại thêm có tiếng quạ kêu làm khung cảnh trở nên đáng sợ.

Thì nuốt nước bọt đi kể bên Hạ Đồng mà cô đã xanh méc mặt mày, run lấy bầy.

Hạ Đồng tay ôm chặt Thì, cuộc đời cô ... Ma vẫn là thứ cô sợ nhất.

Họ cứ đi về phía trước, một luồng gió mạnh thổi qua, sau đó đèn bỗng tắt hết.

-Á ... Thì.

Đèn bỗng tắt, Hạ Đồng hét lên nắm chặt tay Thì nhưng không thấy, mà phía trước giọng Tiểu Lạc cũng không hơn gì.

Ngay sau đó âm thanh cũng tắt hẳn, cô lo lắng.

-Thì? Tiểu Lạc? ... mọi người đâu rồi?

Lần mò theo vách tường, đi về phía trước, bỗng chạm vào cái gì đó, cô kéo kéo nhưng ai ngờ ...

-Trả mạng lại cho tôi.- Một con ma tóc dài, mặt trắng tát có thêm cái lưỡi dài đỏ hoe, tay một mắt một còn chìa ra.

Hạ Đồng đứng hình trong giây lát ... sau đó ...

-Áááá ... Dương Tử...-vô thức lại gọi tên anh, cô lui lại thật nhanh thì té xuống

Trong lúc mặt sắp chạm đất thì một bàn tay kéo cô trở lại, sau đó ôm chặt cô vào lòng, không cần nhìn cô cũng biết là ai, chưa kịp lên tiếng thì anh đã nói trước.

-Chịu gọi tên anh rồi sao?

Lời nói mới phát ra thì môi hắn đã phủ xuống, trong khi cô ngậy người thì đầu lưỡi nóng bỏng đã len lỏi đi vào quần lầy chiếc lưỡi thơm tho của cô, anh như muốn hút hết vị ngọt từ đôi môi ấy.

Bàn tay cũng siết chặt eo cô, khiến hai cơ thể sát gần nhau hơn, anh muốn hôn thật sâu, hôn thật lâu để thỏa mãn nỗi nhung nhớ, muốn cô biết anh yêu cô thế nào?

Lúc này cô thấy đầu óc trống rỗng, tâm có chút dao động, đây đâu phải lần đầu bị anh hôn nhưng cảm giác lúc này khiến cô lại thấy thoải mái ... tại sao lại trở nên như vậy?

Nụ hôn triền miên kéo dài thế nào cũng phải kết thúc, anh hơi luyến luyến buông cô ra, bàn tay vươn lên xoa đầu cô, vuốt nhẹ mái tóc cô.

Thoát được nụ hôn mãnh liệt đó, cô chán nản ... vì cái gì ? Vì cái gì mà tâm cô lại có chút quyến luyến?

-Đi thôi.-rốt cuộc anh cũng lên tiếng

Sau đó kéo cô ra khỏi căn nhà ma.

Vừa ra bên ngoài, Hạ Đồng đẩy mạnh Dương Tử, đi tới chỗ ba người kia đang đứng đó.

-Tiểu Lạc em không sao chứ ? Khi này em la rất to ... thấy gì đáng sợ lắm sao?

-Cũng rất đáng sợ.-Tiểu Lạc gật đầu một cái

-Chúng ta đi kiếm gì ăn đi .-Thi lại cho ý kiến.

Hai cô gái cũng không quan tâm đến hai tên con trai phía sau, hí hửng dắt tay Tiểu Lạc đi đến quầy ăn uống, mua rất nhiều thứ ...

Buổi ăn diễn ra trong tiếng cười nói đầy vui vẻ của hai cô gái và Tiểu Lạc, Khiết Đạt luyên thuyên vài câu chen vào, riêng Dương Tử từ đầu đến cuối vẫn im lặng.

Anh hình như đang quan sát cô rất kỹ, cô đã lâu lắm rồi mới cười nhiều đến thế, vui vẻ là thế.

Tự cười giễu bản thân, anh đã làm cô mất đi nụ cười khi bên anh, dựa vào gì muốn nụ cười của cô mãi thuộc về anh?

Ngắm nhìn cô lúc cười là lúc anh nhận ra chưa bao giờ anh muốn làm tổn thương nụ cười đó, dù nó không dành về anh.

Nhưng dù thế nào, anh vẫn quyết nắm tay cô, sẽ chẳng buông tay...

Hạ Đồng cảm nhận có ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, khẽ quay qua bắt gặp ánh mắt đầy nhu tình của Dương Tử, cô ngậy ra một lúc, một khắc sau mới có phản ứng vội né tránh đi, quay sang tiếp tục trò chuyện với Thi.

Cô biết bản thân không nên mơ tưởng đến anh, nhưng mà cô không ngăn được bản thân mình!!!

- - -

Trời sắp tối, Hạ Đồng không nỡ xa Tiểu Lạc, lại không thể đưa thằng bé về nhà Chính nên chỉ còn cách năn nỉ Dương Tử cho cô đêm nay ở biệt thự của Khiết Đạt. Nhưng mà anh lại kiên quyết không cho.

Cái gì cơ chứ? Cô ngủ đâu thì kệ cô miễn hôm sau cô quay về nhà Chính được rồi.

Năn nỉ khan cổ họng, đến Khiết Đạt cũng phải mở lời anh mới miễn cưỡng đồng ý, đưa cô về biệt thự Khiết Đạt anh lại nói ra một câu làm cô cùng Thi suýt té ngựa.

-Khiết Đạt, tối nay đến ngủ cùng mình.

-Dương Tử cậu lên cơn gì thế?-Khiết Đạt nghe còn muốn hét lên, nhưng anh chỉ nhú mày nói

-Tớ nói thật, đến nhà Chính ngủ cùng mình.-Dương Tử kiên nhẫn lặp lại

Nếu không phải vì nghĩ cho Hạ Đồng, Dương Tử đã không đề nghị thế này, Khiết Đạt dù sao cũng là một playboy chính hãng, lỡ trong lúc không kìm chế được hân hoan cơn cảm thú vỗ lấy cô thì sao? Anh phải lo nghĩ cho đại cục chứ?

-Dương Tử, trong đầu cậu rốt cục đang nghĩ gì thế?-Khiết Đạt nhin không được hết

-Tổ giỡn sao?

-Nhưng lỡ đêm khuya có kẻ gian lén vào thì hai người họ cùng Tiểu Lạc làm sao?

-Yên tâm, an ninh nhà cậu rất an toàn, vả lại có chuông báo động rồi.

-Nhưng...

-Không nói nhiều, đi thôi.

Nói xong, lại túm cổ áo Khiết Đạt kéo ra khỏi căn biệt thự, mặc cho Khiết Đạt la hét không đồng ý.

Khi tiếng Khiết Đạt nhỏ dần đi, tiếp đó là tiếng khởi động xe, hai cô gái mới bật cười lớn.

Đúng là trẻ con mà!!!

-Tối nay, chỉ có ba chị em chúng ta trong căn nhà lớn này thôi!!! Hura...-Hạ Đồng giơ hai tay hoan hô

Khắp phòng vang vọng tiếng cười đùa trong trẻo, Hạ Đồng không nghĩ ngợi nhiều, thật với bản thân mình khi bên Thi và Tiểu Lạc, ngày mai có ra sao thì cứ đợi nó đến, vui hết hôm nay đã.

136. Chương 133. Là Lo Sợ Mất Cô.

Chương 133: Là lo sợ mất cô.

Hạ Đồng sau khi đã xem Tiểu Lạc ngủ thì vào phòng Thi, lại thấy Thi cầm điện thoại nhìn vào màn hình, miệng cười tủm tỉm hình như có cái gì đó rất hay trong đó.

Hạ Đồng ranh ma cười, sau đó khẽ khàng đi đến, nhanh như chớp giựt lấy điện thoại trong tay Thi.

-A, Hạ Đồng, trả ình...-bị Hạ Đồng giựt lấy điện thoại, Thi hốt hoảng ngồi bật dậy vội giành lại

-Cái gì đây? Nhắn tin với ai mà cười vui vẻ ra vẻ bí ẩn thế?-Hạ Đồng không cho Thi cơ hội giành lại, vội vàng vàng chạy đi, cũng nhân cơ hội nhìn vào màn hình

-Hạ Đồng... trả ình...

-Anh bị bắt ở nhà Chính tất cả đều do tên Dương Tử chết tiết làm anh bây giờ không thể gặp em như mọi ngày, anh nhớ em đến phát điên mất.

Hạ Đồng vừa nhìn màn hình vừa đọc dòng chữ, sau đó nhìn cái tên của người gửi đến “Khiết Đạt”.

Thi mặt đỏ lựng, chuyển này khỏi che giấu nữa rồi.

-Của Khiết Đạt??? Thi... cậu có chuyện giấu mình phải không?-Hạ Đồng mặt gian hỏi

-Cái đó... cái đó...-Thi lắp bắp, khẽ cắn môi

-Thế nào? Định giấu tới đến khi nào? Khai mau.-Hạ Đồng như đang hỏi cung, chỉ tay về Thi

-Tớ... tớ... thì như cậu thấy đó.-Thi cuối cùng cũng chịu thừa nhận

-Thi, không ngờ cậu ma tà lắm nha. Đã bao lâu rồi?-Hạ Đồng phóng vội lên giường ngồi đối diện Thi

-Uhm... mới hai ba ngày à.-Thi ngượng ngùng đáp

-Khiết Đạt nhìn cũng được, tính lại tốt, chỉ là nghe nói hơi đào hoa, cũng thường xuyên lui tới bar quán quýt với mấy cô gái xinh đẹp.-Hạ Đồng ngẫm nghĩ một lát, lại nói

-Thế sao cậu vẫn đồng ý yêu Khiết Đạt? Cậu ghét con trai lăng nhăng mà?-Hạ Đồng chớp mắt, hỏi

-Ừ thì... anh ấy tuy lăng nhăng nhưng mà rất tốt...

Thi hơi ngập ngừng định nói tiếp rồi thôi.

-Thi yêu Khiết Đạt, Khiết Đạt yêu Thi, một thì đào hoa, một thì bảo thủ, chắc chắn có trò vui để xem.-Hạ Đồng cười khàng khặc

-Lâm Hạ Đồng... cậu chết với tớ...

Thi mặt đỏ bừng, thuận tay quơ chiếc gối vào mặt Hạ Đồng.

-Haha, có người bị nói trúng tim đen kìa...-Hạ Đồng nằm lăn xuống giường cười sặc sụa

-Cậu giỏi lắm, xem tớ trị cậu ra sao?-Thi xắn xắn tay áo liên tục đánh gối vào người Hạ Đồng

-Haha...

Trong căn phòng chỉ còn tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, không lo phiền, ưu buồn, không nỗi đau, chỉ có vui vẻ hạnh phúc.

...

Sáng sớm, Hạ Đồng cùng Thi và Tiểu Lạc đã dậy từ sớm, và đương nhiên người chuẩn bị bữa sáng là Thi.

Bữa sáng là món cơm rang trứng.

-Sao lại là cơm rang trứng?-Hạ Đồng chau mày nhìn đĩa cơm trước mặt

Cơm rang trứng làm cô nhớ đến Dương Tử, nhớ đến lần đầu bản thân mình vì anh mà chui trong bếp mấy tiếng đồng hồ để làm món cơm này, lại nhớ đến nỗi buồn đó.

-Tự nhiên muốn làm thôi, không thích sao?-Thi tháo chiếc tạp dề ra, ngồi xuống ghế

-Không... tự nhiên thấy không đói nữa.-Hạ Đồng lắc đầu

-Vậy thì uống sữa thay cho coffee đi. Tiểu Lạc, em mau ăn đi.-Thi nói, sau đó xoa qua xoa đầu Tiểu Lạc
Hạ Đồng ánh mắt đầy tình thương nhìn Tiểu Lạc, lại sực nhớ một chuyện, lỡ Tiểu Lạc gặp lại bà ấy rồi sao?

-Tiểu Lạc...-Hạ Đồng khe khẽ lên tiếng

-Dạ chị hai?-Tiểu Lạc múc một muỗng cơm bỏ vào miệng, nói

-Nếu... chị hai chỉ nói nếu thôi... nếu Tiểu Lạc gặp lại mẹ Khuê thì sao?-Hạ Đồng nói đồng thời liếc nhìn xem thái độ của Tiểu Lạc

-Em sẽ ôm lấy mẹ, và bắt mẹ ở bên cạnh em.-Tiểu Lạc ngây thơ đáp

-Tiểu Lạc ngoan.-Hạ Đồng bị lời nói ngây thơ của Tiểu Lạc tác động, trong lòng không khỏi chua xót

Vậy mà cô không nghĩ đến cảm nhận của Tiểu Lạc, cô chỉ nghĩ cho bản thân mình, Tiểu Lạc khao khát tình mẹ biết bao.

Thi nhú mày nhìn Hạ Đồng, trong lòng không khỏi thắc mắc.

Hạ Đồng nhìn Thi cười nhẹ, cô có thể thấy Thi như muốn hỏi: “Gặp lại mẹ cậu sao?”

-Nhưng mà khi nào cả hai về?-Hạ Đồng lảng sang chuyện khác

-Chiều nay.

-Về sớm thế?

-Mình đến đây cũng gần một tuần rồi còn gì, là do cậu mê chơi thôi.

-Ừ.

Hạ Đồng gật đầu, không muốn xa Tiểu Lạc chút nào cả nhưng mà phải chấp nhận thôi, cả hai cũng đâu ở đây mãi được.

-Thôi trễ rồi, cậu đi học đi.-Thi nhìn thấy đồng hồ chỉ 6 giờ 40 phút, nhắc

-Ừ, có lẽ chiều nay mình không tiễn hai cậu lên xe được, khi nào về đến nhà nhớ điện thoại cho tớ. Tiểu Lạc về rồi phải ngoan nghe lời chị Thi biết chưa?-Hạ Đồng vòng qua bẹn Tiểu Lạc, hôn khẽ lên má thẳng bé

-Tiểu Lạc sẽ ngoan, sẽ rất nghe lời.-Tiểu Lạc ngoan ngoãn nói

-Ng ngoan lắm.

Hạ Đồng cười đầy yêu thương, lưu luyến một lúc mới rời khỏi.

...

-Anh cũng đi leo núi.-Lăng Hạo kiên quyết nói, giọng nói vang vọng khắp phòng nhạc

-Lăng Hạo... đến anh cũng muốn đi sao?-Hạ Đồng bắt đắc dĩ nói

-Vì có Dương Tử đi cùng anh mới muốn đi cùng em.-chỉ cần nói đến Dương Tử cũng đi, máu nóng cũng sôi lên

-Lăng Hạo... vì bắt đắc dĩ thôi.-Hạ Đồng khẽ thở dài, đi đến cạnh anh

-Chủ nhật em đi đúng không?-Lăng Hạo mặc kệ lí do gì

-Ừm.-cô khẽ gật đầu

-Vậy thì chủ nhật anh đến đón em đi.-Lăng Hạo nói, ngồi xuống chiếc ghế cạnh ô cửa sổ

-Lăng Hạo...-Hạ Đồng gọi tên anh, vốn chỉ định chỉ có cô cùng Bạch Mai, sao lại có thêm Dương Tử và Lăng Hạo chứ?

-Em không muốn anh đi cùng sao? Hay là em vẫn còn yêu Dương Tử?-Lăng Hạo tức giận hỏi, cô luôn không cho anh đi cùng, là vì sợ anh ngăn cản cả hai người họ sao?

-Lăng Hạo... không phải... được rồi, là em sai... chủ nhật anh đến đón em.-Hạ Đồng hòa dịu nói, sau đó tiến lên vòng tay qua cổ anh, ôm lấy anh từ phía sau

-Hạ Đồng... anh không muốn nổi giận với em càng không muốn không tin em... chỉ là anh rất sợ, anh sợ em sẽ rời xa anh...-Lăng Hạo giọng khàn khàn, nhìn về nơi xa xăm bên ngoài cửa sổ

-Lăng Hạo...

Cô hiểu tâm trạng anh, bản thân cô cũng quá ích kỉ khi chỉ nghĩ cho bản thân mình.

-Xin lỗi Lăng Hạo... không phải em không muốn anh đi... là em không tốt không suy nghĩ cho anh, anh đừng giận nữa.

-Hạ Đồng... em có biết ngày nào anh cũng lo sợ, lo sợ em sẽ đổi ý, sẽ không yêu anh bên anh nữa, nghĩ đến em ở nhà Chính, tâm anh như bị ai đó cào xé, nghĩ đến em mỗi ngày đối diện với Dương Tử anh sợ hãi không thôi.-giọng anh mang chút bất lực, nơm nớp lo sợ

-Yêu anh, em không nghĩ là sai lầm, cũng không muốn làm anh buồn bã thất vọng.-Hạ Đồng nói, sau đó nghiêng mặt hôn vào má anh

Lăng Hạo trong lòng ấm áp, sau đó áp sát má mình vào má cô, một tay vuốt mái tóc đen dài suôn mượt của cô, trong lòng được trấn an.

Dù ra sao, có thể nào, Lăng Hạo cũng không để mất cô, càng không thể cô rơi vào tay Dương Tử, chỉ là anh vẫn lo sợ, anh biết trong lòng cô, anh vẫn chưa chiếm trọn trái tim cô, anh sợ đến một ngày cô quay đầu nói yêu Dương Tử, bên cạnh Dương Tử.

Nếu chuyện đó xảy ra, bản thân anh cũng không biết mình sẽ ra sao? Sẽ làm gì? Chỉ mong là Hạ Đồng cô sẽ bên anh như lúc này, đừng phản bội anh.

Hạ Đồng khẽ nhắm mắt, trong đầu rối ren, rốt cục mọi chuyện đến bước này là đúng hay sai? Là yêu hay nhất thời nông nổi?

Đến bao giờ cô mới hiểu rõ đây???

137. Chương 134.1. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhãn (1).

Chương 134.1: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (1).

Bầu trời chủ nhật trong vắt những đám mây trắng trôi lênh bênh trên nền xanh, cây cối xanh tươi dưới ánh mặt trời cả tầng cơn gió nhẹ. Hạ Đồng diện mặc chiếc quần jeans dài xanh sẫm, chiếc áo T-shirt nữ màu trắng có trang trí dòng chữ kiểu màu đen “You should remember... I love you”, đôi giày thể thao nữ đế àu trắng và xanh đậm.

Hạ Đồng đứng trước cổng nhà Chính chờ Lăng Hạo đến đón mình đi, tối qua anh kiên quyết bắt cô chờ anh đến đưa đi chứ không chịu cho cô đi cùng người khác.

Nhưng mà điều cô không ngờ chính là chuyến đi leo núi vốn định chỉ có cô và Bạch Mai bây giờ lại có thêm nhiều người, đông vui đến thế.

Dương Tử và Lăng Hạo đi thì không nói, ngay cả Khiết Đạt và Đình Hiên cả chị Sa Sa cũng muốn theo cùng, cũng may anh Thiên và chị Tuyết Ny tận dụng chủ nhật mà hẹn hò nếu không cuộc đi chơi này sẽ rất náo nhiệt cho xem.

-Hạ Đồng...-Lăng Hạo dùng chiếc Lamborghini trắng mui trần trước mặt cô, khuôn mặt nở nụ cười sáng lạng

-Lăng Hạo, anh đến rồi sao?-Hạ Đồng tươi cười, sau đó mở cửa ngồi vào ghế phụ

Lăng Hạo chòm người qua chu đáo thắt dây an toàn vào cho cô.

-Mọi người đang đợi chúng ta, mình mau đi thôi.

-Ừ.

Lăng Hạo gật đầu một cái sau đó cười nham nhở nghiêng mặt hôn vào môi cô một cái.

Hạ Đồng ngậy một chút, sau đó liếc sang nhìn anh, mặt đỏ ửng.

-Phải có quà sáng cho anh chứ?

-Đáng ghét.-Hạ Đồng mặt đỏ như trái cà chua

-Anh đáng ghét vẫn có người yêu anh đấy thôi.

-Anh... còn không đi nữa là em cho anh ở nhà.-Hạ Đồng không khách sáo

-Được, được.-Lăng Hạo hòa hoãn nói

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh chạy đi, cơn gió thổi qua như cuốn trôi làn khói đen kia, cũng như một thứ sắp bắt đầu.

...

Nơi hẹn gặp mặt để đi là trạm xe buýt, bởi vì lúc đầu theo kế hoạch thì Hạ Đồng cùng Bạch Mai hai người đi xe buýt cho tiện, ai ngờ có thêm đám người kia, nhưng mà quyền quyết định vẫn do cô và Bạch Mai chọn.

-Mọi người lên xe trước đi, Hạ Đồng nói cậu ấy đang cùng Lăng Hạo đến.-Bạch Mai sau khi nói điện thoại với Hạ Đồng xong, nói với mấy người kia

-Đúng là chậm chạp.

Sa Sa hậm hực nói, sau đó kênh kiệu lên xe buýt trước nếu không phải cho an toàn cùng dễ sai khiến Bạch Mai thì cô ta làm sao chịu đi cùng còn lên chiếc xe buýt này.

-Được rồi, lên xe chờ hai người họ vậy.-Khiết Đạt vươn vai một cái, khoác vai Dương Tử lên xe

Đình Hiên cũng không nói nhiều, bước lên xe.

Bạch Mai trong lòng lo lắng không thôi, sao lại rủ thêm nhiều người đến thế chứ? Càng nhiều thì kế hoạch của cô ta không phải khó thực hiện sao?

-Bạch Mai, xin lỗi mình đến trễ, mau mau lên xe đi.-Hạ Đồng từ xa chạy đến gấp gáp nói

-Không sao, mọi người vừa lên thôi, mình lên.-Bạch Mai nở nụ cười nói

Được, chỉ còn cách liều mạng vậy.

-Ừm.

Hạ Đồng khoác tay Bạch Mai lên xe, bỏ Lăng Hạo ở phía sau, ánh mắt anh khẽ nheo lại, nhìn chăm chăm Bạch Mai, không hiểu sao anh lại lo lắng cho Hạ Đồng? Anh quá đa nghi khi nghĩ Bạch Mai muốn làm hại cô hay là...? Mặc kệ, hôm nay đã đi chơi thì phải chơi vui vẻ.

Hạ Đồng lên xe buýt, liền cười hì hì, thứ nhất vì cô mà mọi người phải đợi, thứ hai vì bầu không khí không được vui vẻ cho lắm.

-Xin lỗi mọi người, em đến trễ bắt mọi người phải đợi.-Hạ Đồng nói xong gặp người một cái

-Được rồi, không phải lỗi do em, đừng hờ một chút lại xin lỗi.-Lăng Hạo bước lên xe, thuận tay ôm lấy cô vào lòng sau đó kéo cô ngồi xuống ghế cạnh mình

-Nếu không phải hai người đến trễ thì này giờ đã đi rồi.-Sa Sa lên tiếng không vui

-Thế thì cô đừng đi nữa? Bây giờ muốn xuống xe còn kịp.-Lăng Hạo không nề nang

-Cậu...

-Lăng Hạo... đừng làm mất vui, là chúng ta đến trễ trước.-Hạ Đồng không muốn hai người cãi nhau, xoa dịu anh nói

-Nghe em vậy.-Lăng Hạo nhún vai

Dương Tử im lặng nhưng vẫn nhìn hai người ngồi ngang mình, trong lòng phức tạp không thôi.

...

Xe buýt cuối cùng cũng dừng lại ở trạm dưới chân núi, đoàn người xuống xe, Hạ Đồng đeo chiếc balô trên lưng, vui vẻ xuống xe vươn vai hít lấy bầu không khí trong lành.

-Đến rồi, chúng ta leo núi thôi.-Bạch Mai sáng khoái nói, sau đó khoác tay Hạ Đồng đi

-Được, leo đến khi nào đến đỉnh thì thôi.-Hạ Đồng cũng rất vui vẻ, giơ tay phải lên cao sau đó cùng Bạch Mai đi lên những bậc thang bằng đá để lên núi

Phía sau vài người lác đầu, đúng là hai cô gái đầy nhiệt huyết.

Cũng may núi này dễ leo, đường cũng không gồ ghề khó đi, quang cảnh cũng trong lành, thích hợp cho chuyến dã ngoại trên núi.

Hạ Đồng và Bạch Mai dẫn đường trước, cả hai hầu như vừa đi vừa cười đùa không biết mệt mỏi là gì, mấy người phía sau cũng im lặng đi theo.

-Cậu nói xem, vì sao lại bắt tớ đi cùng?-Đình Hiên có điều không hiểu khoác vai Dương Tử

Đột nhiên hôm qua Dương Tử lại điện thoại rủ anh hôm nay đi leo núi, lúc đầu còn tưởng tên này đùa ai mà ngờ lại là thật, anh lại càng khó hiểu vì sao lại muốn anh đi cùng?

-Nổi hứng thôi.-Dương Tử im một lúc mới đáp

-Nổi hứng? Cho dù nổi hứng cũng có cần đi leo núi không? Tớ còn định làm con ngoan ở nhà, lại bị cậu lôi theo.-Đình Hiên không hài lòng với câu trả lời của Dương Tử

-Cậu làm trai ngoan? Bao giờ cậu thành như Khiết Đạt thế?-Dương Tử liếc nhìn Đình Hiên

-Hừm, cậu đang xem thường tớ hay là xem thường Khiết Đạt hả?-Đình Hiên rõ cáu

-Cả hai-nói xong hất tay Đình Hiên ra khỏi vai mình thông thả đi về phía trước

-Ách, tên này đúng là không thay đổi tính tình gì cả.

Sa Sa thấy Dương Tử đi một mình tách ra khỏi Đình Hiên liền nhanh nhẹn chạy lên, khoác tay Dương Tử. Miệng cười kiêu diễm, nói:

-Anh có mệt không? Em có đem khăn giấy với nước suối, có muốn uống không?

-Không cần.

Nói rồi lấy tay ra khỏi tay Sa Sa đang khoác mình.

Mặt Sa Sa nhất thời tối sầm, nhưng sau đó lại nở nụ cười sáng lạng, mặt dày lần nữa đi đến khoác vai Dương Tử.

-Anh không mệt không muốn uống nước không sao cả, khi nào muốn uống nước nói em.

-Phiền quá.-Dương Tử sắc mặt lạnh băng, ánh mắt đen giăng một mảng băng dày không do dự hất tay Sa Sa ra

-Tôi cảnh cáo cô nếu còn bám theo tôi thì đừng trách sao tôi cho cô trở về ngay.-Dương Tử chỉ tay cảnh cáo Sa Sa, sau đó không thèm đếm xỉa đến Sa Sa bước đi tiếp

Sa Sa mím môi, hai tay nắm chặt vì tức giận mà run lên. Sa Sa cô thì có gì không tốt bằng con nhỏ Lâm Hạ Đồng kia chứ? Cái gì cô ta cũng hơn vì sao anh lại yêu con nhỏ đó? Hết một Huỳnh Ân Di bây giờ lại là Lâm Hạ Đồng, được lắm, để Trịnh Bạch Mai xử lý xong thì anh nhất định là của cô.

Lăng Hạo nhìn hai cô gái trước mặt, cau mày không thôi, anh còn định leo núi sẽ đi cạnh cô trò chuyện với cô ai mà ngờ suốt chặn đi cô chỉ lo nói chuyện với Bạch Mai, xem anh như vô hình.

-Hạ Đồng, cậu xem phía trước có mấy cây nấm đẹp quá kìa.-Bạch Mai chỉ tay về phía gốc cây lớn, bên dưới gốc cây là những chiếc nấm, nấm màu đỏ chấm trắng, nấm màu hồng xanh, nấm trắng...

-Nhìn thật là đẹp.-Hạ Đồng nhìn thấy những chiếc nấm đủ màu sắc lại bắt mắt kia, liền bị thu hút không nghĩ nhiều mà đến xem

Bạch Mai khẽ cười, không gấp gấp đi đến.

Hạ Đồng nhìn những cây nấm, quả thật rất đẹp nha, cô chưa từng thấy loại nấm nhiều màu như thế này. Nhìn thật thích!!!

Nhưng mà người ta nói nấm càng đẹp càng có màu sắc thì nấm đó là nấm độc, vậy mấy cây nấm này có độc hay không?

Hạ Đồng trong lòng buồn bã, nấm tuy đẹp nhưng lại có độc, cô dù sao vẫn là không nên chạm vào nó, lỡ như xảy ra chuyện gì thì rất mất công, vả lại nhìn thôi cũng được rồi.

Hạ Đồng đứng thẳng người lên, ánh mắt bị thu hút, nhất thời kinh hãi, hai mắt mở to hoàn toàn bất động, ngay tức khắc, cô kinh sợ hét lớn:

-Ááááá...

Con rắn thân màu đỏ bò trên thân cây là chiếc lưỡi dài ra, tiếng kêu xè xè, ánh mắt nó, y như muốn cắn lấy cô mới chịu.

Hạ Đồng tuy là một cô gái mạnh mẽ, không sợ con gì cả, chỉ sợ con ma cùng con rắn mà thôi.

Con rắn là chiếc lưỡi dài sau đó nhanh như chớp phóng lại phía cổ cô, Hạ Đồng sợ hãi lùi về sau.

138. Chương 134.2. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (2).

Chương 134.2: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (2).

Hạ Đồng thấy con rắn phóng về phía mình thì kinh sợ lùi về sau, miệng không ngừng la hét vì sợ.

Đột nhiên có một bàn tay sắt chắc vươn ra chụp lấy con rắn độc kia, nhanh thoăn thoắt bóp lấy miệng nó không cho nó cơ hội cắn mình, rồi lại như chộp đập mạnh đầu nó xuống hòn đá trước mặt, ngay sau đó con rắn đỏ chết queo.

Hạ Đồng đến khi hoàn hồn rồi mới nhìn người con trai đó, không nghĩ ngợi nhiều nhào vào lòng anh.

-Lăng Hạo...

Lúc này cô sợ đến mức tim suýt nhảy ra ngoài, thấy con rắn cứ phóng về phía mình cô rất sợ, cứ ngỡ sẽ bị nó cắn không ngờ được Lăng Hạo cứu một mạng.

-Không sao rồi, cẩn thận một chút đừng ham chơi nữa.-Lăng Hạo khẽ thở dài vỗ vai cô

Nếu lúc này anh không nhanh chân thì cô đã bị con rắn cắn mất rồi, nhưng mà nói đi thì phải nói lại nếu không phải Bạch Mai kêu cô lại xem mấy cây nấm độc thì đã không gặp nguy hiểm rồi.

Trịnh Bạch Mai rốt cục cô có toan tính gì???

-Khụ khụ...

Khiết Đạt thấy cảnh chường mắt ho khan vài tiếng, sau đó tiến lên, tốt bụng nói một câu:

-Có biết hai người làm tôi thấy cô đơn hay không?

Khiết Đạt đã nhớ Thi lắm rồi còn thấy hai cái người này ôm nhau lại càng tăng thêm nỗi nhớ Thi. Đúng là chường mắt!!!

Hạ Đồng giật mình, mặt lập tức đỏ lên, sau đó đẩy Lăng Hạo ra.

-Hai người hãy đợi đến nơi rồi muốn làm gì thì làm, có biết bao nhiêu người nhìn thấy mà buồn trong lòng không?-Đình Hiên cũng lên tiếng trêu

-Hai tên này, có im không?-Lăng Hạo trừng mắt

-Khiết Đạt, tớ thấy chúng ta không nên chọc đến Hạ Đồng nếu không có người chịu không nổi mà đánh chúng ta.-Đình Hiên nói dứt câu thì cùng Khiết Đạt cười lớn

Hạ Đồng xấu hổ cúi gầm mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Dương Tử này giờ quan sát, ánh mắt đen tuy không có biểu cảm gì ngoài lạnh lẽo nhưng mà trong lòng nhức nhối không thôi, anh quên mất cô đã có Lăng Hạo bảo vệ còn cần gì đến anh.

Lúc này nghe tiếng hét của cô, trong lòng Dương Tử như bị cào xé muốn đến cứu cô nhưng mà lại chậm một bước.

Đoàn người lại tiếp tục đi, qua từng cơn dốc, qua từng tán cây xanh um tùm, qua từng con suối nhỏ, cuối cùng cũng đến một nhà trọ trên núi. Chỉ là trong quá trình đi cũng chỉ có Hạ Đồng và Bạch Mai luyện huyền lâu lâu Khiết Đạt và Đình Hiên nhập cuộc chỉ có ba người kia là im lặng đi theo.

Bà chủ nhà trọ là một người phụ nữ già, mái tóc trắng búi cao, khuôn mặt hiền từ nhân hậu, khi cười thì có vài nếp nhăn hiện lên trên khuôn mặt già dặn kia.

-Cô cậu muốn đặt phòng trọ sao?

-Dạ phải, bà cho cháu chúng cháu bốn phòng đôi đi ạ.-Hạ Đồng cười tươi nói

-Được được, ta sẽ chuẩn bị ngay.-bà cụ nói

-Vâng.

-Bà à, có khách sao?-một ông cụ hai mắt nheo nheo vài nếp nhăn ngay khóe mắt bước từ trong nhà ra

-Ông, mau dẫn mấy cô cậu này đến phòng đi, bốn phòng đôi.-bà cụ nói với ông cụ

-Được, cô cậu đi theo lão, lão đưa cô cậu đến phòng mình.-ông cụ nói

-Wow, thật là ngượng mộ hai ông bà, nhìn hạnh phúc quá đi.-Hạ Đồng vỗ hai tay, ánh mắt đầy hâm mộ

Cô không cần một tình yêu ai ai cũng ghen tị muốn có, cũng không cần phải ai ai cũng biết rộn ràng cả lên, chỉ cần như hai ông bà này thôi, cho dù đến già vẫn bên cạnh nhau, lo lắng chăm sóc yêu thương nhau.

-Nếu em muốn anh không ngại sau này sẽ bên em đến già.-Lăng Hạo thấy cô cười đến híp mắt, tiến lên đứng cạnh cô nói

-Em mới thêm...-Hạ Đồng ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại khác, bên cạnh Lăng Hạo cũng tốt, ít nhất anh quan tâm cô

-À, ông bà, cháu nên kêu ông bà bằng gì?-Hạ Đồng không đếm xỉa đến Lăng Hạo nói với bà cụ

-Cứ kêu lão là ông Phùng bà Phùng được rồi.-bà Phùng cười nhân hậu

-Vâng bà Phùng, bọn cháu ở đến sáng sớm sẽ về chuyện ăn uống phiên bà và ông rồi.-Lăng Hạo nói chen vào, thuận tay ôm lấy Hạ Đồng

-Các cháu đừng khách sáo, ở trên này lâu lâu mới có khách đến nên hai lão buồn lắm, bây giờ có các cháu đến lão vui vẻ hơn nhiều, đến tối lão sẽ làm một bữa ngoài trời đãi các cháu.

-Thế thì thích quá, cảm ơn ông bà trước.-Bạch Mai vui vẻ đáp lời

-Được rồi, các cháu mau đi theo ông lão đi, ông lão sẽ đưa các cháu đến phòng mình.-bà Phùng nhắc

-Dạ.

Nói rồi tất cả đều vào trong nhà đi theo ông Phùng, theo phân chia thì Dương Tử và Khiết Đạt một phòng, Lăng Hạo và Đình Hiên, Hạ Đồng và Bạch Mai còn Sa Sa thì ở một mình.

Hạ Đồng đặt chiếc ba lô xuống giường, ngay sau đó thả mình lên chiếc giường êm ái, thoải mái la lên một tiếng:

-A, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

-Hạ Đồng, trời cũng sắp tối rồi, cậu thay đồ đi, ông bà Phùng nói sẽ chuẩn bị bữa ăn đêm ngoài trời cho chúng ta đó.-Bạch Mai lấy quần áo từ trong túi ra

-Được được, cậu thay đồ xong đến tớ.-Hạ Đồng nhắm mắt quơ tay bảo Bạch Mai thay đồ trước đi

-Được, tớ thay xong đến cậu.

Hạ Đồng nghe tiếng Bạch Mai dứt tiếp đó là tiếng bước chân, lại đến tiếng đóng cửa cũng biết Bạch Mai đã vào nhà tắm, cô mệt mỏi vẫn nhắm mắt lại, thật sự là rất mệt.

Cô thiếp đi lúc nào chẳng hay, đến khi Bạch Mai từ trong nhà tắm đi ra, kêu Hạ Đồng vài tiếng lại không thấy trả lời, nên đi đến xem thử, thì ra cô đã ngủ.

Bạch Mai trong đầu chợt lóe sáng, như bị ma sai quỷ khiến không do dự cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn, từng bước đi về phía Hạ Đồng.

Nếu có trách thì trách cô xui xẻo, chọc ai không chọc lại chọc Kim Sa Sa lòng dạ thâm hiểm.

Bạch Mai cầm con dao giơ cao, nhìn Hạ Đồng đang ngủ say, muốn hạ tay lại không đành.

“Bạch Mai, tớ không nghĩ cậu lại chịu làm bạn mình đó, tớ rất vui.”

“Bạch Mai, dù thế nào tớ cũng trân trọng tình bạn này, mãi mãi thế này nhé.”

“Tớ nói cậu nghe, cho dù mọi người trong trường vì cậu làm bạn với mình mà miệt thị cậu thì cậu đừng tiếp tục làm bạn mình nữa, chỉ cần biết tớ luôn xem cậu là bạn thân nhất.”

“Trịnh Bạch Mai, dù ai ăn hiếp cậu thì tớ cũng sẽ không để họ ức hiếp cậu nữa, tớ biết trong trường tớ không có một lời nói gì nhưng mà cậu yên tâm cậu là bạn mình, mình sẽ bảo vệ cậu.”

Trong đầu Bạch Mai lại nhớ đến từng câu từng chữ mà Hạ Đồng nói với mình, trong lòng dâng trào một cảm xúc, có phải là tình bạn hay không? Hạ Đồng tốt với cô ta như thế làm sao cô ta nỡ lòng xuống tay.

Nhưng mà Hạ Đồng không chết thì là ba mẹ của cô ta chết.

Bạch Mai cắn môi, sau đó để con dao về vị trí cũ, cuối cùng vẫn không ra tay được.

Thôi thì làm theo kế hoạch định sẵn vậy.

...

Dương Tử cùng Khiết Đạt ở cùng phòng, tâm trạng Dương Tử có chút mất mát cùng khó chịu, mở toang cửa sổ nhìn cảnh núi.

Lúc nghe cô nói muốn giông như ông Phùng bà Phùng thì anh cũng suy nghĩ mình và cô cũng thế, sinh một đám con sau đó chọn một nơi yên tĩnh xinh đẹp để sống, tránh xa cuộc sống phồn hoa, cùng nhau sống đến già không chia lìa.

Nhưng mà làm sao có thể, cô đã là bạn gái Lăng Hạo, lúc Lăng Hạo nói cùng cô sống trọn đời, cô chỉ đỏ mặt cúi đầu nói không thêm, trong lời nói rõ ràng có nũng nịu, người ngu cũng biết cô thầm đồng ý.

Lúc ấy anh chỉ ao ước mình có thể đứng trước mặt cô, hỏi cô có chịu cùng anh sống đến cuối đời, như ông Phùng bà Phùng dù đã già nhưng vẫn bên cạnh nhau, anh sẽ nghe được câu đồng ý của cô.

-Lại nghĩ đến Hạ Đồng sao?-Khiết Đạt đi đến đứng cạnh Dương Tử nhìn ra bên ngoài

-...

Dương Tử chỉ im lặng không đáp.

-Thấy những cảnh như thế nếu cậu là tăng tăng cũng phải dao động thôi.-Khiết Đạt khẽ thở dài

Dương Tử vẫn im lặng.

-Dương Tử, cậu nên...

-Buông tay? Đừng nhắc đến hai từ đó nữa.-Dương Tử cắt ngang lời Khiết Đạt

-Dương Tử, đừng cố chấp nữa...

-Khiết Đạt, cậu đừng nói nữa... dù thế nào, tớ cũng không buông.

Dương Tử nói xong liền xoay người cầm đồ vào nhà tắm.

Khiết Đạt thở dài, đúng là cứng đầu, dù nói sao cũng không chịu buông tay, làm thế cũng chỉ nhận đau khổ thôi.

139. Chương 134.3. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (3).

Chương 134.3: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (3).

Tối đến, như lời đã nói ông bà Phùng chuẩn bị một bữa tiệc nướng ngoài trời cho đoàn người của cô, thức ăn là những que xiên nướng như xúc xích, thịt bò, chân gà... còn có thức uống là mấy lon nước ngọt.

Hạ Đồng cùng Bạch Mai vui vẻ đứng nướng mấy que xiên, còn Khiết Đạt và Đinh Hiền thì bày nước ngọt, đĩa, khăn giấy lên chiếc bàn dài làm bằng gỗ, Dương Tử và Lăng Hạo thì cao cả hơn, canh cho lửa nướng không bị tắt mặc dù hai anh ý ai không giống ai hay cãi cộ nhau, còn Sa Sa thì bám đít ngồi cạnh Dương Tử.

-Oa, cái này chín rồi nè.-Hạ Đồng cầm que xiên xúc xích lên, mắt sáng rực

-Đây là que xiên xúc xích Hạ Đồng nướng chín đầu tiên, phải là anh ăn.-Lăng Hạo mặt hết mức sáng lạng, nhìn cô cười lấy lòng

-Xin lỗi, em phải ăn trước.-Hạ Đồng khôn lanh đáp

-Em phải cho bạn trai em ăn chứ?-Lăng Hạo không đồng ý, phản ánh

-Ồ, anh là bạn trai nhưng mà em nướng nên em phải ăn nó trước.-Hạ Đồng vô tội nói

-Cái gì chứ? Em rõ ràng không thương anh.

-Ồ, anh thế là sao? Muốn ăn vạ hay gì?

-Đây là cây xiên em nướng chín đầu tiên, phải cho anh ăn chứ? Hạ Đồng...

-Thôi, em cho bà Phùng ăn cho công bằng.

Nói xong cô quay người cầm xiên xúc xích đem cho bà Phùng đang chuẩn bị than ọi người nướng.

-Ách, bạn gái gì mà vô tâm.-Lăng Hạo bất mãn ngồi xuống ghế, tay cầm cây sắt đẩy đẩy mấy cục than đang nằm dưới vĩ nướng

-Thật là hâm mộ cả hai.-Sa Sa nhìn Lăng Hạo, người thì ngồi sát Dương Tử như cố ý nói lớn

-Có gì mà hâm mộ? Chẳng bằng...-Lăng Hạo khoe môi mang theo ý cười, nhìn Sa Sa

-Hai người thật hạnh phúc, khiến tôi rất ngưỡng mộ nha.-Sa Sa hiểu ý Lăng Hạo, thoải mái cười

-Sa Sa, không phải cô cũng làm người khác hâm mộ sao?-Lăng Hạo nói, đồng thời nhìn Dương Tử

Mà Dương Tử tay cầm cây sắt vẫn lo giữ lửa cho than để mọi người nướng, không quan tâm đến những lời vừa rồi, đôi mắt đen sâu thẳm chỉ tồn tại lạnh lẽo cũng không bắt được tâm tư cùng suy nghĩ của anh.

-Hết than rồi tôi đi lấy thêm than.

Nói xong câu đó Dương Tử đứng lên, bước vào trong nhà tìm bà Phùng.

Sa Sa không vui nhìn tấm lưng của anh, anh luôn lạnh nhạt như thế, xem cô như không khí, đối với cô đó là sỉ nhục, là vô tâm, làm sao cô chịu nổi??? Dương Tử, anh đừng có quá đáng...

Dương Tử vào trong nhà, định đi tìm bà Phùng để lấy thêm than lại chạm mặt Hạ Đồng, ánh mắt anh khê động.

Hạ Đồng cầm que xiên lúc này, định đi ra ngoài tiếp tục nước lại thấy có người đứng trước mặt, ngược đầu lên lại thấy anh, có chút né tránh nhưng cô nhanh chóng giấu đi.

-Anh vào lấy gì sao?-Hạ Đồng nhìn anh, hỏi

-Hết than rồi định tìm bà Phùng lấy thêm than.

-À, bà Phùng ở sau bếp ấy, anh vào lấy đi.-Hạ Đồng chỉ vào bếp

-Ừ. Cái đó, sao vẫn chưa đưa cho bà Phùng?-Dương Tử dừng một chút chỉ tay về cây xiên

-Bà Phùng nói không ăn, tôi nói thế nào bà cũng từ chối, nên tôi định đem ra ngoài.-Hạ Đồng hơi cười nhẹ nói

-Ừ.

-Ăn không?-Hạ Đồng lại đột nhiên đưa que xiên đến trước mặt anh, cười hỏi

Thật ra lúc này cô định đem ra cho Lăng Hạo nhưng mà anh lại nói đây là cây que xiên đầu tiên cô nướng, chuyện đó không đáng nói nhưng khi Lăng Hạo nhắc đến thì cô lại thấy, bản thân muốn dành nó cho Dương Tử... Là vì cô quá tham lam, đã có Lăng Hạo lại nghĩ đến người con trai khác.

Dương Tử đứng yên nhìn cô, trong lòng lại rất vui.

-Không ăn thì thôi.-Hạ Đồng thấy anh không nói gì cứ nhìn cô cứ tưởng anh chê không ăn định lấy về thì anh đã vươn tay ra cầm lấy

-Cảm ơn.-nói một tiếng từ trước đến giờ chưa nghĩ đến sẽ nói

-Chỉ là que xiên thôi, cảm ơn gì chứ.

-Nhưng mà ý nghĩa rất lớn, đây là que xiên em đầu tiên nướng.

-Rất cục cũng chui vào bụng cả thôi, ý nghĩ gì. Không nói nữa tôi ra nướng tiếp.-Hạ Đồng thái độ như rất bình thường không thêm quan tâm sau đó bước đi

Dương Tử hơi nâng môi, nhìn que xiên, đối với em nó không ý nghĩa gì nhưng mà với anh, nó có ý nghĩa rất lớn, một que xiên không có gì đặc biệt nhưng là que xiên em lần đầu nướng lấy dành cho anh ăn, quả thật là khác.

-Rõ ràng còn yêu, vì sao không tin anh lần nữa?

...

Sau khi đã nướng đồ ăn xong, ăn cũng xong xuôi, mọi người lại nhúm lửa sau đó cả đám người bu quanh đồng lửa đó, Hạ Đồng thì ngồi kế Lăng Hạo và Bạch Mai còn Dương Tử ngồi đối diện cô đương nhiên Sa Sa ngồi kế, kế nữa là Khiết Đạt và Đình Hiên.

Ai mà ngờ tên Khiết Đạt lại bày trò, lôi mấy lon bia đem theo ra mỗi người một lon, bảo là như thế càng tăng kịch tính, càng vui.

Kịch tính vui đâu chẳng thấy, chỉ thấy uống vào chắc chắn sẽ say, sẽ có chuyện!!!

-Hay là chúng ta chơi trò gì đi.-Khiết Đạt đề nghị

-Tớ không đồng ý.-lập tức Dương Tử và Lăng Hạo đồng thanh từ chối

-Hai cậu giở trò gì thế?-Khiết Đạt cau có nói

-Trò của cậu chỉ toàn gây rắc rối, dở hơi.-Dương Tử không khách sáo nói

-Thế cậu thử bày trò chơi xem? Chẳng lẽ cả đám cứ ngồi nhìn đồng lửa này.-Khiết Đạt phản bác

-Như thế còn hơn cho cậu bày trò.

-Chúng ta, thử chơi cũng được mà.-Bạch Mai đưa ý kiến

-Em thấy cũng được, chơi cho vui thôi.-Hạ Đồng nói tiếp

-Cái gì chứ chuyện này anh tán thành với Dương Tử, Khiết Đạt cậu ta chỉ bày trò không đâu.-Lăng Hạo ngồi bên cạnh cô, nói

-Aiss... Đình Hiên, nói một câu công bằng xem.-Khiết Đạt quay sang Đình Hiên, đánh ánh mắt đe dọa

-Cái đó... vẫn là nghe theo số đông.-Đình Hiên nhìn Khiết Đạt, nói một câu cho an toàn

-Không biết, ở đây bảy người, ba đồng ý hai không đồng ý, Sa Sa chắc chắn sẽ như Đình Hiên cho nên đa số hơn tỉ số, chơi.-Khiết Đạt nói

Sa Sa không nói gì, cô ta cũng muốn xem Khiết Đạt bày trò gì nữa đây, trò của cậu ta toàn là những trò kì quái.

Dương Tử cau mày, chắc chắn sắp có rắc rối.

-Tớ nảy ra một ý rất hay.-Khiết Đạt mắt sáng rực, trong đầu suy nghĩ ra ý không tốt

-Là trò gì?-Hạ Đồng cũng ham vui hỏi

-Rất đơn giản, trò này cần hai nam một nữ, tớ đã chọn được người chơi rồi. Hạ Đồng, Dương Tử, Lăng Hạo, ba người sẽ chơi trò này.-Khiết Đạt ý cười sâu xa

Đồng loạt cả ba đều nhúu mày mà Sa Sa khuôn mặt không vui biểu lộ rõ ra, mà Bạch Mai và Đình Hiên lại ngồi im xem trò vui.

-Cậu lại muốn bày trò gì?-Lăng Hạo khó chịu hỏi

-Chỉ là chơi cho vui thôi mà, làm gì căng thế?-Khiết Đạt cười xòa

-Tốt nhất đừng quá đà, nếu không...

-Ok, ok...

Dương Tử, coi như người bạn này tốt với cậu hết lòng rồi, ráng mà tận dụng.

-Thế loại như sau tôi hỏi hai người con trai một câu liên quan đến Hạ Đồng, nếu ai nói dối thì phải uống một lon bia, còn nói thật thì làm một chuyện tôi yêu cầu, chẳng hạn như hôn, ôm...

-Cái gì? Ở đâu ra cái quy luật này thế? Không chơi.

Hạ Đồng kinh hoàng, luật rừng sao? Nói th sao lại hôn cô? Chết cũng không chơi.

-Tở phản đối.-Lăng Hạo lập tức không đồng ý

Dù sao cô cũng là bạn gái anh, để cô bị Dương Tử hôn sao? Làm gì anh để nó xảy ra.

-Cậu không có quyền phản đối, cậu đã đồng ý chơi nên phải chơi thôi, còn không cậu nhận thua cứ để Dương Tử hôn Hạ Đồng vậy.-Khiết Đạt nhún vai

-Vương Khiết Đạt...-Lăng Hạo mặt tối sầm nghĩ rằng ken kết gọi tên Khiết Đạt

Trò chơi này rõ ràng vô lí, rất vô lí, tìm khắp nơi cũng không ai lại chơi trò này cả, đúng là tên chuyên nghĩ ra trò không đâu, dở hơi.

Sa Sa sắc mặt không tốt, đen như cục than, rõ ràng là cố ý tác hợp Hạ Đồng và Dương Tử còn gì.

Đình Hiền cùng Bạch Mai lại cười trộm, thích thú với trò này, Đình Hiền lại muốn xem long tranh hổ đấu hai tên này mà đối đầu nhau chắc chắn sẽ có trò hay để xem, Bạch Mai thì rất thích thú trò này rất hay để con răn độc Kim Sa Sa tức giận một phen làm hã dạ Bạch Mai.

140. Chương 134.4. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (4).

Chương 134.4: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (4).

Hạ Đồng mặt méo sẹo nhìn Khiết Đạt, cô không tán thành, không tán thành cách chơi này mà, ở đâu ra luật kì quái như thế chứ?

-À, tớ quên còn một điều nữa, nếu cả hai cùng nói thật thì không ai được thưởng, có thưởng khi người đó là người nói thật trong cả hai.-Khiết Đạt tay xoa xoa cằm mình, thích thú nói

-Em không chơi.-Hạ Đồng bất mãn phản đối, chơi kiểu nào cô cũng là người thiệt thòi cả, không chơi

-Em không có quyền không chơi bởi vì trò chơi chính thức bắt đầu.-Khiết Đạt không cho cô cơ hội phản đối đã ma ranh tuyên bố bắt đầu

Ba người chơi mặt ai cũng không vui vẻ ngược lại còn đen thui, âm u như đêm ba mươi. Trò chơi này rõ ràng rất vô lý, hết sức vô lý, rốt cục Khiết Đạt muốn bày trò gì chứ?

-Hm... câu thứ nhất, Hạ Đồng thích làm gì khi buồn?-Khiết Đạt bắt đầu hỏi

-Ăn kem.-đồng loạt cả Dương Tử và Lăng Hạo không do dự đáp

-Hạ Đồng đúng không?-Khiết Đạt quay sang nhìn cô

Hạ Đồng gật đầu một cái. Quả là lúc buồn cô thường muốn ăn kem, bởi vì kem lạnh ăn vào sẽ giúp cô thoải mái hơn.

-Được, câu hai, bài hát nào khi Hạ Đồng hát sẽ làm người khác buồn?-Khiết Đạt tiếp

-Quá khứ.-cả hai lại đồng thanh

Khiết Đạt quay sang nhìn cô, thấy cô gật đầu một cái thì biết rõ cả hai nói trúng.

-Được, tới câu ba, Hạ Đồng yêu ai đầu tiên?

Nói xong câu này, lập tức Hạ Đồng trợn mắt nhìn Khiết Đạt còn Lăng Hạo thì trừng to mắt, Dương Tử hơi bị “thích” câu hỏi này.

Mà khán giả xem bên ngoài thì có người chau mày đen mặt, có người thích thú muốn nghe đáp án.

-Là tôi./ Là Dương Tử.-lại đồng thanh

Lăng Hạo không vui khi nói ra hai từ Dương Tử, ánh mắt nhìn Khiết Đạt đầy mức sát thương.

-Hạ Đồng, có đúng không?-Khiết Đạt lại hỏi cô cho chắc chắn mặc dù anh đã biết trước kết quả

Hạ Đồng vẫn trợn to mắt nhìn Khiết Đạt, một lúc sau mới khó khăn chỉ tay về phía Dương Tử.

Đúng là Dương Tử là người con trai cô yêu đầu tiên nha, cái này không thể gạt người được.

-Tốt, hai cậu cũng rất thành thật. Cậu bốn, nụ hôn đầu của Hạ Đồng là ai?-nói xong câu này Khiết Đạt cười sáng lạng, chờ đợi nghe đáp án

Mà sắc mặt Hạ Đồng đã sẫm đen như cục than, bản thân hận không thể đến bóp cổ Khiết Đạt, hỏi anh sống làm gì cho uống vậy? Đáng tiếc cô chỉ đứng đó cười không được mà khóc chẳng xong.

-Vương Khiết Đạt.-Lăng Hạo tay siết chặt nghiêng răng ken két gọi tên Khiết Đạt

-Nè nè, tớ không hề hôn em ấy lần nào nha.-Khiết Đạt cười cợt

-Cậu... lập tức dừng trò chơi này.-Lăng Hạo mặt không thể khó coi hơn nữa, cố gắng kìm nén không nhào đến đâm vào mặt Khiết Đạt cho hả giận

-Nếu cậu dừng cuộc chơi thì Dương Tử thắng.-Khiết Đạt đưa một ngón tay lắc qua lắc lại

-Cậu...

-Nào, trả lời đi.-Khiết Đạt nhướn mày

-Không biết.-Lăng Hạo cau có đáp, trừng mắt nhìn Khiết Đạt

-Là tôi.-Dương Tử chậm rãi nói

Hạ Đồng thấy Khiết Đạt nhìn mình, gật đầu một cái sau đó không ngược mặt lên mà chỉ nhìn mũi giày mình, có cho cô cô cũng không chơi trò này thêm lần nào nữa.

-Dương Tử trả lời đúng nên thắng. Hm... để xem tớ nên thưởng cho cậu gì đây? Hay là ôm hoặc hôn hay là...

-Cái nào cũng không được.-Lăng Hạo phát điên cắt ngang lời Khiết Đạt

Tên Khiết Đạt chết tiệt, rõ ràng cố ý bày ra trò này, nhìn vào ai mà không Khiết Đạt muốn giúp Dương Tử chứ?

-Chắc chắc, cậu thua rồi đừng an gian thế chứ?-Khiết Đạt cười gian tà

-Cậu... Vương Khiết Đạt, đừng tưởng tớ không biết ý đồ của cậu.

-Ý đồ gì? Chỉ là trò chơi thôi mà.-Khiết Đạt nhún vai như thể anh không có làm gì quá đáng

Lăng Hạo ghen lời, bây giờ chỉ muốn dùng nắm đấm để xử Khiết Đạt, hai tay siết chặt gân xanh cũng nổi đầy.

-Nào, tớ nghĩ ra rồi. Tớ muốn... Hạ Đồng phải trước mặt mọi người nói sẽ tha thứ cho Dương Tử và cả nói yêu Dương Tử.-Khiết Đạt nói, ánh mắt sáng rực

-Cái gì?

Hạ Đồng gần như hét lớn, Khiết Đạt rút cục anh muốn bày trò gì hả? Sao lại bắt cô nói vậy? Chẳng nhẽ anh cố ý sao?

-Có chơi phải có chịu.-Khiết Đạt nói

-Khiết Đạt... đừng có quá đáng.

-Bỏ đi, chỉ là chơi cho vui, tôi đi ngủ trước.-Dương Tử phát phất tay, sau đó quay người vào trong

-Dương...

Hạ Đồng định kêu anh nhưng sức nhớ lại im, chỉ đứng nhìn anh đi vào trong.

-Hạ Đồng chúng ta vào.

Lăng Hạo nắm lấy tay cô kéo cô vào trong, không quên tặng ánh mắt đầy mức sát thương của mình cho Khiết Đạt.

-Khiết Đạt, trò của cậu, đừng bao giờ chơi nữa.-Sa Sa đứng dậy phủi phủi tay dính cát của mình, ánh mắt rõ bức bối nói, sau đó cũng vào trong

-Haha... Khiết Đạt, trò của cậu vui đó.-Đình Hiên đứng lên cười hả hê

-Haizz... đáng lẽ có màn đặc sắc để xem ai mà ngờ...-Bạch Mai chặc lưỡi ra về tiếc nuối

-Ba chúng ta lại có cùng ý nghĩ rồi.

Nói rồi cả ba cười lớn, ánh mắt Bạch Mai thoáng nhìn vào trong, ánh mắt có chút biến đổi, rốt cục đi đến bước này là đúng hay sai?

...

-Tên Khiết Đạt khôn kiếp, dám bày ra trò này, rõ ràng là cố tình.

Không khó nhận ra Lăng Hạo rất tức giận, tay vẫn kéo cô đi.

-Lăng Hạo, chỉ chơi vui thôi, anh đừng nổi nóng.-Hạ Đồng tạm hòa dịu anh, trong lòng thầm thở dài, Khiết Đạt anh muốn làm em khó xử thế sao?

-Anh không như em được.-Lăng Hạo dừng lại, quay sang gắt gỏng

-Được, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa, kéo mắt vui.-Hạ Đồng xoa xoa tay anh, làm giảm nhẹ cơn tức giận trong anh

-Hạ Đồng, anh không phải người em yêu đầu tiên, cũng không phải là nư hôn đầu của em, anh chỉ là người bên cạnh em lúc buồn, chỉ có thể nhân cơ hội mà có em, anh thật tồi tệ...-Lăng Hạo mất đi ý chí, nhìn cô đôi mắt thẫm đượm buồn

-Lăng Hạo... đừng bao giờ nói thế... anh không phải người em yêu đầu tiên, cũng không phải là nư hôn đầu của em nhưng đó là quá khứ, hiện tại em sẽ yêu anh, tương lai em vẫn sẽ yêu anh...

-Hứa với anh, dù thế nào, dù có xảy ra chuyện gì, em vẫn như thế này, đứng trước mặt anh không rời xa.-Lăng Hạo gắt gao ôm lấy cô, cứ như sợ rằng nếu buông ra anh sẽ mất cô

-Được, em hứa không bao giờ xa anh.-Hạ Đồng để anh ôm mình, khẽ mỉm cười

Ánh mắt cô khẽ dừng lại, sau đó hơi chấn động khi nhìn thấy chiếc bóng ở cuối dãy hành lang, tuy người đó núp sau bức tường nhưng cô vẫn biết rõ đó là ai.

Như thế cũng tốt, thấy rồi sẽ biết không còn cơ hội, thấy rồi sẽ biết rõ cô hiện tại đang rất hạnh phúc, thấy rồi sẽ biết rõ cô cũng yêu Lăng Hạo.

Dương Tử quay người, ánh mắt đen rử một màn sương dày, đứng thêm một lát mới rời đi. Cô đang hạnh phúc, anh nên chúc phúc cô, mỉm cười khi thấy cô vui vẻ hạnh phúc như thế!!!

...

Sáng hôm sau, mọi người thức dậy từ rất sớm, với mục tiêu leo lên đỉnh núi ngắm thác nước.

Sau khi ăn sáng xong mọi người bắt đầu chuẩn bị đồ ăn thức uống mang theo rồi cùng bắt đầu cuộc hành trình. Trên đường đi tiếng nói tiếng cười vang lên rộn rã, mà Lăng Hạo thì đi sát bên cô, gần như không cho cô cách xa anh quá ba bước.

Khiết Đạt thấy màn chướng mắt, nhin không nổi lên tiếng châm chọc:

-Haizz... sao lại có người tối ngày cứ bám sát nhau chứ?

-Cậu tốt nhất im cho tôi, nếu không nợ cũ thù mới tớ xử cậu một lượt.-Lăng Hạo gắt, trừng mắt đe dọa

-Nợ cũ? À, là chuyện tối qua. Có cần nhỏ mọn giữ kỷ thể không?-Khiết Đạt lại cười xuề xòa như thể không có gì quan trọng cả

Lăng Hạo muốn nói gì đó nhưng bị Hạ Đồng kéo tay áo lại ý bảo đừng cãi nhau, Lăng Hạo mới không so đo với Khiết Đạt.

Không hiểu sao cô luôn có cảm giác, Khiết Đạt đang cố ý gắn ghép cô và Dương Tử!!!

- - -

Lời tg:

Dạo này lo ôn thi HKI nên time viết truyện bị hạn chế lại, mấy bạn thông cảm ỉnh, hết tuần này tuần sau nữa là thi rồi nên ra chap không đều đặn được nữa.

141. Chương 134.5. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (5).

Chương 134.5: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (5).

Giữa trưa mọi người dừng chân nghỉ ngơi một lát, Hạ Đồng ngồi trên một tảng đá lấy khăn giấy lau mồ hôi ỉnh đồng thời lau cho Lăng Hạo ngồi bên cạnh.

-Em uống nước đi, chắc em mệt lắm rồi.-Lăng Hạo đưa chai nước suối đã mở nắp sẵn cho cô

Hạ Đồng mỉm cười sau đó cầm chai nước uống một ngụm.

Dương Tử ngồi bên hòn đá đối diện, nhìn hai người trước mặt quay đi không muốn nhìn thấy tiếp, ngửa đầu uống chai nước suối trong tay mình. Giá mà vị trí ấy là anh ngồi chứ không phải Lăng Hạo!?

-Dương Tử, anh ăn đi còn lâu lắm mới tới thác nước.-Sa Sa đi đến dáng vẻ điệu đà chìa chiếc bánh ngọt trước mặt Dương Tử

-Không cần, tôi không đói.-Dương Tử tiếp tục uống nước không nhận chiếc bánh kia

-Vẫn còn lâu lắm mới tới thác nước anh không ăn sẽ đói bụng cho xem.-Sa Sa bắt đầu mất kiên nhẫn, lần nào anh cũng dùng thái độ này với cô, làm cô không chịu nổi nữa

-Không cần.-Dương Tử lại cự tuyệt

Sa Sa mím môi mặt, sắc mặt một mảng đỏ mảng đen, cầm hận liếc về phía Hạ Đồng. Kim Sa Sa sao lại thua hai con nhỏ nghèo hèn này được cơ chứ?

Bạch Mai hơi giật mình ngược nhìn chiếc bánh trước mặt mình lại nhìn người con trai đưa ỉnh, khóe môi gằn gặt.

-Không ăn sao?-Đình Hiên thấy Bạch Mai cứ nhìn mình như không muốn lấy hỏi

-Không, nhưng mà... sao lại cho tôi?-Bạch Mai vội đáp, lại thắc mắc

-Không đói sao?

-Đói.

-Thế thì được rồi, đói thì cầm lấy đi đừng hỏi nhiều.

Nói đoạn Đình Hiên quăng chiếc bánh cho Bạch Mai, rồi quay người đi lại Khiết Đạt.

Bạch Mai ngây ngốc nhìn Đình Hiên, sau đó cúi nhìn chiếc bánh ngọt trong tay, bất giác cảm thấy ngọt ngào.

Bạch Mai vừa ăn chiếc bánh vừa nhìn xung quanh, vô tình đụng phải đôi mắt đỏ hừng hực của Sa Sa đang nhìn mình, Sa Sa khé liếc sang Hạ Đồng, ám chỉ còn chưa ra tay?

Bạch Mai cắn môi, ép buộc bản thân gặt đầu một cái.

Thôi thì đã đến bước này thì phải tiếp tục làm thôi... Xin lỗi Hạ Đồng, có trách thì trách Kim Sa Sa kìa!!!

Bạch Mai đứng lên, phúi phúi chiếc quần mình đi về phía Hạ Đồng đang ngồi cùng Lăng Hạo.

-Hạ Đồng, cậu đi với mình được chứ?-Bạch Mai nhìn Hạ Đồng cười mỉm

-Cậu định đi đâu?-Hạ Đồng hơi không hiểu ý tứ của Bạch Mai

-Ừ thì...-Bạch Mai hơi đỏ mặt tay gỡ gỡ đầu mình

Hạ Đồng nhú mày, sau đó trong đầu lóe sáng.

-À, tớ hiểu rồi... chúng ta đi.

Hạ Đồng hiểu chuyện sau đó cười khi khi đứng lên.

-Hạ Đồng, em đi đâu?-Lăng Hạo hỏi giật ngược cô lại

-Em đi với Bạch Mai một tí, lát em quay lại.-Hạ Đồng nhìn anh cười tươi

-Anh không an tâm cho lắm, để anh đi cùng.-Lăng Hạo đề xuất

-Ấy, anh là con trai sao lại đi cùng được chứ? Bọn em sẽ cẩn thận mà.-Hạ Đồng xua tay

-Nhưng... thôi được, đi nhanh về nhanh, nhớ cẩn thận.-Lăng Hạo chu đáo nhắc nhở

-Em biết rồi, đừng lo lắng.-Hạ Đồng tươi cười sau đó nắm tay Bạch Mai đi

Lăng Hạo nhìn cô cùng Bạch Mai, trong lòng lại dâng lên một hồi bất an, cứ như có chuyện sắp xảy ra với cô. Có lẽ anh quá đa nghi.....

- - -

-Bạch Mai, thế này thì sao cậu giải quyết “tâm sự” được?-Hạ Đồng nhú mày nhìn xung quanh một lượt nói

-Tớ... thật ra tớ...-Bạch Mai cắn rứt trong lòng muốn nói hết ra cho cô biết

-Cậu thế nào? Cậu khó chịu phải không? Để xem...-Hạ Đồng vẫn vui vẻ

-Hạ Đồng, nếu như cậu biết tớ làm gì cậu, cậu sẽ thế nào?-Bạch Mai nói xong nhìn Hạ Đồng thăm quan sát thái độ cô

Hạ Đồng hơi ngây ngốc một lúc, sau đó đôi môi anh đào cong lên hiện ra nụ cười, cô trong sáng đáp:

-Sẽ không có. Ở nơi xa hoa này, ai ai cũng lừa gạt nhau, nhưng mà tớ biết ai cũng có thể lừa gạt làm hại tớ nhưng cậu thì không, vì chúng ta là bạn.

Bạch Mai cảm động không kìm chế được ôm lấy Hạ Đồng, nước mắt sắp trào ra lại bị Bạch Mai kiềm lại.

-Phải, chúng ta là bạn, sau này cũng thế, mãi mãi.

-Bạch Mai, xem cậu kia, có cần kích động thế không?-Hạ Đồng buồn cười

-Không phải... Hạ Đồng... tớ nói cậu nghe, thật ra...

Bạch Mai đang nói thì sững người lại, buông vội Hạ Đồng ra.

-Bạch Mai, thật ra gì?-Hạ Đồng đang chờ Bạch Mai nói thì đã dừng lại, thấy ánh mắt Bạch Mai nhìn chòng chọc phía sau, cô bất giác quay người lại

Hạ Đồng cau mày khi thấy hai tên con trai trước mặt mình, cô nhận ra một trong hai người bọn họ, hẳn là tên Viễn là người lần ở sinh nhật Dương Tử đã gây chuyện với cô.

Chỉ là chưa kịp lên tiếng hỏi vì sao hắn đến đây thì Bạch Mai đã la lên sau đó kéo tay cô bỏ chạy.

-Hạ Đồng, chạy mau.

-Đuổi theo.-Viễn hơi nhếch mép sau đó cùng tên kia đuổi theo cả hai

Hạ Đồng không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết lúc ấy cô đang gặp nguy hiểm.

- - -

-Cứu tôi... Á...

-Hạ Đồng...

Đồng loạt tất cả mọi người đều kinh hoảng, Dương Tử cùng Lăng Hạo đứng bậy dậy vô thức gọi tên cô, trong lòng một hồi tê tái cùng bất an.

-Là tiếng của Hạ Đồng?-Khiết Đạt cũng hốt hoảng

-Chắc chắn là có chuyện xảy ra rồi.-Dương Tử nói xong liền gấp gấp chạy về phía lúc này Hạ Đồng cùng Bạch Mai đã đi

Nhanh chóng cả đám người cũng đuổi theo.

Khi mọi người đến nơi thì chỉ thấy chiếc giày thể thao của Hạ Đồng nằm trên đám cỏ dại, khỏi cần nói ai cũng đoán được cô xảy ra chuyện gì.

-Chết tiệt, là ai bắt Hạ Đồng đi chứ?-Lăng Hạo trong lòng như bị lửa đốt tâm can, chỉ còn biết trút buồn bực lên đám cỏ dại xung quanh mình

Mà Dương Tử cũng không khác gì Lăng Hạo, nhưng mà anh phải bình tĩnh, lúc này mà mất kiểm soát không giữ được bình tĩnh thì sẽ không tìm được cách cứu cô.

-Tôi nghĩ bọn người bắt Hạ Đồng không phải vì tiền.-Dương Tử trầm ngâm nhìn Lăng Hạo

Lăng Hạo sững lại, nhanh chóng hiểu hàm ý của Dương Tử.

Thật ra hai người bọn họ gây thù chuốt oán rất nhiều người, nhưng đa số đều căm hận nói sẽ trả thù, bởi vì không một ai làm gì được họ, mà hai anh từ trước đến giờ chưa từng nghĩ sẽ lại có thứ dùng để đe dọa cả hai, cũng như không nghĩ đến có người lấy cô ra uy hiếp cả hai. Là bọn họ làm thì tìm bọn họ, đừng làm liên lụy đến cô.

-Ý cậu là nhắm vào tôi và cậu?-Lăng Hạo mày nhíu chặt, ánh mắt ánh lên sự nguy hiểm

-Trước hết chúng ta hãy đi tìm xem bọn người đó có thể đưa Hạ Đồng đi đâu, còn lí do thì hãy tính sau.-Khiết Đạt cũng hiểu ý, nói

-Khiết Đạt nói phải, đợi hai cậu biết ai làm biết lí do thì Hạ Đồng sớm gặp nguy hiểm rồi.-Đình Hiên cũng nói vào

-Bây giờ tôi đi hướng này, ba người chia làm ba hướng chúng ta đi tìm Hạ Đồng, ba tiếng sau gặp ở nhà trọ, còn cô Sa Sa, cô quay về nhà trọ đi.-Dương Tử nói xong đồng thời quay người đi tìm Hạ Đồng

Ba người kia cũng nhanh chóng chia làm ba ngã mong tìm được cô, trong lòng hai người con trai như bị lửa thiêu rụi hoàn toàn, cả hai đều lo sợ, sợ là vì mình mà cô xảy ra chuyện, sợ là cả hai lại một lần nữa hối hận, gián tiếp làm cô phải chết, như cô ấy.....

...

Sau nửa tiếng thuốc mê hết tác dụng, Hạ Đồng mới bắt đầu có lại ý thức, động đậy mi mắt nặng trĩu ra, nhìn xung quanh.

Ở đây xung quanh ngoài bốn bức tường cùng cánh cửa để ra vào kia thì chẳng còn gì nữa, ở đây như một chiếc hộp khổng lồ nhốt cô bên trong. Mạng nhện bụi bặm bám đầy trên tường cũng đủ thấy ở đây đã lâu không có người lau dọn, xung quanh lại không có ánh sáng gì chỉ suy nhất phía trên trần nhà có cái lỗ thông gió để ánh sáng có thể chiếu vào.

Hạ Đồng thì đang ngồi trên ghế, hai tay bị đưa ra sau trói chặt bằng dây thừng, miệng bị dán lại chỉ phát ra tiếng ư ư ở cổ họng.

Lúc này khi bị hai tên con kia rượt thì cô đã liều mạng cùng Bạch Mai chạy nào ngờ vì sơ suất mà vấp té, cô bị tên Viễn túm lấy còn Bạch Mai bị tên kia lôi lại.

Cô phản kháng cắn vào tay tên Viễn làm hắn đau mà tay nới lỏng cô liền nhân cơ hội thoát thân, nhưng mà thấy Bạch Mai vẫn còn bị bắt nên cô quay lại giúp Bạch Mai, nào ngờ mình bị tên Viễn phía sau chụp

thuốc mê, ý thức cô dần mơ hồ ý chí sinh tồn còn sót trong người cô dùng sức lực cuối cùng hét lên mong mọi người nghe thấy, trước khi ngất cô chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt ấy náy cùng lời xin lỗi bên trong đó rồi ngất lịm.

Có lẽ là cô nhìn nhầm? Bạch Mai không có lí do gì nhìn cô bằng cặp mắt đó.

Rầm

Cánh cửa đột ngột bị đá văng ra một cách mạnh bạo, ánh sáng từ ngoài hắt vào rọi vào mặt cô làm cô không thích ứng kịp mà né đi, mãi một lúc lâu mới có phản ứng.

-Tỉnh rồi sao?-Viễn nhìn cô hơi nhếch mép, ý cười xấu xa hèn mọn

-Bạch Mai đâu? Anh đã làm gì Bạch Mai?

Viễn còn tưởng sau khi được Mạnh Long mở bằng dán ở miệng ra sẽ la lên cầu xin thả cô ra nào ngờ lời đầu tiên lại quan tâm Trịnh Bạch Mai.

-Giờ phút này cô còn lo lắng cho Trịnh Bạch Mai? Hahaha... là cô giả ngốc hay là thật đây?-Viễn cười lớn, như cô vừa nói ra một điều nực cười

-Anh nói thế là sao? Bạch Mai đâu? Anh thả cô ấy ra, là tôi gây sự với anh muốn gì cứ tìm tôi.-Hạ Đồng không hiểu ẩn ý của Viễn vẫn một lòng lo cho Bạch Mai

Lúc này tỉnh dậy đã chỉ có một mình cô bên trong, Bạch Mai cũng chẳng thấy đâu cả, làm sao cô không lo lắng.

-Mày thật là ngây thơ. Thôi được, để ày biết là ai muốn tao bắt mày đến đây.-Viễn dùng tay nắm cằm cô siết chặt, sau đó nhếch mép cười

-Không phải là tôi gây chuyện với anh nên anh bắt tôi sao?-Hạ Đồng nhú mày, trong lòng trĩu nặng niềm bất an

-Haha... mày ngây thơ lắm rồi đó, đó chỉ là một phần nhỏ mà thôi, để tao nói ày biết...

Viễn dùng một chút, tiểu nhân nở nụ cười sau đó chậm rãi nói tiếp, từng chữ đều là nhấn mạnh sợ rằng cô không nghe rõ.

-Trịnh Bạch Mai chính là người kêu tao bắt mày, giết chết.

142. Chương 134.6. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (6).

Chương 134.6: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (6).

-Trịnh Bạch Mai chính là người kêu tao bắt mày, giết chết.

Hạ Đồng khó khăn hô hấp, ngực phập phồng, hơi thở rối loạn, cứ tưởng như không thở được. Đầu óc cô trống rỗng đầy hoang mang, ánh mắt tỉnh lặng giăng một lớp sương dày đặc nhìn Viễn.

Mọi chuyện quá đột ngột, cô khó mà tiếp thu nổi!!!

Bạch Mai, Bạch Mai là người kêu Viễn bắt cô? Không thể là sự thật, đó không phải...

-Anh nói dối, anh đã làm gì Bạch Mai rồi? Anh thả Bạch Mai ra.-Hạ Đồng điên cuồng lắc đầu, cố gắng gạt bản thân lời Viễn nói chỉ là muốn kích động cô

-Tao phải khâm phục mày, như thế còn lo lắng cho nó, nếu mày muốn tao sẽ kêu nó ra để đối chứng với mày.-Viễn cười đầy chế nhạo buông cằm cô ra, sau đó hướng mắt về phía cửa

Hạ Đồng mơ hồ nhìn ra phía cửa, một thân hình nhỏ nhắn với mái tóc ngắn hiện ra, do khúc xạ ánh sáng nên không nhìn rõ mặt của cô gái.

Nhưng mà bộ đồ cô gái đang mặc, dáng người cả mái tóc ngắn đó, đều cho cô biết cô gái đó là ai. Thì ra Viễn không gạt cô!!!

Hạ Đồng tự cười giễu bản thân, mắt bị lớp sương dày làm mờ hồ, cứ nhiên người cô xem là bạn thân nhất lại muốn giết chết cô.

Bạch Mai từng bước từng bước đi vào trong, ánh mắt xanh biếc hiện lên ân hận cùng áy náy không nhìn Hạ Đồng.

-Tao đây có lòng tốt cho hai tụi mày nói chuyện, mày cứ hỏi cô ta thoải mái, để xem mày còn không tin.-Viễn cười khinh khỉnh sau đó cùng Mạnh Long ra ngoài

Cánh cửa đóng lại bên trong ngoài ánh sáng từ trên lỗ thông gió chiếu vào thì không còn ánh sáng nào nữa, trong lòng Hạ Đồng như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn Bạch Mai, đôi mắt đã đầy hơi nước, giọng lạc đi cố gắng nói:

-Vì sao?...

Bạch Mai không hiểu ý Hạ Đồng nói, ánh mắt hiện lên sự áy náy, chờ cô nói hết.

-Vì sao cậu lại muốn giết chết tớ? Không phải cậu nói chúng ta mãi là bạn sao? Cậu nói sẽ bảo vệ tớ sao? Vì sao người muốn giết chết tớ lại là cậu?-Hạ Đồng như bị hàng vạn kim nhọn đâm vào tim, giọng nói run rẩy không dám tin Bạch Mai lại làm thế với mình

-Xin lỗi... Hạ Đồng...-ngoài hai từ xin lỗi ra thì lúc này Bạch Mai không biết nói hai từ nào khác

-Cậu thừa nhận, là cậu kếu Viễn bắt tớ sau đó giết tớ?-Hạ Đồng ngây ngốc, ánh mắt bị màn nước dày đặc làm mờ hồ

Bạch Mai không trả lời mà né tránh, không dám nhìn Hạ Đồng.

-Ha... người tôi xem là bạn, người tôi tin tưởng lại muốn giết chết tôi.-Hạ Đồng cười chất đắng

-Hạ Đồng... cậu mắng tớ chửi tớ tớ cũng không nữa lời oán trách, nhưng cậu hãy tin tớ, tớ thật sự xem cậu là bạn, là người bạn thân nhất từ trước đến giờ.-Bạch Mai lời nói phát ra từ tận đáy lòng, không hề gian dối

Bạch Mai không cần Hạ Đồng tin, chỉ cần Bạch Mai cô chưa từng nghĩ sẽ dồn Hạ Đồng vào đường chết, tất cả đều do Kim Sa Sa mà ra.

-Tin cậu? Làm sao tôi tin được nữa? Thì ra từ trước đến giờ những rắc rối xung quanh tôi, những lần gặp nguy hiểm đều là cô gây ra, Trịnh Bạch Mai tôi đã làm gì cô mà cô phải dồn tôi vào con đường chết mới cam?-Hạ Đồng chua chát trong lòng, ánh mắt nhòe lệ nhìn Bạch Mai

-Tớ...-Bạch Mai định nói ra hết một lần nhưng mà lại ngừng lại không nói

Nói ra thì không những không cứu được Hạ Đồng có khi cả gia đình Bạch Mai sẽ liên lụy theo.

-Cậu nói cho tớ biết là cậu có nổi khổ đúng không? Là cậu bị ép chứ không phải là cậu muốn? Làm ơn hãy nói là cậu bắt đắc dĩ đi...-Hạ Đồng gần như òa khóc cầu xin Bạch Mai, cô vẫn không tin Bạch Mai là con người độc ác như thế

-Xin lỗi...

Xin lỗi... Hai từ xin lỗi cũng đủ chứng minh mọi chuyện là sự thật, Lâm Hạ Đồng mày thật ngu ngốc, thật sự rất ngu ngốc....

-Bất kì ai ở nơi phồn hoa phức tạp này đều có thể lừa gạt tôi nhưng mà cậu thì không thể, bởi vì cậu là người bạn thân nhất của tôi ở nơi này, vậy mà... haha Lâm Hạ Đồng tôi đáng lí không nên dễ tin người...-Hạ Đồng trong lòng chua xót

Cô cứ nghĩ ở nơi xa hoa của những con người chuyên lừa lọc nhau dối chác thì cô tìm được người bạn thật sự, nào ngờ là do cô quá ngu ngốc khi tin Bạch Mai.

Nhưng mà vì sao lúc Viễn muốn bắt cô thì Bạch Mai lại kéo cô bỏ chạy, vì sao lại nhìn cô bằng ánh mắt áy náy hối hận chứ không phải căm hận? Rốt cục là Bạch Mai muốn giết cô hay là ai khác?

-Hạ Đồng, cậu quá dễ tin người, xung quanh cậu luôn có người muốn tìm cách hại cậu, nếu cậu có thể thoát khỏi nơi này thì hãy cẩn thận người bên cạnh cậu.-Bạch Mai nói đồng thời nhắc nhở cô, sau đó quay người ra ngoài

-Bạch Mai cậu nói thế là có ý gì? Bạch Mai... cậu nói hết đi chứ?... Bạch Mai...

Mặc cho Hạ Đồng kêu Bạch Mai đến khan cả họng thì Bạch Mai vẫn bỏ ra ngoài không ngoáy đầu lại. Cánh cửa đóng cũng là hình dáng Bạch Mai mất sau cánh cửa, Hạ Đồng tuyệt vọng nhìn cánh cửa đóng lại.

Dương Tử nói phải, anh cảnh cáo cô đừng nên tiếp xúc nhiều với Bạch Mai vậy mà cô không tin anh lại tin Bạch Mai nhưng mà... nếu Bạch Mai từ trước đến giờ gạt cô thì chuyện Lăng Hạo với Bạch Mai mà Dương Tử nói... là thật hay là giả!??

Lăng Hạo... Bạch Mai đã gạt em, anh đừng giống bạn ấy bởi vì em thà chọn tin tưởng anh chứ không tin Dương Tử, cho nên anh tuyệt đối đừng gạt em...

...

Ba tiếng tìm kiếm trôi qua trong sự trở về không có kết quả của bốn người con trai, Dương Tử trầm tĩnh suy nghĩ ra biện pháp tìm cô, Lăng Hạo thì không kiên nhẫn giữ được bình tĩnh, trút giận vào cái cây to trước nhà trọ, còn Khiết Đạt và Đình Hiên thì lo lắng cho sự an nguy của cô.

-Chết tiệt, tôi mà biết là ai chắc chắn hấn ta không toàn thây với tôi.-Lăng Hạo ánh mắt hằn học, tia máu cũng hiện đầy

-Cậu bình tĩnh có được không? Giờ phút này phải tìm ra cách tìm Hạ Đồng kia.-Dương Tử quay sang gắt, anh đã phiền chết rồi tên này còn nói nhiều thì anh cũng chẳng khách sáo

-Cậu thì tốt gì, cậu cứ đi tới đi lui có nghĩ ra gì đâu chứ?-Lăng Hạo khinh bỉ

-Lăng Hạo... cậu tốt nhất câm miệng cho tôi, Hạ Đồng bị bắt đi cậu không nghĩ ra cách thì thôi chỉ đứng trút giận lên cái cây, nó giúp cậu tìm ra Hạ Đồng đó.-Dương Tử bị chọc giận không nể nang

-Hừ, cậu nói hay nhỉ? Vậy cậu đã nghĩ ra cách chưa? Bản thân mình chưa tốt thì đừng nói người ta.-Lăng Hạo xem thường hừ lạnh

-Cậu...-Dương Tử hung hăng túm cổ áo Lăng Hạo giơ nắm đấm

-Hai cậu thôi đi giờ phút này không lo cho Hạ Đồng thì thôi còn lo cãi nhau.-Khiết Đạt không vui cau có nói

-Tôi không đôi co với cậu.-Dương Tử buông tay ra, sau đó không đếm xỉ đến Lăng Hạo nữa

Cứ tiếp tục hoài cũng không phải là cách, cho nên Dương Tử cùng Lăng Hạo điện thoại cho người đến chỉ viện cùng nhau đi tìm tung tích của cô, đoàn người dù bất kể ngày đêm vẫn tìm cô. Mặc dù đem về chỉ là con số không.

Đến ngày thứ hai Hạ Đồng bị mất tích, Dương Tử đã chịu không nổi nữa ngay cả bình tĩnh ban đầu cũng mất, khuôn mặt ngày nào đã giăng một mảng mây đen, từ lúc cô mất tích anh không ăn chỉ uống nước trừ cơm, đến cả ngủ cũng rất ít, một ngày chỉ ngủ ít nhất ba tiếng bởi vì mỗi lần chớp mắt đều thấy cô đang bị hành hạ thê thảm.

Mà Lăng Hạo thì không hơn Dương Tử là mấy, hai ngày nay anh ít nói hằn, không vui vẻ như thường nữa, tâm trạng hay nổi cáu, chỉ cần đám người đi tìm cô về báo cáo không tìm được thì anh lập tức “tặng” mỗi người một đấm.

Ai mà không biết trong mắt cả hai anh, cô rất quan trọng...

...

Hạ Đồng bị trói bên trong căn phòng u tối kia, ánh mắt tuyệt vọng, đã hai ngày rồi ngoại trừ bọn người bắt cô cho cô uống nước ra thì cô không có một miếng gì bỏ vào bụng, ngay cả Bạch Mai cũng không đến nữa, hai ngày trải qua sự đánh đập của bọn người tên Viễn, bị bọn họ hành hạ cay nghiệt, ngay cả bản thân cô cũng tưởng vừa trải qua khoảnh khắc sống đi chết lại, cô chỉ mong mọi người sẽ tìm ra cô, cô rất muốn hỏi rõ Bạch Mai sự thật.

Bọn người tên Viễn không đánh bằng tay chân mà chỉ bằng roi da và dây thắt lưng mà đánh cô, nhiều lần có người có ý làm nhục cô nhưng mà Bạch Mai liền uy hiếp mặc dù lí do của Bạch Mai là cô chủ không cho phép, cô luôn có cảm giác là Bạch Mai muốn bảo vệ cô, cô cũng cảm nhận cô chủ mà Bạch Mai nói mới là chủ mưu thật sự.

“Rầm” một cái, cánh cửa lại bị đá văng, Hạ Đồng không cần nhìn cũng đủ biết là ai, mấy ngày nay cũng chỉ có bọn họ mà thôi, bọn người của tên Viễn.

Viễn khinh khỉnh cười, bước vào trong cùng Mạnh Long, dừng trước mặt cô.

-Anh muốn gì nữa?-Hạ Đồng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo, máu tươi do những trận đánh dính đầy trên áo, cô khàn giọng hỏi

-Tao nói cho mày biết, người tao ghét nhất chính là Dương Tử, nó lại yêu mày, mày bảo tao làm sao đây?-Viễn cười nham hiểm, tay siết chặt cổ cô

-Anh... anh muốn làm gì Dương Tử? Tôi là bạn gái Lăng Hạo... tôi không có quan hệ gì với Dương Tử... Lăng Hạo cũng không đụng chạm tới anh...-Hạ Đồng cơ thể run lên, lo lắng nói

-Chắc chắc, đáng tiếc mày lại là người Dương Tử yêu, Dương Tử xem tao như con chó, tao thề sẽ cho nó hiểu cảm giác quỳ gối dưới chân tao, mày nói xem, tao nên làm gì?

Viễn nói ánh mắt hiện lên tia khát máu, tay siết chặt cổ Hạ Đồng thêm.

Mặc dù đau nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng không yếu đuối kêu lên.

-Mày chờ đi, tao sẽ cho mày thấy nó thảm hại đến chừng nào.-Viễn nói xong buông tay ra cười lớn một tràng, xung quanh chỉ bị thù hận bao quanh.

Hạ Đồng trong lòng run lên từng cơn sóng dữ dội, trực giác cho cô biết mọi chuyện chỉ mới bắt đầu, là cô chủ gì đó bắt cô muốn cô chết nhưng mà Viễn lại thừa dịp muốn trả thù Dương Tử. Là cô liên lụy anh, là cô nên tin lời anh... Là cô có lỗi...

143. Chương 134.7. Leo Núi - Sự Thật Tàn Nhẫn (7).

Chương 134.7: Leo núi - Sự thật tàn nhẫn (7).

“Xin chào, Dương Tử.”

“Mày là ai?”

“Mày không cần biết, trong tay tao đang giữ một người rất quan trọng với mày, có hứng thú hay không?”

“Là mày bắt Hạ Đồng!?”

“Haha... xem mày kích động kìa, nếu muốn cô ta toàn mạng thì sáng mai hãy lên ngôi chùa bỏ hoang trên đỉnh núi, nếu mày kêu ai đi cùng thì mạng sống của nó tao không bảo đảm... tút tút...”

“Mày... alo, alo...”

Dù hi sinh cả tính mạng của mình, anh cũng sẽ đem em an toàn trở về, anh chắc chắn sẽ bù đắp lại những mất mát cho em hạnh phúc, dù em không cần đến nó.....

- - -

Dương Tử nhận được cú điện thoại vào lúc nửa đêm lúc đó anh ngủ không được nên ra ngoài ngồi nhìn trời cao, mong ông trời có thể nghe lời cầu xin của anh mà giúp anh mau tìm ra cô, nào ngờ có điện thoại của tên bắt cô gọi cho anh. Chỉ là giọng nói này khá quen thuộc...

Dù biết đi một mình sẽ rất nguy hiểm nhưng Dương Tử vẫn không nói ọi người biết, chỉ vừa tờ mờ sáng anh đã rời khỏi nhà trọ để đến chỗ tên bắt cô nói.

Giữa ranh giới sống và chết, cuối cùng anh cũng nghe được ba tiếng “Em yêu anh” từ cô.....

Dương Tử đến ngôi chùa bị bỏ hoang thì mặt trời cũng đã nhô lên cao, khi ấy có mười tên con trai đáng người hung tợn cao to mình xăm trổ đợi anh, nhưng chỉ trong mười phút anh đã xử lý bọn chúng nhanh chóng.

Nếu không có võ nghệ gì thì sao anh lại dám đến đây một mình, dù sao về chuyện đánh nhau anh cũng chưa từng thua ai, chỉ có đánh với Lăng Hạo chỉ toàn hòa mà thôi.

Khi anh đi sâu vào trong chùa thì không một bóng người, anh ra phía sau thì ánh mắt dừng lại ở căn nhà kho duy nhất ở đó.

Không nghĩ ngợi nhiều Dương Tử đã xông cửa, nhanh chóng đẩy mắt anh hiện lên tia đau lòng, hai tay cũng vì tức giận mà siết chặt thành nắm đấm.

Anh đau lòng khi thấy bộ dạng của cô bây giờ, những vết thương bị roi da đánh in hằn cả máu lên áo, mái tóc bị nắm giựt mà rối tung.

Hạ Đồng giật mình, mơ màng nhìn ra phía cửa, nhanh chóng xung quanh cô được bao quanh bởi luồng hơi ấm quen thuộc, rất an toàn.

-Hạ Đồng... xin lỗi... xin lỗi em... là anh đến trễ... là anh làm em ra nông nổi này...-lời nói Dương Tử không hoàn chỉnh, thanh âm run rẩy tháo băng dán cùng dây thừng đang trói cô

-Dương... Tử, là anh sao? May quá... anh đến rồi...-Hạ Đồng lại ngây ngốc mỉm cười, bàn tay dính máu vươn lên chạm vào khuôn mặt của anh

-Xin lỗi, là anh không tốt làm liên lụy em... xin lỗi...-Dương Tử gắt gao ôm cô vào lòng mình

-Lúc này đây chỉ cần anh bên cạnh em là tốt lắm rồi... em cứ sợ... mình không gặp được anh nữa...-Hạ Đồng nói đồng thời rơi nước mắt

Cô không cần gì hết, chỉ cần lúc này thôi anh bên cạnh cô, dang rộng tay ôm lấy cô vào lòng bảo vệ che chắn cho cô là cô mãn nguyện rồi.

__Bóp bóp bóp...

Phía sau vang lên ba hồi vỗ tay, sau đó là tiếng nói mang theo sự châm chọc:

-Thật là một màn cảm động... làm tôi sắp rơi lệ rồi đây này.

Dương Tử ánh mắt đen lãnh đạm nhìn Viễn, xung quanh bao trùm một luồng sát khí bức người.

Anh còn tưởng là ai chán sống, hóa ra là tên Viễn không biết trời cao đất rộng này.

-Là mày bắt Hạ Đồng? Muốn gì cứ tìm tao mà trả thù đừng liên lụy người vô tội.-Dương Tử thanh âm lạnh lẽo, sắc mặt không thể u ám hơn

-Bởi vì tao biết Lâm Hạ Đồng rất quan trọng với mày, chỉ cần bắt được nó thì mày chắc chắn sẽ ngoan ngoãn đến đây.-Viễn nhếch mép, tiểu nhân cười

Lời Viễn vừa dứt đi thì lại có một toán người bước lên, tuy trong trạng thái mơ màng nhưng cô có thể ước chừng toán người khoảng ba mươi tên, về mặt ai cũng dữ tợn, mặt mày không thể hiện là người tốt.

-Từ từ mà đánh nó, tao không tin ba mươi đứa tụi mày không đánh lại nó.-Viễn nhàn nhã mở miệng, sau đó chờ xem chuyện vui

Cô chỉ biết Dương Tử đặt cô xuống, sau đó luồng khí ấm áp đầy an toàn vốn vây quanh cô liền biến mất, Hạ Đồng mở mắt nhìn cảnh trước mặt, từng tiếng đánh đá vang lên chói tay, cả tiếng cây gậy va chạm vang lên.

Hạ Đồng nằm trên sàn đất, thấy Dương Tử đứng mãi hạ từng tên một, đa số không phải là đối thủ của anh nhưng mà một chọi ba mươi cho dù anh giỏi cách mấy cũng bị thương nặng.

Đám người kia bị Dương Tử đánh ngã nằm la liệt trên sàn đã hơn hai mươi mấy tên, Viễn thấy tình hình bất lợi liền chìa mũi quay sang mục tiêu là Hạ Đồng, thừa dịp không ai chú ý Viễn nhanh cơ hội chạy đến Hạ Đồng túm cô ngồi dậy.

-A...

Bị tên Viễn thô bạo kéo đứng dậy Hạ Đồng rít lên một hồi, nhăn mặt lại vì đau.

-Dừng tay lại, nếu không con nhỏ này không sống nổi đâu.-Viễn lớn giọng uy hiếp

Ngay lập tức Dương Tử dừng tay cả bọn người kia cũng thế, ánh mắt Dương Tử sắc lạnh, quét qua người Viễn, lại lãnh khốc như ma vương tối cao.

-Mày muốn cứ tìm tao đừng làm liên lụy người vô tội, cô ấy không làm gì mày cả.-Dương Tử tay nắm thành quyền nhìn Viễn không một cảm xúc

-Haha... nó đáng lẽ vô tội nhưng mà đáng tiếc mày lại yêu nó.-Viễn ánh mắt hiện lên tia căm hận, hận không thể giết chết anh lập tức

-Suy cho cùng người mày nhắm vào là tao, thả Hạ Đồng đi mày muốn tao làm gì cũng được.-Dương Tử không do dự dứt khoát nói

-Không được... Viễn chắc chắn sẽ làm hại anh...-Hạ Đồng nghe xong thì hoảng hồn, ngăn ý định điên rồ của anh lại

-Con khốn, câm miệng.-Viễn thô bạo nắm tóc cô giật về phía sau

Bất ngờ trên đầu truyền đến một cơn đau dữ dội, cô nhăn mặt rít lên nhưng mà trong lòng lại một hồi ảm áp, bởi vì cô biết anh bắt chấp để bảo vệ sự an toàn cho cô.

-Viễn... mày mà làm gì Hạ Đồng đau một cái nữa tao nhất định giết chết mày.-Dương Tử bị chọc giận nghiêng rằng nghiêng lợi

-Được để tao xem mày vì nó mà làm được gì.-Viễn nói đồng thời cười to đầy gian trá

Viễn liếc đám người xung quanh, nhanh chóng ba mươi ấy tên lúc này người cầm cây gỗ, người cầm roi da, còn có người cầm cả chai rượu bằng thủy tinh, lần lượt tiến lên.

Tình trạng Dương Tử như một con thỏ không thể phản kháng bị ba mươi con sư tử nhe răng vờn vuốt tấn công.

-Nếu mày dám đánh trả, lập tức dừng nghĩ con nhỏ này sống sót. Tao ày ném mùi vị mà mày đã làm với tao ra sao.-Viễn dùng cô uy hiếp

-Không... Dương Tử... anh ấy sẽ chết mất...-Hạ Đồng nước mắt chảy dài trên má, không ngừng năn nỉ

Nhìn Dương Tử bị từng người một tàn nhẫn đánh đập lên người, cô đau lòng khôn xiết, như bản thân cô bị đánh, bị hành hạ.

Mấy ngày nay cô tưởng như mình vừa ném trái mùi vị của đau đớn, bị bọn họ đánh đập hành hạ, hóa ra nó cũng không đau bằng lúc này, cảm giác như đang ở địa ngục, nhìn anh, một người luôn đứng trên vạn người lại vì cô mà tình nguyện để họ đánh đá không phản kháng, tim cô vỡ vụn, đau đớn còn hơn cái chết.

-Xin anh... dừng lại đi... anh ấy sẽ chết mất...-Hạ Đồng muốn thoát khỏi tay Viễn nhưng không sao rời khỏi được hắn

-Tao bị nó hành hạ trút giận phải nằm viện đúng một tháng, mày nói xem, bao nhiêu làm sao đủ?-Viễn giật tóc cô, bắt cô nhìn mình

-Xin anh... anh muốn giết chết tôi cũng được... chỉ cần đừng hành hạ anh ấy...-Hạ Đồng yếu đuối van xin, nước mắt đã chảy không ngừng

-Mày càng muốn lãnh giùm nó tao càng muốn ày xem nó thảm hại thế nào? Tiếp tục đánh.

Từng tiếng động vang lên chói tai, máu tươi trên người anh cũng đã chảy ra loang lổ trên nền đất, tâm Hạ Đồng đau đến mức như vừa trải qua một trận tra tấn thể xác lẫn tinh thần cay nghiệt nhất trước nay, muốn chạy đến ôm lấy anh, ngăn cản bọn họ nhưng mà sức cô quá nhỏ, mà bọn họ lại quá đông, quá mạnh.

-Dừng lại... xin anh... dừng lại đi...-Hạ Đồng không thể làm gì chỉ giương mắt nhìn anh bị đánh, tâm can đau đớn dữ dội

-Dừng lại.-Viễn đột ngột giơ tay cao ý bảo dừng tay

Ngay lập tức bọn người kia dừng tay, lui về sau hết.

Dương Tử nằm quằn quại trên nền đất, không kêu rên, không cầu xin, chỉ nhìn về Hạ Đồng mỉm cười, ít nhất đây là chuyện anh làm tốt nhất với cô từ trước đến giờ, anh luôn làm cô đau khổ hôm nay anh sẽ bảo vệ cô, không cho cô chịu bất kì đau khổ nào.

-Dương Tử... sao anh lại ngu ngốc đến thế? Sao anh không đánh trả... anh có thể đánh trả họ mà... tôi không xứng cho anh làm thế đâu?-Hạ Đồng lắc đầu quầy quầy, nước mắt tuôn trào

-Hạ... Hạ Đồng...-Dương Tử vươn tay như muốn nắm tay cô nhưng đáng tiếc khoảng cách quá xa anh căn bản không chạm tới cô được

-Đồ ngốc... anh là đồ ngốc...-Hạ Đồng điên cuồng la hét không ngừng giữa giữa muốn thoát khỏi bàn tay như gông kềm của Viễn

-Vẫn chưa xong đâu.

Viễn nói buông cô ra để một tên đàn em giữ chặt cô, sau đó bước từng bước về phía Dương Tử.

-Mày có biết tao chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi không?-Viễn đứng trước mặt Dương Tử cười khinh

-Chắc, thật không ngờ mày cũng có ngày này, thật là tội nghiệp, so với chuyện mày làm với tao thì bây giờ nhiều thối tha gì?-Viễn nói xong, giơ cao chân đá Dương Tử một cái

Dương Tử bị đá chỉ nhăn mặt, tay siết chặt chịu đựng, anh thề nếu cho anh có cơ hội anh chắc chắn để tên Viễn sống không bằng chết.

-Haizz... mày luôn xem tao như cặn bã, vậy thì mày xem cặn bã là thế nào.-Viễn xoay cười, sau đó nhanh như thoát cạm chiếc ghế gần đó, lại quay người giơ cao chiếc ghế gỗ lên

-Không...

Hạ Đồng thấy cảnh trước mặt hết lên, sau đó liều mạng cắn vào tay tên giữ mình, hấn bất ngờ bị cô cắn nên buông cô ra, nhân cơ hội Hạ Đồng thoát khỏi tay hắn liền không nghĩ nhiều chạy về Dương Tử.

Rầm...

Một tiếng vang lớn vang lên khắp căn phòng, Dương Tử ánh mắt tròn tròn nhìn người phía trên mình, tất cả đều im lặng, ngay cả Viễn cũng chết đứng.

Không đau... không đau tí nào... không đau bằng cảm giác nhìn anh vì mình mà chịu nhục nhã... không đau tí nào...

-Hạ Đồng...-Dương Tử găm lên gọi tên cô, sau đó đỡ cô vào lòng mình

-Sao lại đỡ cho anh? Em không được xảy ra chuyện, anh chưa cho phép em đi lúc này... làm ơn...

Dương Tử ôm cô trong lòng mình, lo sợ mà cả tay run rẩy, bàn tay dính máu của anh nay dính thêm máu của cô, như hòa làm một.

-Như thế này... còn không đau bằng cảm giác... nhìn anh bị bọn họ lăng nhục... xin lỗi... là em làm vướng bận...-Hạ Đồng thở từng đợt yếu ớt, cơ thể cô như mất hết sinh khí, yếu ớt chống chọi

-Anh không cho em rời xa anh... anh vẫn còn sống nên em phải tiếp tục chịu đựng, nếu có chết cũng là anh chết trước em...-Dương Tử ghì chặt cô trong lòng, lời nói phát ra từ tận đáy lòng

-Dương Tử... Dương Tử... em có một câu rất muốn nói với anh... rất lâu rồi... em... em yêu anh... rất yêu...

Hạ Đồng như nói ra câu này rất mãn nguyện, sau đó chạm bàn tay dính đầy máu của mình vào má anh, không chịu nổi nữa mà ngắt đi.

Đáng lẽ nghe ba từ này miệng cô nói ra anh sẽ rất hạnh phúc nhưng mà ngược lại, tim anh đau thắt, đau như bị bóp nát, đau như bị ai đó xé tan nó đi, đau như có hàng vạn hàng nghìn con dao nhọn đâm thủng.

-Hạ Đồng...

Giữa ranh giới sống và chết, cuối cùng anh cũng nghe được ba tiếng “Em yêu anh” từ cô.....

144. Chương 135. Yêu.

Chương 135: Yêu.

Mặt trời lên cao trên nền trời xanh biếc, cơn gió nhẹ thổi qua, không gian tràn ngập sức sống của cây cỏ của chim chóc... Hạ Đồng nằm trên giường đã một tuần nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Tất cả mọi người ai cũng lo lắng cho cô.

Hôm đó mọi người ở nhà trọ tỉnh dậy thì không thấy Dương Tử nữa, lúc đầu cứ tưởng Dương Tử đi tìm cô nhưng đợi hoài không thấy anh quay về nên bắt đầu lo lắng, điện thoại cho anh thì máy anh bảo bận, trong lòng mọi người càng sốt ruột hơn.

Nào ngờ không lâu sau Bạch Mai lại hồi hã chạy về nhà trọ, mọi người hỏi chuyện gì thì Bạch Mai lại không nói chỉ bảo mọi người mau lên ngôi chùa bỏ hoang trên núi cứu Hạ Đồng.

Lúc lên tới nơi thì thấy Dương Tử như một con sói bị chọc giận liên tục đánh những tên đi theo Viễn, tất cả đều nằm rên la trên sàn, Dương Tử như một kẻ điên, cầm cây gậy gỗ đập mạnh vào người tên Viễn, mà hắn đã như người nằm chờ chết.

Khi thấy Hạ Đồng máu me nằm ngất trên sàn tất cả mới hiểu ra... Đừng nói Dương Tử, Lăng Hạo cũng như kẻ điên đánh từng tên một, đặc biệt là Viễn.

Tàn cuộc, Viễn bị cảnh sát bắt đi nhưng mà cảnh sát không tin lời Viễn là người bắt cóc, Dương Tử lại đang mất kiểm soát thế là cảnh sát đánh lảng, kết quả chủ tịch Dương phải ra mặt giải quyết mọi chuyện.

Lăng Hạo mở cửa bước vào phòng, ánh mắt hiện lên tia đau xót nhìn Hạ Đồng nằm trên giường bệnh. Hôm đó sau khi đưa cô vào viện thì cô đã nằm ngủ trên đó không chịu mở mắt, lòng anh vô cùng đau như bị xé nát.

-Thật là... định thế này hoài sao?-Lăng Hạo ngồi bên giường, nhỏ giọng quở trách

Hôm đó nhìn thấy cô rơi vào tình cảnh như thế, anh chỉ nghĩ đến kẻ chủ mưu đằng sau, sau khi nhìn cô được đưa vào viện an toàn anh liền chạy xe đi tìm Trịnh Bạch Mai.

Ai mà biết hôm đó anh như kẻ điên, lần đầu tiên ra tay đánh con gái nhưng mà Bạch Mai không phản kháng gì chỉ im lặng cho anh đánh, anh chửi.

Ít nhiều anh cũng tát cô ta hai cái, nhưng một cái đều như trời giáng.

Lúc anh hỏi Bạch Mai là Kim Sa Sa sai khiến đúng không? Thì Bạch Mai lại quả quyết không liên quan đến Sa Sa nhưng trong lòng Lăng Hạo biết rõ chỉ là anh không có bằng chứng.

Hạ Đồng nằm trên giường, đôi mắt khẽ động, mi tâm nhíu lại chặt. Lăng Hạo thấy phản ứng của cô, lòng vui như mùa xuân, tâm tình không còn khó chịu u ám như lúc nãy, vui mừng nắm chặt lấy tay cô.

Hạ Đồng chậm rãi mở mắt, cả người đau nhói, xương cốt như vỡ vụn. Cô mơ mơ màng màng nhìn người con trai trước mặt.

Dương... Tử???

Không phải...

Hạ Đồng nhắm mắt lại mở mắt để mình nhìn kỹ, khi khuôn mặt sáng lạng cùng nụ cười vui tươi kia hiện rõ, trong lòng cô lại thấy trống trải cùng hụt hẫng.

-Hạ Đồng... cuối cùng em cũng tỉnh rồi, để anh gọi bác sĩ.-Lăng Hạo mừng quýnh, tay chân loạn xạ cả lên
Hạ Đồng yếu ớt níu tay Lăng Hạo lại.

Lăng Hạo thấy cô nắm tay mình, nhìn cô, sau đó lo lắng hỏi:

-Em không khỏe ở đâu? Bị gì không? Để anh gọi bác sĩ.

-Lăng, Hạo... anh ấy, anh ấy thế nào rồi?-Hạ Đồng thở từng hơi nặng trĩu khó khăn nói

Người Lăng Hạo rõ ràng cứng lại, sau đó nhìn cô, ánh mắt nhìn cô như đang cười giễu mình, buồn bã vỗ tay cô, nói:

-Em mới tỉnh nên nghỉ ngơi cho tốt, anh kêu bác sĩ vào.

-Lăng Hạo... anh nói em biết đi, Dương Tử anh ấy ra sao rồi?-Hạ Đồng trong lòng vô cùng lo lắng cho Dương Tử, suýt nữa là bật khóc

-Hạ Đồng... em chỉ vừa tỉnh lại sức khỏe còn rất yếu, để anh gọi bác sĩ vào kiểm tra bệnh tình cho em.-Lăng Hạo né tránh không muốn trả lời câu hỏi của cô

-Hay là, hay là anh ấy xảy ra chuyện gì rồi? Lăng Hạo, anh nói em biết đi... anh nói đi.

Nỗi lo sợ bắt đầu ập tới, Hạ Đồng gần như òa khóc, cầu xin anh nói mình biết.

Ngày hôm đó nhìn Dương Tử bị hành hạ như thế lòng cô đau như có dao nhọn cứa vào, tim cô gần vỡ nát. Khi nằm trên giường cô mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ Dương Tử nói với cô bảo cô hãy sống tốt, anh không xứng cho cô đau lòng. Sau đó anh cũng biến mất như làn khói hòa vào cơn gió thoảng qua.

-Dương Tử cậu ta đã khỏe lại rồi.-Lăng Hạo khẽ thở dài, mày rậm nhăn lại nói

-Thật, thật sao? May quá...-Hạ Đồng khẽ thở phào, trong lòng nhẹ nhõm hẳn

-Cho nên em mau nằm xuống, anh sẽ kêu bác sĩ đến khám cho em.-Lăng Hạo đỡ cô nằm xuống giường

-Nhưng... anh có thể, cho em gặp anh ấy không?-Hạ Đồng cắn môi, khó khăn mở lời

-Khỏe rồi hẳn nói.-Lăng Hạo không trả lời câu hỏi của cô, xoa nhẹ đầu cô rồi quay người sải bước đi

Hạ Đồng nhìn bóng lưng của Lăng Hạo mất sau cánh cửa, tâm trí bắt đầu nghĩ đến Dương Tử, không biết anh có sao không? Có bị thương nặng hay không?

Hạ Đồng lại cảm thấy bản thân cô đang lừa dối Lăng Hạo, cô nói cô bên anh sẽ yêu anh thế mà cô luôn lo lắng quan tâm Dương Tử, cô luôn làm Lăng Hạo đau lòng, cô luôn không ngừng ngăn cảm xúc hành động đối với Dương Tử.

Cô thật là một đứa con gái xấu xa!!!

Đêm đến, một màu đen bao trùm cả nền trời, Hạ Đồng nằm ngủ say trên giường, khuôn mặt nhỏ hốc hác xanh xao.

Cánh cửa khẽ khàng bị ai đó mở ra, đôi giày da bóng loáng bước từng bước lên nền, người con trai sải bước chân dài đi đến bên giường.

Bàn tay vươn ra muốn chạm vào cô gái nhưng nghĩ đến cô gái đang ngủ say không nỡ phá giấc ngủ của cô mà rút tay về.

Ánh mắt đen sáng rực giữa bóng đêm, hiện lên nét nhu tình cùng yêu chiều nhìn Hạ Đồng.

-Thật là ngốc, sao lại đỡ cho anh?-Dương Tử ngồi xuống bên giường, lặng lẽ nhìn cô mở miệng

Khi Viễn giờ chiếc ghế gỗ lên cao ý định sẽ đập thẳng lên người anh thì anh biết rõ sẽ không tránh được nên theo phản xạ nhắm mắt chịu, thế nhưng khi chiếc ghế gần kề người anh thì có người chọt ôm anh, che chở cho anh, lại “rầm” một tiếng, nghe tiếng thở dồn dập của ai đó, anh mới bàng hoàng mở mắt.

Anh chỉ thấy Hạ Đồng nhắm chặt mắt mày siết chặt, cả mặt nhăn nhó vì đau, hàm răng nhỏ cắn vào môi đến rỉ máu, lúc đó tim anh đã bị bóp chết không cảm nhận được nhịp tim, đau đến mức không thở được, mọi thứ đều tối tăm.

Mọi chuyện đến nước này đều là lỗi của anh, nếu anh không cho rằng mình không thể cùng cô tiến tới tình yêu thì đã không làm cô xảy ra chuyện, vì cô yêu anh nên mới vì anh chịu những đau đớn này.

Ngay lúc đầu anh chịu thừa nhận tình cảm của mình thì hay biết mấy.

-Hạ Đồng... xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...-Dương Tử liên tục nói hai từ “xin lỗi”, hối hận cùng tự trách đã trong lòng anh từ lâu

Hạ Đồng cảm thấy có người cạnh mình, luồng hơi ấm áp bao quanh xung quanh cô, cảm giác quen thuộc cũng xuất hiện, trực giác nói cho cô biết, là anh!??

-Dương Tử, là anh sao?-Hạ Đồng mở nhanh mắt, lên tiếng

Dương Tử giật mình nhìn cô cũng đang nhìn mình, môi anh đào có chút tái nhợt của cô cong lên thành một đường rõ dài, tâm tình của anh bỗng vui vẻ lạ thường.

-Xin lỗi, là anh làm em tỉnh giấc.

-Anh đến rồi? Em cứ sợ anh xảy ra chuyện? Anh có sao không? Em rất lo cho anh.-Hạ Đồng ngồi dậy, sau đó hai tay lúng lúng người anh xem xem anh có bị thương hay không?

-Anh vẫn khỏe, em nên lo cho em thì hơn.-Dương Tử dùng hai tay mình nắm hai tay cô lại, giọng dịu dàng nói

-Em không sao cả, hôm đó nhìn anh bị Viễn hành hạ, em rất muốn chạy đến ôm anh, em không muốn nhìn anh bị gì cả.

Hạ Đồng nói đầy chân thành, mắt cũng đỏ hoe.

-Đồ ngốc.-Dương Tử gõ trán cô, sau đó ôm cô vào lòng, lời nói vừa quở trách lại mang theo đau lòng:

-Em đau lòng anh không đau sao? Anh có thể chịu được nhưng mà em đỡ giùm anh chiếc ghế đó, anh cứ tưởng anh sẽ mất em, anh rất sợ, anh cũng sẽ giết người nếu em thật sự xảy ra chuyện.

-Anh, sẽ giết người thật sao?-Hạ Đồng chứng người trong lòng lại thấy rất vui

-Nếu em dám rời bỏ anh, anh chắc chắn Viễn không bị cảnh sát bắt giam mà chính anh sẽ giết chết Viễn, nhưng cũng may em không rời đi.-Dương Tử càng siết chặt cô hơn

-Dương Tử... anh mới là đồ ngốc, là đồ ngốc nhất thế gian.-Hạ Đồng vừa buồn cười vừa hết cách nói với anh
Nếu lỡ cô chết thật chẳng phải có rất nhiều người bỏ mạng oan sao?

-Phải anh là đồ ngốc, là đồ rất ngốc khi mà anh yêu em lại không dám thừa nhận, chỉ làm em hết lần này đến lần khác vì anh mà đau lòng.

-Chuyện qua rồi, đừng nhắc đến có được không?

-Phải nhắc, để anh biết anh đã làm em đau lòng ra sao để anh biết mình cần làm gì cho em để bù đắp những đau khổ em chịu.

-Dương Tử...

Hạ Đồng cảm động mà rơi nước mắt, giá mà mọi chuyện đến sớm hơn, để anh nói anh yêu cô, để cô đồng ý thì hay biết mấy?

-Nhưng mà em không thể làm Lãng Hạo đau lòng? Em nợ Lãng Hạo quá nhiều.-Hạ Đồng đẩy người Dương Tử ra, tâm trí rối bời

-Người em yêu là anh, Lăng Hạo biết rõ dù thế nào cũng không giữ được trái tim em, em làm Lăng Hạo hạnh phúc một lần thì cậu ta lại hi vọng một lần.-Dương Tử vịn vai cô

-Nhưng... anh ấy quá tốt, mà em...-Hạ Đồng vô cùng khó xử

-Nếu em tiếp tục em có hạnh phúc không? Lăng Hạo sẽ thế nào khi biết rõ em không phải yêu cậu ta mà chỉ vì tội nghiệp cậu ta?

-Em... em... nhưng em rất khó mở lời.

-Không sao, anh có thể chờ em.-Dương Tử không muốn đề cập đến chuyện này nữa

-Dương Tử... anh cho em thời gian đi.

-Được.

Dương Tử khẽ hôn lên trán cô, lắng lắng thật sâu, ánh trăng bên ngoài tròn vo sáng trưng như minh chứng cho lời yêu thương của cả hai, hai trái tim như hòa làm một.

Bên ngoài phòng, Lăng Hạo cười đầy mỉa mai, cười đầy khinh bỉ chính mình.

-Hạ Đồng... sao không phải là anh?

Lăng Hạo bước từng bước không vững vàng rồi đi, hành lang dài như vô tận kéo dài mãi mãi, bản thân Lăng Hạo cũng như vừa trải qua hàng vạn thế kỷ dài khi nghe hai người bên trong nói chuyện, lòng cũng nguội lạnh.

145. Chương 136.1. Trần Ngập Hạnh Phúc (1).

Chương 136.1: Trần ngập hạnh phúc (1).

Ba ngày sau Hạ Đồng được xuất viện, Dương Tử chở cô về nhà Chính, trên đường đi anh luôn chu đáo hỏi han cô, xem cô có mệt gì trong người hay không? Có thấy khó chịu không? Làm cô ấm lòng hẳn.

Khi cả hai bước vào phòng khách lập tức bao nhiêu là cặp mắt nhìn, Hạ Đồng cũng hiểu thái độ của Dương Tử thay đổi với cô như chong chóng làm sao mọi người không hiểu kì thắc mắc?

Đúng là đi đến đâu gây chú ý đến đó mà...

-Chị hai.

Hạ Đồng còn tưởng mình nghe lầm, ngược nhìn phía trước, lại thấy Tiểu Lạc từ trên cầu thang chạy xuống, rạng rỡ nụ cười sau đó chạy đến ôm chầm lấy cô.

-Chị hai, Tiểu Lạc lại quay lại đây thăm chị hai rồi nè.-Tiểu Lạc ôm cô ngược đầu nói

-Tiểu Lạc...! Dương Tử là anh làm phải không?-Hạ Đồng sức hiểu, ngoáy đầu hỏi Dương Tử

Dương Tử chỉ cong môi cười không đáp.

-Cảm ơn.

Nói một tiếng đầy cảm kích, sau đó Hạ Đồng cúi xuống bế Tiểu Lạc lên, nói:

-Chị Thi đâu rồi?

-Anh Khiết Đạt nói tạm thời mượn chị Thi đi, còn bảo Tiểu Lạc không được đến tìm chị Thi.-Tiểu Lạc nói trong lời nói có vài phần bất mãn

-Vậy thì chị hai sẽ chơi cùng Tiểu Lạc, anh Khiết Đạt sẽ mau trả chị Thi cho chúng ta thôi.-Hạ Đồng buồn cười nói

Khiết Đạt, cho dù anh muốn mượn Thi đi cũng đừng bảo Tiểu Lạc không được tìm Thi chứ? Tiểu Lạc rất thích Thi, anh làm thế chẳng khác nào làm Tiểu Lạc đau lòng.

-Được rồi, em mau lên thay đồ đi, để anh coi chừng Tiểu Lạc cho.

Dương Tử tiến lên kéo Tiểu Lạc đang ôm cô ra.

Ai mà biết nhìn Tiểu Lạc ôm cô chặt khít như vậy anh cảm thấy vô cùng khó chịu cùng chướng mắt.

-Hử? Cũng được, em lên thay đồ rồi xuống ngay.-Hạ Đồng còn tưởng anh có lòng tốt, gật đầu cười một cái sau đó đi lên trên phòng

Hạ Đồng vừa đi khuất Dương Tử ngồi xuống ghế sofa để Tiểu Lạc ngồi lên đùi mình, anh nghiêng tức nói:

-Tiểu Lạc, em có thích anh Dương Tử và chị Hạ Đồng bên nhau không?

-Có phải là tối ngày bên nhau, sau này còn có em bé không?-Tiểu Lạc tròn xoe mắt nhìn Dương Tử

-Hừm... cái đó... cũng có thể nói là như vậy.-Dương Tử dừng một chút gật đầu

Anh thật khâm phục, Tiểu Lạc mới ấy tuổi đầu đã biết chuyện này rồi.

-Chị hai nói sau này sẽ ở bên cạnh Tiểu Lạc, có phải cũng sẽ tối ngày bên nhau, sau này còn có em bé không?-Tiểu Lạc lại hỏi

-Cái đó... khả năng đó không dành cho em.-Dương Tử nhíu mày nói

-Chị hai không thể cùng một lúc có em bé với anh và em được, vẫn là anh đừng bên cạnh chị hai, sau này lớn rồi Tiểu Lạc sẽ cưới chị hai.-Tiểu Lạc vô cùng ngây thơ nói hết câu

-Chị hai là của anh, cảm em đừng đến chị hai.-Dương Tử trừng mắt, cảnh cáo

-Nhưng chị hai hứa với Tiểu Lạc rồi, anh không được giành chị hai đi.

Cứ tưởng Tiểu Lạc sợ ai mà ngờ thằng bé lại héch mặt lên trả lời xanh rờn.

-Em... anh cảnh cáo em, em mà dám ôm chị hai nữa là anh không nể nang đó.

Rõ ràng lần ở nhà tình thương thằng bé còn dễ thương lắm mà, sao bây giờ thay đổi một trời một vực vậy?

-Chị hai sau này sẽ gả cho Tiểu Lạc, em sẽ cưới chị ấy, anh đừng hòng cướp chị hai đi.

Nói xong Tiểu Lạc nhanh thoăn thoắt phóng xuống khỏi đùi Dương Tử, chạy lên cầu thang.

-Tiểu Lạc, em thử cưới đi.

Đáp lại chỉ là tiếng bước chạy của Tiểu Lạc cùng luồng gió vu vù thổi vào, Dương Tử đứng nhìn lên trên, nếu không phải là Tiểu Lạc nói ra câu này thì chắc chắn anh sẽ làm kẻ đó đừng bao giờ nghĩ nói được nữa.

- - -

Khu biệt thự cao cấp

Khi Dương Tử rước Thi cùng Tiểu Lạc lên đây thì trong lòng Thi đã có linh cảm chẳng an, quả không sai, hôm qua vừa lên đến đây thì nghe tin cô hôm nay ra viện, tối qua có hỏi Khiết Đạt, anh lại bảo cô về biệt thự cùng anh anh trả lời, ai mà biết anh không cho Tiểu Lạc theo cùng bắt Tiểu Lạc ở nhà Chính cùng Dương Tử.

Đã vậy khi cùng về biệt thự Khiết Đạt lại lật lọng, trắng trợn bắt cô làm một bữa cơm mới nói, cô cũng nấu, anh còn không cam tâm bắt cô hôn anh, ừ thì hôn, hôn xong lại bảo anh bận học rồi bay về phòng.

Thi tức đến mức muốn cầm dao lên giết Khiết Đạt, rõ ràng đang chơi cô mà. Được lắm, cho anh biết tay.

-Vương Khiết Đạt, anh lăn ra đây cho em.-Thi xắn tay áo, chống nạnh đành hanh mở tung cửa

-Thi...-Khiết Đạt gật mình, thuận tay đóng Laptop lại

-Bây giờ có chịu nói ra vì sao Hạ Đồng nằm viện chưa?-Thi đi vào đứng trước mặt anh, mắt bắn ra lửa

-Anh hỏi em này, Hạ Đồng nằm viện thì em lo lắng đến thế, lẽ là anh em có thể không?-Khiết Đạt nhanh chóng xoay chuyển đề tài

-Anh hỏi gì ngộ thế, Hạ Đồng là bạn em, anh là bạn trai em, cả hai em đều lo lắng như nhau mà.-Thi buông tay xuống đáp

-Anh muốn hơn thế.-Khiết Đạt lấn tới

-Aiss... đừng tưởng em không biết anh đang cố ý đánh trống lảng.-Thi không ngu ngốc mà bị anh gạt

-Aiss... anh cũng có nói cho qua đâu, em trả lời anh, anh trả lời em.

-Ok. Nếu anh thực sự nằm viện, em sẽ mỗi ngày vào thăm anh, nấu món ăn bổ dưỡng cho anh, còn quan tâm hơn cả Hạ Đồng được không?-Thi nói, không câu nào là nói dối, chỉ là bên ngoài cười xuề xòa như trả lời cho có

-Em xem, em rõ ràng không có thành ý làm sao anh tin.-Khiết Đạt được thể làm tới

-Không biết, anh bảo em nói em nói rồi, giờ anh nói đi.-Thi phát tay

-Anh buồn ngủ rồi.-Khiết Đạt nói xong thì người cũng đã nằm trên giường

Thi đứng yên tại chỗ, sau một giây máu nóng cũng dồn lên não, chỉ trong ngày hôm nay cô đã bị anh gạt đến ba lần.

-Vương Khiết Đạt.-Thi nghiêng răng nghiêng lợi

-Ra ngoài tắt đèn dùm anh.-Khiết Đạt còn không biết sắp gặp đại họa, vẫn nằm trong chăn nhắm nghiền mắt

-Anh muốn ngủ? Được, em xem anh ngủ đến bao giờ. Ngồi dậy trả lời em mau.

Thi nói liền nhảy lên giường lôi anh dậy, anh lại lì như trâu không ngồi dậy nằm dài trên giường, Thi liền quơ lấy chiếc gối đập vào người anh.

-Mau ngồi dậy cho em, anh mà không dậy em đánh anh đến chết.

-Em nữ sao?-Khiết Đạt mở mắt

-Có gì không nữ? Trả lời em mau.-Thi trừng mắt

-Em vô tâm quá.

-Vương Khiết Đạt, em làm theo anh sao anh không giữ lời, cái này có gì to tát, nói một câu là xong chứ gì?

-Mai anh nói.

-Mai nói...? Được... cho anh mai nói.

Nói xong, Thi cúi người miệng hướng tới tay Khiết Đạt không do dự há miệng cắn lấy.

-Áaa... Thi, em mau nhả ra cho anh... mau nhả ra...-Khiết Đạt không đề phòng cánh tay bị Thi cắn suýt nữa nhảy dựng

Mà Thi đối với lời nói của anh không xem ra gì, ngay cả 0.0000000001 gam cũng không có.

-Thi... Thi, anh nói, anh nói... em mau nhả ra đi... đau chết anh rồi.-Khiết Đạt vội vàng cầu hòa

Thi ngược nhìn, ánh mắt nghi hoặc trừng anh, dám gạt cô, cô liền không do dự cầm dao chém chết anh.

-Anh thề, anh thề.-Khiết Đạt nói, gơ tay kia lên cao

Thi liếc anh một cái, sau đó mới nhả ra.

Dấu răng in hằn lên cánh tay săn chắc của Khiết Đạt, Khiết Đạt vội xoa tay mình, ách anh đùa thôi mà làm gì mạnh tay thế chứ?

Khiết Đạt kể Thi nghe, chuyện tổ chức leo núi đến chuyện Hạ Đồng bị bắt ra sao, kể rõ từng chi tiết, ngay cả tình cảm của Hạ Đồng và Dương Tử ra sao.

-Haiz... thế mà từ trước đến giờ Hạ Đồng không nói gì về chuyện tình cảm của cậu ấy, thật là, bao giờ cũng chịu một mình.-Thi khẽ thở dài

-Đó là chuyện bọn họ, chúng ta vẫn lo cho hai đứa mình được rồi.-Khiết Đạt nói, liền vòng tay ôm Thi

-Anh đó, lúc nào cũng chỉ có cái miệng.-Thi bất ngờ bị anh ôm liền ngã nhào vào lòng anh, cũng không đẩy anh ra

Thi bất chợt thấy dấu răng trên tay anh do mình cắn để lại, có một chút máu rỉ ra, cô đau xót, tay xoa xoa chỗ vết cắn, nhẹ giọng nói:

-Đau lắm phải không? Nếu nói ra thì em đã không tức giận mà cắn anh.

-Em còn biết anh đau sao? Em xem, chảy cả máu này.

-Được, cái này em sai, em xin lỗi. Nhưng mà anh đã mang dấu ấn của em, cắn anh ra ngoài lên phén với cô gái khác.-Thi ngược đầu nhìn anh, cảnh cáo

-Dấu ấn?

-Phải, dấu răng này là dấu ấn anh là của em, anh mà cùng cô gái nào khác như hôm ở bar thì đừng trách em.

-Này, rõ ràng cái này em tức giận cắn anh chứ dấu ấn gì? Không tính, nếu cắn cũng cắn ở đây này.-Khiết Đạt cười ranh ma, sau đó chỉ vào môi mình

-Anh... không chơi nữa, em đi ngủ.-Thi nói, muốn ngồi dậy

Nhưng mà Khiết Đạt nhanh hơn cô, trước khi cô ngồi dậy thì đã cúi đầu hôn lấy Thi, chiếc lưỡi nóng bỏng nhanh chóng cạy hàm răng của cô chui vào trong tùy ý hút lấy mật ngọt.

Đầu óc Thi hơi choáng váng vì bị tấn công bất ngờ, đến khi nụ hôn kia càng ngày càng cuồng nhiệt càng nóng bỏng Thi vô thức vòng tay ôm lấy cổ Khiết Đạt ngây ngô đáp lại.

Nụ hôn kéo dài dằng dặc như không dừng lại, chỉ có hai con người tin hòa cùng nhịp đập, đối phương chỉ còn có nhau.

...

Sáng hôm sau Hạ Đồng vẫn đi học bình thường, chỉ là có một thứ đặc biệt hơn. Sau khi thay đồ xong Hạ Đồng xuống bếp dọn thức ăn lên bàn. Thiên cùng Dương Tử từ trên cầu thang đi xuống, Thiên vẫn ầm áp nụ cười hiền hậu trên môi, Dương Tử vẫn lạnh lùng như xưa nhưng mà tảng băng bên trong con người đã tan chảy từ từ.

-Hạ Đồng, em vẫn chưa khỏe, để chị Ly làm được rồi.-Dương Tử cau có kéo cô ngồi xuống ghế

-Em...-Hạ Đồng còn định từ chối thì đã được anh đặt xuống ghế

-Lúc nghe em bị bắt anh và chị Tuyết Ny rất lo cho em, bây giờ em chỉ vừa xuất viện nên nghe lời Dương Tử đi.-Thiên lên tiếng

-Vâng.

Hạ Đồng đành đồng ý. Cô chỉ định dọn thức ăn lên rồi đi học ngay mà, hic kiểu này lại bị bắt ăn sáng cho xem.

-Thiếu gia, có cần đem thêm một phần không?-chị Ly bưng hai phần ăn lên, hỏi anh thêm

-Về sau mỗi sáng đều làm thêm một phần cho Hạ Đồng.-Dương Tử chậm rãi nói

-Dạ!? Tôi biết rồi.-chị Ly thoáng ngạc nhiên, sau đó lại cười

Chị Ly nhanh chóng đem phần ăn sáng lên cho cô, Hạ Đồng cúi đầu nhìn phần ăn của mình, khẽ thở dài trong bụng.

-Tiểu Lạc vẫn chưa thức sao?-Dương Tử vừa uống một ngụm coffee vừa hỏi

-Ừm.-Hạ Đồng gật đầu nhẹ, sau đó ăn tiếp

-Không hợp khẩu vị sao?-Dương Tử thấy cô không ăn nhiều như mọi ngày, hỏi

-Không phải, chỉ là chưa thấy đói vả lại em định vào trường ăn.-Hạ Đồng ngẩng đầu xua tay nói

-Tập từ từ đi, sáng nào em cũng phải ăn sáng cùng anh, ăn hết anh mới cho đi học.

Cô biết rõ thế nào anh cũng trả lời những câu ngang như thế mà.

-Anh đi đón Tuyết Ny đi học trước.-Thiên đang ăn giữa chừng thì buông nĩa, tao nhả dùng khăn lau miệng, sau đó đứng dậy sẩy bước chân dài ra ngoài

Hạ Đồng cúi thấp đầu ăn từng miếng thịt bò vào miệng, quả thật cô chưa đói, với lại món beef steak này nói sao cũng không hợp với cô.

-Ngày mai, có thể ăn cơm rang trứng không?-Hạ Đồng hơi ngược nhìn anh, ngập ngừng hỏi

Bây giờ, cô lại thích cơm rang trứng...

Dương Tử im lặng nhìn cô, một lúc lâu buông nĩa xuống, lấy khăn lau miệng mình ngả người dựa vào ghế, nói:

-Hay là em tự làm có lẽ ngon hơn.

Hạ Đồng hoàn toàn không biết nói gì hơn nữa.

-Cái đó... vì sao Trịnh Bạch Mai thoát được mà báo ọi người đến cứu chúng ta?-Dương Tử trầm giọng nhìn cô hỏi

-Em... làm sao biết.-Hạ Đồng nói, hai tay dưới gầm bàn siết chặt

-Viễn bị cảnh sát bắt, hẳn ta có nói với cảnh sát nhờ nói lại với anh là Trịnh Bạch Mai mới là người bắt em, hẳn ta chỉ thừa cơ hội mà hợp tác thôi, anh vẫn luôn nghi ngờ nên hỏi em.

-Em... không biết.-Hạ Đồng né tránh câu hỏi của anh

-Em biết rồi đúng không?-Dương Tử nhíu mày chặt

-Em... phải, là Bạch Mai bắt em, còn Viễn chỉ là thừa dịp mà đem em ra đe dọa anh. Nhưng mà Bạch Mai đã bảo mọi người cứu chúng ta.

-Hạ Đồng, cho dù cô ta có kêu người đến giúp chúng ta nhưng cũng vì cô ta chúng ta mới bị Viễn hành hạ, cho dù có thế nào anh cũng sẽ không bỏ qua.

-Anh định làm gì?

-Chỉ cần em đừng xen vào là được.... Còn việc này, chuyện lần ở Paris.... em có tin anh nói không? Là Bạch Mai và Lăng Hạo...

-Em...

Thật ra trong lòng cô đã biết đáp án nhưng mà không dám thừa nhận, anh ấy quá tốt, như một thiên sứ mà ông trời ban tặng luôn âm thầm quan tâm cô, dù anh ấy làm gì chắc hẳn có lí do cả chỉ là... chuyện này thật sự làm cô rất khó xử.

Lăng Hạo, là em có lỗi... nếu một mai em quay về bên cạnh Dương Tử, anh đừng đau lòng, bởi vì từ trước đến giờ em chỉ yêu Dương Tử... em là đứa con gái xấu xa... xin lỗi anh Lăng Hạo.

146. Chương 136.2. Đau Đến Không Còn Cảm Giác.

Chương 136.2: Đau đến không còn cảm giác.

Hạ Đồng bước vào trường, những học viên xung quanh đi ngang cô đều nói to nói nhỏ, liếc liếc nhìn nhìn nói này nọ.

Vẫn là thế, cuộc sống của cô đều bị những con người này soi mói, chỉ trích.

-A...

Đột nhiên đang bước đi cả người cô bị một người kéo lại, nhanh chóng cô rơi vào lòng ngực vững chắc của anh, Hạ Đồng ngược đầu, bắt gặp ánh mắt nhu tình lại mang theo một chút gì đó buồn bã.

Giống như đôi mắt lần đầu cô gặp anh, khi ấy đôi mắt anh hiện lên vừa bất cần vừa ưu thương, nỗi ưu thương ấy cũng giống như bây giờ.

-Lăng Hạo...

Lăng Hạo nhìn cô, môi mỏng hơi nâng lên một chút.

-Anh nhớ em lắm, đi theo anh.

Lăng Hạo nói xong câu đó thì nắm tay cô, kéo cô đi.

Hạ Đồng để anh kéo mình đi, trong đầu cô đang rối ren với đồng suy nghĩ hỗn độn, rốt cục cô có nên mở lời hỏi anh không?

Lăng Hạo dẫn cô đến phòng nhạc, nhìn đám hướng dương vàng rực dưới ánh nắng mặt trời, vươn cao những đóa hoa to đẹp đẽ, cô lại thoáng nghĩ, biết bao giờ cô có đủ dũng cảm chống chọi lại mọi thứ như hướng dương chống lại ánh nắng.

Hạ Đồng đột nhiên dừng chân, không bước tiếp để vào phòng nhạc, ngẩng đầu nhìn Lăng Hạo phía trước.

Lăng Hạo cũng dừng bước, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông nhưng không quay lại.

Ai mà biết trong lòng anh lúc đó lại lo sợ như thế nào?

-Lăng Hạo... mình...

Hạ Đồng cắn chặt môi, cổ họng như có gì ứ lại không nói ra được về sau, rõ ràng cô cảm nhận được bàn tay của anh đang nắm cô run rẩy từng hồi.

-Mình...

-Anh vừa sáng tác ra một bài hát, vào trong anh đàn em nghe.-Lăng Hạo chưa đợi cô lên tiếng thì anh đã nói trước

-Lăng Hạo... em...

Hạ Đồng còn định nói về sau thì đã bị anh kéo vào trong, cô biết anh đang trốn tránh trong lòng anh cũng biết cô muốn nói gì nhưng mà anh không muốn nghe.

Lăng Hạo ngồi vào chiếc đàn piano, bàn tay đặt lên bàn phím trắng đen, mỗi một lần thanh âm vang lên đều chạm vào tận sâu trái tim cô.

”...Anh đã biết trước, ngày hôm nay ta,

Chẳng thể bên nhau được mãi...

Anh đã biết trước, tình yêu đôi ta

Như giấc mơ trôi qua vậy thôi !

Em nói dối đấy ! Rằng mình quên nhau đi

Đừng để yêu thương thêm đậm sâu..

Để hôm nay đây, lệ tràn cay trên mi này

Ai cách chia đôi mình thế anh ?

Làm sao buông cánh tay, khi anh đang yêu đậm sâu ?

Làm sao quên phút giây , từng ngày nào mình đang có ?

Tiếng yêu vội vàng, giờ đắng cay ngỡ ngàng

Tình yêu đôi ta, giờ chỉ là giấc mơ vậy sao ?

Làm sao quên tháng năm, hai ta yêu nhau nồng say ?

Làm sao quên nỗi đau, còn lại một mình ai đó

Nhớ... nụ cười, còn nhớ một người

Làm sao em quên ? Vì đã yêu anh người hồi!!...”

Tâm can Hạ Đồng bị chạm vào mảnh mẽ, từng đợt như một cơn sóng lớn, như vũ bão mà cuốn sạch lấy cô.

Cô có gì xứng đáng để anh tốt với cô như thế? Lâm Hạ Đồng cô không xứng để Lăng Hạo anh đau lòng, không xứng...

Lăng Hạo đứng dậy bước đến cô, vươn tay ra kéo cô vào lòng mình.

Làm sao anh không biết lúc này cô muốn nói gì chứ? Chỉ là anh không muốn nghe, bản thân anh yêu cô như thế, đối với cô đã khắc ghi vào tận trái tim.

Khi nghe cô nói chuyện với Dương Tử trong bệnh viện, anh đã đến bar uống đến say bí tỉ, trời đất cũng không biết, anh say xin chạy chiếc Lamborghini trên đường cao tốc, suýt xảy ra tai nạn giao thông, bị bắt vào đồn cảnh sát, cảnh sát lại bị anh đánh, ba anh phải ra mặt giải quyết. Thế mà về nhà, cửa kính cũng bị anh làm vỡ nát.

Lúc đó, anh chỉ biết trong tim anh đau thế nào, đau đón ra sao, cũng chỉ như kẻ điên làm chuyện điên rồ.

-Lăng...

-Đừng nói gì hết, cho anh ôm em một lát thôi.-Lăng Hạo mệt mỏi gục vào vai cô

Anh đang ôm cô nhưng mà anh cảm nhận được cô và anh có một bức tường cản, dù nhìn thấy nhau vẫn chỉ chạm vào nhau, trong lòng không chạm vào nhau được.

Hạ Đồng không đẩy anh ra, im lặng để anh ôm mình.

Hóa ra, kể cả mất đi cái không thuộc về mình, con người ta vẫn sẽ cảm thấy đau lòng.

- - -

Bạch Mai nhìn người con trai trước mặt, chạm vào đôi mắt lạnh lẽo kia, không một chút biểu cảm, trong lòng biết mình sẽ không thoát được.

-Có gì nói không?-Dương Tử ngồi ở ghế hội trường, ngã người vào ghế

-Không có.-Bạch Mai lắc đầu, vẫn không nói

Đình Hiên ngồi ở ghế sofa, nhướng mắt nhìn Bạch Mai. Sa Sa trong lòng bồn chồn, hai tay siết chặt lại.

Đáng lẽ chuyện này chỉ có Dương Tử cùng Đình Hiên giải quyết, Bạch Mai là học viên trường Nhuận Lâm còn Viễn là học viên trường Kin, phải để hai hội trưởng giải quyết nhưng mà Sa Sa lại muốn cùng hai anh xử lí.

-Có nói hay không? Cô không thù không oán sao lại hại Hạ Đồng? Là có người sai khiến đúng không?-Dương Tử bị thái độ của Bạch Mai làm tức giận, ánh mắt hằn học quát

Sa Sa giật mình, dánh về Dương Tử như một ma vương, không cảm xúc, không đoán được tâm tư của anh, ánh mắt chứa toàn băng lạnh.

Lỡ như Bạch Mai khai ra thì cô ta phải làm sao? Dương Tử đã luôn giữ khoảng cách với Sa Sa nếu nói ra thì Dương Tử chắc chắn cô ta trong mắt anh chẳng là gì, chỉ như vô hình.

-Bạch Mai, tôi nhìn sao cô cũng không phải kẻ có tâm độc địa, vì sao cô lại muốn giết chết Hạ Đồng?-Đình Hiên lên tiếng, nếu cứ tiếp tục thì chắc chắn Dương Tử không kìm chế nổi hậu quả thì Bạch Mai lãnh trọn

-Không có gì để nói.-Bạch Mai vẫn cứng miệng không nói

-Ba mẹ cô chắc hẳn không muốn nhìn con gái mình vào tù, cô làm thế có nghĩ khi ba mẹ cô biết sẽ ra sao không?-Dương Tử môi mỏng nhếch lên, thanh âm sắc lạnh

-Anh... anh không được làm gì họ?-Bạch Mai sợ hãi nhìn Dương Tử

-Tôi hỏi lại, có nói không?

-Là tôi không thích Hạ Đồng, nên mới làm thế, không ai sai khiến tôi cả.-Bạch Mai toàn bộ đều chỉ nói mình làm

-Trịnh Bạch Mai, tôi chưa hề đùa giỡn với ai cho nên cô không nói thế thì đợi ba mẹ cô vào thăm cô trong tù đi.

Dương Tử dừng dừng nói hết câu, lại như một Satan tái thế, lãnh khốc cười.

-Dương Tử, chuyện này để tôi giải quyết được không? Tôi sẽ làm Bạch Mai nói ra.-Đình Hiên đứng lên, lên tiếng xin thay

-Đình Hiên, đối với những người không chịu nói ra thì phải dùng biện pháp mạnh, cậu dùng lời nói chưa chắc cô ta đã nghe.-Dương Tử có chút khó chịu

-Tôi sẽ làm được, tin tôi. Tôi sẽ làm Bạch Mai nói ai chủ mưu, Bạch Mai là một cô gái không xấu xa như thế, chắc chắn có người uy hiếp Bạch Mai.-Đình Hiên hòa nhã nói

Bạch Mai trong lòng dâng lên một hồi cảm xúc khó tả, vừa vui mừng lại vừa xấu hổ, Đình Hiên nói sao cũng là một chàng trai tốt nhất đối với cô, anh nói anh tin cô, tim cô nhảy loạn xạ nhưng mà nghĩ đến chuyện mình gây ra, cảm thấy mình không xứng đáng với anh.

-Được, Đình Hiên tin cho cậu một tuần, nếu trong một tuần cô ta không nói thì chắc chắn những lời tôi nói lúc này sẽ thành thật.-Dương Tử thấy Đình Hiên đã ra mặt nên cũng không làm khó tiếp tục nữa, tạm thời đồng ý

-Cậu cứ tin tôi.

Đình Hiên cười nhõm miệng, nhìn Bạch Mai.

Bạch Mai trong lòng âm ập vô cùng.

Sa Sa mím môi, ánh mắt hung ác nhìn Bạch Mai, nếu đã đến mức này thì giữ cô ta làm gì nữa.

...

Giờ ra chơi, Hạ Đồng đứng trên sân thượng, từng luồng gió thổi qua mái tóc đen bồng bềnh của cô, thoang thoảng mùi thơm trên mái tóc cô lan tỏa trong không gian.

Tiếng bước chân phía sau lưng cô vang lên đều đều, Hạ Đồng quay mặt lại nhìn người đó, ánh mắt khờ động.

Trải qua lâu, cô cùng người đó nhìn nhau, không ai nói một lời nào với ai, ánh mắt người đó hiện lên tia áy náy cùng hối hận.

-Có thể, nói chuyện không?-Bạch Mai đi đến đứng cạnh cô, nhìn xuống sân trường rộng lớn

-Ừ.

Hạ Đồng ừ một tiếng, cũng nhìn cảnh trước mặt.

-Xin lỗi.-Bạch Mai nói ra hai từ, hoàn toàn phát ra từ tận đáy lòng

-Tớ luôn nói...

Bạch Mai im lặng chờ Hạ Đồng nói tiếp.

-Cậu sẽ là bạn của mình, như mình với Dạ Thi. Tớ cũng nói, dù ai ở đây phản bội mình đều có thể nhưng mà cậu thì không, vì mình xem cậu là bạn, là người mình tin tưởng nhất ở đây.-Hạ Đồng nói trong lòng chua xót

-Có thể bây giờ tớ nói gì cậu cũng sẽ không tin mình, nhưng mà tớ xem cậu là người bạn duy nhất của mình, tớ chưa từng nói chuyện với ai nhiều như cậu, chưa ai cho tớ cảm giác gần gũi như cậu, tớ cũng chưa xem ai là bạn ngoài cậu.-Bạch Mai nói, vừa hối tiếc vừa đau lòng

-Phải chi, chuyện đi leo núi chỉ là một giấc mơ...

-Hạ Đồng, với tớ, cậu luôn luôn là một người bạn tốt nhất.

-Bạch Mai, tớ cũng từng xem cậu là bạn, tớ không tin cậu lại muốn giết tớ, tớ nghĩ cậu có lý do nhưng là cậu không thể nói ra, nếu thật sự là không phải chủ ý của cậu thì sau này chúng ta vẫn là bạn.-Hạ Đồng nói, đôi môi mỉm cười thành một đường dài

-Hạ Đồng, nhất định sẽ là thế, chúng ta vẫn là bạn.

Ánh mặt trời chiếu rọi soi sáng lên mọi vật, cả lên người hai cô gái, khoe môi cả hai cong lên một đường đẹp đẽ, hứa hẹn khi bọn họ đối diện nhau là lúc cả hai sẽ như trước.

...

Giờ ra về Hạ Đồng bị Lăng Hạo đi, trong lúc cô tình lại chạm mặt Dương Tử, anh không ngăn Lăng Hạo lại chỉ nhìn cô bị kéo đi, rõ ràng ánh mắt anh không tự chủ cứ nhìn cô muốn níu lại nhưng lại không làm.

Trong lòng Hạ Đồng buồn bã như có gì đó mất mát đi, cô hỏi Lăng Hạo đi đâu anh chỉ nói muốn cho cô xem một thứ. Cô im lặng ngồi trên xe cho anh dẫn đi.

Lăng Hạo chở cô đến một nhà hàng Tây, anh nói một đầu bếp nổi tiếng bên Pháp vừa về Việt Nam ở nhà hàng này muốn cùng cô nếm thử.

Dưới ánh nến lung linh, Hạ Đồng buồn bã nhìn đĩa gan ngỗng béo đặc trưng của Pháp, lại ăn không vô. Một phần là vì cô chưa đói, phần còn lại là vì chưa nghĩ ta nên làm sao cho thoả đáng mọi chuyện.

-Sao thế? Tay nghề không ngon sao?-Lăng Hạo thấy cô cứ dùng nĩa đẩy mấy miếng gan ngỗng qua lại hỏi

-Không phải, tại em chưa đói.-Hạ Đồng cười trừ, sau đó bỏ miếng gan ngỗng vào miệng

-Anh có bảo làm bánh macaron cho em, một lát họ sẽ đem lên.-Lăng Hạo mặc dù không vui nhưng vẫn giữ nét ưu nhã, ấm áp với cô

-Lăng Hạo... em...-Hạ Đồng định nói nhưng lại thôi, uống một ngụm rượu vang cho đỡ căng thẳng, một lát để mở lời hơn

Lăng Hạo giơ tay lên búng một cái, sau đó một nam phục vụ cầm một bó hoa đem lên.

Lăng Hạo cầm bó hoa to, đứng lên tao nhã cúi người tặng cho cô.

Hạ Đồng nhìn bó hoa hướng dương vàng rực cùng màu tím của loài oải hương Pháp phảng phất mùi hương dịu dịu dễ chịu, trong lòng thất lại.

-Chê bó hoa không đẹp sao?-Lăng Hạo thấy cô dờ người, mỉm cười lại sau đó giãn ra nhanh chóng, trêu chọc hỏi cô

-Không phải, là đẹp quá làm em quên cả phản ứng nhận lấy.-Hạ Đồng vội giải thích

Sau đó cô cầm lấy bó hoa ngửi một lát rồi đặt lên bàn.

Móng tay cô ghim sâu vào lòng bàn tay, đau đến mức cô suýt khóc, à mà khóc không phải vì nỗi đau này mà là vì nỗi đau trong lòng cô, Lăng Hạo quá tốt, làm cô không muốn tổn thương anh.

Ân Di bỏ rơi anh, và cô cũng thế.....

Sau bữa ăn, Lăng Hạo chở cô về nhà Chính, anh dừng ở một nơi khuất ngay ngã rẽ, không dừng ở trước cổng.

Hạ Đồng cầm bó hoa lúc này, hai tay siết chặt, hít từng ngụm khí vào khoang ngực để thu hết can đảm nói.

-Lăng Hạo, em có chuyện muốn nói.

Lăng Hạo im lặng, ánh mắt chỉ còn ưu thương trong tâm dấy lên một cơn đau nhói mạnh mẽ.

Làm sao anh không biết cô nói gì, chỉ là không thể cho anh thêm một ngày hạnh phúc sao?

-Em nghĩ em sẽ quên được Dương Tử và yêu anh. Nhưng mà suốt khoảng thời gian gần gũi vừa qua em vẫn còn rất yêu anh ấy.-Hạ Đồng nói những gì mình đang suy nghĩ

-Trễ rồi em nên vào nhà đi.-Lăng Hạo không muốn nghe tiếp, lãng sang chuyện khác

-Lăng Hạo, anh biết em muốn nói gì mà phải không? Anh đừng trốn tránh nữa, chúng ta không thể tiếp tục nữa, mình dừng lại đi.-Hạ Đồng nói, rõ ràng cảm nhận được cơ thể anh cứng ngắc, không nói lời nào

-Anh rất tốt, là em không có phúc có được tình cảm ấy, anh chửi em là cô gái xấu xa, nói em lợi dụng tình cảm của anh cũng được, em đều không nói gì, xin anh đừng tốt với em như thế nữa, em sẽ thấy rất có lỗi.-Hạ Đồng nói tiếp

Lăng Hạo vẫn ngồi im, anh bây giờ như rơi xuống đáy vực sâu thẳm, phía trước mặt ngoài màu đen ra chẳng còn gì.

-Xin lỗi Lăng Hạo, chúng ta hãy như trước là bạn của nhau.

Nói xong, Hạ Đồng bước xuống xe, bó hoa đặt lại trên ghế phụ.

Lăng Hạo nhắm mắt, miệng cười giễu bản thân mình, trong lòng cay đắng vô bờ.

Hạ Đồng đem lại cho anh cuộc sống đầy màu sắc, xóa đi màn đêm dày đặc trong lòng anh, thế mà cô lại đem đi những màu sắc tươi đẹp đi, trả anh bằng màu đen u tối hơn nữa.

Phải chi không yêu thì sẽ không đau, mà là do anh đã quá yêu cô, nói buông làm sao dễ dàng thế được khi cô trong tim anh đã đậm sâu không thể phai nhòa đi.

Đau đến không còn cảm giác!!!

147. Chương 137. Nếu Là Sai Lầm Thì Cứ Tiếp Tục Sai Lầm.

Hạ Đồng bước vào nhà Chính bắt gặp Dương Tử đang đứng ngay cửa, ánh mắt anh dịu dàng nhu tình như nước, ngay cả vẻ lạnh lùng cổ hữu cũng phai mờ.

Hạ Đồng nhìn anh, đôi môi anh đào vô thức cong lên một đường đẹp đẽ, cũng không biết vì sao mà mình lại cười?

Dương Tử bước về phía Hạ Đồng, dừng trước mặt cô ở khoảng cách nhất định, bàn tay to của anh vươn ra xoa lấy đầu cô.

-Mọi chuyện ổn rồi, em không cần lo gì cả.-Dương Tử cong môi, nói

-Dương Tử...

Hạ Đồng gọi tên anh, sau đó sà vào lòng anh. Giây phút này cô đã chờ đợi rất lâu rồi, lâu lắm rồi, chỉ cần ôm lấy anh, gọi tên anh mãi, nghe được nhịp tim đang đập kia của anh, cả hơi ấm của anh, tất cả cô đều muốn có...

-Anh biết không? Em luôn nhắc bản thân mình không được mơ tưởng đến anh, em không thể yêu anh nhưng mà em lại càng yêu anh sâu đậm, nếu thật sự chúng ta đến với nhau, có phải là sai lầm?-Hạ Đồng ôm chặt anh, hai tay vấu vào áo anh

-Nếu là sai lầm, anh nguyện để tiếp tục sai chỉ cần không mất em.-Dương Tử cũng ôm lấy cô, ghé sát tai cô nói khẽ

Cơ thể Hạ Đồng bị một trận sóng của hạnh phúc đánh đổ, cô không tự chủ mà mỉm cười rơi nước mắt. Phải, chỉ cần câu nói này của anh thôi, cho dù là sai lầm cô cũng nguyện tiếp tục yêu, chỉ cần bên nhau, trọn kiếp không xa.

-Nếu đã sai thì cứ cho sai, không cần biết kết quả, không cần biết có bị cấm đoán hay không, chỉ cần chúng ta không mất nhau.-Hạ Đồng ghì chặt anh, nước mắt hạnh phúc như vỡ òa

-Phải, chỉ cần không mất nhau thì thế nào cũng không buông.

Dương Tử cảm nhận được cơ thể cô run lên, không phải vì sợ hãi mà vì hạnh phúc, vì những đau khổ trước kia của cô được báo đáp.

Yêu là khi bạn đang ôm ai đó chặt hết mức có thể nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ gần, cũng giống như cô và anh lúc này...

-Vì sao lại yêu em?-Hạ Đồng ôm anh ngẩng đầu nhìn anh

-Em không có gì tốt cả, cũng không xinh đẹp, không phải là tiểu thư giàu có, nhưng mà anh thì khác, mọi thứ anh đều có. Cho nên, dù em không phải là một cô gái hoàn hảo, nhưng anh nguyện để em yêu một người hoàn hảo như anh.-Dương Tử cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy yêu chiều

Hạ Đồng cứng họng, hoàn toàn không biết nói gì.

-Vậy còn, lúc tan học vì sao khi Lăng Hạo kéo em đi, anh không ngăn lại?-cô nói, trong ngữ khí có chút bất mãn

-Bởi vì nếu anh ngăn lại, em làm sao nói rõ với Lăng Hạo?

-Lỡ như em không nói luôn sao?

-Hạ Đồng, em nghĩ anh không hiểu em sao? Em làm sao không nói được.

-Nhưng lỡ như em không nói thì làm sao?

-Gió lên rồi, mau vào thôi không lại bệnh.

Dương Tử không trả lời, kéo cô vào lòng đi vào trong.

-Sau này em đã là bạn gái anh, không được quá gần với người con trai khác, kể cả Tiểu Lạc.-Dương Tử dẫn cô vào nhà cảnh cáo nói

-Hơ, anh tỏ tình với em bao giờ? Anh có nói câu nào đại khái như làm bạn gái anh đi đâu chứ?-Hạ Đồng chu mỏ phản bác

-Vậy chứ những lời này giờ không tính là tỏ tình sao?-Dương Tử cau mày nhìn cô

-Không tính, không tính, phải có hoa, anh còn phải chân thành nói anh yêu em hỏi em có làm bạn gái anh không?-Hạ Đồng nói miệng cười tùm tùm nghĩ đến cảnh anh tỏ tình mình sẽ ra sao?

-Em thử làm cho anh xem xem.-Dương Tử khước môi giần giật

-Được. Dương Tử, em rất yêu anh, làm bạn trai em đi.

-Được anh đồng ý.

-Yaa... anh gian lận, không tính.

-Anh đồng ý làm bạn trai em rồi nhé, em đã là bạn gái của anh.

-Không tính, không tính, anh an gian.

-Làm sao đây, anh lại xem lời em nói là thật.

-Dương Tử...

Chị Ly nhìn Hạ Đồng cùng Dương Tử chạy lên cầu thang, khoe môi nở nụ cười, lâu lắm rồi nhà Chính mới vui vẻ tiếng cười đùa có sự tham gia của Dương Tử, từ khi Hạ Đồng đến đây nhà Chính lúc nào cũng như mùa xuân, tính tình Dương Tử cũng thay đổi mà hôm nay cúi cùng cũng thấy thiếu gia nhỏ của bọn họ chịu cười.

-Thiếu gia, chúc mừng cậu...

...

Người ta nói chuyện tốt không ra khỏi nhà thì chuyện xấu đã đồn ngàn dặm quả là không sai. Cái tin đồn Lâm Hạ Đồng cô vong ơn bạc tình bỏ Lăng Hạo làm bạn gái Dương Tử lan truyền nhanh như tốc độ ánh sáng.

Bây giờ nguyên trường Nhuận Lâm đi đâu cũng chỉ nghe cái tin đồn đó, đa số đều chĩa vào Lâm Hạ Đồng cô. Mà toàn lời lẽ không tốt.

Hạ Đồng cầm chồng sách trên tay khẽ thở phào, nếu mà tìm được kẻ lan truyền tin này cô nhất định hỏi cho rành rẽ, nói cô cảm dỗ Lăng Hạo rồi quay sang dụ dỗ Dương Tử, bộ muốn dụ dỗ hai người này dễ lắm sao?

Cô biết nếu tin cô quen Dương Tử mà để mọi người biết sẽ thế này mà, cô và anh không cùng đẳng cấp, cái tin cô quen anh vì tiền tài danh lợi muốn kiếm chác cũng là lẽ thường.

Miệng đời nên họ luôn nói không thành có, miễn cô thật lòng yêu anh là được rồi.

Hạ Đồng đang đi thì chạm mặt Khiết Đạt, cô ngược đầu tươi cười với anh, lịch sự nói:

-Chào buổi sáng.

-Chào buổi sáng Hạ Đồng. Dương Tử đâu sao lại đi một mình?-Khiết Đạt cười vui vẻ đáp

-Anh ấy ở trong phòng hội trường em định tìm anh ấy. Anh và Thi vẫn tốt chứ?-Hạ Đồng nói

-Vẫn tốt, anh định cho Thi lên đây học cùng em, còn Tiểu Lạc ở nhà Chính cùng em.-Khiết Đạt đề xuất

-Cái đó...-Hạ Đồng hơi đắn đo

-Sao thế? Không thích sao?

-Không phải, chỉ là Tiểu Lạc ở nhà Chính em sợ phiền thôi.

-Dương Tử không nhỏ mọn như em nghĩ đâu. Cậu ấy sẽ đồng ý cho xem.-Khiết Đạt xoa tay

-Nhưng mà... em thấy như...-Hạ Đồng không biết nên làm theo lời Khiết Đạt không?

-Nếu em sợ làm phiền Dương Tử vậy thì thế này, anh nuôi cơm Tiểu Lạc ba ngày, Dương Tử nuôi cơm ba ngày, chủ nhật thằng bé ở cùng em.

-Hả?-Hạ Đồng phì cười, làm như phân chia tài sản chẳng bằng

-Hạ Đồng, em đồng ý đi, anh không muốn xa Thi, đi mà.-Khiết Đạt giở trò

-Được được, em tạm thời đồng ý, là tạm thời nhé, sau này có đổi ý anh không được phản đối.-Hạ Đồng chịu thua

-Ok em, anh sẽ làm đơn nhập học cho Thi.

Hạ Đồng lắc đầu, nhìn Khiết Đạt yêu Thi đến thế, cô thầm mừng cho Thi, lại mỉm cười, cô và Dương Tử có phải cũng thế không?

-Em lên phòng hội trường tìm Dương Tử, tạm biệt anh.

Hạ Đồng nói, sau đó hơi cúi đầu rồi ôm chồng sách bước đi.

Căn biệt thự ngoại ô, Bạch Mai ngồi trên chiếc sofa bên trong, hai tay nắm chặt váy mình nhìn dáo dác xung quanh. Lúc này khi đến trường, Bạch Mai còn chưa bước vào cổng thì đã bị kéo đi, mà đích thị là Đình Hiên kéo cô đi.

Cô hỏi anh dẫn mình đi đâu? Anh không đáp, chỉ bảo im lặng đừng làm loạn. Cô đòi nhảy xuống xe, anh lại bảo nếu muốn ba mẹ cô nhất xác cô thì cứ việc.

Đôi khi không nên nhìn con người bằng vẻ bề ngoài. Đình Hiên là tiêu biểu nhất.

Lúc đầu Bạch Mai còn nghĩ Đình Hiên luôn hòa nhã vui vẻ với mọi người, ai mà ngờ anh lại có lúc cộc cằn khó gần.

-Uống đi.

Đình Hiên bưng hai ly coffee nóng hổi đặt lên bàn một ly cho cô còn một ly cho mình, anh ngồi xuống ghế đối diện cô.

-Cảm ơn.

Bạch Mai thầm nói một tiếng, sau đó cầm ly coffee lên uống một ngụm, quên mất là coffee nóng nên liền sặc.

-Sao không cẩn thận?-Đình Hiên nhún mày, trách cứ

-Tôi tưởng...

Bạch Mai còn định nói bắt gặp ánh mắt cau có của anh, lập tức im bặt, là cô quá căng thẳng cùng lo sợ thôi.

-Dương Tử chỉ cho tôi ba ngày để cho cô nói ra sự thật...

-Tôi không có gì để nói.-Bạch Mai chưa nghe Đình Hiên nói hết đã cắt ngang lời anh

-Ba cô là người anh, mẹ là người Việt, sinh ra cô là con lai, tính cách quả thật cũng có nét ngang bướng của người Anh.-Đình Hiên không tỏ ra không vui, đặt ly coffee trên tay xuống bàn ngã người vào ghế

-Thế thì sao? Anh đem tôi đến đây tôi có thể kiện anh.-Bạch Mai trừng to đôi mắt xanh biếc của mình nhìn anh

-Kiện? Được, tôi cho cô kiện nhưng cảnh sát có tin hay không lại là một chuyện?-Đình Hiên không tức giận mà còn cười

-Anh... tôi nói rồi căn bản không ai sai khiến tôi cả, là tôi tự làm.-Bạch Mai buồn bực nói

-Công ty ba cô đang trong tình trạng khủng hoảng, nếu theo tôi ước chừng năm ngày nữa là tuyên bố phá sản, cô nói xem công ty thì mất, con gái vào tù, ba mẹ cô chịu nổi không?

-Không thể nào, rõ ràng...

Bạch Mai đang nói thì dừng lại, tâm trí rối bời, rõ ràng lúc bắt Hạ Đồng thì Kim Sa Sa nói sẽ viện trợ tiền cho công ty ba cô sao? Sao lại thế? Không, chắc chắn là Đình Hiên gạt cô?

-Anh nói dối, anh tưởng nói vậy là tôi tin sao?-Bạch Mai vô lực lắc đầu

Thật ra trong lòng cô đang rất lo sợ...

-Tin hay không thì tùy cô, tôi nhìn cô thế nào cũng không phải kẻ có tâm địa xấu xa, Bạch Mai cô không nghĩ đến bản thân cũng nghĩ đến ba mẹ cô.-Đình Hiên kiên nhẫn nói

-Anh đừng gạt tôi nữa, tôi sẽ không tin đâu, còn nữa anh mau thả tôi ra mau, tôi muốn về nhà mình.-Bạch Mai cố giữ bình tĩnh, đứng lên

-Tôi bắt cô đến đây làm sao cho cô đi dễ dàng? Tôi cho cô một ngày suy nghĩ, sáng mai tôi đến tìm cô, thức ăn trong tủ lạnh đói thì lấy ăn, còn nữa đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, bởi vì cho dù cô có tìm cách thoát thì tôi cũng tìm được cô.

Đình Hiên nói đồng thời cảnh cáo việc Bạch Mai nghĩ đến chuyện trốn đi.

-Anh... anh không có quyền giam giữ tôi.-Bạch Mai lớn tiếng hét

-Có hay không cũng chưa đến phiên cô lên tiếng, đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn hay hành động ngu ngốc nào, nếu không ba mẹ cô cũng sẽ như cô khi ấy.

Nói xong, Đình Hiên quay người bỏ đi, Bạch Mai hoàn toàn sụp đổ ngồi bệt lên sàn nhà, đau lòng mà khóc, từng giọt rơi lên sàn, không ngừng nghĩ, tiếng khóc nức nở chua xót của cô như nhát dao chạm vào lòng người con trai.

Đừng ép anh làm thế, là do em không chịu nói ra thôi...

...

Hạ Đồng mở cửa phòng nghỉ trong phòng hội trường ra, thấy Dương Tử ngồi trên chiếc ghế cạnh ô cửa sổ ngược nhìn cánh đồng hoa hướng dương trước mặt.

Hạ Đồng đặt sách lên bàn, kéo chiếc ghế ngồi kế bên anh, khuôn mặt tròn trịa đặt lên vai anh.

-Nhìn anh có vẻ suy tư, đang nghĩ đến việc nan giải sao?-Hạ Đồng lên tiếng

-Không phải, chỉ là nhìn cánh đồng hướng dương cùng phòng nhạc làm anh nhớ vài chuyện.-Dương Tử trù mếu dựa đầu mình vào đầu cô

-Là gì thế?

-Muốn biết sao?-Dương Tử cúi xuống nhìn cô

Hạ Đồng ứ một tiếng nhìn anh, chờ anh nói.

Anh kể, lúc trước khi cô cùng Lăng Hạo dưới phòng nhạc thì anh ở đây đều thấy hết mọi việc, anh nói có lần anh nhìn thấy cô thất cravat cho Lăng Hạo, ánh mắt anh trầm xuống, cứ thế mà nhìn, nhìn đến khi cô thất xong, lại nhìn nụ cười của cô dành cho Lăng Hạo. Từ sâu trong đáy lòng thoáng lung lay, anh có thể hiểu là vì cảnh tượng ấy như lúc Ân Di cũng thất cravat cho Lăng Hạo.

Lần thứ hai làm anh lung lay, là lúc cô bị phanh phui chuyện đến đây làm theo hợp đồng, cô ngồi giữa cánh đồng hướng dương, núp sau từng cành hoa mà khóc nức nở, tìm anh như bị cào xé, mà không tìm được đi xuống dùng khăn lau nước mắt cho cô, cho cô ôm mình mà khóc, mặc dù lúc ấy cô đang phạm lỗi.

Đến lần thứ ba, thì chính anh biết thân không phải vì nhìn thấy hình bóng Ân Di trên người cô, hai lần trước nếu là như thế thì chắc chắn lần này tuyệt đối không. Đó là lúc cô trở thành bạn gái Lăng Hạo, anh thấy cả hai nói gì đó có vẻ Lăng Hạo không vui, cô liền cười hòa hoãn từ phía sau ôm Lăng Hạo, nụ cười ấy ngọt ngào đến nhường nào, mà lại không dành cho anh.

-Thì ra ngay từ đầu anh đã biết rõ em làm gì với Lăng Hạo bên dưới? Em có thể xem anh đang theo dõi em không?-Hạ Đồng ngồi thẳng người, cười tươi để lộ hàm răng trắng đều của mình

Không khó nhận ra niềm vui sướng cùng hạnh phúc trên gương mặt cô, trong ánh mắt cả nụ cười của cô.

-Nói là theo dõi thì quá rồi, còn nói vô tình thì không phải, bởi vì có một ngày có một cô gái đến quấy nhiễu cuộc sống của anh, mỗi ngày đều chạy xuống phòng nhạc, anh nhìn cô ấy bên trong phòng nhạc, từ từ thành thói quen, cứ đúng giờ lại ra cửa sổ xem cô ấy lại chưa? Ngày nào cô ấy lại thì anh vui vẻ, còn không tâm tình anh kém hẳn. Cứ như thế mà khắc sâu vào lòng.

Dương Tử ánh mắt nhu tình dừng một lát, nhìn cô lại nói:

-Thế mà cô gái ấy không biết điều, xuống phòng nhạc chỉ tìm Lăng Hạo, không có Lăng Hạo thì không xuống.

Hạ Đồng thoáng ngây dại, cả người như tê liệt, không kìm nén mà cười hạnh phúc nhìn Dương Tử, cảm xúc trong người cô, không thể dùng bất kì hình ảnh cùng lời nói nào miêu tả cho được. Nó quá mãnh liệt...

-Từ hôm nay, cô gái ấy không xuống phòng nhạc nữa, chỉ lên phòng hội trường thôi.-Hạ Đồng ôm lấy anh, càng ngày càng chặt

-Nói được phải làm được.

-Được, sẽ được, chắc chắn được.-Hạ Đồng như robot gật đầu máy móc

-Ngốc.

Dương Tử cũng vòng tay ôm lấy cô vào lòng, trong lòng hạnh phúc vô bờ bến, niềm hạnh phúc thứ hai của anh, anh chắc chắn không làm vụt mất.

- - -

-Cử động rồi... bác sĩ cử động rồi...

-Mau gọi chủ tịch, bảo cô ấy đã có phản ứng.

-Vâng.

Cô gái, mau tỉnh lại, có người đang đợi cô...

- - -

148. Chương 138. Làm Người Tốt Không Thành.

Ra về, Hạ Đồng vừa cất tập vở vào cặp định đi về thì đã bị chặn lại. Cô ngược mặt lên nhìn, Nguyên Nhã mặt lộ ra vẻ tức giận cùng ganh ghét nhìn cô.

-Có việc gì?-Hạ Đồng không lấy làm lạ mấy chuyện này, cô biết sớm muộn gì học viên nữ cũng đến gây sự với cô?

Lí do rất đơn giản, vì Dương Tử.

-Lâm Hạ Đồng, mày nghĩ mày là ai mà quen anh Lăng Hạo rồi bỏ anh ấy để quen Dương Tử? Mày biết hai anh ấy không thích nhau mà?-Nguyên Nhã cao giọng, quát

-Đó là chuyện của tôi.

Cô không rãnh rỗi như bọn họ mà giải thích mọi chuyện.

-Mày nghĩ mày sẽ là một Huỳnh Ân Di thứ hai sao? Ân Di nói sao cũng tốt hơn mày, xinh đẹp, tài giỏi, hòa đồng, còn mày là thứ bần hèn, chỉ giỏi gây sự chú ý?

_Bốp.

Nguyên Nhã vừa dứt câu, Hạ Đồng liền tặng cô ta một bạt tay, năm dấu tay in hằn trên má Nguyên Nhã.

Mấy nữ sinh phía sau sững sốt, bắt đầu e dè nhìn cô.

-Mày dám...

_Bốp.

Nguyên Nhã vừa mở miệng thì Hạ Đồng lại tát cô ta một cái.

Nguyên Nhã ầm ỨC ôm má mình, ánh mắt trừng to như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

-Nguyên Nhã, chuyện của tôi không cần cô quan tâm, cô nói đúng, chị Ân Di là một thiên thần, mọi thứ chị ấy đều hoàn hảo, tôi không sánh bằng nhưng mà tôi dám đứng trước mặt cô nói rằng tình yêu tôi dành cho Dương Tử không thua kém chị Ân Di.-Hạ Đồng nói to, chậm rãi nói từng chữ để đám nữ sinh có thể nghe rõ không sót một chữ

-Những lời lẽ thế này ai mà không nói ra được, mà nghĩ tội tao là con nít lên ba sao? Không phải lúc trước mà cũng nói yêu Lăng Hạo sâu đậm còn gì? Bây giờ thì sao? Ôm ôm ấp ấp bên cạnh Dương Tử?-một nữ sinh liền khinh bỉ nói

Hạ Đồng như bị điểm huyết, vô thức siết chặt tay, ánh mắt nhìn trân trân nữ sinh đó.

-Một đứa con gái như mà làm sao xứng có được tình yêu cả hai anh ấy? Tham vọng của mà quá cao, Lăng Hạo không đáp ứng đủ cho mà thì mà nhảy sang Dương Tử.-một nữ sinh khác nữa lại nhìn cô, ánh mắt miệt thị

-Tất cả các người biết gì mà nói.-Hạ Đồng hai tay nắm chặt gấu váy, hàm răng trắng cắn môi dưới không buông

-Tội tao nói những gì tội này thấy? Ai mà nhìn vào chẳng cho là vậy? Mà là một đứa nghèo hèn, nếu mà quen Dương Tử bảo đảm làm trò cười, làm cho mọi người thêm khinh rẻ mà, chẳng qua mọi người cho rằng mà quen Dương Tử vì muốn anh ấy giúp mà hoàn thành cái hợp đồng kia thôi.-Nguyên Nhã quát lại, mỗi câu chữ đều chui vào tai cô, lặp đi lặp lại như nhắc nhở cô

-Không ngờ nữ sinh trường Nhuận Lâm lại rãnh rỗi đến thế? Ngay cả không phải chuyện của mình cũng rất quan tâm.

Đang sau vang lên một giọng nói, có lạnh lùng, có tức giận, thanh âm trầm thấp, lạnh lẽo tột độ.

Tất cả đều quay đầu về phía cửa, ngay sau đó đám nữ sinh bắt đầu run sợ, mỗi người mỗi vẻ trong rất buồn cười.

Hạ Đồng nhìn Dương Tử đút hai tay trong túi bước về phía mình, vô tri vô giác cười.

-Hình như sắp có đợt kiểm tra thực lực học tập của học viên trong năm tháng đầu, cũng còn một tháng đúng không?-Dương Tử khẽ nhếch môi mỏng, tay vòng qua ôm eo Hạ Đồng kéo cô vào lòng

-Phải, phải, bọn em đang học đấy thôi.-Nguyên Nhã gật đầu rậm rập

-Ở đây có bao nhiêu người nhỉ? Bấy... bấy cô, nếu tất cả các môn cộng lại mà không đạt thành tích xuất sắc thì đều qua khu B hết.-Dương Tử chỉ từng người một, rành rọt nói

Điểm xuất sắc? Vậy thì một môn phải trên 80...

-Có vấn đề gì không?-Dương Tử hơi cong môi

-Không, không.

Cả đám lắc đầu như máy móc, sau đó cầm hờn nhìn Hạ Đồng mới bỏ đi.

Hạ Đồng lắc đầu, sau đó nhìn Dương Tử, khẽ quở trách:

-Anh đó, lại làm bọn họ ghét em thêm.

-Rõ ràng họ kiểm chuyện với em.-Dương Tử chau mày

-Anh cũng không cần làm khó họ, ai mà không biết đề ra rất khó.

Nhớ lúc cô lên phòng hội trưởng làm kiểm tra, cái đề đã muốn làm cô khóc ngay tại chỗ.

-Em cho là không công bằng?-Dương Tử nhướng mắt nhìn cô

-Cũng có chút ít.

Hạ Đồng nhìn anh chớp mắt, dù sao bọn họ cũng chỉ nói sự thật, mặc dù sự thật này không tốt với cô, nhưng mà cô vẫn nên dùng lòng độ lượng để họ hiểu cô không có cố ý tiếp cận anh.

-Được, em cũng như họ, nhưng mà là nằm trong top 50 toàn trường, nhớ toàn trường không phải trong khối.-Dương Tử nhướn miệng cười sau đó buông tay ôm cô ra quay người đi

-Cái gì? Dương Tử, đừng mà... em nói giỡn thôi... đừng mà...-Hạ Đồng vội như giật đuối tới nơi, chạy theo anh

-Anh đã làm theo ý em, công bằng rồi còn gì. Không nói nhiều.-Dương Tử thông thả đút hai tay vào túi quần

-Đừng mà, lúc này anh rất công bằng, em đùa thôi, đừng mà.

Hạ Đồng khóc không ra nước mắt, nắm tay anh lay lay.

Biết thế cô không ý kiến, không làm người tốt đâu, top 50 toàn trường, bộ dễ lắm sao?

-Em mà không làm được xem anh phạt em thế nào?

-Dương Tử...

-Đừng giở trò với anh, dù em năn nỉ anh cũng không rút lời nói.

-Dương Tử...

-...

-Dương Tử...

-...

-Được rồi, còn tới một tháng mới thi, chi bằng anh kèm em học!??

-Được.

-Thật sự chỉ kèm em học không rút lời sao?

-Không.

-Yaaa... biết thế em im lặng cho rồi?

Dãy hành lang vắng lặng chỉ còn vang vọng tiếng nói của cô gái, cùng tiếng bước chân đều đều của cả hai.

— Bar Louis —

Lăng Hạo say mềm nằm trên chiếc ghế sofa dài trong phòng dành cho khách V.I.P, những chai rượu, lon bia nằm lăm lổc trên bàn, cả trên sàn nhà.

Mấy nhân viên nhiều lần ngăn cản anh đều bị anh đánh đến không dám lại gần, mấy ngày nay Lăng Hạo thường xuyên đến bar uống rượu đến say bí tỉ trời đất không biết mà còn đánh người vô cớ, bọn họ lại không dám đặc tội anh chỉ nhìn rồi thu dọn tàn cuộc.

Cánh cửa đột ngột mở ra, Lăng Hạo mở hờ mắt nhìn ra cửa, dáng vẻ của một cô gái bước vào, cô gái mặc bộ váy đen, mái tóc được xoa ra, từng lọn tóc đung đưa.

Khuôn mặt cô gái dần hiện rõ, từng đường nét xinh đẹp kiêu diễm lộ ra trước mặt Lăng Hạo.

-Nhìn dáng vẻ của cậu xem? Chỉ vì một đứa con gái? -Sa Sa khinh bỉ nói

-Kim Sa Sa, tôi ra thế này không phải do cô sao? Trịnh Bạch Mai... haha, chẳng qua là cô lợi dụng cô ta cả tôi cũng bị cô lợi dụng...-Lăng Hạo đỡ người dậy dựa vào ghế, say xỉn nhìn Sa Sa

-Câu này phải là tôi nói, là cậu lợi dụng tôi, Lăng Hạo cậu đúng là cao tay.-Sa Sa ngồi xuống ghế, bắt chéo chân ngồi

-Là ai lợi dụng ai cũng được, thứ tôi muốn cuối cùng vẫn vụt mất.-Lăng Hạo cười cay đắng

-Chẳng lẽ cậu không muốn giành lại Lâm Hạ Đồng? -Sa Sa mím môi hỏi

-Giành? Tôi làm sao giành lại? Hạ Đồng yêu Dương Tử, mà Dương Tử cũng yêu cô ấy, giành gì chứ?

-Chúng ta hợp tác.

-Kim Sa Sa, thứ của cô thì là của cô, Lăng Hạo tôi không muốn giành nữa, nhưng mà chỉ cần một ngày Dương Tử làm tuột mất Hạ Đồng, Lăng Hạo tôi sẵn lòng nắm tay cô ấy lần nữa.

Người ta nói kẻ say luôn nói sự thật, thì đây chính là toàn bộ những gì anh đang nghĩ lúc này.

-Lăng Hạo... từ bao giờ ý chí của cậu mất rồi? Cậu với Dương Tử đối đầu bao năm chẳng lẽ cậu dễ dàng nhận thua?

-Sa Sa, tôi và Dương Tử đấu nhau cũng như chạy đua, tôi không thua Dương Tử, mà là tôi đang đứng lại để đợi, đợi đến khi Dương Tử chạy đến một ngày không thể nắm tay Hạ Đồng chạy tiếp nữa nữa thì tôi sẽ chạy lên nắm tay cô ấy.

-Đồ ngu, Lăng Hạo chỉ cần tôi và anh hợp tác thì không cần đợi gì cả, chúng ta đều có thứ mình muốn.-Sa Sa tức giận, bậm môi

-Đừng nghĩ cô kích động tôi, tôi sẽ đồng ý, Hạ Đồng vốn biết tôi cùng Bạch Mai làm cô ấy và Dương Tử hiểu lầm nhưng vẫn không nói ra chỉ nói mình vẫn yêu Dương Tử bảo tôi làm bạn với cô ấy là được rồi. Cô ấy vẫn nghĩ đến cảm nhận của tôi, thì hà cớ sao tôi lại một lần tái phạm?

-Cậu...

-Sa Sa, cô yêu Dương Tử từ lúc nhỏ, nhưng mà Dương Tử chỉ xem cô là người bạn, thì lấy lý do cô không buông, để rồi làm Dương Tử xa cách.

-Cậu nói tôi buông tay đi, vậy thì cậu thì sao?

-Tôi không phải buông tay mà là tạm thời buông tay cô ấy, Sa Sa có lẽ cô là một tiểu thư nên không muốn thua ai chuyện gì nhưng mà chuyện này cô không muốn cũng không làm gì khác được.

Lăng Hạo nói xong thì đứng lên, nghiêng ngả đi ra ngoài, trong lòng đau xót cùng chua chát.

Sa Sa nhìn Lăng Hạo khuất sau cánh cửa, ánh mắt sắc sảo lộ ra tia thâm hiểm. Bất kể giá nào Sa Sa cô cũng không để cô gái nào bên cạnh Dương Tử.

Nhất định. . .

. . .

Sáng hôm sau, như đã nói Đình Hiền chạy xe tới căn biệt thự ngoại ô, mở cửa bước vào nhìn đồng hồ đặc nằm ngổn ngang trên sàn nhà cũng biết hôm qua Bạch Mai quậy phá đến nhường nào.

Đình Hiền khẽ thở dài, đi sâu vào trong nhà, khéo môi giần giật nhìn cô gái nằm co ro trên sofa.

-Đúng là, có phòng lại không vào ngủ...-Đình Hiền có chút trách cứ

Đình Hiền đi đến, ngồi xổm xuống nhìn Bạch Mai ngủ say, ngũ quan tĩnh tế, làn da trắng phau, môi đỏ, mắt khép hờ, trên khóe mi còn đọng lại vài giọt nước mắt, mái tóc nâu ngắn hơi rối càng làm vẻ đẹp của Bạch Mai càng đậm chất châu Âu.

-Vì sao lại ngoan cố như thế? Người Anh đều như vậy sao?-Đình Hiền khẽ thở dài, bàn tay thon dài vươn ra vuốt tóc Bạch Mai

Đình Hiền nhớ lúc đi leo núi Bạch Mai đã để lại cho anh ấn tượng như thế nào, lúc lên xe buýt vì hết chỗ nên Bạch Mai ngồi cạnh anh, lúc ấy cô gái này không màn thế sự đã đeo tai phone nghe nhạc sau đó lăn ra ngủ.

Cô gái này ngủ dựa vào vai anh còn chảy cả ke, mà đến lúc thức dậy anh bảo là cô chảy ke lên vai áo anh. Anh còn tưởng cô xin lỗi ai mà ngờ cô lại phán một câu xanh rờn.

“Áo anh làm sao là tôi làm? Là anh tự làm rồi đổ cho tôi, đừng nghĩ tôi sẽ tin.”

Lúc đó anh cười cũng không nổi.

149. Chương 139. Nhập Học.

Chương 139: Nhập học.

Như cảm nhận được có người Bạch Mai hơi cửa quây người, đôi mắt xinh đẹp mơ màng mở ra nhìn xung quanh, sau đó hơi giật mình khi nhìn thấy người con trai trước mặt mình.

- Tỉnh rồi sao? - Đình Hiên đứng dậy chỉnh trang lại quần áo bị ngồi nhăn nhúm lại

- Anh... anh thả tôi ra.

Đó là câu đầu tiên cô nói ra khi gặp Đình Hiên, ngoài việc kêu Đình Hiên thả mình ra thì Bạch Mai không còn việc gì mong muốn lúc này.

- Rõ ràng biết không thể còn muốn tôi thả? - Đình Hiên tỏ vẻ không vui

- Anh không có quyền giam giữ tôi ở đây? Anh phải thả tôi ra. - Bạch Mai nghiêng răng nghiêng lợi

- Chỉ cần cô nói ra sự thật thì sẽ được thả.

- Tôi đã nói rồi, không ai sai khiến tôi tại anh không tin thôi, đừng ép tôi. - Bạch Mai hét lên

- Làm sao tôi tin em được? - Đình Hiên cũng bị chọc giận, nắm hai tay cô siết chặt quát

- Anh... Viễn cũng nói là cùng tôi bắt Hạ Đồng, tôi mới là chủ mưu anh còn nghĩ là ai sai khiến tôi nữa? - Bạch Mai giãy giụa

- Em không có lí do gì mà bắt Hạ Đồng cả?

- Có, tôi có lí do của mình. Đình Hiên cho dù tôi có bị làm sao anh cũng không cần quan tâm nó không liên quan tới anh, cho nên cứ để Dương Tử trừng trị tôi, anh chỉ cần thả tôi ra. - Bạch Mai yếu ớt cầu xin anh, cô rất lo cho ba mẹ mình, anh chỉ cần thả cô thôi mà

- Làm sao tôi có thể đứng nhìn em bị bắt mà không can thiệp vào? - Trịnh Bạch Mai, tôi nói em biết, Cao Đình Hiên tôi đã muốn thì cho dù thế nào cũng phải làm cho được.

- Anh... đồ điên. Chuyện của tôi không cần anh bận tâm, anh mau thả tôi ra.

- Đừng ngoan cố nữa. Em nghĩ Dương Tử chỉ kêu cảnh sát bắt em sao? Ít nhất gia đình em cũng xảy ra chuyện, em không nghĩ inh thì nghĩ đến ba mẹ mình chứ? - Đình Hiên lại quát

- Chỉ cần anh thả tôi ra thôi mà... còn về sau tôi có bị làm sao thì cũng không cần anh quan tâm, thả tôi đi Đình Hiên.

Bạch Mai nức nở nói, nước mắt nhanh chóng rơi ra khỏi hốc mắt đỏ hoe.

- Tôi có mua vài bộ quần áo cùng thức ăn, tan học tôi sẽ đến tìm em.

Đình Hiên mệt mỏi buông tay Bạch Mai ra, sau đó đặt túi đồ xuống bàn, đi ra ngoài không nói gì.

Bạch Mai xiêu vẹo ngồi lên ghế, ánh mắt xanh biếc nhòe lệ nhìn cánh cửa đóng lại, sau đó mệt mỏi ngã xuống ghế sofa, ngày càng khóc lớn.

Đình Hiên đứng bên ngoài cửa, tâm trạng phức tạp, hai tay siết chặt thành quyền, rõ ràng muốn bảo vệ cô vì sao người làm cô khóc lại là anh?

- - -

Sáng sớm Tiểu Lạc đã chạy sang phòng cô, Hạ Đồng còn tưởng việc gì to tát không ngờ thằng bé muốn cô dẫn thằng bé đi khu vui chơi, vốn định chỉ có cô cùng Thi không ngờ lại có thêm Dương Tử và Khiết Đạt.

Hạ Đồng ngồi trên xe cùng Dương Tử, khẽ nhìn ra bên ngoài cửa kính, quan sát cảnh vật xung quanh.

- Một lát ra về anh đưa em về nhà Chính thay đồ rồi đưa Tiểu Lạc đi khu vui chơi. - Dương Tử đóng chiếc PC lại, nhìn cô

- Ừ, nghe theo anh.

-Hạ Đồng...

Dương Tử gọi cô, lại im một lúc.

-Có việc gì sao?-Hạ Đồng xoay người nhìn anh

-Có bao giờ em nghĩ... cho Tiểu Lạc gặp lại mẹ em không?-Dương Tử nói đồng thời dò xét thái độ của cô
Rõ ràng anh cảm nhận được cơ thể cô cứng lại, sau đó cô nhìn anh, cố ép mình cười.

-Nếu bà ấy muốn gặp Tiểu Lạc thì khi gặp lại em bà ấy đã không để em đi, từ đó về sau không tìm em.

-Sao em không nghĩ là mẹ em sợ em không muốn gặp bà?

-Dương Tử, anh không hiểu đâu. Cứ để tự nhiên, nếu ông trời muốn sẽ có một ngày bà ấy sẽ gặp lại Tiểu Lạc.

Dương Tử không nói gì, im lặng nhìn cô. Anh làm sao không biết trong lòng cô đang nghĩ gì?

-Đến trường rồi, xuống thôi.-Hạ Đồng mỉm cười sau đó xuống xe

Dương Tử cũng không muốn làm cô buồn thêm bước xuống xe.

Nhanh chóng cả hai trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Nữ sinh trong trường lúc đầu chỉ mong đó là tin đồn nhưng hôm nay thấy cả hai cùng đi học thì làm sao không tin?

Nhiều nữ sinh bị đả kích mà la hét không cam lòng, có người còn quá đáng hơn khóc lóc than...

Hạ Đồng cười không nổi nhìn thấy cảnh tượng này, biết rõ anh được nữ sinh trong trường hâm mộ nhưng có cần quá đáng thế không?

-Em nên tự hào đi, bởi vì em có bạn trai hoàn hảo ai ai cũng mong có như anh.-Dương Tử cúi người nói nhỏ vào tai cô

-Tự kỉ.

Hạ Đồng không đếm xỉa đến anh, quả cặp bước vào trường.

-Rõ ràng em rất thích, rất vui. Chưa biết chừng em đang hò hét trong lòng?-Dương Tử đi phía sau cô trên

-...

-Anh biết em vui nên cứ thoải mái la hét đừng im lặng sẽ thành trầm cảm đó.

-Anh tự kỉ một mình đủ chưa?

Phía trên lầu, ánh mắt người con trai nhìn hai người qua lớp cửa kính, đôi mắt trầm tĩnh yên ả như mặt hồ, khuôn mặt điềm đạm không biểu lộ gì.

Không lâu trước đó, người đi cùng cô đến trường, người được mọi người trong trường ngưỡng mộ, người được cô dành nụ cười cho, đều là anh.

Thế mà giờ đây, anh chẳng còn gì? Một chút gì đó của cô cũng chẳng còn.

Có thể cô đã lãng quên anh nhưng mà làm sao anh lãng quên cô được đây?

- - -

Như hôm qua đã nói, khi chuông báo giờ vào học vang lên thì cô giác bước vào lớp, sau tiếng giày cao gót của cô còn là tiếng giày của một người nữa.

Hạ Đồng nhìn cô gái bước vào, trong lòng không biết bao nhiêu vui mừng.

-Đây là học sinh mới của lớp. Em giới thiệu về bản thân đi.-cô giáo đứng trên bàn giáo viên giới thiệu

-Xin chào, tên tôi là Lam Dạ Thi.-Dạ Thi nở nụ cười sáng lạng nói

-Lam Dạ Thi?

-Nhìn cô gái này quen lắm? Hình như đã gặp ở đâu rồi?

Mấy học viên trong lớp bắt đầu bàn tán, xì xầm to nhỏ với nhau.

Trong lòng Thi thầm cầu mong cho bọn người này không nhớ cô là người đã náo loạn ở trường lần trước.

-A, là cô ta. Cô ta là người đánh hai anh năm mười hai, là người quen với anh Khiết Đạt.

-Đúng rồi, không biết cô ta có quan hệ gì với anh Khiết Đạt hay không?

Lập tức một loạt lời bàn tán sôi nổi trỗi lên, Thi mất mặt không dám nhìn đám người phía dưới.

Hạ Đồng thâm cười, hóa ra không phải Thi đã quen Khiết Đạt thì sẽ là thực nữ...

-Cả lớp trật tự. Cô cũng nói cho các em một vấn đề. Là em Khiết Đạt xin cho em Thi vào đây học, em ấy nói nhờ vả cô và các em có gì giúp đỡ Thi.-cô giáo nói, đồng thời nhìn Thi, trong lòng cũng có chút dè chừng với Thi

Dù sao đây là trường tư lớn nhất ở thành phố này, mà lại thuộc sở hữu của ba dòng tộc Dương-Lăng-Vương, chuyện mà Khiết Đạt nhờ cô giáo chú ý đến Thi cũng làm cô giáo kiêng dè với Thi.

-Oa... chính anh Khiết Đạt mở miệng... khó tin quá...

-Đây rốt cục là ai sao anh Khiết Đạt quan tâm quá vậy?

Một trận tranh cãi lại nổi lên sôi nổi, Thi đứng trên đây sắc mặt cứng đờ, rõ ràng tối qua đã dặn anh đừng có làm ọi chuyện thêm rắc rối còn gì?

-Được rồi, Thi em muốn ngồi chỗ nào, cô cho em quyết định.

-Vâng.

Thi mỉm cười sau đó quải cặp đi xuống, có người nhìn cô ngưỡng mộ, có người nhìn cô đầy dò xét, đa số họ bảo cô giáo thiên vị cho cô.

-Chỗ này ạ.

Thi chỉ vào chiếc bàn trống cạnh Hạ Đồng.

-Vậy thì em cứ ngồi chỗ đó.-cô giáo không phản đối

-Cảm ơn cô.

Thi nói, sau đó ngồi xuống bàn đồng thời nháy mắt với Hạ Đồng.

__Reng... reng... reng...

Chuông reo giờ giải lao vang lên đều đặn, tất cả đứng lên chào cô sau đó dôn ập vở để xuống căn tin, chỉ là ngay chỗ bàn Thi lập tức có một đám đông bu lại.

-Thi, cậu với anh Khiết Đạt là sao thế?

-Có phải cậu là em anh ấy không?

-Cậu với mình làm bạn đi, Thi.

Hạ Đồng bị xô ra bên ngoài, nhìn đám đông kia, cái đám người này đúng là không thể dùng từ gì miêu tả bọn họ rồi?

-Giải tán.-Thi bị làm phiền bức bối lớn tiếng, tất cả im thin thít

-Lam Dạ Thi là bạn gái tôi.

Đột nhiên giữa không trung vang lên một giọng nói cắt ngang lời Thi định nói gì đó.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía cánh cửa nhìn hai người con trai bước vào.

-Làm sao tin được? Thà tin anh Khiết Đạt có em gái còn có lí?

-Anh ấy đào hoa như thế, thay bồ như thay áo làm gì có bạn gái chính thức?

-Chắc lại đùa giỡn?

Đám nữ sinh đa số không tin, bởi vì Khiết Đạt nổi tiếng là một playboy, nếu nói anh có bạn gái thì là chuyện rất khó tin.

Thi không tức giận với đám nữ sinh mà ngược lại chĩa mũi dao nhọn về phía Khiết Đạt.

Khiết Đạt giật mình, anh lại làm sai gì sao? Rõ ràng là không?

-Tôi nhắc lại, Lam Dạ Thi là bạn gái của tôi.-Khiết Đạt rành mạch nói từng chữ một

Tất cả như bị đóng băng, sau đó nước mắt như nước mà khóc lóc.

-A, anh Dương Tử có bạn gái ngay cả anh Khiết Đạt cũng có.

-Chúng ta làm sao đây? Hai nam sinh ưu tú nhất có bạn gái rồi?

-Nếu mà anh Lăng Hạo cũng có thì chúng ta làm sao sống nổi?

Hạ Đồng hơi chần động khi có người nhắc đến Lăng Hạo.

Đã mấy ngày rồi cô vẫn chưa gặp lại anh từ sau đêm hôm đó, anh có sống tốt không? Có vui vẻ như trước không?

-Ồn quá, im lặng hết.

Dương Tử cau mày lạnh lùng quát, bởi vì anh nhận ra sự thay đổi của Hạ Đồng, là vì có người nhắc tên Lăng Hạo sao? Hay là cô còn mong nhớ hắn?

-Hạ Đồng...-Dương Tử gọi tên cô

-Hả? Anh gọi em có gì không?-Hạ Đồng giật mình, ngược nhìn anh

-Mình đi ăn thôi.-Dương Tử quàng vai cô

-Ừ.

Hạ Đồng cười trừ, mong anh không nhận ra sự thay đổi của cô.

Thi đi ngang Khiết Đạt, lườm anh một cái, nói một câu.

-Ai bảo anh hết cô này rồi cô khác, ngay cả anh nói em là bạn gái của anh chẳng ai tin.

-Hử?

Khiết Đạt lúc đầu ngạc nhiên, rồi nhìn Thi đi phía sau Dương Tử và Hạ Đồng, lại cười to, thì ra này giờ cô giận anh là chuyện này, có xem là cô đang ghen không?

-Thi, đợi anh.

Khiết Đạt nói với theo, sau đó đuổi theo Thi.

— Căn tin —

Dương Tử nhìn thức ăn trên bàn, mày nhíu lại, rồi giãn ra nhìn cô.

Thịt bò nướng, sandwich, nước ép táo, pancake, hamburger, budding.

-Hạ Đồng, hồi sáng em vừa ăn cơm rang trứng xong?-Dương Tử liếc sang cô

-Đã tiêu hóa hết rồi.-Hạ Đồng cười nhả răng, sau đó không nghĩ ngợi cùng Thi ăn

Dương Tử không còn lời lẽ gì để nói với cô.

-Thi, em đừng ăn nhiều như Hạ Đồng, sẽ như heo đó.-Khiết Đạt ngăn lại

-Em béo lên anh không thương nữa sao?-Thì hỏi anh

-Không, anh vẫn thương em.-Khiết Đạt vội nói

-Thế thì không sao rồi.-Thì nói sau đó bỏ miếng thịt bò nướng vào miệng.

Khiết Đạt hoàn toàn cứng họng.

Hai người con trai thì ngồi nhìn hai cô gái ăn. Cả hai ai cũng như ai đều bị hai cô gái nói đến không thể nói nữa.

-AAA... anh Lăng Hạo...

-Nhìn đẹp trai quá đi...

Căn tin đều bị tiếng hò hét của nữ sinh làm ồn ào cả lên, Hạ Đồng dừng động tác ăn lại, mãi một lúc mới tiêu hóa hết hai từ Lăng Hạo mà đám nữ sinh kia kêu, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Một thân đồng phục đen xuất hiện ở cửa, dáng người cao lớn đứng xung quanh đám nữ sinh, ánh mắt trầm tĩnh sau chiếc kính gọng đen, vẻ mặt man mác nỗi buồn.

Hạ Đồng nhìn Lăng Hạo, ngây ngẩn cả người.

Đây là hình ảnh của Lăng Hạo khi lần đầu tiên cô nhìn thấy anh...

150. Chương 140: Tỉnh Lại - Mất Đi Người Thân.

Vì sao nét mặt ấy, lại như rằng lần đầu tiên khi Hạ Đồng nhìn thấy Lăng Hạo? Nỗi buồn sâu trong đôi mắt của anh vì sao lại càng nhiều thêm?

Lăng Hạo nhìn về phía bốn người họ, ánh mắt dừng hẳn trên người Hạ Đồng... có chút tâm tư tình cảm, có chút mong nhớ.

Hạ Đồng không né tránh ánh mắt anh nhìn mình, nở nụ cười đáp lại anh. Đối với cô giờ đây cô chỉ mong mình và anh vẫn có thể vui vẻ như trước.

Lăng Hạo rất nhớ cô, nhớ đến phát điên, những kỉ niệm của anh cùng cô như một cuộn phim quay ngược lại hiện ra trong tâm trí anh.

Khi chia tay, thứ người ta nuối tiếc nhất là kỉ niệm, chứ không phải con người!!!

Dương Tử cau mày nhìn Lăng Hạo, rồi nhìn Hạ Đồng, nụ cười của cô có thể tùy tiện cười với ai là được sao? Nó chỉ thuộc về anh.

Dương Tử ho vài tiếng, làm Hạ Đồng sực tỉnh, cô quên mất Dương Tử cũng có mặt ở đây.

-Căn tin ồn quá, chúng ta lên phòng hội trường.

Dương Tử nói xong thì nắm lấy tay cô rồi kéo cô đi.

Rõ ràng giọng anh có vẻ không vui, Hạ Đồng trầm nghĩ, bản thân lại làm gì sai nữa rồi?

Hạ Đồng bị Dương Tử kéo đi qua Lăng Hạo, Hạ Đồng có quay đầu nhìn Lăng Hạo, anh cũng quay người nhìn cô, ánh mắt rõ ràng hiện lên tia cười giễu, ưu thương cứ nhìn mãi.

Đến khi cô đã bị Dương Tử kéo đi khuất, không còn nhìn thấy Lăng Hạo, rõ ràng cô nghe có tiếng bàn ghế bị đạp đổ, chỉ là... không biết có phải hay không?

-Dương Tử...-Hạ Đồng dừng lại, gọi Dương Tử

Nhưng mà Dương Tử không thèm để ý đến cô, vẫn kéo cô đi.

Hạ Đồng không nói thêm, im lặng để anh kéo mình đi, cô còn không biết mình gây ra lỗi gì nữa.

Hạ Đồng bị anh đặt lên ghế sofa trong phòng nghỉ, cô ngược nhìn anh, ánh mắt long lanh.

Dương Tử vẫn ngó lơ cô, đi đến bàn hội trưởng xem hồ sơ.

Cả quá trình anh không nói chuyện với cô dù là nửa chữ, mà cô thì chỉ nhìn anh, cứ nhìn anh cặm cụi xe tập hồ sơ trong tay. Nhìn từng đường nét cương nghị trên gương mặt đẹp đẽ của anh. Anh giống như một món quà chính tay Thượng Đế ban tặng...

Chỉ là món quà này, không biết thuộc về ai... ???

-Nếu em có thời gian rảnh rồi nhìn anh hay là em đi tìm Lăng Hạo nói chuyện phiếm?

Giọng nói còn chua hơn cả giấm, lời nói rõ ràng là cực không vui.

Hạ Đồng đột nhiên thông suốt, hóa ra... haha đúng là trẻ con...

-Thì ra này giờ anh ghen... anh còn có thời gian nói mĩa em sao?-Hạ Đồng buồn cười nhìn anh

-Không phải thành toàn cho em sao?-Dương Tử không ngẩng đầu nhìn cô nhìn tập hồ sơ, giọng nói ngày càng thấp

-Nếu như thành toàn cho em thì lúc này em đã không để anh kéo em tới đây. Em là bạn gái anh, chẳng lẽ còn không tin em thực sự yêu anh?-Hạ Đồng đứng dậy đi vòng phía sau anh

Anh biết chứ, nhưng mà chính anh cũng không ngăn được bản thân mình, làm sao anh nhịn được khi thấy cô có thể cười với hắn?

-Tin tưởng em, cũng như tin tưởng anh có được không?-Hạ Đồng vòng tay ôm lấy anh từ phía sau

-Đến cả anh cũng không tin mình...

-Không cần mãi mãi, chỉ là lúc này thôi.-Hạ Đồng dùng tay chặn môi anh lại, mỉm cười ngọt ngào nói

-Được, chỉ lúc này.

Dương Tử dịu dàng hôn lên ngón tay của cô, sau đó áp sát mặt mình vào mặt cô

- - -

Cô gái nhẹ nhàng mở đôi mắt mình ra, mọi thứ trước mắt cô đều xa lạ, nó như một giấc ngủ rất dài, dài đến mức cô cứ nghĩ bản thân không bao giờ tỉnh lại.

-Tỉnh rồi, tỉnh rồi.

Tiếng la phấn khích của một người nữ vang vọng, ngay sau đó một người đàn ông đi đến cạnh giường cô gái, chăm chút kiểm tra cho cô.

Huỳnh Ân Di nằm trên chiếc giường lớn mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh, từng hơi thở yếu ớt của cô tưởng chừng chỉ là một cơn gió, rất nhẹ, nhẹ như một chiếc lông vũ rơi xuống mặt hồ.

-Dương... Tử...

Ân Di mấp máy đôi môi tím tái của mình, có chút vướng ngại khó khăn khi nói ra.

-Cô mau điện cho chủ tịch, bảo cô ấy tỉnh rồi.-bác sĩ Lưu phấn khích nói

Nhìn bệnh nhân mình theo dõi suốt ba năm trời có thể tỉnh dậy, mà trong khi chính ông cũng muốn từ bỏ niềm hi vọng thì ông làm sao không kích động cho được. Chủ tịch Dương nói đúng, chưa thử làm sao biết thành công hay không?

Ân Di yếu ớt nằm trên giường, hai tay muốn cử động nhưng chỉ nhúc nhích được không có sức để nâng tay lên. Như một giấc mộng kéo dài vô tận, Ân Di cứ nghĩ bản thân đã ngủ rất lâu đến không thể tỉnh.

Dương Tử... anh có sống tốt không? Có còn nhớ đến cô không?

-Bác sĩ Lưu, chủ tịch muốn nói chuyện với ngài.-y tá cầm điện thoại vào đưa cho bác sĩ Lưu

-Ừ, cô trông chừng cô ấy đi.

Nói xong bác sĩ Lưu cầm điện thoại ra ngoài nghe máy.

-Chủ tịch.

[...Đã tỉnh rồi sao?...]

-Phải, chăm sóc nghĩ dưỡng tốt sẽ khỏi nhanh thôi.-bác sĩ Lưu đáp

[...Chăm sóc tốt cho cô ấy, vài ngày nữa ta sẽ cho người đến chăm sóc...]

-Vâng tôi biết rồi.

...

Trụ sở tập đoàn Thiên Tử

Chủ tịch Dương ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng chủ tịch, ánh mắt nhắm lại làm lộ vài nếp nhăn trên khóe mắt. Tay gõ lên thành ghế, tâm trạng khó nắm bắt.

-Cuối cùng cũng tỉnh rồi.-chủ tịch Dương có chút phiền muộn nói ra câu này

-Chủ tịch, Ân Di cô ấy... !?-thư ký Trương đứng phía sau ông lên tiếng

-Đã tỉnh rồi, đã tỉnh rồi...

-Thế còn thiếu gia? Người trong nhà Chính nói cậu ấy cùng Lâm Hạ Đồng...

-Không phải ta đã nói nếu Ân Di tỉnh lại thì cứ coi như Lâm Hạ Đồng không may mắn.

-Chủ tịch, nói sao thì thiếu gia cũng không vui được, cậu ấy chỉ vừa hạnh phúc thôi mà. Tôi e lại...-thư ký Trương có chút dè chừng

Chủ tịch Dương phiền muộn thở dài, ông vừa nghe tin Dương Tử cuối cùng đã yêu Hạ Đồng, cũng đã vui vẻ như trước, ông còn nghĩ sẽ tác hợp cả hai, bởi vì ông nợ đứa cháu này quá nhiều, nhưng chưa gì hết đã có tin Ân Di tỉnh lại.

-Thư ký Trương, ông báo cho bà quản gia đến chăm sóc Ân Di, còn về Lâm Hạ Đồng thì, xóa nợ cho ba cô ta, dù Dương Tử có đồng ý hay không thì cuối cùng cô ta vẫn sẽ hoàn thành.

-Vâng, tôi sẽ đi ngay.

Thư ký Trương đáp, sau đó lui ra ngoài.

Chủ tịch Dương không biết tất cả chuyện mình làm là đúng hay sai? Vì sao chính ông lại làm cháu mình đau khổ? Hay là ông quá độc tài?

-Ta đã già rồi, vẫn là nhường cho lớp trẻ...

- - -

Tan trường, Đình Hiên liền đến biệt thự như đã nói, mặt trời lặn để lại màn trời vàng rực tô màu hồng nhạt đẹp đẽ. Đình Hiên đi vào trong, phát hiện đồ đạc trong phòng khách đã bị đập phá nằm lổn nhổn trên bàn, thoáng nghĩ là Bạch Mai gây ra, trong lòng không khỏi thở dài.

-Bạch Mai... tôi có mua thức ăn, em ra ăn đi.-Đình Hiên đặt gói thức ăn lên bàn, vừa nói bữa dọn dẹp đồng đồ đạc kia

Nhưng đáp lại chỉ là khoảng không im lặng.

Đình Hiên không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ cô giận mình nên không chịu ra ăn. Dọn đồ xong Đình Hiên đi vài trong phòng mong thuyết phục Bạch Mai chịu ra ngoài ăn.

-Bạch Mai...

Đình Hiên mở cửa phòng ra, trong phòng trống trơn không một bóng người, mở cửa phòng tắm cũng không có ai.

Lòng Đình Hiên như bị lửa đốt, không ngừng gọi tên cô, mà đáp lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Anh ngồi xuống giường hai tay ôm đầu mình, mệt mỏi mà nhắm mắt.

Không phải anh đã cảnh cáo cô không được bỏ trốn hay sao?

-Bạch Mai... em trốn là đồng nghĩa em nhận mình làm, vì sao không ngoan ngoãn nghe anh?

Nói sao thì Đình Hiên vẫn không tin là Bạch Mai làm, nhưng mà cô bỏ trốn tức đồng nghĩa cô thừa nhận là mình làm hết.

Khu vui chơi

Hạ Đồng cùng Thi dắt tay Tiểu Lạc đi vào khu vui chơi, Dương Tử và Khiết Đạt đi phía sau cả hai cô. Chỉ là cả hai vừa vào khu vui chơi thì liền thu hút đám con gái.

-Đã bảo hai anh ở nhà rồi, xem xem...-Thi cau có liếc Khiết Đạt

Thi cùng Hạ Đồng biết trước hai anh mà đi cùng thế nào cũng có tình trạng như thế này mà, nên cả hai đã bảo hai anh không được đi cùng vậy mà kết quả...

-Làm sao anh an tâm để em đi một mình.-Khiết Đạt làm dáng vẻ mình vô tội

-Dù sao cũng lâu rồi chưa đi chơi, coi như giải khuây đi.-Dương Tử trầm ấm nói

-Chị hai... mình chơi tài lượn đi.-Tiểu Lạc hứng khởi chỉ về trò chơi tàu lượn

-Được...

Hạ Đồng mặc méo xẹo, cười không nổi.

Chơi tàu lượn xong Hạ Đồng phải chạy vào toilet ới một trận, Tiểu Lạc lại rủ cô chơi thả bay, thế là đầu cô quay cuồng không biết trời đất đâu nữa. Rồi chơi gấp thú, Dương Tử siêu lắm nha được tới hai con mặc dù chơi đến hàng chục lần. Khiết Đạt cũng không tệ gấp được một con kitty rất dễ thương cho Thi.

Màn đêm buông xuống, khu vui chơi tràn ngập ánh đèn sáng bừng, bọn họ ngồi trên băng ghế đá, uống nước nghỉ mệt.

-Chị hai... Tiểu Lạc muốn ăn kẹo bông gòn.

Đang ngồi uống nước thì Tiểu Lạc chỉ về phía cổng khu vui chơi, sau đó nhanh thoăn thoắt chạy đi.

-Tiểu Lạc, chờ chị hai chị hai mua cho em.-Hạ Đồng vội đuổi theo

Hạ Đồng ra ngoài cổng mua kẹo bông gòn cho Tiểu Lạc, vừa xoay qua thì con gấu bông vừa Tiểu Lạc bị rơi ra đường. Tiểu Lạc liền chạy ra nhặt lấy, dây giày Tiểu Lạc lại sút ra, thằng nhỏ ngồi lại buộc.

-Tiểu Lạc vào đây chị hai buộc cho.-Hạ Đồng đi ra kéo Tiểu Lạc

-Chị hai, em buộc mau lắm.-Tiểu Lạc không đứng lên

-Em...

-Cô ơi, cô đưa dư tiền.-bác bán kẹo bông gòn la lớn nói với cô

-Tiểu Lạc vào đi em, chị hai đi lấy tiền thừa, phải nhanh lên.-Hạ Đồng nghĩ đang đèn đỏ nên không ai chạy lên đâu nên cũng an tâm đi vào lẻ đường lấy tiền thừa

Chiếc xe hơi lao về phía Hạ Đồng, người trong xe kinh hoảng khi Hạ Đồng lại bỏ đi, tốc độ lại quá nhanh nên không dừng lại, chỉ còn... được, cứ coi như cho cô ta hiểu cảm giác mất người thân là thế nào.

Rầm.

Một tiếng vang lớn đằng sau lưng Hạ Đồng truyền đến, Hạ Đồng cầm tiền thừa được thối lại mà ngây ngẩn, hơi thở cô gấp rút, không dám quay đầu lại.

Cô chỉ nghe được có người kêu lên mai gọi xe cấp cứu ngoài ra không nghe gì bởi vì mọi thứ lúc ấy với cô như sụp đổ.

Hạ Đồng khó khăn quay đầu nhìn, thấy cảnh tượng trước mặt cô suýt nữa là té ngã không đứng vững. Cô thở từng hơi nặng trĩu, ánh mắt vô hồn không dám tin.

-Tiểu... Lạc... Tiểu... Lạc.... Tiểu Lạc...

Hạ Đồng lao về phía đám đông, nhìn Tiểu Lạc nằm trong vũng máu hơi thở cô như bị rút cạn, mọi thứ trước mặt cô đều đen tối u ám.

Dương Tử, Khiết Đạt và Thi kinh hoảng chạy ra ngoài cổng, chỉ nhìn thấy Hạ Đồng ngồi bệt xuống đất ôm Tiểu Lạc đầy máu trong lòng, tiếng khóc thê tâm của cô làm người khác cũng chưa xót theo.

- - -

Trong bệnh viện, Hạ Đồng ngồi trên ghế, ánh mắt ảm đạm nhìn phòng phẫu thuật hiện đèn đỏ. Đã hai tiếng rồi, vì sao vẫn chưa ra?

-Hạ Đồng...

Từ lúc Tiểu Lạc xảy ra, Hạ Đồng cứ không nói không rằng, như một bức tượng gỗ vô hồn.

-Dương Tử...

Khiết Đạt gọi Dương Tử, sau đó đi đến chỗ khác nói chuyện.

-Lúc này Đình Hiền điện thoại nói Bạch Mai mất tích rồi.-Khiết Đạt nói

-Thật là đúng lúc.-Dương Tử lãnh đạm mở lời, toàn thân đều bị hàn khí bao quanh

-Camera ở khu vui chơi quay được, chiếc xe đó đích thị là xe của Bạch Mai.-Khiết Đạt nói tiếp

-Lập tức đi tìm Trịnh Bạch Mai.-Dương Tử giọng ngoài lạnh lẽo thì chẳng còn gì, sau đó quay người đi lại phía Hạ Đồng

Khiết Đạt khe thở dài, như vậy cũng đủ thấy Dương Tử nhất định truy cứu chuyện này tới cùng, dù có là bạn bè ngăn cản Dương Tử chỉ e là cũng không được.

Dương Tử đau lòng nhìn Hạ Đồng, sau đó ôm cô vào lòng để đầu cô tựa vào ngực mình.

-Tiểu Lạc sẽ không sao đâu, em an tâm đi.

-Là ai làm?

Hạ Đồng nói, không có cảm xúc, không chút sức sống, làm sao cô không biết lúc này Khiết Đạt nói gì?

-Bạch Mai mất tích, chiếc xe đó tuy đã chạy mất khi xảy ra tai nạn nhưng điều tra được là xe của Bạch Mai.-Dương Tử ôm bờ vai của cô

Anh cảm nhận được cơ thể cô run rẩy từng đợt ngày càng mạnh mẽ.

Trải qua một thời gian dài, đèn đỏ kia cuối cùng cũng tắt, bác sĩ cùng y tá đi ra.

Hạ Đồng vội vã đi đến kéo áo bác sĩ. Lời nói run rẩy hỏi:

-Bác sĩ, em tôi... thế nào rồi?

-Bệnh nhân mất máu quá nhiều, lại là trẻ em nên không chịu nổi... đã tử vong.-bác sĩ giọng đều đều

Cả thế giới như sụp đổ, Hạ Đồng tưởng chừng không thể nổi, liền lao về phòng phẫu thuật. Nhanh chóng ba người kia cũng đuổi theo.

Hạ Đồng vào thì thấy Tiểu Lạc nằm trên bàn mổ bị khăn trắng che lại, Hạ Đồng bước từng bước không vững vàng đi đến, kéo tấm vải trắng ra.

-Tiểu Lạc... em mau tỉnh lại đi... không được ngủ... không được ngủ... em có nghe không? Mau tỉnh dậy...-Hạ Đồng ra sức lay tay Tiểu Lạc

Nhưng mà cánh tay Tiểu Lạc đã lạnh ngắt, không cử động không mở mắt, nằm im lìm...

Thi đau lòng rơi nước mắt, dựa vào người Khiết Đạt, không thể nhìn thêm cảnh tượng đau lòng này.

Hạ Đồng thở từng hơi rối loạn, trước mắt tối sầm, cơ thể không còn sức lực mà ngã đi.

Dương Tử vòng tay đỡ lấy cô, Hạ Đồng cảm thấy vòng tay này dù rất ấm nhưng mà lòng cô lại lạnh ngắt, rất lạnh, lạnh không còn cảm giác.

151. Chương 141. Chỉ Cần Xuất Hiện Lúc Cô Cần Anh Nhất.

Chương 141: Chỉ cần xuất hiện lúc cô cần anh nhất.

-Là cô làm?

Lăng Hạo giơ tay bóp cô Sa Sa, ánh mắt giăng đầy tơ máu như muốn ăn tươi nuốt sống Sa Sa

-Cậu, nói... cái gì đấy?-Sa Sa khó thở dùng sức gỡ tay Lăng Hạo ra

-Còn không nhận? Là cô tông chết Tiểu Lạc đúng không?-Lăng Hạo tăng lực thêm

-Khụ, khụ... cậu mau buông tay ra...

Sa Sa bị Lăng Hạo bóp cổ đến sắp không được nữa, sắc mặt tái nhợt không huyết sắc.

Lăng Hạo hung hăng xô Sa Sa té xuống sàn.

Được buông tha, Sa Sa hít một ngụm không khí vào lòng ngực mình.

-Cậu điên gì thế?-Sa Sa quát

-Tiểu Lạc là cô đụng chết đúng không?-Lăng Hạo ánh mắt nguy hiểm nhìn Sa Sa

-Cậu... cậu nói cái quái gì thế? Tôi làm sao biết?-Sa Sa chợt dạ, nhưng vẫn hếch mặt lên nói

-Không phải cô nói chỉ muốn Hạ Đồng rời khỏi Dương Tử sao? Vậy sao cô lại hại chết Tiểu Lạc làm Hạ Đồng đau lòng, nói không chừng cái chết của Ân Di cũng do cô gây ra.

-Lăng Hạo cậu đừng nói bậy, thằng nhỏ đó chết liên quan gì đến tôi, cái chết của Ân Di cảnh sát đã xác minh là ca nô bị trục trặc rồi còn gì.-Sa Sa mím môi, lo sợ trong lòng

-Tốt nhất là như thế. Kim Sa Sa, đừng để tôi biết là cô lái xe, nếu không một mạng đổi một mạng.

Lăng Hạo bỏ lại lời cảnh cáo đó thì bỏ đi trong màn đêm.

Sa Sa thấp thỏm lo sợ trong lòng, cô ta nhất định không thể xảy ra chuyện, không thể để Lâm Hạ Đồng vui vẻ bên Dương Tử, Dương Tử là của cô ta.

— Bar Louis —

_Bóp

Một tiếng đấm chói tai vang lên làm tiếng nhạc vốn sôi động tắt hẳn, tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng vang.

-Ngay cả một cô gái cậu cũng không quản lí được để cô ta đi làm loạn.-Dương Tử túm cổ áo Đinh Hiền, lời nói lạnh đậm u ám như Ma Vương tối cao

-Dương Tử, tin tớ lần này, không phải Bạch Mai làm.-Đinh Hiền không phản kháng

-Không phải? Cao Đinh Hiền, chẳng lẽ cậu còn không thấy sao? Bằng chứng rành rành trước mắt cậu kìa.-Dương Tử quát lớn

-Dương Tử, xe đó là của Bạch Mai nhưng chúng ta chưa chứng minh được người lái xe là Bạch Mai mà.

-Còn không phải cô ta? Cô ta làm Hạ Đồng chưa đủ đau khổ hay sao? Tiểu Lạc là mạng sống của Hạ Đồng, bây giờ Tiểu Lạc chết rồi, Hạ Đồng cũng không thiết sống. Dù cậu có là bạn tôi, thì Trịnh Bạch Mai nhất định tôi không bỏ qua dễ dàng.

Dương Tử dứt câu liền hạ nắm đấm, không nhân nhượng giáng thẳng xuống mặt Đình Hiên.

Mà Đình Hiên không phản kháng, để Dương Tử đánh mình, trong lòng Đình Hiên đang rối bời, nửa tin nửa ngờ, Bạch Mai có thể gây ra chuyện đó sao?

-Dương Tử, đừng đánh nữa...-Khiết Đạt thấy tình thế không tốt liền can ra

-Cậu can tở, tở đánh luôn cậu.-Dương Tử hất tay Khiết Đạt ra

-Em cũng nên nghe Đình Hiên nói chứ? Chưa chắc là Bạch Mai.-Thiên cũng vội đến ngăn

-Còn không phải? Cô ta vừa mất tích thì xe của cô ta tông Tiểu Lạc, còn nói không phải?-Dương Tử như phát điên, ai nói cũng không nghe

-Chẳng lẽ đánh Đình Hiên thì giải quyết được sao?-Khiết Đạt cũng phát bực, xô Dương Tử ngồi xuống chiếc ghế sofa

-Quản lý, đuổi tất cả hết đi.-Thiên nói với quản lý

Nhanh chóng tất cả mọi người trong bar đều bị bảo vệ mời ra ngoài, nhanh chóng cả quán bar lúc này vốn nhộn nhịp ồn ào nay yên ắng tĩnh lặng.

Tất cả nhân viên cũng rất biết điều, lui đi hết không dám ở lại xem.

-Điều quan trọng là tìm ra Bạch Mai, như thế mọi chuyện mới sáng tỏ.-Khiết Đạt nói, mong Dương Tử bình tĩnh lại

Dương Tử ngồi trên ghế sofa, lí trí dường như bị ăn mòn, anh làm sao bình tĩnh được khi nhìn Hạ Đồng bây giờ không có một chút sức sống, cả ngày không nói không rằng nằm trên giường bệnh.

_Choang

Chai rượu vang nằm trên bàn bị Dương Tử một tay làm vỡ nằm trên sàn, chét lỏng màu đỏ sẫm sánh văng tung tóe, cứ như máu chảy.

-Cao Đình Hiên tôi nói cậu biết, nếu điều tra là Trịnh Bạch Mai gây ra, cho dù là cậu ra mặt tôi cũng không nể nang. Tốt nhất là không phải cô ta.-Dương Tử ánh mắt như loài sói hoang chỉ muốn nhào đến giờ vượt tấn công Đình Hiên

-Được, chỉ cần là Bạch Mai làm, tôi sẽ không can thiệp vào để cho cậu xử lý.-Đình Hiên đứng lên, lau vệt máu trên miệng mình

-Hai người cậu thật là... đều là bạn cả mà, hà tất phải thế...-Thiên bất đắc dĩ nói

-Đến cả người con gái của mình cũng không bảo vệ được, thì nói gì đến yêu cô ấy.

Đột nhiên phía cửa truyền đến một giọng nói, đầy chế nhạo khinh bỉ.

Dương Tử ánh mắt sắc lạnh âm u nhìn về phía cửa. Con người lập tức càng u ám càng lạnh lẽo thêm.

Lăng Hạo dựa người vào thành cửa, bỏ điếu thuốc trên tay xuống đất dẫm chân lên dập tắt, hai tay bỏ vào túi quần, từng bước tiến lại Dương Tử.

-Tình yêu của mày, bao giờ cũng là đau khổ của người mày yêu. Dương Tử, đã bao giờ mày nghĩ, đó là lí do mày không có được tình yêu không?-Lăng Hạo nhếch mép cười nhạt

Dương Tử hai tay siết chặt nghe răng rắc, cả người tản ra mùi vị nguy hiểm khó lường.

-Lăng Hạo... đã là lúc nào mà còn nói kích nhau?-Đình Hiên không vui nói

-Đó là sự thật, à, có lẽ trong mắt các người, lời nói của tôi bao giờ cũng chói tai.-Lăng Hạo không để ý, cười như không

-Không phải như lúc trước tốt lắm sao? Chúng ta từng là một nhóm rất vui vẻ mà, vì sao nói trở mặt là trở mặt?-Thiên lên tiếng

-Thiên, không phải ai cũng có suy nghĩ như cậu, cũng rộng lượng như cậu.-Lăng Hạo dừng ở trước mặt Dương Tử

Hai ánh mắt cương trực nhìn nhau, không né tránh, đều sắc lạnh như nhau, xung quanh như bị đóng băng, lạnh lẽo như Nam Cực.

-Có người từng hỏi tôi...

Lăng Hạo mở miệng, ánh mắt hơi hiện ra ý cười, khóe môi nhếch lên.

-Vì sao tôi lại dễ dàng nhường Hạ Đồng cho cậu? Cậu biết tôi trả lời thế nào không?-Lăng Hạo ý cười càng đậm

Dương Tử không đáp lại, im lặng nhìn Lăng Hạo.

-Tôi không phải buông tay Hạ Đồng, mà là... chờ một ngày cậu không thể nắm tay cô ấy nữa, đến lúc đó tôi sẽ có được cô ấy thôi. Tôi nói cho cậu biết, là để cậu có thể nắm chặt tay cô ấy chặt một chút, chỉ cần cậu buông lỏng tay cô ấy ra dù chỉ một chút, tôi cũng sẽ kéo cô ấy về mình, nhất quyết không buông.-Lăng Hạo chồm người về phía trước, nói

Dương Tử quả nhiên bị chọc giận, anh vừa định giơ tay đánh Lăng Hạo lại đột nhiên dừng lại, cười như có như không.

-Lăng Hạo, tao thật sự tội nghiệp ày, không phải mình cũng như tao sao? Mình nói tao đáng thương, vậy thì mày cũng thế thôi. Nhưng mà ít nhất, cả Ân Di và Hạ Đồng đều yêu tao cả.

-Chẳng phải Ân Di yêu mày cũng đau khổ, bây giờ là Hạ Đồng, cái chết của Tiểu Lạc, chẳng phải mày cũng có phần.-Lăng Hạo đối với lời công kích của Dương Tử xem như không có gì, đứng đưng nói

-Mày nói vậy là ý gì?-Dương Tử nhú mày chặt

-Mày thông minh như thế mà không hiểu sao? Những cô gái nào bên cạnh mày đều xảy ra chuyện, Ân Di, Hạ Đồng, chẳng phải đều có người muốn giết chết cả hai sao?-Lăng Hạo khóe môi giãn giãn

Trong lòng Lăng Hạo đã bắt đầu nghi ngờ, cái chết của Ân Di có phải là Kim Sa Sa gây ra hay không, cả Tiểu Lạc nhưng mà anh chỉ nắm được bằng chứng là cô ta sai khiến Trịnh Bạch Mai làm hại Hạ Đồng, còn hai chuyện kia vẫn chưa có chứng cứ.

Dương Tử như được thức tỉnh, cẩn thận suy xét lời Lăng Hạo. Lời Lăng Hạo nói cũng rất có lí.

Nếu như nói theo lời của Lăng Hạo, chẳng phải kẻ đáng nghi nhất là...

-Kim Sa Sa.

Lăng Hạo khóe môi cong lên một đường khi Thiên, Khiết Đạt, Đình Hiên đồng loạt nói ra cái tên này.

-Chúng ta bên cạnh Sa Sa từ nhỏ, Sa Sa luôn được nuông chiều nên sinh kiêu ngạo, lại rất yêu Dương Tử, nhưng mà chưa bao giờ thấy Sa Sa có lời lẽ nào không tốt với Hạ Đồng hay Ân Di, ngược lại còn rất tốt với hai người họ.-Thiên chậm rãi nói

-Sa Sa có tính tiểu thư, nhưng mà từ trước đến giờ có bao giờ thấy Sa Sa làm gì không tốt với Ân Di hay Hạ Đồng đâu chứ? Có phải không hợp lí không?-Khiết Đạt cũng nghi ngờ

-Con người chính là có hai loại, loại một là thật lòng, loại hai là giả thật lòng. Sợ nhất là những người thuộc loại hai.-Dương Tử trầm thấp nói

-Thế thì...

Hạ Đồng ôm bó hoa hồng trắng trong tay, cả người cô mặc bộ váy trắng thanh khiết, khuôn mặt đượm buồn, ánh mắt giăng màn sương dày đặc. Hạ Đồng đứng trước một cửa Tiểu Lạc, cứ nhìn bằng ánh mắt vô hồn.

Hạ Đồng đặt bó hoa xuống cạnh mộ Tiểu Lạc, tay sờ lên bức ảnh trên mộ, trong lòng đau thắt.

-Hạ Đồng, đừng đau lòng nữa, Tiểu Lạc sẽ không muốn nhìn thấy cậu thế này đâu.-Thi đỡ Hạ Đồng, thương tâm nói

-Thi, Tiểu Lạc chỉ mới chín tuổi, nó còn quá nhỏ, vì sao lại để nó chết? Là lỗi của mình, đáng lẽ mình nên dẫn nó vào không nên bỏ nó giữa đường.-Hạ Đồng vô lực dựa vào Thi, lời nói tự trách

-Không phải lỗi của cậu, là tên lái xe kia vượt đèn đỏ tông phải Tiểu Lạc.-Thi không kìm được mà rơi nước mắt

-Mình thật sự có lỗi, là mình không tốt.-Hạ Đồng cuối cùng cũng ngăn không được giọt nước mắt mình đã kìm nén những ngày qua, từng giọt mà rơi

Dương Tử, Lăng Hạo, Khiết Đạt, Thiên cùng Tuyết Ny đứng phía sau nhìn cảnh này cũng đau lòng theo.

152. Chương 142. Hạnh Phúc.

Chương 142: Hạnh phúc.

Hạ Đồng đứng ở ô cửa sổ lớn trong phòng nhạc nhìn ra vườn hướng dương, lúc này khi lên lớp cùng Thi vô tình chạm mặt Lăng Hạo, anh bảo có chuyện muốn nói với cô, nên cô theo anh xuống đây.

-Em vốn vui vẻ hoạt bát, bây giờ lại đa sầu đa cảm, có phải vẫn còn suy nghĩ chuyện Tiểu Lạc không?-Lăng Hạo mở lời trước

-Số mệnh con người đều nằm trong tay Thượng đế, muốn đem đi là đem đi, một câu cũng không cho em nói tạm biệt.

-Em đang rất buồn, lại khóc đến cạn nước mắt, anh chỉ có cái này cho em.-Lăng Hạo nói, đưa một cây kem đến trước mặt Hạ Đồng

Hạ Đồng cầm cây kem, quay người nhìn Lăng Hạo, mỉm cười.

-Cảm ơn.

-Kem chảy hết rồi, có lẽ không còn ngon.-Lăng Hạo nhìn que kem tan đến phân nửa nói

-Không sao, miễn cưỡng cũng ăn được.

Hạ Đồng luôn nói Lăng Hạo luôn biết cách làm cô vui, quả chính xác. Lăng Hạo kể rất nhiều chuyện thú vị cho cô nghe, còn miêu tả rất sinh động, làm tâm tình Hạ Đồng vui vẻ hẳn lên, lâu lâu lại bật cười.

-Hạ Đồng, nên về lớp rồi.

Phía cửa truyền đến giọng nói, trầm ấm, tĩnh lặng, không có vui buồn, tức giận gì.

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo quay ra phía cửa, chỉ thấy Dương Tử dáng người cao lớn đứng ở cửa, bởi vì ánh sáng từ ngoài chiếu vào nên không thấy rõ mặt anh.

Anh có đang tức giận hay không?

-Hạ Đồng, em đừng nghĩ đến chuyện Tiểu Lạc nữa, sẽ không tốt cho em đâu.-Lăng Hạo nói, lại như cổ tình xoa đầu cô

-Em biết rồi.-Hạ Đồng gật đầu, đồng thời mỉm cười với anh

Dương Tử không nhịn được tiến lên, cầm lấy tay Lăng Hạo, không cho Lăng Hạo xoa đầu cô.

-Dương Tử...-Hạ Đồng gọi tên anh, linh cảm nói cô biết có chuyện không lành xảy ra

-Vào tiết học rồi, có phải cậu cũng nên về lớp không?-Dương Tử hất tay Lăng Hạo ra

-Hội trưởng, cậu cũng biết tiết sau là tiết tự học còn gì?-Lăng Hạo hời hợt đáp

-Hạ Đồng, em nên về lớp rồi.-Dương Tử nói, ánh mắt vẫn nhìn Lăng Hạo, đầy mức sát thương
-Em...-Hạ Đồng không yên tâm khi để hai anh ở đây một mình
-Em lại không ngoan rồi, trở về lớp học đi.-Dương Tử yêu chiều nhìn cô
-Hai anh... thôi được, nhưng mà cả hai anh đừng cãi nhau hay đánh nhau đó.-Hạ Đồng nhắc nhở
-Được, anh hứa với em.

Hạ Đồng do dự một lúc mới miễn cưỡng rời khỏi phòng nhạc đi về lớp.

Căn phòng nhạc chỉ còn hai người con trai, Lăng Hạo nhàn nhã ngồi xuống ghế, Dương Tử dựa người vào tường, khoanh hai tay trước ngực, lên tiếng trước:

-Đã điều tra được gì rồi?
-Người của tôi tìm được chiếc xe trên núi, đã xác minh là chiếc xe đựng Tiểu Lạc.-Lăng Hạo trầm giọng đáp
-Có tìm được người không?
-Không. Chỉ tìm được chiếc xe thôi ngoài ra thì không có gì khác.
-Xem ra có người đã chuẩn bị từ trước nên kế hoạch bày ra rất chu đáo.

Lăng Hạo im lặng, trong lòng nghĩ đến có nên nói ra chuyện Bạch Mai là bị Kim Sa Sa sai khiến hay không? Nhưng mà nói ra thì đến cả anh cũng bị liên lụy, là anh từng hợp tác với Bạch Mai, cho dù nói ra là Kim Sa Sa thì cũng không có bằng chứng là cô ta hại chết Ân Di và Tiểu Lạc.

Vẫn là tiếp tục điều tra tốt hơn.

...

Mấy ngày nay Hạ Đồng thấy Dương Tử và Lăng Hạo thường xuyên gặp nhau nói gì đó nhưng mà không bao giờ cho cô nghe hay tham gia, cô luôn thắc mắc tò mò, vì sao hai anh lại cứ gặp nhau mà không tranh cãi, hai anh hòa rồi sao? Chuyện hay anh nói là gì, vì sao không cho cô nghe?

Có phải liên quan đến cái chết của Tiểu Lạc hay không?

Hạ Đồng sau khi đi học về thay đồ xong đi xuống bếp, lại phát hiện không có ai, chị Ly cả người làm khác đều không thấy ai cả, mọi người đã đi đâu hết rồi.

-Chị Ly, mọi người đâu cả rồi?

Hạ Đồng xuống bếp lớn tiếng hỏi, nhưng đáp lại chỉ là sự im ắng.

"Bụp", đèn trong nhà đột nhiên tắt hết, Hạ Đồng nhăn trán, đừng nói tối rồi còn cúp điện nha.

Mọi người thì không có trong nhà, Dương Tử thì bảo bận việc không về sớm được, chỉ có một mình cô trong căn nhà lớn này, bây giờ lại cúp điện, không phải may mắn thế chứ?

"Happy birthday... Happy birthday... Happy birthday to you."

Ánh sáng lung linh của những chiếc nến cùng giọng hát ấm áp vang lên, Hạ Đồng bước ra, thấy Dương Tử tay cầm chiếc bánh sinh nhật, miệng hát bài Happy birthday đứng trong phòng khách, cô ngây ngẩn cả người.

-Happy birthday, sinh nhật vui vẻ Hạ Đồng.-Dương Tử đặt chiếc bánh lên bàn

Hạ Đồng nhin không được mà cười, nụ cười của sự hạnh phúc, bước đến gần anh.

-Cái này...

Cô nhìn anh, rồi nhìn chiếc bánh sinh nhật lung linh ánh nến, bên cạnh là những món ăn đầy màu sắc. Bây giờ cô mới phát hiện, phòng khách được bày trí bằng những sợi dây kim tuyến, những chiếc bóng bay ghi chữ Happy birthday, Chúc mừng sinh nhật.

-Em đừng nói hôm nay là sinh nhật em mà em cũng quên nha.-Dương Tử chấp tay phía sau, cong môi cười nói

Hôm nay là sinh nhật cô sao? Phải rồi, là hôm nay. Đạo này do chuyện của Tiểu Lạc cô quên mất sinh nhật của mình, nhưng mà sao anh lại biết?

-Sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?

-Là Thi nói anh biết. Ngay cả sinh nhật của mình em cũng quên là sao?-Dương Tử có chút quở trách

-Bởi vì em thấy nó cũng không quan trọng.

Hạ Đồng đáp, mỗi năm đến sinh nhật cô, chỉ là có một chiếc bánh nhỏ, sau đó cả đám nhỏ ở nhà tình hương bu lại hát khúc hát mừng sinh nhật, Tiểu Lạc đều vẽ một bức tranh tặng cô. Nhưng mà bây giờ, có muốn cũng không thể.

-Ngốc quá, mỗi người chỉ có một ngày này sao lại không quan trọng? Sau này mỗi năm anh đều sẽ ăn sinh nhật cùng em.

-Được.-Hạ Đồng cười tươi đáp

Dương Tử chìa tay ra, trên tay anh cầm một chiếc hộp chữ nhật màu đen, sau đó bật nắp hộp ra.

-Cái này...

Là một chiếc điện thoại đời mới, nhìn qua cũng biết là hàng mới ra còn là rất đắt. Làm sao cô có thể nhận?

-Anh một cái, em một cái.-Dương Tử nói, lấy trong túi quần mình ra một chiếc điện thoại giống như cái trong hộp

Vỏ của cô màu hồng còn của anh là màu đen. Nhìn qua là cũng biết đồ cặp.

-Nhưng mà...

Hạ Đồng khó xử, như thế chẳng khác gì lợi dụng anh cả.

-Em yên tâm, anh tặng em món quà này chắc chắn có một thứ trao đổi với em.-Dương Tử cất điện thoại của mình trở lại, rồi nhét chiếc điện thoại kia vào tay cô

Hạ Đồng khó hiểu, nhìn anh định làm gì. Dương Tử cầm chiếc chậu hoa oải hương lên, mùi hương của hoa lan tỏa khắp phòng.

Chậu hoa rất tinh tế, làm bằng thủy tinh trong suốt, đất là đất tinh thể màu xanh biển như là màu của biển cả.

-Chậu này là oải hương của Pháp nên trồng sẽ có chút khó khăn, cho nên anh giao cho em nhiệm vụ phải chăm sóc chậu oải hương Pháp này, nó sẽ là tình yêu của chúng ta, em tuyệt đối không được làm nó héo.-Dương Tử nói xong đưa chậu hoa cho cô

-Được, nó sẽ mãi tươi tốt như thế này, nó sẽ như tình yêu của chúng ta, mãi mãi không khô héo.

Vậy mà sau này cô mới biết, trồng nó đã rất khó nói chi là chăm sóc, đã héo rồi muốn tươi tốt lại cũng không được...

- - -

Mấy ngày sau cuộc sống của cô lại trở lại bình thường, mỗi ngày đến trước, tối đến thì qua phòng anh để anh ôn bài ình, mặc dù lần nào cô cũng bị anh mắng. Mỗi ngày cùng ăn cơm, cùng dắt tay nhau đi qua những con đường, bao dung nuông chiều cô, mang cho cô cảm giác an toàn, những chuỗi ngày qua như một cuốn phim, là một cuốn phim hạnh phúc không đau khổ.

Hạ Đồng đi dọc trên hành lang, tâm tình rất tốt, bởi vì tối qua Dương Tử chở cô ra vùng biển ngoại ô cùng nhau đốt pháo bông rất vui.

-Hạ Đồng vẫn khỏe chứ???

Hạ Đồng dừng chân, ngẩng đầu nhìn người con gái trước mặt mình, sau đó mỉm cười đáp:

-Em vẫn khỏe.

-Có vẻ em rất hạnh phúc?-Sa Sa ngoài mặt cười nói nhưng bên trong chứa toàn ý nghĩ xấu xa

-Vâng.-Hạ Đồng hơi ngượng, bộ cô thể hiện ra mặt lắm sao?

-Em nên nắm giữ... nếu không sẽ mất đó, mất rồi không tìm lại được đâu.-Sa Sa nói đầy ẩn ý

Hạ Đồng không hiểu lời Sa Sa nói rốt cuộc có ý gì.

-Chị chỉ nói thế thôi, em không nên để ý.-Sa Sa vỗ nhẹ vai cô

-Chị Sa Sa...

-Chị về lớp, em cũng về đi.-Sa Sa khéo môi nhếch lên sau đó bỏ đi

Hạ Đồng không biết linh cảm của mình có đúng hay không, nhưng mà lời của Sa Sa lúc này cứ như đang nhắc nhở cô, hình như Sa Sa không thích cô.

153. Chương 143. Lựa Chọn Khó Khăn.

Chương 143: Lựa chọn khó khăn.

Tối đến, như mọi ngày Hạ Đồng cầm tập vở đi qua phòng Dương Tử, cô vào đến phòng thấy Dương Tử đang đứng ở cửa sổ nghe điện thoại, mày anh nhíu lại rất chặt, khuôn mặt có vẻ rất phiền muộn khó xử, nhưng cũng có chút gì đó vui mừng.

Dương Tử thấy cô vào, thì nói với người trong kia một câu rồi tắt máy.

-Anh liên lạc với em sau, ngủ ngon.

Hạ Đồng ngồi xuống ghế đặt tập lên bàn, nở nụ cười với anh, hỏi:

-Là ai vậy? Trông anh có vẻ vui lắm?

-À chỉ là người bạn cũ, hôm qua anh cho em bài tập đã làm hết chưa?-Dương Tử hơi né tránh, ngồi đối diện cô

-Vẫn chưa hết, có bài em không hiểu? Ví dụ bài này.

Hạ Đồng đưa tập cho anh xem.

-Cái này phải làm như thế này... sau đó...

Dương Tử viết lên tập giải cho cô, ánh mắt chăm chú quan sát cô, trong lòng khẽ thở dài. Anh nên làm sao đây? Anh và cô chỉ vừa hạnh phúc một thời gian ngắn ngủi, sao lại xảy ra chuyện này chứ?

-Hạ Đồng...

-Chuyện gì vậy?-Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn anh cười

Dương Tử vươn tay ra chạm vào môi cô, nhìn nụ cười của cô, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương nó.

-Hứa với anh, sau này có xảy ra bất kì chuyện gì, cũng phải giữ lấy nụ cười như thế này.-Dương Tử nhu tình nói

-Hôm nay anh làm sao thế? Xảy ra chuyện gì sao?

Không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy rất lo lắng, ngày thường anh đâu nói những lời như thế này bao giờ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

-Không có gì cả, em đừng lo lắng, chỉ là anh muốn em mãi cười như thế này thôi.-Dương Tử đánh trống lảng đi

-Chỉ cần anh muốn thì em sẽ mãi tươi cười.-Hạ Đồng cầm tay anh đang chạm môi mình

Dương Tử nhìn cô, tâm tư khó đoán, dòng suy nghĩ trong anh phức tạp, anh nên làm sao cho đúng đây?

...

Dương Tử dừng xe trước căn biệt thự, từng tiếng sóng biển vỗ vào bờ như chạm tới tận sâu trong tim anh, cảm xúc như bị dòng nước cuốn trôi chẳng còn sót lại gì.

Dương Tử đi đến trước cửa, nhấn chuông, một lúc sau có người mở cửa.

-Quản gia.-Dương Tử gọi một tiếng

-Thiếu gia, cậu đến rồi, tối qua Ân Di điện thoại cho cậu xong thì rất vui, bảo là sáng nay chờ cậu đến ăn sáng cùng mới ăn.-bà quản gia vui mừng khi thấy anh

-Bà để cháu, cháu sẽ dứt cô ấy ăn.-Dương Tử nói, sau đó bước lên lầu

Dương Tử dừng trước một căn phòng, nhìn cánh cửa trắng tinh kia, bàn tay do dự một lúc cuối cùng cũng mở cửa ra.

Dương Tử đi vào trong, ánh mắt khẽ chấn động nhìn cô gái ngồi trên giường, vẫn khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, vì sao tim anh lại không cảm thấy ấm áp hạnh phúc như lúc đầu? Mà ngược lại còn nhức nhối thêm?

-Dương Tử... anh đến rồi.-Ân Di vui mừng gọi tên anh, không khó nhận ra sự kích động của cô

Lúc này đây, Dương Tử chẳng có lời gì để nói, bởi vì trong lòng anh đang rất rối bời.

Tối qua, anh nhận được cú điện thoại từ một số lạ, lúc đầu anh không định nghe máy nhưng người kia cũng rất kiên trì, điện đến năm sau cuộc, cuối cùng anh cũng bắt máy.

Khi mà giọng nói của người đầu dây bên kia gọi tên anh, anh đứng người đứng hai ba phút mới có thể bình tĩnh lại. Còn cho rằng mình nhầm, hóa ra là sự thật...

-Quản gia nói em đã ngủ rất lâu, trong thời gian đó anh cứ tưởng em đã chết nên cũng thay đổi. Em nghe bà kể về anh, em rất đau lòng.-Ân Di ôm lấy anh khi anh ngồi xuống cạnh cô

-Ân Di...

Dương Tử sờ tay lên mặt Ân Di, mong rằng đây chỉ là ảo ảnh, chỉ là một giấc mộng có thể mau tỉnh dậy nhưng mà chạm vào gương mặt ấm áp kia, hơi thở đều đặn nóng hổi kia, thì anh không thể lừa gạt bản thân rằng, đây chỉ là giấc mơ.

-Có phải rất nhớ em không? Anh yên tâm, em sẽ không rời xa anh nữa đâu, mãi mãi bên anh.-Ân Di ôm eo anh rất chặt, ngược đầu cười rạng rỡ nhìn anh

-Ừ.

Dương Tử thở dài rất khẽ, trong lòng đầy phiền muộn.

-Quản gia nói em chưa ăn sáng, để anh dứt em.-Dương Tử hơi đẩy Ân Di ra, cầm chén cháo lên

-Em muốn ăn cùng anh cơ.-Ân Di nũng nịu nói

-Anh đã ăn rồi, ngoan đi có được không?-Dương Tử yêu chiều nói

Sáng sớm khi rời khỏi nhà Dương Tử đã ăn sáng cùng Hạ Đồng, là đích thân cô xuống bếp mặc dù rất khó nuốt nhưng mà anh ăn lại thấy rất ngon, có lẽ là do cô làm, có lẽ là vì cô ăn cùng anh, có lẽ là nụ cười của cô mỗi sáng.

-Nhưng anh từng nói rất muốn mỗi ngày cùng em ăn sáng sao? Ba năm nay chắc anh chỉ ăn một mình thôi, bây giờ ăn cùng em được không?

-Ân Di, em còn rất yếu, nên ăn au khỏe. Đừng bướng nữa.

-Được rồi, em nghe anh.

Ân Di cũng thỏa thuận để anh dứt mình ăn. Một muỗng rồi một muỗng, đối với Ân Di đều là hạnh phúc.

-Dương Tử, em muốn về nhà Chính.

-Ân Di, em hãy khoan về.-Dương Tử đương nhiên không đồng ý

Mặc dù anh biết chuyện Ân Di chết đi sống lại không thể giấu mãi nhưng mà anh thà giấu được một ngày thì hay được một ngày, ít nhất như thế Hạ Đồng không đau khổ.

-Vì sao thế? Em muốn mau về nhà Chính có thể cùng anh như lúc trước.-Ân Di nhăn trán

-Em mới tỉnh lại, vẫn là nên nghỉ ngơi tịnh dưỡng, di chuyển sẽ không tốt, đợi em khỏe hẳn đi.-Dương Tử vội lấy lý do

-Được.

Ân Di nghe theo lời anh, anh nói cũng có lý, là anh lo lắng cho cô cả thôi.

Bây giờ, anh nên làm sao đây?

...

“Kim Sa Sa, tôi nhất định vạch trần bộ mặt của cô.”

Dòng tin nhắn ngắn ngủi cũng đủ là Sa Sa mặt tái mét không chút huyết sắc. Là ai gửi tin nhắn này? Trịnh Bạch Mai? Không thể, rõ ràng là cô ta đã chính tay đẩy Bạch Mai xuống vực thẳm trên núi, làm sao cô ta còn sống sót?

Sa Sa nhấn gọi cho số điện thoại đã gửi tin nhắn đó, đáng tiếc không có tín hiệu.

Sa Sa mím môi, nắm chặt điện thoại trong tay. Không thể để chuyện cô ta là chủ mưu của mọi chuyện cho người khác biết, đặc biệt là Dương Tử. Nếu không cô ta sẽ mất tất cả.

-Mình không thể xảy ra chuyện, Dương Tử không thể biết, Dương Tử phải là của mình.

— Cake World —

Hạ Đồng ngồi nhìn bà Khuê đối diện mình, khẽ cắn môi dưới, nếu không phải Dương Tử bắt cô đến đây rồi anh và Đình Hiên bỏ đi để hai người có chỗ nói chuyện một mình thì cô không đến đây đâu.

Nhưng mà nhìn bà Khuê, Hạ Đồng lại cảm thấy lỗi vì chuyện Tiểu Lạc.

-Nhìn sắc mặt con đã tốt hơn nhiều.-bà Khuê ánh mắt dạt dào tình mẹ nói

-Bà có vẻ tiêu tụy hơn nhiều.-Hạ Đồng đáp lại một câu

-Hạ Đồng, qua chuyện của Tiểu Lạc, mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi, mẹ không muốn phải ân hận nữa, Tiểu Lạc mẹ vẫn chưa cho nó tình cảm mẹ con, đến khi nó rời xa mẹ có ân hận cũng đã muộn, cho nên mẹ không muốn phải ân hận đối với con.

-...

Hạ Đồng im lặng chờ bà Khuê nói tiếp.

-Mẹ không cần con làm gì cả, chỉ cần con có thể gọi mẹ một tiếng mẹ, có thể để mẹ yêu thương chăm sóc con.-bà Khuê nói, giọng nghẹn ngào

-Nói cho tôi biết... ba tôi là ai?-Hạ Đồng phải rất lâu sau mới lên tiếng hỏi bà câu này

Bà Khuê không trả lời, ánh mắt phức tạp nhìn cô, mãi một lúc lâu mới run rẩy mở miệng.

-Ba con... là Mạch Gia Vĩnh.

-Mạch... Gia... Vĩnh?-cô khó khăn nói ra ba từ, từ từ khắc sâu vào đầu

Ba từ Mạch Gia Vĩnh cũng đủ làm cô có bao nhiêu cảm xúc...

-Mẹ...

Hạ Đồng chậm rãi gọi bà một tiếng mẹ, trong lời nói chất chứa bao nhiêu nhớ mong, buồn tủi.

-Hạ Đồng con... con gọi ta là mẹ rồi sao?...

Bà Khuê vui mừng đến không dám tin, lại không kìm được nước mắt, từng giọt nước mắt hạnh phúc rơi dài.

Hạ Đồng lại gọi một tiếng mẹ, đã chín năm qua, cô luôn muốn gọi tiếng này nhưng mà lại không thể, bởi vì có rào cản ngăn cô lại, không cho cô nói. Đến khi gặp lại bà, màn ngăn ấy vẫn còn, rồi khi Tiểu Lạc mất đi, bức tường ấy đã bắt đầu sụp đổ, là cô hại chết Tiểu Lạc nên đối với bà Khuê luôn ray rứt, lúc Tiểu Lạc còn sống cũng muốn mau gặp lại bà, cùng cô gọi bà một tiếng mẹ.

-Tốt quá, tốt quá rồi, gọi mẹ là tốt rồi.-bà Khuê quỳnh quáng lau nước mắt của mình, sau đó âu yếm ôm lấy cô

-Mẹ...

Hạ Đồng gọi to một tiếng mẹ nữa, ôm lấy bà Khuê mà khóc. Y như một đứa trẻ nhỏ bị mẹ la rầy mà khóc, rồi lại được mẹ dỗ dành trong lòng.

Dương Tử cùng Đình Hiền nhìn thấy hai người có thể nhìn nhận lại nhau trong lòng mừng thay cùng nhẹ nhõm.

Dương Tử cong môi cười, lại nhanh chóng hạ xuống, cô đã chấp nhận mẹ mình, có được hạnh phúc, nhưng mà sắp tới đây anh làm sao tiếp tục cho cô hạnh phúc.

Trách nhiệm của anh đối với Ân Di quá lớn, anh nợ Hạ Đồng nhưng anh càng nợ Ân Di rất nhiều.

Anh đã yêu Hạ Đồng, quên hẳn Ân Di nhưng mà bây giờ Ân Di lại còn sống, muốn quay về, suy cho cùng anh vẫn phải chịu trách nhiệm với Ân Di, nếu không vì anh, thì Ân Di đã không gặp tai nạn.

Nhưng mà làm sao anh có thể buông tay Hạ Đồng được? Con người ta khi yêu luôn luôn ích kỷ như thế, không muốn mất cái này cũng không muốn mất cái kia.

-Dương Tử, làm gì suy nghĩ dăm chiêu vậy?-Đình Hiền vỗ bả vai anh

-Không có gì. Cậu đã tìm thấy Bạch Mai chưa?-Dương Tử lảng qua chuyện khác

-Vẫn đang tìm. Nhưng...

-Nhưng tớ phải nghe cậu tin là Bạch Mai không có làm đúng không? Cậu tìm ra cô ta đi rồi muốn tớ tin thì tớ tin.-Dương Tử cắt ngang không cho Đình Hiền nói tiếp

-Chỉ tìm thấy chiếc xe trên núi, làm sao biết Bạch Mai đi đâu?

-Thế nào cũng tìm được? Không phải cậu yêu cô ta sao? Dùng thần giao cách cảm đi.

-Dương Tử...

-Nói cho vui thôi, cậu làm gì có thần giao cách cảm bằng tớ và Hạ Đồng.

-Giờ này cậu còn có tâm trạng đùa.

-Không đùa thì buồn, đùa cũng buồn. Con người thật khó hiểu.

Đình Hiền nhìn Dương Tử, hôm nay Dương Tử có vẻ rất khác lạ, hình như Dương Tử đang có chuyện xảy ra mà không thể giải quyết, rốt cục đó là gì?

- - -

-Khiết Đạt, anh nói xem, chúng ta và Dương Tử Hạ Đồng ai hạnh phúc hơn.-Thi chống cằm nhìn Khiết Đạt hỏi

-Dương Tử là chúng ta.

-Hạ Đồng nói cậu ấy cùng Dương Tử ngày nào cũng nắm tay nhau đi học, cùng nhau ăn sáng, Dương Tử thường chở cậu ấy đi chơi. Anh nói xem, hai người họ phải hạnh phúc hơn chứ?

-Nhưng chúng ta có việc hơn mấy chuyện kia của hai người họ.-Khiết Đạt cười xấu xa

-Là gì?

-Là này này...

Nói xong, Khiết Đạt dè Thi xuống giường, không chín chắn.

-Aiss... anh đừng có hờ chút lại giờ có được không? Đến lúc cưới nhau em sẽ không để mình lỗ đâu.

-Thi... trước sau vẫn cưới...

-Đó là sau này, bây giờ...

Thi nói, rồi phát tay. Khiết Đạt cũng rất nghe lời, bắt mãn ngồi dậy.

Khiết Đạt lại ngồi nép vào thành giường, trèm chắn lại.

Thi khó hiểu, hỏi anh: “Anh làm sao vậy?”

-Anh đang vắn vặt lương tâm.

-Cái gì?

-Anh cũng đang xám hối. Bản thân anh đã gây ra tội gì lại gặp em.

-Anh... Vương Khiết Đạt...-Thi nghiêng rằng, sau đó gơ cao chiếc gối quăng thẳng vào anh

Không cần nói yêu, không cần thể hiện, chỉ cần hiểu nhau, biết đối phương cần điều gì là quá đủ.

154. Chương 144. Nữ Chủ Nhân Trở Về (lên Sàn).

Chương 144: Nữ chủ nhân trở về (lên sàn).

Hạ Đồng ngồi chăm chút chậu hoa oải hương bên cửa sổ, tâm trạng không vui vẻ, mấy ngày nay Dương Tử thường xuyên không ở nhà, cả buổi tối giành thời gian để dạy cô học cũng không có, đến chín mười giờ tối anh mới quay trở về.

Cô đợi anh thì anh bảo không cần đợi anh nữa, mỗi lần anh về cô đứng trên lầu nhìn anh, anh lên cầu thang cô chạy vào phòng len lén nhìn anh vào phòng, rồi lại ngu ngốc đứng bên ngoài chờ anh tắt đèn mới an tâm về phòng.

Cô không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà anh lại không chịu nói cho cô nghe.

-Mày nói xem, Dương Tử anh ấy rốt cục đã có chuyện gì?-Hạ Đồng chống cằm nhìn chậu hoa

Hôm nay là chủ nhật mà anh cũng không ở nhà, sáng sớm đã ra khỏi nhà, cô còn không kịp cùng anh ăn sáng.

Không lẽ như người ta nói, con trai rất mau chán, chẳng lẽ anh đã chán cô rồi?

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Hạ Đồng chán nản cầm điện thoại lên nghe:

-Alo.

[...Có rảnh không?...]-Lăng Hạo đầu dây bên kia hỏi

-Anh nói xem?

[...Đang ở bên cạnh Dương Tử sao? Anh không phiền em nữa...]

-Lăng Hạo, em rất rảnh. Anh có thể đưa em đi chơi không?

[...Được, anh đến đón em...]

-Vâng.

Hạ Đồng cúp máy, buồn bã đặt chậu hoa cạnh ô cửa sổ để hứng ánh sáng mặt trời, sau đó đi thay đồ chuẩn bị.

__Ting ting...

Hạ Đồng nghe tiếng còi xe liền mở cổng chạy ra, nhìn chiếc Volkswagen mui trần, khỏe môi cong lên một đường tuyệt mỹ.

-Anh chạy tốc độ ánh sáng hay sao mà chỉ trong vòng năm phút đã đến rồi.-Hạ Đồng mở cửa lên xe ngồi, trên

-Nếu không anh bị cho leo cây sao?-Lăng Hạo trên môi duy trì nụ cười

-Được rồi, chúng ta đi đâu đây?

-Trung tâm thương mại đi.

-Được, hôm nay em nghe anh hết.

Hạ Đồng cười rục rờ dưới ánh nắng, che giấu tâm trạng thực sự của mình.

Lăng Hạo cho xe chạy đi, ánh mắt nhìn sang kính chiếu hậu nhìn cô, làm sao anh không biết cô đang buồn. Khi nghe giọng cô qua điện thoại anh đã biết, lúc gặp cô thì anh cũng biết cô đang có tâm sự.

Trung tâm thương mại là một nơi phồn hoa, lúc nào cũng tấp nập người, dù sáng trưa hay tối. Sau khi từ bãi đỗ xe đi vào trung tâm, Hạ Đồng nhìn từng tầng lầu, người ta khi buồn sẽ đi shopping mua sắm, còn cô thì đứng nhìn cho thỏa mãn.

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đi lên từng tầng lầu, xem từng món đồ, dừng lại tầng quần áo. Hạ Đồng đi tới gian áo nam, xem từng chiếc áo thun, sơ mi được treo.

-Định mua cho Dương Tử sao?

Hỏi cô câu này, Lăng Hạo cũng rất ghen. Nhìn lại bản thân mình, chỉ có thể cười mỉa.

-Không ngại khi em ướm thử người anh chứ?

Bởi vì dáng vóc của Dương Tử cũng gần giống Lăng Hạo nên nhờ anh mặc thử cũng có thể lựa được áo phù hợp với Dương Tử.

-Không sao.

Hạ Đồng chọn rất nhiều áo, nhưng đều bị Lăng Hạo không đồng ý. Cái thì anh bảo không hợp, cái thì quá lỗi thời, cái thì màu sắc quá sặc sỡ, còn có cái Dương Tử mặc sẽ không thích hợp.

-Cái này đi.

Lăng Hạo lấy ra một chiếc áo sơ mi đen là loại mới ra của năm nay, kiểu dáng đều rất đẹp mắt, Dương Tử mặc vào chắc chắn rất hợp.

-Vậy mua cái này đi.

Hạ Đồng nhìn đã thấy thích, lập tức chọn.

-Vậy để tôi gói lại giúp cô.

Cô bán hàng vui vẻ cầm chiếc áo cô chọn, sau đó để vào gói đồ.

Hạ Đồng sau khi tính tiền cầm gói đồ cùng Lăng Hạo rời khỏi tầng quần áo, vừa đúng lúc phía sau có hai người đi đến.

-Dương Tử, vào này đi.-Ân Di kéo tay Dương Tử vào trong

Ân Di đi đến khu quần áo nam, vẫn là chọn áo phù hợp với Dương Tử.

-Anh thấy cái này hợp không?

Ân Di cầm chiếc áo sơ mi trắng lên hỏi anh.

-Em thấy đẹp thì là đẹp.

Dương Tử cười rất gượng, tâm tư đã đi chỗ khác.

-Cái này thì sao?-Ân Di lấy ra chiếc áo khác

-Rất đẹp.

-Dương Tử, anh làm sao thế?-Ân Di không vui

-Em thấy thích thì mua đi, anh thì sao cũng được.

Ân Di xụ mặt, mặc dù thời gian gần đây lúc nào anh cũng dành cho cô nhưng mà tâm trí anh luôn không ở chỗ cô. Anh không còn như trước, anh cũng quan tâm cô nhưng cách quan tâm của anh là đối với người em gái.

Không lẽ anh không còn yêu cô?

-Mua cái này đi.

Ân Di đưa cho cô bán hàng một chiếc áo sơ mi đen kiểu thịnh hành năm nay.

-Cô thật khéo chọn, lúc này có một cặp nam nữ vừa mua chiếc áo này, bạn trai cô chắc chắn mặc rất hợp.

-Cô thật khéo nói.-Ân Di tâm trạng lại trở nên vui vẻ

-Để tôi gói lại.

Ân Di cầm túi đồ khoác tay Dương Tử đi khỏi tầng quần áo, Ân Di luôn muốn quay về nhà Chính nhưng mà Dương Tử luôn từ chối, biện lí do này nọ. Cô thật không hiểu, rốt cục ở nhà Chính có gì mà anh không cho cô trở về.

Dương Tử phiền muộn đi theo Ân Di, mấy ngày nay anh đã rất lạnh nhạt với Hạ Đồng rồi, định hôm nay chủ nhật sẽ chở cô đi chơi để bù đắp những ngày qua không ngờ Ân Di lại đòi anh dẫn đi mua đồ.

Anh đã rất phiền chuyện tìm tung tích của Bạch Mai, bây giờ lại là chuyện của Ân Di. Anh chỉ muốn quay về nhà Chính, ôm lấy Hạ Đồng trong lòng, ở bên Hạ Đồng bao giờ anh cũng thấy bình yên.

Khu thức ăn, Hạ Đồng chọn bột làm bánh, trứng gà, kem tươi lạnh, dâu, kiwi, cherry... nói chung toàn những thứ để làm bánh.

-Hạ Đồng, anh khuyên em nên trả lại hết đi.-Lăng Hạo cầm bột làm bánh quăng lại trên giá

-Anh đừng xem thường em chứ? Sức mạnh của tình yêu mãnh liệt lắm.-Hạ Đồng héch mặt lấy lại bột bỏ vào giỏ

-Bây giờ anh lại cảm thấy tội nghiệp Dương Tử.

-Xì, bắt quá em chia anh phân nửa, để anh cũng tội nghiệp như Dương Tử.-Hạ Đồng bĩu môi

Lăng Hạo khóe môi giãn giựt, miệng nói thế mà lòng lại khác. Anh thật sự rất ghen tị, ghen tị với Dương Tử...

Quầy hàng bên cạnh, Ân Di đang chọn trái cây cùng Dương Tử.

-Em đã mua đồ làm cơm rang trứng rồi, anh muốn ăn trái cây nào sau bữa cơm?-Ân Di vừa lựa trái cây vừa hỏi anh

-Có thể anh không ăn cơm cùng em được, anh phải về nhà Chính.

-Em về nhà Chính làm cho anh được mà.

-Không được, em vẫn chưa khỏe.

-Lần nào mà nhà chẳng nói vậy? Có phải anh giấu con gái ở nhà không?-Ân Di chỉ mặt anh, ánh mắt híp lại

-Anh... em đừng nghĩ bậy bạ.-Dương Tử bối rối

-Xem anh kìa, em nói giỡn thôi mà. Em không tin anh có cô nào khác ngoài em.-Ân Di bật cười, tiếp tục lựa trái cây

-Ừ.

Dương Tử hai tay nắm chặt, rất muốn nói rõ với Ân Di, nhưng mà không thể mở lời. Anh yêu Hạ Đồng, đối với Ân Di chỉ là trách nhiệm, nhưng mà anh không thể làm Ân Di thêm tổn thương, anh lại càng không muốn Hạ Đồng đau khổ thêm.

Anh nên làm sao cho thỏa đáng đây???????

-Lăng Hạo, anh xem, liệu Dương Tử có thích ăn táo không?

Một giọng nữ vang lên khá lớn, Dương Tử giật mình khi nhận ra giọng nói này.

-Dương Tử, hình như có người vừa nhắc tên anh và anh Lăng Hạo? Chẳng lẽ anh Lăng Hạo cũng ở đây? Thế thì tốt quá, em đang muốn gặp anh ấy, chắc anh ấy bắt ngờ lắm.

Ân Di nghe được, muốn đi về phía phát ra giọng nói.

-Em nghe nhầm rồi, anh đột nhiên muốn mua cravat, em đi xuống tầng quần áo với anh đi.-Dương Tử vội kéo cô đi

-Hả? Nhưng em chưa lựa xong.

-Lát chúng ta lên lựa sau. Đây thôi.-Dương Tử gấp như trời sắp tối nơi, liền kéo Ân Di đi, bỏ cả xe đựng đồ ở đó

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đến khu trái cây, thấy xe hàng ở đó, hiếu kì nhìn xe đồ.

-A, có người chọn áo giống chúng ta kìa.

-Là trùng hợp, kệ người ta đi, em lo chọn đồ của em kìa.-Lăng Hạo không chú tâm, giúp cô lựa trái cây

Khoảng mười phút sau, Dương Tử mới dẫn Ân Di quay lại tầng thức ăn, lấy xe đồ tính tiền để cô bán hàng gói lại.

Lại gấp gáp thúc giục Ân Di trở về biệt thự.

Nhưng mà có lẽ ông trời đã sắp xếp, đã muốn cho gặp cho dù trốn thế nào cũng không kịp.

Dương Tử nắm tay Ân Di đi ra thang máy, khẩn trương đi qua đại sảnh, ai mà ngờ lại chạm mặt Hạ Đồng. Đáng lẽ Hạ Đồng đã ra tới bãi đậu xe, lại sức nhớ bỏ quên đồ ở quầy thức ăn liền quay ngược trở lại. Không ngờ nhìn thấy cảnh này.

Hạ Đồng cầm gói đồ trên tay, nhìn hai người đối diện mình rồi nhìn bàn tay Dương Tử đang nắm tay Ân Di, ngây ngẩn một lúc.

Đến cả Lăng Hạo cũng khó tin, cho rằng là nhầm lẫn.

Đây... đây chẳng phải, là Ân Di sao?

Ân Di, vẫn còn sống !??Zing Blog

155. Chương 145. Cô Tin.

Chương 145: Cô tin.

Ân Di... cô ấy vẫn còn sống???

Hạ Đồng nhìn Ân Di cười rạng rỡ khoác tay Dương Tử, trong lòng dâng lên một hồi chua xót, trái tim vô cùng đau đớn.

Hóa ra những ngày gần đây anh không thể bên cạnh cô, là vì ở bên cạnh Ân Di.

Mây thật ngốc, mỗi ngày đều ngồi chờ đợi anh, mỗi ngày muốn cùng anh ăn bữa cơm, nhưng mà trong lúc mây ở nhà mòn mỏi chờ, trong lúc mây ăn cơm một mình, thì anh đang vui vẻ bên cô ấy.

-Lăng Hạo, là anh sao? Có phải thấy em anh bất ngờ lắm không?-Ân Di thấy Lăng Hạo vui vẻ nói

-Phải, rất bất ngờ... không phải...-Lăng Hạo chưa thể bình tĩnh lại được

Rõ ràng ba năm trước vụ tai nạn ca nô không tìm được Ân Di, cảnh sát cũng nói khả năng sống rất khó, vậy thì vì sao...?

-Lăng Hạo, anh muốn em chết lắm sao? Bây giờ em quay về rồi, mọi hiểu lầm giữa hai anh cũng hóa giải đi, như lúc trước đều là bạn có được không?

Ân Di khoác tay Dương Tử rồi tay kia khoác tay Lăng Hạo, dáng người nhỏ bé của Ân Di đứng giữa hai anh, gương mặt xinh xắn rạng rỡ nụ cười.

Hạ Đồng nhìn cả ba, gục đầu nhìn mặt đất, Ân Di vẫn còn sống, Ân Di đã quay về. Lâm Hạ Đồng cô mất hết rồi, tình yêu tình bạn đều mất. Chỉ ấy lấy hết rồi, chẳng còn gì dành cho cô.

Lâm Hạ Đồng, mây thật đáng thương. Mây là đứa đáng thương nhất!!!

Dương Tử nhìn Hạ Đồng, ánh mắt khó xử cùng đau buồn, vì sao lại thành ra thế này? Trách nhiệm quá lớn, làm anh cảm thấy rất mệt mỏi, nhiều lần muốn ở chỗ Ân Di chạy về nhà Chính, ôm lấy Hạ Đồng, chỉ thế thôi, nhưng anh lại không thể.

Ân Di ngược nhìn Dương Tử, thấy anh nhìn Hạ Đồng, ánh mắt không đơn thuần là nhìn mà ánh mắt anh chất chứa biết bao cảm xúc. Ân Di nghiêng đầu nhìn Hạ Đồng cũng thầm đánh giá.

Nhìn cô gái này, từ trên đến dưới đều không có gì nổi bật, rất là bình thường. Nếu so sánh giữa cô gái này với cô thì cô chắc hẳn xinh đẹp hơn.

Nhưng mà sao ánh mắt Dương Tử nhìn cô gái ấy lại khác lạ như thế, không phải dùng ánh mắt anh nhìn Ân Di bây giờ, mà là ánh mắt của ba năm về trước.

Không lẽ... !???

-Cô ấy, là bạn anh sao?-Ân Di hướng về Hạ Đồng hỏi

Dương Tử hơi im lặng, cuối cùng cũng nói một tiếng: “Phải”. Thật ra anh muốn nói, cô ấy là Hạ Đồng, người con gái hiện tại anh yêu nhất.

Có thể người khác nhìn vào sẽ nói anh tham lam hoặc phụ bạc. Anh chấp nhận, anh ở bên Ân Di thời điểm này hoàn toàn vì trách nhiệm với cô, còn ở bên Hạ Đồng là vì tình yêu thực sự. Có thể ba năm trước anh yêu Ân Di sâu đậm, đến không thể quên được. Nhưng ba năm sau, Hạ Đồng đã từng bước thay thế Ân Di, làm tim anh lại biết đau nhói, biết vì một người mà đập mạnh mẽ.

-Xin chào, tôi là Huỳnh Ân Di.-Ân Di buông tay hai anh ra, tiến lên đứng trước mặt Hạ Đồng

Hạ Đồng ngẩng cao đầu nhìn Ân Di, quả thật là rất xinh đẹp. Đến cả Hạ Đồng còn phải ghen tị với vẻ đẹp của Ân Di, một nét đẹp hiền hòa, khuôn mặt hoàn mỹ, xinh đẹp mà tao nhã, gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn sáng long lanh như nước hồ mùa thu, mái tóc dài bồng bênh xoăn nhẹ càng làm vẻ đẹp dịu dàng được tôn lên, đôi môi anh đào hiện lên nụ cười tươi rói.

Lâm Hạ Đồng cô không thể nào sánh bằng với Ân Di!!! Cô là một con vịt xấu xí, còn Ân Di là một con thiên nga đẹp lộng lẫy!!!

156. Chương 146. Sự Thật Phơi Bày.

Chương 146: Sự thật phơi bày.

Sáng sớm Hạ Đồng tỉnh dậy sau giấc ngủ rất ngon, tối qua cô mơ một giấc mơ rất đẹp, đẹp đến cô không muốn tỉnh dậy. Hạ Đồng nhìn Dương Tử đang ngủ say, khuôn mặt của anh luôn hoàn hảo dù ở mọi góc cạnh.

Lúc anh ngủ say, cứ như một đứa trẻ lớn không lo lắng ưu phiền.

Hôm qua hai người bọn họ cứ như sống trong một thế giới riêng chỉ có cô và anh, không ai chen vào, không ai ngăn cấm.

Hạ Đồng quý quái cười, cầm lọn tóc quơ quơ ở mũi anh.

Dương Tử nhăn trán, mở mắt ra, nhìn thấy cô làm mặt quỷ nhìn anh.

Hạ Đồng cười đến híp mắt, sau đó nhanh chóng chui ra khỏi chăn đi xuống giường.

Nhưng mà đi chưa đến ba bước đã bị anh kéo lại nằm lên giường.

-Dám phá anh?

Dương Tử anh sao lại để cô chọc phá mà không làm gì được, lập tức phản công bằng cách cù lét cô.

-Haha... Dương Tử... dừng lại đi... haha...-Hạ Đồng uốn éo mong thoát khỏi ma trảo của anh

-Xem em còn dám hay không?-Dương Tử không dừng lại

-Haha... em sai rồi... không dám nữa... dừng lại đi...

Hạ Đồng bị anh cù nhột đến cười chảy ra nước mắt.

Trong phòng rộn rã tiếng cười, sau đó thay đồ xuống nhà cùng nhau ăn sáng, lại cùng nhau đến trường.

Hạ Đồng vào lớp, khuôn mặt hồng hào tràn ngập sức sống, ngồi vào bàn lại thấy Thi nhìn mình.

-Mặt mình dính gì sao?-Hạ Đồng chớp mắt hỏi

-Không, thấy cậu hôm nay có vẻ vui vẻ hơn mọi ngày.-Thi tủm tỉm cười

-Vậy sao?

-Chắc lại cùng Dương Tử âu yếm, ân ái suốt ngày bên nhau rồi.

-Cậu và Khiết Đạt cũng thế thôi.

-Làm sao bằng hai người.

Hạ Đồng bị nói không thể phản bác, đành ngậm miệng.

.

Giờ ra về, Hạ Đồng cùng Thi dọn tập vở đi về, trên đường đi lại gặp Sa Sa. Hạ Đồng vui vẻ nói: “Chào chị.”

-Đang về sao? Dương Tử đâu?-Sa Sa hơi nâng khóe miệng

-Anh ấy đang đợi em bên dưới.-Hạ Đồng đáp

-Có thể nói chuyện với chị một lát được không?

-Dạ được. Thi, cậu về trước đi, lát mình về sau.

-Nhanh lên nha, Dương Tử đang đợi cậu đó.

Thi nói nhìn Hạ Đồng đi theo Sa Sa, rồi tiếp tục đi.

_Lộp cộp lộp cộp

Tiếng bước chân của ai đó rất vội vang lên khắp dãy hành lang, Thi nhìn Dương Tử gấp gấp chạy đến, không khỏi nhủ mày.

Tên này đừng nói mới xa Hạ Đồng chút xíu lại nhớ Hạ Đồng nha!??

-Hạ Đồng đâu rồi?-Dương Tử khẩn trương vịn vai Thi hỏi

-Vừa... vừa đi với chị Sa Sa.-Thi chỉ về phía hai người họ vừa đi

-Cái gì? Lập tức bảo Khiết Đạt theo định vị điện thoại đi theo tôi.

Nói xong thì người cũng đã chạy đi mất.

Thi chau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng, cũng không dám chậm trễ liền nghe theo lời Dương Tử.

Dương Tử chạy tới lối thoát hiểm thì thấy cặp Hạ Đồng nằm trên nền đất, linh tính nói anh biết đã có chuyện chẳng lành.

-Hạ Đồng, một lần là quá đủ, lần này em không được xảy ra chuyện nữa.

Lúc này Đinh Hiền điện thoại cho anh, bảo đã tìm thấy Bạch Mai, Bạch Mai cũng đã thú nhận là có người sai khiến muốn cô ta giết chết Hạ Đồng, là Kim Sa Sa. Anh thật sự không tin, Sa Sa lại có thể dễ dàng giết người.

Dương Tử lần theo dấu chân đuổi theo Sa Sa, lại có điện thoại đến liền nghe:

-Alo.

[...Có chuyện muốn nói với cậu...]-Lăng Hạo nói

-Nói.

[...Có chuyện gì sao? Hình như cậu đang rất gấp...]

-Là Kim Sa Sa sai khiến Bạch Mai, lúc này Hạ Đồng đã đi theo cô ta.

[...Cái gì?...]

-Không có thời gian đâu, có gì cậu nói đi.

[...Ân Di nói với tôi, là Kim Sa Sa cho cô ấy uống thuốc mê rồi xô cô ấy xuống biển dần ra màn chòm ca nô...]

-Chết tiệt, chúng ta lại bị cô ta làm quay như chong chóng.

[...Cậu đi tìm Hạ Đồng, tôi cùng Ân Di và mọi người sẽ theo định vị điện thoại tìm...]

Dương Tử ừ một tiếng rồi cúp máy. Kim Sa Sa, cô đã làm Ân Di chết một lần, bây giờ lại muốn hại Hạ Đồng, làm Tiểu Lạc chết, mạng của cô không trả nổi đâu.

.

Sa Sa đẩy Hạ Đồng vào căn nhà kho ở khu B, ánh mắt sắc sảo đầy hiểm ác.

-Chị Sa Sa...

Hạ Đồng hoảng loạn nhìn Sa Sa.

-Mày có biết, mày rất may mắn không? Nhiều lần thoát chết, thật là khâm phục.-Sa Sa nói, ánh mắt độc ác

-Em...

Hạ Đồng hoàn toàn không biết gì, một lát sau mới hiểu mọi chuyện.

-Là chị là người muốn giết tôi? Là chị sai khiến Bạch Mai? Là chị hại chết Tiểu Lạc?-Hạ Đồng kinh hoảng

-Bây giờ mới biết, có muộn không?-Sa Sa nhếch mép

-Chị... tôi đã làm gì chị mà chị phải giết chết tôi? Còn định chết Tiểu Lạc?-Hạ Đồng mắt bình tĩnh nhào tới nắm hai tay Sa Sa

_Bóp

Sa Sa hung hăng tát cô một cái, Hạ Đồng choáng váng ôm má mình.

Hạ Đồng cắn môi, nhìn Sa Sa, đều là thất vọng. Cô xem Sa Sa như người chị, bản thân cũng tin tưởng Sa Sa, cho rằng Sa Sa cũng xem cô là đứa em gái, vậy mà người nhiều lần dồn cô vào đường chết đều là chị ta.

-Mày biết tao yêu Dương Tử mà còn yêu anh ấy? Dương Tử sao lại yêu mày? Đứa vừa xấu xí vừa nghèo hèn, tao thì có gì không tốt? Vì sao mày dành Dương Tử đi hả? Hết Huỳnh Ân Di rồi tới mày.-Sa Sa bậm môi, cay nghiệt nói

-Nếu chị muốn giết tôi thì cứ nhắm vào tôi, Tiểu Lạc vô tội, tại sao chị lại đụng chết nó?

Hạ Đồng thật sự kinh sợ người con gái trước mặt, chị ta đã điên rồi, vì Dương Tử mà có thể giết chết người.

-Thằng nhỏ đó chết, đều là tại mày. Nếu mày đứng giữa đường không đi vào lề đường thì người chết đã là mày. Mày có biết từ khi mày xuất hiện tao đã rất ghét mày, tao yêu Dương Tử chỉ vì mày mà anh ấy không để ý đến tôi. Tao phải giết chết mày...

-Chị điên thật rồi. Dương Tử chỉ xem chị là bạn...

-Không phải... nếu mày và con Ân Di kia không xuất hiện thì tao và anh ấy đã hạnh phúc bên nhau.-Sa Sa hét lên, hung ác nhìn cô

-Là cô đứng sau mọi chuyện, người hại chết Ân Di và Hạ Đồng đều là cô?

Phía sau vang lên giọng nói, lạnh lẽo cùng nguy hiểm, trong lời nói còn có tức giận.

-Dương... Tử...

Sa Sa bàng hoàng khi Dương Tử xuất hiện.

Hạ Đồng chạy lên muốn chạy về phía Dương Tử nhưng bị Sa Sa tóm lại.

-Mau thả Hạ Đồng ra.-Dương Tử sắc lạnh tiến lên, lời nói không mang cảm xúc nào

-Không, chính nó đã làm anh không yêu em, nó đáng chết...-Sa Sa nói đồng thời trong tay có một khẩu súng đưa lên đặt ngay đầu Hạ Đồng

-Tôi cần bản chưa hề yêu cô, lúc nhỏ, bây giờ và sau này cũng vậy.-Dương Tử tuyệt tình nói, thấy Sa Sa rút súng cũng đứng lại không dám tiến lên

-Không phải... từ nhỏ em đã yêu anh, anh cũng từng vui vẻ nói chuyện đùa giỡn với em, nhưng từ lúc mười tuổi anh đã rất ít nói chuyện với em, rồi khi Huỳnh Ân Di xuất hiện anh lại càng xa cách. Khó khăn lắm Huỳnh Ân Di mới chết, nhưng lại xuất hiện một Lâm Hạ Đồng.

-Kim Sa Sa, không phải là vì hai cô ấy mà tôi xa cách cô, đều là vì cô, cô thay đổi quá nhiều. Cô lại có thể độc ác mà giết người.

-Đều vì anh cả, nếu hai đứa nó không chết, em sẽ mất anh, anh là của em, em không cho phép ai bên cạnh anh.

Sa Sa tức giận hét, kề sát súng vào đầu cô hơn như muốn bóp cò.

-Kim Sa Sa, chị còn ngây biện.

Lại có giọng nói khác vang lên, đám người bước vào. Bạch Mai là người lên tiếng lúc này, chỉ là lại đeo khẩu trang không tháo ra.

-Cô hại chết tôi, mà còn nói nghe hay như thế. Kim Sa Sa có phải kinh ngạc khi thấy tôi vẫn có thể đứng đây nói chuyện với cô không?-Ân Di lên tiếng thứ hai, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn Sa Sa

-Mày... mày sao lại còn sống? Hai đứa mày...

Sa Sa nhất thời hoảng loạn khi thấy Bạch Mai cùng Ân Di còn sống.

-Đã đến lúc cô chịu trừng trị rồi.-Khiết Đạt nói, thật sự không dám tin Sa Sa lại là con người như thế

Từ nhỏ nhóm người bọn họ đã cùng nhau lớn nhau, nhưng chỉ có Sa Sa là con gái. Bọn họ không nghĩ lớn lên cô ta lại thay đổi như thế, là thay đổi không còn nhận ra.

-Haha... nếu hôm nay tôi không ra khỏi nơi này thì Lâm Hạ Đồng đừng hòng sống.-Sa Sa cười như điên, muốn bóp cò

-Khoan đã. Nếu cô bắn chết Hạ Đồng thì Dương Tử cũng không yêu cô, hay là thế này tôi và cô cùng hợp tác, chỉ cần cô có được Dương Tử, tôi có được Hạ Đồng. Đám người bọn họ chúng ta cùng giải quyết.

Lăng Hạo thấy Sa Sa tay đã bóp cò, chỉ cần một chút thì mạng sống của Hạ Đồng sẽ nguy hiểm, liền lên tiếng.

-Lăng Hạo, không phải cậu muốn làm một người nhu nhược sao? Muốn nhường Lâm Hạ Đồng cho Dương Tử còn gì?-Sa Sa cảnh giác

-Tôi suy nghĩ kĩ rồi, tôi nhường Hạ Đồng cho Dương Tử lại thấy rất khó chịu, tôi không muốn nhường bộ nữa, tôi sẽ giành lấy Hạ Đồng, cô là người đáng để tôi hợp tác.-Lăng Hạo chậm rãi từng bước tiến về phía Sa Sa

-Làm sao tôi tin anh?

-Dựa vào tôi yêu Hạ Đồng, không muốn nhìn em ấy hạnh phúc bên Dương Tử. Cho dù cô giết chết Dương Tử cậu ta chưa chắc đã yêu cô, chỉ bằng cứ cùng tôi hợp tác.-Lăng Hạo đã đứng gần Sa Sa, nhìn khẩu súng của cô ta

Hạ Đồng nhú mày nhìn Lăng Hạo, lại thấy anh nháy mắt với mình, chợt hiểu ra mọi chuyện.

-Lăng Hạo, thì ra cậu là người như vậy?

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy Lăng Hạo là kẻ phản bội, lại cùng Kim Sa Sa hợp tác, nhưng đám người bọn họ lại không cho rằng là thế, chắc chắn là Lăng Hạo muốn gạt Kim Sa Sa.

Ân Di đứng nhìn Dương Tử, thấy anh đang lo lắng nhìn Hạ Đồng, Ân Di cho dù không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người họ nhưng nghe những gì Sa Sa nói lúc nãy cùng thái độ của anh cũng đủ làm Ân Di hiểu ra.

Thì ra cô gái Hạ Đồng đó không phải bạn gái của Lăng Hạo, mà là của Dương Tử. Khó trách hôm qua cô gái đó chạy đi Dương Tử liền đuổi theo, cũng không quay lại tìm Ân Di.

-Cô đưa súng cho tôi, tôi sẽ giết chết đám người ở đây, rồi hai chúng ta sẽ có thứ chúng ta muốn.-Lăng Hạo giờ tay muốn lấy khẩu súng

Đột nhiên Sa Sa giật khẩu súng lại không cho Lăng Hạo lấy, rồi chìa về phía anh.

Tất cả đều hồi hộp...

-Đừng hòng gạt tôi.-Sa Sa hét lên, sau đó nhấn cò “pằng” một tiếng cũng may Lăng Hạo phản ứng nhanh né kịp

Nếu không anh đã đi quy tiên rồi...

-Tin tôi, không phải cô muốn tôi hợp tác cùng cô sao?-Lăng Hạo hòa hoãn nói

Sa Sa lưỡng lự, nửa tin nửa ngờ, dù sao Lăng Hạo cũng từng hợp tác với cô ta, nên cũng làm cô ta tin tưởng phần nữa.

Lăng Hạo thấy Sa Sa đã gần tin tưởng mình nhân cơ hội liền cướp khẩu súng trong tay cô ta.

Đồng thời Dương Tử tiến lên kéo Hạ Đồng thoát khỏi tay cô ta.

-Lăng Hạo cậu làm gì thế? Trả súng cho tôi.

Không súng, không con tin, trong lòng Sa Sa hoảng loạn.

-Sa Sa cô chịu trôi đi, cô không thoát được đâu.-Lăng Hạo nói, giờ khẩu súng lên chìa thẳng vào Sa Sa

-Lăng Hạo cậu gạt tôi.-Sa Sa tức giận rống lên

-Đừng nói nữa, bắt cô ta đi.

-Bắt tôi? Đừng hòng, có chết thì Lâm Hạ Đồng cũng phải chết theo tôi.

Sa Sa bây giờ đã không còn lí trí, độc ác rút trong tay áo ra một con dao, sau đó giơ thẳng chạy về phía Hạ Đồng.

Hạ Đồng mở to mắt nhìn, khi Sa Sa đã chạy gần tới cô, con dao như chỉ còn chút nữa là đâm thẳng vào tim cô thì “pằng” một tiếng, cô chỉ kịp nhìn thấy Sa Sa vẽ mặt vừa kinh hoàng vừa đau đớn đã bị Dương Tử phía sau dùng tay bịt mắt cô lại không cho cô nhìn.

Lại “pằng” một tiếng, thời gian như ngưng lại, Hạ Đồng không cần suy nghĩ cũng đủ biết phát súng đó bắn ai.

Một lúc sau, Dương Tử mới buông tay xuống, Hạ Đồng trừng mắt nhìn Sa Sa nằm trong vũng máu, ánh mắt cô ta mở to nhìn trần trần cô như đang oán trách cô, trông rất đáng sợ.

-A...

Hạ Đồng kinh hoàng, mặt không còn huyết sắc sợ hãi vùi đầu vào ngực Dương Tử

-Không sao, không sao rồi. Sẽ không ai làm hại em nữa.

Dương Tử vỗ vỗ bờ vai gầy đang run rẩy của cô.

Ánh mắt Ân Di nhìn hai người đang ôm nhau, trong lòng cười chát chúa. Hóa ra là thế!!!

157. Chương 147. Tuyên Chiến.

Chương 147: Tuyên chiến.

Cái chết của Sa Sa làm Kim Điền phẫn nộ vô cùng, ông ta bắt chủ tịch Dương cùng chủ tịch Lăng phải giải thích cho rõ ràng, phải bắt Dương Tử cùng Lăng Hạo chịu trừng trị thích đáng.

Hạ Đồng cầm tờ báo trên tay, toàn bộ đều nói về cái chết của con gái của Kim Điền, chủ tịch tập đoàn Kim Thị - Kim Sa Sa.

Nếu cả hai người ông của hai anh để cháu trai được cưng chiều nhất của mình bị cảnh sát bắt thì làm sao được, đương nhiên cũng phải nói lí lẽ, chỉ là Kim Điền không nói lí.

Qua ba ngày, mọi chuyện cũng giải quyết ổn thỏa, nhân chứng vật chứng đều có đủ chứng minh là Sa Sa gây sự trước, nhiều lần hại chết Hạ Đồng còn làm hại Ân Di “chết” ba năm, Kim Điền không phục, đưa ra tòa, mà chủ tòa chỉ tin chứng cứ, vả lại thế lực hai tập đoàn Thiên Tử và Lăng Vương hùng mạnh như thế, cho dù là hai anh sai cũng phải làm cho đúng.

Chủ tòa đưa ra phán xét cuối cùng, Kim Sa Sa tích trữ súng trong người đồng thời nhiều lần muốn giết người, đụng chết Tiểu Lạc, vì không cam tâm nên tìm Hạ Đồng trả thù, vì muốn bảo vệ nạn nhân, nên Lăng Hạo mới nổ súng cho nên cái chết của cô ta có thể xem là không cố ý.

Dương Tử cùng Lăng Hạo không có tội, được trả tự do.

Qua chuyện lần này, Hạ Đồng càng trân trọng bản thân mình cùng trân trọng những người xung quanh, mọi chuyện đến rất bất ngờ, khó mà trở tay kịp, cũng như cái chết của Tiểu Lạc dạy cho cô không nên cứ nghĩ bản thân có rồi sẽ không mất, chỉ là chưa mất thôi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, mọi người vì muốn đãi tiệc ăn mừng nên tổ chức một buổi tiệc nhỏ ở hoa viên nhà Chính. Buổi tối trời đầy sao, không khí thoáng đãng, những chiếc bàn tròn được trải khăn trắng tinh, bàn buffet, bàn toàn những loại rượu hảo hạn cùng ánh nến sáng lung linh.

Mùi hương cây cỏ cùng hoa tỏa ngát cả khu vườn.

Hạ Đồng mặc bộ váy trắng đơn giản, tóc thắt bím buộc nơ, khuôn mặt bầu bĩnh, rạng rỡ nụ cười, một vẻ đẹp giản dị mộc mà đáng chú ý đến.

Hạ Đồng nhìn Thi và Khiết Đạt vui vẻ nướng đồ nướng, lại thấy Thiên và Tuyết Ny vui vẻ cầm ly rượu vừa nói chuyện cười đùa lại vừa ân ái hạnh phúc quấn quýt bên nhau.

Lại thấy Bạch Mai khoác tay Đình Hiền từ ngoài đi vào, cả hai khuôn mặt đều sáng lạng hạnh phúc.

Sau mọi chuyện, Đình Hiền cũng nói rõ tình cảm với Bạch Mai, lúc đầu Bạch Mai không đồng ý bởi vì khi Sa Sa đẩy Bạch Mai xuống vực thì mặt Bạch Mai cũng bị thương tích để lại sẹo rất đáng sợ, nhưng Đình Hiền không quan tâm, một lòng quan tâm Bạch Mai còn chi ra một số tiền giúp công ty ba Bạch Mai còn đưa Bạch Mai sang Mỹ cấy ghép da, làm mất vết sẹo.

Bạch Mai đương nhiên cảm động, đồng ý làm bạn gái Đình Hiền ngay, bây giờ hai bọn họ rất hạnh phúc.

Hạ Đồng lại cảm thấy buồn trong lòng, bây giờ Ân Di quay về rồi, có phải Dương Tử cũng rời xa cô không?

Hạ Đồng thở dài một cái, thuận tay cầm ly rượu táo trên bàn uống một ngụm.

Lâm Hạ Đồng mày suy nghĩ gì chứ? Ân Di vừa xinh đẹp, lại hiền lành, nếu là Dương Tử cũng phải chọn Ân Di.

-Ly rượu táo có gì bên trong sao mà em nhìn dữ vậy?

Bên tai truyền đến giọng nói, Hạ Đồng giật mình, nghiêng đầu nhìn Dương Tử.

-Không có, đang suy nghĩ chuyện trọng đại.-Hạ Đồng lại thở dài

-Có phải là anh không?-Dương Tử đứng thẳng người lại

-Không phải.

-Chuyện trọng đại mà không phải là anh thì là gì? Nói, hay là em đang nghĩ đến thằng nào khác anh?-Dương Tử vẻ mặt rất buồn cười, hình như đang ghen

-Phi... ngoài anh ra thì còn thằng nào nữa? Chỉ giỏi suy viễn.-Hạ Đồng bị anh chọc phì cười

-Anh biết Hạ Đồng của anh rất ngoan mà. Tối nay anh dạy em học nhé, coi như quà.

-Không phải anh chứ?-Hạ Đồng đỏ khốc đỏ cười

-Top 50 em tưởng dễ sao? Vả lại... ngày nào cũng dạy em thì anh sẽ có nhiều cơ hội được ngủ chung giường với em.

-Anh...

Hạ Đồng không ngờ anh lại có thể lưu manh như thế, bị anh nói không thể cãi được, chỉ dùng cù chỏ thực nhẹ anh coi như trừng phạt.

Ân Di từ trong nhà Chính đi ra khuôn viên, Ân Di mặc bộ váy liền trễ trung, phần áo màu trắng, phần váy màu xanh đen, ngắn cách phần áo và váy là một chiếc thắt lưng nhỏ màu đen, cổ áo kiểu tròn, tay áo dài vừa đến khuỷu tay, váy trơn dài đến đầu gối. Điểm thêm là trang sức đơn giản, khuôn mặt trang điểm nhẹ thu hút, mái tóc quấn nhẹ được thả tự do.

Khí chất tao nhã, sang trọng đều được toát lên, vẻ đẹp dịu dàng hài hòa với thiên nhiên, vẻ đẹp của Ân Di vừa đoan trang vừa sang trọng không kiêu sa diễm lệ. Như một tiên nữ hạ phàm...

Hạ Đồng nhìn Ân Di, rồi nhìn bản thân mình, Ân Di cái gì cũng hoàn hảo, khuôn mặt tính tình, cả đường cong cơ thể, còn cô cái gì cũng xấu hơn.

Ân Di hướng tới Dương Tử, đôi môi phủ lớp son bóng màu hồng cong lên một đường tuyệt mỹ.

-Dương Tử... nhảy một bản cùng em chứ?-Ân Di đề nghị

-Rất hân hạnh.-Dương Tử gấp người một tay chấp sau lưng, tay còn lại chìa ra trước mặt Ân Di

Dương Tử cùng Ân Di nắm tay nhau đi ra giữa, sau đó hòa vào dòng nhạc.

Hạ Đồng tủi thân nhìn cả hai, cái gì cô cũng không biết, cũng không hơn được Ân Di, vậy thì làm sao giữ Dương Tử đây? Vả lại Ân Di là người yêu cũ của anh, bây giờ quay lại, anh có bỏ cô không? Càng nghĩ lại càng thêm buồn bã.

-Hạ Đồng, mọi người đều nhảy, em nhảy cùng anh chứ?-Lăng Hạo lịch thiệp đưa tay ra mời cô

-Em không biết nhảy.-Hạ Đồng liền từ chối

Lần trước chỉ nhảy cùng Dương Tử thôi, cô đã giẫm lên chân anh rất nhiều cái rồi.

-Không sao, anh từ từ dạy em.-Lăng Hạo khước môi hiện ý cười, sau đó kéo tay cô hòa vào dòng nhạc du dương

Hạ Đồng căn bản không biết nhảy, đến một chút cũng không biết, cho nên việc giẫm lên chân Lăng Hạo là chuyện tất nhiên.

Nhưng mà dù có biết nhảy, Hạ Đồng vẫn không tập trung được, ánh mắt không tự chủ hướng về Dương Tử và Ân Di, hình như cả hai đang nói gì đó.

-Lo bạn trai em bị giành lấy sao?-Lăng Hạo ghé sát tai cô hỏi

-Em... phải, nếu anh là em, anh cũng thế thôi.-Hạ Đồng không phủ nhận

-Nếu Dương Tử bỏ em, thì chứng tỏ cậu ta là con người phụ bạc.

-Anh ấy không phải, chẳng qua anh ấy đang khó xử, không biết chọn bên nào thôi.

-Xem em kìa... Hạ Đồng, đôi khi anh rất lo cho em.

Lăng Hạo khẽ thở dài, anh cứ sợ cô bị Dương Tử làm đau lòng, nhưng mà chính anh cũng hiểu rõ tâm trạng của Dương Tử, đột ngột Ân Di quay về, trách nhiệm lẫn tình yêu đều mâu thuẫn.

Dương Tử ánh mắt rõ không vui nhìn Lăng Hạo cùng Hạ Đồng, hai người họ làm gì mà thì thầm to nhỏ, làm anh vô cùng khó chịu.

-Hạ Đồng, rất tốt phải không?-Ân Di vừa cùng anh nhảy từng nhịp một vừa hỏi

-Ừm, cô ấy rất tốt.-Dương Tử mãi mê nhìn Hạ Đồng, quên mất Ân Di là người hỏi mình

Trả lời xong anh mới giật mình nhìn Ân Di.

-Em cứ tưởng sẽ chẳng ai bước vào tim anh được, ngoài em.-Ân Di cười thê lương

-Ân Di, anh cũng từng cho rằng là thế. Em chửi anh phụ bạc anh cũng không trách một câu.

-Anh còn yêu em không?

Đối với câu hỏi này của Ân Di, Dương Tử không có câu trả lời. Nói còn là vì trách nhiệm, còn nói không sẽ làm Ân Di đau lòng. Mà trách nhiệm thì quá lớn...

-Thật là khâm phục Hạ Đồng! -Ân Di cười ảm đạm

Trên đời này, có những thứ mất rồi là mất rồi, dù cho có cố gắng mấy cũng không thể nào tìm lại được. Dù bạn không muốn cũng phải buông tay.

Đến điệu xoay người, khi tất cả đều xoay vòng, Lăng Hạo dùng một chút thủ thuật, tay vốn đang ôm eo Hạ Đồng buông ra nhanh thoăn thoắt vòng qua eo Ân Di kéo Ân Di về phía mình, Dương Tử cũng thuận tay ôm eo Hạ Đồng.

Thế là trao đổi thành công!!!

Dương Tử cùng Lăng Hạo cũng có lúc có cùng ý định...

Hạ Đồng bày ra bộ mặt ngốc nghếch nhìn Dương Tử, rõ ràng lúc này người trước mặt cô là Lăng Hạo, sao vừa xoay người ngược lên đã là Dương Tử.

-Nhìn anh làm gì? Không muốn nhảy với anh sao?-Dương Tử thấy cô ngây ngốc nhìn mình, khóe môi cong lên

-Không, không... chỉ là, lúc này rõ ràng...

-Em có biết? Trước mặt bạn trai mình mà nhảy với người con trai khác khi chưa có sự cho phép thì hậu quả rất khó lường không?-Dương Tử cúi đầu thì thầm vào tai cô

-Chẳng phải anh cũng nhảy với người con gái khác khi chưa có sự đồng ý của em sao?-Hạ Đồng bĩu môi

-Lần đầu tiên thấy em ghen...-Dương Tử lại rất thích thú

-Anh nghĩ không ghen sao? Dù sao... dù sao chị ấy cũng là... người anh từng yêu.-Hạ Đồng càng nói thì càng nhỏ

-Ngốc quá.-Dương Tử đột nhiên cười

Nói trắng ra, này giờ cô mặt bí xị là vì lí do này.

Đúng là cô ngốc!!! Sợ anh quay lại với Ân Di mà rời bỏ cô.

-Đừng cười em chứ?-Hạ Đồng mặt đỏ như trái cà chua chín, chu mỏ nói

-Nói em ngốc đúng là không sai. Em nghĩ anh sẽ bỏ em sao? Hạ Đồng, có thể anh nói ra em không tin nhưng mà với Ân Di anh chỉ còn trách nhiệm, trong tim anh giờ đây ngoài em ra chẳng còn ai.-Dương Tử lời nói phát ra từ tận đáy lòng

-Từ bao giờ anh đã nói mấy lời ngọt thế này rồi.-Hạ Đồng cúi đầu, hai má ửng đỏ, tủm tỉm cười

-Hạ Đồng, anh đã nói sẽ không làm em đau lòng, sẽ không bỏ rơi em.

-Em tin anh mà.-Hạ Đồng lí nhí đáp, miệng không thể khép lại

Lăng Hạo nhảy cùng Ân Di, cẩn thận quan sát cô.

Ân Di xụ mặt, không được, nói sao Ân Di cũng không thể mất đi Dương Tử, anh từng yêu cô, chắc chắn sẽ lại yêu cô, anh chỉ là nhất thời, phải nhất thời.

-Cả em và Hạ Đồng đều yêu Dương Tử, Hạ Đồng không thông minh như em...

-Ý anh là gì?-Ân Di không cho anh nói tiếp, cắt ngang lời anh

-Trách nhiệm. Em biết Dương Tử ở bên em là trách nhiệm vậy hà có gì em lại...

-Em không hiểu anh nói gì, Dương Tử yêu em. Không lẽ, anh vẫn còn yêu em?

-Cho dù anh yêu hay không yêu em thì sao? Em chưa hề yêu anh.

-Lăng Hạo, anh thay đổi rồi. Anh không như trước nữa, anh không còn nghĩ đến cảm nhận của em.-Ân Di ngẩng đầu nhìn anh

-Ân Di, đều là do em ngoan cố, em biết rõ Dương Tử chỉ vì trách nhiệm...

-Em không muốn nhảy nữa.

Nói xong, Ân Di buông tay xuống, bỏ vào trong.

Lăng Hạo đứng nhìn bóng lưng xinh đẹp của Ân Di, trong lòng đầy phiền muộn.

Cuối cùng điệu nhảy cũng kết thúc, Hạ Đồng đứng nói chuyện một lát mới phát hiện Ân Di đã không thấy nữa, nói sao thì nói là cô đến sau, lại giành Dương Tử, mặc dù Dương Tử kêu cô đừng quan tâm tới chuyện đó, nhưng mà trong lòng ray rứt không thôi.

Hạ Đồng đi tìm Ân Di, đi vào trong nhà, từng bước đi lên cầu thang, dừng lại căn phòng ở tầng ba. Hạ Đồng có chút lưỡng lự, muốn vào nói chuyện với Ân Di nhưng lại không có can đảm.

Nhưng mà đôi chân không nghe lời, cứ tiến lại căn phòng đó.

Lịch sự gõ cửa ba tiếng, bên trong phát ra giọng nói ngọt ngào: “Mời vào.”

Hạ Đồng mở cửa ra, tiến vào trong, thấy Ân Di đứng nhìn tấm hình của mình chụp với Dương Tử.

-Hạ Đồng, có việc gì sao?-Ân Di quay người một chút nhìn cô hỏi

-Mọi người không thấy chị nên... em lên xem chị có bị gì không?

-Chị không sao, chỉ là hơi mệt muốn lên nằm thôi.-Ân Di cười trừ

-Vâng.-Hạ Đồng đáp, lại không ra ngoài

Ân Di thấy cô đứng không đi, biết còn có việc, lên tiếng trước:

-Còn việc gì sao? Là chuyện của Dương Tử?

-Em... em không biết là chị còn sống... em...

-Chị biết rồi. Em ra ngoài đi.-Ân Di không nghe cô nói tiếp

-Em... vậy chị nghỉ đi, em sẽ nói với mọi người không cần lo lắng cho chị.-Hạ Đồng nói đồng thời xoay người

Nhưng cô đi được ba bước thì phía sau đã vang lên giọng nói của Ân Di, đầy chắc nịch: "Hạ Đồng, có thể bây giờ Dương Tử yêu em, nhưng chị muốn nói với em, chị chính thức giành lại anh ấy."

158. Chương 148. Tôi Yêu Dương Tử Không Thua Gì Ân Di.

Chương 148: Tôi yêu Dương Tử không thua gì Ân Di.

Vì câu nói tối qua của Ân Di làm cả đêm Hạ Đồng không ngủ được, cứ mở to mắt nhìn trần nhà, bên tai vẫn nghe câu nói đó.

Như thế có được xem là tuyên chiến không? Ân Di sẽ giành lại Dương Tử từ tay cô, nói sao thì trong lòng Hạ Đồng cũng rất lo sợ.

Hạ Đồng bước dọc trên hành lang, thất thần bước từng bước nặng trĩu, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói đó.

Đột nhiên bước chân cô dừng lại, nhìn ra cửa kính thấy trước cổng có rất nhiều học viên bu lại. Hạ Đồng nhìn chiếc Ferrari dừng trước cổng, nhìn hai người bước từ trong xe ra, trong lòng càng thêm co thắt.

Dương Tử cùng Ân Di từ trong xe đi ra, khuôn mặt Ân Di lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười, Dương Tử khuôn mặt vẫn đẹp say lòng người như thế.

Sáng nay đáng lẽ cô đã cùng Dương Tử đến trường, chỉ vì... chỉ vì Ân Di.

Không lẽ lời Ân Di nói tối qua là thật? Aiss... may thật ngốc mà, có ai lại nói những lời đó mà là đùa giỡn chứ?

-Haiz... mình nên làm sao đây?

Hạ Đồng vẫn nhìn cả hai bên dưới, Ân Di khoác tay Dương Tử bước đi trong lời nói xôn xao của những học viên.

-Ân Di vừa quay về đã quên cậu, đúng là kẻ bạc tình.

Từ xa, Thi cùng Bạch Mai đi lại phía cô, lời nói mĩa mai.

-Hạ Đồng đừng trách mình, nói thật Dương Tử và Ân Di dù sao hai người họ cũng từng... người ta nói tình cũ không rủ cũng tới...

Bạch Mai có chút ngập ngừng, dù sao nói ba lời này cũng chỉ là Hạ Đồng buồn thêm nhưng mà không nói thì không được.

-Bạch Mai nói phải, nếu cậu không biết cách nắm giữ Dương Tử, sớm muộn Ân Di cũng giành lại cho xem.-Thi tiếp lời

Là người bạn của cô, cả hai đều không muốn nhìn cô phải đau khổ, nhưng mà cái câu “Tình cũ không rủ cũng tới” bao giờ cũng đúng. Ân Di từng là người yêu cũ của Dương Tử, cho nên nói Ân Di quay lại muốn nối tiếp tình xưa cũng là hợp lí, vả lại Dương Tử từng yêu Ân Di sâu đậm... bọn họ chỉ sợ Hạ Đồng lại bị bỏ rơi.

Đối với lời của Thi và Bạch Mai, Hạ Đồng hoàn toàn không có gì để nói, lời của Thi và Bạch Mai không phải là không có lí, với lại tối qua Ân Di tuyên chiến với cô, nói không lo bị giành mất Dương Tử thì là gạt người, gạt bản thân.

-Về lớp thôi, không thôi bị cô la đó.-Hạ Đồng buồn bã trong lòng, nói

-Hạ Đồng, tiết đầu là tiết tự học. Bây giờ cậu chạy khắp trường chẳng ai la cậu.

-Vậy sao? Tớ đi xuống thư viện, cậu đi không?-Hạ Đồng cười trừ

-Không lên phòng hội trường sao?-Bạch Mai băng quơ hỏi

-Bây giờ chắc anh ấy đã vào tiết, mình không muốn làm phiền. Hai cậu có đi cùng không?-Hạ Đồng đối với lời châm chọc của Bạch Mai không để ý tới

-Vậy sao? Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Haiz... đừng nói tớ...

-Thi... cậu ấy đi rồi.

Thi đang nói thì Hạ Đồng đã quay người đi, không muốn nghe tiếp nữa, cô biết cả hai đều muốn tốt cho cô, nhưng mà lời nói thật bao giờ cũng khó nghe.

-Cũng may cả Khiết Đạt cùng Đinh Hiên không có người yêu cũ.-Thi nhìn Bạch Mai, cười tươi

-Thi, cái này cậu sai rồi. Phải là Khiết Đạt có rất nhiều người yêu cũ, chỉ sợ cậu...

-Bạch Mai... giờ phút này còn nói xỉa tớ được sao?

-Đó là thật mà.

-Cậu... không thèm nói với cậu, tớ đi tìm Khiết Đạt.-Thi không đếm xỉa tới Bạch Mai, quay người bỏ đi
Bạch Mai nhìn Hạ Đồng cô độc bước đi, khe thở dài sau đó quay người bước đi.

.

Hạ Đồng đứng dựa vào giá sách cao ngất trong thư viện, cầm quyển sách trên tay chăm chú xem.

Lật qua lật lại xem, nhưng mà không chú tâm được, cứ nghĩ đến Ân Di học cùng lớp với Dương Tử, trong lòng lại khó chịu.

-Đã không muốn xem thì đừng xem.

Một giọng nói vang lên, nhưng mà toàn chứa ưu phiền.

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn, sau đó không tìm được mà cong môi cười.

-Sao anh biết em ở đây?-Hạ Đồng nghiêng đầu nhìn Dương Tử

-Anh gặp Thi và Bạch Mai trên hành lang, hai người họ bảo anh nên đi tìm em.-Dương Tử đứng cạnh cô, dựa người vào giá sách

-Hai cậu ấy đúng là...

-Hoàng tử ếch? Lúc nhỏ anh từng thích nó, về sao lại không còn thích, cũng không xem nữa.-Dương Tử xem quyển sách cô đang cầm, nói

-Vì sao?

-Vì cuộc sống thực tế hơn nhiều.

Đúng vậy, cuộc sống không như trong những cuốn tiểu thuyết, nam chính nữ chính dù vượt qua muôn ngàn khó khăn, dù cách xa rất nhiều năm cuối cùng vẫn thành đôi, mà cuộc sống thì rất thực tế, đã mất thì rất khó tìm kiếm lại.

-Sao anh không về lớp học?-Hạ Đồng hỏi sang chuyện khác

-Tiết này là tiết thể dục. Lâu nay tập thể dục lâu rồi, muốn thay đổi một tí.-Dương Tử cong môi cười

Hạ Đồng muốn hỏi anh, vì sao không ở cùng Ân Di lại muốn tìm cô, nhưng mà không thể mở lời, một từ cũng không.

Cả hai im lặng, không nói lời gì với nhau. Trong lòng mỗi người mang một dòng suy nghĩ khác nhau, nhưng chắc chắn cả hai đang suy nghĩ đến đối phương.

-Anh xin lỗi.

Dương Tử trầm giọng lên tiếng, lời nói chất chứa bao nhiêu là cảm xúc.

Hạ Đồng ngây người nhìn Dương Tử, vì sao lại xin lỗi cô?

-Có thể sau này em sẽ thường xuyên như thế này.

Thì ra là vậy. Thường xuyên như thế này? Cũng đúng, Ân Di quay về, Lăng Hạo cũng nói trách nhiệm quá lớn, đến cả Lăng Hạo cũng phải có trách nhiệm hướng chỉ là Dương Tử, trách nhiệm lẫn tình yêu cả hai đều khó chọn được.

-Em là một cô gái, em cũng cần có người bên em lúc em yếu đuối, sẽ ôm lấy em và nói: “Có anh ở đây rồi.”, em cũng muốn có người mỗi ngày nắm tay em đi qua những con đường dài, có người cho em làm nũng, có người cùng em ăn bữa cơm. Hình như những thứ trên đều rất khó.

Hạ Đồng cười chát chúa.

-Chỉ một thời gian, anh sẽ nói rõ với Ân Di, tin anh có được không?-Dương Tử quay qua ghì chặt cô vào lòng

-Em luôn tin anh, nhưng mà em sợ... em không thể đợi được.-Hạ Đồng nói xong sau đó đẩy người anh ra

-Anh chỉ vì trách nhiệm...

-Em biết, nhưng mà trách nhiệm quá lớn, hơn cả tình yêu của chúng ta. Em tin anh thật lòng yêu em, em cũng sẽ đợi anh nói rõ với chị Ân Di.

Yêu một người không phải nhất thiết phải mỗi ngày bên cạnh nhau, chỉ cần lúc cô cần anh nhất anh sẽ bên cạnh cô, trong tim anh luôn có cô.

-Cô bé ngốc. Anh sẽ không bao giờ rời xa em.

-Em phải về lớp rồi, anh cũng về lớp đi, à còn nữa, tập thể dục sẽ tốt cho sức khỏe của anh đừng lười biếng nữa.-Hạ Đồng chưa dám cản dặn anh

Dương Tử nhìn Hạ Đồng bỏ đi, hai tay siết chặt rất muốn níu cô lại nhưng mà không thể. Giữa trách nhiệm và tình yêu, cả hai thứ đều mâu thuẫn, cho dù có làm thế nào chắc chắn cũng có người đau khổ, nhưng mà anh yêu Hạ Đồng, hình bóng cô đã khắc sâu vào tim anh, khắc sâu vào tận xương cốt.

Hạ Đồng quay lưng về phía anh, ai mà biết những lời nói đó khi phát ra đều như những kim nhọn đâm vào tận tâm can cô, đôi mắt xinh đẹp giăng một màn sương dày đặc. Tim, như có vật nhọn đâm vào!!!

Hạ Đồng vừa ra tới cửa thư viện thì bắt gặp Ân Di đứng đó, không khỏi sửng sốt, một lúc sau mới bình tĩnh lại. Ân Di, đã đứng bao lâu rồi?

-Chị Ân Di... em...

-Dương Tử, thầy kêu em lên tìm anh.

Ân Di không doái hoài tới Hạ Đồng đã nói to bước qua người cô.

Hạ Đồng cụp mi mắt, lẳng lặng bỏ đi.

Cứ như, cô mới là người sai, đáng lí không nên xuất hiện.

- - -

Giờ giải lao, Hạ Đồng cùng Thi và Bạch Mai xuống căn tin, sau khi chọn thức ăn xong liền lựa một bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Thi nhìn Hạ Đồng ăn, vẫn như bình thường không ít tí nào, nhìn qua chẳng thấy cô là người hồi sáng vừa buồn xong.

-Này, cậu không buồn sao?-Bạch Mai nhìn cô hỏi

-Vì sao lại buồn?-Hạ Đồng vừa ăn vừa nói

-Thường thì người thất tình sẽ không muốn ăn...

-Này, tớ không có thất tình, Dương Tử chưa bỏ tớ nha.-Hạ Đồng chặn lời Thi lại

-Ồ, ờ đúng... Thi, ăn đi.

Bạch Mai gật đầu lia lịa, sau đó khều Thi.

Thường thì những người có tình trạng như Hạ Đồng không nên chạm tới nỗi buồn. Thật sự hai người bọn họ rất lo cho cô, nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra càng làm bọn họ không yên lòng.

-Đúng là cuộc đời... mới hôm qua còn đi học chung, ăn chung, tối ngày leo đèo theo Dương Tử, bây giờ lại ngồi đây một mình.

Từ xa vang lên tiếng cười đầy hả hê.

Hạ Đồng ngẩng đầu nhìn Nguyên Nhã, sau đó tiếp tục ăn.

-Để xem còn vênh váo được hay không? Ân Di đã quay về, sớm muộn cũng bị Dương Tử bỏ bê.-Nguyên Nhã lại tiếp tục khiêu khích

-Mới sáng sớm sao lại có tiếng chó sủa nhỉ?-Thi liếc Nguyên Nhã, cười cợt nói

-Mày... mày đừng ý có anh Khiết Đạt là bạn trai mày thì mày lên mặt. Sớm muộn cũng như bạn mày thôi.-Nguyên Nhã khinh bỉ nói

-Mày...

Thi tức đến đỏ mặt, định đứng lên thì đã bị Hạ Đồng ngăn lại.

-Ăn đi, cứ kệ cô ta.

-Ày, có người sợ rồi kìa. Cái gì Ân Di cũng tốt, còn mày cái gì cũng không hơn được người ta, Dương Tử đã bỏ rơi mày rồi.-Nguyên Nhã thấy cô không cãi lại thừa thế nói tiếp

-...

-Đúng là tội nghiệp, cứ tưởng một bước thành phượng hoàng không ngờ Ân Di lại trở về, nói sao thì tao cũng rất tội ày, thôi vậy đi, tao có món quà ày, mày ăn từ từ.

Nguyên Nhã khinh khỉnh nói, sau đó cầm lon coca trên tay đổ vào phần cơm của Hạ Đồng.

-Nguyên Nhã, mày đừng có quá đáng.-Bạch Mai nhịn không được nữa

-Ôi, làm sao đây, tao định rót vào ly nước ày lại rót nhầm vào phần cơm, xin lỗi nha.-Nguyên Nhã bày ra bộ mặt không cố ý, sau đó cười hả hê

Đám học viên xung quanh cũng cười khúc khích, tâm trạng vẻ hài lòng.

-Đã xong chưa?-Hạ Đồng ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ, nhìn Nguyên Nhã

-À, còn cái này, tao tốt bụng nhắc mày, Ân Di quay về rồi mày chẳng còn là gì cả, đừng có suốt ngày lẻo đẻo theo Dương Tử. Nếu không tự mày rước nhục nhã.-Nguyên Nhã làm như có lòng tốt nhắc nhở cô

-Cảm ơn, tôi cũng có quà cho cô.

Hạ Đồng khách sáo đáp, sau đó đứng lên cầm phần cơm của mình bị Nguyên Nhã đổ coca vào không buồn hất vào người cô ta.

-Aaa, con khôn... mày làm gì thế?

Không đề phòng cô ta bị cô hất trúng cả người dơ bẩn, hét lên, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

-Hay lắm, Hạ Đồng.

Cả Thi và Bạch Mai đều khoái chí ủng hộ khi Hạ Đồng làm như thế.

-Lâm Hạ Đồng tôi cái gì cũng không hơn Huỳnh Ân Di nhưng tôi dám đứng trước mặt cô nói rằng, tôi yêu Dương Tử không thua gì Ân Di.

159. Chương 149. Ngay Cả Anh Cũng Không Tin Cô.

Chương 149: Ngay cả anh cũng không tin cô.

-Từ trước đến giờ, em chưa hề yêu tôi, thì lấy lí do gì tôi lại ngoan cố yêu em.

-Lâm Hạ Đồng tôi cái gì cũng không hơn Huỳnh Ân Di nhưng tôi dám đứng trước mặt cô nói rằng, tôi yêu Dương Tử không thua gì Ân Di.

Hạ Đồng không do dự nói ra câu này, lời nói là thật tâm, còn là câu trả lời cho lời tuyên chiến của Ân Di. Ân Di nói sẽ giành Dương Tử vì Ân Di tình yêu của Ân Di giành cho Dương Tử còn hơn cả cô, vậy thì cô nói cô yêu anh không thua kém Ân Di, nếu Ân Di muốn giành lại Dương Tử cô cũng không buồn gì, quyết định yêu ai đều do Dương Tử chọn cả.

-Mày nói vậy tưởng sẽ có người tin sao? Dù mày cố gắng cũng không có được tình yêu của Dương Tử, mày chỉ là kẻ thay thế thôi.

_Bốp

Nguyên Nhã vừa dứt câu thì liền ôm trọn cái tát của Hạ Đồng. Nguyên Nhã trợn mắt nhìn Hạ Đồng, không nói được gì.

Nói cô thế nào cũng được, nhưng đừng nói cô là kẻ thế thân, kẻ giúp Dương Tử mua vui trong những ngày thiếu vắng Ân Di, vì như thế cô rất sợ, sợ Dương Tử chỉ xem mình là kẻ thay thế, anh không yêu cô.

-Sao? Bị tao nói trúng rồi hả? Mày chỉ là kẻ thay thế vị trí Ân Di mà thôi, bây giờ Ân Di quay về rồi mày còn không tự động biến mất.-Nguyên Nhã cười một tràng hả hê tiếp tục công kích

Hạ Đồng gơ cao tay định tiếp tục tát Nguyên Nhã thì từ xa đã có giọng nói ngăn cô lại: “Dừng tay.”

Mọi thứ như ngưng đọng, Hạ Đồng nhìn Ân Di khoác tay Dương Tử đi vào, rồi Ân Di bỏ tay ra chạy tới chỗ cô, Dương Tử cũng đi lại.

Nhìn vào, chẳng ai nói là Lâm Hạ Đồng cô bị ăn hiếp cả, mà Nguyên Nhã mới là người bị ăn hiếp.

-Em không sao chứ?

Cô cứ tưởng Ân Di sẽ hỏi mình nào ngờ câu hỏi ấy lại dành cho Nguyên Nhã. Trong mắt Ân Di, không thể xem cô là kẻ tốt sao? Hay là chị ấy chỉ tin vào bằng chứng trước mặt?

-Hạ Đồng cô ta rất quá quắc, em thấy chị trở về sợ cô ta sẽ buồn chuyện Dương Tử một ngày nào bỏ rơi cô ta, nên em lại hỏi han. Nào ngờ cô ta lại hất cả phần cơm vào người em, còn nói chị trong mắt cô ta chẳng là gì cả, Dương Tử chỉ yêu một mình cô ta.

Đúng là trắng trợn!!! Chuyện đen cũng bị Nguyên Nhã nói lại thành trắng. Cô từ người tốt cũng bị cô ta nói thành kẻ có lòng dạ hẹp hòi...

-Không đúng, không đúng... cô ta rõ ràng nói sai sự thật...

-Đúng vậy, Nguyên Nhã là kẻ gây sự trước... chúng tôi có thể làm chứng.

Thi cùng Bạch Mai bắt bình phản ánh, lại tức thay cho Hạ Đồng.

-Hai cô là bạn Hạ Đồng, đương nhiên là bên cô ta.-Nguyên Nhã vẻ mặt uất ức

-Cô...

Đúng là có lí cũng nói không lại!!!

-Anh xem, đây là hậu quả khi anh nuông chiều Hạ Đồng đó.-Ân Di quay sang trách Dương Tử

Dương Tử vẫn im lặng không nói gì, ánh mắt dán chặt vào người Hạ Đồng. Khó biết anh đang suy nghĩ gì.

Hậu quả? Nuông chiều? Đúng là nực cười. Cô mới là kẻ bị hại, lại trước mặt mọi người trở thành kẻ gây sự, nhỏ nhen. Đúng là rất buồn cười.

-Hạ Đồng... em, có làm không?-Dương Tử cuối cùng cũng lên tiếng

Hạ Đồng nãy giờ vẫn chờ anh mở miệng nói một câu tin cô không làm, nào ngờ câu đầu tiên lại là câu này. Nói trắng ra anh cũng không tin cô.

Hạ Đồng cười chát chúa, đứng trước mặt Dương Tử, không kiêng dè nhìn vào mắt anh.

-Anh có tin em không?

-Anh tin em, nhưng...

Vì sao lại có từ nhưng?

-Có cần xem camera không? Ở căn tin có camera mà? À mà thôi, dù sao anh cũng không thể tin tưởng em hoàn toàn thì xem làm gì.

Hạ Đồng nói ra câu đó, không có gì gọi là buồn bã thất vọng, ngược lại rất bình thản, xem như không có gì to tát.

-Hạ...

-Hội trưởng, tôi về lớp đây, nếu muốn trừng phạt tôi thì cứ nói hình phạt với cô giáo, tôi sẽ chấp nhận hết.

Nói xong, Hạ Đồng bước qua người anh, không quay đầu, không dừng lại, nhưng mỗi bước đi đều là những bước giẫm lên tim cô, giẫm đến đâu thương tích.

Lần thứ hai trong ngày, tim cô, đau đớn tưởng như không thể đập nổi.

-Hạ Đồng...

Dương Tử quay người đuổi theo cô nhưng chỉ vừa cất bước bàn tay đã bị níu lại. Hai từ “hội trưởng” xa lạ biết nhường nào!??

-Cứ như là em sai chẳng bằng?-Ân Di nhìn anh, ánh mắt trong veo như mặt nước biển

-Đồ tồi.

-Đồ phụ bạc.

Ném xong hai câu đó, cả Thi cùng Bạch Mai bước ngang qua Dương Tử, lại cố tình đụng người Ân Di. Bọn họ đúng là tức chết mà.

Dương Tử lấy tay mình ra khỏi tay Ân Di, tim rất đau, từng hồi từng hồi một, có phải đây là cảm giác của cô lúc này? À không phải là hơn ấy chứ, cô chỉ mong anh tin tưởng cô, nào ngờ chính anh lại đạp đổ. Nhưng mà không có lựa chọn khác, Ân Di đã muốn anh ra mặt cho Nguyên Nhã.

-Em không hiểu Hạ Đồng đâu. Anh chưa từng nuông chiều cô ấy, cô ấy cũng không muốn anh làm bất cứ điều gì, chỉ cần anh ở bên cạnh cô ấy lúc cô ấy yếu đuối nhất, cũng tin tưởng cô ấy. Từ trước đến giờ anh vẫn chưa làm gì được cho cô ấy cảm thấy thực sự hạnh phúc.-Dương Tử nói xong câu đó cũng quay người sải bước đi

Tầm lưng rộng lớn của anh lại cô đơn, ưu thương đến nhường nào!!!

-Thật sự không còn yêu em nữa sao? Dương Tử... anh yêu em mà...

...

Lăng Hạo đứng dựa người vào thành lan can trên sân thượng, ánh mắt sắc bén nhìn người con gái đang quỳ trên nền đất. Không lưu tình cúi người vươn tay ra siết chặt cầm Nguyên Nhã.

-Có nói sự thật không?

-Anh Lăng Hạo... em... em đã nói sự thật rồi... không tin, anh hỏi mọi người đi.-Nguyên Nhã sợ hãi, sắc mặt tái mét

-Lại ngoan cố?

Lăng Hạo nhếch môi, sau đó nhanh thoăn thoắt kéo Nguyên Nhã ngồi dậy, ép cô ta ra lan can, sau đó đẩy người cô ta ra ngoài.

-Aaa... cho em vào đi... anh Lăng Hạo, sẽ chết người đó...

Nguyên Nhã vốn sợ độ cao bị Lăng Hạo đẩy ra ngoài lan can, nửa người ở ngoài nửa người bên trong sân thượng, không sợ mới là lạ.

-Có nói không?

Lúc Lăng Hạo nghe chuyện “náo nhiệt” Nguyên Nhã làm ra cho Hạ Đồng đã rất tức giận, liền đi tìm cô ta lôi lên đây. Có chết anh cũng không tin Hạ Đồng lại là kẻ như lời Nguyên Nhã nói.

-Em, em nói... anh cho em vào đi... em nói mà...-Nguyên Nhã gật đầu lia lịa, tay nắm chặt tay áo Lăng Hạo sợ anh bỏ tay ra

Lăng Hạo không nường tình lôi cô ta vào quảng vào trong.

Nguyên Nhã chưa lấy lại hồn phách, sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

-Nói đi.

Lăng Hạo rút trong túi áo ra một điều thuốc thượng hạng, châm lửa hút.

-Thật ra, thật ta là em gây sự trước. Em, em nói Hạ Đồng chỉ là kẻ thay thế nên Hạ Đồng mới hất phắt cơm vào người em, Hạ Đồng cũng không có nói không xem Ân Di là gì cả, Hạ Đồng chỉ nói cô ta yêu Dương Tử không thua gì Ân Di.

Nguyên Nhã định thần lại, run rẩy nói ra hết.

-Còn gì nữa?-Lăng Hạo nhả khói ra, khuôn mặt sau làn khói mờ càng thêm huyền ảo khó đoán

-Không còn nữa... em đã nói hết rồi... anh tin em đi...-Nguyên Nhã lắc đầu lia lịa

-Bây giờ đã tin chưa?

Lăng Hạo nói, nhìn ra cánh cửa trên sân thượng.

Ân Di từ bên trong bước ra, biểu lộ không mấy ngạc nhiên. Cứ như không phải chuyện quan trọng.

-Cút đi.-Lăng Hạo đánh ánh mắt lạnh lẽo sang Nguyên Nhã

-Vâng, vâng.

Được ân xá, Nguyên Nhã liền liều mạng chạy khỏi sân thượng.

-Đây là kết quả cậu muốn tôi lên đây?-Ân Di đi đến đứng cạnh Lăng Hạo

-Phải. Tôi đã nói Hạ Đồng rất lương thiện.

-Cậu còn yêu tôi không?-Ân Di nghiêm túc hỏi

-Câu này từ lúc em tỉnh lại đã hỏi tôi ba lần.-Lăng Hạo lại không trả lời câu hỏi của Ân Di

-Trả lời tôi.

-Từ trước đến giờ, em chưa hề yêu tôi, thì lấy lý do gì tôi lại ngoan cố yêu em.

Lăng Hạo bình thản nói hết câu, lại rít một hồi hơi dài.

-Anh...

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ Lăng Hạo có cách trả lời như bây giờ, anh thay đổi như thế chỉ có một nguyên nhân, là Hạ Đồng.

Thật sự Hạ Đồng có sức ảnh hưởng đến vậy sao? Ngay cả hai anh từng vì Ân Di trở mặt lại yêu Hạ Đồng sâu đậm quên mất Ân Di.

-Thật là khâm phục Hạ Đồng!!!-Ân Di không muốn nói ra câu này nhưng vẫn phải nói

-Ân Di, khi em nói là do Dương Tử nuông chiều Hạ Đồng thì em có biết cô ấy rất đau lòng không?

-Em nghĩ sao thì nói vậy? Lúc đó nhân chứng vật chứng đều có đủ.

-Em nên tin anh, Hạ Đồng và em đều rất lương thiện, nhưng cô ấy không thông minh bằng em, không thể thắng nổi em đâu.

-Lăng Hạo... anh đã không còn như trước.

-Bởi vì Hạ Đồng dạy cho anh cách bao dung. Yêu một người không nhất thiết phải có, chỉ cần nhìn người đó hạnh phúc, thì mình cũng sẽ hạnh phúc thôi.

Lăng Hạo quăng điều thuốc xuống giẫm lên nát, lời nói là thật tâm.

-Anh từng yêu em, vậy mà... anh không nghĩ đến cảm giác của em, thắng thường làm em đau lòng.

-So với những lời nói này của anh, thì Dương Tử đã cho Hạ Đồng rất nhiều lời nói làm Hạ Đồng đau lòng hơn cả em. Em có biết, có lần Dương Tử nói cậu ta không hề yêu Hạ Đồng, là đùa giỡn với Hạ Đồng, Hạ Đồng rất đau khổ, nhờ anh giúp cô ấy hủy hợp đồng với tập đoàn Thiên Tử, nhưng mà lại bị Dương Tử ngăn lại. Nếu là em, em cũng biết câu nói đó làm em đau lòng chừng nào rồi.

-Bởi vì trong lòng Dương Tử còn có em. Hạ Đồng chỉ là người đến sau.-Ân Di vẫn bướng bỉnh

-Em sai rồi. Không thể phân biệt ai đến trước đến sau, chỉ có yêu và không yêu. Dương Tử không thể quên em, ba năm sống trong thế giới riêng của mình, cả anh cũng thế, nhưng mà từ khi Hạ Đồng xuất hiện thì mọi thứ xung quanh của anh cả Dương Tử từ một màu đen xám xịt bỗng có đủ màu sắc.

-...

-Hạ Đồng dạy anh và Dương Tử cách vui vẻ để sống, cách bao dung rộng lượng, biết tha thứ, cả tâm tư tình cảm, đặc biệt là cảm giác hạnh phúc, đau đớn khi yêu. Ba năm nay, bọn anh đã sống tách biệt với thế giới, trong tim chôn vùi những mảnh kí ức buồn kia, là Hạ Đồng đến xoa dịu nỗi đau của cả hai, mang nụ cười đến cho cả hai. Ân Di, đáng lý em phải vui khi thấy bọn anh vui vẻ hạnh phúc chứ?

Ân Di nghiêng đầu nhìn Lăng Hạo, mím chặt môi. Vui vẻ hạnh phúc sao? Làm sao có thể khi người làm cả hai vui vẻ hạnh phúc không phải là cô, mà là người con gái khác.

Cho dù Ân Di rộng lượng đến đâu, thì cô cũng là con gái. Cũng ghen tuông đố kỵ, không thể nhìn người con trai của mình hạnh phúc bên người khác.

-Em không thể, em sống đến bây giờ chỉ vì Dương Tử. Em sẽ không bỏ cuộc, sẽ giành lại anh ấy.

Nói xong, Ân Di quay đầu bỏ đi.

Lăng Hạo không kéo Ân Di lại, cũng không nói gì thêm, im lặng nhìn Ân Di bỏ đi, ánh mắt lại thêm ưu buồn.

160. Chương 150. Mạch Huân.

Chương 150: Mạch Huân.

Tối đến, Hạ Đồng ngồi trên giường, co ro ôm đôi chân của mình, đầu gác lên đầu gối. Hôm nay đúng là chẳng ra gì mà.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa phòng cô được mở ra, Hạ Đồng không ngược nhìn là ai vào, trong lòng cô cũng biết chỉ có anh mà thôi.

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên đều đều, xung quanh cô liền bị hơi ấm của người con trai bao quanh. Bên giường bị lún xuống, Dương Tử khẽ thở dài, than nhẹ:

-Sao không qua phòng anh? Vẫn còn giận anh sao?

Hạ Đồng nâng đầu lên ngược mắt nhìn anh, nhàn nhạt mở miệng:

-Hôm nay em mệt, không muốn học.

-Sắp đến kì thi rồi.

-Em mệt lắm, anh ra ngoài đi.

Hạ Đồng tâm tình ngoài không vui vẻ ra thì là rất rất không vui vẻ. Cô thật sự không hiểu, vì sao hết lần này đến lần khác anh luôn làm cô nuôi hi vọng, có được niềm hi vọng rồi lại lấy nó đi mất, làm cô trở tay không kịp cuối cùng chỉ mang nhiều thương tích đau đớn.

-Chuyện lúc sáng, anh tin em.

Dương Tử trầm ồ lên tiếng, lời này là anh thật lòng nói, lúc sáng là vì không có chứng cứ xác minh là Nguyên Nhã gây sự, vả lại Hạ Đồng đánh người trước, nhìn vào ai có thể tin là Nguyên Nhã kiếm chuyện.

Cho dù anh nói anh tin cô thì chắc chắn sẽ có người cho rằng anh thiên vị, vả lại là Ân Di muốn anh lấy lại công bằng, Hạ Đồng trong thế bị động, dù làm thế nào vẫn không giúp được cô, chỉ sợ làm cô bị mọi người khinh bỉ nói cô dựa thế vào anh.

-Có quá muộn không? Lúc sáng, em chờ anh nói ba từ này, cuối cùng em chờ được nhưng mà anh lại thêm từ nhưng. Nói trắng ra là anh cũng không thể tin em.

Lòng cô bây giờ rất lạnh, cả người tê dại không còn cảm giác nào. Phải chi cô mạnh mẽ một chút, thông minh một chút, thì đối với lời tuyên chiến của Ân Di cô không cần phải lo sợ, đối với sự thân bất do kỷ của Dương Tử thì cô không phải đau lòng.

-Xin lỗi, là anh không tốt, anh nói sẽ không làm em đau lòng nhưng ngược lại làm em đau lòng nhiều nhất lại là anh. Lúc sáng anh có đuổi theo em nhưng mà... anh cũng có xem lại camera, chứng minh em vô tội.

Lời nói của Dương Tử như nhát dao đâm thẳng vào tim cô, Hạ Đồng hé răng cười lạnh, sau đó cười thành tiếng.

-Hóa ra, anh có đuổi theo em nhưng vì chị Ân Di nên không đuổi theo. Hóa ra, anh phải xem camera mới tin em.

Cô còn muốn nói: “Hóa ra, từ trước đến giờ đều là cô ngộ nhận!!!” nhưng mà lại không thể nói.

Dương Tử giật mình, anh không ngờ câu nói của anh lại làm cô tổn thương, trong lòng không ngừng tự trách bản thân mình, sau đó vươn tay ra ôm lấy cô vào lòng.

-Không phải, không phải... anh... thật ra...

Dương Tử câu nói không hoàn chỉnh, lòng anh đã phiền muộn lắm rồi, bây giờ càng thêm rối ren.

Hạ Đồng không đẩy anh ra, im lặng để anh ôm mình, cũng im lặng tận hưởng hơi ấm từ người anh, cảm giác an toàn của anh mang lại. Cho cô tham lam một chút đi, một chút thôi cũng được...

-Vì sao? Vì sao?

Hạ Đồng liên tục uất ức nói, nước mắt cũng rơi ra khỏi hốc mắt, hai tay phía sau như trút giận đánh liên tục vào tấm lưng rộng lớn của anh.

Dương Tử biết cô rất tủi thân cùng đau lòng, hai tay càng gắt gao ôm chặt cô vào lòng, bản thân cũng không làm gì cứ để cô đánh mình, có lẽ như thế cô sẽ bình tĩnh và trút hết nỗi thống khổ trong lòng.

Ân Di đứng bên ngoài nhìn vào cánh cửa mở hờ, đôi mắt xinh đẹp hiện lên nỗi bi ai, đôi môi anh đào run bần bật mím chặt lại.

Thật sự Ân Di đã thua sao? Thật sự là Dương Tử không còn yêu Ân Di nữa sao?

-Hạ Đồng, em đã dùng cách gì để cả Dương Tử và Lăng Hạo không yêu chị nữa?

. . .

“Bài hát Niệm Khuê vừa mới được đưa ra thì trường đã thu hút hàng triệu lượt nghe, bài hát này do nam ca sĩ nổi tiếng đương đại Mạch Huân trình bày, bài hát Niệm Khuê vừa sâu lắng làm cảm động người nghe, vừa làm mọi người ngộ ra nên trân trọng thứ mình đang có, cũng giống như từ Niệm trong Niệm Khuê được nhạc sĩ sáng tác giải thích, Niệm là hoài nhớ, mà Khuê vẫn chưa được lí giải.”

”Mọi người nói rằng thật sự rất hâm mộ ông, vừa là nhạc sĩ sáng tác ra những bài hát hay, vừa là một doanh nhân thành đạt, chỉ có duy nhất đứa con trai lại là ca sĩ nổi tiếng hát những bài của cha mình sáng tác, ông chính là...”

Người đàn ông cầm remote tắt màn hình tivi đi, những âm thanh hình ảnh bên trong biến mất bị màu đen chiếm lấy hết. Vì sao ông có được ngày hôm nay vẫn không thể vui vẻ tự hào, mà ngược lại cảm thấy rất cô đơn.

Mạch Gia Vĩnh neho mắt, khuôn mặt ưu sầu, vài nếp nhăn trên mặt lộ rõ ra.

-Cha.

Tiếng một người con trai vang lên, dáng người cao lớn bước đến ngồi xuống đối diện Mạch Gia Vĩnh.

-Huân Nhi, đã điều tra tới đâu rồi?-Mạch Gia Vĩnh nhìn con trai của mình

-Ngày mai có buổi đấu giá sợi dây chuyền “Bán Nguyệt”, chắc chắn họ sẽ đến.-Mạch Huân lễ phép đáp

-Ngày mai con hãy cùng ta đến đó.-Mạch Gia Vĩnh gật đầu một cái, ánh mắt có phần phần chấn vui mừng

-Cha, vì sao cha phải quan tâm tới họ?-Mạch Huân có phần không hiểu

Mấy năm nay ông luôn quan tâm đến hai người kia, đặc biệt là người phụ nữ, anh không hiểu bà ấy là ai?

-Mạch Huân, ngày mai ta sẽ nói cho con biết.

Mạch Gia Vĩnh không trả lời câu hỏi của con trai mình, Mạch Gia Vĩnh cái gì cũng có tên tuổi cũng có danh tiếng, tiền bạc cũng không thiếu thốn, lại có đứa con trai hiếu thảo, vậy mà ông vẫn cảm thấy trống vắng, thứ ông thiếu chính là tình yêu của bà ấy. Mặc dù đã gần năm mươi, ông vẫn nhớ đến lúc hai người vừa mới yêu nhau. Ngọt ngào biết bao!!!

-Khuê, cuối cùng tôi cũng có thể gặp lại em.

Hạ Đồng quải cặp đi dọc con đường dài, hôm nay không hiểu vì sao cô lại nổi hứng đi bộ đến trường không đi xe đạp, nên từ sáng sớm cô đã thức dậy để đi đến trường. Có lẽ đi như vậy sẽ tốt cho cô hơn, giúp cô thoải mái, tinh thần hơn.

Tiếng bước chân vội vã vang lên, Hạ Đồng theo quán tính ngẩng đầu lên nhìn, một người con trai mặc bộ đồ rất đơn giản, đội chiếc nón kết trắng chạy tới chỗ cô.

Hạ Đồng không nghĩ ngợi nhiều, cũng không có tính lo chuyện bao đồng, vẫn tiếp tục bước đi.

-Tiểu thư, có thể giúp tôi không?-người con trai nắm lấy cánh tay cô, vẻ khẩn cầu

-Hả? Tôi...

-Không kịp rồi.

Người con trai còn chưa có sự đồng ý của cô đã kéo cô ngồi xuống băng ghế, sau đó cả hai đối diện nhau, liền vươn tay ra ôm eo cô gục đầu vào vai cô.

Hạ Đồng hoàn toàn cứng đờ, không lẽ, không lẽ tên này là sắc lang sao? Không phải chứ, Lâm Hạ Đồng cô lại gặp sắc lang, lợi dụng cô.

Hạ Đồng còn định cho tên này một trận thì một đám nữ nhân từ xa chạy tới, có người nhìn sang cả hai, chú ý vào người con trai nhưng do anh gục đầu vào bả vai cô nên không nhìn rõ mặt, rồi cũng chạy đi.

Hạ Đồng loáng thoáng hiểu ra sự việc, nhìn đám nữ nhân đã chạy xa mới nói với người con trai: “Họ đi rồi, anh ngồi dậy đi.”

Người con trai ngẩng đầu nhìn đám người đã đi xa, lại có chút quyến luyến, mùi hương trên mái tóc của cô gái quả thật rất dễ chịu, làm cho anh cảm thấy bình yên, thoải mái vô cùng. Nhưng mà anh hoàn toàn không quen cô gái này, cuối cùng cũng ngồi thẳng người trở lại, đầy cảm kích nói: “Cảm ơn tiểu thư.”

-Không có gì.-Hạ Đồng mỉm cười đáp

-Tiểu thư, cô không quan tâm vì sao tôi bị họ đuổi sao? Không sợ tôi là kẻ xấu?-người con trai thúy vị nhìn Hạ Đồng

-Chuyện của anh tôi không quan tâm nhiều, vả lại nếu anh là người xấu thì bây giờ tôi không thể đứng đây nói chuyện với anh.

-Tiểu thư, cô tên gì?

-Anh đừng gọi tôi là tiểu thư nữa, cứ gọi tôi là Hạ Đồng.-Hạ Đồng cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với người con trai này

-Tôi là Mạch Huân.

Hạ Đồng nhìn người con trai, có lẽ do ánh sáng khúc xạ cộng thêm anh đội nón nên cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng mà nụ cười dưới ánh nắng kia thực sự rất ấm áp, làm người đối diện cũng thoải mái vui vẻ theo.

-Hạ Đồng, nhìn cô có vẻ có tâm sự.-Mạch Huân dễ dàng nhận ra tâm tư của cô

-Không... phải, bản thân tôi cũng không biết nên làm sao?-Hạ Đồng khẽ thở dài, phiền muộn nói

-Nếu không ngại có thể nói cho tôi nghe không?-Mạch Huân không hiểu vì sao lại rất muốn tìm hiểu cô gái này, có vẻ là mùi hương trên người cô, còn là vì vẻ bi thương trong đôi mắt của cô

Đôi mắt của cô, vừa bi thương thống khổ lại phảng phất sự kiên cường, trong sáng đơn thuần.

-Anh đã yêu ai bao giờ chưa?-Hạ Đồng nghiêng đầu hỏi anh

-Vẫn chưa. Cô đang buồn vì chuyện tình cảm? Bị bạn trai bỏ rơi sao?

-Còn tệ hơn việc bị bỏ rơi, tôi và anh ấy trải qua rất nhiều thời gian, rất nhiều thử thách mới có thể đến với nhau, vậy mà đột ngột người con gái anh từng yêu quay lại, còn nói sẽ giành lại anh ấy. Anh ấy vì trách nhiệm mà lạnh nhạt với tôi, nhiều lần tôi muốn từ bỏ nhưng mà tôi không thể, tôi yêu anh ấy quá nhiều.

Hạ Đồng ảm đạm nói, lại cười khổ.

-Tôi chưa từng yêu ai một lần nào, nhưng mà tôi hiểu tâm trạng hiện tại của cô, có lẽ cô cần thêm thời gian để biết rõ cô cần gì.-Mạch Huân như một người anh trai, an ủi cô

-Có lẽ là vậy, nhưng mà tôi sợ mình sẽ đợi không được. Người con gái ấy cái gì cũng tốt, lại xinh hơn tôi rất nhiều, con trai các anh chẳng phải đều yêu bê ngoài không?

-Làm sao cô hiểu con trai chúng tôi. Tôi hỏi cô, người con trai ấy đã nói cần cô chưa?-Mạch Huân không đồng tình với quan điểm của cô

Hạ Đồng không nói chỉ lắc đầu. Dương Tử chỉ nói anh yêu em, chưa bao giờ nói anh cần em với cô cả.

-Con trai rất dễ dàng nói anh yêu em, nhưng chỉ nói anh cần em với người con gái họ yêu bằng cả trái tim mình. Nếu người con trai cô yêu nói anh cần em, thì cô nên giữ lấy anh ta.

-Nhờ anh, tôi mới biết điều này.-Hạ Đồng cười cười, trong lòng càng thêm nặng trĩu

Con người ta là vậy, khi thật sự cảm nhận được sự cô đơn đè nén lên cảm xúc, bỗng dưng cần được nói chuyện cùng ai đó, hoàn toàn xa lạ.

Chiếc Ferrari chạy ngang qua con đường, ánh mắt người con trai vốn lơ đãng nhìn ra ngoài liền bị thu hút bởi hình ảnh cô gái. Trong nháy mắt sắc mặt anh đen lại, hai tay nắm chặt thành quyền.

-Dừng xe.-Dương Tử lạnh lùng lên tiếng, làm tài xế giật mình liền đạp phanh

Ân Di không ngờ Dương Tử cho xe dừng lại liền ngã nhào phía trước.

-Dương...

-Bác đưa Ân Di đến trường trước đi.

Nói xong, Dương Tử liền xuống xe.

Ân Di còn định xuống xe thì tài xế đã khóa cửa xe lại không cho Ân Di mở, rồi tài xế đạp ga chạy đi.

-Xin lỗi cô Ân Di, tôi không thể làm trái lời thiếu gia.-ông làm sao dám làm trái lời của anh, có mức mất việc

Sắc mặt Ân Di không mấy tốt, hậm hực quay đầu nhìn, chỉ thấy bóng lưng cao lớn đầy lạnh lẽo của anh qua lớp kính, nhìn xa một chút lại thấy Hạ Đồng ngồi cùng một người con trai.

-Hạ Đồng, đã muộn rồi không đến trường sẽ trễ học đó.

Hạ Đồng đang ngồi nói chuyện với Mạch Huân thì từ xa vang lên giọng nói băng nhọn, cô vô thức ngược mắt nhìn, thấy Dương Tử đứng cách xa mình chừng mười bước chân.

Anh... !??? Sao lại ở đây?

Mạch Huân nhú mày, cũng quay đầu nhìn Dương Tử, nháy mắt đôi mắt lóe sáng. Mạch Huân là ca sĩ, nếu người con trai này anh cũng không biết thì quá mất mặt rồi.

-Mạch Huân, tôi phải đi rồi, tạm biệt anh.-Hạ Đồng không muốn Dương Tử hiểu lầm liền đứng lên tươi cười nói

-Hẹn gặp lại, à tôi cũng muốn cô biết, không phải người con trai nào cũng yêu qua vẻ bề ngoài, có khi có trường hợp ngoại lệ thì sao?

Mạch Huân cũng đứng lên, nở nụ cười sáng lạng.

-Tôi biết rồi, có duyên gặp lại.-Hạ Đồng vui vẻ đáp lời, sau đó bước tới Dương Tử

Dương Tử không nói gì, chỉ tặng ánh mắt đen chứa đầy băng lạnh cùng sắc nhọn cho Mạch Huân rồi dùng tay ôm bả vai cô bước lên chiếc taxi vừa kêu.

Mạch Huân khóe môi giần giật, làm sao một cô bé như Hạ Đồng lại quen cháu trai được cưng chiều nhất của chủ tịch tập đoàn Thiên Tử chứ?

Dương Tử... cái tên này anh đã sớm nghe, đến hôm nay mới gặp, bắt quá chỉ là cậu con trai mười tám tuổi, thua anh đến hai tuổi.

Mạch Huân vẫn đang cười thì khóe môi cứng đờ, không lẽ... người con trai Hạ Đồng nói là Dương Tử???

...

Trên taxi, cả Hạ Đồng và Dương Tử đều không nói gì, im lặng nhìn ra cửa sổ, trong xe mặc dù đã bật điều hòa nhưng mà vẫn cảm thấy rất lạnh, lạnh như đang ở gần tầng băng.

-Hắn ta là ai?-Dương Tử có vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng tràn đầy lửa giận

-Là người lạ vô tình gặp, thấy hợp nên nói chuyện.

Hạ Đồng đáp, ngay sau đó quay đầu nhìn anh, ý cười trên môi rất sâu: “Anh ghen???”

-Em rất thích anh ghen? Nếu em muốn thế thì em đã được như ý.-Dương Tử vẫn nhìn ra ngoài, ánh mắt hiện hữu toàn sắc lạnh

Hạ Đồng nhú mày, sau đó nhanh chóng giãn ra, cười hòa hoãn nói: “Lời em nói là thật, em vô tình gặp anh ta thấy hợp nên nói chuyện. Không phải, anh lại không tin em chứ?”

Dương Tử chấn kinh, lập tức quay đầu nhìn cô.

-Anh tin em. Nhưng mà anh không thể nhìn được nhìn em khi này nói chuyện vui vẻ với tên đó. Nụ cười của em, chỉ dành cho anh.

Dương Tử nói bàn tay chạm vào môi cô, lời nói bá đạo như tuyên bố chiếm hữu.

Hạ Đồng có chút buồn cười, sau đó lắc đầu nói: “Đúng là không chịu nổi tính ngang ngược của anh.”

Dương Tử khoe môi cong lên một đường đẹp say lòng người, sau đó không nói không rằng dán môi mình lên môi cô.

Hạ Đồng bất ngờ, muốn đẩy anh ra, ở trên xe còn có tài xế a, làm như vậy thực sự rất xấu hổ.

Nhưng mà Dương Tử không để ý, bàn tay cố trụ sau gáy cô, không kiêng dè cạy hàm răng trắng đều của cô ra, chiếc lưỡi nóng bỏng tiến sâu vào trong, tùy ý càn quét.

Tài xế cũng rất hiểu chuyện, chỉ lo lái xe không dám nhìn màn này.

Bên ngoài thấp thoáng nhìn thấy hai người trong xe đang cuồng nhiệt hôn nhau, nụ hôn này như bù đắp những ngày qua cho bọn họ.

161. Chương 151. Ba.

Chương 151: Ba.

Bầu trời phủ màu xanh thẫm, tòa nhà cao ngất toàn bộ đều làm bằng cửa kính tấp nập người ra kẻ vào, ai ai gương mặt cũng sáng ngời sang trọng. Trong hội trường buổi đấu giá cũng đã bắt đầu, ghế cũng đã bị ngồi hết.

Bà Khuê cùng Cao lão gia ngồi ở vị trí đầu, sợi dây chuyền Bán Nguyệt này thật sự rất tinh tế, bà Khuê vừa nhìn thấy qua màn ảnh tivi đã thích ngay, cái tên Bán Nguyệt đều là do mặt của sợi dây chuyền, mặt của sợi dây chuyền là nửa mặt trăng, toàn bộ đều làm bằng kim cương trắng trong suốt có kích thước bằng nhau, ánh sáng của những viên kim cương sáng lấp lánh ngay cả trong bóng đêm cũng bị ánh sáng của nó làm chói mắt. Sáng cứ như mặt trăng trên trời cao.

-Đây là số của em, chỉ cần em thích, bao nhiêu tiền anh cũng trả.-Cao lão gia đưa biển số cho bà Khuê

Bà Khuê cầm lấy, từ lúc gặp Cao lão gia đến giờ, ông luôn quan tâm bà hết mực, chưa bao giờ xem thường xuất thân của bà, ngay cả đứa con gái Hạ Đồng của bà, ông cũng rất quan tâm, ông còn đưa ra đề nghị sẽ giúp trả số nợ cho Hạ Đồng không cần ở nhà Chính nữa, nhưng mà bà không dám nhận, ông quá tốt, làm bà thấy rất áy náy.

Mạch Gia Vinh ngồi ở hàng ghế phía sau, cách chỗ bà Khuê và Cao lão gia khoảng hai hàng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bà.

Mạch Huân lại không ngồi cạnh ông, ngồi phía trên ông cách bà Khuê một hàng. Bởi vì anh là ca sĩ, ba anh lại không muốn bị chú ý nên không còn cách nào khác không thể ngồi cạnh ông.

-Xin kính chào tất cả các vị đã đến tham gia buổi đấu giá sợi dây chuyền Bán Nguyệt ngày hôm nay. Sau đây mời nhà thiết kế ra sợi dây chuyền đem sợi dây chuyền Bán Nguyệt ra.-người dẫn chương trình đứng trên khán đài, cầm micro nói lớn

Lời ông vừa dứt, một người con gái trẻ trung, thoát nhìn là người nước ngoài, chắc là người Nga.

-Giá khởi điểm một trăm triệu.-người dẫn chương trình tiếp lời

-Một trăm năm mươi triệu.

-Hai trăm triệu.

-Ba trăm triệu.

Từng đột người vẫn liên tục giơ chiếc bảng số lên để lên giá, bà Khuê dẫn đó một lúc cuối cùng giơ bảng: “Bốn trăm triệu.”

Mạch Huân thấy bà Khuê đã bắt đầu hành động, khóe môi hơi cong lên, sau đó giơ bảng lên, giọng nói lưu loát: “Năm trăm triệu.”

Bà Khuê quay đầu nhìn Mạch Huân, sợi dây chuyền này thật đẹp, nhưng mà nếu trả giá nữa thì số tiền sẽ rất cao, mặc dù Cao lão gia nói cứ việc trả giá nhưng trong lòng bà cũng biết chừng mực.

Cao lão gia nhìn ba luyến tuyền sợi dây chuyền, cũng thấu hiểu tâm tư của bà, sau đó cầm tấm bản trên tay bà, giọng cao: “Sáu trăm triệu.”

-Không cần mua đâu, em hết thích rồi.-bà Khuê giật mình nói

-Miễn em thích là được.

Khó mà có thể tìm được một người bạn tri kỉ, càng khó hơn chính là khó tìm ra một giai nhân tri kỉ.

-Một tỷ.

Tất cả đều dồn ánh mắt nhìn Mạch Huân, sau đó mắt lóe sáng khi nhận ra anh, trong đầu chỉ nghĩ được anh chịu bỏ ra một tỷ để mua sợi dây chuyền này, chắc chắn tặng cho bạn gái.

-Một tỷ, có ai trả giá thêm không?-người dẫn chương trình thấy cả hội trường im lặng liền lên tiếng

Cao lão gia muốn trả giá thì bị bà Khuê ngăn lại, bà lắc đầu ý bảo đừng trả giá. Cao lão gia biết bà thích, chỉ vì số tiền đã lên đến tỷ đồng, bà không muốn ông phải tốn đi số tiền này chỉ vì nhu cầu riêng của bà.

-Một tỷ lần một.

-Một tỷ lần hai.

-Một tỷ lần ba. Thành giá.

Sau đó ba tiếng cộp cộp cộp vang lên, cũng là sợi dây chuyền thuộc về sở hữu của Mạch Huân.

Bà Khuê lưu luyến nhìn, sau đó quay qua nhìn Cao lão gia, nhẹ giọng nói:

-Mình về thôi.

-Em đã thích vì sao lại chịu để nó vào tay người khác?

-Không thích nữa, mình đi thôi.

Nói xong, bà khoác tay Cao lão gia bỏ ra ngoài.

Mạch Gia Vinh nhìn theo bà, ánh mắt khẽ nheo lại, trong đôi mắt có chút đau đớn.

- - -

-Mẹ.

Hạ Đồng vẫy tay gọi khi thấy bà Khuê khoác tay Cao lão gia từ bên trong đi ra.

-Hạ Đồng, đã đến rồi sao?

Bà Khuê vốn hẹn Hạ Đồng vào phòng hội trường xem buổi đấu giá nhưng Hạ Đồng không mấy thích những trò vô bổ này nên ở ngoài chờ cùng Dương Tử.

-Chào bác trai, bác gái.-Dương Tử hơi gấp người lịch thiệp nói

Cao lão gia cùng bà Khuê khẽ gật đầu, sau đó bước đến xe.

Vừa đứng lúc, có người từ trong bước ra, kí giả bu quanh, liên tục hỏi chuyện.

Hạ Đồng nhìn người bước ra, đó là một người con trai cao tầm một mét tám sáu, khuôn mặt sáng lạng lại rất thu hút, có thể nói ngũ quan tinh tế nếu là nữ nhân chắc chắn sa vào lòng anh ta ngay.

Hạ Đồng cảm thấy người con trai này rất quen thuộc...

Mạch Huân bị đám kí giả làm phiền, tâm trạng không mấy tốt, đột nhiên dừng bước chân, đứng cách đám người Hạ Đồng không xa, ánh mắt Mạch Huân khẽ liếc sang.

Ba anh bảo sau khi mua sợi dây chuyền này xong phải đem tặng lại cho bà Khuê, chủ ý chỉ có một. Mạch Huân nở nụ cười rộ rỡ đi đến phía bà Khuê, ánh mắt đảo quanh, có chút giật mình.

Vì sao cô ấy lại ở đây?

Hạ Đồng nhìn người con trai nở nụ cười, lập tức nhớ ra, là Mạch Huân. Cô đã nói thứ thu hút nhất trên gương mặt của Mạch Huân chính là nụ cười.

-Bác gái, sợi dây chuyền này, cha cháu muốn tặng cho bác.

Mạch Huân tạm thời gác việc vì sao Hạ Đồng lại ở đây, chìa chiếc hộp lớn hình vương bằng nhung màu đen đựng sợi dây chuyền Bán Nguyệt ra chiếu mặt bà Khuê.

-Cha cậu? Là ai?-Bà Khuê mơ hồ, bà căn bản không quen cậu con trai này, làm sao biết ba anh ta là ai?

-Cháu là Mạch Huân, cha cháu là Mạch Gia Vĩnh.

Mạch Huân chậm rãi nói, như muốn cho bà nghe kĩ cái tên của ba mình.

Cơ thể bà Khuê chấn kinh, nhìn Mạch Huân.

Mà Hạ Đồng cũng sớm bị lời Mạch Huân nói làm cả người run rẩy, thất thần nhìn Mạch Huân.

Mạch Gia Vĩnh... cái tên này nghe quen làm sao?

Sau một lúc bà Khuê mới bình tĩnh, nhưng mà ngực phập phồng hơi thở hơi rối loạn, cười hiền hậu, khách sáo từ chối: “Cảm ơn ý tốt của Mạch lão gia, nhưng mà ý tốt này tôi không dám nhận.”

-Đúng vậy. Anh đem về cho ông ta, bảo là mẹ tôi hiện tại rất tốt đừng làm phiền bà nữa.

Hạ Đồng hơi thở gấp rút, rõ ràng có tức giận, Mạch Gia Vĩnh họ Mạch, Mạch Huân cũng họ Mạch, sao cô không nghĩ ngay từ đầu cả hai có quan hệ cha con chứ?

Mạch Huân chứng người khi nghe Hạ Đồng gọi bà Khuê một tiếng mẹ.

Sao ba anh lại quan tâm đến mẹ Hạ Đồng? Không lẽ...

Mạch Huân tâm tình không mấy tốt, nhưng vẫn giữ thái độ trang nhã như ban đầu, nói: “VẬY TÔI SẼ VỀ BẢO CHA TÔI RẰNG PHU NHÂN KHÔNG MUỐN NHẬN NÓ. ĐÃ LÀM PHIỀN.”

Nói xong thì gấp người, sau đó hơi nhìn sang Hạ Đồng đang đứng cạnh Dương Tử, rồi lên siêu xe Nissan đi mất.

-Mạch Gia Vĩnh là ai?

-Là... bà ruột em.

Dương Tử có vài phần kinh ngạc nhưng nét mặt vẫn như cũ.

Mạch Gia Vĩnh, ông ta đã mất tích gần hai mươi năm qua, vì sao bây giờ lại xuất hiện? Hai mươi năm qua ông như người đã chết, như biến mất khỏi thế giới này vì sao hôm nay lại biết rõ bà đang ở đây? Rốt cục ông có ý đồ gì?

Trong lòng bà Khuê nơm nớp lo sợ, càng sợ hơn chính là ông biết về sự có mặt của Hạ Đồng.

...

Mạch Huân đi vào thư phòng của Mạch Gia Vĩnh, tâm tình không tốt, đặt hộp đựng sợi dây chuyền Bán Nguyệt trước mặt ông.

-Cha, bây giờ người có thể nói rõ chuyện gì xảy ra không? Bà ấy là ai?

Mạch Gia Vĩnh khẽ thở dài, sau đó nhìn con trai đưa tay chỉ vào ghế ý bảo anh ngồi xuống, sau đó lại thở dài.

Ông kể, chuyện này cũng đã cách đây gần hai mươi năm, ông lúc đó đã hai mươi chín tuổi, đã có vợ và một đứa con trai tức là mẹ Mạch Huân và Mạch Huân, ông cũng chỉ là một nhạc sĩ chưa nổi danh, cũng vẫn chưa là một doanh nhân thành đạt.

Vào một ngày, ông vô tình đi qua phòng trà, lại nghe được một giọng hát rất ấm áp, rất sâu lắng, dòng nhạc du dương mang nỗi buồn vơi vợi vậy mà giọng hát này còn sâu lắng, còn ưu thương hơn.

Ông là một nhạc sĩ, khi nghe người con gái có giọng hát như vậy liền đi vào trong, kết quả nhìn thấy bà Khuê đứng trên khán đài hát. Khuôn mặt bà lúc ấy cũng như giọng hát của bà, hiện lên nỗi bi ai như oán trách.

Từ đó ngày nào ông cũng đến đó chỉ mong nghe được giọng hát của bà, lúc đầu đối với ông bà rất dè chừng nhưng ông luôn sáng tác ra bài hát cho bà hát, bà thích nhất chính là bài “Quá khứ” mỗi lần ông phiên muện bà đều sẽ hát cho ông nghe, cả hai tiếp xúc lâu ngày nên từ từ sinh tình cảm.

Ông biết bản thân đã có vợ không nên có tình cảm với bà Khuê nhưng mà không ngăn lại được.

Đúng một năm trời qua lại, cuối cùng mọi chuyện cũng đổ vỡ, vợ ông biết tìm đến tận nơi để gặp bà Khuê còn đưa cho bà một số tiền, sau đó bế con trai là Mạch Huân dọn đến nơi khác sinh sống ép ông phải đi theo.

Ông không có cách nào khác, vợ và con đều không thể bỏ, chỉ còn đành thuận theo lời về.

Mười mấy năm sau, vợ ông mất, ông cũng là bắt đầu làm kinh doanh, về sau ông có tìm lại phòng trà đó nhưng người ta nói lúc ông đi không ít lâu thì phòng trà đã bị bán mất, mọi người cũng mỗi người một nơi.

Ông cảm thấy bản thân không xứng với bà Khuê, ông đã làm bà đau lòng. Khi ông biết bà đang sống ở đây, ông liền từ Mỹ bay về Việt Nam, nào ngờ lại hay tin bà đang là Cao phu nhân.

Đúng là trở trêu!!! Chỉ có thể nói là có duyên nhưng mà không có phận!!!

Mạch Huân nghe xong, tim có chút nhói lên, một phần là vì câu chuyện của cha mình, nhưng quan trọng hơn chính là anh biết được... Hạ Đồng là em cùng cha khác mẹ của mình.

-Cha, vậy còn Hạ Đồng?-Mạch Huân bình tĩnh tâm hỏi

-Hạ Đồng? Là ai?-Mạch Gia Vĩnh khẽ nhíu mày

-Cha không biết? Con nghe cô gái này gọi bà Khuê là mẹ, nhưng không phải con của Cao lão gia, vì Cao lão gia chỉ có một đứa con trai là Cao Đình Hiền.

-Con nói sao? Nói vậy...

Mạch Gia Vĩnh nghe con trai mình nói càng ân hận tự trách hơn, thì ra khi ông bỏ đi bà đã mang thai đứa con của ông. Vì sao lại không nói cho ông biết? Suốt bao năm qua chắc bà đã chịu khổ nhục nhiều lắm.

-Khuê, tôi nên làm sao bù đắp cho em và con đây?

.

Hạ Đồng ngồi trong phòng tưới nước cho chậu hoa oải hương, một quyết định sai lầm cũng dễ dàng đưa con người ta lún vào hố sâu, mang một vết nhơ trên người muốn xóa bỏ cũng vậy. Mẹ cô nói đừng như bà, trao hết tất cả mọi thứ cho người con trai mình yêu, kết quả người thiệt thòi chỉ là bản thân mình.

Lúc đầu cô không hiểu, về sau trải qua rồi mới biết, muốn xóa bỏ cũng không được, trong lòng mang theo một hình bóng không lưu mờ, như định mệnh ràng buộc lẫn nhau.

_Cốc cốc

Hai tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Đồng quay đầu nhìn ra cửa, thấy Ân Di đứng ngay cửa .

-Chị Ân Di...

Hạ Đồng vội đứng lên nhìn Ân Di, đã tối rồi Ân Di còn qua phòng cô làm gì chứ?

-Chị định lên hỏi em, có xuống ăn lẩu không? Lãng Hạo cũng đến.-Ân Di đôi môi ẩn hiện nụ cười, hỏi

-Sao ạ? Em...

Hạ Đồng vẫn chưa nghe rõ lời Ân Di, có phải cô nghe nhầm không đây? Ân Di bảo cô xuống ăn lẩu mà còn có Lãng Hạo sao?

-Không lẽ lại mất phần em, mau xuống thôi.-Ân Di không đợi cô đồng ý hay không đã nắm tay cô kéo đi

-Em...

Hạ Đồng bất đắc dĩ để Ân Di kéo đi, trong lòng lại bồn chồn, dường như có điều gì đó không hay sẽ đến.

162. Chương 152. Như Người Vô Hình.

Chương 152: Như người vô hình.

Hạ Đồng cùng Ân Di đi vào phòng bếp thì thấy Dương Tử và Ân Di ngồi đối diện nhau, sắc mặt cả hai đều băng lãnh, trên bàn ở giữa là chiếc nồi lẩu đang được đun sôi tỏa mùi nghi ngút, những chiếc đĩa đựng cá, thịt bò, tôm, mực, rau nằm bên cạnh.

Ân Di buông tay đang kéo tay Hạ Đồng ra, chạy tới kéo ghế ngồi bên cạnh Dương Tử.

Hạ Đồng khẽ nắm vạt áo, hít một hơi đi đến ngồi cạnh Lãng Hạo.

-Không phải hai anh định ăn lẩu trong bộ mặt này chứ? Em đã từng nói hai anh phải vui vẻ cơ mà.-Ân Di tỏ vẻ không vui

Dương Tử và Lãng Hạo khẽ liếc mắt sang Ân Di, miễn cưỡng ép mình không dùng vẻ mặt băng lãnh nữa.

Hai anh không hiểu, vì sao Ân Di lại muốn ăn lẩu, lại còn chỉ có bốn người họ?

-Nước sôi rồi ăn đi.-Lãng Hạo ngồi thẳng người cầm đũa lên gắp miếng cá bỏ vào nồi lẩu đang sôi sùng sục

Dương Tử vươn tay cầm hộp pizza bên cạnh đưa đến trước mặt Hạ Đồng. Hạ Đồng mặt này giờ méo sẹo thấy anh đưa hộp pizza đến trước mặt.

Hạ Đồng vừa vui mừng vừa kinh ngạc ngược mặt nhìn anh.

-Tại sao lại đưa pizza cho Hạ Đồng?-đồng loạt cả Ân Di và Lãng Hạo đều thắc mắc lên tiếng

-Hạ Đồng vốn dĩ ứng với đồ biển.-Dương Tử ngắn gọn trả lời

-Vậy sao? Hạ Đồng anh chưa từng nghe em nhắc đến?-Lãng Hạo quay sang nhìn cô

-À, tại em thấy không có gì quan trọng.-Hạ Đồng khẽ xua tay sau đó mở hộp bánh pizza ra

Hạ Đồng còn nhớ chuyện cô bị dị ứng với đồ biển chỉ có một mình Dương Tử biết, lúc ấy cô đến đây chưa được một tháng nữa là, vậy mà đến bây giờ anh vẫn còn nhớ.

Môi không tự giác mà nở nụ cười, trong lòng len lỏi cảm giác ấm áp.

Ân Di sắc mặt có chút tối đi, nhưng nhanh chóng trở lại vui vẻ như ban đầu, sau đó gấp một miếng mực đã được nhúng chín gấp vào chén Dương Tử, cười ngọt ngào nói: “Anh ăn đi.”

Dương Tử cầm đũa gấp miếng mực trong chén do Ân Di gấp ình bỏ vào miệng, sau đó cong lên thay cho lời nói.

-Lâu lắm rồi chúng ta mới có thể nói cùng nhau ngồi ăn nói chuyện, em vẫn còn nhớ lúc mới vào trường được vài ngày thì...-Ân Di nói, làm mặt quỷ nhìn Lăng Hạo

-Em nhìn anh làm gì? Lại định nói gì anh nữa đây?-Lăng Hạo dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Ân Di

-Anh có còn nhớ vì muốn em tin tưởng anh thật sự muốn làm bạn với em mà anh...-Ân Di cười xảo huyệt lại liếc sang nhìn Dương Tử

-Này, này... cái đó là do anh còn trẻ không suy nghĩ kỹ nên mới nông nổi nghe theo lời em.-Lăng Hạo vội gấp một miếng thịt bò nhét vào miệng Ân Di hồng bịt miệng

-Hmm... lúc đó em thật sự cười chết, anh dám đứng trước mặt mọi người mà nói anh yêu Dương Tử... haha... mỗi lần nhìn anh em lại nhịn cười không được.-Ân Di nhai miếng thịt bò Lăng Hạo nhét vào miệng mình, lại cười khằng khặc

-Aiss... em đúng là, rõ ràng em trêu anh, còn nhắc đến?-Lăng Hạo mặt đen như than, chuyện này có chết anh cũng không quên, nhắc lại thật là mất mặt

Dương Tử hơi nhoén miệng cười, ý cười không quá đậm cũng không quá nhạt, còn Ân Di thì ngồi cười sắc súa, nụ cười thật tươi, thật rực rỡ.

Nhưng mà không hiểu sao, lần trước Lăng Hạo kể Hạ Đồng nghe chuyện này rồi, lúc đó cô bị đuổi khỏi nhà Chính nên kể đến đoạn này cũng bất ngờ nhưng không thể vui vẻ, vậy mà đến hôm nay, cô nghe lại vẫn không cười nổi.

Con người thật là khó hiểu!!!

-Khụ khụ...

Có lẽ cười nhiều quá nên Ân Di bị sặc, ho vài tiếng.

-Em xem, vừa ăn vừa cười như thế, sớm muộn cũng sặc chết.-Dương Tử quay qua vuốt vuốt lưng Ân Di, còn Lăng Hạo đưa ly nước trắng cho Ân Di uống

Trong lòng Hạ Đồng đột nhiên rất đau, như có gì đâm vào tim. Hai tay đặt dưới gầm bàn khế siết chặt vật áo. Nguyên Nhã nói cô chỉ là người thay thế, cô chỉ là người dư thừa, cô không tin nhưng trong lòng lo sợ, đến bây giờ thì đã thực sự tin, tim cũng đã không còn cảm giác.

Ngay lúc đầu đã biết mối tình này là sai lầm, vậy mà còn ngoan cố yêu, đến cuối cùng chỉ mình cô đau, nhiều lúc muốn nói câu dừng lại nhưng mà không thể mở lời.

-Anh còn nhớ lúc...

Ân Di luyên luyên kể lại những kỉ niệm của cả ba, Dương Tử cùng Lăng Hạo lâu lâu nói vài câu, gật gù cười, còn Hạ Đồng cứ như là người vô hình, đối với ba người cô chỉ là không khí.

Hạ Đồng cúi đầu gặm miếng bánh pizza, từng chút ăn vào miệng nhưng sao bánh pizza này lại đắng đến thế? Thật sự rất đắng, rất chất đắng...

-Bây giờ nghĩ lại chúng ta khi ấy thật sự rất vui, chỉ vì em mà hai anh trở mặt.-Ân Di đang rất vui lại xụ mặt

-Đừng nghĩ tới nữa, không phải bây giờ rất vui sao?

-À, em còn nhớ lúc Dương Tử cùng Lăng Hạo chơi bóng rổ, lúc ấy hai anh có nhớ mình nói gì không?-Ân Di lại tiếp tục câu chuyện

-Vẫn nhớ.-cả hai đáp

-Nhắc lại em vẫn còn rất mắc cười. Dương Tử nói nếu thắng Lăng Hạo thì em sẽ dành trọn một ngày cho Dương Tử còn nếu ngược lại, Lăng Hạo chỉ đưa ra một chuyện đơn giản là hôn em. Kết quả cả hai anh đều hòa nhau, thế là em lại may mắn, không cần đi chơi với Dương Tử, cũng không cần hôn Lăng Hạo vậy mà còn được hai anh dẫn đi ăn một bữa.-Ân Di vừa nói miệng cười đến mắt cũng híp lại

Hạ Đồng tay cầm miếng pizza dừng động tác ăn lại, tâm như bị ai quăng hòn đá nặng đè lên, rất ngạt thở.

Nhưng mà cô biết, bản thân không nên ghen, đó là chuyện của ba năm trước. Cô không phải quá khứ của anh, nhưng cô muốn là hiện tại của anh, dù tương lai không phải là cô cũng được.

Cảm giác khi yêu thực sự rất nhiều, hạnh phúc sẽ đến ngay giây phút đầu bạn yêu, từ từ là cảm giác buồn bã tức giận khi giận dữ sau những trận cãi nhau sau đó là cảm giác đau đớn khi buông lời chia tay, cuối cùng, có lẽ là ngay cả cảm giác cũng không có, bởi vì tim, như bị bóp nát khi thấy anh đang hạnh phúc bên người khác.

Hạ Đồng đã trải qua hạnh phúc, trải qua buồn bã tức giận, nhưng chưa trải qua đau đớn, chưa trải qua cảm giác khi nhìn anh đi bên người khác, nhưng cô rất sợ, sợ rằng không muộn nữa thì sẽ trải qua hai cảm giác kia.

-Hạ Đồng, xin lỗi em, này giờ mãi nói chuyện mà quên mất em.-Ân Di uống một ngụm nước lại sức nhớ đến sự có mặt của Hạ Đồng, liền cười nói

-Em không sao.

Không sao chỉ là gạt lòng dối người... nhưng mà cô nói có sao thì có nhận được quan tâm hay không?

-Em ăn ít vậy?

Dương Tử thấy hộp bánh pizza vốn được cắt thành tám miếng bây giờ trong hộp vẫn còn đến sáu miếng, trên tay cô vẫn cầm một miếng đang ăn dở. Hạ Đồng trước giờ dù thế nào vẫn ăn được rất nhiều, cô chỉ thấy thức ăn thôi mắt đã sáng rõ vậy mà giờ ăn chưa được bao nhiêu.

-Có lẽ em không đói. Em thấy buồn ngủ rồi, em về phòng trước, ba người cừ ăn tiếp đi không cần để ý tới em.-Hạ Đồng cảm thấy mình ở đây chỉ là dư thừa nên đứng lên muốn về phòng

-Vẫn còn rất sớm.

-Em buồn ngủ rồi, xin phép.

Nói xong cô quay người bỏ lên lầu.

Hạ Đồng khi bước lên cầu thang có ngoáy đầu lại nhìn nhưng đáng tiếc chẳng ai nhìn về cô có ý định giữ cô lại, trong lòng không khỏi thất vọng, một luồng gió lạnh tràn vào lòng ngực. Lạnh buốt.

Chỉ là cô vừa quay đầu đi lên phòng thì ánh mắt của cả hai người con trai đều hướng đến nhìn về phía cô. Làm sao hai anh không quan tâm đến cảm nhận của cô này giờ, hai anh có nhưng mà không làm sao nói được, làm gì được.

Nhìn cô thương tâm bỏ về phòng, tâm của hai anh đau đớn dữ dội nhưng mà không thể làm gì hơn ngoài nhìn cô bỏ lên phòng, giữ cô lại càng làm cô cảm thấy lạc lõng buồn tủi hơn mà thôi.

Hạ Đồng một mình nằm trên chiếc giường, có phải yêu là phải thế này không? Nhìn bạn trai mình cùng người yêu cũ vui vẻ cười cười nói nói mà bản thân cũng không dám ghen, không dám làm gì hơn chỉ nhìn hai người bọn họ, nhìn đến tâm can cũng đang từng đợt đau đớn giằng xé bản thân. Cô cũng ghen nhưng mà làm sao có thể ghen? Cũng như lời Nguyên Nhã cô chẳng qua như kẻ thay thế.

-Thật là khó chịu.

Hạ Đồng một tay đặt lên trái tim mình, khẽ nhắm mắt, giọt lệ trong suốt như thủy tinh nhanh chóng rơi ra.

...

Hạ Đồng bước dọc trên đường, nhìn tán cây anh túc xanh rì dưới ánh nắng mặt trời chói chan. Hôm nay lại thêm một ngày thức sớm, lại một mình đi bộ đến trường.

Cuộc đời con người giống như những con đường, đã cắt những con đường này thì sẽ cắt những con đường khác, như câu nói của nhà thơ Lỗ Tấn: “Kỳ thực trên đời này làm gì có đường. Người ta đi riết thì thành đường thôi.” Mỗi người đều tự chọn inh mỗi một đường đi, mà trên đường đi ấy chẳng biết lúc nào nên dừng, nên đi, nên rẽ.

—Ting ting

Hai tiếng còi xe vang lên phía sau lưng Hạ Đồng làm cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của cô, cô không mấy quan tâm chỉ nghĩ là xe người qua đường nên không nhìn là ai vẫn bước tiếp trên vỉa hè.

Lại hai tiếng còi xe nữa vang lên, Hạ Đồng hơi quay đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt diêm dã của người con trai, ý cười hiện rõ trong ánh mắt.

Hạ Đồng nhìn anh, Mạch Huân tìm cô chắc chắn nguyên do chỉ là một, ông ta muốn gặp cô.

— Cake World —

Hạ Đồng cầm ly nước ép táo uống một ngụm sau đó đặt lên bàn nhìn người đàn ông đối diện mình.

Người ba trong trí tưởng tượng của cô cũng có nét mặt nhân hậu hiền hòa, khi cười khuôn mặt già dặn lộ ra vài nếp nhăn nơi khóe mắt, mắt cũng híp lại.

Mạch Gia Vĩnh hơi hé miệng, giọng ồm ồm, lời nói mang theo đầy tình cha: “Con là Hạ Đồng? Cái tên rất hay, rất mộc mạc. Con cũng rất giống mẹ của con.”

-Cảm ơn ngài, Mạch lão gia.-Hạ Đồng lời nói rất khách sáo, gần như nói với người xa lạ

-Mẹ con chắc hẳn đã nhắc đến ba với con, con đừng xa lạ với ba như thế.-Mạch Gia Vĩnh đau lòng nhìn đứa con gái của mình

Hạ Đồng thoáng chút im lặng, như đang suy nghĩ gì đó, một lúc mới hỏi: “Tôi chỉ muốn hỏi, vì sao ông đã có vợ lại còn qua lại với mẹ tôi? Ông làm như vậy chẳng khác nào làm mẹ tôi tủi nhục, chịu ánh mắt khinh thường của người khác.”

-Hạ Đồng, một khi con yêu ai đó, cho dù đang trong tình cảnh gì, bản thân con sẽ không thể ngừng yêu người đó, dù biết là sai lầm vẫn tiếp tục ngoan cố yêu, bất chấp mọi thứ chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu.

Câu nói này, cũng như câu nói mà mẹ cô từng nhắc nhở cô: “Có thể con yêu một ai đó rất nhiều, không muốn buông tay, về sau bản thân càng lún càng sâu, biết là sai lầm vẫn yêu, đến cuối cũng chỉ mang một vết nhơ trên người không xóa được.”

-Ba có quay về tìm mẹ con nhưng người ở gần đó nói phòng trà đã bán cho người khác rồi, mẹ con cũng không còn ở đó, đến mấy năm gần đây ba biết được mẹ con đang ở đây nên đã quay về, nhưng mà lại không ngờ mẹ con đã trở thành Cao phu nhân.-Mạch Gia Vĩnh nói đến câu cuối thì có chút chua xót

-Ông có tìm mẹ tôi?

Thì ra ông có tìm mẹ cô, cô cứ nghĩ ông là kẻ phụ bạc ẹ cô một số tiền thì bỏ rơi bà, làm bà sống trong những ngày tháng tủi nhục, làm cô bị gọi là con hoang, đứa trẻ không cha bị mẹ bỏ rơi. Những cái đó, Mạch Gia Vĩnh có giúp cô quên hết hay không?

-Bây giờ mẹ tôi đã có cuộc sống rất tốt, tôi cũng vậy...

-Con đừng tưởng ba không biết, con đang ở nhà Chính đã xảy ra chuyện gì ta đều đã biết.-Mạch Gia Vĩnh nghe cô nói “Tôi cũng vậy” liền cắt ngang lời cô

-Vậy thì sao? Đó là chuyện duy nhất tôi có thể làm để giúp người ba không cùng huyết thống với tôi.-Hạ Đồng ngược ánh mắt tĩnh lặng lên nhìn ông

-Ba sẽ giúp con. Số nợ kia ba sẽ trả thay cho sự trả ơn của ông Hưng đối với cả hai mẹ con, ông Hưng luôn bạc đã hai mẹ con con nên sự trả ơn này thế là đủ rồi.

-Cảm ơn ý tốt của Mạch lão gia nhưng mà tôi không muốn.-Hạ Đồng kiên quyết

-Ba biết con sẽ không đồng ý, con yêu thiếu gia nhỏ ở đó đúng không? Nhưng mà ba vẫn sẽ đợi con quyết định lại. Bất cứ lúc nào ba cũng sẽ sẵn lòng giúp con.-Mạch Gia Vĩnh cười hiền hậu

-Tôi yêu ai là chuyện của tôi, tôi sẽ không đồng ý với điều kiện của ông, xin phép.-Hạ Đồng có chút bực mình, nói xong liền cầm cặp bỏ đi

-Con gái, tình yêu không đơn giản như con nghĩ đâu.

...

Hạ Đồng rời khỏi Cake World thì đến trường, trong đầu nghĩ đến câu nói của Mạch Gia Vĩnh, bản hợp đồng này có phải đến lúc kết thúc không?

Hạ Đồng vào lớp, ngồi vào chỗ của mình, tâm tư rối bời.

-Hạ Đồng, xảy ra việc gì sao? Sắc mặt cậu không tốt?-Bạch Mai quay xuống nhìn sắc mặt rất kém của cô hỏi

-Không lẽ cậu ấy biết?-Thi nói nhỏ với Bạch Mai nhưng mà Hạ Đồng loáng thoáng nghe được

-Mình không sao. Thi, cậu nói mình biết? Biết gì?-Hạ Đồng mặt nhàu lại

-Cái này... à tớ nghe nói cậu đã gặp lại ba mình phải không?-Thi lập tức lách sang chuyện khác

-Phải. Ông ấy muốn giúp mình kết thúc hợp đồng nhưng tớ chưa đồng ý.-Hạ Đồng trong lời nói toàn ưu phiền

-Ý kiến đó không tồi, cậu đồng ý đi.

-Đúng rồi, tớ thấy kêu ba cậu giúp cậu kết thúc hợp đồng đi, mắc công...

Cả hai rất tán thành đề xuất của Mạch Gia Vĩnh, mà Thi đang nói giữa chừng thì dừng lại hẳn.

-Mắc công cái gì? Hai cậu hôm nay lạ lắm? Có phải giấu mình gì không?-Hạ Đồng dự cảm cả hai đang che giấu gì đó mà không cho cô biết

-Không có, không có.

Cả hai vội lắc tay lắc đầu lia lịa, nhìn qua đã biết có điều mờ ám.

-Hai cậu xem mình là bạn thì mau nói ình biết đi.-Hạ Đồng nghiêm túc nhìn cả hai hỏi

-Cái này... Thi cậu nói đi.

-Sao lại là mình chứ? Cậu nói đi.

Cả hai không ai chịu nói đẩy qua đẩy lại.

-Hạ Đồng, hứa với tớ... tớ nói xong câu không được... vì kích động mà...

Thi hơi ngạt ngừng, dường như có gì đó vướng ngay cổ họng làm Thi rất khó mở lời.

-Mình ổn mà, cậu nói đi.-Hạ Đồng hít một hơi, nhìn thái độ của Thi làm cô biết chuyện Thi sắp nói không hề đơn giản

-Thật ra, lúc sáng... Khiết Đạt nói với mình, là, là sáng nay cả Dương Tử cùng Ân Di không đến trường học... là vì... là vì đến chỗ của chủ tịch Dương, còn nghe được... chủ tịch Dương muốn...

-Cậu đừng nói rồi ngừng nữa, nói luôn đi tớ không sao cả.

Miệng nói không sao nhưng trong lòng cô đang rất lo sợ, không ngừng run rẩy.

Thi hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Hạ Đồng nói: "Nghe nói ông ấy muốn Dương Tử và Ân Di đính hôn với nhau."

163. Chương 153.1: Buông Tay (1).

“Nghe nói ông ấy muốn Dương Tử và Ân Di đính hôn với nhau.”

Hạ Đồng đầu như bị đánh mạnh, cơ thể gần như không chống đỡ được giống như cô đang từ từ sụp đổ, hai bờ vai đã lan tràn băng lạnh.

Đưa cô lên thiên đường hạnh phúc rồi lại đẩy cô xuống địa ngục không chút do dự!!!

Bầu trời xanh tươi của cô, đã sụp đổ tan tành.

-Hạ Đồng, cậu, cậu không sao chứ? Sắc mặt của cậu rất kém.-Thi hốt hoảng khi thấy sắc mặt trắng bệch của cô

-Không sao... tớ... tớ chỉ thấy hơi choáng... tớ lên phòng y tế một lát.

Hạ Đồng thở rất nặng nề, tim cô gần như đã vỡ vụn.

-Hạ...

Thi còn định gọi cô lại thì Hạ Đồng đã bỏ đi, nhìn bóng lưng đang run rẩy từng hồi của Hạ Đồng, trong lòng cả hai không khỏi lo lắng.

Hạ Đồng ra khỏi lớp vịn tay lên tường, thân thể run rẩy kịch liệt, sức lực như bị rút cạn, cô như một quả bóng bay bị rút hết hơi, xẹp lép. Dương Tử sẽ đính hôn với Ân Di??? Vì sao lại như thế?

Sao anh lại gạt cô? Gạt cô hết lần này đến lần khác. Sao anh luôn là người làm cô muốn sống không được chết cũng không xong? Lần này rồi lại lần khác.

Hạ Đồng vô lực tựa người vào tường, hai chân cô mềm nhũn gần như không đứng vững có thể té xuống bất cứ lúc nào.

Bây giờ cô không ổn chút nào, một chút cũng không!!!

Hạ Đồng mò mẫm trong túi áo lấy ra chiếc điện thoại mà Dương Tử tặng mình, bấm số một gọi đi, nhanh chóng màn hình là dãy số điện thoại của anh. Anh đặt trong danh bạ cô là số một, vì anh nói trong lòng cô anh phải là số một, là duy nhất.

Nhưng mà đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói của người nữ lạnh băng: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Hạ Đồng tuyệt vọng cất điện thoại trở lại túi áo mình, hết rồi, hết thật rồi.

Bây giờ anh đang cùng người con gái khác sẽ đính hôn, Lâm Hạ Đồng cô còn nghĩ ngợi gì nữa mà không buông tay? Ân Di đã thắng, trong cuộc chiến này, Ân Di vẫn là người thắng.

-Dương Tử... Dương Tử...-Hạ Đồng liên tục gọi tên Dương Tử, nước mắt cũng như nước vỡ đê mà trào ra

Tim cô, thật sự rất đau!!!

Lăng Hạo đứng cúi đầu hành lang nhìn Hạ Đồng đau lòng rơi nước mắt, tim anh co thắt chỉ muốn đi đến ôm lấy cô vào lòng để cô biết dù thế nào cô cũng còn có anh. Lúc sáng khi nghe Khiết Đạt nói chuyện của Dương Tử và Ân Di, anh lập tức đi tìm Hạ Đồng, kết quả nhìn thấy cảnh này.

Nhìn cô dựa vào tường khóc đến thê lương, lòng anh càng thêm đau đớn, đau đến tận tâm can.

Cô yêu Dương Tử đến thế sao?

Lăng Hạo không thể nhìn cô như vậy được nữa, lập tức tiến lên sau đó vươn tay ra ôm trọn cô vào lòng, sau đó Lăng Hạo trực tiếp bế cô lên.

Hạ Đồng mắt nhoe lệ ngược lên nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia, môi anh mím chặt, ánh mắt sâu thẳm.

Vì sao lúc nào cô không vui, cô đau lòng nhất đều là Lăng Hạo xuất hiện, người cô khóc trước mặt nhiều nhất cũng là anh.

Vì sao lại là Lăng Hạo mà không phải Dương Tử?

Hơi thở ấm áp của Lăng Hạo bao quanh Hạ Đồng, Hạ Đồng càng vùi đầu vào lòng ngực vững vàng của anh, nước mắt thi nhau chảy.

-Ngoan, đừng khóc...

Lời nói của Lăng Hạo nhỏ nhẹ, như đang cưng chiều vỗ về Hạ Đồng.

Đời người khóc bao nhiêu lần thì mới thôi khóc? Đời người rơi bao nhiêu giọt lệ mới tìm thôi tan nát? (lời bài hát Hoa Rơi - Lâm Tâm Như)

. . .

Từ khi chị ấy xuất hiện, bản thân em nhận ra, mình chỉ đang ngộ nhận, bản thân em không phải dành cho anh, mà là chị ấy.

Có đôi lúc, người ta phải đi đến một quyết định không dễ dàng, sẽ biết là rất đau, đau đến tận tâm can, trái tim gần như vỡ nát nhưng mà bắt buộc phải chọn quyết định ấy.

Em đã từng nói chỉ cần anh không rời xa nắm chặt tay em đi đến cuối con đường thì em cả đời này sẽ nguyện theo có thể nào cũng chẳng buông. Anh cũng nói, cho dù tình yêu của chúng ta là sai lầm vẫn tiếp tục sai lầm chỉ cần không mất nhau.

Nhưng mà đến cuối, cô mới nhận ra vốn cô và anh là hai thế giới, thế giới của anh quá xa hoa, quá hào nhoáng, thế giới của cô lại u ám, lại đen tối. Nhưng cô lại cố vượt qua ranh giới đó, kết quả chỉ có cô đau khổ.

Em, không đủ sức để nắm tay anh nữa... anh, hạnh phúc nhé!!!

. . .

Trời về đêm, từng cơn gió lạnh thổi bên ngoài làm từng lá cây dao động chạm vào nhau, Hạ Đồng co ro ngồi bên trên chiếc giường êm ái, hai tay ôm chân mình nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Về đêm, con người ta thật cô đơn!!!

Việc đính hôn, mặc dù Dương Tử chưa chính miệng nói với cô, nhưng mà cô sẽ đợi khi anh nói ra, bản thân cũng sẽ đưa ra một quyết định khó khăn. Cô đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng, cho dù tiếp tục yêu, bản thân cô vẫn chỉ là người đau khổ. Tất cả mọi người đều cười, chỉ có duy nhất cô khóc.

Tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, Hạ Đồng liếc nhìn chiếc điện thoại của mình nằm trên chiếc giường, màn hình nhấp nháy dãy số điện thoại của Dương Tử.

Do dự một lát, Hạ Đồng cầm lên nghe, xem như không có gì, lẳng lặng nhìn màn hình nhấp nháy ánh đèn.

Người bên kia cũng rất kiên nhẫn, và hình như không có ý sẽ thôi gọi, dừng rồi lại gọi, gọi rồi dừng cứ thế đến mười mấy cuộc gọi bị nhỡ.

Tim cô từ khi nghe cái tin ấy thì đã nguội lạnh, ngay cả cảm giác cũng chẳng còn nữa, bây giờ kêu cô đối diện với sự thật, thì hãy cho cô thời gian tiếp nhận.

-Tâm đã muốn nghe, vì sao lại còn ngoan cố?-phía cửa truyền đến giọng nói, có chút khó chịu, lại có chút chua xót

Anh khó chịu là vì cô cố chấp để một mình cô là người đau khổ, còn chua xót là vì nhìn thấy cô bây giờ, ngay cả ý cười trong ánh mắt cũng đã chẳng còn.

-Ngay lúc đầu... em biết mình không được phép yêu Dương Tử, em nói với mình chỉ có hợp đồng, không có tình cảm... em biết em không nên mơ tưởng đến anh ấy nhưng em không thể ngăn được bản thân mình.

Hạ Đồng lại nói sang chuyện khác, giọng nói ngoài ưu thương làm chua xót lòng người ra thì chẳng còn gì.

Đáng lẽ cô nên ngăn cản bản thân mình khi bắt đầu chìm vào cuộc yêu không có kết quả đó, thì giờ đây, cô đã không đau như thế này.

Phải chi có thể quay ngược thời gian, thì tốt biết bao!!!

-Anh kể em nghe cái này.

Lăng Hạo ngồi xuống giường, thanh âm trầm ổn.

-Có một chàng trai rất yêu cô gái kia, người con gái lại yêu chàng trai khác và chàng trai ấy cũng yêu cô gái. Chàng trai thứ nhất không muốn nhìn cô gái bên chàng trai thứ hai liền cùng một cô gái khác hợp tác tách hai người ra. Đến cuối cùng, cô gái đó biết là chàng trai thứ nhất làm cô cùng người kia hiểu lầm, nhưng mà không nói ra, chỉ nói với chàng trai đừng phí tâm vào cô nữa, cô hoàn toàn không xứng.

-...

-Khó mà có người có lòng bao dung như cô gái ấy, biết rõ chàng trai thứ nhất làm cô cùng người mình yêu hiểu lầm, làm cô đau lòng khôn nguôi nhưng vẫn không vạch trần, còn chấp nhận làm bạn với chàng trai thứ nhất. Em nói xem, cô gái ấy vì sao lại phải làm thế?

Hạ Đồng thoáng động, câu chuyện này... không phải đang ám chỉ...

-Con người ta rất nực cười, em có biết, người ta sẵn sàng đợi chờ nắm một bàn tay mà cả đời muốn nắm nhưng mà lại từ chối những bàn tay sẵn sàng đưa ra.-Hạ Đồng không trả lời câu hỏi của Lăng Hạo, cười khổ nói

-Có lẽ là ngốc mà có lẽ là do con người ta sợ. Sợ cảm xa ai đó, sợ cảm giác đau đến không thể khóc chỉ một mình nhẩn nhện, lẳng lặng khóc. Dù ra sao, trong đời người vẫn phải có một quyết định làm ta đau đớn nhưng sẽ giúp ta trưởng thành, mạnh mẽ hơn.

Lăng Hạo vỗ vỗ bờ vai gầy run rẩy của cô.

-Lăng Hạo... em, không đủ can đảm, khi đứng trước mặt anh ấy, mọi ý nghĩ của em đều biến mất, bản thân cũng không thể nói những lời đó ra.

Hạ Đồng đau lòng dựa vào lòng ngực Lăng Hạo, cô biết phải làm sao chứ? Chẳng qua cô chỉ là một cô gái, một cô gái hết sức bình thường, cũng muốn có một mối tình lãng mạn đẹp đẽ như bao cô gái mơ ước, cũng cần có người che chở, có người nuông chiều, có người làm điểm tựa cho mình khi yếu đuối. Cô chẳng qua là một cô gái, không phải lúc nào cũng mạnh mẽ, mà là rất yếu đuối, nhưng mà lại che giấu.

-Nước mắt của em, đã rơi vì cậu ta rất nhiều. Cậu ta không xứng, hoàn toàn không...

Lăng Hạo ôm chặt cô trong lòng, bàn tay to nắm phía sau lưng vỗ về cô.

Một hồi chuông điện thoại lại reo sau một lúc nghỉ ngơi, có lẽ người bên kia vẫn không bỏ cuộc.

Hạ Đồng hơi ngồi thẳng người trở lại, vớ tay cầm chiếc điện thoại, do dự một lúc, cuối cùng cũng nghe máy.

[...Alo, Hạ Đồng, em đang ở đâu? Sao vẫn chưa về? Anh điện theo rất nhiều cuộc rồi sao em không nghe máy?...]-Dương Tử đầu dây bên kia liên tục hỏi cô, lời nói vô cùng khẩn trương lo lắng

-Em...-Hạ Đồng cắn môi, vẫn không nói được gì

[...Em nghe máy là được rồi, bây giờ em ở đâu, anh đi đón em...]

-Em... không sao, quả thật không sao.

Hai từ không sao phát ra, cổ họng cô nghẹn ắng, cứ như ăn trúng quả chát, rất chát rất đắng.

“Em không phải không sao.” đó là câu mà cô muốn nói tiếp nhưng mà lại không thốt ra được khỏi miệng.

Hạ Đồng đưa tay lên, cắn cắn vào mu bàn tay, kìm nén không cho anh biết bên này cô đang khóc, khóc rất nhiều, khóc rất đau lòng.

Lăng Hạo mặt cũng đã nhăn lại, mày rậm nhíu chặt sát vào nhau, cô lại thà mình đau lòng, một mình khóc còn hơn cho Dương Tử biết?

[...Không sao là tốt, em đang ở đâu, anh đón em...]

-Em... đang ở...

Lời chưa kịp nói ra hết thì điện thoại đã bị Lăng Hạo giật lấy, anh đưa lên tai nghe, thanh âm lạnh lẽo: “Đến container ngoại ô.”

Nói xong liền cúp máy cái cụp, không đợi đối phương bên kia muốn nói gì.

-Anh... đến container làm gì?-Hạ Đồng giật mình khi nghe anh bảo Dương Tử đến container

-Không phải em không nở sao? Anh nói giùm em.

Lăng Hạo thật sự sắp phát điên khi thấy cô lại yếu mềm như thế, thà mình đau khổ chứ không cho ai biết, anh không thể tiếp tục nhìn cô như vậy nữa.

-Em... sao anh không hiểu em? Em không...

-Em không muốn?

Hạ Đồng cắn môi, gần như môi dưới đã bị cô cắn gần chảy máu, nhưng mà vẫn không thôi.

-Hạ Đồng, đau một lần còn hơn là đau dài dài. Anh và Dương Tử ba năm trải qua đau đớn, thực sự không dễ chịu như em nghĩ, anh thà ba năm trước dứt khoát đau một lần còn hơn. Cho nên, nghe anh, đừng làm bản thân tổn thương nữa.

Lời nói của Lăng Hạo, vừa như thức tỉnh kẻ mù quáng như cô, vừa như một dao nhọn đâm vào tim cô.

Hai tay Hạ Đồng siết chặt grap giường, gần như vò nát, Lăng Hạo nói phải, nếu lúc cô đau lòng nhất mà không có Lăng Hạo, cô không biết bản thân mình sẽ như thế nào?

Hạ Đồng nhắm hai mắt, mi mắt dính vài giọt lệ đọng đây, miễn cưỡng gạt đầu.

164. Chương 153.2. Buông Tay (2).

Chương 153.2: Buông tay (2).

Bàn tay cô đang nắm, rốt cuộc là một thứ hạnh phúc? Hay là một con dao?

- - -

Container mà Lăng Hạo nói nằm ngay ngoại ô của thành phố, nơi này có rất nhiều xe hàng, thùng hàng kích thước nhỏ lớn đều có, được xếp cao thành hàng dài.

Lăng Hạo cho chiếc Lamborghini dừng ngay bên cạnh chiếc Ferrari đã đỗ ở đây trước, sau đó cùng Hạ Đồng xuống xe.

Dương Tử đang đứng dựa người ở một container gần đó, tay kẹp điều thuốc thượng hạng, cả người rơi vào trầm tư, ánh mắt anh vẫn sâu hút khó đoán ra được anh đang suy nghĩ điều gì.

Dương Tử thấy cô liền quăng điều thuốc xuống sau đó giẫm chân lên đạp, tiến lên vài bước.

Khi nhìn thấy hai mắt cô đỏ hoe, cũng đã sững húp cả lên, Dương Tử chưa xót trong lòng, một tay vươn ra lau giọt nước mắt còn chưa kịp khô trên mắt cô.

-Vì sao em lại khóc? Có ai ức hiếp em sao?

Hạ Đồng cắn môi dưới, kiên cường lắc đầu. Cô không cho phép mình khóc trước mặt anh.

Cô rất muốn đánh anh, đánh anh thật nhiều, còn muốn nói là anh ức hiếp em, là anh làm em khóc, nhưng mà cô chỉ như một cỗ máy, đứng im cắn môi kìm nén không cho nước mắt rơi ra.

-Đi, anh đưa em về nhà.-Dương Tử nói, toan kéo cô bỏ đi

Nhưng mà chưa đi được hai bước, cả người cô đã bị một lực rất mạnh kéo tay cô lại, bị kéo bất ngờ cô tưởng chừng sẽ té ngã về sau, nào ngờ lại rơi vào lòng ngực vững chãi cùng ấm áp của Lăng Hạo.

Dương Tử không nghĩ Lăng Hạo sẽ kéo Hạ Đồng lại nên mất cảnh giác để Hạ Đồng rơi trọn vào lòng Lăng Hạo.

Lăng Hạo kéo cô đứng phía sau tấm lưng rộng lớn của mình, giọng nói hời hợt: “Hạ Đồng sẽ không nghe theo lời cậu nữa.”

-Thả cô ấy ra.-Dương Tử dường như bị chọc giận, lời nói vô cùng lãnh băng

-Còn định giấu?-Lăng Hạo đột nhiên cười to, ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Tử

-Không liên quan đến cậu, đó là chuyện của chúng tôi.-Dương Tử lạnh lùng quát

-Chúng tôi? Là với ai? Hạ Đồng? Hay Ân Di?-Lăng Hạo khẽ nhếch mép

Hạ Đồng siết chặt gấu váy, váy cũng bị cô vò nát nhăn nhúm cả lại. Hàm răng trắng đều đang không ngừng cắn vào chiếc môi đang không ngừng run rẩy kia.

Dương Tử im lặng trừng mắt nhìn Lăng Hạo.

-Bản thân không thể đem lại hạnh phúc cho Hạ Đồng thì đừng có hết lần này đến lần khác làm em ấy khóc.-Lăng Hạo đôi mắt sâu thẳm sáng quắc liếc về phía Dương Tử

Dương Tử bị chọc giận liền xông đến túm cổ áo Lăng Hạo, Hạ Đồng còn đang mơ hồ thì nghe một thanh âm chói tay vang lên, ngay lập tức Lăng Hạo té nhào xuống đất.

Cú đấm đó, Dương Tử dồn rất nhiều lực, nên khóe miệng của Lăng Hạo cũng đã rỉ máu tươi.

-Mày thì biết gì mà nói? Không phải mày cũng từng làm Hạ Đồng đau lòng sao? Đừng tưởng tao không biết gì, chuyện Bạch Mai ở Paris là mày cùng cô ta cố tình dàn xếp.

Dương Tử như mãnh thú lại xông đến túm cổ áo Lăng Hạo, cả người anh cố trụ Lăng Hạo phía trên, ánh mắt toàn băng lạnh.

-Chưa bao giờ tao trốn tránh, nhưng mà Dương Tử mày lại đang trốn tránh không dám đối mặt. Từ lúc Hạ Đồng chọn mày thì tao đã đứng yên buông tay chờ cô ấy quay về. Lăng Hạo tao đã từng nói, chỉ cần mày lơ là làm vụt mất cô ấy, thì tao sẽ không để mày giành lại. Cuối cùng cũng đợi được, cuộc chạy đua này, vẫn chưa biết là ai thắng đâu.

Lăng Hạo lại không tức giận ngược lại còn rất vui vẻ, cười sảng khoái nói.

-Lăng Hạo...

Dương Tử nghiêng răng gằn giọng, sau đó lại một cú như trời giáng đấm thẳng xuống mặt Lăng Hạo.

-Dừng tay... mau dừng tay...

Hạ Đồng hốt hoảng chạy đến ngăn Dương Tử, hai tay nhỏ nhắn của cô cầm chặt bàn tay đang siết chặt thành quyền của Dương Tử, cứ đánh thế này, Lăng Hạo dù có giỏi chịu đựng đến đâu thì chắc chắn sẽ vào viện.

-Em tránh ra.

Khi con người ta bị chọc giận đến đỉnh điểm không thể kìm nén được thì mọi kiểm soát suy nghĩ đã phai mờ, lí trí cũng đã mất sạch.

Hạ Đồng không ngờ anh lại hất tay cô ra lực lại rất mạnh làm cô té nhào sang một bên, bản thân cũng vì lực té đó mà làm tay mình bị trầy một mảng.

-Hạ Đồng...

Lăng Hạo thấy cô bị Dương Tử xô té ngã, lập tức sắc mặt đen lại, liền dùng lực giơ tay đấm trả Dương Tử.

Dương Tử bị tấn công liền mất thế, Lăng Hạo lập tức xô Dương Tử ra.

-Hạ Đồng... em xem, tay trầy rồi.

Lăng Hạo nâng cánh tay cô lên, một mảng trầy có rỉ ít máu tuy không nặng nhưng mà cũng gây đau rất.

-Hạ Đồng... anh xin lỗi, em sao rồi?

Dương Tử lúc này mới hồi phục lí trí, bàng hoàng nhìn cô bị mình đẩy ngã, định tiến lên xem cô thế nào thì Lăng Hạo đã đứng phắt dậy, ngay lập tức giơ nắm đấm thẳng vào mặt Dương Tử.

Cú đấm này, lực rất mạnh, dường như bị chọc vào đúng điểm yếu khiến người ta phải kháng mạnh mẽ.

Dương Tử không bao giờ thua thiệt, liền đánh trả.

Hạ Đồng nhăn nhó ôm cánh tay mình đứng lên, lại thấy hai anh đang không ngừng đánh nhau. Đã nói là đến hỏi rõ ràng vì sao lại thành ra thế này chứ?

Chiếc taxi từ xa dừng lại, Ân Di trả tiền cho bác tài rồi xuống xe, nhìn một cảnh trước mặt môi mím cũng mím lại.

Hai anh từng vì Ân Di mà đánh nhau, vậy mà giờ lại vì cô gái khác đánh nhau bán sống bán chết. Chẳng lẽ trong lòng hai anh, Huỳnh Ân Di cô chẳng còn là gì cả.

Hạ Đồng nhìn thấy Ân Di, ánh mắt có chút sáng rực, ít nhiều Ân Di chắc khuyên được hai anh.

-Chị Ân Di... chị mau ngăn hai anh ấy lại đi, em ngăn mà không được.-Hạ Đồng là cố tình nói lớn cái tên Ân Di

Hai anh chắc sẽ dừng tay mà.

Nhưng không, hai người họ cứ như lời cô chỉ là cơn gió thoảng rất nhẹ thổi qua.

Ân Di sắc mặt không mấy tốt tiến lên, lúc này cô sang phòng Dương Tử lại nghe được anh đang nói chuyện điện thoại, khỏi nói Ân Di cũng hiểu là cuộc gọi của Hạ Đồng. Cô thấy anh vội vã lái xe ra ngoài nên không kìm được mà chạy theo sau.

-Dừng tay lại đi... hai anh dừng tay lại đi...

Hạ Đồng cùng Ân Di nhanh chóng ngăn cản hai anh, Ân Di ngăn Dương Tử còn Hạ Đồng ngăn Lăng Hạo.

-Dương Tử, cậu đính hôn với Ân Di, đừng tưởng Hạ Đồng không biết.-Lăng Hạo phỉ phỉ tay áo mình

-Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu. Hạ Đồng, em qua đây.-Dương Tử tức giận trừng Lăng Hạo

-Em...

Hạ Đồng hoàn toàn không biết mình nên làm gì, nói gì, bây giờ người con gái sẽ đính hôn với anh đang trước mặt cô, cô làm sao dám phá đám họ?

-Hạ Đồng, em nói rõ với cậu ta đi.

Lăng Hạo quay sang giục cô.

-Em...

-Nói cái gì? Em là bạn gái anh, trừ phi anh cho phép, em mới được rời xa anh.

Lời nói như đang tuyên bố, hoàn toàn bá đạo cùng chắc nịch.

Hạ Đồng thoáng sững sờ, lại vô thức cười, nụ cười ngốc nghếch.

Ân Di sắc mặt tái mét, môi cũng mím chặt lại, hai tay siết chặt vạt áo mình, chủ tịch Dương lúc sáng nói muốn cô và anh đính hôn, vậy mà anh lại trước mặt cô nói ra câu này. Dương Tử... vì sao?

Dương Tử gỡ tay Ân Di đang nắm tay mình, sau đó đi lên vài bước kéo cô về phía mình.

-Không cho em đi, chuyện đính hôn, là do ông sắp đặt, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, anh xin lỗi.-Dương Tử giọng rất nhỏ nhẹ, âm lượng vừa đủ cho cô và anh nghe

Hạ Đồng không biết là anh đang lại gạt cô hay là thật lòng, nhưng mà tim cô giờ phút này đang đập rất mạnh mẽ, mạnh mẽ như sắp nổ tung, có phải cô rất ngu ngốc không? Chỉ nghe anh nói câu này đã khờ dại tin???

Lăng Hạo thật sự sắp điên lên khi thấy cô lại mềm lòng, Hạ Đồng, anh đã dặn em rất nhiều rồi, sao em lại dễ dàng tin lời cậu ta nói?

Lăng Hạo không muốn nhìn cô phải khóc nữa, nhịn không được liền tiến lên đẩy Dương Tử ra, lực mạnh nên cả người Dương Tử đụng mạnh vào một thùng hàng ngay phía sau.

-Dương Tử, tôi phải đánh giá cao cậu, những lời như vậy cũng nói ra trước mặt người sắp đính hôn với mình.-Lăng Hạo xem thường nói

-Vẫn là câu đó, không liên quan đến cậu.-Dương Tử lạnh lùng quét ánh mắt đen hun hút của mình nhìn Lăng Hạo

-Nhưng mà lại liên quan đến Ân Di.-Lăng Hạo nói, ánh mắt khê liếc sang Ân Di đang đứng chết trân tại chỗ Dương Tử phát giác được lời mình vừa nói, nhưng mà không có gì để giải thích, lời đó là anh nói thật, không phải dối lòng. Anh đi đến cạnh Ân Di, nhỏ giọng nói ba tiếng: “Anh xin lỗi.”

-Vì sao? Anh, không còn yêu em sao?-Ân Di lời nói nghẹn ngào, mắt cũng ngân ngấn nước mắt

-Ân Di... anh...

Dương Tử không biết nên trả lời ra sao câu hỏi này của Ân Di. Còn yêu Ân Di, làm sao có thể khi anh đã yêu Hạ Đồng rất sâu đậm.

-Sao anh không nói? Anh trả lời đi chứ?

Hạ Đồng nhìn Ân Di rơi nước mắt, lại cảm thấy bản thân mình xấu xa, có phải cô rất kì lạ không, khi Ân Di khóc, cô lại thấy có lỗi.

Một thùng hàng nằm trên cao, vì đặt chệch ra ngoài nên bắt đầu không đứng yên, lung lay đến khi không còn chịu được liền ngã ra ngoài rơi xuống ngay chỗ Hạ Đồng đang đứng.

Hạ Đồng cảm giác có gì đó không ổn, ngửa đầu lên nhìn, sau đó ánh mắt tròn tròn mở to ra nhìn. Cô hoàn toàn bất động, nhìn thùng hàng đang rơi xuống ngay mình.

-Hạ Đồng...

Hạ Đồng nghe được một tiếng gọi tên mình, ngay sau đó lại có người xô cô ra.

Một thanh âm vang lên chấn động màn đêm, Hạ Đồng bị xô nằm một bên, thùng hàng rơi bên cạnh, cô quay mặt qua thì hốt hoảng khi thấy là Ân Di bị thùng hàng đè lên chân.

Vì sao Ân Di lại đỡ giùm cô? Lại cứu cô?

Trong lòng lại càng cảm thấy ray rứt có lỗi hơn.

-A...

Ân Di bị thùng hàng đè lên chân mình, đau đớn la lên một tiếng.

-Ân Di... Ân Di, em sao rồi?

Cả hai anh đều kinh hoảng, thùng hàng rơi quá nhanh quá đột ngột, hai anh định đẩy Hạ Đồng ra thì Ân Di đã làm trước, chính Ân Di lại bị thùng hàng rơi trúng. Hai anh lập tức đỡ thùng hàng lên kéo Ân Di ra ngoài.

-Chảy máu nhiều quá... mau đưa Ân Di đến bệnh viện đi.

Lăng Hạo nhìn chân Ân Di đang không ngừng chảy máu, gần như là chảy không ngừng, như dòng suối đang chảy nước.

Dương Tử không nói nhiều liền bế Ân Di lên, đi đến chiếc Ferrari đặt Ân Di lên xe, sau đó ngồi vào ghế lái rồi không nói câu gì lái xe theo.

-Hạ Đồng, chúng ta đi cùng thôi.

Lăng Hạo gấp gấp kéo tay cô lên chiếc Lamborghini chạy đi.

Hạ Đồng ngồi trên xe, cả đoạn đường cô đều im lặng.

Buông tay... đó là hai từ cô nghĩ đến lúc này.

— Bệnh viện tư XX —

Khi Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đến thì Ân Di đã vào phòng bệnh để bác sĩ xem vết thương, Dương Tử cũng ngồi bên ngoài chờ.

Dương Tử ngồi ở hàng ghế chờ, hai tay đan vào nhau, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

-Ân Di sao rồi?-Lăng Hạo cũng bồn chồn khấn trương hỏi

-Vừa mới vào không lâu, bác sĩ bảo đợi.-Dương Tử giọng trầm ổn nói

Nhìn hai anh không ngừng dán mắt vào cánh cửa phòng đang đóng kín kia, trong lòng Hạ Đồng đột nhiên rất lạnh, như có một luồng gió lạnh thổi vào, thật sự rất khó chịu.

Hạ Đồng ôm cánh tay đau rất của mình, cánh tay cô lúc này bị Dương Tử đẩy đã bị trầy cộm thêm lúc này Ân Di xô cô để giúp cô không bị thùng hàng đè trúng nên vết thương càng nặng thêm. Máu cũng đã chảy ra nhiều.

-Hạ Đồng, tay em... anh đưa em đi tìm bác sĩ.

Dương Tử nhìn cô đang đứng ôm tay mình, lúc này mới phát hiện ra, anh nhú mày, trong lòng lo lắng bội phần.

Dương Tử nắm tay cô, muốn kéo cô đi, nhưng bị Hạ Đồng rút tay về, cô hơi gượng ép cười: “Không sao, em tự mình đi.”

Nói xong, cô quay lưng về phía anh, một mình đi tìm bác sĩ sát trùng vết thương.

Ân Di thật sự rất tốt, Hạ Đồng cô không thể nào rộng lượng như chị ấy, để mình bị thương cứu tình địch của mình.

Dương Tử... giữ chặt chị ấy... chị ấy rất tốt, em, bỏ cuộc đây... em, đã quá mệt mỏi rồi... thật sự rất mệt mỏi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ánh mắt của cô, đã không còn nhìn rõ phía trước, bởi vì nước mắt, đã che mất tầm nhìn...

165. Chương 153.3. Buông Tay (3).

Chương 153.3: Buông tay (3).

Hạ Đồng được bác sĩ sát trùng vết thương cả quá trình Hạ Đồng không rên la một tiếng, vị y tá sát trùng bằng bó vết thương cho cô cũng không khỏi tán thưởng trước sự giỏi chịu đựng của cô.

Thật ra Hạ Đồng thấy rất đau, rất rát, nhưng mà nó không sánh bằng nỗi đau trong lòng cô lúc này.

-Xong rồi, chịu khó về nhà đừng để vết thương bị nhiễm trùng, tránh tiếp xúc với nước, còn nữa mỗi ngày lấy thuốc đỏ bôi vào vết thương sẽ mau khỏi.-vị bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, cẩn thận nhắc nhở

-Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.-Hạ Đồng tinh thần có chút bơ phờ, đáp

-Được rồi, cô có thể về.

-Vâng.

Hạ Đồng đứng dậy hơi gập người chào bác sĩ, sau đó đi ra ngoài.

Dãy hành lang lát gạch nhẵn bóng, Hạ Đồng đứng im nhìn xung quanh, có người ngồi ngay hàng ghế đợi lo lắng nhìn vào phòng phẫu thuật, có người đi tới đi lui lo lắng hỏi bác sĩ y tá tình hình bệnh của người nhà mình, còn có người vừa bị tai nạn được chở vào viện cấp cứu. Có người khóc, khóc vì đau lòng mất đi người thân, cũng có người cười, cười vì người thân mình thoát khỏi nguy hiểm. Có máu, một màu máu đỏ tươi, tanh đến phát ói hòa cùng mùi thuốc sát trùng, sự lạnh lẽo của màu trắng xóa.

Bệnh viện... là nơi lấy đi rất nhiều nước mắt, rất nhiều máu, lại lạnh lẽo không sao tả được. Thật lòng, Hạ Đồng không bao giờ muốn bước vào cái nơi này, nhìn cảnh thê lương, nhìn từng cái chết đến không bao giờ báo trước. Giống như địa ngục, nắm giữ sinh mạng con người.

Chính nơi này, đã cướp đi sinh mạng của Tiểu Lạc. Nghĩ đến, lòng cô lại thêm đau đớn.

Phía xa, Dương Tử sải bước chân dài đi về phía Hạ Đồng, ánh mắt tỏ vẻ mệt mỏi cùng lo lắng, anh nâng cánh tay cô được bằng bó lại, giọng khàn khàn: “Hạ Đồng... tay em, không sao chứ?”

-Không, không sao.-Hạ Đồng tránh anh, rút tay mình về

-Em làm sao vậy?

Dương Tử thấy cô như tránh mình, thái độ thờ ơ, mày cũng nhíu lại.

-Em không sao. Anh ở lại chăm sóc chị Ân Di.-Hạ Đồng không muốn đối mặt với anh

Nào ngờ, trong mắt Dương Tử là cô đang giận dỗi chuyện Ân Di, nên cố ý lạnh nhạt với mình. Giọng anh có chút hòa hoãn: “Em lại giận gì chứ? Không phải là anh vẫn lo cho em sao?”

-Ý anh là sao?-Hạ Đồng có chút tức giận, anh nói vậy chẳng khác nào là cô cần anh lo lắng, cô sai quấy trước

-Em, Ân Di vì em bị thương nên anh mới lo cho Ân Di... em nổi nóng gì chứ?-Dương Tử thật sự rất phiền, mọi chuyện cứ dồn dập đến làm anh không biết trở tay sao cho kịp

Hết Ân Di quay về, đã vì trách nhiệm mà thờ ơ với Hạ Đồng, bây giờ ông lại bắt anh đính hôn với Ân Di, đầu anh rối tung.

-Em nổi nóng là vì ai hả? Dương Tử, sao anh không nói lí? Nếu được em không cần chị Ân Di đỡ giùm em đâu.-Hạ Đồng cảm giận nhìn anh lớn tiếng

-Em thấy anh chưa đủ phiền hay sao?-Dương Tử không kìm chế được mà quát cô

Hạ Đồng thoáng chút ngẩn người, cơ thể cũng không biết vì sao mà đau đớn kịch liệt. Anh nói cô phiền, mang đến phiền phức cho anh.

-Được, mọi chuyện là em sai trước. Ngay cả khi biết bạn trai mình sẽ đính hôn với người con gái khác em cũng không thể ghen, chỉ có thể im lặng. Lại bị cho là phiền. Dương Tử, chúng ta... chấm dứt đi.

Hạ Đồng ngực phập phồng, khó khăn nói ba từ cuối. Tim cô, đã vỡ vụn ngay giây phút ấy.

-Hạ Đồng... em biết mình đang nói gì không?-Dương Tử cầm lấy tay cô, lực ở tay của anh gần như bóp nát cổ tay nhỏ bé của cô

-Em biết rất rõ mình nói gì. Em không muốn lại một lần sai lầm. Ngay từ đầu đã sai, là em cố chấp. Mình, đừng lại đi.

Hạ Đồng không khóc bù lu bù loa, cũng không la hét um sùm như những cô gái khác, cô thực sự rất bình tĩnh, tưởng như cô đã chết lặng. Ánh mắt cô vô hồn lại êm ả tĩnh lặng như mặt hồ nước, không có một tí gợn sóng hay bị khuấy động.

-Em... Lâm Hạ Đồng...

-Yêu anh, em chưa nghĩ sẽ hối hận, bây giờ cũng thế. Chỉ là, trái tim của anh, vĩnh viễn em không giữ được, bàn tay của anh, em nắm không phải là hạnh phúc, mà là một con dao. Dương Tử... từ hôm nay, em đi đường em, anh đi đường anh, chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Hạ Đồng nói xong, lấy trong túi ra chiếc điện thoại anh tặng mình, sau đó nhét vào tay anh.

-Mọi thứ của anh, em sẽ không giữ lại, kỉ niệm cả con người.

Nói xong, Hạ Đồng giật tay đang bị Dương Tử nắm quay người bỏ đi.

Dương Tử lùi về sau mấy bước ngồi vào hàng ghế chờ, tim anh... thực sự đau, là rất đau, lời nói của cô tê liệt cả tim anh, như hàng vạn con dao đâm thẳng vào tim anh. Dương Tử cảm nhận được thứ gì đó nóng hổi chảy ra khỏi hốc mắt, Dương Tử giơ tay chạm vào ngay khóe mắt, hóa ra là nước mắt.

Người con gái đầu tiên làm anh rơi lệ không phải là Ân Di, mà là Lâm Hạ Đồng cô. Khi Ân Di chết, anh chỉ cảm thấy đau đớn chết đi sống lại cũng không rơi giọt lệ.

Anh muốn nói với cô: “Em không phải cô gái lần đầu tiên anh yêu, nhưng sẽ là người con gái cuối cùng của anh. Trái tim của anh, nước mắt của anh, đều thuộc về em, do em quyết định. Nhưng mà em lại không cần đến nữa.”

Hạ Đồng quay lưng đi, cũng không ngoáy đầu nhìn anh, hàng mi sụp xuống, cô không khóc, chỉ lẳng lặng rời khỏi bệnh viện.

Là định mệnh trêu đùa bọn họ... không phải, không phải là định mệnh, mà là sự trêu đùa của một trò chơi, trò chơi mang tên định mệnh.

Trò chơi này, đau lòng nhất, chỉ có cô.

- - -

Sáng hôm sau, Hạ Đồng rời khỏi nhà Chính, mắt sưng húp, đỏ hoe. Không thay đồng phục đến trường, Hạ Đồng chọn đại một bộ đồ đơn giản, sau đó rời khỏi nhà Chính.

Hạ Đồng đi đến Cake World, mở cửa vào thấy người đàn ông đang ngồi uống ly cafe. Hạ Đồng hít một hơi, đi đến ngồi đối diện ông.

-Quý khách dùng gì ạ?

-Cappu... nước ép táo đi.

Chỉ trong ba phút, phục vụ nhanh chóng bưng ly nước ép táo lên cho Hạ Đồng, Hạ Đồng khuấy đều ly nước, sau đó uống một ngụm. Uống xong đặt ly trở lại bàn, nhìn Mạch Gia Vĩnh vẫn đang chăm chú nhìn mình.

-Con hẹn ba ra đây hẳn đã suy nghĩ kĩ?-Mạch Gia Vĩnh khuôn mặt già dặn hiện lên vẻ vui mừng

-Phải. Giúp con, hoàn thành hợp đồng với tập đoàn Thiên Tử.

Hạ Đồng tay giữ chặt ly nước ép táo đang tan chảy hơi nước lạnh do nước đá tỏa ra, nhưng mà tay cô còn lạnh hơn nó.

-Ba vẫn luôn chờ đợi con nói ra câu này. Chỉ cần con có thể tha thứ cho ba, là được.-Mạch Gia Vĩnh cười tràn đầy vui vẻ

-Được... ba.

-Ngoan lắm con gái của ba. Ba đã mất mẹ con không thể bù đắp ẹ con, ba sẽ bù đắp cho con.

Mạch Gia Vĩnh kiên định nói, ông muốn bù đắp những nhọc nhằn suốt mười bảy năm qua của cô, muốn cô có cuộc sống hạnh phúc.

Hạ Đồng môi hơi hé cười, đi đến quyết định này, là không bao giờ dễ dàng đối với cô.

Lâm Hạ Đồng, mạnh mẽ lên!!!

— Trụ sở tập đoàn Thiên Tử —

Chiếc Koenigsegg Agera S dừng trước cổng trụ sở tập đoàn Thiên Tử, Mạch Huân xuống xe, vòng qua mở cửa cho Hạ Đồng.

Lần trước đến đây là cùng Lăng Hạo giúp cô xóa bỏ hợp đồng, nhưng bị Dương Tử đến ngăn cản. Lần này không biết, có như lần trước không?

-Hạ Đồng, em thật sự suy nghĩ kĩ?

Mạch Huân khi nghe cô đi đến quyết định này, trong lòng có chút vui mừng nhưng mà cũng rất lo lắng cho cô.

-Em, không muốn quay đầu lại.-Hạ Đồng cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu

-Hạ Đồng, nếu em đã muốn, vậy thì chúng ta vào thôi.

Mạch Huân mặc dù không an tâm, nhưng vẫn làm theo ý muốn của cô.

Hạ Đồng cùng Mạch Huân đi vào cánh cửa kính kia, khi cánh cửa đóng lại, mọi thứ đều sụp đổ, bầu trời xanh tươi của cô, đã giăng một màn mây đen xám xịt.

Đi đến quầy tiếp tân, Mạch Huân nhìn nữ tiếp tân, môi mỏng hơi hé ra để lộ hàm răng trắng đều.

-Chúng tôi muốn gặp chủ tịch Dương.

-A, Mạch Huân... cài này, chủ tịch Dương đang họp chưa thể gặp anh.

Nữ tiếp tân đỏ mặt khi nhận ra Mạch Huân.

Nói sao thì Mạch Huân cũng là một diễn viên ca sĩ có tên tuổi, lại được yêu thích, số lượng fan không kém.

-Cảm ơn cô, chúng tôi ngồi ra đại sảnh ngồi đợi, khi nào xong nhờ cô thông báo chúng tôi biết.

Mạch Huân tươi tắn cười, nháy mắt một cái với nữ tiếp tân.

-Vâng vâng, tôi biết rồi, khi nào ngài ấy họp xong tôi liền kêu anh.

Nữ tiếp tân mất trái tim nhìn Mạch Huân, suýt nữa không nhận được vì vui mừng mà nhảy dựng.

Mạch Huân lịch thiệp nói một tiếng cảm ơn, sau đó đi ra đại sảnh ngồi vào nơi dành ọi người ngồi chờ.

Hạ Đồng cùng Mạch Huân ngồi đợi tầm ba mươi phút thì nữ tiếp tân lúc nãy đã đi đến báo cho cả hai biết cuộc họp đã kết thúc. Chủ tịch Dương cũng đã ở phòng chủ tịch chờ cô và Mạch Huân lên.

Mạch Huân đi đến đâu, là thu hút nữ nhân đến đó, lâu lâu lại hơi hé môi cười làm trái tim những nữ nhân say đắm.

Hạ Đồng cùng Mạch Huân vào thang máy đi lên tầng cao nhất của trụ sở, dừng trước cánh cửa phòng chủ tịch, tay Hạ Đồng vô thức nắm chặt vạt áo.

-Bây giờ em quay đầu vẫn còn kịp.-Mạch Huân bên cạnh trầm ầm nói

Hạ Đồng cắn môi dưới, lắc đầu kiên định. Đã bước vào đây, thì làm gì có hối hận.

Cánh cửa phòng chủ tịch mở ra, thư ký Trương nhìn một lượt cả sau đó mời cả hai vào.

Chủ tịch Dương ngồi ở trên chiếc ghế dài, ánh mắt sáng bừng như ngọn đuốc giữa màn đêm. Ông thấy Hạ Đồng cùng Mạch Huân, chỉ ghế đối diện ý bảo cả hai ngồi xuống.

-Tìm ta có việc gì sao?-chủ tịch Dương im lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng

-Cháu... cháu đến để rả nợ số tiền “ba” cháu thiếu.-Hạ Đồng hai tay đặt dưới gầm bàn nắm chặt lại

-Tức là xóa bỏ hợp đồng?-chủ tịch Dương mắt lóe sáng

-Phải.

Hạ Đồng gật đầu, thanh âm run rẩy.

Chủ tịch Dương im lặng một chút, quan sát cô một hồi. Cuối cùng cũng mở miệng: “Hợp đồng, Dương Tử đã hoàn thành giữ cô lâu rồi.”

Hạ Đồng hoàn toàn sững sờ, gần như không tin những lời mình vừa nghe. Dương Tử... Dương Tử anh ấy...

-Ý, ý ông là sao?-Hạ Đồng bàng hoàng hỏi

-Một tháng trước, nó đã tìm ta, nó nói hợp đồng của cháu nên hoàn thành rồi. Cho nên, hợp đồng đã chấm dứt.

Một tháng trước? Chẳng phải trùng với ngày Tiểu Lạc chết sao? Thì ra anh, lại mong muốn cô rời xa anh như vậy.

Dương Tử, sao anh lại nhấn tâm như vậy?

-Chủ tịch, nếu bản hợp đồng đã hoàn thành, cháu nghĩ mình không nên ở lại nhà Chính nữa, ngày mai cháu sẽ dọn đi.-Hạ Đồng nén đau thương trong lòng

-Ta không mong mọi chuyện lại thế này. Cô bé, cháu rất tốt, chắc chắn sẽ có người thích hợp với cháu.

-Cảm ơn ngài, nếu không còn gì, cháu xin phép.

Hạ Đồng lễ phép đứng lên cúi đầu chào ông, sau đó quay đầu bỏ ra ngoài một mạch. Mạch Huân cũng vội vã đuổi theo.

-Chủ tịch...

-Thư lý Trương, điện thoại báo cho Dương Tử biết đi. Thằng bé, chắc chắn không vui.

Chủ tịch Dương trong lòng đầy phiền muộn, nặng nề thở dài.

Hạ Đồng ra khỏi phòng chủ tịch, tay run rẩy vịn tường, đau quá, thực sự không nghĩ sẽ đau thế này. Trái tim cô, rốt cục vỡ nát bao lần mới đủ đây? Đến khi nó ngừng đập mới chịu hay sao?

-Hạ Đồng...

Mạch Huân vịn bờ vai gầy run rẩy kia của cô, trong lời nói toàn lo lắng quan tâm.

-Anh, em muốn về, một chút cũng không muốn ở lại.

Hạ Đồng vịn tay vào tường càng chặt, mái tóc che khuất khuôn mặt, không biết rõ cô đang như thế nào.

Tí tách... những giọt nước long lanh như thủy tinh trong suốt rơi lên những miếng gạch lát bóng. Mạch Huân mày cau lại khi nhìn thấy những giọt nước đó rơi xuống, anh biết rõ cô đang khóc, là khóc rất nhiều.

-Hạ Đồng... không sao, sẽ ổn thôi.

Mạch Huân vội về ôm lấy Hạ Đồng, không giống là người nam quan tâm người nữ mà là anh trai quan tâm em gái.

-Hôm nay thôi, em khóc hôm nay... sẽ không vì anh ấy khóc nữa. Em hứa đó.

Hạ Đồng gục đầu vào lòng ngực Mạch Huân, càng lúc càng khóc nhiều.

Dương Tử, tất cả mọi thứ của anh, em sẽ xóa bỏ hết, không giữ lại gì nữa. Em sẽ xem như đây chỉ là giấc mộng, một giấc mộng rất dài, mà trong đó, nước mắt em rơi rất nhiều, khi tỉnh lại mới phát hiện không thể khóc được nữa.

Tạm biệt...

166. Chương 154. Tình Cờ.

Chương 154: Tình cờ.

Hạ Đồng trở về nhà Chính, bà quản gia cùng chị Ly đều hay biết, ngơ ngác nhìn Hạ Đồng thu dọn hành lý.

-Hạ Đồng, em đi thật sao?

-Đúng vậy. Hợp đồng đã hoàn thành, em nghĩ mình không nên ở lại thêm.

Hạ Đồng thu dọn xong quần áo để vào vali, đứng lên nhìn căn phòng đã trống trơn, thứ gì của cô đem đến lúc đầu thì cô lấy về không hề lấy những thứ ở đây.

-Chị Ly, giúp em tháo grap giường, bao gối, rèm cửa vứt hết, còn nữa, chị dùng xịt phòng xịt hết phòng, cả toilet.

Hạ Đồng không muốn những thứ liên quan đến mình, những thứ mình từng sử dụng qua đều còn tồn tại.

-Cái này...

-Giúp em có được không?

-Được rồi.

Chị Ly tháo grap giường, bao gối, rèm cửa ra đem xuống nhà vứt vào sọt rác rồi lấy chai xịt phòng xịt khắp phòng, ngay cả toilet cũng xịt.

Phòng trống trơn, như lúc cô mới tới, chỉ là thay đổi grap giường, bao gối, xịt phòng, ngay cả mùi hương của Hạ Đồng cũng xóa sạch.

Hạ Đồng dừng lại chậu hoa oải hương trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, từng bước đi đến, cầm lên. Anh từng nói, chậu hoa này được xem là tình yêu của cả hai, bây giờ hoa chưa tàn mà tình đã phai. Giữ lại làm gì.

_Choang

Một tiếng vang lớn, Hạ Đồng đang cầm chậu hoa oải hương thì buông tay ra, chậu hoa từ trên tay cô rơi xuống vỡ tan tành, những mảnh thủy tinh cùng hạt đất tinh thể bắn tung tóe, cành hoa oải hương một màu tím nằm giữa đám hỗn độn đó, trông thật cô đơn.

Giữ cho hoa oải hương Pháp tươi tốt là cả một sự cố gắng, nói chi là bảo vệ nó không bị “thương”.

Hạ Đồng nhìn chậu hoa vỡ tan tành, ngoảnh mặt kéo vali xuống nhà, nói lời tạm biệt với quần gia cùng mấy người làm, nói chung cô không để lại bất cứ thứ gì ở nhà Chính.

Cô cố ý đợi chị Ly vứt đồ giùm mình mà rời đi, cô không muốn nặng nề tạm biệt, đứng ở cửa lớn của vườn hoa, cô xoay người, nhìn một lần cuối.

Trong hoa viên cô chưa bao giờ nhìn kĩ từng cành hoa cọng cỏ, bây giờ nhìn lại thấy cảnh sắc tuyệt đẹp như thế nào.

Lúc này, hình ảnh cô và Dương Tử lúc mới quen biết đến bây giờ, giống như một cuộn phim rõ mồn một.

Lúc mới gặp, anh lãnh khốc nhìn cô, nụ cười cũng không thấy, anh nói: “Không đến một tháng, cô sẽ đi thôi.”

Sau này, anh bình thản nói: “Tôi chẳng qua chỉ đang chơi đùa cô ta, làm cô ta biết khó mà rút lui trở về nơi cô ta vốn thuộc về.”

Về sau, anh nói: “Anh không thể bỏ Ân Di, vì trách nhiệm quá lớn.”

Hôm qua, anh lại nhần tâm nói: “Em thấy anh chưa đủ phiền sao? Ân Di vì em bị thương, em nổi nóng gì chứ?”

Hạ Đồng cảm thấy giống như một giấc mơ, đi đến vui vẻ, tràn đầy tự tin mình sẽ làm được, mà ra đi thì tìm ngay cả cảm giác cũng không còn.

Hạ Đồng nhắm mắt, không muốn nhìn nữa, không muốn nhớ đến căn nhà Chính này nữa, kỉ niệm cũng không muốn nhớ. Hạ Đồng xoay người kéo vali ra xe Mạch Huân đang đợi mình, để vali vào cốp xe, sau đó liền rời đi.

Lúc Dương Tử quay về nhà Chính, thì Hạ Đồng đã đi được hai mươi phút.

Dương Tử chạy lên tầng trên đẩy cửa phòng Hạ Đồng ra, tưởng mình nhầm phòng, mọi thứ đều trống trơn, ngay cả rèm cửa, grap giường, bao gối đều bị tháo sạch, mùi trà xanh của chai xịt phòng lan tỏa khắp phòng, không còn sót lại mùi hương của Hạ Đồng.

Dương Tử đứng hồi lâu, cho đến khi chị Ly đi lên phát hiện anh trở về, anh mới bình thường trở lại.

-Thiếu gia, cậu về rồi.

Dương Tử nói lỏng cravat ra, chỉ những thứ trong phòng: “Cái này là ai bảo tháo ra?”

-Là Hạ Đồng.

Chị Ly đứng trước mặt anh, sau đó cầm chổi và ki định đi vào.

-Định làm gì?

-Chậu hoa trong phòng Hạ Đồng vỡ rồi, cậu xem, tôi phải dọn dẹp.

Chị Ly chỉ về phía chậu hoa bị bể thành từng mảnh vụn.

-Chị ra ngoài đi.

Chị Ly cũng không dám nhiều chuyện liền cầm chổi đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Dương Tử xoa xoa mi tâm, cuối cùng cũng chậm một bước. Sau khi học xong tiết thể dục vào phòng thay đồ, thay đồ xong lấy điện thoại ra mới thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ của thư ký Trương. Trong lòng anh liền lo lắng gọi lại.

Kết quả lại nghe Hạ Đồng đã biết hợp đồng đã được anh hủy bỏ, cô có thể rời đi lúc nào cũng được, anh biết thế nào cô cũng bỏ đi liền chạy về, nhưng mà vẫn chậm.

Dương Tử dừng chân bên cạnh chậu hoa bị bể, khom người ngồi chồm xuống, ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn.

Chậu đã vỡ, hoa đã muốn héo khô, vỡ rồi không thể lành lại được, héo cũng không thể tươi tốt lại. Tình yêu của bọn họ như chậu hoa này, không lẽ phải từ từ nhạt phai sao?

Ba tháng sau

-Hạ Đồng, kết quả thi sao rồi?

-Cũng tạm. Hạng năm mươi...

-Lớp ta tới năm mươi học sinh sao?

-Là năm mươi toàn trường.

-Cái gì?

-Bất ngờ lắm sao?

Hạ Đồng môi anh đào hơi cong lên, nhìn bảng danh sách hạng toàn trường, cô lọt vào top năm mươi, thật là bất ngờ.

-Chúng ta về lớp thôi.

Hạ Đồng nhìn một lát rồi quay người đi ra khỏi đám đông.

Cô bạn kia cũng nhanh chóng chạy theo.

-Hạ Đồng, thật hâm mộ cậu. Ba cậu là một nhạc sĩ thương nhân, anh trai lại là ca sĩ nổi tiếng, học lại nằm trong top năm mươi toàn trường. Vì sao cậu lại không học ở trường Nhuận Lâm mà chuyển sang trường Jeil chứ?

Người vừa tò mò hỏi Hạ Đồng là Từ Vy, bạn ngồi cùng bàn ở trường Jeil của cô.

Hạ Đồng thoáng chút im lặng, bước đi có chút nặng nề, gục đầu nhìn xuống mũi giày của mình.

Từ Vy thấy cô không như bình thường, lần nào hỏi đến vì sao lại không học ở trường Nhuận Lâm nữa thì Hạ Đồng lại trở nên im lặng đến lạ thường.

-Có gì khó nói sao?-Từ Vy tò mò hỏi

-Không có.

Hạ Đồng ngẩng đầu, cười trừ.

-Lại cười. Lần nào nhắc đến chuyện này cậu cũng cười. Thật khó hiểu.

Từ Vy bĩu môi, không hỏi thêm.

Ba tháng trước, từ khi Mạch Huân đón cô về nhà thì cô liền xin Mạch Gia Vĩnh chuyển trường ình, Mạch Gia Vĩnh liền làm thủ tịch đưa cô sang trường nữ sinh Jeil để tiếp tục chuyện học.

Cô không rủ Thi và Bạch Mai, Thi thì có Khiết Đạt, cô không muốn phá đám, còn Đình Hiên, sẽ không cho Bạch Mai chuyển trường. Hạ Đồng chuyển trường cũng không nói cho ai biết ngoài cả hai, một tháng ở trường Jeil, mọi thứ đối với cô vẫn như lúc trước.

Ngoại trừ lúc mọi người hỏi cô trường Nhuận Lâm tốt như thế không học lại qua trường Jeil, cô đều im lặng cúi thấp đầu, dường như che giấu cảm xúc của mình.

Giờ ra về, Hạ Đồng đứng trước cổng chờ người đến đón. Khi nhìn chiếc Lamborghini từ xa chạy đến dừng trước mặt cô, Hạ Đồng thấy nữ sinh ai cũng nhìn cô, Hạ Đồng nhìn ngang nhìn dọc, lùi về sau vài bước.

Bác Minh sao giờ này chưa đến đón cô nhỉ?

Nhìn chiếc Lamborghini cô lại nhớ đến Lăng Hạo, anh luôn thích loại xe của hãng Lamborghini.

Khóe môi lại vô thức cười.

Chiếc cửa kính từ từ hạ xuống để lộ khuôn mặt điển hình hoàn hảo ra, nét mặt vẫn điềm đạm dịu dàng như trước.

-Lăng... Lăng Hạo!??

Hạ Đồng ngạc nhiên mở to mắt nhìn Lăng Hạo bên trong xe.

-Là hội phó trường Nhuận Lâm?

-Lăng Hạo đó.

Từng tiếng xì xầm tán thưởng của nữ sinh xung quanh vang lên không ngớt, Hạ Đồng nhin không được mà thở dài.

Thế nào ngày mai, cũng sẽ bị tra tấn màng nhĩ cho xem.

...

Chiếc Lamborghini chạy trên tuyến đường dài bằng phẳng, Hạ Đồng khoanh hai tay trước ngực nhìn phía trước, lời nói nhẹ nhàng: “Sao lại tìm em?”

-Em không nhớ người bạn như anh sao?-Lăng Hạo lời nói có chút thất vọng

-Không có. Anh vẫn tốt chứ?-Hạ Đồng chịu thua tính trẻ con của anh, đánh lảng sang chuyện khác

-Vẫn tốt. Mà em đó, đúng là cô bé xấu xa. Nói chuyển trường là chuyển trường, ngay cả lời từ biệt cũng không, anh cũng phải công nhận, ba em và Mạch Huân giấu em kĩ thật, đến cả anh cũng không tìm được.-Lăng Hạo khóe môi nhếch lên, xem cô không có nghĩa khí

-Lăng Hạo... anh đúng là vẫn không thay đổi.

-Còn em thay đổi quá nhiều.

Hạ Đồng lại một hồi im lặng.

-Nếu không phải anh vô tình nghe Thi và Bạch Mai nói chuyện anh cũng không biết em ở trường Jeil. Vậy mà Tuyết Ny cũng không nói với anh, trường Jeil lại gần như vậy anh cũng không tìm ra. Đúng là...

-Được rồi, em muốn đi ăn, sau đó đi siêu thị. Anh đi chứ?

-Anh rất sẵn lòng.

Hạ Đồng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Lăng Hạo tìm cô nhưng mà không thấy mặc dù cô đang ở gần anh, còn Dương Tử, anh có tìm cô không?

“Trường Nhuận Lâm tốt như thế cậu không học chuyển qua trường Jeil làm gì chứ?”

Trong đầu Hạ Đồng lại nghĩ đến câu hỏi của Từ Vy. Trong lòng càng thêm nặng trĩu.

“Dương Tử, một tháng trước anh đã đính hôn. Giờ này, anh rất hạnh phúc đúng không?”

Một tháng trước, tin tức Dương Tử đính hôn với Ân Di đã được lan truyền trên báo đài, tivi, mặc dù cả ba cùng Mạch Huân không cho bắt tivi hay mua báo nhưng Hạ Đồng lại biết được. Lúc ấy, cô nhìn thấy cũng chỉ hững hờ nhưng mà tận sâu trong tim, cô đau đến mất cảm giác.

Sau khi đến Cake World ăn xong thì trời cũng xế chiều mặt trời lặn nơi cuối chân trời giăng một mảng màu hồng.

Lăng Hạo đẩy xe cùng Hạ Đồng đi trong siêu thị.

-Anh muốn ăn bánh không? Cuối tuần em có đi học lớp dạy làm bánh kem, tay nghề cũng không tệ lắm.-Hạ Đồng dừng trước dãy bán bột làm bánh

-Anh thật là có phúc, được em làm bánh cho anh ăn. Nhưng mà, ăn nữa hãy nói nhé.-Lăng Hạo dừng bên cạnh lựa bột làm bánh

-Đừng xem thường em chút, ba tháng nay em học cũng được nhiều mà. Xem như ăn mừng em thi lần này nằm trong top năm mươi toàn trường.

Hạ Đồng quăng một vài bịch bột vào giỏ.

-Vậy thì phải mua rượu vang để uống ăn mừng luôn rồi.-Lăng Hạo đẩy xe đi tiếp

-Được.

Cả hai đẩy xe đi đến quầy trưng bày những chai rượu vang.

Cùng lúc đó, có hai người cũng đẩy xe hàng phía sau đi tới, Hạ Đồng và Lăng Hạo cũng đã rẽ đi.

-Quầy này là quầy trưng bày bột làm bánh kem. Anh muốn ăn không? Em làm anh ăn.-Ân Di đẩy xe hàng cùng Dương Tử, mỉm cười hỏi

-Anh sao cũng được.-Dương Tử chỉ gạt đầu, môi cũng chỉ hơi nhếch lên một chút

-Anh ăn vị nào? Socola hay vani? Có cả vị trà xanh này.-Ân Di cầm từng bịch bột lên

-Em thích nào thì cứ mua cái đó.

Ân Di hơi mím môi, quăng cả ba bịch trên tay vào giỏ, nói là cô và anh đã đính hôn nhưng chẳng khác gì người xa lạ, từ lúc cô gái ấy bỏ đi, anh trở nên rất khó gần, thái độ cũng quan tâm nhưng đa số là lạnh nhạt.

-Chúng ta đi mua trái cây.

Quầy rượu vang, Lăng Hạo lấy một chai rượu champagne của Pháp bỏ vào giỏ.

-Một chai đủ không?-Lăng Hạo quay sang cô cười cười nói

-Vậy thì lấy ba chai đi. Em không ngại cho anh vì mừng cho em mà uống hết.-Hạ Đồng phì cười

-Cũng được, nhưng mà anh không đảm bảo, anh say rồi sẽ làm gì em...-ánh mắt anh có chút không đứng đắn

-Đi mua trái cây đi.

Hạ Đồng không để ý tới anh, quay người đi.

-Sợ rồi sao?-Lăng Hạo đẩy xe đuổi theo cô

-Em thèm vào.

Khi đẩy đến quầy trái cây, ngược lên nhìn, nụ cười cô tắt ngấm.

Lăng Hạo tìm cô ba tháng không thấy, còn Dương Tử không cần tìm cô vẫn gặp lại. Người cô không muốn gặp nhất, đang trước mặt cô.

Sao lại cho cô gặp anh ngay lúc này.

Dương Tử thoáng lơ đãng nhìn sang chỗ khác, ánh mắt sững lại dán lên người Hạ Đồng. Ba tháng, anh không được gặp cô, nhìn nụ cười của cô, nghe giọng nói của cô, mọi thứ đều rất mù mịt, rất đen tối.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, chẳng ai nói câu gì với nhau. Một là tĩnh lặng như dòng suối êm ả, hai là tâm tư khó nắm bắt không biết đang suy nghĩ gì.

Ba tháng, vẫn chưa đủ để họ quên lẫn nhau.

167. Chương 155. Nói Rõ.

Chương 155: Nói rõ.

Trải qua ba tháng, Hạ Đồng cứ nghĩ mình đã quên anh, nhưng mà là không phải, ngay giây phút này, cô mới biết, một giây vẫn còn lưu luyến anh.

Hạ Đồng nén kích động, cô vẫn đứng chôn chân tại chỗ nhìn Dương Tử. Ba tháng qua, anh có phần điềm tĩnh hơn trước, đôi mắt đen hun hút lại càng thâm sâu khó đoán.

Hạ Đồng nhìn Ân Di đứng bên cạnh Dương Tử, trong lòng cười tự giễu, hai người họ giống như trời sinh một cặp.

Không nên trốn tránh!!! Không nên trốn tránh!!!

Hạ Đồng bình thần đẩy xe đi về phía trước, cũng không nhìn Dương Tử một cái, bước ngang qua Dương Tử và Ân Di như gặp người xa lạ không quen biết.

Dương Tử cũng không ngoảnh mặt lại nhìn cô, trong lòng một hồi tê tái.

-Lăng Hạo, anh thích bánh kem trang trí cherry hay việt quất?

-Cherry đi, em cũng thích ăn cherry mà.

-Hay là cả hai đi? Mẹ rất thích việt quất.

-Được, mua cả hai thứ đi.

Hạ Đồng như bình thường chọn trái cây. Ai mà biết trong lòng cô bây giờ đang thế nào? Trải qua ba tháng, cuối cùng vẫn quay lại điểm xuất phát, lại rơi vào quỹ đạo.

Hạ Đồng không nghĩ tới bọn họ lại gặp nhau ở đây, trốn nhau ba tháng, giống như chưa từng tồn tại, vậy mà lại vô tình gặp nhau trong cái siêu thị nhỏ bé này.

-Dương Tử...

Ân Di khẽ gọi Dương Tử. Ba tháng Hạ Đồng như biến mất khỏi cái thành phố này, vậy mà bây giờ cô gái này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

-Em muốn mua trái cây gì thì lựa đi, xong chúng ta về.

-Em không mua nữa.-Ân Di mím môi

-Vậy chúng ta về thôi.

Nói rồi, Dương Tử đẩy xe đi. Ân Di quay đầu lại nhìn Hạ Đồng đang lựa trái cây, mãi một lúc mới chạy theo Dương Tử.

Hạ Đồng tay đang cầm quả cherry thì bỏ xuống, nhìn Lăng Hạo nói: “Chúng ta về thôi.”

Nói xong, cô cùng Lăng Hạo quay người bỏ đi.

Cả hai quay lưng về phía nhau, không ngoáy đầu nhìn nhau, cứ như hai người xa lạ, vô tình lướt qua nhau.

Nhưng chắc chắn cảm giác của cả hai khi đó là đồng nhất, cảm giác như hàng vạn con dao đâm thủng trái tim!!! Đau đớn không thể gào thét chỉ im lặng tỏ vẻ không sao.

Có một điều mà họ chẳng thể ngờ rằng, hoá ra, đã trải qua một khoảng thời gian KIA, cuối cùng họ vẫn không thể nào quên được nhau. Dù là chỉ trong một giây phút mỏng manh, cũng không thể.

Lăng Hạo đưa Hạ Đồng trở về Mạch gia, Lăng Hạo thì ở phòng khách nói chuyện với Mạch Gia Vĩnh, Mạch Huân thì có show diễn ở Singapo nên không ở nhà để làm quen và tán gẫu với Lăng Hạo.

Hạ Đồng đem những thứ mua được vào bếp, xắn tay áo đeo tạp dề bắt đầu làm.

Cả quá trình đều im lặng, chú tâm vào việc làm bánh, không khí im lặng lại nặng nề đè nén cảm xúc thật của con người.

Mạch Gia Vĩnh nhâm nhi tách trà cùng Lăng Hạo, thỉnh thoảng nhìn Lăng Hạo, như ngẫm đánh giá.

-Cậu có thể tìm được Hạ Đồng, quả thật rất tài, tôi “giấu” Hạ Đồng kĩ như thế vẫn tìm được.-Mạch Gia Vĩnh lời nói có mang tán thưởng

-Mạch lão gia quá khen, cháu chỉ may mắn thôi, nếu không phải tình cờ nghe bạn Hạ Đồng nói chuyện cháu cũng không biết cô ấy vẫn còn trong thành phố.-Lăng Hạo từ tốn uống một ngụm trà nói

-Nhưng mà ta thấy, Hạ Đồng, con bé không ổn!?-Mạch Gia Vĩnh nhạy bén nhận ra sự khác thường của cô Từ lúc về nhà đến giờ, cô không nói một tiếng nào, cứ im lặng làm bánh.

-Hôm nay đi siêu thị, cô ấy đã gặp lại, Dương Tử.-Lăng Hạo thanh âm nặng nề

Mạch Gia Vĩnh sững sờ nhìn vào trong bếp, hèn gì, cô không nói một từ nào.

Hạ Đồng lấy bánh từ trong lò nướng ra, dùng kem tươi phết lên bánh, nhưng mà lại cứ làm kem rơi rớt ra ngoài. Hạ Đồng bực dọc để bịch kem xuống, khi trong lòng con người ta rối ren bức bách thì làm gì cũng không được, dù là một chuyện nhỏ nhặt.

-Chị Phương, giúp em phết kem rồi trang trí lên.

Hạ Đồng nói với chị giúp việc, sau đó tháo tạp dề ra, đi ra phòng khách.

Thấy Mạch Gia Vĩnh cùng Lăng Hạo nhìn mình chăm chú, Hạ Đồng cũng hiểu ra, Lăng Hạo lại bép xép với ba mình.

Hạ Đồng đi đến ngồi cạnh Lăng Hạo, khóe môi hơi hé: “Anh lại nói gì với ba em rồi?”

-Anh bảo, ba em nên cẩn thận khi ăn bánh của em làm.-Lăng Hạo trêu

-A, một lát không cho anh ăn.-Hạ Đồng đánh anh

-Em đã mời anh, anh làm sao phụ em được.

-Em thềm vào, một lát em đem bánh qua ẹ, không cho anh.-Hạ Đồng bĩu môi

-Không cho anh cũng ăn.

-Anh đúng là người không biết xấu hổ nha.

-Xấu hổ làm sao sống lâu được?

Hạ Đồng bị anh làm cho cứng họng, đúng là không biết xấu hổ mà.

-Hạ Đồng, đem bánh nhiều một chút để cho Cao lão gia ăn cùng.

-Vâng, con biết rồi ba.

Hạ Đồng đáp, nói sao thì nói ba cô vẫn còn rất yêu mẹ cô, điểm cô khâm phục ông chính là sự bao dung trong lòng ông, ông có thể buông tay nhìn mẹ cô bên Cao lão gia.

Cô, đến khi nào mới được thế đây? Khi đã yêu một người bằng cả tấm chân tình, thì sao có thể nói quên là quên được chứ?

Phòng khách tối om, đèn đều bị tắt hết, Dương Tử ngồi trên chiếc ghế sofa dài, khuôn mặt rơi vào trầm tư, tay kẹp điều thuốc, miệng nhả ra làn khói dài. Trong bóng tối, anh trở nên cô độc dưới ngọn khói trắng xóa kia.

Từ lúc cô rời đi đến nay đã là ba tháng, anh cứ tưởng cô đã biến mất, hoàn toàn không tồn tại nữa. Lúc gặp lại cô, thì chỉ còn cảm giác đau đớn.

Ân Di từ trên cầu thang đi xuống, trên vai là chiếc áo khoác mỏng, nhìn Dương Tử ngồi trong bóng đêm hút thuốc, biết rõ anh đang rất ưu phiền.

Từ lúc Hạ Đồng bỏ anh, anh hút thuốc nhiều hơn, anh thường xuyên vào phòng Hạ Đồng có khi còn ngủ trong phòng đó.

Ân Di nhiều lúc không cam tâm, dù sao cô và anh cũng đã đính hôn, sau tốt nghiệp một tháng bọn họ sẽ kết hôn, tức là còn hai tháng nữa, sao anh lại có thể lưu luyến người con gái khác?

Ân Di đi đến góc tường, bật đèn lên, chiếc đèn chùm nhanh chóng phát sáng, hắt ánh sáng màu vàng nhạt bao trùm cả căn phòng, bóng tối lặng lẽ rút đi.

Dương Tử nheo mắt, sau đó gạt điều thuốc vào gạt tàn, ngẩng đầu nhìn Ân Di.

Trong đó có bao nhiêu là thống khổ!!!

-Sao anh vẫn chưa ngủ?-Ân Di đi đến cạnh anh

-Anh chuẩn bị đi ngủ đây. Em cũng về phòng đi.-Dương Tử cất giọng khàn khàn

-Dương Tử, từ lúc gặp lại... em ấy, anh trở thành như vậy. Rồi cục chúng ta đã đính hôn hay chưa?

Nếu không, Ân Di thực sự không tin là bọn họ đã đính hôn với nhau.

-Hai tháng nữa là kết hôn, em lo lắng làm gì.-Dương Tử khoé môi cứng ngắt

-Bởi vì còn hai tháng nữa kết hôn, mà em sợ, lúc đó anh sẽ bỏ đi.

Ân Di trong lòng thấp thỏm lo âu, đêm nào cũng nghĩ đến anh sẽ rời xa mình bất cứ lúc nào, Ân Di lại càng lo sợ.

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa, quay về phòng ngủ đi, trễ lắm rồi.-Dương Tử vươn tay xoa đầu Ân Di, đơn thuần như anh trai xoa đầu em gái mình

Dương Tử cũng không ở lại làm gì, xoa đầu Ân Di xong liền bỏ lên tầng trên.

Ân Di lúc này liếc sang nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng.

Dương Tử không trở về phòng mình, mà đi đến phòng của Hạ Đồng, anh mở cửa ra, căn phòng vẫn trống trơn.

Dương Tử đi đến chiếc bàn ở giữa phòng, ngồi xuống chiếc ghế dựa, nhìn chậu hoa oải hương đang tỏa mùi thơm.

Màu tím, thật là tươi, thật là rực rỡ, đến mức chói mắt.

-Anh không tin, oải hương sắp héo anh còn làm nó có thể tươi tốt, mà tình cảm giữa chúng ta không thể bắt đầu lại.

Ngày đó, anh không đuổi theo cô hay đi tìm cô, bởi vì anh biết, cho dù anh có nói thế nào, cô cũng sẽ rời đi, ba tháng, có lẽ giúp bọn họ trưởng thành hơn.

-Ba giờ sáng rồi, anh về phòng mình đi.-Ân Di mở cửa đi vào, liếc sang bàn tay anh đang chạm vào cánh oải hương

-Anh sẽ ngủ ở đây.

-Dương Tử, em và anh đã đính hôn.-Ân Di như muốn anh nhớ rằng, hai người họ trên danh nghĩa cũng đã gần là vợ chồng

-Ân Di, hai tháng sau, chúng ta kết hôn, không lẽ thời gian này, anh không được tự do?-Dương Tử trầm thấp quét ánh mắt đen băng lãnh qua người Ân Di

-Tôi nào anh cũng ngủ ở căn phòng này, em cũng là con gái, em cũng biết ghen. Còn nữa, chậu hoa này, vứt nó đi.-Ân Di hoàn toàn mất không chế với bản thân

-Em thử vứt xem. Em chỉ cần đợi hai tháng nữa là chúng ta kết hôn, nhưng mà Hạ Đồng, không bao giờ đợi được.-Dương Tử ánh mắt hằn học

-Dương Tử...

-Ân Di, so với Hạ Đồng, em rất may mắn, đến cuối người kết hôn với anh vẫn là em. Mà Hạ Đồng đã hi sinh rất nhiều, nói sao thì cái chết của Tiểu Lạc cũng là do anh gián tiếp gây ra, cô ấy mất đi người thân nhất, lúc ấy chỉ còn duy nhất mình anh, nhưng rồi anh cũng ruồng bỏ cô ấy, em có biết, cô ấy từng nói, Tiểu Lạc đã chết, cô ấy càng không thể mất anh.

Dương Tử dừng một chút, lại tiếp tục nói, thanh âm chua xót.

-Khi ấy Tiểu Lạc là mạng sống của cô ấy, mất đi Tiểu Lạc, cô ấy như cái xác không hồn, khó lắm mới như trước, vậy mà anh lại tiếp tục làm cô ấy đau lòng, nói cho cùng, kẻ đáng thương nhất là Hạ Đồng. Hạ Đồng đã mất rất nhiều chỉ vì ở bên cạnh anh. Cô ấy biết là sai lầm nhưng vẫn tiếp tục. Kể như anh, yêu còn không có tư cách, làm gì nói đến đem lại hạnh phúc cho ai.

Câu cuối, anh cười cay đắng.

-Anh không phải từng yêu em sao?-Ân Di không tin anh đã quên mình

-Đã từng. Anh cũng đã vì em ba năm sống trong thế giới riêng do mình tạo ra, chính Hạ Đồng giúp anh hòa nhập với mọi người, đem lại bầu trời mới cho anh. Ân Di, em hẳn rõ, anh với em chỉ còn trách nhiệm.

-Trách nhiệm...

-Đến lúc này, anh đã làm tốt trách nhiệm của mình rồi. Chia tay Hạ Đồng, kết hôn với em, đã là trả giá quá lớn với anh.

-Em... Dương Tử, em sẽ xem là anh đang mộng du, em sẽ không xem lời anh nói này giờ là thật.-Ân Di mở to mắt ngửa mặt lên, để không cho nước mắt rơi ra

Dương Tử lặng thinh, không nói gì. Tính tình của Ân Di, anh đã quá rõ.

Ân Di quay người đi về phòng mình, không hiểu sao lòng lại rất đau, một hồi chua xót, nước mắt cũng đã chảy ra. Nhìn vào, cuộc cá cược này là Ân Di thắng, nhưng mà bên trong, Ân Di lại thua, thua một cách thảm hại, Hạ Đồng đã thắng.

.

Sáng chủ nhật, Hạ Đồng cầm hộp bánh hôm qua mình vừa làm xong bước dọc trên con đường, cô mặc chiếc áo sơ mi tay dài sọc caro đỏ đen, chiếc quần jeans dài xanh nhạt, quai thêm chiếc cặp nhỏ bên hông, mái tóc cột lên thả một bên. Không yếu mềm mà nhẹ nhàng thanh thoát, lại rất nữ tính.

Hạ Đồng lấy điện thoại đang reo từng hồi dài của mình ra khỏi chiếc cặp, sau đó kéo một cái lên màn hình nghe.

-Vâng mẹ.

[...]

-Con đang trên đường đến đây. Mẹ có cần mua gì không?

[...]

-Vâng, con sẽ ghé qua siêu thị mua, một lát gặp mẹ.

Hạ Đồng cất điện thoại vào, nhìn đèn xanh từ từ chuyển sang đỏ, bước ra vạch dành cho người đi bộ.

Cuộc sống của cô, mỗi ngày đều trải qua như thế, không có anh, cô vẫn sống vui vẻ.

Hạ Đồng cô, không muốn như trước, nhu nhược yêu anh nhận lại chỉ là đau đớn.

Hạ Đồng rẽ vào siêu thị, gửi bánh kem ở quầy thu ngân sau đó đi đến quầy thực phẩm, mua trứng và thịt bò. Mẹ cô lúc này dặn mua hai thứ đó bà sẽ làm một món beef steak cho cô ăn còn nói không khác gì nhà hàng.

-Nên mua bao nhiêu trứng đây? Thịt bò thì bao nhiêu mới đủ? Lúc này quên hỏi mẹ rồi.

Hạ Đồng nhìn từng miếng thịt bò được đóng gói xếp dài thành hàng, lăm bắm một mình.

Khi cô đang lưỡng lự đang mua bao nhiêu kí thịt bò thì kế bên đã có người đứng cạnh, chỉ là cô không để ý đến.

-Chị ơi, lấy em nửa ký thịt bò đi.

-Vâng, em đợi chị một lát.

Hạ Đồng không để ý đến người kế bên, lại lấy điện thoại từ trong cặp ra, gọi cho Lăng Hạo.

-Alo, em đang đến chỗ mẹ.

[...]

-Nếu được mua kem đến ăn đi, sau khi ăn bữa xong thì dùng bánh kem trái cây, có kem càng tốt.-Hạ Đồng nói rất vui vẻ

[...]

-Cao lão gia và mẹ chắc chắn không ăn kem rồi, mà nè, định lấy lòng mẹ em sao?

[...]

-Anh muốn lấy em, em cũng không cho.

-Cô ơi, thịt bò của cô.

Chị bán hàng đưa chiếc túi đựng thịt bò cho cô.

-Không nói nữa, em phải đi mua trứng, một lát gặp anh sau.

Nói xong, cô cúp máy bỏ điện thoại vào cặp, cầm túi thịt bò chị bán hàng đi, đi sang quầy bán trứng.

Sắc mặt Dương Tử này giờ đen thui, anh đứng bên cô gần nửa ngày trời, mà cô, không hề chú ý đến, còn vui vẻ nói chuyện điện thoại với Lăng Hạo. Hạ Đồng, em rời xa anh cũng không lưu luyến sao? Hay là đó là điều em vốn muốn?

Dương Tử hai tay đút vào túi, đi theo phía sau Hạ Đồng.

Hạ Đồng đang đứng trước quầy trứng, lấy từng quả một để vào một túi nhựa, miệng đếm từng quả.

Dù sao mua dư còn hơn thiếu, nếu dư có thể làm bánh plan ăn, cũng không tệ.

-Làm bánh cần bao nhiêu quả trứng?

Bên cạnh lại vang lên giọng nói trầm ấm, Hạ Đồng không để ý gì mấy, liền tốt bụng chỉ: "Từ ba đến năm quả, tùy lượng bột."

Nói xong, Hạ Đồng giật mình. Giọng nói này...

Hạ Đồng kinh hoàng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Ngay cả phản ứng nên làm gì cũng quên.

Lần trước gặp anh, cũng không gần thế này. Có nên bình thản nói một câu: "Xin chào, anh vẫn khỏe chứ?" sau đó hiên ngang bỏ đi, để cho anh thấy mình vẫn tốt không?

Nhưng mà đáng tiếc, Hạ Đồng như bị điểm huyết, đứng yên tại chỗ, Hạ Đồng khinh thường bản thân mình, chỉ vừa nhìn gương mặt kia, tim lại đập mạnh.

Dương Tử cúi xuống nhìn cô, ánh mắt khẽ động, con ngươi đen lách xẹt qua tia nhu tình, chỉ là rất nhanh, không thể phát hiện.

Anh còn nhớ, lúc ở bệnh viện, cô từng nói, cô nắm bàn tay anh, chẳng khác nào là đang cầm lưỡi dao nhọn, tự mình làm bản thân đau, cô cũng không muốn giữ lại bất cứ thứ gì liên quan tới anh, kỉ niệm lẫn con người.

168. Chương 156. Nụ Hôn Nhớ Nhung.

Chương 156: Nụ hôn nhớ nhung.

-Vẫn, khỏe chứ?

Trải qua cả ngày trời, Hạ Đồng mới có thể ổn định nhịp tim đang đập loạn xạ của mình, nhàn nhạt mở miệng.

-Cũng... tốt.

Từ tốt được Dương Tử nói khá nhỏ, thật ra anh muốn nói, ba tháng không có em bên cạnh, anh thực sự rất tệ.

Cả hai im lặng, dường như có điều muốn nói nhưng lại không thể mở lời, từng nhịp thở đều đặn, rõ ràng có rối loạn nhưng lại che giấu không cho đối phương biết, thời gian như đứng yên, mọi thứ ngưng đọng, từng người bước qua cả hai cứ như xẹt qua ngay, lại nặng nề áp lực đè nén con người.

-Trứng của em.-đúng lúc nhân viên bán hàng đưa trứng đã được gói kĩ cho cô

-Cảm ơn.-Hạ Đồng như thấy cứu tinh, cầm vội bìch trứng sau đó quay sang nói với Dương Tử

-Chị ấy đang đợi anh ở nhà, đừng để chị ấy đợi.

Nói xong, cầm bìch trứng bước ra quầy thu ngân tính tiền, cũng không nhìn anh một cái.

Tim Dương Tử như bị ai bóp chặt, cả người anh cứng đờ, khóe môi vốn cong lên nay cứng ngắc. Thực sự, chấm dứt rồi sao?

Anh nhìn theo bóng lưng của cô, vừa khe khẽ lắc đầu vừa cười, có lẽ do khổ tâm đến nỗi không còn đau lòng, không khóc được, nên anh phải cười vậy thôi.

Hạ Đồng quay người đi, khóe môi giần giật, lại không hiểu vì sao tim lại nhói đau, câu nói lúc nãy vừa thốt ra, tưởng như không thể thở được.

Ước gì, cô chưa từng gặp anh. Ước gì, không hề có bản hợp đồng kia. Thì bây giờ, tốt biết bao!!!

Dương Tử trở về nhà Chính, bước vào cửa thì ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, nếu anh đoán không lầm, là cơm rang trứng.

-Anh về rồi sao? Em có làm cơm rang trứng, món anh thích nhất.

Ân Di từ trong bếp thấy anh về liền đi đến khoác tay anh, nụ cười thật rực rỡ.

-Anh vẫn chưa đói.-Dương Tử mệt mỏi nói

-Không được, bữa sáng là bữa ăn quan trọng, vả lại em sắp làm vợ anh nên em muốn mỗi sáng nấu những món ngon cho anh.-chỉ vừa nghĩ đến thôi, Ân Di đã cười híp cả mắt

-Đó là chuyện của hai tháng sau.

-Anh...

Ân Di không hiểu, mình thì có gì không bằng Hạ Đồng.

-Em cứ ăn trước đi, một lát anh ăn.

Nói xong gạt tay Ân Di ra bỏ lên phòng, chỉ để lại bóng lưng rộng lớn đầy cô đơn của mình.

Ân Di khẽ nắm chặt vạt áo, mím chặt môi. Không được, hai tháng nữa bọn họ sẽ kết hôn, anh không được phép quay lại với Hạ Đồng, nhất định.

.

Hạ Đồng ở nhà của Đình Hiên, đem bánh kem do mình làm đến cho bà Khuê cùng Cao lão gia nếm thử tay nghề của cô.

-Thế nào ạ?-Hạ Đồng hai tay chấp trước mặt, mắt long lanh hỏi

-Hm... cũng không tệ.-bà Khuê bỏ miếng bánh vào miệng, gạt gù nói

-Hay quá!!! Con cứ tưởng lại không ngon.-Hạ Đồng vui mừng nói

-Hạ Đồng, con càng ngày càng giống một cô gái đảm đang giống mẹ con rồi.-Cao lão gia cũng khen ngợi

-Dượng quá lời rồi. Mà anh Đình Hiên ra ngoài rồi sao?-Hạ Đồng đến này giờ vẫn không gặp Đình Hiên, hỏi

-Hạ Đồng, chủ nhật mà nó không có ở nhà thì cháu phải biết nó đi đâu chứ?

-À, cháu biết rồi.

Hạ Đồng xoa đầu mình, chắc chắn Đình Hiên đã đi chơi cùng Bạch Mai, nếu không chủ nhật sao lại không ở nhà làm đứa con hiếu thảo mà chạy ra ngoài?

Đúng lúc điện thoại trong cặp cô reo lên, Hạ Đồng vội lấy ra, trên màn hình một dãy số lạ. Từ lúc đổi số đến nay, trong danh bạ của cô đã hoàn toàn không có cái tên Dương Tử kia, vậy mà nức cười ở chỗ, dãy số đó cô vẫn thuộc nằm lòng. Còn dãy số lạ này, không biết là của ai.

-Alo, xin hỏi, là ai vậy?

[...]

Hạ Đồng nghe người bên kia đáp, thoáng chút đứng người, mãi một lúc mới bình tĩnh.

-Có việc gì sao chị?

[...]

-Em sẽ đến.

Cô nói xong thì người bên kia cũng đã cúp máy, Hạ Đồng tay cầm chặt điện thoại, dường như suy nghĩ gì đó rất lâu.

Gặp cô? Là vì cái gì chứ?

Trong Cake World, Hạ Đồng tay khuấy đều ly nước ép táo trước mặt mình, uống một ngụm nhỏ sau đó đặt ly xuống nhìn người con gái trước mặt.

Hôm nay, người con gái mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, vô cùng thanh nhã đơn thuần.

-Hôm trước gặp ở siêu thị, vẫn chưa kịp chào hỏi em.-Ân Di đặt ly cam ép xuống bàn, hai tay đặt lên bàn nhìn Hạ Đồng nói

-Đúng vậy.-thanh âm hơi nhỏ, hai tay vốn đặt dưới gầm bàn bỗng giác nắm chặt

-Ba tháng nay, em vẫn khỏe chứ?-Ân Di khõe môi là nụ cười thanh thuần

-Em vẫn khỏe. Chị, cũng thế?

-Chị vẫn tốt.

Nói đến đây, cả hai lại im lặng, là do Hạ Đồng không có gì để nói, để hỏi. Mà Ân Di như muốn mở miệng nhưng mãi không nói. Đến cuối cùng, Hạ Đồng ngước mắt lên mở miệng trước: “Chị muốn gặp em, có chuyện gì sao?”

-Ba tháng nay, em đột nhiên mất tích. Chị cứ nghĩ em sẽ không xuất hiện nữa.

-Em không định sẽ xuất hiện, chỉ là vô ý.-Hạ Đồng giương ánh mắt trong veo của mình lên nhìn Ân Di

-Hai tháng nữa, chị và Dương Tử sẽ kết hôn.-Ân Di trên mặt vừa có mang hạnh phúc, lại vừa mang lo sợ

Hạ Đồng như bị một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, cảm giác lúc ấy, chỉ có thể mỉm cười không thể khóc lóc la hét um sùm.

Bởi vì đã khóc quá nhiều, đến khóc cũng không thể nữa, chỉ đành cười mà thôi.

-Đến khi ấy, em nhất định sẽ đi dự.

Hạ Đồng hít một hơi thật sâu vào lòng ngực, như người vừa bị bóp cổ được thả ra liền hít một hơi dài để lấy lại oxy.

Lí trí, đến cuối vẫn thua con tim. Giống như câu chuyện của anh kể cô nghe, một khi trái tim đã lên tiếng thì lí trí phải im lặng nghe theo.

-Chị thật sự rất chào đón em. Nhưng mà... nếu có thể, từ nay đến lúc tổ chức hôn lễ, em đừng xuất hiện trước mặt Dương Tử có được không?

Hạ Đồng ngây người, lại không ngờ Ân Di lại yêu cầu mình làm vậy?

-Chị biết chị bắt em làm vậy là rất ích kỉ, nhưng mà em cũng là con gái, chị không muốn chỉ còn hai tháng nữa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hạ Đồng, xem như chị xin em.-Ân Di đưa tay đến kéo bàn tay đang đặt dưới gầm bàn của cô, sau đó nắm chặt

-Chị từng tuyên bố, sẽ giành lại Dương Tử từ em, cuối cùng chị vẫn thắng. Vậy thì chị sợ em giành lại Dương Tử gì chứ?-Hạ Đồng ngước ánh mắt tĩnh lặng của mình nhìn Ân Di

Ân Di bất ngờ lại kinh hoảng đầy cảnh giác nhìn Hạ Đồng, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Hạ Đồng cười cười, rút tay mình về, cô nói: “Chị yên tâm, em đã thua, chắc chắn không quay lại níu kéo. Em thật lòng chúc phúc anh chị!!! Em còn có việc, em xin phép”

Nói xong, cũng chỉ để lại khuôn mặt tươi tắn nụ cười, không ưu buồn gì, cầm cặp đứng lên đi khỏi Cake World.

Ân Di cũng chỉ ngồi nhìn chằm chằm Hạ Đồng rời đi, nghe Hạ Đồng nói như thế, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

. . .

Tối đến, khi mặt trời lặn lẽ lặn xuống, màn đêm bao trùm cả bầu trời vốn trong xanh lúc đầu, Hạ Đồng bước dọc trên con đường dài, hai tay cầm chiếc cặp thật chặt, rõ ràng là khó chịu trong lòng, đau đớn trong tim, nhưng lại không dám thừa nhận.

Trong lòng không ngừng chửi mắng một cách vô cớ, không biết là chửi ai, chỉ biết người bị chửi vô hình vô dạng, không rõ là ai hoặc là biết cũng không dám nói ra.

Một chiếc Ferrari đen chạy tới dừng ngay bên cạnh Hạ Đồng, Hạ Đồng nhìn chiếc xe, không hiểu sao trong lòng lại thấp thỏm. Đường như sợ, người trong xe là anh...

Cánh cửa mở ra, một đôi chân thon dài đặt xuống mặt đường, sau đó là cả dáng người cao lớn hiện ra trước mặt Hạ Đồng. Hạ Đồng chỉ mở to mắt nhìn, ngay sau đó liền vô cớ bỏ chạy.

Nhưng mà Dương Tử liệu trước cô sẽ bỏ đi, liền nhanh chóng sải bước dài túm cô lại, không nói nhiều liền đẩy cô lên xe.

Hạ Đồng không muốn đối diện với anh lúc này, vừa lên xe liền mở cửa nhưng mà cửa bị khóa lại.

-Thả tôi ra.

Hạ Đồng quay sang trừng Dương Tử đang ngồi vào ghế lái.

-Im lặng, anh sẽ không làm hại em đâu.

Dương Tử gật nhẹ, sau đó nhún ra chạy đi.

Trên đỉnh núi, bên trong xe có thể nhìn rõ bao quát toàn cảnh thành phố về đêm, những ánh đèn rực rỡ, những ngôi nhà cao tầng nằm san sát nhau.

Nhưng mà Hạ Đồng không có tâm trạng ngắm cảnh, quay sang gắt gao nhìn anh: “Anh đưa tôi đến đây làm gì? Tôi muốn về.”

-Ba tháng nay không gặp nhau, em không nhớ anh sao?-Dương Tử giọng khàn khàn hỏi

-Chúng ta thì có gì mà nhớ. Quên được anh, là điều tôi mong muốn lúc này.-Hạ Đồng trước sau như một, lạnh nhạt nhìn anh nói

-Vậy thì hãy xem như, chúng ta là bạn bè lâu ngày gặp mặt. Gặp lại bạn cũ, dù thích hay ghét vẫn phải chào hỏi.

Dương Tử biết rõ cô ương ngạnh, sẽ không dễ dàng chịu nói chuyện đường hoàng với anh.

-Anh vẫn khỏe chứ? Tôi đã thấy việc đính hôn của anh, hai tháng nữa anh kết hôn, chúc mừng. Tôi hỏi xong rồi, bây giờ tôi có thể về chưa?

Hạ Đồng bề ngoài cứng cỏi nói, nhưng mà trong lòng lại run rẩy kịch liệt vì mọi kí niệm kia cứ như làn gió ulla về, cô sợ, mình lại mềm lòng, một lần nữa yêu anh, sa vào lòng anh.

-Không thể nói chuyện cùng anh được hay sao? Ba tháng nay, em thay đổi nhiều quá.

Dương Tử định vươn tay ra chạm vào mặt cô, thì ngay lập tức cô theo quán tính né đi, kết quả tay anh rơi vào không trung.

-Nếu không, chẳng lẽ theo anh, tôi phải khóc lóc, cầu xin anh đừng lo lắng cho Ân Di, bảo anh đừng đồng ý rời xa tôi sao?-Hạ Đồng khinh thường nhìn anh

-Nhưng mà anh rất nhớ em.

Mặc kệ lời cô nói như nhát dao cửa thẳng vào tim anh, Dương Tử vẫn nhu tình nói ra câu này, ba tháng nay anh chỉ có câu này muốn nói với cô, bàn tay lại một lần nữa vươn ra xoa má cô.

-Xin lỗi, tôi không nhớ anh, tôi phải về rồi.

Hạ Đồng hất tay anh ram sau đó quay người mở cửa ra.

Nhưng mà vừa chạm vào cửa thì cả người cô đã bị anh kéo quay ngược lại, bất ngờ bị kéo nên nhào thẳng vào lòng cô, đang lúc cô định ngồi dậy mắng anh thì một nụ hôn rơi xuống đôi môi anh đào của cô.

Hạ Đồng trợn to mắt nhìn Dương Tử, sau đó liền giãy giụa. Cô không muốn, không muốn lại tiếp tục mối quan hệ sai lầm, không muốn lại ngu ngốc yêu anh.

Nụ hôn của anh là mọi nhưng nhớ đều chất chứa trong nụ hôn này, không hề dịu dàng mà là ngang ngược chiếm đoạt.

Anh rất nhớ cô, nhớ cô đến sắp phát điên, mùi hương trên người cô vẫn dễ chịu như thế, đôi môi của cô vẫn ngọt ngào là thế. Mà sao anh ngửi được mùi hương ấy, hôn được đôi môi ấy, mà cứ như là ảo giác, cứ như đang ở rất xa có chạm cũng không thể chạm vào.

Hạ Đồng cắn chặt môi không cho anh cơ hội tiến sau vào, Dương Tử nhận ra được liền dùng tay bóp nhẹ cằm cô, Hạ Đồng bị đau lại bất ngờ liền la một tiếng, lại nhân cơ hội để chiếc lưỡi nóng bỏng của anh chui vào khoang miệng cô, tùy ý hút hết mọi sự ngọt ngào của cô.

Hạ Đồng không ngừng dùng tay đánh vào người anh, lại bị anh ép sát vào ghế, bản thân không thể động đậy.

Đúng lúc cô định bỏ cuộc, thì một thứ gì đó nóng hổi chạm vào má cô, Hạ Đồng còn tưởng mình lầm tưởng, đưa tay lên chạm vào thứ đó, hóa ra là nước mắt.

Hạ Đồng hoàn toàn ngây người, ánh mắt dại ra, kinh hoàng nhìn người con trai đang hôn mình.

Anh đang khóc!?? Dương Tử đang khóc!?? Một người luôn cao ngạo như Dương Tử, lại khóc!??

Dương Tử lại không bá đạo chiếm môi cô nữa, dừng lại nhưng môi anh vẫn dán chặt vào môi cô. Hạ Đồng không khó nhận ra sự run rẩy đầy bất lực của anh.

-Hạ Đồng... vì sao lại thành thế này?-Dương Tử vẫn duy trì tư thế như cũ, giọng nói vô lực

Hóa ra, con người dù ngạo mạn lãnh đạm đến đâu, cũng có lúc yếu mềm, bất lực.

-Lúc đầu, chúng ta đã là không nên.-Hạ Đồng bị anh làm lay động

-Nhiều lúc... anh muốn được ở cùng em một nơi, chỉ có duy nhất hai chúng ta, không có ai khác. Mỗi sáng thức dậy đều sẽ nhìn thấy em, mỗi buổi tối đều chúc em ngủ ngon, ôm em ngủ. Không ai quấy rầy, không hề lo âu, đau buồn. Nhưng mà, có lẽ quá khó.

Dương Tử bờ môi run run, đến cả Hạ Đồng cũng nhận ra, chỉ là, một lần đã quá đủ, và lại hỏi sáng cô đã hứa với Ân Di.

-Hạ Đồng... chúng ta, ra nước ngoài đi. Chỉ có hai chúng ta.

Dương Tử hơi đẩy cô ra, hai tay đặt lên bờ vai của cô lại đưa ra một quyết định, làm Hạ Đồng bàng hoàng nhìn anh.

-Không cần lo lắng gì cả, cùng anh đi có được không?-Dương Tử gắt gao nắm chặt bờ vai cô

Hạ Đồng cảm nhận được lời nói của anh rất chân thành, tim cô liên tục đập thình thịch. Nhưng sau một khắc, cô liền cứng rắn nói: “Hai tháng nữa anh sẽ kết hôn.”

Một câu nói, dập tắt ngọn lửa hi vọng của Dương Tử, anh cười cay đắng buông tay xuống.

Tim Hạ Đồng từ ba tháng trước đã không còn đau, đến hôm nay, lại một lần đau đớn, tưởng chừng là tuyệt vọng.

169. Chương 157. Anh Là Người Bắt Đầu, Vậy Thì Kết Thúc Hãy Để Em.

Chương 157: Anh là người bắt đầu, vậy thì kết thúc hãy để em.

“Cùng anh qua nước ngoài, được không?”

“Hai tháng nữa, anh sẽ kết hôn.”

Hạ Đồng nhìn Dương Tử vô lực tựa người vào ghế lái, anh dường như suy nghĩ gì đó rất lâu, lại không thể tìm được câu trả lời ình.

-Chúng ta... không phải từng nói dù thế nào vẫn sẽ nắm chặt tay nhau sao? Vì sao em lại là người bỏ cuộc trước?-Dương Tử nhàn nhạt mở miệng

Cô là người từ bỏ trước? Đến cuối cùng, kẻ sai lại là cô.

-Trước đây tôi yêu anh và anh bỏ rơi tôi. Lúc này anh yêu tôi và tôi trốn tránh anh. Kiểu tình yêu thế này thật biết làm một mối tâm trí con người ta.-Hạ Đồng cười chua xót, ánh mắt nhìn phía trước

Bởi vì cuối cùng, người anh chọn vẫn không phải là cô.

Cô còn nhớ, khi mình dọn đến Mạch gia, ngày đầu tiên, cô nhớ anh nhiều đến nỗi bản thân sắp phát điên lên, ngày thứ hai, cô nằm cuộn người trong phòng, tim đau, cả người cũng đau, cơ thể gần như không còn sức lực, ngày thứ ba, cô nhớ anh chỉ muốn tìm anh để nhìn thấy gương mặt của anh, nhưng mà lại không thể, chỉ có thể một mình trong phòng gặm nhấm nỗi đau, muốn khóc cũng không được, la hét cũng chẳng thể.

Vậy mà cô còn ngu ngốc, mỗi ngày ở trong phòng nhìn ra cửa sổ, trông đợi anh sẽ đến tìm mình, nhưng mà thu lại chỉ là thất vọng. Mất một tháng, cô mới tỉnh tâm lại, làm lành bạn rạn để quên anh. Vậy mà, sau ba tháng gặp lại, mọi nỗ lực liền tan biến trong không khí.

Nếu lúc đó có thể gặp anh, cô muốn hỏi anh, anh có biết trái tim em đau lắm không, anh đã bao giờ hiểu em chưa? Dù chỉ một lần thôi.

-Chúng ta, có thể bắt đầu lại mà.

-Còn có thể sao? Ngày đó ở bệnh viện, chẳng phải đã nói rõ sao? Anh cũng không có tìm kiếm tôi.-Hạ Đồng nghe xong, lại cảm thấy rất buồn cười

-Lúc đó là Ân Di vì em mới bị thương, anh lo cho cô ấy thôi.

Lại là biện minh...

-Vậy thì sao? Anh nói tôi phiền, phiền vì ngăn cản hai người đúng không? Bây giờ tôi rời xa anh rồi, anh còn quay lại tìm tôi làm gì?-Hạ Đồng gần như lớn tiếng hét

-Lúc đó tâm trí anh vô cùng rối bời, mọi chuyện cứ dồn dập tới làm anh sắp phát điên, anh mới trong lúc không kìm chế được mà nói những lời làm tổn thương em.

-Em bây giờ vô cùng mệt mỏi. Anh đã bao giờ nghe em nói chưa? Anh có bao giờ quan tâm xem hôm nay em có chuyện gì, tâm trạng thế nào không? Em luôn luôn làm theo ý em, còn anh chỉ đứng ở lập trường của anh mà phán xét.

Quên hay nhớ. Yêu hay không yêu. Cũng tựa hồ như trong lòng có cánh cửa, chỉ không muốn mở ra mà thôi.

-Lúc em đi, anh như muốn lật tung cả thành phố để tìm kiếm em, nhưng mà... nhìn chậu hoa oải hương vỡ nát, anh có tìm lại em thì em quay về sao?

Nếu anh tìm em, em sẽ không đau lòng, sẽ nghĩ rằng, anh vẫn còn yêu em, nhưng mà, lại chẳng có gì cả.

-Anh là người bắt đầu, vậy thì kết thúc hãy để em.

Hạ Đồng không muốn lại một lần nữa đau khổ, hai tháng nữa anh sẽ kết hôn với cô gái khác, cho dù còn yêu hay không cũng đã không còn nghĩa lý nữa rồi, nếu cho dù còn yêu, có chắc sẽ như trước, một người muốn hàn gắn, một người tránh né sự hàn gắn thì cho dù có cố gắng cách mấy cũng quay lại số không.

Hạ Đồng không nói thêm lời nào liền cầm cặp mở cửa bước khỏi xe. Bây giờ, tim cô ngoài đau đốn đến tận tâm can, đau đến muốn gục ngã, nhưng mà vẫn gượng dậy để cho anh biết, mình không sao.

Dương Tử ngồi trong xe cũng không đuổi theo cô, tình yêu chẳng khác nào là duyên phận, mà duyên phận thường rất kì lạ. Nói đến là đến, đi là đi, không bao giờ báo trước, cũng như không bao giờ biết trước mình sẽ đau lòng ra sao.

Con trai, không phải dễ dàng nói rơi nước mắt là có thể, trừ phi lúc đó họ thực sự đang rất đau lòng.

Hạ Đồng bắt taxi trở về Mạch gia, giờ này cũng khá trễ nên trong nhà đã tối om, Mạch Gia Vĩnh cùng mấy người làm chắc giờ này cũng đã ngủ, như vậy cũng tốt.

Hạ Đồng lên phòng mình, quăng chiếc cặp lên giường sau đó liền thả mình tự do lên chiếc giường êm ái.

-Anh đúng là đồ xấu xa, thực sự rất xấu xa.

Hạ Đồng vùi đầu mình vào chiếc gối mềm, vì sao cô lại yếu đuối như thế? Ba tháng nỗ lực, chỉ vì câu nói của anh, mà cô lại dao động.

- - -

-Hạ Đồng, Hạ Đồng, đã nghe tin gì chưa?-Từ Vy hồi hả quả cặp chạy vào lớp

-Có việc gì sao?-Hạ Đồng vẫn chú tâm viết bài, cũng không ngẩng đầu nhìn Từ Vy

-Nghe nói hội trưởng trường cũ của cậu đang ở phòng hội trưởng trường mình.

Từ Vy vừa dứt lời, tay cầm bút của Hạ Đồng dừng lại, nhưng nhanh chóng lại bình thường, tiếp tục viết bài, bình thần nói: “Vậy thì đã sao?”

-Uầy, ai mà không biết hội trưởng trường cũ của cậu là người như thế nào? Cậu có biết bây giờ toàn bộ nữ sinh đã ùa về phòng hội trưởng chỉ vì muốn gặp anh ấy không?-Từ Vy như muốn giúp cô thông nào

-Không liên quan đến mình.-Hạ Đồng vẫn như cũ, không quan tâm

-Aiss... cậu đến cùng là sao vậy? Nhìn vào tưởng là không muốn đối mặt với hội trưởng cũ của mình vậy? Có phải ở trường Nhuận Lâm đắc tội anh ta không?-Từ Vy đoán mò

Hạ Đồng đột nhiên đứng dậy, Từ Vy giật mình ngã ngửa về sau, Hạ Đồng cầm tập lên, nói: “Mình không nói với cậu nữa.”

-Ấy ấy, Hạ Đồng, cậu đi đâu thế? Không lẽ đi gặp hội trưởng cũ của cậu?-Từ Vy vội vàng đuổi theo

-Mình xuống thư viện. Nếu cậu muốn gặp anh ta thì đi một mình đi.

Nói xong, cũng đã vào thang máy dành cho học viện, bỏ Từ Vy bên ngoài.

-Hạ Đồng này, đúng là con người khó hiểu.

Từ Vy bĩu môi, cái cô gái này, lúc nào cũng làm cho người khác khó hiểu, cho dù tìm hiểu cũng chỉ ở mức giới hạn.

Hạ Đồng đứng trong thang máy, trong lòng không hiểu, anh đến trường Jeil để làm gì chứ? Không lẽ lại giả trò gì nữa sao? Không thể nào... nhưng mà, nói sao trong lòng cũng rất lo lắng.

“Ting” một tiếng, cánh cửa vừa mở ra, Hạ Đồng liền bước ra ngoài, chỉ là chưa bước ra khỏi thang máy thì đã bị tốp nữ sinh chen nhau chạy vào, đẩy cô ra.

-Nhanh lên, anh ấy sẽ vào thang máy chuyên dụng, chúng ta cũng đuổi theo cho kịp.

-Anh ấy đang đến đó.

Hạ Đồng nhíu mày, mấy cái người này, nói cái gì thế này.

Bị xô lấn, lại bị đám nữ sinh kia “tổng cổ” ra khỏi thang máy, Hạ Đồng mất thăng bằng liền đứng không vững, cả người đã ngã về trước, cứ nghĩ kiểu này thế nào cũng sẽ “đo đường”, cảnh tượng sẽ rất mất mặt, ai mà ngờ, đúng lúc cô gần tiếp xúc mặt đất, đã có bàn tay vươn ra đỡ lấy cô, ngay sau đó bàn tay cứng rắn kia đỡ lấy eo cô, giúp cô đứng vững.

Hạ Đồng hết kinh ngạc này lên kinh ngạc khác, trợn mắt nhìn người đỡ mình. Không phải chứ? Sao lại trùng hợp thế này?

-Sao lại bất cẩn như thế?-Dương Tử có vẻ không vui, khê trách

-Aaa... anh ấy đỡ cô ta kìa.

-Biết thế tôi té cho rồi.

Hạ Đồng cảm thấy sống lưng lạnh toát, bao nhiêu ánh mắt nãy lửa đều chĩa thẳng vào cô, mà Hạ Đồng muốn thoát khỏi vòng tay đang ôm mình, lại vô ích.

-Buông tôi ra.

Hạ Đồng trừng mắt, môi nhỏ cắn chặt.

-Anh sợ em lại té, hay là thế này, anh sẽ giúp em không té nữa.

Dương Tử khước môi cong lên một đường tuyệt mỹ, lại ác ý kéo cô lại gần mình hơn nữa.

-Anh... không phải tối qua đã nói rõ rồi sao? Anh buông tôi ra.

Hạ Đồng hung hăng nhìn anh, lại không ngừng giãy giụa.

-Tối qua, cứ xem như là ngày cá tháng tư đi. Nói rồi, chỉ là đùa cho vui.

Hạ Đồng bị anh làm cho cứng họng, đúng là quá mặt dày, quá vô sỉ mà!!!

Nếu như hôm qua là ngày cá tháng tư, vậy thì đó là ngày tháng tư với những trò đùa không vui.

-Nghe Tuyết Ny nói, em thi vào top năm mươi toàn trường. Có nên cảm ơn anh không?-Dương Tử ghé sát tai cô thì thầm

Quả thật, nhìn hai người rất mờ ám, là thực sự có mờ ám.

-Cái gì chứ? Anh mà không buông, tôi liền la sàm sỡ.

-Nếu em la, anh lặp tức hôn em.

Dù sao thì, anh đã mất đi cô, cũng không ngại lại một lần cá cược, tối qua anh cá, mình sẽ có thể bắt đầu lại với cô, anh cá, anh nói thắng với Ân Di, Ân Di sẽ hiểu cho anh. Nên tối qua anh đã điện thoại hỏi Khiết Đạt, làm cách nào để một cô gái lại yêu anh như trước, Khiết Đạt trả lời rất ngắn gọn, đó là: “Chỉ cần mặt dày một chút.”

Hạ Đồng lại bị anh làm cho cứng họng lần hai.

-Dù sao hôm nay anh cũng không muốn học, hay là cùng em ở đây nhé?

-Không, không được.

Hạ Đồng kinh hoàng mở to mắt hét to, đang đùa sao?

-Phải rồi không được, ở đây thì không tiện, anh đưa em đi.

Nói xong, cũng không biết cô có đồng ý hay không đã nhanh thoăn thoắt cúi người xuống bế cô lên.

Làm cho tất cả nữ sinh đều bị anh làm cho bất ngờ, ngây ngốc chẳng biết gì. Hàng ngàn trái tim tan nát!!!

-Thả xuống, mau thả tôi xuống... Dương Tử, anh mau thả tôi xuống.-Hạ Đồng liên tục dùng tay đánh vào người anh, nhưng mà đều vô ích

-Em ngoan một chút, nếu không anh mà lỡ buông tay, em sẽ là người bị thiệt.

Dương Tử thật sự đối với cô chỉ còn nhu tình, ngay cả lời nói dù là đang gắt gỏng cũng rất dịu dàng yêu chiều.

Hạ Đồng biết thế nào anh cũng không thả mình xuống, cắn cắn môi mỏng, đành cam chịu để anh bế mình lên chiếc Ferrari đậu trong sân trường.

Rõ ràng tối qua đã nói rất rõ, vậy mà sáng nay, lại thành ra thế này!!!

...

-Dương Tử đâu rồi?-sắc mặt Ân Di không mấy tốt hỏi Khiết Đạt

-Chắc cậu ấy ở phòng hội trường.

-Tôi đã lên đó rồi, nhưng mà không thấy.-Ân Di hai tay run rẩy nắm chặt gấu váy

-Tớ cũng không giữ cậu ta, sao không điện thoại cho cậu ta xem?

Dương Tử không có lí do gì lại không có ở trường cả, trừ phi...

-Điện thoại của anh ấy không liên lạc được.-chỉ vừa nghĩ thôi, sắc mặt Ân Di đã kém đi

-Tớ làm sao biết được, cứ để cậu ta về rồi hỏi, dù sao hai người cũng sắp kết hôn rồi, cậu lo gì.

Thật lòng Ân Di không dám nghĩ rằng Dương Tử đang ở cùng Hạ Đồng, Hạ Đồng hôm qua đã hứa với cô rõ ràng, nên không thể nuốt lời được.

Lăng Hạo từ ngoài đi vào lớp đã thấy Ân Di sắc mặt tối sầm, mày anh nhíu lại, bộ mặt này, hình như không hợp với khuôn mặt trong sáng thanh thuần của cô.

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?-Lăng Hạo mở miệng trước

-Lăng Hạo... Dương Tử anh ấy, hình như đi tìm Hạ Đồng!?-giọng nói có chút ghen ghét, Ân Di như đứa trẻ bị ức hiếp mách Lăng Hạo

-Đừng suy nghĩ nhiều, không phải hai tháng nữa hai người sẽ kết hôn sao? Em đừng lo lắng quá.-Lăng Hạo trấn an cô

-Không bình tĩnh được, em, em sợ anh ấy sẽ quay lại với Hạ Đồng... chỉ còn có hai tháng, em không muốn mọi chuyện lúc này lại kết thúc.-Ân Di lắc đầu ngoe nguẩy

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Dương Tử sẽ không đến lúc này lại hủy hôn đâu.

-Lăng Hạo... dẫn em, đi tìm Dương Tử... có được không?

Ánh mắt cầu khẩn, mắt Ân Di cũng đã đỏ hoe.

Lăng Hạo giật mình, sau đó điềm tĩnh trở lại, không nói gì, chỉ khẽ cười gật đầu.

Chung quy, kẻ đáng thương nhất, vẫn là anh!!!

- - -

Em như là mưa... mưa như là em... mang đến cho anh bao giấc mơ

Và rồi vụt tan đi vội vã...

Trong cơn mê dài... tự hỏi em là ai... [Lời bài hát]

170. Chương 158. Chấm Dứt.

Chương 158: Chấm dứt.

Chấm dứt, là lựa chọn tốt nhất, bởi vì tim, nó đã quá đau.

...

Hạ Đồng ngồi trên xe, khoanh hai tay trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, cũng không thèm liếc anh lấy một cái, cau có hỏi: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

-Em muốn ăn món Tây hay món ta?

Dương Tử cũng không giận trước thái độ của cô, ngược lại còn rất vui vẻ hỏi.

-Anh định mời tôi ăn sao?

Hạ Đồng nghiêng đầu, nhún mày hỏi anh.

-Dù sao thì anh cũng giúp em lọt vào top năm mươi, về tình về lý, em cũng nên đãi anh một bữa.

Nói cũng rất có lý nha.

-Nhưng đó là lúc ở trường Nhuận Lâm.-Hạ Đồng phản bác

-Cũng thể thôi, em nghĩ dựa vào học lực của em, có thể lọt vào top năm mươi trường Jeil sao?

Dương Tử như tốt bụng nhắc cô rằng, cô căn bản không có anh kèm cô học thì không có khả năng lọt vào top năm mươi.

-Được, tôi đãi anh một bữa.-Hạ Đồng nghiêng răng, lườm anh một cái

-Em ăn món Tây hay món ta?-anh lại hỏi

-Tùy anh.

Hạ Đồng không đếm xỉa tới anh nữa, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong nhà hàng sang trọng, Dương Tử cùng Hạ Đồng ngồi ở bàn gần cửa sổ, nhìn từng món ăn được bày lên bàn tỏa mùi thơm nghi ngút.

-Bò sốt vang ở chỗ này rất ngon, em ăn đi.

Dương Tử vừa nói tay vừa cầm đũa gấp một miếng thịt bò sốt vang vào chén cô.

-Tôi tự gấp được.

Nói xong cũng không cần biết anh có buồn hay không, đã gấp miếng bò sốt vang trở lại đĩa.

-Em đừng như vậy được không?-Dương Tử quả nhiên không vui, sắc mặt cũng tối đi

-Không phải là anh muốn tôi mời anh một bữa sao? Nếu tôi không nể mặt thì đã để tiền lại mà bỏ về.

Hạ Đồng không buồn trả lời lại anh.

-Em muốn anh làm gì em mới không dùng thái độ này nữa?

Dương Tử đặt đũa xuống, không muốn lại mất bình tĩnh quát cô.

-Nếu như anh nghĩ chỉ nhiều đây đủ để bù đắp những nỗi đau kia thì anh quá ngây thơ rồi. Trái tim tôi đã bị tổn thương sâu sắc, nói lành là lành sao?-Hạ Đồng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh

Đôi mắt kia, vẫn đen hun hút, lạnh lẽo như ngày nào, nhưng mà nét nhu tình vẫn còn bên trong rất nhiều.

-Mất đi em, là điều làm anh hối hận nhất. Tuy em không phải người đầu tiên anh yêu, nhưng mà em sẽ là người cuối cùng anh yêu. Hạ Đồng, anh rất cần em.

Dương Tử gục đầu xuống, vô lực nói ra câu này.

Cơ thể Hạ Đồng chấn động mạnh. Mạch Huân nói, nếu có ai nói với cô rằng anh cần cô thì cô nên giữ lấy người con trai ấy, bởi vì trong lòng anh ta rất yêu cô.

-Đừng giả vờ nữa, anh nói vậy nghĩ là tôi sẽ tin sao? Những lời anh nói, tôi đã không thể tin rồi.

Đúng vậy, bởi vì anh đã nói dối cô rất nhiều lần nên bây giờ anh nói ra lời gì, cô đều không thể tin được. Một lần nói dối, trăm lần không tin.

-Em không tin, cũng đúng, kể như anh, nói ra lời gì cũng không làm em tin được.

Dương Tử cười chua xót, ngã người dựa vào ghế, ánh mắt ưu thương nhìn về phía cô.

-Vậy thì anh đừng nên phí lời nữa. Lúc đầu, là do tôi ngu ngốc, biết là cái hố sâu không lối thoát vẫn nhảy vào, kết quả, anh sắp kết hôn, còn tôi ba tháng trời đau đớn từ từ mới quên anh, coi như tôi cầu xin anh, đừng làm phiền tôi nữa.

Hạ Đồng gần như mất hết sức lực, nhắm mắt cầu xin anh.

-Anh cũng không muốn.

Anh quát to, sau đó lại hạ giọng, thanh âm vô cùng đau đớn.

-Nhưng mà anh không kiềm chế được bản thân mình, anh vẫn cứ nhớ đến em, trái tim em, ở nơi này, vẫn luôn có hình bóng của em. Chậu hoa oải hương khô héo, anh đã giúp nó tươi tốt như trước, anh lại không tin mình sẽ không làm em yêu anh.

-Anh điên rồi. Anh đã đính hôn với chị Ân Di, hai tháng nữa hai người sẽ kết hôn đó.-Hạ Đồng như đang cảnh tỉnh anh

-Anh có thể vì em hủy hôn. Chỉ cần em muốn là được.

Thanh âm vừa vang lên, Hạ Đồng hoàn toàn chấn kinh, anh vừa nói cái gì? Hủy hôn? Anh quả thật điên rồi mà.

-Anh vừa nói cái gì?

Ngay sau đó, lại là một giọng nói khác vang lên, thanh âm run rẩy, dường như không dám tin.

Cùng lúc, cả Dương Tử và Hạ Đồng đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ân Di đang đứng cạnh Lăng Hạo, nước mắt cũng đã chảy dài hai bên má.

-Chị Ân Di.

Hạ Đồng hết kinh hoảng này đến kinh hoảng khác, giờ phút này, trong lòng cô hoàn toàn trống tuếch. Mọi chuyện, sao lại thành ra thế này?

-Anh vừa nói cái gì? Dương Tử, anh đòi hủy hôn?

Ân Di kích động, đi đến trước mặt Dương Tử, gắt gao nắm cánh tay anh.

-Ân Di... anh xin lỗi.

Suy cho cùng, Dương Tử là kẻ đáng trách nhất...

-Anh vì Hạ Đồng mà hủy hôn sao?-Ân Di buông cánh tay anh ra, ánh mắt đã vô hồn

-Ân Di, anh không xứng với em. Anh yêu Hạ Đồng, em hãy hiểu cho anh.

Dương Tử cũng không giải thích nhiều.

Ân Di đột nhiên cười, nụ cười trong thật cay đắng. Sau đó quay sang nhìn Hạ Đồng, ánh mắt gắt gao.

Hạ Đồng giật mình, bản thân cũng không biết nên làm sao, cũng như Ân Di, cô hoàn toàn sốc.

Ân Di đi đến trước mặt Hạ Đồng, cũng không mở miệng, đã giơ cao tay lên.

Bốp

Hạ Đồng ôm một bên má mình, hoàn toàn ngây ngốc, sau đó trợn mắt nhìn Ân Di. Người con gái được xem như thiên thần, dịu dàng như nước, lại ra tay tát cô?

Cũng đúng, người hai tháng nữa sẽ kết hôn với mình đòi hủy hôn vì cô gái khác, nếu là cô, cô cũng sẽ làm như thế.

-Lâm Hạ Đồng, uống công, chị đã tin tưởng em, tin rằng em sẽ không gặp Dương Tử nữa, hóa ra lời hứa cũng chỉ để nói suông.

Ân Di ánh mắt đã trừng to, nhưng mà không ngăn được nước mắt chảy ra, bộ điệu nhìn rất đáng thương.

Trong lòng Hạ Đồng dấy lên cảm giác có lỗi, giống như mình vừa gây ra tội rất lớn.

Mọi chuyện xảy ra rất bất ngờ, làm Dương Tử và Lăng Hạo không kịp ngăn cản, hoàn toàn kinh ngạc.

Ân Di chưa hề kích động ra tay đánh người, hôm nay cô tát Hạ Đồng, chứng tỏ Ân Di đang rất mất bình tĩnh.

-Em... không phải như chị nghĩ đâu... chỉ là, chỉ là...

-Cô đừng nói nữa... không phải cô hứa sẽ không gặp lại Dương Tử sao? Tôi sống ba năm thực vật, niềm động lực để tôi tiếp tục sống là Dương Tử, Lâm Hạ Đồng sao cô cứ giành anh ấy với tôi?-Ân Di như phát điên, hét

-Không phải... hôm nay là do em muốn trả ơn Dương Tử vì đã dạy kèm em... còn là xem như lần cuối gặp mặt, chị... hai tháng nữa hai người kết hôn, em làm sao lại còn chen vào?

Hạ Đồng quýnh quáng giải thích.

-Bởi vì còn hai tháng nữa nên tôi rất lo sợ chỉ còn hai tháng lại xảy ra chuyện... anh ấy nói sẽ hủy hôn nếu cô đồng ý quay lại... Lâm Hạ Đồng, cô dám nói chưa từng nghĩ sẽ đồng ý đi?

Thời gian như ngưng đọng, Ân Di nói đúng, Hạ Đồng lúc đó nghe anh nói, từng có suy nghĩ sẽ đồng ý, nhưng mà cô lại rất nhanh không cho phép mình đồng ý, là vì lời hứa với Ân Di.

Dương Tử cùng Lăng Hạo khẽ liếc nhìn nhau, sau đó liền tiến lên.

-Ân Di, em bình tĩnh lại đi.-Dương Tử đi đến giúp Ân Di tĩnh tâm

-Lâm Hạ Đồng, cô nói đi chứ? Sao cô lại im lặng?

Ân Di hất tay Dương Tử khi anh định chạm vào người mình, ánh mắt gắt gao.

-Em... em từng nghĩ nhưng mà...-Hạ Đồng không hiểu sao lại cứ không nói được câu hoàn chỉnh

-Tôi cứ nghĩ, cô sẽ giữ lời, thì ra chỉ là lừa dối, chẳng qua cô đang làm tôi tin tưởng cô sau đó lại âm thầm quay lại bên Dương Tử.

-Không phải...

-Từ hôm nay, tôi không muốn cô tiếp xúc với chồng sắp cưới của tôi nữa.-Ân Di không thềm liếc nhìn lấy Hạ Đồng đã cầm cặp bỏ đi

Hạ Đồng ngực phập phồng, không đứng vững mà té ngồi lên ghế, cơ thể như bị rút cạn sinh khí.

-Đuổi theo chị ấy đi...

Hạ Đồng như đang van xin Dương Tử.

-Anh...

Giờ phút này, Dương Tử không biết bản thân làm sao? Kể như anh, lại làm người mình từng yêu đau lòng, rồi lại làm người mình đang yêu ray rứt đau khổ.

-Dương Tử, tôi nói rõ anh cho anh nghe, kể từ giây phút này, chúng ta đã là hai kẻ xa lạ, nếu một mai gặp nhau cũng đừng ngoảnh mặt lại làm gì, cứ xem như thời gian qua là một cơn ác mộng. Anh hãy quay về với chị ấy như lúc đầu đi.

Hạ Đồng thanh âm đã lạnh lẽo, đôi mắt cũng không còn trong sáng bởi vì đã bị màn sương vây kín.

-Em...

Dương Tử muốn nói nhưng rồi thôi, nở nụ cười chất đắng, sau đó nhàn nhạt nói: “Nếu đó là điều em muốn, anh sẽ làm theo. Nhưng mà xin em, nếu sau này chúng ta gặp nhau trên đường, thì em đừng quay đầu lại, nếu không anh sẽ không kiềm chế được mà lại giữa lấy em.”

Nói xong, cũng chỉ nhìn cô thật kĩ một lần, sau đó quay người bỏ ra ngoài đuổi theo Ân Di.

Hạ Đồng suy kiệt dựa vào người Lăng Hạo, mọi chuyện nói chấm dứt là chấm dứt, kể từ hôm nay sẽ không ai làm phiền cô nữa, cũng như chẳng có cái tên Dương Tử trong tâm trí cả trái tim cô, mãi mãi.

-Dương... Tử...

Một lần cuối, cho cô gọi tên anh...

...

Thấm thoát đã là một tháng, Dương Tử cũng không nói lời mà không giữ, suốt một tháng anh không tìm cô, mà Hạ Đồng cũng nghĩ sẽ nhanh chóng quên mất anh, chỉ là thời gian quá ít.

Ngày tốt nghiệp, tất cả học viên đều đã lấy được bằng, vui nhất là học viên lớp mười hai, cuối cùng cũng tốt nghiệp, nhìn họ mặc những bộ đồ tốt nghiệp hai màu xanh đỏ, đội chiếc nón bên trên cầm tờ giấy cuộn tròn buộc dây đỏ, tươi cười với nhau, đau lòng khóc chia tay.

-Hạ Đồng, hôm nay chúng ta tốt nghiệp, hay là đi chơi đi.-Từ Vy đứng bên cạnh Hạ Đồng, đề xuất

-Đúng vậy, chúng ta đi chơi một bữa đi, dù sao nghỉ hè cũng chưa chắc gặp nhau.-người vừa tán thành ý kiến của Từ Vy là Hân Hân

-Cũng được, các cậu muốn đi đâu?-Hạ Đồng cũng không từ chối, ngược lại vui vẻ hưởng ứng

-Hay là đi bar Louis đi.-Tâm Như đưa ra địa điểm

-Cái này hay đó... bar Louis quả thật là một nơi dành cho vui chơi thỏa thích.-Trác Linh cũng tán thành
Sao lại là bar Louis? Thiếu gì chỗ chứ? Cô không đi bar Louis.

-Hạ Đồng, đi chứ? Chỉ còn cậu thôi đó.

Từ Vy hỏi cô.

Hạ Đồng không muốn làm mọi người mất hứng, đành gật đầu thuận theo.

-Vậy thì hay quá, chúng ta sẽ đi ba Louis nhé.

Trong lòng thầm thở dài, chỉ mong, đừng trùng hợp như thế!!! Một tháng nay, đừng quay lại điểm xuất phát.

171. Chương 159. Rắc Rối Ở Bar Louis.

Chương 159: Rắc rối ở bar Louis.

Cuộc hẹn vào lúc bảy giờ tối, tất cả mọi người đã có mặt trước cửa bar Louis. Hạ Đồng mặc bộ đồ rất đơn giản, chiếc quần jeans dài màu xanh sẫm cùng chiếc áo sơ mi tay dài, phần thân màu trắng, hai tay màu xám nhạt, đôi giày pa-ta kiểu màu trắng, mái tóc tùy ý buộc lên bằng một chiếc nơ hồng nhỏ.

-Hạ Đồng, ai đi bar lại ăn mặc như cậu?-Từ Vy nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới

-Thế này thì sao? Mình thấy ổn mà.-Hạ Đồng không thấy có gì là khác thường

Hạ Đồng dừng một chút, nhìn mấy người xung quanh mình, quả thật cô là người ăn mặc khác nhất. Vào bar đa số đều mặc váy ngắn, không bó sát thì cổ áo khoét ngực, không mặc váy thì mặc quần đùi ngắn, áo dây lộ bờ vai trần. Khuôn mặt thì trang điểm trắng như tờ giấy, môi đỏ, kẻ mắt.

-Dù sao cũng đi chơi cho thoải mái thôi, chứ có phải là đi dự tiệc gì đâu chứ?

Hạ Đồng bĩu môi, không để ý mình ăn mặc không hợp với nơi này.

-Đúng là nói với cậu thà tớ nói với đầu gối của mình thì hơn. Không nói nữa vào thôi.

Nói xong, tất cả vào bar, chọn một chỗ rộng rãi có thể nhìn bao quát cả sàn nhảy, DJ đứng ở chỗ cao nhất bar đang cho dòng nhạc sôi động cuồng nhiệt lan tỏa cả không gian. Ánh đèn lấp ló đủ màu sắc chiếu xung quanh.

Một thời gian không đến đây, bar Louis vẫn như trước không thay đổi gì nhiều. Ôn ào, phức tạp!!!

Bia và rượu nhanh chóng đã được phục vụ mang lên bàn, Hạ Đồng cầm lấy một chiếc ly thủy tinh được rót rượu vào, uống một ngụm.

Cay xè, nhưng mà vào cổ họng được một lúc lại có vị ngọt ngào.

-Hạ Đồng, ra nhậu đi.-Hân Hân lôi kéo cô

-Mình không biết nhảy, vả lại sợ nhảy sẽ làm mọi người chê cười.-Hạ Đồng khéo từ chối

-Ấy, đã vào nơi này phải nhảy chứ?-Trác Linh cũng rủ rê cô

-Mình thật sự không biết nhảy. Hai cậu ra nhảy cùng mọi người đi.-Hạ Đồng cũng chỉ cười trừ không đi

-Hai cậu tốt nhất đừng rủ cậu ấy, chẳng khác nào nước đổ đầu vịt.-Từ Vy đứng bên cạnh Trác Linh, nói

-Được rồi, vậy ba chúng ta ra nhảy.

Hạ Đồng nhìn cả ba đi ra ngoài sàn nhảy, hòa vào dòng người đang lắc lư trong dòng nhạc do DJ mang lại, Hạ Đồng bất giác cong môi lên một chút. Đã vào nơi này chỉ muốn bản thân vui vẻ, vậy thì hà cớ gì cứ bài xích bản thân.

Hạ Đồng vẫn ngồi chỗ cũ dõi mắt theo đám Từ Vy đang nhảy sôi động, cầm chai rượu vang rót một ít vào ly.

Nói sao thì những nơi phức tạp như bar Louis, Hạ Đồng cũng không muốn tới lui nhiều, chỉ tổ tự gây rắc rối cho bản thân.

Hạ Đồng tay cầm ly rượu đột nhiên run lên, càng không hiểu lí do gì, cô đảo mắt nhìn xung quanh, cô có một cảm giác dường như có ai đó đang nhìn cô. Chỉ là cô vẫn không tìm ra ánh mắt nóng bỏng đang dõi theo cô.

Có lẽ là do suy nghĩ nhiều quá sinh ra ảo giác...

Ở một góc của bar Louis, nơi mà ai không để ý tới, nhưng nơi đó lại là nơi có thể quan sát cả bar Louis. Ánh mắt người con trai khẽ động, bàn tay cầm chiếc ly cổ cao khẽ run lên, sau đó dứt khoát để xuống bàn, ngã người vào ghế, ánh mắt vẫn nhìn vào dáng người nhỏ bé đó.

Từ lúc cô bước vào anh đã thấy cô ngay, bởi vì giữa đám đông kia, cô vẫn nổi bật hơn hết. Thứ nhất là ở cách ăn mặc, không hở hang, không trang điểm, vẻ đẹp mộc mạc tự nhiên, thứ hai là vì nét mặt ấy của cô đã lâu anh chưa gặp, vẫn lương thiện đơn thuần trong sáng như ngày nào.

Một tháng, cô vẫn như trước, không thay đổi gì mấy. Có thể vui vẻ bên người khác, chỉ có duy nhất anh là không.

-Không định qua chào hỏi sao?

Người con trai khẽ lắc đầu, cười khổ.

-Như vậy cũng nên, dù sao gặp lại cũng không làm được gì.

Dương Tử lại cười khổ, thiệp cưới cũng đã làm xong, ngày mai sẽ phát đi, còn quay đầu được sao? Hôm đó đã nói rõ, cô và anh đã không còn đi cùng một con đường nữa, cho dù gặp nhau cũng chỉ là người xa lạ.

-Tớ hỏi thật, giữa Ân Di và Hạ Đồng cậu tột cùng yêu ai?-Khiết Đạt nghiêm túc hỏi

-Còn quan trọng hay sao? Bây giờ tớ yêu ai, đã không còn nghĩa lý gì rồi.-Dương Tử nở nụ cười thê lương
Cô và anh, một tháng trước đã chấm dứt rồi.

Những kí ức khiến ta đau đớn, thường lại là những kí ức ta không muốn quên.

-Dương Tử, tớ là bạn của cậu, có một câu dù thế nào cũng phải nói, cậu kết hôn với Ân Di chỉ vì trách nhiệm, kết hôn xong chỉ còn đau khổ thôi. Không phải tớ xúi bẩy, nhưng mà hôn lễ này, tớ cũng không có ý sẽ đồng ý.

-Một tháng trước, tớ hỏi Hạ Đồng có đồng ý cùng tớ bỏ qua nước ngoài không, cô ấy không đồng ý, cũng không từ chối, chỉ nói hai tháng nữa tớ sẽ kết hôn. Làm sao tớ không biết cô ấy đang nhắc nhở tớ.-Dương Tử vươn tay cầm ly rượu lên, sau đó ngửa đầu uống cạn

-Loại tình yêu như thế này, đúng là rất biết làm khổ con người. Cũng may, tớ và Thi không như thế.-Khiết Đạt môi mím lên thành một đường dài

Nghĩ đến Thi thôi, đã làm tâm trạng Khiết Đạt vui vẻ hẳn, khuôn mặt cũng lộ rõ sự hưng phấn.

-Phải chi, tớ cũng được như cậu.-Dương Tử thoáng chút trầm lặng

-Bạn tốt, chuyện tình cảm rất là khó nói, đừng nên cứng nhắc, vẫn là thuận theo tự nhiên.

Khiết Đạt khuyên nhủ, anh không khó nhận ra sự thay đổi trong thời gian vừa qua của Dương Tử, chỉ là anh muốn giúp cũng là lực bất tòng tâm.

Hạ Đồng vẫn ngồi ở chỗ cũ nhìn ra sân nhảy, vốn đang rất nhàm chán thì từ xa, một phục vụ đi đến, đưa cho cô một ly rượu Whisky, Hạ Đồng chỉ mình, hỏi: “Là đưa tới sao?”

-Vâng, có một người khách mời cô ly rượu này.-phục vụ lịch sự đáp

-Là ai vậy?-Hạ Đồng nhìn ra phía sau phục vụ, dường như tìm ai đó

-Tiểu thư, vị khách đó chỉ kêu tôi đem ly rượu đến mời cô, ngoài ra không nói gì nữa.

Phục vụ cũng không dám nhiều lời, liền đặt ly rượu xuống bàn, rồi cũng lui đi.

Hạ Đồng đảo mắt nhìn xung quanh, chẳng có ai nhìn cô, chẳng có ai là người cô quen, vậy ly rượu này là ai mời cô chứ? Không lẽ... không thể nào, nhất định.

...

Chửi anh cũng được, không yêu cũng được, chỉ cần xin em đừng đi lúc này.

...

Từ Vy nhảy một rồi quay lại bàn rượu cầm một ly rượu lên uống ừng ực, sau đó lại liếc nhìn Hạ Đồng, như đang ngẫm nghĩ, rồi lại kéo tay cô đứng lên.

-Từ Vy, chuyện gì?

Hạ Đồng bị Từ Vy lôi đứng lên, không biết trước liền bị kéo đi ra sàn nhảy.

-Nhảy đi, đã vào đây thì đừng làm mất vui chứ?-Từ Vy nháy mắt với Hạ Đồng một cái

-Tớ không biết nhảy. Tớ trở lại bàn đây.

Hạ Đồng định quay người đi liền bị Từ Vy nắm được tay, kéo cô lại không cho đi.

-Cậu mà không nhảy, tớ tuyệt giao với cậu đó.

Từ Vy khê lườm cô.

-Xem như sợ cậu đi.

Bất quá, cô là người lạ nhất trong đám người đánh nhảy cuồng nhiệt này, chỉ đứng nhịp nhịp chân, cũng không nhảy gì nhiều.

-Hạ Đồng, không phải cậu chứ? Như vậy cũng gọi là nhảy sao?-Từ Vy thiết sự chịu thua cô

-Tớ đã nói rồi mà. Tớ vẫn là trở về bàn còn hơn.

Hạ Đồng lại một lần quay người đi, chỉ là vừa đi được vài bước lại hoảng hồn lùi về sau.

-Con khốn, mày giết chồng bà.

Một người phụ nữ chừng hai lăm ngoài, khuôn mặt trang điểm sắc sỡ quá mức, bộ váy đen dài hơn đầu gối một chút, vẻ mặt như kẻ điên, tay cầm mảnh thủy tinh của chai rượu bị vỡ nát, chìa thẳng về phía cô.

-A... có kẻ điên.

-Hình như là đánh ghen.

Xung quanh đột nhiên im ắng, cơ hồ nghe như đang hiểu lầm cô là kẻ giết chồng cô ta nên bị đánh ghen, Hạ Đồng ngây ngốc kinh sợ, cô căn bản không quen người phụ nữ này, làm sao biết chồng bà ta là ai.

-Cô... cô nói cái gì thế? Tôi giết chồng cô hồi nào?-Hạ Đồng sợ người phụ nữ mắt không chế mà làm hại mình liền lùi về sau

-Mày... cái con đê tiện... dám quăn quýt với chồng tao, để tao xem, hôm nay tao rạch nát mặt mày, mày còn vênh váo được hay không?-người phụ nữ điên loạn, giơ mảnh thủy tinh kia đến thẳng Hạ Đồng

-Cô... tôi... tôi không quen biết chồng cô. Cô nhầm người rồi.

Đám người xung quanh xem chuyện vui đã bu thành vòng làm Hạ Đồng hết đường lui.

-Hạ Đồng, chắc chắn chị ta bị điên, tớ tin cậu không phải là người như vậy.

Từ Vy lên tiếng lớn giữa đám đông im phăng phắc kia, lời nói hoàn toàn tin tưởng Hạ Đồng.

Hạ Đồng cảm động nhìn Từ Vy, cô chưa từng rơi vào trường hợp như thế này, nếu không ai tin cô chắc cô sẽ bật khóc mất.

-Mày làm chồng tao bỏ tao, tao sẽ ày không dám vác mặt ra đường nhìn ai.

Nói xong, người phụ nữ liền giơ ảnh thủy tinh, xông thẳng lại phía cô.

Mọi người trong bar chẳng qua gặp những chuyện này riết lại thành chuyện quen, không ai lại rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng cả.

-A...

Hạ Đồng la lên một tiếng dùng tay che mặt mình lại, cô rất sợ. Người phụ nữ cứ thế mà lao về phía cô.

Bỗng, một tiếng thủy tinh rơi xuống mặt sàn vang lên thanh âm chói tai, ngay sau đó tiếng của người phụ nữ cũng đã không còn, Hạ Đồng nhanh chóng bị một bàn tay kéo về sau, ngã ngay vào lòng người đó.

Thật là ám áp!!! Giống như lòng ngực vững vàng kia của anh...

Hạ Đồng giật mình, ngay sau đó ngược mặt lên, chỉ thấy chiếc cằm cương nghị của người con trai, ánh mắt đen toát lên sự lạnh lẽo nhìn chằm chằm người phụ nữ kia.

Tim Hạ Đồng, thịch một cái, sau đó lại nhảy loạn xạ.

-Lại để kẻ điên như cô ta vào đây, bar các người làm ăn kiểu gì thế?-Dương Tử thanh âm sắc lạnh quét ánh mắt lãnh băng nhìn xung quanh

Không khí đột nhiên rất nặng nề, không ai dám hó hé một tiếng, ngay cả tiếng thở của nhau cũng nghe rất rõ.

-Dương thiếu gia, xin lỗi, là bar chúng tôi không tốt.-quản lí nhanh chóng chen vào đám đông, đứng trước mặt anh vội cúi đầu xin lỗi

-Đừng nói nhiều, chuyện này tôi không truy cứu, nếu cô ấy có xảy ra chuyện gì tôi nhất định không bỏ qua.

Cũng chỉ bỏ lại lời đó, đã ngang nhiên ôm cô vào lòng mình, bỏ đi ra ngoài.

Đám người Từ Vy há hốc miệng nhìn Dương Tử ôm cô đi, bọn họ luôn nghi ngờ giữa cô và anh có gì mờ ám từ lúc Dương Tử đến trường Jeil, bây giờ thì thật sự đã tin.

Hạ Đồng được Dương Tử đặt vào ghế phụ chiếc Bugatti, cô vẫn chưa hoàn hồn được, nghĩ đến người phụ nữ kia muốn rạch mặt mình, lại run sợ.

Dương Tử ngồi vào ghế lái, thấy cô thất thần, cả người run sợ, mặt cũng đã trắng bệch cũng đủ thấy lúc này cô sợ thế nào.

-Không sao rồi... đừng sợ nữa.

Dương Tử vỗ vỗ lưng cô vài cái, như trấn an cô.

Hạ Đồng vẫn còn kinh sợ, hai tay nắm chặt vạt áo.

Viễn cảnh này, cô sợ sẽ có ngày Ân Di cũng làm như thế với mình. Không thể xảy ra, cô phải ngăn bản thân mình ngay trước khi quá lún sâu.

Hạ Đồng không nói không rằng, cắn chặt môi liền mở cửa xe đi xuống.

Dương Tử không hề nghĩ cô sẽ còn suy nghĩ tới việc xuống xe, thấy cô bước ra ngoài liền mở đuổi theo.

-Hạ Đồng... Hạ Đồng, em đi đâu? Anh đưa em về.

-Cảm ơn, nhưng mà tôi không cần, tôi tự đi taxi được.

Hạ Đồng từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn anh lấy một cái.

-Bây giờ anh đang giúp em không phải như em nghĩ, chúng ta bây giờ là người xa lạ, anh thấy chuyện bất bình nên ra tay, có được chưa?-Dương Tử hết cách, liền nói rõ

Hạ Đồng dùng tay đang vẫy gọi taxi, như có tảng đá đè vào lòng ngực, rất khó thở.

-Lên xe, anh đưa em về.

Dương Tử thấy cô có chút do dự liền nhân cơ hội tiến lên kéo tay cô quay trở lại xe.

Hạ Đồng cũng không phản kháng, để anh kéo mình ngồi lên xe.

Dương Tử cũng đã ngồi vào ghế lái, nhấn ga chạy đi. Dương Tử vươn tay bật nhạc, dòng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên.

Hạ Đồng khẽ tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lắng nghe giai điệu của bài hát này. Khác xa với nhạc sôi động trong bar, bài hát này vừa nhẹ nhàng trầm ấm, lại du dương sâu lắng đi vào lòng người.

Hạ Đồng không hề đề phòng, thoải mái chìm vào thiếp mắt ngủ, có lẽ quá mệt mỏi nên khi bên cạnh anh lại thấy một chút thoải mái, có lẽ mấy tháng nay, cô không có cảm giác an toàn, cũng không dễ dàng thiếp ngủ dễ dàng như vậy.

Dương Tử hơi nghiêng đầu, thấy cô đã chìm vào giấc ngủ, môi cô hơi cong cong lên, cũng thấy cô ngủ rất ngon, còn mơ thấy giấc mơ đẹp.

Không tự giác khoe môi anh khẽ cong lên một đường. Nhìn cô ngủ không hề đề phòng mình, trong lòng anh lại cảm thấy bình yên vô cùng.

172. Chương 160. Thiệp Cưới.

Ngủ một giấc dài, lúc giật mình tỉnh lại cũng đã là 4h sáng hôm sau, Hạ Đồng dụi mắt, thấy Dương Tử đứng bên ngoài dựa vào mũi xe, chiếc áo khoác của anh hiện đang đắp trên người cô.

Cô thoáng nhìn xung quanh, nếu cô đoán không sai thì bọn họ đang ở vùng biển ngoại ô.

Hạ Đồng mở cửa xuống xe, cầm chiếc áo khoác đưa tới trước mặt anh.

-Trả anh, tối qua đã phiền anh rồi.

-Em khoác đi, trời vẫn còn lạnh lắm.

Dương Tử nói xong cầm chiếc áo khoác khoác lại lên vai cô.

-Thật ra... tối qua anh có thể đưa tôi về nhà rồi đánh thức tôi dậy.

Hạ Đồng để yên cho anh khoác áo lên vai mình, nói.

-Anh chỉ muốn nhìn em ngủ một lát thôi, sẽ không có lần sau nữa.

Lời nói bật ra khỏi miệng dường như vô cùng chất đắng.

Cơ thể Hạ Đồng khẽ run lên, hai tay siết chặt có thể cảm nhận được móng tay mình đang ghim sâu vào lòng bàn tay, rất đau.

-Một tháng trước chúng ta...

-Anh biết, giữa chúng ta đã chấm dứt. Nhưng mà chỉ hôm nay thôi anh muốn nhìn em cũng không được sao?

Cô khẽ cắn môi, hai tay càng nắm chặt. Bọn họ đến tận cùng là vì cái gì mà lại cứ lưu luyến nhau? Đến cuối cùng vì sao vẫn kéo dài mối quan hệ này?

-Một tháng nữa anh sẽ kết hôn, tôi thật lòng chúc phúc anh và chị Ân Di.

Câu nói này, Hạ Đồng nghĩ lúc này ngoài nó ra cô không thể nói câu nào khác, nó không những dập tắt ngọn lửa hi vọng trong anh, mà còn là giúp cô cảnh tỉnh. Bọn họ cứ xem như có duyên vô phận!!!

-Em không cần nhắc nhở anh.-Dương Tử lắc đầu cười khổ

Một tháng trước, anh đã cá cược thua, là thua một cách thê thảm, đến cuối Hạ Đồng vẫn rời xa anh, còn Ân Di không chịu hiểu cho anh, đến bây giờ anh đã không còn cách gì để níu giữ cô nữa.

Hạ Đồng khuôn mặt ảm đạm, nhưng không biểu lộ ra ngoài, khoe môi cứng ngắc hơi nhếch lên, ép mình cười một cách gượng gạo.

Cả hai đột nhiên im lặng, đến tận cùng cũng không suy nghĩ ra nên nói gì tiếp theo, mãi một lúc, Dương Tử mới lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề kia.

-Người phụ nữ tới qua... chồng cô ta đi theo một cô gái khác nên cô ta trở nên điên loạn, cho nên khi ra ngoài gặp ai đều nói người phụ nữ giành chồng mình, em lại là cô gái không may tiếp theo.

Tối qua đi được một lúc lâu, Khiết Đạt thu dọn đám hỗn độn ở bar, cũng điện thoại báo cho anh biết mọi chuyện, chẳng qua là kẻ điên thôi.

Trong đầu Hạ Đồng lúc ấy chỉ nghĩ, nếu một may Ân Di cũng giống cô ta thì cô, chẳng phải là kẻ thứ ba quấy rối gia đình hạnh phúc của người khác sao?

-Dù sao cũng rất cảm ơn anh.

Dương Tử cũng không nói gì, rút ra một liều thuốc, bật lửa lên châm, nhưng đột nhiên lại không hút, trong đầu đang nghĩ gì đó lại quăng xuống đất giẫm chân lên giẫm nát.

-Từ khi nào anh lại hút thuốc nhiều như vậy!?-Hạ Đồng nhú mày nhìn liều thuốc dưới chân anh bị giẫm nát, ngẩng đầu nhìn anh

-Cũng bốn tháng rồi, không có nó tâm trạng lại không vui.

-Vì sao anh lại không hút mà lại giẫm nát?

-Vì em ở đây, khói thuốc sẽ không tốt cho em.

Câu nói của Dương Tử đánh mạnh vào lòng ngực của cô, cô có chút khó thở, khó khăn nói: “Vậy sao? Không cần nghĩ cho tôi, nhưng mà anh hạn chế hút thuốc lại đi nó không tốt cho anh đâu.”

-Dù sao...

Anh đang nói đột nhiên dừng lại, dường như muốn nói gì đó nhưng suy nghĩ lại thì thôi.

Anh định nói: “Dù sao người quan trọng nhất với anh đã rời xa anh, còn gì để lo lắng chứ?”

Nhưng mà nói hay không cũng như vậy thôi, mọi chuyện cũng đã không thể cứu vãn được rồi.

-Hạ Đồng, em xem, mặt trời mọc rồi kìa.

Dương Tử lời nói mang theo sự yên bình lạ thường, ngược mắt nhìn chân trời trước mặt.

Hạ Đồng nghe anh nói, cũng giương mắt nhìn bầu trời đang từ từ rạng sáng kia, mặt trời đã nhô lên giữa đường chân trời và biển, ánh sáng vàng nhạt vệt lên bầu trời đen tối kia, một mảng trời đã sáng rực.

-Bình minh thật đẹp!!!

Ngắm bình minh, làm cho tâm trạng con người vui vẻ thoải mái hơn để bắt đầu một ngày mới. Tuy lúc đầu rất thích nhưng mà nhanh chóng lại ảm đạm như cũ. Ánh sáng mà cứ ngỡ vẫn là bóng tối u ám.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, bầu trời đen tối kia đã bao trùm một màu xanh tươi mát, ánh sáng mặt trời cũng đã làm chói mắt con người.

-Sáng rồi, chúng ta về thôi.

Hạ Đồng vươn vai một cái, sau đó bước lại xe mở cửa ngồi lên.

Dương Tử lặng thinh, đi vòng qua ngòi vào ghế lái.

-Đi ăn sáng không? Anh đưa em đi.

-Không cần, tối qua tôi không về ba chắc chắn rất lo lắng.

Hạ Đồng từ chối, lấy điện thoại mình ra, quả nhiên có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Dương Tử ừ một tiếng, rồi nhả ga chạy đi.

Hạ Đồng trở về Mạch gia đã là sáu giờ rưỡi, người làm mở cửa cho cô vào nhà, đi đến phòng khách đã thấy Mạch Gia Vinh ngồi ở chiếc ghế sofa.

-Ba, con về rồi.-Hạ Đồng đứng trước mặt ông

-Hạ Đồng, tối qua con đã đi đâu mà mãi giờ mới về, ba rất lo cho con.-Mạch Gia Vĩnh thấy cô về, vẻ lo lắng trên mặt cũng giảm bớt

-Tối qua bạn con rủ đi ăn mừng tốt nghiệp, con ngủ ở nhà Từ Vy.

Cô biết nói dối ông không tốt nhưng mà đôi khi nói dối cũng không phải xấu, như lúc này vậy.

-Con không sao là tốt rồi, làm ba thật lo lắng.-ông khẽ thở phào nhẹ nhõm

-Xin lỗi, con đã làm ba lo lắng rồi.

-Con lên thay đồ đi, nghỉ hè này ba cùng anh con định sẽ sang Los Angeles, con cũng đi cùng đi.-ông nói Sang Los Angeles?

-Hết hè về sao ba?-Hạ Đồng hỏi lại cho kĩ

-Công việc của ba ở bên đó đang phát triển tốt, từ trước đến giờ ba và anh con đều định cư bên ấy, trở về Việt Nam chỉ vì mẹ con, bây giờ mẹ con cũng đã có gia đình rồi, ba nghĩ con cũng nên sang đó cùng ba và anh con.

Ông cặn kẽ nói cho cô hiểu.

-Con...

Hạ Đồng hơi nhàu mặt lại, sau đó lại dần ra, mỉm cười một chút, nói: “Cho con thời gian suy nghĩ được không ba? Đột nhiên thay đổi lại không quen lắm.”

-Được, ba luôn tôn trọng ý kiến của con.

-Vâng, con xin phép về phòng.

Hạ Đồng bỏ lên lầu trước, mở cửa phòng ra liền nằm lên giường. Sang Los Angeles cũng tốt nhưng mà... Rốt cục cô có nên đi hay không? Cô biết ba sẽ không ép cô cùng đi, nhưng mà vì sao cô phải lưỡng lự chứ? Có gì để cô luyến tiếc đâu chứ.

Hạ Đồng ngồi dậy lấy trong tủ một bộ đồ đơn giản đi vào nhà tắm tắm sạch sẽ, rồi cầm cặp đi ra ngoài dạo cho khuây khỏa.

Hạ Đồng đi vào khu thương mại, dừng chân trước khu bán quần áo, bước vào cửa hàng xem.

-Chào tiểu thư, cô muốn mua gì? Cửa hàng chúng tôi có rất nhiều mẫu hàng mới.-một nữ phục vụ nhiệt tình đón tiếp

-Em muốn mua cravat.-Hạ Đồng nói

-Mua cho bạn trai sao? Vậy thì em theo chị.

Nữ phục vụ mỉm cười, sau đó hướng tay dẫn cô đi đến chỗ bán cravat.

Hạ Đồng nhìn một lát, cô không có kinh nghiệm trong việc chọn cravat, thật sự không biết cái nào thích hợp cho anh.

-Cái này đi.

Hạ Đồng chọn tới chọn lui lấy một cái cravat mình ưng ý nhất, cũng không bắt mắt lắm kiểu rất đơn giản, cravat màu trắng, thích hợp với áo sơmi đen.

-Cái này rất thích hợp với những người tao nhã lại sang trọng, chắc hẳn bạn trai cô rất có khí phách.-nữ phục vụ liền cầm chiếc cravat, vui vẻ nói

-Anh ấy, quả thật rất có khí phách hơn người.

Hạ Đồng cũng không vui khi phục vụ nói vậy, đối với khách hàng, phục vụ nào mà chẳng nịnh nọt khách hàng.

Trong lúc đợi phục vụ đem cravat đi để vào hộp cho mình, Hạ Đồng đi lại chỗ bán quần áo nữ, tay vạch xem từng chiếc áo.

Đang lúc xem áo, lại có một cái rất thích mắt, Hạ Đồng lấy ra, thì một người khác cũng đã cầm nó. Thành ra, một chiếc áo, hai người giành.

Hạ Đồng cùng cô gái kia không hẹn ngược mắt lên nhìn nhau, ngay sau đó liền giật mình kinh ngạc.

Trải qua nửa ngày, cả hai nhìn nhau, vẫn không nói được câu gì, đến khi phục vụ đem cravat được gói kĩ lại cho cô, Hạ Đồng mới cô phản ứng.

-Cảm ơn.

Hạ Đồng cầm lấy gói đồ, rồi lấy trong túi ra tiền mặt trả cho phục vụ. Phục vụ lấy tiền liền đi đưa cho thu ngân.

-Chị, vẫn khỏe chứ?-Hạ Đồng quay mặt qua nhìn Ân Di, mỉm cười hỏi

-Vẫn khỏe.-Ân Di cũng chỉ hơi cong môi đáp.

Hạ Đồng lại im lặng, không nói thêm.

Đúng lúc cô định nói cô đi trước thì Ân Di đã mở miệng trước: “Thiệp cưới này, chị gửi em, đến lúc đó rất chào đón em đến tham dự.”

Ân Di nói xong đã lấy trong túi xách ra một chiếc thiệp cưới màu đỏ, đưa đến trước mặt cô.

Hạ Đồng giơ tay lên, có chút run rẩy mà cầm lấy, nhìn một lượt lên tờ thiệp, là thiệp cưới.

-Nhất định em sẽ đến.

Hạ Đồng môi mỏng hơi cong lên chỉ là vô cùng cứng ngắc.

-Rất chào đón em.

Ân Di khoe môi hơi hé, lộ rõ tâm tình vui vẻ vô cùng.

Hạ Đồng cũng chỉ cười mỉm, tay không cầm thiệp nắm chặt gói đồ.

-Chị còn phải đi mời thiệp, hẹn gặp em ở bữa lễ kết hôn. Chị rất mong em đến dự.

Ân Di nói xong, cũng chỉ để lại khuôn mặt vô cùng hạnh phúc, cũng quay người đi.

Hạ Đồng nhìn bóng lưng xinh đẹp của Ân Di đi mất dần, Hạ Đồng suy kiệt dựa vào một giá đồ gần đó, tay run rẩy cầm chiếc thiệp mở ra xem.

Lễ đính hôn Dương Tử và Ân Di, ngày... tháng...

Hạ Đồng không xem nữa, đóng thiệp cưới lại, chua xót nở nụ cười.

Con người ta là vậy, nói không lưu luyến nhưng mà trong lòng lại còn rất nhớ, lại rất yêu, vì vậy mới đau lòng.

Hạ Đồng đem tấm thiệp bỏ vào túi xách của mình, cầm gói đồ rời khỏi đây. Tâm đau, tim cũng đau.

— Cake World —

Hạ Đồng kêu một ly trà sữa, một đĩa macaron lên, một mình ngồi tận hưởng, chỉ là tâm trạng không tốt, ăn vào cũng không vui.

Lăng Hạo mở cửa Cake World đi vào thấy Hạ Đồng ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, trên bàn đã có sẵn nước uống và thức ăn. Anh nghĩ, sao cô lại có tâm hồn ăn uống như vậy chứ?

-Có việc gì lại gọi anh ra đây? Nhớ anh sao?-Lăng Hạo vừa kéo ghế ngồi xuống đối diện cô vừa mở miệng trêu đùa.

-Em thêm vào... này, cho anh.

Hạ Đồng đem gói đồ đưa đến trước mặt anh.

Lăng Hạo mở ra xem, là một chiếc cravat màu trắng, đóng hộp bỏ vào túi đựng, anh nói: “Sao lại tặng anh? Có âm mưu gì phải không?”

-Anh đừng có nghĩ ai cũng xấu như anh chứ? Vì em thấy mình chưa tặng anh gì cả, trong khi anh rất tốt với em.

Hạ Đồng cầm chiếc bánh macaron bỏ vào miệng, nói.

-Anh nói em này, có phải em tùy tiện chọn không? Chẳng có thành ý gì cả.

-Vậy thì trả lại đây.

Hạ Đồng toan giật lại gói đồ thì Lăng Hạo đã cầm lên giựt về sau, anh cười cười nói: “Dù sao cũng do em lựa, anh không nỡ từ chối, cảm ơn em.”

-Anh chỉ gói cái miệng.

Hạ Đồng khoe môi đang cười lại hạ xuống khi nhìn thấy một chiếc thiệp màu đỏ trong túi áo anh lộ ra một chút. Đoán không nhầm là thiệp cưới của...

-Anh cũng nhận được sao?-Hạ Đồng khẽ cười, khuấy đều ly trà sữa.

-Nhận được? Ý em... là thiệp cưới sao?-Lăng Hạo hơi ngồi thẳng lại, hỏi cô

-Còn là nhận được gì nữa?

-Em buồn sao?

-Buồn hay không, đã không còn quan trọng. Em bây giờ, chỉ muốn đi thật xa, đi xa cái thành phố này.-Hạ Đồng cười chua xót.

Lăng Hạo sững người khi nghe cô nói, con người ta khi rơi vào bế tắc chỉ muốn chạy trốn, chạy thật xa cái nơi ồn ào phức tạp đó.

Lăng Hạo im một lúc, sau đó ánh mắt nhu tình như nước nhìn cô, nói: “Cùng anh sang Pháp, được không?”

173. Chương 161. Đi Đến Giới Hạn.

Chương 161: Đi đến giới hạn.

Thoảng im lặng rất lâu, Lăng Hạo vẫn nhìn Hạ Đồng trân trân, đáy mắt hiện lên tia hi vọng.

Hạ Đồng không nghĩ đến Lăng Hạo lại đề nghị với mình như vậy, tâm trạng có chút phức tạp.

-Anh sẽ đưa em đi khỏi cái nơi phức tạp này.

-Em...

Hạ Đồng, mày suy nghĩ gì nữa chứ? Một tháng nữa người ta đã kết hôn với nhau, mày còn gì để lưu luyến, mày không đi cùng Lăng Hạo thì cũng đi cùng ba mày sang Los Angeles thôi.

-Ba em muốn đưa em sang Los Angeles, mà em vẫn chưa đồng ý...

Hạ Đồng đang nói, đột nhiên lại dừng, ngược ánh mắt trong veo nhìn anh, một lúc mới nói tiếp: “Em không muốn sang Los Angeles, nước Pháp, vẫn là thích hợp với em hơn.”

-Ý em là...

Lăng Hạo sắc mặt vui mừng không che giấu.

-Em sẽ đi cùng anh.

Hạ Đồng gật đầu kiên định.

-Haha... em đồng ý đi cùng anh... mọi người cô ấy nói sẽ sang Pháp với tôi.

Lăng Hạo thật sự rất vui mừng mà cười to nói lớn với mọi người, cô đồng ý có nghĩa là anh còn cơ hội. Vẫn còn cơ hội.

Mọi người trong quán cũng đôi lời chúc mừng cả hai, nhìn thái độ anh kích động như vậy, tâm tình Hạ Đồng lại thấy vui, anh thật là trẻ con.

Mong là quyết định này của cô là đúng.

- - -

Một tuần lễ kể từ ngày Lăng Hạo đưa ra yêu cầu đó, cuộc sống của cô lại như trước rơi vào quỹ đạo vốn có của nó. Một ngày, Lăng Hạo đưa cô đi đến trung tâm thương mại để mua đồ chuẩn bị cho chuyến đi sang Paris... định cư.

Hạ Đồng cũng không cần mua gì nhiều, chỉ vài cái áo ấm, vật dụng cá nhân.

-Hạ Đồng em nói xem, em muốn ở chỗ nào của nước Pháp?-Lăng Hạo đang lựa đồ thì đột nhiên ngẩng đầu hỏi cô

-Em thì sao cũng được, tốt nhất là một nơi thanh bình.

Hạ Đồng ngẩng đầu cười cười, sau đó lại lựa đồ tiếp.

-Ừ? Vậy thì anh đã có nơi thích hợp rồi, bảo đảm em sẽ thích.-Lăng Hạo mắt lóe sáng

-Là nơi nào?

-Đến lúc ấy, em sẽ biết, bảo đảm em sẽ thích cho xem.-Lăng Hạo ra vẻ bí mật

-Sớm muộn gì em cũng biết mà...

-Đến lúc đó em cũng biết thôi.

Hạ Đồng không hỏi nữa, chỉ khẽ cười lắc đầu, lúc nào anh cũng tỏ vẻ mờ ám không cho ai biết cả.

Lựa đồ xong liền đi quanh trung tâm thương mại xem xem có cần gì thêm không, túi đồ cũng đã xách đầy hai tay, đồ cô chỉ mua chút ít, còn Lăng Hạo mua rất nhiều, anh bảo lỗ như thiếu vẫn có dự trữ. Cô thật sự buồn cười chết.

Hạ Đồng đang đi thì dừng bước chân, ánh mắt nhanh chóng âm thầm nhìn cảnh bên trong cánh cửa trong suốt kia.

Lăng Hạo thấy cô dừng chân nhìn chăm chăm phía trước mặt, ánh mắt cũng dịch chuyển nhìn theo cô.

Hóa ra là cửa hàng áo cưới!!!

Mà đó cũng chẳng quan trọng, quan trọng là hai người bên trong ấy. Thực sự nhìn, rất đẹp đôi.

Ân Di mặc bộ váy cưới màu trắng cúp ngực, ngay bên trái là một chiếc nơ to bằng ren mỏng như lưới, ngang eo là chiếc dây lưng màu trắng đục, phần váy kết kim cương từ dây lưng thả xuống trông như thác nước chảy xuống. Mái tóc được búi lên thả một ít tóc xuống đóng đưa, đôi mắt lưu ly đẹp vô cùng.

Còn Dương Tử mặc bộ âu phục đuôi tôm màu đen trắng tắp, dáng người cao lớn uy nghiêm, bên trong chiếc áo vest đen là chiếc áo sơ mi trắng tinh, chiếc kẹp cravat bằng vàng sáng bóng, khí chất cao quý trang trọng tỏa ra người thật làm người bức bách đến không dám lại gần.

Mà khí chất này của anh, đứng cạnh khí chất đoan trang thuần khiết của Ân Di, càng thêm nổi bật. Cả hai, như một đôi kim đồng ngọc nữ mà trời tác hợp.

-Đừng nhìn nữa, sau này, anh cho em mặc rồi nhìn thoải thích.-Lăng Hạo đi đến chắn trước mặt cô

-Phì...

Hạ Đồng phì cười, chỉ là khuôn mặt rất âm thầm.

Lăng Hạo làm sao không biết trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì, anh hiểu cảm nhận của cô khi nhìn thấy cảnh Dương Tử cùng Ân Di đang thử đồ cưới.

-Em không sao mà. Dù sao nó cũng đâu có liên quan đến em.-Hạ Đồng cười mỉm, che giấu tâm trạng thật của mình

-Thật là... cô bé ngốc này, nhìn mặt em kìa, cứ như bà già vậy, sau này cấm em chù ụ nữa.

Lăng Hạo hơi khom người, véo má cô.

-Aiss... có biết rất nhiều người đang nhìn chúng ta không? Anh mau buông tay, đau chết em rồi.

Hạ Đồng dùng tay mình đánh vào tay anh đang véo má cô.

-Kệ họ, họ đang ghen tị đấy.

Lăng Hạo gương mặt nở nụ cười sáng lạng, nụ cười rực rỡ làm chói mắt người khác.

-Chúng ta đi về thôi.

Cũng không nán lại lâu, Hạ Đồng khoác tay Lăng Hạo định đi về, chỉ là vừa đi được vài bước chân, đã có người gọi giật ngược lại.

-Anh chị ơi...

Một người phụ nữ chừng ba mươi ngoài mặc bộ đồ nhân viên từ trong cửa hàng áo cưới chạy ra, gọi cả hai.

Không hẹn, cả Lăng Hạo và Hạ Đồng cùng quay người lại nhìn cô nhân viên. Lăng Hạo hỏi: “Cô gọi chúng tôi? Có việc gì sao?”

-Là cô gái bên trong muốn gặp hai vị.

Cô nhân viên nói, chỉ vào cửa hàng.

Hạ Đồng liếc mắt theo cánh tay của cô nhân viên, thấy Ân Di khoe môi hơi cong, vô cùng hạnh phúc nhìn Lăng Hạo và Hạ Đồng.

-Bảo với cô ấy, chúng tôi còn có việc bận.

Lăng Hạo tâm trạng đột nhiên không vui.

-Chúng tôi sẽ vào, chị vào trước đi.

Hạ Đồng còn chưa kịp cho cô nhân viên nói thì cô đã tiếp lời Lăng Hạo. Trốn tránh càng chứng minh cô không dám đối diện sự thật hơn.

-Vâng, vậy tôi vào nói với cô ấy.

Cô nhân viên vui vẻ khi nghe Hạ Đồng nói vậy, sau đó liền đi vào trong cửa hàng.

Lăng Hạo không hiểu, vì sao cô phải đồng ý vào đó gặp bọn họ, nhin không được, khó chịu hỏi: “Em không nhất thiết phải đồng ý, chúng ta có thể đi.”

-Em không muốn trốn tránh. Chẳng qua là gặp mặt nói chuyện một lát thôi, cũng chẳng có gì to tát, anh không vào thì em vào một mình đó.

Hạ Đồng cong môi mỉm cười.

-Làm sao anh có thể để em vào một mình. Anh đi cùng em, chúng ta vào.

Lăng Hạo nghe cô nói, trong lòng cũng nhẹ nhõm một ít. Sau đó ôm eo cô bước vào trong.

Đi đến chỗ Ân Di cùng Dương Tử đang ngồi ở chiếc ghế sofa màu đỏ của cửa hàng xem đồ cưới, lòng Hạ Đồng trùng xuống, nhưng nhanh chóng lại khôi phục dáng vẻ như thường, cô chỉ hơi nâng môi mình một chút.

Ân Di đang xem album ảnh áo cưới nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, môi hơi cong lên một chút, nói: “Hai người ngồi xuống đi.”

Cũng không nói nhiều, đã cúi xem tiếp.

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo ngồi đối diện Ân Di và Dương Tử, chỉ thấy ánh mắt đen kìa của anh vẫn nhìn chăm chú cánh tay Lăng Hạo đang ôm eo Hạ Đồng.

Hôm nay đi xem đồ cưới, cũng không nghĩ lại trùng hợp đến mức này, lại gặp nhau ở đây.

-Hôn lễ tổ chức vào ngày mấy?-Lăng Hạo dường như cố ý hỏi

Hạ Đồng có chút ngạc nhiên nhìn Lăng Hạo, đã có thời gian cụ thể trong thiệp cưới rồi sao anh lại hỏi vậy?

-Câu không xem thiệp cưới sao?-Ân Di ngược mắt lên nhìn, lộ vẻ không vui

-Có xem, nhưng mà lại không để ý đến. Là ngày mấy trong tháng?-Lăng Hạo nụ cười xã giao trên môi

-Hai mươi ba tháng này.-Ân Di nói

-Hai mươi ba... thật là trùng hợp, có lẽ hôm ấy tôi và Hạ Đồng không đến dự được rồi.

Lăng Hạo vô cùng chậm rãi mà nói, dường như muốn nhấn mạnh cái gì đó.

Bây giờ Hạ Đồng đã hiểu, vì sao anh lại hỏi như vậy. Hóa ra là muốn...

Dương Tử này giờ im lặng, rốt cục cũng không nhin được nữa, anh hỏi: "Hai người đi đâu?"

Cái Dương Tử coi trọng không phải là chuyện Hạ Đồng có dự đám cưới hay không? Mà là cô đi đâu cùng Lăng Hạo?

-Quên mất nói cho hai người biết, hôm ấy chúng tôi phải sang Paris, dự là định cư ở bên đó, sẽ rất lâu mới quay về Việt Nam.

Lăng Hạo khoe môi hơi nhếch lên, vô cùng đắc ý.

Dương Tử hai tay siết chặt thành quyền, sắc mặt cũng đã u ám.

-Vậy thì chúc hai người sớm hạnh phúc.

Ân Di biểu lộ ngược lại với Dương Tử, vẻ mặt càng lúc càng sáng lạng, vui mừng.

-Cảm ơn.

Nói một câu khách sáo, tâm Hạ Đồng càng bị đánh vào mạnh mẽ.

Anh, đã thực sự quá sức chịu đựng rồi, là quá mức giới hạn của bản thân, đến hôm nay đã không thể nhin được.

_Choang

Dương Tử quơ tay hất đổ hai ly nước bằng thủy tinh xuống nền gạch bóng láng, đồng thời cũng làm từng quyển album ảnh rơi xuống.

Một tiếng đổ vỡ, đủ làm kinh động mọi sự im lặng vốn có của nó, Hạ Đồng hoảng hốt nhìn Dương Tử.

Sắc mặt vốn rất tốt của Ân Di đột nhiên tái mét.

-Các người thôi ngay cái trò này cho tôi. Dồn tôi đến tận cùng của thống khổ mới cam tâm sao? Hùynh Ân Di, tôi lấy em, vì sao em cứ để tôi đối diện với Hạ Đồng, em biết tôi chỉ vì trách nhiệm sao vẫn cứ không cố chấp, là em bướng, nhưng cách bướng này của em không thích hợp với bây giờ.

Dương Tử dường như trút hết mọi sự thống khổ cùng tức giận trong lòng ra, ánh mắt anh hằn học nhìn Ân Di

-Còn em, Lâm Hạ Đồng, em nghĩ em cao thượng lắm sao? Em sẵn sàng từ bỏ tôi, sẵn sàng nhường tôi cho Ân Di, nhưng mà chính em cũng đang đau lòng, còn tôi, muốn tiến không được, thoái lui cũng chẳng xong. Em chỉ nghĩ cho người khác sao em không nghĩ cho bản thân em và tôi hả?

Dương Tử hai tay nắm chặt đến nổi cả gân xanh, ánh mắt đen kìa càng hiện rõ sự đau đớn bên trong.

Bức bách anh đến đường cùng mới chịu hay sao?

Tâm Hạ Đồng như có hàng vạn tên xuyên qua, đau đớn dữ dội, ánh mắt trống rỗng nhìn Dương Tử, anh đau lòng, thì cô càng đau gấp trăm nghìn lần.

Nhưng mà, cô có sự lựa chọn sao?

-Anh vốn thuộc về em, không phải sao?-Ân Di ánh mắt rưng rưng, đáng vẻ chật vật đến đáng thương

-Anh không thuộc về ai cả, nhưng mà từ lúc em quay về, em... thay đổi quá nhiều. Một Ân Di vốn trong sáng lúc trước đã biến thành một con người suy nghĩ thâm sâu, chỉ nghĩ cách nào để tách anh và Hạ Đồng.

Dương không phải kẻ ngốc, cũng không phải con rối làm người khác đem ra đùa giỡn, bốn cột. Cái gì anh cũng biết, chỉ là không nói ra.

-Chỉ vì Hạ Đồng xuất hiện thôi.-Ân Di vẫn bướng bỉnh cãi lại

-Không phải. Hoàn toàn do em cả thôi, em thay đổi đến anh nhận không ra.

-Anh im đi... là anh muốn ruồng bỏ em để đến với Hạ Đồng... em ghét Hạ Đồng, Hạ Đồng dựa vào gì mà có thể giành anh với em...-Ân Di khuôn mặt khổ sở dùng tay bịt tai mình lại, nước mắt chực tuôn trào

Hạ Đồng đứng im tại chỗ, hai tay nắm chặt, móng tay cũng ghim sâu vào lòng bàn tay, nhưng mà cô không cảm thấy đau đớn, vì tim, còn đau đớn hơn rất nhiều.

Hạ Đồng không nghĩ, mình từ bỏ Dương Tử để tác hợp anh với Ân Di lại làm anh khổ sở như thế. Cũng không nghĩ sẽ làm anh rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, là cô quá ích kỷ.

Hạ Đồng bước từng bước chân không vững vàng của mình, gần như có thể té ngã lúc nào, đi đến trước mặt Dương Tử.

Hạ Đồng vươn bàn tay run rẩy của mình ra chạm vào mặt anh, vẫn ấm nóng như ngày nào, nhưng mà cô luôn cảm giác, dù nhìn thấy, chạm vào, mà khoảng cách lại rất giắc, cứ như mãi mãi không chiếm lấy được.

-Xin lỗi... xin lỗi...

Ngoài hai từ xin lỗi ra, Hạ Đồng không biết nên nói gì với anh lúc này, chắc hẳn tim anh đã rất đau.

Nước mắt của cô, lẳng lặng rơi xuống, như hạt thủy tinh trong xuống, chạm sâu đến đáy lòng anh.

Chỉ muốn lau nước mắt cho cô, chẳng lẽ là quá khó.

Ân Di buông tay xuống, nhìn hai người kia, đáy mắt đột lạnh lẽo. Nhất định, không buông tay, thiệp cưới đã phát, không lẽ lại hủy lúc này, không thể.

-Dù anh nói sao đi nữa, em sẽ không ngay lúc này lại bỏ cuộc.

Ân Di nói xong, đồng thời đẩy Hạ Đồng ra khỏi Dương Tử.

-Em không muốn giành giật nữa... làm thế thật biết cách làm khổ con người, chị sẽ đem lại hạnh phúc cho anh ấy... em chúc phúc cả hai... chị yên tâm, em sẽ không phá hai người, em đã đặt vé máy bay, hai mươi ba tháng này em sẽ đi.

Nói xong, dùng tay quẹt đi nước mắt trên mặt, sau đó cũng chỉ nhìn Dương Tử lần cuối rồi quay người bỏ đi.

Lăng Hạo nhìn Ân Di cũng dường như nhận không ra, không nói nhiều nhanh chóng đuổi theo cô.

Dương Tử vô lực ngồi xuống ghế sofa, hai tay ôm đầu mình một cách bất lực.

Khi đến giới hạn, con người cũng có thể nói ra sự thống khổ trong mình. Hôm nay có thể nói ra, không mong có thể níu giữ cô, chỉ mong cô có thể hiểu cảm nhận của anh.

Bọn họ, thực sự có duyên vô phận!!! Cứ vô tình lướt qua nhau, xáo trộn cuộc sống của nhau, rồi lại bỏ đi, đến cũng nhanh mà đi cũng vội!!!!!!!!!!!!!!

174. Chương 162. Hạnh Phúc Ngọt Ngào.

Chương 162: Hạnh phúc ngọt ngào.

Thời gian đến rất nhanh, không bao giờ dừng lại đợi ai đó, thậm chí đã đến ngày hai mươi ba, mọi thứ đều dồn về hôn lễ long trọng của cháu trai chủ tịch tập đoàn Thiên Tử.

Hôn lễ diễn ra tại nhà hàng sang trọng lớn nhất trong thành phố cũng là thuộc tập đoàn Thiên Tử, cả nhà hàng trang hoàng long lộng lẫy, vô cùng nguy nga tráng lệ. Dòng người ăn mặc cao quý vui cười với bao lời chúc phúc đi vào trong.

Chủ tịch Dương ăn mặc trang trọng, vẫn là bộ vest đen, tay cầm chiếc gậy bằng kim loại bạc sáng loáng, vẻ mặt già dặn cười đến lộ ra cả nếp nhăn trên mặt.

Ngay cả ba mẹ của Dương Tử ở Paris cũng đã bay về Việt Nam trong đêm, dự tính trước lúc cử hành hôn lễ, hai người họ sẽ đến kịp.

Đối với hôn lễ này, khách mời toàn là nhân vật có tiếng tăm, không ai là không có máu mặt hay danh tiếng trong xã hội.

Trong phòng nghỉ của cô dâu chú rể, Dương Tử mặc bộ âu phục màu trắng, khác xa với ngày thường, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, ngay túi áo là một bông hồng đỏ. Vẻ đẹp hơn bao giờ hết rất nổi bật, giống như một thiên sứ.

Chỉ là ánh mắt đen, chất chứa rất nhiều phiền muộn cùng ưu thương.

__Soạt

Chiếc rèm trắng kết hoa kéo qua, Ân Di đã thay xong váy cô dâu, khuôn mặt vẫn thanh thuần diễm lệ như ngày nào, đôi môi phủ lớp son đỏ cong lên thành một đường tuyệt mỹ.

-Dương Tử, anh xem... em có đẹp không?

Ân Di vẫn đứng đó chờ Dương Tử quay đầu lại nói với mình, em rất đẹp. Chỉ là dường như tâm trí của anh đã đặt ở nơi khác, không nghe thấy lời Ân Di nói.

-Dương Tử...

Ân Di kiên nhẫn gọi tên anh lần nữa.

Lúc này, Dương Tử mới có phản ứng, giật mình đứng dậy quay đầu nhìn Ân Di.

Nhất thời, ánh mắt không che giấu được vẻ thống khổ, bị Ân Di bắt gặp được.

-Em vừa nói gì?-Dương Tử giọng khàn khàn hỏi

-Em hỏi anh, em có đẹp không?-Ân Di mím môi, lại cố nở nụ cười

-Đẹp.

Trả lời như là cho có, qua loa mà đáp.

-Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn.

Ân Di như muốn anh hiểu rằng, qua hết ngày hôm nay, bọn họ đã là vợ chồng.

-Anh vẫn ở đây đấy thôi.

Có quay đầu cũng đã muộn, điều anh hối hận nhất trong đời đó chính là ngày ở bệnh viện lại dễ dàng để Hạ Đồng rời xa mình.

Không có ngày đó, đã không có ngày hôm nay.

. . .

Sân bay XX

Hạ Đồng kéo chiếc vali to màu hồng bước vào sảnh lát gạch bóng loáng, Lăng Hạo đi bên cạnh cô, khóe môi cứ giương lên không hạ xuống được.

-Mấy giờ máy bay sẽ cất cánh vậy?-Hạ Đồng hỏi

-Chín giờ sáng. Bây giờ chỉ mới tám giờ. Có muốn mua gì thêm thì còn kịp.-Lăng Hạo cùng cô ngồi xuống hàng ghế ngồi đợi

Tám giờ rưỡi hôn lễ sẽ diễn ra... còn nửa tiếng nữa.

Hạ Đồng, đã không còn gì hối tiếc rồi, điều làm mày ân hận nhất chính là đồng ý kí kết bản hợp đồng đó.

Thi, Khiết Đạt, Bạch Mai, Dạ Thi đều đã đi dự đám cưới, bởi vì Hạ Đồng bảo họ làm như thế, cô không muốn từ biệt trong nước mắt, Thi và Bạch Mai chắc chắn sẽ khóc lóc bảo cô đừng đi, mà cô không muốn có gì làm lưu luyến.

Cao lão gia lại quen biết rất thân với Dương lão gia, nên hôn lễ này không đi là không được, bà Khuê trước lúc cô đi ra sân bay cũng từ biệt đầm lệ rồi mới đi cùng Cao lão gia đến hôn lễ.

Mạch Gia Vĩnh và Mạch Huân thì khác, hai người đến sân bay đưa tiễn cô, Mạch Huân phải cải trang bản thân để không ai nhận ra mình, tránh gặp phiền phức.

-Hạ Đồng, con sang bên đó phải điện về báo ọi người một tiếng biết chưa?

Mạch Gia Vĩnh ngồi xuống ghế cạnh cô, tay ông nắm lấy bàn tay của cô, vỗ vỗ vài cái dặn dò.

-Con biết rồi ba.-Hạ Đồng gật đầu, mỉm cười

-Em sang đó phải học thật tốt, ba và anh nếu rảnh sẽ sang thăm em.-Mạch Huân như người anh trai xoa đầu em gái mình

-Em biết rồi anh, em ở bên đó sẽ thường xem phim của anh đóng, nhưng mà anh nhớ xin chữ ký của mấy diễn viên nổi tiếng cho em xem như quà nha.-Hạ Đồng lém lỉnh đáp

-Được, đến lúc đó ai anh cũng xin cho em.-Mạch Huân bật cười

-Lăng Hạo, ta giao Hạ Đồng cho cậu, cậu phải chăm sóc thật tốt cho nó.

Mạch Gia Vĩnh nói, xem như vừa nhắc nhở Lăng Hạo, vừa cảnh cáo anh thử làm cô buồn xem ông có trị anh không?

-Bác trai, bác yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Hạ Đồng thật tốt.-Lăng Hạo nở nụ cười sáng lạng, tâm tình rất tốt

-Giao Hạ Đồng cho cậu, tôi cũng rất an tâm, đứa em gái này, cậu phải quản nó cho tốt, không lại ra ngoài gây chuyện.

-Anh... có ai lại nói em gái mình như anh chứ?

Hạ Đồng phồng mang trợn má, trừng Mạch Huân.

Mạch Huân bật cười, hai người kia cũng buồn cười theo.

. . .

-Cảm ơn tất cả quan khách đã đế lễ kết hôn của thiếu gia tập đoàn Thiên Tử - cậu Dương Tử, và tiểu thư Huỳnh Ân Di.

Người dẫn chương trình đứng ở nơi cao nhất nhìn tất cả quan khách ngồi ở những chiếc bàn tròn phủ tấm vải màu trắng tinh cùng một tấm vải đỏ rực rỡ.

Ở bàn gần khán đài, Thiên, Tuyết Ny, Thi, Khiết Đạt, Bạch Mai, Đình Hiên ngồi cùng một bàn. Nếu không phải Hạ Đồng bảo hôn lễ này còn quan trọng hơn việc tiễn cô đi, thì xem xem Thi cùng Bạch Mai có đi dự không?

-Đúng là nhảm chán chết.-Thi trề môi, gác tay chống đầu mình

-Suyt, em muốn bị đuổi ra ngoài sao?-Khiết Đạt bịt miệng cô lại

-Em chính là muốn bị đuổi, không hiểu Hạ Đồng bị gì lại ép em và Bạch Mai đi dự lễ kết hôn này.

Thi không che giấu vẻ mặt không vui, cái hôn lễ này, chỉ làm Thi chán ghét thêm mà thôi.

-Thi nói phải, đáng lí bọn em không định sẽ dự, chỉ tại Hạ Đồng bảo phải tôn trọng hai người họ thôi.-Bạch Mai tiếp lời

-Dù sao cũng là hôn lễ của Dương Tử...

Khiết Đạt còn nói chưa hết câu, Thi đã nhảy vào nói trước: “Chính vì đây là hôn lễ của Dương Tử nên em mới không dự. Phải chi cô dâu là Hạ Đồng em gơ hai tay chúc mừng, còn đấng này cô dâu là Ân Di, có đánh chết em cũng không chúc dù một chữ.”

-Thật ra hôn lễ này mình với Thiên không có ý kiến gì cả, quan trọng nhất là Dương Tử chọn lựa sao thôi.-Tuyết Ny nói

-Em đúng là... dù sao cũng là bạn chúng ta. Dương Tử cưới ai là quyền của cậu ấy, chuyện của bọn họ làm sao chúng ta hiểu hết.-Đình Hiên không tán thành ý kiến của Thi

-Ấy... Đình Hiên, anh rốt cục là bên ai hả? Bây giờ bọn em bên Hạ Đồng hai anh dám không theo!?

Bạch Mai nhìn Đình Hiên, ánh mắt ám chỉ, anh dám nói không xem.

-Dương nhiên là bên em rồi.

Cả Khiết Đạt và Đình Hiên nở nụ cười hòa hoãn nói. Ai bảo bọn họ không muốn làm hai cô giận, hậu quả rất khó lường a.

-Cô dâu chú rể đẹp đôi quá!

-Đúng là trời sinh một cặp!

Từng lời khen ngợi không ngớt từ khách mời dự tiệc, trong phòng lúc này đã tối om, chỉ còn duy nhất vệt sáng màu trắng hình tròn chiếu vào hai người từ cửa đi vào.

Những đứa bé gái mặc bộ váy hồng tay cầm giỏ cánh hoa hồng rãi lên không trung.

Ân Di khoác tay Dương Tử đi qua bao lời trầm trồ khen ngợi, lời chúc phúc của mọi người, trong lòng đột nhiên lại mâu thuẫn phức tạp.

Cha đứng trên khán đài, mỉm cười nhân hậu khi cả hai đã đứng trước mặt ông.

-Cô dâu Huỳnh Ân Di, con có đồng ý lấy chú rể Dương Tử, mãi mãi bên nhau, cho dù là nghèo đói, bệnh tật cũng nắm tay nhau đến cuối cuộc đời.

-Con đồng ý.

-Chú rể Dương Tử, con có đồng ý lấy cô dâu Huỳnh Ân Di, mãi mãi bên nhau, cho dù nghèo đói, bệnh tật cũng nắm tay nhau đến cuối cuộc đời.

-Con...

.

Sân bay đã đông người, Mạch Gia Vinh cùng Mạch Huân cũng không ở lại lâu được, hai người trở về trước.

Còn ba mươi phút chuyến bay mới khởi hành, Hạ Đồng vẫn ngồi ở ghế chờ, Lăng Hạo đã đi lo thủ tục một lát mới quay lại.

Trong lòng Hạ Đồng bồn chồn, nếu dự đoán của cô không lầm thì bây giờ đã cử hành hôn lễ, có khi đã đeo nhẫn cưới rồi nữa chứ?

Nửa tiếng nữa, giấc mộng này đã kết thúc, vĩnh viễn không còn cái tên Dương Tử trong tim cô nữa!!!

Hạ Đồng cúi thấp đầu, không hiểu vì sao sóng mũi lại cay, mắt đỏ ửng cả lên. Đau lòng làm gì... cứ xem như là hai người vô tình gặp nhau, lại vô tình bước qua nhau không lời từ biệt. Không đáng lưu luyến!

Ngồi được hai mươi phút, Hạ Đồng đứng lên, nhìn ra cánh cửa của sân bay, nhìn bầu trời bên ngoài, nhìn xe cộ con người bên ngoài, lần này đi không biết bao giờ quay lại, cho cô nhìn kĩ quê hương của mình một chút.

-Hạ Đồng, khoang thượng hạng đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta lên máy bay thôi.-Lăng Hạo tay cầm hai tờ vé đi lại phía cô

-Ừ, mình đi.

Hạ Đồng kéo vali đi cùng Lăng Hạo. Vừa quay lưng, một dáng người quen thuộc đã chạy vào, gấp gáp vô cùng khẩn trương.

“Con... không đồng ý.”

“Chú rể không đồng ý? Vậy là sao?”

Phía dưới xôn xao hẳn lên, hàng loạt lời bàn tán vang lên.

Chủ tịch Dương sắc mặt đỏ bừng, tức giận chống gậy muốn đứng lên, thì Dương lão gia cùng Dương phu nhân đã giữ ông ngồi lại.

Giọng Dương lão gia có chút yếu ớt nhưng không đến nỗi thều thào nói không ra tiếng: “Ba, Dương Tử đã đủ lớn để quyết định mọi chuyện. Chúng ta hãy tôn trọng quyết định của nó, ba không muốn nhìn thấy nó lại như trước mà phải không?”

Lời nói này chạm đúng niềm lo lắng trong đáy lòng chủ tịch Dương, ông không tức giận nữa, ngồi lại ghế, xem xem anh làm gì tiếp theo.

“Thưa quý vị, cô dâu hôm nay quả thật rất xinh đẹp. Nhưng mà đáng tiếc, tôi lại không cảm thấy được như vậy, tôi cảm thấy rất buồn bã, đau khổ trong lòng. Bởi vì nửa tiếng nữa thôi, người con gái tôi yêu sẽ lên máy bay sang Paris, có lẽ không quay về Việt Nam nữa.”

Anh đang nói, lại dừng lại cười chua xót.

Cả hội trường im lặng, lắng nghe anh nói tiếp.

“Ba năm trước, tôi yêu một cô gái, cô gái ấy chính là cô dâu hôm nay, khi cô dâu đột ngột xảy ra tai nạn, mọi người ai cũng nói cô ấy đã chết, tôi suốt ba năm trời giam cầm mình trong thế giới của riêng tôi. Ba năm sau, có một cô gái xuất hiện trong cuộc sống của tôi, cô ấy làm đảo lộn cuộc sống cô độc của tôi. Bản thân cô ấy lại rất ngốc, thà làm bản thân mình bị tổn thương còn hơn là nhìn người khác đau khổ. Cô ấy nói, chỉ cần tôi không buông tay, dù có thế nào cô ấy cũng nắm tay tôi đi đến suốt cuộc đời, cô ấy rất hay làm trò, chỉ vừa đến đây thôi cô ấy đã chọc tôi phải tức giận, làm tôi lại lo lắng vì bản tính trẻ con ngốc nghếch ấy làm tôi sợ cô ấy bị người khác gạt đem đi mất.”

“Đến cuối, người ngu ngốc nhất là tôi không phải cô ấy... Ân Di, em là cô gái tốt, anh nợ em nhưng mà anh còn nợ Hạ Đồng rất nhiều, đau khổ của cô ấy đều do anh làm ra, vốn dĩ cô ấy phải có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, chỉ đều tại anh. Em có mấy năm hạnh phúc, nhưng Hạ Đồng chỉ có mấy tháng.”

Dương Tử nhìn Ân Di vẫn im lặng đứng yên tại chỗ, anh cũng không sợ sẽ bị cô tát, bởi vì nói ra hết lời trong lòng, cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Ân Di lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lưu ly trong veo nhìn Dương Tử, giọng nói vô cùng trong trẻo: “Hôm nay, là em bỏ anh, không phải là anh bỏ em. Anh... đi đi.”

Bình tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy đau lòng, cùng lo lắng.

Dương Tử vẽ mặt kinh ngạc ngay sau đó khóe môi cong lên, vô cùng vui mừng.

“Ân Di, em là cô gái tốt, sẽ có người tốt hơn anh.”

Bỏ lại câu đó xong, một thân màu trắng liền chạy ra phía cửa, Hạ Đồng, chờ anh, anh đến dẫn em về.

-Nói hay lắm.

Thi kích động nói, vì cảm động cũng đã rơi lệ.

-Đúng là sức mạnh của tình yêu.

Bạch Mai mắt cũng rưng rưng.

-Chúng ta mau đuổi theo đi. Dương Tử đến sân bay để kêu Hạ Đồng về, chúng ta đến giúp.

Nói xong, cả đám người đồng loạt bỏ đi.

-Xin lỗi các vị, có lẽ hôn lễ không tổ chức được, làm phiền các vị, chúng tôi có một số quà tạ lỗi.

Lời người dẫn chương trình dứt thì mọi người cũng đã đứng dậy đi hết. Căn phòng trang trọng rộng lớn chỉ còn có Ân Di cùng bà quản gia.

-Ân Di...

Quản gia đỡ lấy thân thể Ân Di sắp ngã xuống.

-Bà...

Gọi một tiếng, nước mắt đã không kìm được mà chảy ra.

Cô đã nghĩ đến anh sẽ bỏ hôn lễ vậy mà dù làm cách nào, anh cũng bỏ đi.

“Hạ Đồng, chị vẫn thua em rồi, thua tâm phục khẩu phục.”

Tiếng khóc nức nở đến thương tâm, váy cưới màu trắng lại thêm ảm đạm.

...

Hạ Đồng cùng Lăng Hạo đến chỗ kiểm soát vé, xếp hàng chờ đến lượt mình.

-Hạ Đồng, em nói xem, chúng ta có nên kết hôn rồi sinh con hay sinh con rồi kết hôn?

Lăng Hạo thấy hàng còn dài, không có gì nói lại buồn chán liền kiếm chuyện để nói.

-Anh nói đi đâu đấy? Chúng ta chưa đủ tuổi...

-Em lo gì chứ? Nói như em bọn họ bị bắt lâu rồi, không lẽ ông anh lại tệ hơn chủ tịch Dương.

Lăng Hạo cắt ngang lời cô.

Anh nói, cũng rất có lí. Có quyền lực, tiền tài, cái gì mà không được.

-Anh đừng nằm mơ nữa.-Hạ Đồng đạp lên chân anh một cái

-Ui... em có cần đạp mạnh vậy không?-Lăng Hạo không đề phòng liền nhận trọn một cú đạp của cô

-Cho anh tỉnh mộng.

Hạ Đồng không thềm đếm xỉa tới anh nữa.

“Lâm Hạ Đồng... em có nghe anh nói không? Anh biết là em nghe nhưng em sẽ không quan tâm đến. Xin em, nghe ann nói một lời thôi.”

Đột nhiên loa trong sân bay lại phát ra giọng nói của người con trai, làm Hạ Đồng sửng sốt cả người tê cứng.

Lăng Hạo sắc mặt kém đi, là trắng bệch, điều anh lo lắng, rốt cục cũng tới. Chỉ còn năm phút nữa thôi, năm phút...

“Em còn nhớ chậu hoa oải hương anh tặng em không? Anh từng nói với em, anh đã làm nó sống lại, bây giờ nó còn ra hoa rất đẹp, tươi tốt hơn trước rất nhiều. Hôm nay anh kết hôn, nhưng cô dâu không phải em, anh làm sao hạnh phúc được!? Không phải nói sẽ mãi bên nhau sao? Không phải biết là sai lầm vẫn muốn yêu sao? Bây giờ anh nói em biết, em yêu anh và ann cũng thế, không có anh, có lẽ em sẽ đau lòng một thời gian thôi, còn anh là mãi mãi. Muốn dứt cũng không được.”

Hạ Đồng buông vali xuống, dùng tay che miệng mình lại, nước mắt đã đầy hốc mắt, không kìm được mà chảy ra.

Em không phải như anh nói, em không mạnh mẽ để quên anh, anh là mãi mãi, còn em là suốt kiếp này, nếu có kiếp sau vẫn khắc sâu anh vào trong tim em.

“Anh biết em đang khóc, em đừng khóc, em thích hợp với nụ cười hơn. Anh đang ở chỗ mua vé, anh đợi em, nếu em vẫn quyết định đi, anh sẽ không giữ em lại.”

Hạ Đồng càng lúc càng rơi nhiều nước mắt, là nước mắt của hạnh phúc.

Nhưng mà lúc này cô đi, vậy còn...

Hạ Đồng mắt đã nhòe lệ nhìn Lăng Hạo.

-Em đi đi. Cậu ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho em.

Lăng Hạo hiểu rõ cô đang suy nghĩ gì. Đôi khi, yêu một người phải học cách buông tay để người đó được hạnh phúc, thì mình cũng rất hạnh phúc.

-Cảm ơn anh, Lăng Hạo.

Hạ Đồng cười đến mắt cũng không thấy, cô nhón chân lên hôn lên môi anh một cái rồi quay đầu chạy đi, nụ cười hạnh phúc, dường như đang chạy đến nắm lấy hạnh phúc.

-Thưa anh, anh đi nữa không? Máy bay sắp cất cánh rồi.-nhân viên ở cửa kiểm soát hỏi Lăng Hạo

Lăng Hạo nhìn bóng lưng tràn đầy hạnh phúc của cô mất dần trong đám đông, rưng rưng mắt, đến cuối, anh vẫn mất cô.

-Đổi khoang thượng hạng thành khoang phổ thông cho tôi. Tiền tôi vẫn trả.

Nói xong đưa vé cho nhân viên kiểm soát rồi đi vào trong lên máy bay.

Anh chọn khoang thượng hạng là muốn cùng cô có không gian riêng, cho cô bất ngờ, bây giờ đã không cần nữa rồi.

-A, anh ta là người bao hết khoang thượng hạng, còn kêu chúng ta mua hoa cùng nhẩn, sao bây giờ lại...

Nhân viên kiểm soát thấy tên anh liền thất kinh la lên.

-Chắc bạn gái anh ta bỏ anh ta chứ gì. Hết người rồi, lên máy bay thôi.

- - -

Tình yêu giống như một trò chơi, trò chơi phải có thắng và thua, dù thế nào, vẫn không thể quên đi trò chơi ấy... là ghi lòng tạc dạ... là khắc cốt ghi tâm...

Hôm nay chia xa, không biết bao giờ gặp lại.

Một năm sau

-Hôn đi, hôn đi...

Tiếng phấn khích của những người xem phía dưới nồng nhiệt vỗ tay la.

Trên đây, bốn cặp đôi sau khi trao nhẩn nhìn nhau chăm chú, bốn người con trai trong chờ nhất chính là khoảnh khắc này.

Cả bốn cúi đầu xuống hôn lên môi cô dâu của mình, nụ hôn cuồng nhiệt của Dương Tử, dịu dàng của Thiên, nóng bỏng của Khiết Đạt, day dứt say mê của Đinh Hiên.

Cả khán đài rộ cả lên, tiếng vỗ tay không ngớt.

Hôn xong, màn tiếp theo chính là tung hoa cô dâu. Hạ Đồng là người chờ đợi không được, vừa được tự do liền chạy ra, nói to: “Mọi người, chuẩn bị chụp hoa nè.”

Cả ba người kia cũng rất nhanh đứng gần cô, sau đó cả bốn quay lưng lại.

-1... 2... 3

Vừa dứt cả bốn bó hoa tung lên về sau, cả bốn quay lại nhìn xem xem là ai may mắn đến thế.

Người đầu tiên nhặt được hoa của Tuyết Ny là Mạch Huân. Người nhặt hoa của Bạch Mai là Từ Vy.

Khỏi nói Từ Vy vui sướng muốn nhảy cẫng lên, ôm bó hoa la hét um sùm. Thật là mắt mặt, Hạ Đồng còn định làm mai Từ Vy cho anh mình, hết rồi.

Mạch Huân nhìn Từ Vy, giống như đang nhìn... sinh vật bị tuyệt chủng chỉ còn mình Từ Vy, nhưng mà, lại cảm thấy cô bé này rất thú vị.

Người nhặt được hoa của Thi là Ân Di, cô ấy cả quả trình chỉ đứng ở một chỗ xa vậy mà vẫn may mắn nhận được.

Hạ Đồng thật lòng chúc Ân Di sớm tìm được một người thích hợp.

Bó hoa của Hạ Đồng rơi xa nhất, bởi vì cô ném hơi mạnh tay, cách xa một khoảng, tưởng chừng không ai nhận được thì tiếng bước chân đã vang lên.

Một cô gái tầm bằng tuổi cô mái tóc nâu dài, da vẻ trắng nõn cúi xuống nhặt. Sau đó cô gái đứng thẳng người, trên tay cầm bó hoa.

Cô gái này thoạt nhìn là con lai như Bạch Mai, đoán không nhầm là lai Việt - Pháp.

Chỉ là nét mặt của cô gái này, có gì đó tựa tựa... Hạ Đồng.

-Anh xem, là hoa oải hương và hướng dương.-Cô gái chìa bó hoa đến trước mặt chàng trai đang đi tới

-Min, là hoa cưới, em nhặt được rất may mắn.

Chàng trai nở nụ cười hiền hòa, yêu chiều nhìn cô gái.

Hạ Đồng khuôn mặt mừng rỡ khi nhận ra chàng trai ấy là Lăng Hạo.

Một năm trôi qua, anh vẫn không thay đổi gì cả.

-Lăng Hạo, anh về nước rồi.-Hạ Đồng vui mừng nâng váy lên chạy đến Lăng Hạo

-Để anh xem nào, lớn hơn rồi nhỉ? Em mặc váy cưới vào rất đẹp.-Lăng Hạo nở nụ cười sáng lạng

-Anh muốn em nhỏ hoài sao? Mà anh đó, một năm qua cũng không điện thoại cho em lấy một cuộc.-Hạ Đồng trách anh

Từ lúc cô bỏ anh ở sân bay, anh một mình đi sang Paris cũng không điện thoại cho cô một tiếng. Làm cô lo lắng cho anh chết được.

-Vì anh bận quá thôi. Làm em lo lắng rồi.

-Được rồi, mà... ai đây? Bạn gái hả?-Hạ Đồng quay sang cô gái

-Xin chào, tôi là Min.-Min vui vẻ chìa tay ra

-Chào Min, tôi là Hạ Đồng.-Hạ Đồng lịch sự bắt tay Min

(Ngoại truyện sẽ có đoạn về tình yêu giữa Lăng Hạo và Min nhé ^^)

Min quả thật có vài nét rất giống với Hạ Đồng, chẳng hạn là tính cách giống nhau vài điểm, khuôn mặt cũng có điểm tựa tựa nhau. Cứ như hai chị em song sinh, tuy không giống hoàn toàn nhưng cũng dễ hiểu lắm.

Lăng Hạo nói, hai tháng nữa bọn họ sẽ kết hôn ở Việt Nam, đến lúc đó mọi người phải đến dự. Dương nhiên Hạ Đồng đi đâu, đồng ý cả hai tay.

Dương Tử và Lăng Hạo cũng không bất đồng như trước, lại là bạn của nhau.

Mọi thứ đều đã vào quỹ đạo, hạnh phúc tràn ngập cả không gian, phía chân trời, cầu vồng bắc ngang, đẹp không gì tả xiết.

Hạnh phúc sẽ đến với bạn, nếu bạn biết trân trọng, vị tha và tin tưởng lẫn nhau.

[Đón xem ngoại truyện nhé!!!]

END

175. Chương Ngoại Truyện 1.

Ngoại truyện 1.

Paris, Pháp.

Đến Paris đã là bốn tháng, Lăng Hạo mặc chiếc áo khoác nâu, hai tay bỏ vào túi áo đi dọc trên vỉa hè được lát gạch chống trơn. Ngày đó muốn cùng Hạ Đồng sang Pháp là đến ngôi làng Gordes ở Pháp, bình yên sống bên nhau, còn mong ước đợi cô mau chóng quên Dương Tử, thì mình với cô sống hạnh phúc đến cuối cuộc đời.

Hóa ra, những thứ anh mong ước, ngay cả một giây cũng chưa từng xảy ra.

Không có cô, anh đến Gordes làm gì nữa, nên ở thủ đô Paris, dự định vài tháng nữa sẽ về nước.

-Anh...

Đang bước đi, một cô gái kéo tay áo Lăng Hạo lại, nói tiếng Việt khá chuẩn.

Lăng Hạo nhú mồm quay người lại nhìn, cô gái ấy có mái tóc nâu thẳng dài, đôi mắt to tròn mở to nhìn anh, nét mặt vô cùng đáng yêu, lại có chút nghịch ngợm của trẻ con. Không hiểu sao, Lăng Hạo cảm thấy, cô gái này, có điểm tương đồng với Hạ Đồng.

Cô mặc chiếc áo khoác trắng cổ áo làm bằng lông mềm, trên đầu đội chiếc nón bằng len màu đỏ, bên trong chiếc áo khoác là một chiếc áo sơ mi dài tay cùng chiếc quần jeans đen dài, chân mang đôi giày pa-ta. Phong cách, quả thật cũng rất giống nhau.

Cô gái quai chiếc cặp đen to một bên hông, trong túi hình như đựng gì đó rất to.

-Có thể cho tôi mượn vài đồng không?

Lăng Hạo không nghĩ tới, cô gái này lại cứ nhiên mở miệng xin anh tiền, trường hợp này quả thật chưa từng xảy ra.

Tiền anh không phải thiếu, chỉ là không biết, cô gái này nhìn sao cũng không đến nỗi nghèo khổ sao lại phải chìa tay xin tiền anh.

-Chỉ hai mươi nghìn tiền Việt Nam thôi.-cô gái vẫn duy trì nụ cười trên môi

Lăng Hạo thật muốn biết cô gái này muốn làm gì, lấy bóp trong túi quần ra, rút một tờ tiền, đưa cho cô gái.

-Cái này tới một trăm nghìn!?-cô gái sững sốt

-Cô cứ lấy, hiện tại tôi không có tiền lẻ.

Quả thật, trên người anh, không có tờ hai mươi nghìn.

-Vậy anh đợi tôi một lát, tôi sẽ nhanh chóng đem tiền thừa lại trả anh.

Nói xong, cô gái liền nhanh thoăn thoắt chạy đi, chiếc áo khoác trắng bay trong làn gió, dáng người nhỏ nhắn che qua những người đi qua lại.

Lăng Hạo nhìn chằm chằm dáng cô gái bỏ chạy, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, cô gái này, thật sự là người tốt thật hay là cố ý đây? Ai đời lại xin tiền rồi bảo trả lại tiền dư chứ?

Chắc chắn là kẻ lừa gạt, nói thế để đem tờ một trăm đi luôn chứ gì.

Lăng Hạo không chú ý tới nữa, sải bước đi tiếp.

Mười lăm phút sau, cô gái nhỏ lúc nãy quay lại chỗ gặp Lăng Hạo, cô gái nhìn xung quanh lại không tìm thấy anh, trên tay cầm vài tờ tiền Pháp, đúng với con số tám mươi nghìn tiền Việt Nam.

-Anh ta đâu rồi? Đã bảo đợi mình cơ mà.-Min mặt xụ xuống, khẽ dẫm chân lên đất một cái

Min là một con lai Việt - Pháp, từ bé đã sống ở Việt Nam, đến năm mười lăm tuổi đã sang Pháp định cư cùng ba và mẹ mình, gia đình Min không gọi là khó khăn, có thể nói đủ sống qua ngày, hôm nay lại chìa tay xin tiền anh, lí do chỉ có một.

Min đang là một nhiếp ảnh gia thực tập, hôm nay đúng lúc cần phải nộp ảnh cho tòa soạn, nhưng biên tập ép Min phải chụp được người mẫu có một khuôn mặt ưu sầu để làm nổi bật chủ đề lần này của tòa soạn.

Lúc đang đau đầu vì vẫn không tìm được ai có đủ yêu cầu đưa ra, Min băng quơ đi dạo xung quanh, vô tình gặp người con trai. Khuôn mặt anh, đẹp đến không có ngôn từ gì diễn đạt, mái tóc bay lòa xòa trong gió làm nét mặt lãng tử hòa cùng vẻ ưu thương bị ai càng thêm nổi bật giữa chốn đông người.

Min liền lấy máy ảnh lên chụp vài tấm, quả thật lần đầu tiên, Min chưa ưng ý với một người mẫu nào như người con trai này cả. Liền mặt dày đi đến chìa tay xin tiền anh, để có thể bắt chuyện rồi còn cách kéo anh ta làm người mẫu ình.

Anh ta đưa một trăm nghìn, Min thực sự vui, liền lật đật đi đến một tiệm bánh mì mua bánh mì vừa đúng hai mươi nghìn ngồi ăn ngấu nghiến suốt mười lăm phút, để đem tiền thừa cho anh ta.

Kết quả... anh ta lại đi mất.

-Mình vẫn chưa biết tên anh ta mà?

Min chu mỏ xụ mặt, sau đó cầm máy ảnh lên xem vài tấm hình mình vừa chụp được lúc nãy.

-Thôi rồi, không hỏi ý kiến anh ta làm sao nộp cho chủ biên đây? Nếu mình nộp mà không có sự đồng ý của anh, thì chẳng phải rất mất tính nghề nghiệp sao?

Min tự lẩm bẩm, đúng lúc điện thoại vang lên một hồi chuông dài. Min lấy ra, là chủ biên.

-Alo...

[...Min, đã chín giờ sáng rồi, còn không nộp hình?..]

Min cố ý đưa điện thoại ra xa, vậy mà giọng chủ biên vẫn ồm ồm làm tai cô lúng búng.

-Chủ biên, tôi...

[...Đừng nói là chưa có người mẫu, trong vòng năm phút mà không có hình thì chờ đơn thôi việc đi...]

-Chủ biên... ý tôi là... đã, đã có người mẫu, cũng đã, chụp hình rồi.

Coi như Min mất lương tâm nghề nghiệp đi, trong lòng không ngừng xin lỗi người con trai kia.

[...Vậy thì tốt, mau đem ảnh đến đây...]

Chủ biên cúp máy, Min cất điện thoại vào, tay cầm máy ảnh một lát rồi nhét vào cặp, chỉ mong người con trai ấy không chấp nhứt với cô.

- - -

Hai ngày sau, tòa soạn Min đang làm bị kiện, lí do, vi phạm quyền riêng tư cá nhân của người khác. Hóa ra, người con trai bị Min chụp rồi đăng hình anh ta lên tạp chí đã kiện tòa soạn bọn họ vẫn chưa hỏi ý kiến của anh ta đã tự ý tung ảnh lên.

Chủ biên lập tức thẳng chân đá Min vào đồng lúa kia, lúc đầu Min đưa hình, chủ biên còn cười sang sảng bảo người mẫu rất tốt, Min còn chưa bảo anh ta chưa đồng ý thì chủ biên đã lập tức đem in ra tạp chí. Quả thật tạp chí vừa xuất bản ra, thu được lợi nhuận rất tốt, là cực tốt.

Vậy mà đến khi bị kiện, lại một cước đổ hoàn toàn trách nhiệm cho Min. Đúng là không công bằng!!!

Hôm nay, Min phải đến gặp anh ta ở khách sạn Plaza Athénée để xin lỗi cùng nhận sự trừng trị anh ta muốn.

Trong lòng Min thầm nghĩ, anh ta là con trai, có cần nhỏ mọn thế không? Chỉ một tấm ảnh, bắt quá chưa hỏi ý kiến của anh ta đã đăng lên tạp chí, nhưng mà anh ta lại được yêu thích, lát nữa có thể thương lượng bảo anh ta làm người mẫu, sau này không cần lo cơm ăn áo mặc.

-Xin chào, tôi đến tìm người ở phòng 2020.-Min đi đến chỗ tiếp tân nói

-À, cô là Min Anbill?-cô tiếp tân hỏi

-Phải, là tôi.

Min gật đầu.

-Vị khách phòng 2020 bảo khi nào cô đến cứ lên thang phòng ngài ấy.

-Tôi biết rồi.

Min hai tay cầm chặt chiếc cặp đựng máy ảnh, sau đó nhắm mắt đi vào thang máy. Trong lòng không ngừng cầu trời, đừng có gặp phải tên biến thái, sàm sỡ, cũng đừng đụng trúng tên nhỏ nhen, tính toán.

Tốt nhất gặp một người hiểu chuyện, chỉ bảo cô lên đó uống nước nói vài câu chuyện phiếm rồi bỏ qua. Tốt nhất là thế.

Min dừng chân trước cánh cửa treo tấm bảng bằng bạch kim có con số 2020, khu này toàn là phòng dành cho khách V.I.P, không lẽ tên này lắm tiền? Cũng phải, hôm đó đưa những một trăm nghìn mà không tiếc rẻ.

_Cốc cốc...

-Có ai bên trong không?-Min gõ cửa hai tiếng, nói vọng vào

-Vào đi.

Bên trong nhanh chóng truyền tới giọng nói, Min không biết rốt cục trong đó chất chứa cảm xúc gì. Rất khó miêu tả.

Min nhẹ nhàng mở cửa ra, sau đó đóng lại đứng nhìn bên trong, là một căn phòng rộng lớn, trang hoàng vô cùng lộng lẫy, cánh cửa duy nhất kia chắc chắn là ngăn cách căn phòng khách này với phòng ngủ.

Min lần đầu tiên bước vào phòng V.I.P có chút ngưỡng mộ cùng ao ước, bản thân một lần ở trong căn phòng này.

-Ngồi đi.

Lăng Hạo đứng quay lưng với Min, nhìn ra cánh cửa sát sàn bằng kính trong suốt, nhìn ra bên ngoài toàn cảnh thành phố Paris.

Min khẽ nuốt nước bọt, nhắm mắt ngồi xuống chiếc ghế sofa sang trọng ở giữa phòng.

-Cô là người chụp những tấm ảnh đó?-Lăng Hạo vẫn không quay đầu lại, giọng không có gì gọi là tức giận

-Ph... phải.

Không hiểu sao, Min vô cùng căng thẳng, khí thế từ người con trai này tản ra, quả thật làm con người ta cảm thấy bức bách vô cùng.

-Cô thật to gan.

Min càng căng thẳng hơn, giọng nói này, không tức giận, trầm ổn bình thản như vô tình nói ra, bên trong mang chút ý cười, là cười lạnh lẽo.

Hai tay Min đã chảy đầy mồ hôi, chuyện này không phải gặp tên sàm sỡ, hay tên nhỏ mọn, mà là một tên vô cùng nguy hiểm. Còn hơn hai kẻ kia.

-Tôi... tôi có định hỏi ý kiến anh, nhưng, anh lại đi mất... tôi không còn cách nào liên... lấy ảnh anh ra...-càng về sau, giọng Min càng nhỏ

-Min Anbill... hình của tôi... là có thể chụp là chụp, đăng lên tạp chí là đăng sao?-Lăng Hạo giọng nói đột nhiên cau có, đồng thời xoay người lại ánh mắt sắc bén nhìn Min

Lúc anh nhìn thấy quyển tạp chí để hình bìa là mình, anh vô cùng tức giận, liền sai người dọn dẹp kia, phải mua toàn bộ quyển tạp chí đó, không cho sót lại một cuốn.

Anh tự nghĩ, là ai to gan như thế? Hóa ra là cô gái lần trước đã xin mình hai mươi nghìn.

Min khẽ ngược đầu nhìn Lăng Hạo, trong lòng Min lúc ấy tự hỏi, rốt cục ông trời đã để thiên lý ở đâu rồi? Min gặp qua vô số người mẫu, chỉ là không ai bì nổi cả về khuôn mặt ngoại hình, cả khí chất tản ra từ người anh.

-Cô nghĩ... tôi nên làm gì cô bây giờ?

Hạo khước môi giương lên vô cùng mỉa mai, từng bước tiến tới Min.

Khi Lăng Hạo đã đến gần rồi anh hơi ngã người xuống, Min theo quán tính liền ngã về sau, đến lúc ngã hoàn toàn lên ghế sofa, muốn khóc cũng không thể.

Trong lòng cô thực muốn chửi, lần đầu tiên bị người khác ép vào thế có miệng cũng không cãi được.

-Anh... anh định làm gì... tôi biết, tôi biết là tôi có lỗi, nhưng mà đừng như vậy... tôi còn lấy chồng.

Một câu ngốc nghếch, Lăng Hạo nhin không được phì cười, đứng thẳng người lên.

-Haha... cô nghĩ, tôi định làm gì cô?

-Chứ không phải anh muốn...-Min xấu hổ ngồi dậy, hai má đỏ bừng

Lăng Hạo ngồi xuống đối diện Min, quả thật không nhin được cười, cô gái này, nghĩ sao lại bảo anh muốn...

-Vậy, vậy chứ anh muốn làm gì?-Min cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng hỏi

-Muốn làm chuyện mà cô đang nghĩ.

Lăng Hạo thích thú nhìn Min, lời nói trêu chọc.

Mặt Min càng lúc càng đỏ như trái cà chua chín, rõ ràng là đang nói móc cô. Mất mặt, quả thật rất mất mặt.

-Bây giờ cô muốn thế nào đây? Cảm ơn tôi cho cô tiền hay là xin lỗi vì tự ý tung ảnh tôi lên?-Lăng Hạo ngã người vào ghế sofa, chân vắt chéo

-Xin lỗi.

Min khóc ròng trong lòng, mặt mũi này của cô, mất hết rồi.

-Sao nữa?-Lăng Hạo khước môi mân lên một chút

-Cảm, ơn.

Hai tiếng cảm ơn nói ra rất khó nghe, dường như bị ép buộc mới nói hai tiếng này.

-Người ở tòa soạn của cô, tự ý lấy ảnh người khác lại không có thành ý hối lỗi gì cả. Có nên dẹp tòa soạn này không, Min Anbill?

-Anh cũng chẳng phải con tổng thống.-Min trề môi, nói nhỏ

Sau đó ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi, nói: “Là tôi sai, xin lỗi anh. Có thể bỏ qua không?”

Lăng Hạo buồn cười, lời nói trước Lăng Hạo nghe rất rõ, cô gái này, một giây trước chửi thề anh, một giây sau lại cười già già bảo anh cho qua.

So với Hạ Đồng, có nét rất giống.

-Được. Nhưng, có điều kiện.

-Anh chịu cho qua là được, muốn tôi làm gì cũng được hết.-Min tràn đầy sức sống, nhìn anh

-Làm bạn gái của tôi, ba tháng.

- - -

Ba tháng trời, Min trên danh nghĩa là bạn gái Lăng Hạo, quả thật lúc nghe Lăng Hạo nói ra điều kiện, Min suýt bay thẳng tới túm cổ áo anh, bảo: “Anh đùa kiểu gì thế?”. Nhưng mà can đảm, đều ba sạch khi nghĩ đến lá đơn kiện của anh còn chưa rút về. Miễn cưỡng lắm, mới gật đầu.

Chẳng qua, anh thường dẫn cô đi ăn, xem phim, ở bên Lăng Hạo, Min lúc nào cũng bị anh móc họng, mình thì tức máu cũng sôi sùng sục, còn anh, lúc nào cũng cười hả hê. Có lần, Min vô tình thấy một tấm ảnh trong ví của Lăng Hạo, tấm ảnh được để ở chỗ vừa mở ví ra là thấy ngay, đó là một cô gái, hình như là chụp lên, lúc đó cô gái đang đứng nhìn vườn hoa hướng dương, vẻ mặt vô cùng thanh bình, nụ cười vô cùng tươi sáng. Chỉ là nhìn cô gái ấy, trông có vài nét giống Min.

Lúc này, Min vừa tức giận lại đau lòng, hóa ra là do Min có khuôn mặt gần giống cô gái ấy.

Lăng Hạo thấy Min cầm tấm ảnh liền tức giận, hôm đó đáng lẽ định đi chơi mừng ngày Lễ Tình Nhân, rốt cục cô bị anh đuổi về, trong lòng Min uất ức, đêm đó lại khóc.

Min thầm nghĩ, tốt nhất mình đừng có tình giả thành thật, chẳng qua anh chỉ đang chơi đùa mình mà thôi.

Nói ba tháng qua cũng rất nhanh, nhưng mà trong lòng Min biết, mình đã yêu Lăng Hạo, ở bên anh, cảm giác rất thoải mái vui vẻ, Min không nghĩ lại sớm qua ba tháng.

Ngày thứ ba qua ba tháng giả làm bạn gái, Lăng Hạo không hề xuất hiện nữa, trong lòng Min hụt hẫng vô cùng, vậy mà nhin không được liền tìm đến khách sạn.

Min quen anh ba tháng, cũng không biết rốt cục anh là ai, hôm đó tìm anh, thấy anh từ trong chiếc Lamborghini trắng bước ra, có người gọi anh là Lăng thiếu. Lúc đó Min mới biết, anh là thiếu gia của tập đoàn Lăng Vương, vô cùng hùng mạnh.

Khi gặp Min, Lăng Hạo cũng chỉ gật đầu cười một cái, liền bỏ vào thang máy. Lòng Min nặng như trĩ, hô hấp khó khăn. Không ngăn được đôi chân mình mà chạy tới chặn cửa thang máy.

Lúc đó, Min không biết mình mất mặt bao nhiêu, chỉ như một cô gái vừa mới lớn hiểu cảm giác yêu là gì, dùng hết can đảm để nói một câu mà mình chất chứa lâu nay: “Lăng Hạo, em không biết anh có thích em hay không? Em biết anh là thiếu gia của tập đoàn lớn sẽ không để ý tới em, nhưng mà em yêu anh, em nói với mình, đừng có tình giả lại thành thật, chỉ là giả thôi, chỉ là em giống cô gái trong bức ảnh kia. Nhưng mà, em lại cứ thích anh, yêu anh. Anh bảo, em phải làm sao ngừng yêu anh đây?”

Lúc đó, khóe môi Lăng Hạo cong lên một đường tuyệt mỹ, một tay kéo Min vào thang máy, sau đó thang máy đóng lại, anh thì thâm vào tai Min: “Ai bảo anh không thích em, là thích nhưng anh đang chờ em mở lời trước.”

Hai lần thất bại, đều là do anh không biết cách chủ động, lúc biết Min là người đăng ảnh lên tạp chí, Lăng Hạo đã nói trước với lòng mình, Min, anh sẽ không để mất như Hạ Đồng.

Quả thật, thời gian ba tháng, Min ngốc nghếch vô cùng, hôm đó anh nổi giận khi Min cầm tấm ảnh Hạ Đồng lên xem, sau khi đuổi cô đi, anh lại hối hận, muốn xin lỗi cô nhưng rồi thôi. Bởi vì, lần nào cũng là anh xin lỗi, không giữ tôn nghiêm mình, cứ là mình cần họ, bây giờ, anh đổi cách, để Min cần anh.

Hôm đó, Lăng Hạo kể cho Min nghe những chuyện liên quan đến mình, Min nói, cô không ghen với cô gái đó nữa, bây giờ anh đã là bạn trai thật sự của cô. Cô sẽ đem lại hạnh phúc cho anh.

176. Chương Ngoại Truyện 2.

-Này, cô kia, sao lại suy nghĩ ngu ngốc như thế?-giọng một chàng trai hốt hoảng vang lên, liền chạy tới ôm cô gái lại

Ân Di sau khi dự đám cưới của Dương Tử đang đứng trên cầu, vì chiếc nhẫn của mình rơi xuống, nên Ân Di mới định với tay chụp lại ai mà ngờ người con trai này lại nghĩ cô tự tử.

-Anh buông tôi ra. Anh làm gì thế?

-Tôi không thể để cô nhảy xuống được. Dù thế nào cô cũng phải nghĩ cho ba mẹ cô chứ?-chàng trai kiên trì ôm Ân Di

-Anh kia, anh nghĩ sao lại bảo tôi muốn nhảy cầu xuống!?!-Ân Di mạnh mẽ dùng cùi chỏ thực vào bụng anh ta

Anh ta không đề phòng bị thực trúng liền bị đau bụng tay ra ôm bụng mình.

-Chứ không phải... mà cô có cần mạnh tay thế không?-chàng trai cau có

-Nhìn anh, giống như đang lợi dụng tôi nên tôi phải... dù sao cũng do anh cả.

-Này... rõ ràng tôi có ý tốt, đúng là làm ơn mắc oán.

Chàng trai đứng thẳng người trở lại, nhìn mặt lại.

Ân Di nhìn người con trai, khuôn mặt dễ nhìn, ngũ quan tinh tế, dáng người cao lớn, mái tóc ngắn cắt gọn gàng, nhìn qua không có gì nổi bật, trừ tính cách kỳ quái ra.

Đó là nhận xét của Ân Di!!!

Cũng đúng thôi, lần gặp đầu tiên là quan trọng nhất, anh ta lại như thế, khó trách Ân Di suy nghĩ anh ta là một tên tâm thần.

-Sao cũng được, tôi không rồi hơi để đứng đây đôi co với anh.

Ân Di phát phát tay, sau đó quay người đi.

-Ê, khoan đã. Đưa điện thoại cô đây.-chàng trai chìa tay ra

-Hả? Ồ.

Ân Di nghĩ anh ta muốn mượn điện thoại điện cho ai đó, tốt bụng lấy điện thoại trong túi ra cho anh ta.

Anh ta bấm bấm vài cái lên màn hình. Đột nhiên một hồi chuông dài vang lên, anh ta lấy điện thoại đời mới nhất trong túi quần anh ta ra, sau đó nhấn tắt.

Anh ta làm rất nhanh, gần như chớp nhoáng, sau đó trả điện thoại cho Ân Di, nói: "Tôi đã lưu số điện thoại của mình vào danh bạ của cô, tôi tên là Trương Đàm."

Lần đầu tiên, Ân Di gặp trường hợp này, lại là lần đầu thấy được một người con trai mặt dày như anh ta.

-Anh, Trương Đàm đúng không? Tôi nói anh biết, thứ nhất tôi không quen anh, thứ hai tôi không có lý do gì để lưu tên anh trong danh bạ.

-À, cô tên gì? Để tôi lưu vào.

Trương Đàm ngược đầu lên hỏi.

Ân Di thực sự tức đến mức muốn đánh anh ta một trận, nãy giờ cô nói, chẳng qua là gió thoảng, anh ta chẳng nghe gì.

-Anh... nãy giờ anh không nghe gì sao?

-Cô bảo sao? Cô nói lại đi.

-Bỏ đi, nói chuyện với anh sớm một chút.

-Này, cô tên gì, mau nói đi, tôi còn lưu.

-Ân Di.

Nói xong, Ân Di liền quay người bỏ đi, nói chuyện với người như Trương Đàm, Ân Di sớm tức chết.

Trương Đàm nhìn bóng lưng của Ân Di đi xa, môi anh ta cong lên cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

-Cuối cùng cũng biết tên.

Trương Đàm đã biết Ân Di từ ba tháng trước, lúc đó Ân Di ngồi trong Cake World, ly coffee được cô gọi ra đã rất lâu nhưng cô chỉ khuấy đều chứ không uống, mắt cứ dán vào khung cảnh bên ngoài.

Trương Đàm thực sự bị vẻ mặt bi thương của Ân Di thu hút. Anh luôn tìm cách để tiếp xúc với cô, đến hôm nay cuối cùng cũng có thể.

Ba ngày sau, Ân Di đột nhiên bị đau dạ dày phải vào bệnh viện khám, bác sĩ bảo chỉ vì ăn uống không điều độ, uống thuốc sẽ nhanh khỏi. Ân Di cần toa thuốc của bác sĩ đi theo y tá lấy thuốc, trên đường đi đụng trúng một người.

Anh ta tay cầm đồ truyền dịch đang truyền vào người thông qua dây nhợ ghim trên tay. Ân Di nhận ra anh ta.

-Ân Di, chúng ta thật có duyên. Lại gặp nhau rồi.-Trương Đàm sắc mặt vui mừng

Còn Ân Di, cười cũng không nổi, nếu biết anh ta ở đây, cô có đau chết cũng không đến đây khám.

-Chào.-miễn cưỡng lắm mới nói được một tiếng

-Cô bị đau ở đâu hay sao mà lại ở đây?-Trương Đàm hỏi

-Không sao. Chỉ là dạ dày có chút khó chịu.

-Ồ, tôi thì vì cứu một con chó nên mới vào đây.

“Tôi có hỏi anh đâu chứ?” Ân Di thầm nói trong lòng, quả thật xui xẻo khi hôm nay ra khỏi nhà quên xem ngày mà.

-Anh thật cao cả.

Vì cứu một con chó mà vào viện, cũng cao cả lắm nha.

-Hay là chúng ta xuống căn tin bệnh viện nói chuyện đi.

-Cái này... tôi còn lấy thuốc.

-Một lát thôi.-Trương Đàm toan kéo Ân Di đi

-Này, anh kia, đã xì hơi chưa mà đòi đi xuống căn tin.-một nữ y tá cầm bệnh án trên tay nói với Trương Đàm

Ân Di sức hiểu, dùng tay che miệng mình lại, nhin cười.

Trương Đàm mặt đỏ hơn cả trái cà chua chín.

-Không phải anh bảo cứu một con chó sao?-Ân Di đột nhiên muốn trêu chọc anh ta

Trương Đàm xấu hổ gãi gãi đầu.

-Tôi còn đi lấy thuốc, xin phép.

Ân Di nhin cười nhưng mà môi cứ cong lên, sau đó bước qua Trương Đàm.

Trương Đàm nhìn Ân Di đi xa, quay sang trừng y tá. Giờ phút nào không đến lại tới ngay giây phút quan trọng, đúng là tức chết mà.

Về sau, Trương Đàm hay mặt dày tìm Ân Di, Ân Di cũng từ từ thay đổi thái độ với Trương Đàm, Trương Đàm hay rủ Ân Di đi ăn tối, xem phim hay đi dạo. Ân Di cũng cởi mở hơn với Trương Đàm. Duy trì được bốn tháng, Trương Đàm nhân ngày Noel nói ra tình cảm của mình.

Ân Di bảo cho cô thời gian, anh đồng ý, thời gian của cô vậy mà đến một tháng trời, cả một tháng bọn họ không gặp nhau, cũng không gọi nhau lấy một câu, đến đêm đó, Trương Đàm điện cho Ân Di, anh bảo tối nay chín giờ anh phải sang Úc tiếp quản công ty của ba mình, anh điện là báo cho cô biết, anh cũng bảo một tháng qua cô không nói câu trả lời, thì anh đã hiểu rõ nên không quẩn luyến nữa.

Ân Di biết ba Trương Đàm là một chủ đầu tư chủ yếu về đất đai, nếu Trương Đàm qua Úc tiếp quản, chắc hẳn đến ba bốn năm. Lúc đó Ân Di vô cùng bình tĩnh chỉ đáp một tiếng ừ, cô nghe rõ giọng anh có chút thất vọng cùng đau buồn mà đáp ừ rồi cúp máy.

Vừa cúp máy, Ân Di lại cảm thấy tim rất khó chịu, nhìn đồng hồ đang là tám giờ tối, thu người vào trong chăn.

Căn phòng lặng im vô cùng, Ân Di làm sao cũng không ngủ được, lâu lâu lại liếc sang đồng hồ, mười lăm phút nữa là chín giờ. Rốt cục Ân Di nhịn không được liền nhảy xuống giường, khoác vội chiếc áo khoác chạy xuống nhà bắt taxi.

Sân bay về đêm vậy mà vẫn tắt vật người, Ân Di thấy đồng hồ đã là chín giờ, đáy lòng vô cùng tuyệt vọng. Ân Di nhẫn nại đi vòng xung quanh, mong là gặp Trương Đàm. Kết quả chỉ là thất vọng.

Nhìn chuyến bay chín giờ tối sang Úc đã cất cánh, tâm Ân Di đau đớn khôn nguôi.

Lúc Ân Di nhìn bằng chuyến bay, quay người lại, ánh mắt hiện rõ kinh ngạc cùng không tin nhìn Trương Đàm trước mặt mình.

Ân Di không biết lúc đó thế nào, chỉ là cảm nhận được nụ cười vô cùng ấm áp của anh, ngăn không được mà rơi nước mắt chạy tới ôm lấy Trương Đàm.

Trương Đàm lên máy bay rồi, tự dừng lại không đi nữa, một là do Ân Di, hai là sang Úc anh sẽ lâu lắm mới về Việt Nam.

-Anh yêu em, Ân Di!!!

-Em cũng yêu anh, Trương Đàm!!!

Giữa sân bay tấp nập người qua lại, hai người vẫn ôm nhau, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ... với họ, như thế đã là hạnh phúc.

Dương Tử hai mươi tuổi cũng đã đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc tập đoàn Thiên Tử, kết hôn được hai năm, Hạ Đồng cuối cùng cũng có thai, bởi vì Dương Tử lo cho cô, sợ cô vẫn còn nhỏ chưa thích hợp có con nên luôn ép cô uống thuốc tránh thai, đến hai năm sau cô hai mươi gần hai mươi một tuổi mới không dùng thuốc tránh thai nữa.

Anh còn nhớ cảm giác đầu tiên dẫn cô đến khoa sản, anh hồi hộp chết được, lúc bác sĩ đưa tờ giấy xét nghiệm của cô ra, anh mừng đến mức ôm cô quay vòng vòng, từ đó về sau anh ngoài ruộng chiều yêu thương cô hết mực ra thì không còn gì khác.

Mỗi ngày đi làm về đều chạy về nhà xem cô hôm nay thế nào, có lúc cô đòi anh dẫn cô đi dạo, có khi nửa đêm cô bắt anh thức dậy mua thức ăn cho cô, anh phải lật đật chạy đi mua, mua về cô lại bảo hết thềm, còn nói bây giờ thèm ăn thứ khác, anh biết có thai sẽ thèm đồ này nọ nên cũng lái xe chạy vòng vòng thành phố trong đêm hôm khuya khoắt để mua cho cô ăn.

Có một ngày, không biết là Thi ăn trúng cái gì lại bảo Dương Tử với nữ thư kí của mình mờ ám, phụ nữ có thai hay nóng tính và suy nghĩ bậy bạ, đương nhiên, Hạ Đồng lập tức vác cái bụng đã bốn tháng nhô lên một chút của mình chạy tới tập đoàn Thiên Tử.

Lúc đó anh đang họp, nghe tiếng cô la hét um sùm bên ngoài liền bỏ họp chạy ra xem, kết quả thấy cô sắc mặt vô cùng ủy khuất, anh đau lòng chết được liền đến dỗ dành cô, cô bảo Thi nói anh với thư kí của mình mờ ám, cô bảo bây giờ cô mang thai không còn xinh đẹp thì anh bỏ bê cô.

Lúc đó anh chỉ có hai cảm giác, một chính là tức giận muốn lập tức tìm Khiết Đạt bảo cậu ta dạy dỗ lại vợ mình, thứ hai chính là đau lòng, nhìn cô mắt rưng rưng uất ức nói, mà tim anh giống như bị cào xé.

Hôm đó, cô bắt buộc anh phải đuổi việc nữ thư kí kia, thay vào là một nam thư kí, lúc đầu anh không đồng ý, dù sao cô thư kí này cũng làm việc rất tốt, nhưng mà cô lập tức quây um sùm, trường hợp này, bao nhiêu cổ đông nhìn anh há hốc miệng, trong công việc anh luôn nghiêm nghị quả quyết, vậy mà trước mặt vợ lại biến thành một... con sói nhỏ nghe lời.

Kể từ ngày đó, anh không bao giờ tuyển thư kí nữ nữa mà chuyển sang nam, rốt cục anh cũng hiểu cảm giác, làm chồng ra sao.

Chuyện đáng kể là lúc cô sắp sinh, lúc ấy anh quỳnh qua quỳnh quáng, liền đưa cô vào bệnh viện, anh ngồi chờ bên ngoài đi đến đi lui, trong lòng vô cùng vui mừng, liền không nhịn được lấy điện thoại ra khoe với từng người.

Điện thoại báo hết xong, trong chớp mắt đám người đã chạy tới, nói chung gia đình hay bạn bè đều được anh thông báo rồi đến bệnh viện.

Anh ngồi ở chiếc ghế góc tường, mặt cúi xuống, miệng lẩm bẩm không ngừng câu chữ: “Vợ tôi sắp sinh.”

Mọi người ai cũng nhìn anh, đều là đang nhìn một sinh vật lạ.

Anh nói, từ nay về sau, khi cô sinh, anh nhất định vào theo.

Năm năm sau

Trong phòng ăn của nhà Chính, Dương Tử đang đọc báo, Hạ Đồng thì cắt thịt bò cho con trai của mình.

Đứa bé nhìn mẹ mình, ánh mắt to tròn sáng rực, khuôn mặt vô cùng đáng yêu, lại rất giống ba của mình đến từng chi tiết. Gương mặt tròn trịa nhưng lại nghiêm nghị, đôi mắt đen sáng rực, vô cùng tinh vi, môi mỏng của cậu bé hơi đỏ khê cong lên.

-Luận Thần, mami cắt thịt bò xong rồi, con ăn đi.-Hạ Đồng đặt đĩa thịt bò mình đã cắt xong đưa cho Dương Luận Thần

-Papa, papa nói xem, sau này Luận Thần có phải cũng sẽ lấy một người vợ như mami không?-Dương Luận Thần hơi nghiêng đầu nhìn Dương Tử, không để ý tới đĩa thịt bò

Dương Tử đang đọc báo nghe con trai mới vừa năm tuổi của mình hỏi thì gấp báo lại, đặt xuống bàn, khuôn mặt chan chứa đầy tình ba.

-Tất nhiên rồi con trai.

-Thế, bây giờ con muốn cưới vợ, được không ạ?-Dương Luận Thần không biết là ngây thơ hay là giả ngây thơ, khuôn mặt lém lỉnh hỏi

-Không lẽ con đã có ý trung nhân?-Dương Tử cau mày

-Dạ phải. Người con muốn kết hôn cũng giống như mami vậy.-Dương Luận Thần gật đầu nhỏ, nhìn mami mình cười đến mắt cũng chẳng thấy nữa

-Vậy còn Thuyết Thuyết?

Dương Tử nhú mày lại, đứa con trai này của anh, ai bảo nó năm tuổi chứ anh bảo nó còn già trước tuổi rất nhiều, những chuyện nó hỏi toàn làm anh cứng họng.

-Thuyết Thuyết chỉ mới một tuổi, papa chẳng nhẽ bắt con cưới em ấy?-Dương Luận Thần xì mũi

-Luận Thần, sau này con lớn con sẽ thích Thuyết Thuyết thôi, hay là thế này, bây giờ mami cho con thích cô bạn con nói nhưng sau này con lớn phải suy nghĩ lại, được chứ?-Hạ Đồng nhìn con trai mình, nhỏ giọng bảo

-Luận Thần, con thực sự thích cô bé kia? -Dương Tử như hỏi lại cho chắc chắn

-Đương nhiên, vì cô ấy rất giống với mami. -Dương Luận Thần khuôn mặt nhỏ vô cùng sáng lạng, gật đầu đầy chắc chắn

-Ồ, vậy con nói xem, cô bé ấy là ai sao lại giống y như mami con? -Dương Tử mắt hơi nheo lại

-Nhưng papa hứa, cô ấy phải là vợ con!?? -Dương Luận Thần không cho mình chịu lỗ, liền đưa một ngón út ra

-Được, papa hứa. -Dương Tử đáp, sau đó đưa tay ra móc ngoéo với con trai mình

-Được rồi mami, chúng ta về phòng, sau này mami đã là vợ của con, mami phải ngủ với con.

Dương Luận Thần nhảy vọt xuống ghế, kéo Hạ Đồng.

Sắc mặt Dương Tử tối đen, lại không ngờ chính mình bị con trai mình lừa.

-Dương Luận Thần, đây là mami của con. -Dương Tử trừng mắt nhìn con trai mình

-Nhưng lúc này papa đã móc ngoéo với Luận Thần rồi, bây giờ mami là vợ của con, papa không cần lo cho mami, Luận Thần tin chắc con có thể dựa vào năng lực của một người đàn ông cho mami hạnh phúc.

Thằng bé vô cùng tự tin,ưỡn ngực lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen hun hút kia của Dương Tử.

-Dương Luận Thần, con đừng tưởng papa không thể làm gì con!?

Nếu hôm nay không dạy dỗ thằng con trai này một cách nghiêm chỉnh, anh không phải Dương Tử.

-Papa dạy Luận Thần làm đàn ông phải giữ lời, còn phải có trách nhiệm. Sao papa lại không giữ lời? -Dương Luận Thần khinh bỉ nhìn ba mình

-Con...

Quả nhiên anh bị thằng bé làm cho cứng họng. Ngày thường anh dạy nó những lời lẽ như vậy muốn nó sao này thành một người đàn ông tốt. Rốt cục nó lại quay sang đối phó mình.

-Dương Tử, anh tốt nhất dạy lại Luận Thần đi, còn nữa, tối nay đừng mong vào phòng ngủ.

Hạ Đồng chống nạnh nhìn Dương Tử, sau đó liền quay lưng bỏ lên lầu trên. Lúc quay đi khóe môi cô hơi cong lên, tối nay, cô lại được thoải mái rồi.

Dương Tử bị con trai làm đến bị Hạ Đồng đuổi ra phòng, cục tức này nuốt không trôi liền quét mắt sang con trai mình, lập tức muốn bắt lấy nó.

-Dương Luận Thần, xem hôm nay papa dạy con thế nào.

Thằng bé cũng không phải đứa ngốc đứng yên cho papa mình đánh đòn liền nhanh chân vọt ra cửa nhà, không quên bỏ lại một câu: "Papa con sang nhà chú Lăng Hạo ở tạm, papa nhớ nói với mami sang đón con, papa đón con không về."

Nói xong, bóng dáng nhỏ bé cũng đã chạy ra ngoài, leo lên xe riêng mà anh đã chuẩn bị cho nó, sai tài xế chạy đi mất.

Dương Tử sắc mặt tối sầm, người ta bảo con hơn cha là nhà có phúc, nhưng mà anh thấy, thằng con này chỉ giỏi tìm ba cái trò quỷ quái chọc tức anh.

Nhìn lên lầu, sau đó thở dài, tối nay lại phải qua phòng con trai mình ngủ tạm rồi.

...

Dương Luận Thần được tài xế riêng của mình chở đến biệt thự của Lăng Hạo liền phóng xuống xe, sau đó nhấn mặt mã, cửa tự động mở.

Dương Luận Thần chạy vào trong nhà, cố gắng ép nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, đáng vẻ vô cùng uất ức.

-Luận Thần, sao cháu ở đây? -Lăng Hạo thấy Dương Luận Thần mắt cũng ướt đẫm, vô cùng đáng thương

-Chú Lăng Hạo, papa lại đuổi cháu ra ngoài rồi.

Dương Luận Thần lời nói vô cùng ghen ghét, mỗi lần như vậy, thằng bé đều chạy sang nhà Lăng Hạo trốn tạm. Ở đây có chỗ ở miễn phí, lại ăn uống thoải mái chẳng sợ ai la nên thằng bé vô cùng thích.

-Ta thấy là con lại chộc papa con chứ gì?-Lăng Hạo làm sao không biết chuyện gì xảy ra mà thằng bé lại chạy tới chỗ anh

Từ lúc nó biết chuyện, thì một tháng nó đã chạy qua nhà anh trốn đến năm lần. Mỗi lần như vậy đều ở lại hai ba ngày, Dương Tử đến đón, nó đều trong phòng khóa trái cửa, khi nào là Hạ Đồng nó mới chịu đi theo về.

-Chú Lăng Hạo...

-Được rồi, dì Min đang làm bánh Macaron, con ăn chứ?-Lăng Hạo để thằng bé ngồi lên đùi mình hỏi

-Dạ được.-Dương Luận Thần mắt sáng rực, vui vẻ gật đầu

Dương Luận Thần im một lát, sau đó lại nhảy xuống khỏi đùi Lăng Hạo, chạy lên cầu thang, không quên quay đầu lại bảo: “Con lên xem Thuyết Thuyết đã tỉnh chưa?”

-Nhớ cẩn thận.

Dương Luận Thần chạy tới căn phòng, với tay mở cửa ra chạy vào trong, đi đến chiếc nôi màu hồng, sau đó lấy một chiếc ghế trèo lên.

Thằng bé đưa đầu vào trong nôi, nhìn đứa bé gái đang ngủ say bên trong. Đứa bé gái có khuôn mặt trái xoan, mi mắt dài cong vút, hai má phúng phính đáng yêu vô cùng, môi đứa bé hơi cong lên dường như đang cười. Nhịp thở vô cùng đều đặn, Dương Luận Thần nhìn Lăng Thuyết Thuyết một tuổi nằm trong nôi, vươn tay ra xoa xoa má Lăng Thuyết Thuyết.

-Thuyết Thuyết ngoan, sau này anh sẽ lấy Thuyết Thuyết làm vợ.

Từ khi biết Min mang thai là con gái thì Dương Tử và Lăng Hạo đã kết giao thông gia, sau này khi Dương Luận Thần và Lăng Thuyết Thuyết lớn lên sẽ cho hai đứa nhỏ cưới nhau.

Dương Luận Thần mặc dù hiểu chuyện, nhưng có một vài chuyện thằng bé vẫn không hiểu được.

Tình yêu rốt cục là gì? Nó có mùi vị ra sao? Dương Luận Thần thật chưa biết, rất muốn thử qua.

Có lẽ Dương Luận Thần cứ xoa má Lăng Thuyết Thuyết nên cô bé bắt đầu mếu máo, hai mắt cũng đã mở ra nhìn chăm chăm Dương Luận Thần, vốn là định khóc nhưng thấy Dương Luận Thần, cô bé lại cười, hai tay mũm mĩm vươn lên như đòi Dương Luận Thần bế.

-Thuyết Thuyết đã tỉnh rồi sao?

Dương Luận Thần thấy cô bé đã thức liền cười với cô bé, Dương Luận Thần với tay cầm chiếc lục lạc kêu leng keng.

Cô bé rất vui vẻ cười đến tiếng cười hòa cùng tiếng leng keng vang lên khắp phòng, Dương Luận Thần lúc ấy chỉ nghĩ, chẳng qua Thuyết Thuyết chỉ là một đứa trẻ, vẫn chưa hiểu chuyện. Về sau, khi tình yêu mạnh mẽ trỗi dậy, Dương Luận Thần mới biết, tình yêu, không phân biệt tuổi tác.

177. Chương Ngoại Truyện 3.

Ngoại truyện 3.

Mạch Huân cùng Từ Vy đến với nhau, cũng trải qua đến sáu năm trời kể từ lúc lễ kết hôn của Hạ Đồng diễn ra. Mạch Huân nhớ rõ, lần đầu tiên gặp mặt ra sao?

Lúc đó, Hạ Đồng vừa đám cưới với Dương Tử được một năm, Hạ Đồng lại thấy anh cứ mãi “cô đơn” nên liền bắt anh đi xem mắt Từ Vy. Mạch Huân nhớ rõ cô gái Từ Vy này, cô ấy chụp được bó hoa đã nhảy lên mừng vui vẻ, còn hôn lên bó hoa.

Nhưng kì lạ là Mạch Huân cũng đồng ý đi xem mắt.

Buổi xem mắt trong một nhà hàng trang trọng, về đêm không khí lãng mạn bên trong nhà hàng càng gia tăng, mà nhà hàng này, đã được bao trọn, chỉ duy nhất có bọn họ.

Từ Vy mặc bộ váy màu hồng phấn, hai tay kiểu cánh bướm, phần eo kết một lớp hạt kim cương sáng lấp lánh, mái tóc được gọn gàng chải thắt bím thả một bên.

Mạch Huân mặc bộ vest xám, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt điềm đạm dưới ánh đèn chùm hắt ánh sáng màu vàng càng thêm mê hoặc.

Tim Từ Vy đập thình thịch, cô là lần đầu tiên nhìn kĩ Mạch Huân, anh lại là ngôi sao trong lòng cô hâm mộ tốt cùng.

Nghĩ đến thôi, tim Từ Vy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Phục vụ bưng hai đĩa beef steak lên, rồi rót rượu vào hai chiếc ly cổ cao, dùng tay mời một cái rồi lui đi.

Từ Vy có chút mất tự nhiên, cô nhớ rõ Hạ Đồng bảo, Mạch Huân thích mẫu con gái thùy mị dịu dàng, đặc biệt là có nụ cười ôn hòa. Từ Vy đã tập cả tháng trời mới có thể cười được nụ cười ôn hòa đó.

Thiếu hụt nữa là cô cười mỗi cả miệng mà vẫn chỉ ôn nhu được một tí.

-Từ tiểu thư, mời.-Mạch Huân giơ ly rượu lên

-Mời.

Hai tay Từ Vy cầm ly rượu đưa đến cùng vào ly Mạch Huân.

-Tôi thấy, Từ tiểu thư không thích bữa ăn này.

_Phụt

Mạch Huân vừa dứt câu nói, thì Từ Vy vừa uống một ngụm rượu liền phun ra, và đương nhiên người hưởng trọn là Mạch Huân.

Từ Vy trợn mắt nhìn Mạch Huân bị dính đầy rượu trên mặt, trong lòng vô cùng ân hận.

-Xin lỗi... xin lỗi... tôi không cố ý.-Từ Vy lấy khăn giấy lau cho anh

-Từ tiểu thư, đây là khăn lau nữa.-Mạch Huân tuy không có biểu hiện tức giận, nhưng lời nói có chút khó chịu

-Á, tôi xin lỗi... tôi lau lại cho anh.

Từ Vy nhìn lại chiếc khăn mình cầm, liền quăng xuống bàn, sao cô lại lấy nhầm khăn lau nữa chứ?

-Để tôi tự làm.

Mạch Huân cầm khăn giấy sạch lên lau mặt mình.

Từ Vy khóc cũng không thể, lúc này vì nghe Mạch Huân nói cô không thích bữa ăn này nên liền không nhịn được phun rượu ra, cô định nói là không phải, tôi cực thích ấy chứ? Ai mà ngờ... lại thành ra thế này.

-Nghe nói, Từ tiểu thư đang học ngành điện ảnh? Định vào làng giải trí sao?

Mạch Huân để khăn giấy lên bàn, cũng không đụng đến đĩa thịt bò, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn.

-Phải.

Mục đích Từ Vy học ngành điện ảnh chỉ vì Mạch Huân.

-Làng giải trí rất phức tạp, sao cô còn muốn vào? -Mạch Huân hỏi

-Là vì... vậy còn anh?-Từ Vy nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi ngược anh

-Vì yêu thích.-Mạch Huân nhún vai, khóe môi lộ ra nụ cười

-Ồ... tôi cũng thế, vì yêu thích.

Còn là vì có anh ở đó.

-Hạ Đồng bảo, cô rất thích phim tôi đóng, cô hâm mộ tôi sao?-Mạch Huân hỏi tiếp

Từ Vy nhất thời không biết trả lời ra sao, trong lòng không ngừng chửi Hạ Đồng.

-Ai bảo thế? Tôi hâm mộ là... là Mạc Khuân.-Từ Vy cười xuề xòa

-Mạc Khuân? Sao tôi chưa nghe tên người đó?-Mạch Huân buồn cười hỏi

-Là... là một diễn viên người Trung Quốc, anh không biết anh ta đâu. Có lẽ tên hai người tựa tựa nhau nên Hạ Đồng hiểu lầm rồi. Tôi nào hâm mộ anh.

Từ Vy xua tay, sau đó cầm ly rượu căng thẳng uống một ngụm giữ bình tĩnh.

-Ồ...

Mạch Huân ồ một tiếng, ý cười bên trong ánh mắt càng thêm đậm.

-Ngày mai tôi có chuyến lưu diễn ở Trung Quốc, có cần xin chữ kí giùm không?-Mạch Huân nheo mắt thích thú hỏi

-Ấy, phiền, phiền anh quá... không cần mà... tôi, tôi tuần sau sẽ qua bên đó rồi... tự tôi xin.

Nói xong, trong lòng vô cùng hối hận.

Mạc Khuân, kiếm đâu ra cái người này?

-Không phiền, cô là bạn Hạ Đồng mà, tôi giúp cô cũng xem như giúp Hạ Đồng, ngày mai tôi xin giùm cô chữ kí của Mạc Khuân.

Mạch Huân ý cười càng lúc càng đậm hơn.

Từ Vy mếu máo, thật muốn đập đầu vào tường.

Mạch Huân nhìn Từ Vy, cô gái này, thú vị, rất thú vị. Mạc Khuân... tưởng anh không biết là ai sao?

-Ăn... ăn đi, nguội mất rồi.

Từ Vy nhanh chóng kéo không khí như lúc đầu trở lại, ăn hết bữa này, thừa nhận với anh tốt hơn.

Từ Vy cắt thịt bò rất tỉ mỉ, lại nhã nhặn ăn, khác với vẻ ăn thường ngày cùng Hạ Đồng. Hôm nay trước mặt mình tinh mình hâm mộ, vẫn phải giữ lại ấn tượng tốt một tí chứ?

-Cô nghĩ sao, nếu tôi bảo tôi thích cô?-Mạch Huân đang ăn, bỗng ngược mặt lên

_Phụt

Âm thanh ấy lại vang lên lần hai, lần này Mạch Huân có kinh nghiệm hơn may là đã đề phòng lấy khăn giấy che mặt mình lại, nếu không thức ăn trong miệng Từ Vy đã phun thẳng vào mặt anh lần hai.

-Khụ khụ... xin lỗi...-Từ Vy khó khăn tiêu hóa câu hỏi của anh

-Tôi chỉ đùa thôi.

Mạch Huân đặt khăn giấy dơ qua một bên, khóe môi cong lên vô cùng tuyệt đẹp.

-Tôi biết anh đùa mà.-Từ Vy cười quơ quơ tay

-Mạc Khuân chắc đẹp trai đóng phim hay lắm nên cô mới hâm mộ anh ta.-Mạch Huân ma mãnh hỏi

-Làm gì có Mạc Khuân, là Mạch Huân, tôi gạt...

Từ Vy đang nói liền bịt miệng mình lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạch Huân đang ma ranh cười.

Từ Vy, mày ngốc quá... bị gạt rồi.

Từ Vy giờ phút này chỉ có một cảm giác, chính là lập tức bốc hơi khỏi không gian.

-Ồ... là tôi sao? Sao cô bảo không thềm hăm mộ tôi?-Mạch Huân như cố ý hỏi

-Anh...

Từ Vy bị anh chơi một vố, nhất thời cứng họng.

-Từ Vy, làm người như cô thật thất bại, hăm mộ tôi cũng không dám thừa nhận.-Mạch Huân tỏ vẻ không vui

-Tôi...

Từ Vy cắn môi, mặt méo sẹo không dám nhìn Mạch Huân. Đúng là quá thất bại!!!

-Này... cho cô, xem như tôi đã qua Trung Quốc xin chữ kí Mạc Khuân rồi nhé.

Mạch Huân rút trong túi áo ra một cây viết cùng một tờ giấy, sau đó kí tên lên đưa cho Từ Vy.

-Còn chọc quê mình... diễn viên, đúng là rất biết cách diễn.-Từ Vy cúi thấp đầu tuy nhiên vẫn mặt dày cầm lấy tờ giấy có chữ kí của anh

Buổi gặp mặt đó, để lại cho cả hai một ấn tượng rất lớn, mà Từ Vy mỗi lần nhớ đến liền muốn giấu bộ mặt mình đi.

Từ Vy gia nhập vào làng giải trí đã là hai năm sau, nhanh chóng trong vòng năm tháng, tin đồn giữa Mạch Huân và Từ Vy tung ra không ít, Mạch Huân hay đồng ý đóng bộ phim có Từ Vy, còn hay đề nghị diễn viên nữ đóng chung với mình là Từ Vy, giải trí luôn phức tạp nên tin đồn tốt, xấu về hai người đăng lên không ít.

Ba năm sau khi sự nghiệp đã vững vàng hơn, cuối cùng Mạch Huân cũng cầu hôn Từ Vy sau khi bộ phim ăn khách kết thúc, fan của cả hai ủng hộ nhiệt liệt. Hôn lễ diễn ra ở đảo Bali, chỉ mời người thân quen mà thôi.

“Anh Luận Thần, sau này em lớn lên, anh sẽ lấy Thuyết Thuyết phải không?”

Giọng cô bé trong trẻ vang lên giữa khuôn viên.

“Phải... nhưng mà Thuyết Thuyết phải ngoan, anh mới cưới em.”

“Em sẽ ngoan mà. Anh Luận Thần sau này ngoài em ra, anh không được cưới ai hết.”

“Được anh hứa.”

Sinh nhật năm tám tuổi của Lăng Thuyết Thuyết, mọi người bu quanh chiếc bánh sinh nhật, cô bé với khuôn mặt tròn trịa, hai má phềnh hồng, đôi mắt to tròn nhắm lại, hai tay chắp trước mặt, miệng cô bé cầu nguyện ra lời: “Con ước, sau này anh Luận Thần sẽ là chồng con.”

Cô bé ước xong, mở mắt ra, thối nển.

Cả đám người cười rộ lên, Dương Luận Thần khi ấy mười hai tuổi, đứng bên cạnh cô bé, vô cùng đẹp đôi.

-Thuyết Thuyết, trong mắt em chỉ có một mình Luận Thần, còn anh Tường Ngạc thì sao?-Vương Tường Ngạc bất bình lên tiếng

-Cậu ý kiến gì chứ? Chẳng phải đã có chị gái tôi sao?-Dương Luận Thần lên tiếng thay Lăng Thuyết Thuyết

Vương Tường Ngạc hướng mắt về Dương Mạt Giai đứng bên cạnh, khuôn mặt hần hốc đỏ bừng.

-Em trai, em quậy quá rồi đó. Có tin chị bảo papa em dạy em lại không?-cô bé Dương Mạt Gia chống nạnh, nhưng mặt cũng đã đỏ hồng

-Này, em đang hợp tác cho hai người mà, Vương Tường Ngạn, sao cậu làm mất mặt đàn ông thế? Chả bù cho chú Khiết Đạt.-Dương Luận Thần hếch cao mặt, ra vẻ ta đây

Nói sao trong đám người nhỏ bọn chúng, Dương Mạt Giai lớn tuổi nhất, nhưng chỉ hơn hẳn có một tuổi, hẳn cũng là kẻ lớn tuổi nhì mà.

Vương Tường Ngạn cùng Cao Hiển thì đều mười tuổi, chỉ có Lăng Thuyết Thuyết là nhỏ nhất.

-Các con đó, chỉ giỏi chọc phá nhau.-Dương Tử nói, nhưng ám chỉ nhiều nhất là thằng con trai quậy phá của mình

-Papa... là đàn ông, con phải bảo vệ vợ sắp cưới của mình chứ?-Dương Luận Thần ưỡn ngực

-Dương Tử, xem ra con trai cậu “thèm” vợ lắm rồi.-Lăng Hạo đứng bên cạnh không ngại chiêm thêm một cậu

Nhất thời cả đám người lớn cười vang.

-Con gái cậu chẳng phải cũng thế sao? Lúc này còn cầu nguyện muốn con trai tôi là chồng nó.-Dương Tử không chịu thua

-Bây giờ cậu muốn gây sự sao? Con gái tôi chẳng nhẽ không có tỷ tự trọng sao?

-Vậy còn con trai tôi?

-Hủy hôn.

-Hủy thì hủy.

Mặt Dương Luận Thần cùng Lăng Thuyết Thuyết méo sệ, Lăng Thuyết Thuyết nhàu mặt, sau đó đứng tại chỗ òa khóc.

-Con không chịu... không được hủy.-Lăng Thuyết Thuyết khóc rống lên

-Con cũng vậy, không hủy hôn đâu.-Dương Luận Thần thiếu điều chưa nhảy dựng lên thôi

-Hai anh đó, tối ngày chỉ giỏi chọc con khóc.-Hạ Đồng cùng Min lần lượt tiến lên

-Được được, chú Dương Tử sẽ không hủy hôn nữa.-Dương Tử ngồi xuống vỗ Lăng Thuyết Thuyết

Còn Lăng Hạo thì lấy lòng lại thằng bé Dương Luận Thần: “Luận Thần, chú Lăng Hạo sẽ gả Thuyết Thuyết cho cháu, được chưa?”

-Chú Dương Tử hứa nhé?-Lăng Thuyết Thuyết thút thít, mắt tròn xoe đầy nước hỏi

-Được, chú hứa.-Dương Tử xoa đầu cô bé

-Luận Thần là con trai, không quậy nữa... nhưng chú Lăng Hạo phải gả cho Thuyết Thuyết cho cháu.

Dương Luận Thần giương ánh mắt đen của mình nhìn Lăng Hạo, cũng ngẫm cảnh cáo anh, thử chú không đồng ý xem

-Thằng bé này, dám nhìn chú bằng ánh mắt đó sao?

-Cháu học từ papa cháu. Cháu sẽ đổi ngay.

Nói xong, thằng bé dùng ánh mắt tròn xoe vô cùng ngây thơ, lại rất đáng thương nhìn Lăng Hạo

-Dẹp bộ mặt đấy của cháu. Chú Lăng Hạo không mất mặt như papa cháu đâu. Chú hứa với Luận Thần.-Lăng Hạo nói, đồng thời ngoéo tay với Dương Luận Thần

-Được rồi, mấy đứa đi chơi đi.

Đám người lớn thì cùng nhau ngồi trên bàn ăn, vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ, còn đám nhỏ thì chơi đùa trong sân rất vui vẻ.

Một tình yêu thanh mai trúc mã, một tình yêu đơn thuần trong sáng chớm nở... cũng là một trang mới cho lớp trẻ kế tiếp, cuối cùng bọn họ vẫn là của nhau, tình yêu chân chính bao giờ cũng thắng trước mọi thử thách của cuộc đời.

- - -

Lời tg:

Đến đây, truyện đã kết thúc, cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi truyện suốt thời gian qua, đây là truyện thứ hai của mình nên kinh nghiệm vẫn còn ít, có thể sẽ có nhiều chỗ không làm mọi người vừa lòng hoặc chưa hay, mình sẽ cố gắng khắc phục.

Nếu các bạn yêu mến thì ủng hộ truyện sau của mình nhé, yêu tất cả các bạn :* <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-hoang-gia>